Dokument ten służy wyłącznie do celów informacyjnych i nie ma mocy prawnej. Unijne instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego treść. Autentyczne wersje odpowiednich aktów prawnych, włącznie z ich preambułami, zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i są dostępne na stronie EUR-Lex. Bezpośredni dostęp do tekstów urzędowych można uzyskać za pośrednictwem linków zawartych w dokumencie

►B ►M9 ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) nr 575/2013

z dnia 26 czerwca 2013 r.

w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 ◄

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►M1	Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/62 z dnia 10 października 2014 r.	L 11	37	17.1.2015
►M2	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1014 z dnia 8 czerwca 2016 r.	L 171	153	29.6.2016
►M3	Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/2188 z dnia 11 sierpnia 2017 r.	L 310	1	25.11.2017
►M4	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2395 z dnia 12 grudnia 2017 r.	L 345	27	27.12.2017
►M5	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2401 z dnia 12 grudnia 2017 r.	L 347	1	28.12.2017
►M6	Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2018/405 z dnia 21 listopada 2017 r.	L 74	3	16.3.2018
►M7	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/630 z dnia 17 kwietnia 2019 r.	L 111	4	25.4.2019
►M8	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876 z dnia 20 maja 2019 r.	L 150	1	7.6.2019
►M9	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r.	L 314	1	5.12.2019
►M10	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2160 z dnia 27 listopada 2019 r.	L 328	1	18.12.2019
►M11	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/873 z dnia 24 czerwca 2020 r.	L 204	4	26.6.2020
►M12	Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2021/424 z dnia 17 grudnia 2019 r.	L 84	1	11.3.2021
►M13	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/558 z dnia 31 marca 2021 r.	L 116	25	6.4.2021

►**M14**	Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/1043 z dnia 24 czerwca 2021 r.	L 225	52	25.6.2021
►**M15**	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2036 z dnia 19 października 2022 r.	L 275	1	25.10.2022
►**M16**	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2869 z dnia 13 grudnia 2023 r.	L 2869	1	20.12.2023
►**M17**	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1623 z dnia 31 maja 2024 r.	L 1623	1	19.6.2024
►**M18**	Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2024/2795 z dnia 24 lipca 2024 r.	L 2795	1	31.10.2024
►**M19**	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/2987 z dnia 27 listopada 2024 r.	L 2987	1	4.12.2024

sprostowane przez:

►**C1** Sprostowanie, Dz.U. L 208 z 2.8.2013, s. 68 (575/2013)
►**C2** Sprostowanie, Dz.U. L 321 z 30.11.2013, s. 6 (575/2013)
►**C3** Sprostowanie, Dz.U. L 20 z 25.1.2017, s. 4 (575/2013)
►**C4** Sprostowanie, Dz.U. L 183 z 9.7.2019, s. 14 (2019/876)
►**C5** Sprostowanie, Dz.U. L 335 z 13.10.2020, s. 20 (2019/630)
►**C6** Sprostowanie, Dz.U. L 405 z 2.12.2020, s. 79 (2019/2033)
►**C7** Sprostowanie, Dz.U. L 65 z 25.2.2021, s. 70 (2019/876)
►**C8** Sprostowanie, Dz.U. L 398 z 11.11.2021, s. 39 (2019/876)
►**C9** Sprostowanie, Dz.U. L 92 z 30.3.2023, s. 29 (575/2013)
►**C10** Sprostowanie, Dz.U. L 90328 z 16.4.2025, s. 1 (2024/1623)

▼B

▼M9

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) nr 575/2013

z dnia 26 czerwca 2013 r.

w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012

▼B

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

CZĘŚĆ PIERWSZA

PRZEPISY OGÓLNE

TYTUŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

▼M8

Artykuł 1

Zakres stosowania

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się jednolity zbiór przepisów dotyczących ogólnych wymogów ostrożnościowych, które muszą być spełnione przez instytucje, finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej objęte nadzorem na podstawie dyrektywy 2013/36/UE, w odniesieniu do następujących kwestii:

a) wymogów w zakresie funduszy własnych odnoszących się do całkowicie wymiernych, jednolitych i ustandaryzowanych elementów ryzyka kredytowego, ryzyka rynkowego, ryzyka operacyjnego, ryzyka rozliczenia oraz dźwigni finansowej;

b) wymogów ograniczających duże ekspozycje;

c) wymogów dotyczących płynności odnoszących się do całkowicie wymiernych, jednolitych i ustandaryzowanych elementów ryzyka płynności;

d) wymogów dotyczących sprawozdawczości w odniesieniu do lit. a), b) i c);

e) wymogów dotyczących podawania informacji do wiadomości publicznej.

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się jednolity zbiór przepisów dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, które muszą być spełnione przez podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym lub będące częścią globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz przez istotne jednostki zależne globalnych instytucji o znaczeniu systemowym spoza UE.

Niniejsze rozporządzenie nie reguluje wymogów dotyczących podawania informacji do wiadomości publicznej nakładanych na właściwe organy w dziedzinie regulacji ostrożnościowej i sprawowania nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE.

Artykuł 2

Uprawnienia nadzorcze

1. Do celów zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem właściwe organy mają uprawnienia określone w dyrektywie 2013/36/UE i w niniejszym rozporządzeniu oraz przestrzegają ustanowionych w tych aktach procedur.

▼M8

2. Do celów zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mają uprawnienia określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE ([1]) i w niniejszym rozporządzeniu oraz przestrzegają ustanowionych w tych aktach procedur.

3. Do celów zapewnienia zgodności z wymogami w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych właściwe organy i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji współpracują ze sobą.

4. W celu zapewnienia zgodności w ramach ich odpowiednich kompetencji Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji ustanowiona na mocy art. 42 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 ([2]) oraz Europejski Bank Centralny w odniesieniu do kwestii dotyczących zadań powierzonych mu na mocy rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 ([3]) zapewniają regularną i rzetelną wymianę stosownych informacji.

▼M9

5. Stosując przepisy określone w art. 1 ust. 2 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 ([4]), w odniesieniu do firm inwestycyjnych, o których mowa w tych ustępach, właściwe organy zdefiniowane w art. 3 ust. 1 pkt 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034 ([5]) traktują te firmy inwestycyjne tak, jak gdyby były one „instytucjami" na mocy niniejszego rozporządzenia.

▼B

Artykuł 3

Stosowanie bardziej rygorystycznych wymogów przez instytucje

Niniejsze rozporządzenie nie uniemożliwia instytucjom posiadania funduszy własnych oraz ich składników przewyższających wymogi przewidziane w niniejszym rozporządzeniu lub stosowania środków bardziej rygorystycznych niż przewidziane w niniejszym rozporządzeniu.

([1]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

([2]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1).

([3]) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63).

([4]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014 (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 1).

([5]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi oraz zmieniająca dyrektywy 2002/87/WE, 2009/65/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE i 2014/65/UE (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 64).

▼B

Artykuł 4

Definicje

1. Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

▼M9

(1) „instytucja kredytowa” oznacza przedsiębiorstwo, którego działalność obejmuje którąkolwiek z poniższych czynności:

a) przyjmowanie depozytów pieniężnych lub innych funduszy podlegających zwrotowi oraz udzielanie kredytów na swój własny rachunek;

▼M17

b) prowadzenie któregokolwiek z rodzajów działalności, o których mowa w sekcji A pkt 3 i 6 załącznika I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE ([1]), w przypadku gdy spełniona jest jedna z następujących przesłanek, z zastrzeżeniem że przedsiębiorstwo nie jest podmiotem prowadzącym handel towarami i uprawnieniami do emisji, przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania, zakładem ubezpieczeń ani firmą inwestycyjną, którą zwolniono z wymogu uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności jako instytucja kredytowa zgodnie z art. 8a dyrektywy 2013/36/UE:

(i) całkowita wartość skonsolidowanych aktywów przedsiębiorstwa mającego siedzibę w Unii, w tym wszelkich jego oddziałów i jednostek zależnych mających siedzibę w państwie trzecim, jest równa lub przekracza 30 mld EUR;

(ii) całkowita wartość aktywów przedsiębiorstwa mającego siedzibę w Unii, w tym wszelkich jego oddziałów i jednostek zależnych mających siedzibę w państwie trzecim, jest niższa niż 30 mld EUR, a przedsiębiorstwo wchodzi w skład grupy, w której całkowita wartość skonsolidowanych aktywów wszystkich przedsiębiorstw należących do tej grupy mających siedzibę w Unii – w tym wszelkich ich oddziałów i jednostek zależnych mających siedzibę w państwie trzecim – posiadających, każde z osobna, aktywa o całkowitej wartości niższej niż 30 mld EUR oraz prowadzących którykolwiek z rodzajów działalności, o których mowa w sekcji A pkt 3 i 6 załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE, jest równa lub przekracza 30 mld EUR;

(iii) całkowita wartość aktywów przedsiębiorstwa mającego siedzibę w Unii, w tym wszelkich jego oddziałów i jednostek zależnych mających siedzibę w państwie trzecim, jest niższa niż 30 mld EUR, a przedsiębiorstwo należy do grupy, w której całkowita wartość skonsolidowanych aktywów wszystkich przedsiębiorstw należących do tej grupy – które prowadzą którykolwiek z rodzajów działalności, o których mowa w sekcji A pkt 3 i 6 załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE – jest równa lub przekracza 30 mld EUR, w przypadku gdy organ sprawujący nadzór skonsolidowany, w porozumieniu z kolegium organów nadzoru, tak zadecyduje, aby wyeliminować potencjalne ryzyka obchodzenia przepisów lub potencjalne ryzyka dla stabilności finansowej Unii;

([1]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

▼M9

do celów lit. b) ppkt (ii) oraz (iii), w przypadku gdy dane przedsiębiorstwo należy do grupy z państwa trzeciego, całkowite aktywa każdego z oddziałów w ramach grupy z państwa trzeciego posiadających zezwolenie w Unii ujmuje się w łącznej całkowitej wartości aktywów wszystkich przedsiębiorstw należących do grupy.

(2) „firma inwestycyjna” oznacza firmę inwestycyjną zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2014/65/UE, która uzyskała zezwolenie na podstawie tej dyrektywy, z wyłączeniem instytucji kredytowych;

(3) „instytucja” oznacza instytucję kredytową, która uzyskała zezwolenie na podstawie art. 8 dyrektywy 2013/36/UE, lub przedsiębiorstwo, o którym mowa w art. 8a ust. 3 tej dyrektywy;

———————

▼B

(5) „zakład ubezpieczeń” oznacza zakład ubezpieczeń zdefiniowany w art. 13 pkt 1) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) ([1]);

(6) „zakład reasekuracji” oznacza zakład reasekuracji zdefiniowany w art. 13 pkt 4) dyrektywy 2009/138/WE;

▼M8

(7) „przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania” oznacza przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) zdefiniowane w art. 1 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE ([2]) lub alternatywny fundusz inwestycyjny (AFI) zdefiniowany w art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE ([3]);

▼B

(8) „podmiot sektora publicznego” oznacza niekomercyjny organ administracji podległy rządom centralnym, samorządom regionalnym lub władzom lokalnym, bądź organom, które pełnią takie same funkcje jak samorządy regionalne i władze lokalne, lub niekomercyjne przedsiębiorstwo, którego właścicielem lub założycielem i jednostką sponsorującą są: rządy centralne, samorządy regionalne lub władze lokalne, dysponujące porozumieniami w sprawie bezpośrednich gwarancji, i może obejmować niezależne administracyjnie organy regulowane prawnie, które znajdują się pod nadzorem publicznym;

(9) „organ zarządzający” oznacza organ zarządzający zdefiniowany w art. 3 ust. 1 pkt 7). dyrektywy 2013/36/UE;

(10) „kadra kierownicza wyższego szczebla” oznacza kadrę kierowniczą wyższego szczebla zdefiniowaną w art. 3 ust. 1 pkt 9) dyrektywy 2013/36/UE;

([1]) Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1.

([2]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

([3]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

▼B

(11) „ryzyko systemowe” oznacza ryzyko systemowe zdefiniowane w art. 3 ust. 1 pkt 10) dyrektywy 2013/36/UE;

▼M17

_____

▼M5

(13) „jednostka inicjująca” oznacza jednostkę inicjującą zdefiniowaną w art. 2 pkt 3 rozporządzenia (UE) 2017/2402 ([1]);

(14) „jednostka sponsorująca” oznacza jednostkę sponsorującą zdefiniowaną w art. 2 pkt 5 rozporządzenia (UE) 2017/2402;

(14a) „pierwotny kredytodawca” oznacza pierwotnego kredytodawcę zdefiniowanego w art. 2 pkt 20 rozporządzenia (UE) 2017/2402;

▼M17

(15) „jednostka dominująca” oznacza przedsiębiorstwo, które kontroluje, w rozumieniu pkt 37, co najmniej jedno przedsiębiorstwo;

(16) „jednostka zależna” oznacza przedsiębiorstwo kontrolowane, w rozumieniu pkt 37, przez inne przedsiębiorstwo; jednostki zależne danej jednostki zależnej uznaje się również za jednostki zależne jednostki będącej ich pierwotną jednostką dominującą;

▼B

(17) „oddział” oznacza miejsce prowadzenia działalności, które stanowi prawnie zależną część instytucji i które realizuje bezpośrednio wszystkie lub niektóre spośród transakcji nieodłącznie związanych z działalnością instytucji;

▼M17

(18) „przedsiębiorstwo usług pomocniczych” oznacza przedsiębiorstwo, którego główną działalność, czy to świadczoną na rzecz przedsiębiorstw należących do grupy, czy też na rzecz klientów spoza grupy, stanowi dowolny z poniższych rodzajów działalności:

a) bezpośrednie rozszerzenie działalności bankowej;

b) leasing operacyjny, posiadanie majątku lub zarządzanie nim, świadczenie usług przetwarzania danych lub każda inna działalność, o ile ma charakter pomocniczy względem działalności bankowej;

c) inna działalność uznana przez EUNB za podobną do rodzajów działalności, o których mowa w lit. a) i b);

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie ustanowienia ogólnych ram dla sekurytyzacji oraz utworzenia szczególnych ram dla prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji, a także zmieniające dyrektywy 2009/65/WE, 2009/138/WE i 2011/61/UE oraz rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 347 z 28.12.2017, s. 35).

▼B

►C2 (19) „spółka zarządzania aktywami” oznacza spółkę zarządzania aktywami określoną w art. 2 pkt 5 dyrektywy 2002/87/WE lub zarządzającego alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (ZAFI) ◄ zdefiniowanego w art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2011/61/UE, w tym – o ile nie określono inaczej – podmioty państwa trzeciego prowadzące podobną działalność i podlegające prawu państwa trzeciego, które stosuje wymogi nadzorcze i regulacyjne co najmniej równoważne z takimi wymogami stosowanymi w Unii;

▼M17

(20) „finansowa spółka holdingowa” oznacza przedsiębiorstwo, które spełnia wszystkie poniższe warunki:

a) jest instytucją finansową;

b) nie jest finansową spółką holdingową o działalności mieszanej;

c) posiada przynajmniej jedną jednostkę zależną, która jest instytucją;

d) ponad 50 % któregokolwiek z następujących wskaźników jest stale związanych z jednostkami zależnymi będącymi instytucjami lub instytucjami finansowymi oraz z działalnością prowadzoną przez samo przedsiębiorstwo, która to działalność nie jest związana z nabywaniem lub posiadaniem pakietów akcji w jednostkach zależnych, gdy ta działalność ma ten sam charakter co działalność prowadzona przez instytucje lub instytucje finansowe:

(i) kapitał własny przedsiębiorstwa – na podstawie jego sytuacji skonsolidowanej;

(ii) aktywa przedsiębiorstwa – na podstawie jego sytuacji skonsolidowanej;

(iii) dochody przedsiębiorstwa – na podstawie jego sytuacji skonsolidowanej;

(iv) personel przedsiębiorstwa – na podstawie jego sytuacji skonsolidowanej;

(v) inne wskaźniki uznane za istotne przez właściwy organ.

Właściwy organ może zdecydować, że podmiot nie kwalifikuje się jako finansowa spółka holdingowa, nawet jeżeli spełniony jest jeden ze wskaźników, o których mowa w akapicie pierwszym ppkt (i)–(iv), jeżeli właściwy organ uzna, że odnośny wskaźnik nie daje rzetelnego i prawdziwego obrazu głównych rodzajów działalności i ryzyk grupy. Przed podjęciem takiej decyzji właściwy organ konsultuje się z EUNB i przedstawia umotywowane i szczegółowe uzasadnienie jakościowe i ilościowe. Właściwy organ należycie uwzględnia opinię EUNB oraz, jeżeli zdecyduje się odejść od zastosowania się do niej, w terminie trzech miesięcy od daty otrzymania opinii EUNB przedstawia EUNB uzasadnienie odejścia od stosownej opinii;

▼M17

(20a) „inwestycyjna spółka holdingowa” oznacza inwestycyjną spółkę holdingową zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 23 rozporządzenia (UE) 2019/2033;

▼B

(21) „finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej” oznacza finansową spółkę holdingowa o działalności mieszanej zdefiniowaną w art. 2 pkt 15 dyrektywy 2002/87/WE;

(22) „holding mieszany” oznacza jednostkę dominującą inną niż finansowa spółka holdingowa lub instytucja bądź finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, wśród której jednostek zależnych znajduje się co najmniej jedna instytucja;

(23) „zakład ubezpieczeń z państwa trzeciego” oznacza zakład ubezpieczeń z państwa trzeciego zdefiniowany w art. 13 pkt 3) dyrektywy 2009/138/WE;

(24) „zakład reasekuracji z państwa trzeciego” oznacza zakład reasekuracji z państwa trzeciego zdefiniowany w art. 13 pkt 6) dyrektywy 2009/138/WE;

(25) „uznana firma inwestycyjna z państwa trzeciego” oznacza firmę spełniającą wszystkie wskazane poniżej warunki:

a) gdyby miała ona swoją siedzibę w Unii, byłaby objęta zakresem definicji firmy inwestycyjnej;

b) posiada ona zezwolenie wydane w państwie trzecim;

c) podlega ona zasadom ostrożnościowym, uznawanym przez właściwe organy za przynajmniej tak restrykcyjne jak zasady ustanowione w niniejszym rozporządzeniu lub w dyrektywie 2013/36/UE, oraz które spełniają te zasady;

▼M17

(26) „instytucja finansowa” oznacza przedsiębiorstwo, które spełnia obydwa następujące warunki:

a) nie jest instytucją, spółką holdingową działającą wyłącznie w sektorze przemysłowym, jednostką specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji, ubezpieczeniową spółką holdingową zdefiniowaną w art. 212 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2009/138/WE ani ubezpieczeniową spółką holdingową prowadzącą działalność mieszaną zdefiniowaną w art. 212 ust. 1 lit. g) tej dyrektywy, z wyjątkiem przypadku, gdy ubezpieczeniowa spółka holdingowa prowadząca działalność mieszaną posiada instytucję zależną;

b) spełnia ono co najmniej jeden z następujących warunków:

(i) główną działalnością przedsiębiorstwa jest nabywanie lub posiadanie pakietów akcji lub wykonywanie co najmniej jednego spośród rodzajów działalności wymienionych w pkt 2–12 i pkt 15, 16 i 17 załącznika I do dyrektywy 2013/36/UE, lub wykonywanie co najmniej jednej z usług lub jednego spośród rodzajów działalności wymienionych w sekcji A lub B załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE w odniesieniu do instrumentów finansowych wymienionych w sekcji C załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE;

▼M17

(ii) przedsiębiorstwo jest firmą inwestycyjną, finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, inwestycyjną spółką holdingową, dostawcą usług płatniczych, które należą do kategorii określonych w art. 1 ust. 1 lit. a)–d) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 ([1]), spółką zarządzania aktywami lub przedsiębiorstwem usług pomocniczych;

(26a) „spółka holdingowa działająca wyłącznie w sektorze przemysłowym” oznacza przedsiębiorstwo, które spełnia wszystkie poniższe warunki:

a) jego główną działalnością jest nabywanie lub posiadanie pakietów akcji;

b) nie jest wymienione w pkt 27 lit. a) ani w pkt 27 lit. d)–l) niniejszego ustępu i nie jest firmą inwestycyjną, spółką zarządzania aktywami ani dostawcą usługi płatniczej, które należą do kategorii określonych w art. 1 ust. 1 lit. a)–d) dyrektywy (UE) 2015/2366;

c) nie posiada żadnych udziałów kapitałowych w podmiocie sektora finansowego;

▼B

(27) „podmiot sektora finansowego” oznacza dowolny z poniższych podmiotów:

a) instytucję;

b) instytucję finansową;

▼M17

_____

▼B

d) zakład ubezpieczeń;

e) zakład ubezpieczeń z państwa trzeciego;

f) zakład reasekuracji;

g) zakład reasekuracji z państwa trzeciego;

▼C2

h) ubezpieczeniową spółkę holdingową zdefiniowaną w art. 212 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2009/138/WE;

_____

▼B

k) przedsiębiorstwo wyłączone z zakresu stosowania przepisów dyrektywy 2009/138/WE zgodnie z art. 4 tej dyrektywy;

l) przedsiębiorstwo z państwa trzeciego mające główny przedmiot działalności porównywalny z głównym przedmiotem działalności dowolnego z podmiotów, o których mowa w lit. a)–k);

([1]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).

▼M17

(28) „dominująca instytucja z państwa członkowskiego” oznacza instytucję w państwie członkowskim, której jednostką zależną jest instytucja lub instytucja finansowa, lub która posiada udział kapitałowy w instytucji lub instytucji finansowej i która sama nie jest jednostką zależną innej instytucji posiadającej zezwolenie wydane w tym samym państwie członkowskim ani jednostką zależną finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej utworzonych w tym samym państwie członkowskim;

▼B

(29) „unijna instytucja dominująca” oznacza dominującą instytucję w państwie członkowskim, która nie jest jednostką zależną w stosunku do innej instytucji mającej zezwolenie wydane w dowolnym państwie członkowskim lub w stosunku do finansowej spółki holdingowej bądź finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej założonej w dowolnym państwie członkowskim;

▼M9

(29a) „dominująca firma inwestycyjna z państwa członkowskiego” oznacza jednostkę dominującą z państwa członkowskiego, która jest firmą inwestycyjną;

(29b) „unijna dominująca firma inwestycyjna” oznacza unijną jednostkę dominującą, która jest firmą inwestycyjną;

▼M8

(29c) „dominująca instytucja kredytowa z państwa członkowskiego” oznacza dominującą instytucję z państwa członkowskiego, która jest instytucją kredytową;

(29d) „unijna dominująca instytucja kredytowa” oznacza dominującą instytucję unijną, która jest instytucją kredytową;

▼B

(30) „dominująca finansowa spółka holdingowa z państwa członkowskiego” oznacza finansową spółkę holdingową, która nie jest sama jednostką zależną w stosunku do instytucji mającej zezwolenie wydane w tym samym państwie członkowskim ani w stosunku do finansowej spółki holdingowej bądź finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej założonej w tym samym państwie członkowskim;

(31) „unijna dominująca finansowa spółka holdingowa” oznacza dominującą finansową spółkę holdingową w państwie członkowskim, która nie jest sama jednostką zależną w stosunku do instytucji mającej zezwolenie wydane w dowolnym państwie członkowskim ani w stosunku do innej finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej założonej w dowolnym państwie członkowskim;

(32) „dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z państwa członkowskiego” oznacza finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, która nie jest sama jednostką zależną w stosunku do instytucji mającej zezwolenie wydane w tym samym państwie członkowskim ani w stosunku do finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej założonej w tym samym państwie członkowskim;

(33) „unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej” oznacza dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej w państwie członkowskim, która nie jest sama jednostką zależną w stosunku do instytucji mającej zezwolenie wydane w dowolnym państwie członkowskim ani w stosunku do innej finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej założonej w dowolnym państwie członkowskim;

▼B

(34) „kontrahent centralny” oznacza kontrahenta centralnego zdefiniowanego w art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;

▼M17

(35) „udział kapitałowy” oznacza udział kapitałowy zdefiniowany w art. 2 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE ([1]) lub posiadanie, bezpośrednio lub pośrednio, co najmniej 20 % praw głosu lub kapitału przedsiębiorstwa;

▼B

(36) „znaczny pakiet akcji” oznacza posiadany bezpośredni lub pośredni udział w przedsiębiorstwie reprezentujący co najmniej 10 % kapitału lub praw głosu lub umożliwiający wywieranie znacznego wpływu na zarządzanie tym przedsiębiorstwem;

▼M17

(37) „kontrola” oznacza związek zachodzący między jednostką dominującą a jej jednostką zależną, opisany w art. 22 dyrektywy 2013/34/UE, lub w standardach rachunkowości, którym podlega instytucja na mocy rozporządzenia (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ([2]), bądź też podobny związek między jakąkolwiek osobą fizyczną lub prawną a przedsiębiorstwem;

▼B

(38) „bliskie powiązania” oznaczają sytuację, w której co najmniej dwie osoby fizyczne lub prawne są ze sobą związane w dowolny poniższy sposób:

a) udział kapitałowy w formie posiadania, bezpośrednio lub poprzez stosunek kontroli, co najmniej 20 % praw głosu lub kapitału przedsiębiorstwa;

b) stosunek kontroli;

c) obie lub wszystkie osoby są trwale związane z jedną i tą samą osobą trzecią przez stosunek kontroli;

(39) „grupa powiązanych klientów” oznacza dowolne z poniższych:

a) co najmniej dwie osoby fizyczne lub prawne, które – jeżeli nie wykazano inaczej – stanowią jedno ryzyko, ponieważ jedna z nich sprawuje bezpośrednio lub pośrednio kontrolę nad tą drugą osobą lub nad pozostałymi osobami;

b) co najmniej dwie osoby fizyczne lub prawne, między którymi nie zachodzi stosunek kontroli opisany w lit. a), lecz które należy uznać za stanowiące jedno ryzyko, gdyż są one na tyle wzajemnie ze sobą powiązane, iż powstanie problemów finansowych u jednej z nich, w szczególności trudności z finansowaniem lub spłatą zobowiązań, prawdopodobnie oznaczałoby, że druga osoba lub wszystkie pozostałe osoby również napotkałyby trudności z finansowaniem lub ze spłatą.

([1]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

([2]) Rozporządzenie (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości (Dz.U. L 243 z 11.9.2002, s. 1).

▼B

Niezależnie od lit. a) i b), w przypadku gdy rząd centralny sprawuje bezpośrednią kontrolę nad więcej niż jedną osobą fizyczną lub prawną, lub jest bezpośrednio wzajemnie powiązany z więcej niż jedną osobą fizyczną lub prawną, zbiór składający się z rządu centralnego i wszystkich osób fizycznych lub prawnych bezpośrednio lub pośrednio kontrolowanych przez rząd centralny zgodnie z lit. a) lub wzajemnie powiązanych z rządem centralnym zgodnie z lit. b) może nie być uznany za grupę powiązanych klientów. Istnienie grupy powiązanych klientów utworzonej przez rząd centralny i inne osoby fizyczne lub prawne może być za to rozpatrywane oddzielnie dla każdej z osób bezpośrednio kontrolowanych przez rząd centralny zgodnie z lit. a) lub bezpośrednio wzajemnie powiązanych z rządem centralnym zgodnie z lit. b) oraz wszystkich osób fizycznych i prawnych, które są kontrolowane przez tę osobę zgodnie z lit. a) lub wzajemnie powiązane z tą osobą zgodnie z lit. b), włącznie z rządem centralnym. Ta sama zasada ma zastosowanie do samorządów regionalnych lub władz lokalnych, do których stosuje się art. 115 ust. 2.

▼M8

Za grupę powiązanych klientów nie uznaje się dwóch lub większej liczby osób fizycznych lub prawnych, które spełniają warunki określone w lit. a) lub b) z powodu ich bezpośredniej ekspozycji wobec tego samego kontrahenta centralnego do celów działań rozliczeniowych;

►C2 (40) „właściwy organ” oznacza organ lub podmiot publiczny oficjalnie uznany przez prawo krajowe, który ◄ na podstawie tego prawa jest upoważniony do sprawowania nadzoru nad instytucjami, w ramach systemu nadzorczego funkcjonującego w danym państwie członkowskim;

(41) „organ sprawujący nadzór skonsolidowany” oznacza właściwy organ odpowiedzialny za sprawowanie nadzoru na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z art. 111 dyrektywy 2013/36/UE;

▼B

(42) „zezwolenie” oznacza akt, wydany w jakiejkolwiek formie przez organy, na mocy którego udzielono zezwolenia na prowadzenie działalności;

(43) „państwo członkowskie pochodzenia” oznacza państwo członkowskie, w którym danej instytucji udzielono zezwolenia;

(44) „przyjmujące państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, w którym dana instytucja ma oddział lub świadczy usługi;

(45) „banki centralne wchodzące w skład ESBC” oznaczają krajowe banki centralne, które są członkami Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC) oraz Europejski Bank Centralny (EBC);

(46) „banki centralne” oznaczają banki centralne wchodzące w skład ESBC i banki centralne państw trzecich;

▼B

(47) „sytuacja skonsolidowana” oznacza sytuację powstałą w wyniku zastosowania wymogów przedstawionych w niniejszym rozporządzeniu zgodnie z częścią pierwszą, tytułem II rozdział 2 w odniesieniu do instytucji w taki sposób, jakby instytucja ta stanowiła, razem z inną jednostką lub innymi jednostkami, pojedynczą instytucję;

(48) „na zasadzie skonsolidowanej” oznacza „na podstawie sytuacji skonsolidowanej”;

(49) „na zasadzie subskonsolidowanej” oznacza na podstawie skonsolidowanej sytuacji instytucji dominującej, finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, z wyłączeniem podgrupy podmiotów, lub na podstawie skonsolidowanej sytuacji instytucji dominującej, finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, które nie są ostateczną instytucją dominującą, finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej;

(50) „instrument finansowy” oznacza dowolny z poniższych:

a) umowę, w wyniku której powstają zarówno aktywa finansowe dla jednej strony, jak i zobowiązania finansowe lub instrumenty kapitałowe w odniesieniu do drugiej strony;

b) instrument określony w sekcji C załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE;

c) instrument pochodny;

d) pierwotny instrument finansowy;

e) instrument pieniężny.

Instrumenty, o których mowa w lit. a), b) oraz c), stanowią instrumenty finansowe wyłącznie w przypadku, gdy ich wartość jest pochodną ceny bazowego instrumentu finansowego lub innych bazowych pozycji, stóp lub wskaźników;

▼M9

(51) „kapitał założycielski” oznacza kwotę i rodzaje funduszy własnych określone w art. 12 dyrektywy 2013/36/UE;

▼M17

(52) „ryzyko operacyjne” oznacza ryzyko straty wynikające z nieodpowiednich lub zawodnych procedur wewnętrznych, zasobów ludzkich i systemów lub ze zdarzeń zewnętrznych, co obejmuje – choć niewyłącznie – ryzyko prawne, ryzyko modelu lub ryzyko związane z technologiami informacyjno-komunikacyjnymi (ICT), ale z wyłączeniem ryzyka strategicznego i ryzyka utraty reputacji;

(52a) „ryzyko prawne” oznacza ryzyko straty, w tym wydatki, grzywny, sankcje lub odszkodowania karne, które instytucja może ponieść w wyniku zdarzeń skutkujących wszczęciem postępowania sądowego, co obejmuje:

a) działania organów nadzoru i prywatne ugody;

▼M17

b) zaniechanie działania w przypadku, gdy działanie jest konieczne, aby wypełnić zobowiązanie prawne;

c) działanie podjęte w celu uniknięcia wypełnienia zobowiązania prawnego;

d) uchybienia, które stanowią zdarzenia wynikające z umyślnego naruszenia przepisów lub zaniedbania, w tym niewłaściwego świadczenia usług finansowych lub przekazania niewłaściwych lub wprowadzających w błąd informacji o ryzyku finansowym produktów sprzedawanych przez instytucję;

e) niezastosowanie się do jakiegokolwiek wymogu wynikającego z krajowych lub międzynarodowych przepisów ustawowych lub postanowień prawnych;

f) niezastosowanie się do jakiegokolwiek wymogu wynikającego z ustaleń umownych lub z wewnętrznych zasad i kodeksów postępowania ustanowionych zgodnie z krajowymi lub międzynarodowymi przepisami i praktykami;

g) nieprzestrzeganie zasad etyki;

(52b) „ryzyko modelu” oznacza ryzyko straty w wyniku decyzji, które zasadniczo opierają się na wynikach uzyskanych przy zastosowaniu modeli wewnętrznych, z powodu błędów w projektowaniu, opracowywaniu, szacowaniu parametrów, wdrażaniu, stosowaniu lub monitorowaniu takich modeli, co obejmuje:

a) nieodpowiednie zaprojektowanie wybranego modelu wewnętrznego i jego cech charakterystycznych;

b) nieodpowiednią weryfikację adekwatności wybranego modelu wewnętrznego do ocenianego instrumentu finansowego lub produktu, który ma zostać wyceniony, lub adekwatności wybranego modelu wewnętrznego do danych warunków rynkowych;

c) błędy we wdrażaniu wybranego modelu wewnętrznego;

d) nieprawidłową wycenę według wartości rynkowej oraz nieprawidłowy pomiar ryzyka w wyniku błędu przy księgowaniu transakcji w systemie transakcyjnym;

e) wykorzystanie wybranego modelu wewnętrznego lub jego wyników do celu, do którego model ten nie był przeznaczony lub zaprojektowany, w tym manipulowanie parametrami modelowania;

f) nieterminowe lub nieskuteczne monitorowanie lub walidację działania modelu lub jego zdolności prognostycznych w celu oceny, czy wybrany model wewnętrzny nadal spełnia swoje zadanie;

(52c) „ryzyko związane z ICT” oznacza ryzyko straty związanej z dającą się racjonalnie określić okolicznością w odniesieniu do wykorzystania sieci i systemów informatycznych, która w przypadku urzeczywistnienia się mogłaby zagrozić bezpieczeństwu sieci i systemów informatycznych, dowolnych narzędzi lub procesów wykorzystujących technologię, operacji i procesów lub świadczenia usług, poprzez wywołanie niekorzystnych skutków w środowisku cyfrowym lub fizycznym;

▼M17

(52d) „ryzyko środowiskowe, społeczne i z zakresu ładu korporacyjnego” lub „ryzyko ESG” oznacza ryzyko wszelkich negatywnych skutków finansowych dla instytucji spowodowanych obecnym lub przyszłym wpływem czynników środowiskowych, społecznych lub z zakresu ładu korporacyjnego (ESG) na kontrahentów tej instytucji lub na inwestowane przez nią aktywa; ryzyka ESG urzeczywistniają się poprzez tradycyjne kategorie ryzyk finansowych;

(52e) „ryzyko środowiskowe” oznacza ryzyko wszelkich negatywnych skutków finansowych dla instytucji, spowodowanych obecnym lub przyszłym wpływem czynników środowiskowych na kontrahentów tej instytucji lub na inwestowane przez nią aktywa, w tym czynników związanych z przejściem w kierunku osiągnięcia celów określonych w art. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 ([1]); ryzyko środowiskowe obejmuje zarówno ryzyko fizyczne, jak i ryzyko przejścia;

(52f) „ryzyko fizyczne”, jako część ryzyka środowiskowego, oznacza ryzyko wszelkich negatywnych skutków finansowych dla instytucji, spowodowanych obecnym lub przyszłym wpływem fizycznych skutków czynników środowiskowych na kontrahentów tej instytucji lub na inwestowane przez nią aktywa;

(52g) „ryzyko przejścia”, jako część ryzyka środowiskowego, oznacza ryzyko wszelkich negatywnych skutków finansowych dla instytucji, spowodowanych obecnym lub przyszłym wpływem przejścia na gospodarkę zrównoważoną pod względem środowiskowym na kontrahentów tej instytucji lub na inwestowane przez nią aktywa;

(52h) „ryzyko społeczne” oznacza ryzyko wszelkich negatywnych skutków finansowych dla instytucji, spowodowanych obecnym lub przyszłym wpływem czynników społecznych na kontrahentów tej instytucji lub na inwestowane przez nią aktywa;

(52i) „ryzyko z zakresu ładu korporacyjnego” oznacza ryzyko wszelkich negatywnych skutków finansowych dla instytucji, spowodowanych obecnym lub przyszłym wpływem czynników związanych z ładem korporacyjnym na kontrahentów tej instytucji lub inwestowane przez nią aktywa;

▼B

(53) „ryzyko rozmycia” oznacza ryzyko zmniejszenia kwoty należnej poprzez kredyty gotówkowe lub niegotówkowe udzielane dłużnikowi;

▼M17

(54) „prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania” lub „PD” oznacza prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania przez dłużnika lub, w stosownych przypadkach, niewykonania zobowiązania wynikającego z instrumentu kredytowego w okresie jednego roku, a w kontekście ryzyka rozmycia – prawdopodobieństwo rozmycia w okresie jednego roku;

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. L 198 z 22.6.2020, s. 13).

▼M17

(55) „strata z tytułu niewykonania zobowiązania” lub „LGD” oznacza stosunek straty na ekspozycji związanej z pojedynczym instrumentem z powodu niewykonania zobowiązania przez dłużnika lub, w stosownych przypadkach, niewykonania zobowiązania wynikającego z instrumentu kredytowego do kwoty należności w chwili niewykonania zobowiązania lub w danym dniu odniesienia przypadającym po dniu niewykonania zobowiązania, a w kontekście ryzyka rozmycia – strata z tytułu rozmycia oznacza stosunek straty na ekspozycji związanej z wierzytelnością nabytą z tytułu rozmycia do kwoty należności wierzytelności nabytych;

(56) „współczynnik konwersji” lub „współczynnik konwersji kredytowej” lub „CCF” oznacza stosunek niewykorzystanej kwoty zobowiązania w ramach pojedynczego instrumentu, którą można by wykorzystać w ramach tego pojedynczego instrumentu od określonego momentu przed niewykonaniem zobowiązania i która w związku z tym pozostawałaby do spłaty w chwili niewykonania zobowiązania, do niewykorzystanej kwoty zobowiązania w ramach tego instrumentu, przy czym kwota zobowiązania ustalana jest w oparciu o zakomunikowany limit, chyba że limit niezakomunikowany jest wyższy;

▼B

(57) „ograniczanie ryzyka kredytowego” oznacza technikę stosowaną przez instytucję do zmniejszania ryzyka kredytowego związanego z ekspozycją lub ekspozycjami utrzymywanymi przez daną instytucję;

▼M17

(58) „ochrona kredytowa rzeczywista” lub „FCP” oznacza technikę ograniczania ryzyka kredytowego, w ramach której zmniejszenie ryzyka kredytowego z tytułu ekspozycji instytucji wynika z prawa tej instytucji – w przypadku niewykonania zobowiązania przez dłużnika lub niewykonania zobowiązania wynikającego z instrumentu kredytowego lub wystąpienia innych określonych zdarzeń kredytowych związanych z dłużnikiem – do upłynnienia, uzyskania transferu lub przejęcia lub zatrzymania określonych aktywów lub kwot, bądź też zmniejszenia kwoty ekspozycji do kwoty równej różnicy pomiędzy kwotą ekspozycji a kwotą roszczenia wobec instytucji, lub zastąpienia kwoty ekspozycji taką kwotą;

(59) „ochrona kredytowa nierzeczywista” lub „UFCP” oznacza technikę ograniczania ryzyka kredytowego, w ramach której zmniejszenie ryzyka kredytowego z tytułu ekspozycji instytucji wynika z obowiązku zapłacenia przez osobę trzecią określonej kwoty w przypadku niewykonania zobowiązania przez dłużnika lub niewykonania zobowiązania wynikającego z instrumentu kredytowego lub wystąpienia innych określonych zdarzeń kredytowych;

(60) „bankowy instrument pieniężny” oznacza certyfikat depozytowy, obligację, w tym obligację zabezpieczoną, lub inny instrument niepodporządkowany, które zostały wyemitowane przez instytucję kredytującą, za które ta instytucja kredytująca otrzymała już pełną płatność i które instytucja jest zobowiązana bezwarunkowo zrealizować według ich wartości nominalnej;

(60a) „złoto kruszcowe” oznacza złoto w postaci towaru, w tym sztaby, wlewki i monety, powszechnie akceptowane na rynku kruszców, gdzie istnieją płynne rynki kruszców, a którego wartość ustalana jest na podstawie wartości zawartości złota, określanej na podstawie czystości i masy, a nie ze względu na jego wartość dla numizmatyków;

▼M5

(61) „sekurytyzacja” oznacza sekurytyzację zdefiniowaną w art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2017/2402;

(62) „pozycja sekurytyzacyjna” oznacza pozycję sekurytyzacyjną zdefiniowaną w art. 2 pkt 19 rozporządzenia (UE) 2017/2402;

(63) „resekurytyzacja” oznacza resekurytyzację zdefiniowaną w art. 2 pkt 4 rozporządzenia (UE) 2017/2402;

▼B

(64) „pozycja resekurytyzacyjna” oznacza ekspozycję z tytułu resekurytyzacji;

(65) „wsparcie jakości kredytowej” oznacza ustalenie umowne, na mocy którego jakość kredytowa pozycji sekurytyzacyjnej ulega poprawie w stosunku do sytuacji braku takiego wsparcia, w tym wsparcie zapewniane przez transze podporządkowane w ramach procesu sekurytyzacji i inne rodzaje ochrony kredytowej;

▼M5

(66) „jednostka specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji” lub „SSPE” oznacza jednostkę specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji lub SSPE zdefiniowaną w art. 2 pkt 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402;

(67) „transza” oznacza transzę zdefiniowaną w art. 2 pkt 6 rozporządzenia (UE) 2017/2402;

▼B

(68) „wycena rynkowa” oznacza wycenę pozycji dokonywaną według łatwo dostępnych cen zamknięcia, pochodzących z niezależnych źródeł, takich jak kursy giełdowe, notowania elektroniczne lub kwotowania pochodzące od kilku niezależnych, renomowanych maklerów;

(69) „wycena według modelu” oznacza jakąkolwiek wycenę, którą należy odwzorować, ekstrapolować lub obliczyć w inny sposób na podstawie pojedynczych danych rynkowych lub większej ich liczby;

(70) „niezależna weryfikacja cen” oznacza proces, za pomocą którego ceny rynkowe lub dane wejściowe wyceny według modelu regularnie sprawdza się pod względem ich dokładności i niezależności;

▼C2

(71) „uznany kapitał” oznacza:

a) dla celów tytułu III części drugiej oznacza sumę następujących elementów:

(i) kapitału Tier I, o którym mowa w art. 25, bez stosowania odliczenia z art. 36 ust. 1 lit. k) ppkt (i);

▼C2

(ii) kapitału Tier II, o którym mowa w art. 71, który jest równy lub mniejszy niż jedna trzecia kapitału Tier I obliczonego zgodnie z ppkt (i) niniejszej litery;

▼M8

b) do celów art. 97 oznacza sumę następujących elementów:

▼C2

(i) kapitał Tier I, o którym mowa w art. 25;

(ii) kapitał Tier II, o którym mowa w art. 71, który jest równy lub mniejszy niż jedna trzecia kapitału Tier I;

▼B

(72) „uznana giełda” oznacza giełdę spełniającą wszystkie wskazane poniżej warunki:

▼M9

a) stanowi rynek regulowany lub rynek państwa trzeciego, który uznaje się za równoważny z rynkiem regulowanym zgodnie z procedurą określoną w art. 25 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2014/65/UE;

▼B

b) dysponuje mechanizmem rozliczeniowym, w ramach którego umowy wymienione w załączniku II podlegają codziennym wymogom dotyczącym ustalenia wartości depozytu zabezpieczającego, które to wymogi w opinii właściwych organów stanowią odpowiednie zabezpieczenie tych umów;

(73) „uznaniowe świadczenia emerytalne” oznaczają rozbudowane świadczenia emerytalne przyznawane na zasadzie uznaniowej przez instytucję pracownikowi jako część pakietu wynagrodzenia zmiennego, które nie obejmują nabytych świadczeń przyznanych pracownikowi w ramach systemu emerytalnego przedsiębiorstwa;

(74) „bankowo-hipoteczna wartość nieruchomości” oznacza wartość nieruchomości określoną w drodze ostrożnej oceny przyszłej zbywalności nieruchomości przy uwzględnieniu długoterminowych cech nieruchomości, normalnych warunków rynkowych i warunków na rynku lokalnym, obecnego użytkowania oraz odpowiednich alternatywnych możliwości użytkowania nieruchomości;

▼M17

(74a) „wartość nieruchomości” oznacza wartość nieruchomości mieszkalnej lub komercyjnej określoną zgodnie z art. 229 ust. 1;

(75) „nieruchomość mieszkalna” oznacza dowolne z poniższych:

a) nieruchomość, która ma charakter mieszkalny i spełnia wszystkie mające zastosowanie przepisy ustawowe i wykonawcze umożliwiające wykorzystanie tej nieruchomości w celach mieszkaniowych;

▼M17

b) nieruchomość, która ma charakter mieszkalny i jest nadal w trakcie budowy, pod warunkiem że przewiduje się, że spełni ona wszystkie mające zastosowanie przepisy ustawowe i wykonawcze umożliwiające wykorzystanie tej nieruchomości w celach mieszkaniowych;

c) prawo do zamieszkania w położonym w Szwecji lokalu mieszkalnym należącym do spółdzielni mieszkaniowej;

d) grunt przynależny nieruchomości, o której mowa w lit. a), b) lub c);

(75a) „nieruchomość komercyjna” oznacza nieruchomość, która nie jest nieruchomością mieszkalną;

(75b) „ekspozycja związana z nieruchomością generującą dochód” lub „ekspozycja IPRE” oznacza ekspozycję zabezpieczoną przez co najmniej jedną nieruchomość mieszkalną lub komercyjną, w przypadku której wypełnienie zobowiązań kredytowych związanych z ekspozycją zależy w znacznym stopniu od przepływów środków pieniężnych generowanych przez te nieruchomości zabezpieczające tę ekspozycję, a nie od zdolności dłużnika do wypełnienia zobowiązań kredytowych z innych źródeł; głównym źródłem takich przepływów środków pieniężnych są opłaty z tytułu najmu lub dzierżawy lub wpływy ze sprzedaży nieruchomości mieszkalnej lub komercyjnej;

(75c) „ekspozycja związana z nieruchomością niegenerującą dochodu” lub „ekspozycja niebędąca ekspozycją IPRE” oznacza ekspozycję zabezpieczoną przez co najmniej jedną nieruchomość mieszkalną lub komercyjną, niebędącą ekspozycją IPRE;

(75d) „ekspozycja zabezpieczona nieruchomością mieszkalną” lub „ekspozycja zabezpieczona hipoteką na nieruchomości mieszkalnej” oznacza ekspozycję zabezpieczoną nieruchomością mieszkalną lub ekspozycję uznawaną za taką zgodnie z art. 108 ust. 4;

(75e) „ekspozycja zabezpieczona nieruchomością komercyjną” lub „ekspozycja zabezpieczona hipoteką na nieruchomości komercyjnej” oznacza ekspozycję zabezpieczoną nieruchomością komercyjną;

(75f) „ekspozycja zabezpieczona nieruchomością” lub „ekspozycja zabezpieczona hipoteką na nieruchomości” lub „ekspozycja z zabezpieczeniem w formie nieruchomości” oznacza ekspozycję zabezpieczoną nieruchomością mieszkalną lub komercyjną lub ekspozycję uznawaną za taką zgodnie z art. 108 ust. 4;

▼C9

(76) „wartość rynkowa” w odniesieniu do nieruchomości oznacza szacunkową kwotę, jaką w dniu wyceny można uzyskać za nieruchomość w transakcji sprzedaży zawieranej na warunkach rynkowych, po podjęciu odpowiednich wysiłków w celu znalezienia najlepszego nabywcy, pomiędzy kupującym a sprzedającym, którzy mają stanowczy zamiar zawarcia umowy, działają z rozeznaniem i postępują rozważnie oraz nie znajdują się w sytuacji przymusowej;

▼B

(77) „mające zastosowanie standardy rachunkowości” oznaczają standardy rachunkowości, którym instytucja podlega na mocy rozporządzenia (WE) nr 1606/2002 lub dyrektywy 86/635/EWG;

▼M17

(78) „jednoroczny współczynnik niewykonania zobowiązania” oznacza stosunek liczby dłużników lub – jeżeli definicja niewykonania zobowiązania ma zastosowanie na poziomie instrumentu kredytowego zgodnie z art. 178 ust. 1 akapit drugi – instrumentów kredytowych, w odniesieniu do których uznaje się, że nastąpiło niewykonanie zobowiązania w okresie obejmującym jeden rok poprzedzający dzień obserwacji T, do liczby dłużników lub – jeżeli definicja niewykonania zobowiązania ma zastosowanie na poziomie instrumentu kredytowego zgodnie z art. 178 ust. 1 akapit drugi – instrumentów kredytowych zaklasyfikowanych do tej klasy lub puli na rok przed wspomnianym dniem obserwacji T;

(78a) „ekspozycje związane z nabyciem, zagospodarowaniem i zabudową gruntu” lub „ekspozycje ADC” oznaczają ekspozycje wobec przedsiębiorstw lub jednostek specjalnego przeznaczenia finansujące jakiekolwiek nabycie gruntów w celach ich zagospodarowania i zabudowy lub finansujące prace deweloperskie i budowę nieruchomości mieszkalnych lub komercyjnych;

(78b) „ekspozycja niebędąca ekspozycją ADC” oznacza ekspozycję zabezpieczoną przez co najmniej jedną nieruchomość mieszkalną lub komercyjną, niebędącą ekspozycją ADC;

_____

▼B

(80) „finansowanie handlu” oznacza finansowanie, w tym gwarancje, związane z wymianą towarów i usług za pomocą produktów finansowych o ustalonym krótkim terminie zapadalności zasadniczo nieprzekraczającym jednego roku bez automatycznego prolongowania;

(81) „oficjalnie wspierane kredyty eksportowe” oznaczają pożyczki lub kredyty służące finansowaniu eksportu towarów i usług, na które to pożyczki lub kredyty oficjalna agencja kredytów eksportowych udziela gwarancji, ubezpieczenia lub bezpośredniego finansowania;

▼C2

(82) „umowa z udzielonym przyrzeczeniem odkupu” i „umowa z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu” oznaczają jakąkolwiek umowę, za pomocą której instytucja lub jej kontrahent przenoszą na drugą stronę papiery wartościowe lub towary albo zagwarantowane prawa do papierów wartościowych lub towarów, gdy gwarancji takiej udzieliła uznana giełda posiadająca prawo do tych papierów lub towarów, przy czym umowa nie zezwala instytucji na przeniesienie ani zastaw danego papieru wartościowego lub towaru na rzecz więcej niż jednego kontrahenta jednocześnie, a warunkiem transakcji jest zobowiązanie do odkupu tych papierów, lub zastępczych papierów wartościowych lub towarów o tych samych cechach, po określonej cenie w przyszłym terminie, który został ustalony lub zostanie ustalony przez stronę przenoszącą; dla instytucji sprzedającej papiery wartościowe lub towary transakcja ta stanowi umowę z udzielonym przyrzeczeniem odkupu, natomiast dla instytucji kupującej papiery lub towary stanowi ona umowę z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu;

▼B

(83) „transakcja odkupu” oznacza każdą transakcję na mocy umowy z udzielonym przyrzeczeniem odkupu lub umowy z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu;

(84) „zwykła umowa z udzielonym przyrzeczeniem odkupu” oznacza transakcję odkupu pojedynczych lub podobnych, niezłożonych aktywów w odróżnieniu od koszyka aktywów;

(85) „pozycje przeznaczone do obrotu” oznaczają dowolne z poniższych:

a) pozycje otwierane na własny rachunek i pozycje związane z obsługą klienta oraz dokonywaniem wyceny rynkowej;

b) pozycje przeznaczone do odsprzedaży w krótkim terminie;

c) pozycje przeznaczone do wygenerowania korzyści związanych z faktycznymi lub oczekiwanymi krótkoterminowymi różnicami między cenami zakupu a cenami sprzedaży lub z innego rodzaju wahaniami cen lub stóp procentowych;

▼M8

(86) „portfel handlowy” oznacza wszystkie pozycje w instrumentach finansowych i w towarach, które to pozycje instytucja przeznacza do obrotu albo do celów zabezpieczenia pozycji przeznaczonych do obrotu zgodnie z art. 104;

▼B

(87) „wielostronna platforma obrotu” oznacza wielostronną platformę obrotu zdefiniowaną w art. 4 pkt 15 dyrektywy 2004/39/WE;

(88) „kwalifikujący się kontrahent centralny” oznacza kontrahenta centralnego, który otrzymał zezwolenie zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 lub został uznany zgodnie z art. 25 tego rozporządzenia;

(89) „fundusz na wypadek niewykonania zobowiązania” oznacza fundusz ustanowiony przez kontrahenta centralnego zgodnie z art. 42 rozporządzenia (UE) 648/2012 i wykorzystywany zgodnie z art. 45 tego rozporządzenia;

(90) „wniesiony z góry wkład do funduszu kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania” oznacza wkład wniesiony przez instytucję do funduszu kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania;

▼M8

(91) „ekspozycja z tytułu transakcji” oznacza bieżącą ekspozycję, w tym zmienny depozyt zabezpieczający należny uczestnikowi rozliczającemu, lecz jeszcze nieotrzymany, oraz każdą potencjalną przyszłą ekspozycję uczestnika rozliczającego lub klienta wobec kontrahenta centralnego, wynikające z umów i transakcji wymienionych w art. 301 ust. 1 lit. a), b) i c), a także początkowy depozyt zabezpieczający;

▼B

(92) „rynek regulowany” oznacza rynek regulowany zdefiniowany w art. 4 pkt 14) dyrektywy 2004/39/WE;

▼B

(93) „dźwignia finansowa” oznacza względną – w stosunku do funduszy własnych danej instytucji – wielkość posiadanych przez instytucję aktywów, zobowiązań pozabilansowych oraz zobowiązań warunkowych dotyczących płatności lub dostawy lub dostarczenia zabezpieczenia, z uwzględnieniem zobowiązań z tytułu otrzymanych środków finansowych, zaciągniętych zobowiązań, umów dotyczących instrumentów pochodnych lub umów z udzielonym przyrzeczeniem odkupu, lecz z wyjątkiem zobowiązań, które można wyegzekwować wyłącznie w przypadku likwidacji instytucji;

(94) „ryzyko nadmiernej dźwigni” oznacza ryzyko wynikające z podatności instytucji na zagrożenia z powodu dźwigni finansowej lub warunkowej dźwigni finansowej, które może wymagać podjęcia niezamierzonych działań korygujących jej plan biznesowy, w tym awaryjnej sprzedaży aktywów mogącej przynieść straty lub spowodować konieczność korekty wyceny jej pozostałych aktywów;

(95) „korekta ryzyka kredytowego” oznacza kwotę celowej i ogólnej rezerwy na straty kredytowe uwzględnionej w sprawozdaniu finansowym instytucji zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości;

▼M8

(96) „wewnętrzny instrument zabezpieczający” oznacza pozycję, która istotnie kompensuje elementy ryzyka składowego pomiędzy pozycją portfela handlowego a jedną lub większą liczbą pozycji portfela bankowego lub pomiędzy dwoma jednostkami odpowiadającymi za handel;

▼B

(97) „zobowiązanie referencyjne” oznacza zobowiązanie wykorzystywane do celów określenia wartości pieniężnego rozrachunku kredytowego instrumentu pochodnego.

(98) „zewnętrzna instytucja oceny wiarygodności kredytowej” lub „ECAI” oznacza agencję ratingową zarejestrowaną lub certyfikowaną zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1060/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie agencji ratingowych ([1]) lub bank centralny wystawiający ratingi kredytowe wyłączone z zakresu stosowania rozporządzenia (WE) nr 1060/2009.

(99) „Wyznaczona ECAI” oznacza ECAI wyznaczoną przez instytucję;

(100) „skumulowane inne całkowite dochody” mają takie samo znaczenie jak w Międzynarodowym Standardzie Rachunkowości (MSR) 1, mającym zastosowanie zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002;

(101) „podstawowe fundusze własne” oznaczają podstawowe fundusze własne w rozumieniu art. 88 dyrektywy 2009/138/WE;

(102) „pozycje ubezpieczeniowe funduszy własnych Tier I” oznaczają pozycje podstawowych funduszy własnych przedsiębiorstw podlegających wymogom dyrektywy 2009/138/WE w przypadku, gdy pozycje te są klasyfikowane w Tier I w rozumieniu dyrektywy 2009/138/WE, zgodnie z art. 94 ust. 1 tej dyrektywy;

([1]) Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 1.

▼B

(103) „dodatkowe pozycje ubezpieczeniowe funduszy własnych Tier I” oznaczają pozycje podstawowych funduszy własnych przedsiębiorstw podlegających wymogom dyrektywy 2009/138/WE, w przypadku gdy pozycje te są klasyfikowane w Tier I w rozumieniu dyrektywy 2009/138/WE, zgodnie z art. 94 ust. 1 tej dyrektywy, a włączenie tych pozycji jest ograniczone przez akty delegowane przyjęte zgodnie z art. 99 tej dyrektywy;

(104) „pozycje ubezpieczeniowe funduszy własnych Tier II” oznaczają pozycje podstawowych funduszy własnych przedsiębiorstw podlegających wymogom dyrektywy 2009/138/WE, w przypadku gdy pozycje te są klasyfikowane w kapitale Tier II w rozumieniu dyrektywy 2009/138/WE, zgodnie z art. 94 ust. 2 tej dyrektywy;

(105) „pozycje ubezpieczeniowe funduszy własnych Tier III” oznaczają pozycje ubezpieczeniowe podstawowych funduszy własnych przedsiębiorstw podlegających wymogom dyrektywy 2009/138/WE, w przypadku gdy pozycje te są klasyfikowane w kapitale Tier III w rozumieniu dyrektywy 2009/138/WE, zgodnie z art. 94 ust. 3 tej dyrektywy;

(106) „aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego” mają takie samo znaczenie jak w mających zastosowanie standardach rachunkowości;

(107) „aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego oparte na przyszłej rentowności” oznaczają aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego, których przyszła wartość może zostać zrealizowana tylko w przypadku, gdy instytucja wygeneruje w przyszłości dochód do opodatkowania;

(108) „rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego” mają takie samo znaczenie jak w mających zastosowanie standardach rachunkowości;

(109) „aktywa funduszu emerytalnego ze zdefiniowanymi świadczeniami” oznaczają, w stosownych przypadkach, aktywa określonego funduszu lub programu emerytalnego, których wartość została obliczona po odjęciu od nich kwoty zobowiązań w ramach tego samego funduszu lub programu;

(110) „wypłaty zysku” oznaczają wypłatę dywidend lub odsetek w dowolnej postaci;

(111) „przedsiębiorstwo finansowe” ma takie samo znaczenie jak w art. 13 pkt 25 lit. b) i d) dyrektywy 2009/138/WE;

(112) „fundusze ogólnego ryzyka bankowego” mają takie samo znaczenie jak w art. 38 dyrektywy 86/635/EWG;

(113) „wartość firmy” ma takie samo znaczenie jak w mających zastosowanie standardach rachunkowości;

▼M17

(114) „pośredni udział kapitałowy” oznacza ekspozycję wobec jednostki pośredniczącej, która ma ekspozycję z tytułu instrumentów kapitałowych wyemitowanych przez podmiot sektora finansowego lub z tytułu zobowiązań wyemitowanych przez instytucję, jeżeli – w przypadku trwałego odpisania instrumentów kapitałowych wyemitowanych przez podmiot sektora finansowego lub zobowiązań wyemitowanych przez instytucję – strata, którą instytucja by w związku z tym poniosła, nie różniłaby się w istotny sposób od straty, którą instytucja by poniosła w przypadku bezpośredniego posiadania tych instrumentów kapitałowych wyemitowanych przez podmiot sektora finansowego lub tych zobowiązań wyemitowanych przez instytucję;

▼B

(115) „wartości niematerialne i prawne” mają takie samo znaczenie jak w mających zastosowanie standardach rachunkowości i obejmują wartość firmy;

(116) „inne instrumenty kapitałowe” oznaczają instrumenty kapitałowe emitowane przez podmioty sektora finansowego, które nie kwalifikują się jako kapitał podstawowy Tier I, instrumenty dodatkowe w Tier I lub instrumenty w Tier II lub pozycje ubezpieczeniowe funduszy własnych Tier I, dodatkowe pozycje ubezpieczeniowe funduszy własnych Tier I, pozycje ubezpieczeniowe funduszy własnych Tier II lub pozycje ubezpieczeniowe funduszy własnych Tier III;

►C2 (117) „pozostałe kapitały rezerwowe” oznaczają kapitały w rozumieniu mających zastosowanie standardów rachunkowości, ◄ których ujawnienie jest wymagane zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości, z wyjątkiem wszelkich kwot już uwzględnionych w ramach skumulowanych innych całkowitych dochodów lub zysków zatrzymanych;

(118) „fundusze własne” oznaczają sumę kapitału Tier I i kapitału Tier II;

(119) „instrumenty funduszy własnych” oznaczają instrumenty kapitałowe wyemitowane przez instytucję kwalifikujące się jako kapitał podstawowy Tier I, instrumenty dodatkowe w Tier I lub instrumenty w Tier II;

(120) „udział mniejszości” oznacza kwotę kapitału podstawowego Tier I jednostki zależnej instytucji, który to udział przypada osobom fizycznym lub prawnym innym niż osoby objęte zakresem konsolidacji ostrożnościowej danej instytucji;

(121) „zysk” ma takie samo znaczenie jak w mających zastosowanie standardach rachunkowości;

(122) „krzyżowe powiązanie kapitałowe” oznacza posiadanie przez instytucję instrumentów funduszy własnych lub innych instrumentów kapitałowych wyemitowanych przez podmioty sektora finansowego, w przypadku gdy jednostki te posiadają również instrumenty funduszy własnych wyemitowane przez daną instytucję;

(123) „zyski zatrzymane” oznaczają zyski i straty wynikające z ostatecznego zastosowania wyniku finansowego zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości;

▼B

(124) „ażio emisyjne” ma takie samo znaczenie jak w mających zastosowanie standardach rachunkowości;

(125) „różnice przejściowe” mają takie samo znaczenie jak w mających zastosowanie standardach rachunkowości.

▼M17

(126) „syntetyczny udział kapitałowy” oznacza inwestycję instytucji w instrument finansowy, którego wartość jest bezpośrednio powiązana z wartością instrumentów kapitałowych wyemitowanych przez podmiot sektora finansowego lub wartością zobowiązań wyemitowanych przez instytucję;

▼B

(127) „system powiązanych gwarancji” oznacza system, który spełnia wszystkie poniższe warunki:

▼M8

a) instytucje są objęte tym samym instytucjonalnym systemem ochrony, jak ten, o którym mowa w art. 113 ust. 7, lub są trwale powiązane w ramach sieci z organem centralnym;

▼M17

b) instytucje są w pełni skonsolidowane zgodnie z art. 22 dyrektywy 2013/34/UE i są objęte skonsolidowanym nadzorem instytucji, która jest dominującą instytucją z państwa członkowskiego, zgodnie z przepisami części pierwszej tytuł II rozdział 2 niniejszego rozporządzenia oraz z zastrzeżeniem wymogów w zakresie funduszy własnych;

▼B

c) instytucja dominująca w danym państwie członkowskim oraz jednostki zależne ustanowione są w tym samym państwie członkowskim i muszą posiadać zezwolenie, a także podlegają nadzorowi ze strony tego samego właściwego organu;

d) instytucja dominująca w danym państwie członkowskim oraz jednostki zależne zawarły umowne lub ustawowe uzgodnienie w sprawie odpowiedzialności, które chroni te instytucje, a w szczególności gwarantuje ich płynność i wypłacalność w celu uniknięcia upadłości, gdyby okazała się ona konieczna;

e) istnieją uzgodnienia zapewniające szybkie dostarczenie środków finansowych w postaci kapitału i płynności, jeżeli jest to wymagane na mocy umownego lub ustawowego uzgodnienia w sprawie odpowiedzialności, o którym mowa w lit. d);

f) adekwatność uzgodnień, o których mowa w lit. d) i e), jest regularnie monitorowana przez właściwy organ;

▼B

g) minimalny okres wypowiedzenia w przypadku dobrowolnego odstąpienia jednostki zależnej od uzgodnienia w sprawie odpowiedzialności wynosi 10 lat;

h) właściwy organ ma prawo zakazać dobrowolnego odstąpienia jednostki zależnej od uzgodnienia w sprawie odpowiedzialności;

▼M8

(128) „pozycje podlegające podziałowi” oznaczają kwotę zysków na koniec ostatniego roku obrachunkowego powiększoną o wszelkie zyski przeniesione oraz kapitały rezerwowe dostępne w tym celu, przed wypłatami zysków posiadaczom instrumentów funduszy własnych, i pomniejszoną o wszelkie przeniesione straty, wszelkie zyski niepodlegające podziałowi na mocy prawa unijnego lub krajowego lub wewnętrznych przepisów danej instytucji oraz o wszelkie kwoty umieszczone w kapitałach rezerwowych niepodlegających podziałowi zgodnie z prawem krajowym lub statutem instytucji, w każdym przypadku w odniesieniu do konkretnej kategorii instrumentów funduszy własnych, której dotyczy prawo unijne lub krajowe, przepisy wewnętrzne danej instytucji lub statut; takie zyski, straty i kapitały rezerwowe określa się na podstawie jednostkowego sprawozdania finansowego danej instytucji, nie zaś na podstawie skonsolidowanego sprawozdania finansowego;

▼M5

(129) „jednostka obsługująca” oznacza jednostkę obsługującą zdefiniowaną w art. 2 pkt 13 rozporządzenia (UE) 2017/2402;

▼M8

(130) „organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” oznacza organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zdefiniowany w art. 2 ust. 1 pkt 18 dyrektywy 2014/59/UE;

▼M15

(130a) „właściwy organ państwa trzeciego” oznacza organ państwa trzeciego zdefiniowany w art. 2 ust. 1 pkt 90 dyrektywy 2014/59/UE;

▼M8

(131) „podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” oznacza podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zdefiniowany w art. 2 ust. 1 pkt 83a dyrektywy 2014/59/UE;

(132) „grupa restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” oznacza grupę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zdefiniowaną w art. 2 ust. 1 pkt 83b dyrektywy 2014/59/UE;

(133) „globalna instytucja o znaczeniu systemowym” oznacza instytucję, którą określono jako globalną instytucję o znaczeniu systemowym zgodnie z art. 131 ust. 1 i 2 dyrektywy 2013/36/UE;

(134) „globalna instytucja o znaczeniu systemowym spoza UE” oznacza globalną grupę bankową lub bank o znaczeniu systemowym niebędące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, ujęte w regularnie aktualizowanym wykazie globalnych banków o znaczeniu systemowym publikowanym przez Radę Stabilności Finansowej;

(135) „istotna jednostka zależna” oznacza jednostkę zależną, która spełnia którykolwiek z następujących warunków na zasadzie indywidualnej lub skonsolidowanej:

▼M8

a) jednostka zależna posiada więcej niż 5 % skonsolidowanych aktywów ważonych ryzykiem swojej pierwotnej jednostki dominującej;

b) jednostka zależna generuje więcej niż 5 % łącznego dochodu z działalności operacyjnej swojej pierwotnej jednostki dominującej;

c) miara ekspozycji całkowitej, o której mowa w art. 429 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, jednostki zależnej wynosi więcej niż 5 % skonsolidowanej miary ekspozycji całkowitej swojej pierwotnej jednostki dominującej;

do celów określenia istotnej jednostki zależnej, w przypadku gdy zastosowanie ma art. 21b ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE, dwie unijne pośrednie jednostki dominujące liczą się jako jedna jednostka zależna na podstawie swojej sytuacji skonsolidowanej;

(136) „podmiot będący globalną instytucją o znaczeniu systemowym” oznacza podmiot posiadający osobowość prawną, który jest globalną instytucją o znaczeniu systemowym lub częścią globalnej instytucji o znaczeniu systemowym lub globalnej instytucji o znaczeniu systemowym spoza UE;

(137) „instrument umorzenia lub konwersji długu” oznacza instrument umorzenia lub konwersji długu zdefiniowany w art. 2 ust. 1 pkt 57 dyrektywy 2014/59/UE;

(138) „grupa” oznacza grupę przedsiębiorstw, z których co najmniej jedno jest instytucją, która składa się z jednostki dominującej i jej jednostek zależnych, lub z przedsiębiorstw powiązanych ze sobą jak określono w art. 22 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE ([1]);

(139) „transakcja finansowana z użyciem papierów wartościowych” oznacza transakcję odkupu, transakcję udzielenia lub zaciągnięcia pożyczki papierów wartościowych lub towarów, lub transakcję z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego;

(140) „początkowy depozyt zabezpieczający” oznacza każde zabezpieczenie, inne niż zmienny depozyt zabezpieczający, uzyskane od podmiotu lub przekazane przez niego na potrzeby pokrycia bieżącej i potencjalnej przyszłej ekspozycji z tytułu transakcji lub portfela transakcji w okresie potrzebnym do zamknięcia tych transakcji lub do ponownego zabezpieczenia ryzyka rynkowego z ich tytułu, w następstwie niewykonania zobowiązania przez kontrahenta transakcji lub portfela transakcji;

(141) „ryzyko rynkowe” oznacza ryzyko strat wynikających ze zmian cen rynkowych, w tym zmian kursów walutowych lub zmian cen towarów;

(142) „ryzyko walutowe” oznacza ryzyko strat wynikających ze zmian kursów walutowych;

([1]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

▼M8

(143) „ryzyko cen towarów” oznacza ryzyko strat wynikających ze zmian cen towarów;

▼M17

(144) „jednostka odpowiadająca za handel” oznacza wyraźnie określoną grupę dealerów utworzoną przez instytucję zgodnie z art. 104b ust. 1 na potrzeby wspólnego zarządzania portfelem pozycji portfela handlowego lub pozycji zaliczanych do portfela bankowego, o których mowa w ust. 5 i 6 tego artykułu, zgodnie z precyzyjnie określoną i spójną strategią biznesową oraz funkcjonującą w ramach tej samej struktury zarządzania ryzykiem;

▼M8

(145) „mała i niezłożona instytucja” oznacza instytucję, która spełnia wszystkie następujące warunki:

a) nie jest dużą instytucją;

b) całkowita wartość jej aktywów na zasadzie indywidualnej lub, w stosownych przypadkach, na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i dyrektywą 2013/36/UE jest w ujęciu średnim równa wartości progu wynoszącej 5 mld EUR w czteroletnim okresie bezpośrednio poprzedzającym bieżący roczny okres sprawozdawczy, lub niższa od wartości tego progu; państwa członkowskie mogą obniżyć ten próg;

c) nie podlega jakimkolwiek obowiązkom lub podlega uproszczonym obowiązkom w zakresie sporządzania planów naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 4 dyrektywy 2014/59/UE;

d) jej działalność zaliczana do portfela handlowego jest klasyfikowana jako prowadzona na małą skalę w rozumieniu art. 94 ust. 1;

e) całkowita wartość posiadanych przez nią pozycji w instrumentach pochodnych przeznaczonych do obrotu nie przekracza 2 % jej całkowitych aktywów bilansowych i pozabilansowych, a całkowita wartość jej ogólnych pozycji w instrumentach pochodnych nie przekracza 5 %, przy czym obie wartości oblicza się zgodnie z art. 273a ust. 3;

▼M17

f) skonsolidowane aktywa lub zobowiązania instytucji związane z działalnością prowadzoną z kontrahentami znajdującymi się w Europejskim Obszarze Gospodarczym, z wyłączeniem ekspozycji wewnątrz grupy w Europejskim Obszarze Gospodarczym, przekraczają 75 % zarówno skonsolidowanych całkowitych aktywów, jak i zobowiązań instytucji, z wyłączeniem w obu przypadkach ekspozycji wewnątrz grupy;

▼M8

g) instytucja nie korzysta z modeli wewnętrznych, aby spełnić wymogi ostrożnościowe zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, z wyjątkiem przypadków, gdy jednostka zależna korzysta z modeli wewnętrznych opracowanych na poziomie grupy, pod warunkiem że dana grupa podlega wymogom dotyczącym ujawniania informacji określonym w art. 433a lub 433c na zasadzie skonsolidowanej;

▼M8

h) instytucja nie zgłosiła właściwemu organowi sprzeciwu wobec sklasyfikowania jej jako małej i niezłożonej instytucji;

i) właściwy organ nie zdecydował, że na podstawie analizy wielkości danej instytucji, jej powiązań, złożoności lub profilu ryzyka nie można uznać tej instytucji za małą i niezłożoną instytucję;

(146) „duża instytucja” oznacza instytucję, która spełnia którykolwiek z poniższych warunków:

a) jest globalną instytucją o znaczeniu systemowym;

b) została określona jako inna instytucja o znaczeniu systemowym zgodnie z art. 131 ust. 1 i 3 dyrektywy 2013/36/UE;

c) jest – w państwie członkowskim, w którym ma ona siedzibę – jedną z trzech największych instytucji pod względem całkowitej wartości aktywów;

d) całkowita wartość jej aktywów na zasadzie indywidualnej lub, w stosownych przypadkach, na podstawie jej sytuacji skonsolidowanej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i dyrektywą 2013/36/UE jest równa 30 mld EUR lub wyższa;

(147) „duża jednostka zależna” oznacza jednostkę zależną, która kwalifikuje się jako duża instytucja;

(148) „instytucja nienotowana” oznacza instytucję, która nie wyemitowała papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym któregokolwiek państwa członkowskiego, w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 21 dyrektywy 2014/65/UE;

(149) „sprawozdanie finansowe” oznacza, do celów części ósmej, sprawozdanie finansowe w rozumieniu art. 4 i 5 dyrektywy 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]);

▼M9

(150) „podmiot prowadzący handel towarami i uprawnieniami do emisji” oznacza przedsiębiorstwo, którego głównym przedmiotem działalności jest wyłącznie świadczenie usług inwestycyjnych lub prowadzenie działalności inwestycyjnej, związanych z towarowymi instrumentami pochodnymi lub kontraktami na towarowe instrumenty pochodne, o których mowa w pkt 5, 6, 7, 9 i 10, instrumentami pochodnymi bazującymi na uprawnieniach do emisji, o których mowa w pkt 4, lub uprawnieniami do emisji, o których mowa w pkt 11, w sekcji C załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE;

([1]) Dyrektywa 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym, oraz zmieniająca dyrektywę 2001/34/WE (Dz.U. L 390 z 31.12.2004, s. 38).

▼**M17**

(151) „ekspozycja odnawialna” oznacza ekspozycję, w ramach której dostępne dla kredytobiorcy saldo może ulegać wahaniom w granicach uzgodnionego limitu w zależności od jego decyzji o zaciąganiu zadłużenia i jego spłacie;

(152) „ekspozycja wobec tranzaktora” oznacza ekspozycję odnawialną, która posiada co najmniej 12-miesięczną historię spłat i która jest jedną z następujących pozycji:

a) ekspozycją, w przypadku której regularnie, co najmniej raz na 12 miesięcy, saldo do spłaty w następnym terminie spłaty jest określane jako wykorzystana kwota w określonym z góry dniu odniesienia, przy czym termin żadnej spłaty nie może przypadać później niż po 12 miesiącach, pod warunkiem że saldo było spłacane w całości w każdym terminie spłaty w okresie poprzednich 12 miesięcy;

b) kredytem w rachunku bieżącym, w ramach którego nie dokonano żadnych wypłat w okresie poprzednich 12 miesięcy;

(153) „podmiot sektora paliw kopalnych” oznacza spółkę lub przedsiębiorstwo sklasyfikowane statystycznie jako prowadzące główną działalność gospodarczą w sektorze węgla, ropy naftowej lub gazu, jak określono we wzorze 3 załącznika XXXIX do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2021/637 ([1]) i jak wskazano przez odniesienie do kodów statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej (NACE Rev. 2) wymienionych w sekcjach B, C, D i G załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ([2]); w przypadku gdy główna działalność gospodarcza spółki lub przedsiębiorstwa nie jest sklasyfikowana przy użyciu kodów NACE Rev. 2 określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1893/2006 lub wynikającej z niego klasyfikacji krajowej, instytucje ostrożnie określają, czy taka spółka lub przedsiębiorstwo prowadzą swoją główną działalność w jednym z tych sektorów;

(154) „ekspozycje podlegające wpływowi czynników środowiskowych lub społecznych” oznaczają ekspozycje utrudniające osiągnięcie przez Unię jej celów regulacyjnych dotyczących czynników ESG w sposób, który mógłby mieć negatywny wpływ finansowy na instytucje w Unii;

(155) „podmiot z równoległego systemu bankowego” oznacza podmiot, który prowadzi działalność bankową poza uregulowanymi ramami.

([1]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/637 z dnia 15 marca 2021 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do publicznego ujawniania przez instytucje informacji, o których mowa w części ósmej tytuły II i III rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013, oraz uchylające rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1423/2013, rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/1555, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/200 i rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/2295 (Dz.U. L 136 z 21.4.2021, s. 1).

([2]) Rozporządzenie (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 i zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 oraz niektóre rozporządzenia WE w sprawie określonych dziedzin statystycznych (Dz.U. L 393 z 30.12.2006, s. 1).

▼M17

Do celów akapitu pierwszego pkt 1 lit. b) ppkt (ii) oraz (iii), w przypadku gdy dane przedsiębiorstwo należy do grupy z państwa trzeciego, całkowite aktywa każdego z oddziałów w ramach grupy z państwa trzeciego posiadających zezwolenie w Unii ujmuje się w łącznej całkowitej wartości aktywów wszystkich przedsiębiorstw należących do tej grupy.

Do celów akapitu pierwszego pkt 1 lit. b) ppkt (iii) organ sprawujący nadzór skonsolidowany może zażądać od przedsiębiorstwa wszelkich stosownych informacji w celu podjęcia decyzji.

Do celów akapitu pierwszego pkt 52a ryzyko prawne nie obejmuje zwrotów na rzecz osób trzecich lub pracowników ani dobrowolnych rekompensat w związku z możliwościami rynkowymi, jeżeli nie doszło do naruszenia żadnych przepisów ani zasad etycznego postępowania, a instytucja wypełniła swoje zobowiązania w terminie. Ryzyko prawne nie obejmuje również zewnętrznych kosztów prawnych, jeżeli zdarzenie powodujące te koszty zewnętrzne nie jest zdarzeniem ryzyka operacyjnego.

Do celów akapitu pierwszego pkt 145 lit. e) niniejszego ustępu instytucja może wyłączyć pozycje w instrumentach pochodnych, które otworzyła ze swoimi klientami niefinansowymi, oraz pozycje w instrumentach pochodnych, które wykorzystuje do zabezpieczenia tych pozycji, pod warunkiem że łączna wartość pozycji wyłączonych, obliczona zgodnie z art. 273a ust. 3, nie przekracza 10 % całkowitej wartości aktywów bilansowych i pozabilansowych instytucji

▼B

2. W przypadku odniesienia w niniejszym rozporządzeniu do nieruchomości lub nieruchomości mieszkalnych lub komercyjnych bądź hipoteki na takich nieruchomościach obejmuje to udziały w fińskich przedsiębiorstwach mieszkaniowych, działających zgodnie z fińską ustawą o przedsiębiorstwach mieszkaniowych z 1991 r. lub późniejszymi równoważnymi aktami prawnymi. Państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą zezwolić na to, by udziały będące równoważnymi pośrednimi udziałami kapitałowymi w nieruchomości były traktowane jak bezpośrednie udziały kapitałowe w nieruchomości, pod warunkiem że tego rodzaju pośrednie udziały kapitałowe są szczegółowo uregulowane w prawie krajowym danego państwa członkowskiego oraz, w przypadku gdy stanowią zabezpieczenie, zapewniają równoważną ochronę wierzycieli.

3. Finansowanie handlu, o którym mowa w ust. 1 pkt 80), jest zasadniczo niezatwierdzone i wymaga dostatecznej pomocniczej dokumentacji transakcyjnej wszystkich żądań wypłaty, co umożliwia odmowę finansowania w przypadku jakichkolwiek wątpliwości co do zdolności kredytowej lub co do pomocniczej dokumentacji transakcyjnej. Spłata ekspozycji z tytułu finansowania handlu jest zazwyczaj niezależna od kredytobiorcy, zamiast tego fundusze pochodzą ze środków pieniężnych otrzymanych od importerów lub ze sprzedaży towarów objętych importem.

▼M8

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających okoliczności, w jakich spełnione są warunki przewidziane w ust. 1 pkt 39.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 28 czerwca 2020 r.

▼M8

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M17

5. Do dnia 10 stycznia 2026 r. EUNB wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w celu doprecyzowania kryteriów wskazania rodzajów działalności, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy pkt 18 niniejszego artykułu.

▼B

Artykuł 5

Definicje odnoszące się do wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka kapitałowego

Na użytek przepisów części trzeciej, tytuł II, zastosowanie mają następujące definicje:

(1) „ekspozycja” oznacza pozycję aktywów lub pozycję pozabilansową;

(2) „strata” oznacza, do celów części trzeciej tytuł II, stratę ekonomiczną, w tym istotne skutki dyskonta, oraz istotne pośrednie i bezpośrednie koszty inkasa, którego przedmiotem jest dany instrument;

▼M17

(3) „oczekiwana strata” lub „EL” oznacza stosunek, w odniesieniu do pojedynczego instrumentu, kwoty oczekiwanej straty na ekspozycji w związku z dowolnym z następujących czynników:

a) potencjalnym niewykonaniem zobowiązania przez dłużnika w okresie jednego roku do kwoty należności na dzień niewykonania zobowiązania;

b) potencjalnym zdarzeniem rozmycia w okresie jednego roku do kwoty należności na dzień zdarzenia rozmycia;

(4) „zobowiązanie kredytowe” oznacza zobowiązanie wynikające z umowy o kredyt, w tym kwotę główną, naliczone odsetki i opłaty, należne od dłużnika;

(5) „ekspozycja kredytowa” oznacza pozycje bilansowe lub pozabilansowe, które skutkują lub mogą skutkować powstaniem zobowiązania kredytowego;

(6) „instrument” lub „instrument kredytowy” oznaczają ekspozycję kredytową wynikającą z umowy lub zestawu umów między dłużnikiem a instytucją;

(7) „margines ostrożnościowy” oznacza narzut uwzględniany w oszacowaniach parametrów ryzyka, aby uwzględnić przewidywany zakres błędów oszacowań wynikających ze stwierdzonych niedociągnięć w danych, metodach, modelach oraz zmian w standardach zawierania umów kredytowych, gotowości do podejmowania ryzyka, polityce windykacji i odzyskiwania należności, a także wszelkie inne źródła dodatkowej niepewności, jak również z ogólnego błędu oszacowania;

▼**M17**

(8) „odpowiednia korekta” oznacza wpływ, jaki na oszacowania parametrów ryzyka ma zastosowanie – w ramach szacowania parametrów ryzyka – metod służących skorygowaniu stwierdzonych niedociągnięć w danych i w metodach szacowania oraz uwzględnieniu zmian w standardach zawierania umów kredytowych, gotowości do podejmowania ryzyka, polityce windykacji i odzyskiwania należności oraz wszelkich innych źródeł dodatkowej niepewności, na tyle na ile jest to możliwe, by uniknąć błędów w oszacowaniach parametrów ryzyka;

(9) „małe i średnie przedsiębiorstwo” lub „MŚP” oznaczają spółkę lub przedsiębiorstwo, których roczny obrót, według aktualnego skonsolidowanego sprawozdania finansowego, nie przekracza 50 000 000 EUR;

(10) „zobowiązanie” oznacza ustalenie umowne, które instytucja oferuje klientowi i które jest przez niego zaakceptowane, dotyczące udzielenia kredytu, nabycia aktywów lub emisji substytutów kredytu; zobowiązaniem jest także takie ustalenie, które może być bezwarunkowo odwołane przez instytucję w dowolnym czasie bez uprzedniego powiadomienia dłużnika, lub ustalenie, które może być odwołane przez instytucję, jeżeli dłużnik nie spełni warunków określonych w dokumentacji dotyczącej instrumentu, w tym warunków, które muszą być spełnione przez dłużnika przed dokonaniem pierwszej lub kolejnej wypłaty na podstawie tego ustalenia, chyba że ustalenia umowne spełniają wszystkie poniższe warunki:

a) ustalenia umowne, w przypadku których instytucja nie otrzymuje żadnych opłat ani prowizji z tytułu ustanowienia lub utrzymania tych ustaleń umownych;

b) ustalenia umowne, w przypadku których klient jest zobowiązany wystąpić do instytucji z wnioskiem o pierwszą i każdą kolejną wypłatę w ramach tych ustaleń umownych;

c) ustalenia umowne, w przypadku których decyzja o realizacji każdej wypłaty pozostaje całkowicie w gestii instytucji, niezależnie od spełnienia przez klienta warunków określonych w dokumentacji ustaleń umownych;

d) ustalenia umowne umożliwiają instytucji przeprowadzenie oceny zdolności kredytowej klienta bezpośrednio przed podjęciem decyzji o realizacji każdej wypłaty, a instytucja wdrożyła i stosuje procedury wewnętrzne, które zapewniają przeprowadzenie takiej oceny przed realizacją każdej wypłaty;

e) ustalenia umowne, które są oferowane podmiotowi korporacyjnemu, w tym MŚP, który jest ściśle monitorowany na bieżąco;

(11) „zobowiązanie bezwarunkowo odwoływalne” oznacza zobowiązanie, którego warunki umożliwiają instytucji odwołanie tego zobowiązania w pełnym zakresie dopuszczalnym na mocy mających zastosowanie przepisów o ochronie konsumentów i powiązanych aktów prawnych w dowolnej chwili bez uprzedniego powiadomienia dłużnika, lub które skutecznie przewidują automatyczne odwołanie zobowiązania w związku z pogorszeniem się zdolności kredytowej kredytobiorcy.

▼M17

Artykuł 5a

Definicje dotyczące kryptoaktywów

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1) „kryptoaktywo” oznacza kryptoaktywo zdefiniowane w art. 3 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1114 ([1]) niebędące cyfrową walutą banku centralnego;

2) „token będący pieniądzem elektronicznym” lub „token będący e-pieniądzem” oznaczają token będący pieniądzem elektronicznym lub token będący e-pieniądzem zdefiniowane w art. 3 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia (UE) 2023/1114;

3) „ekspozycja na kryptoaktywa” oznacza składnik aktywów lub pozycję pozabilansową związane z kryptoaktywem, które powodują ryzyko kredytowe, ryzyko kredytowe kontrahenta, ryzyko rynkowe, ryzyko operacyjne lub ryzyko płynności;

4) „aktywa tradycyjne” oznaczają wszelkie aktywa inne niż kryptoaktywa, w tym:

   a) instrumenty finansowe zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 50 niniejszego rozporządzenia;

   b) środki pieniężne zdefiniowane w art. 4 pkt 25 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366;

   c) depozyty zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE ([2]), w tym lokaty strukturyzowane;

   d) pozycje sekurytyzacyjne w kontekście sekurytyzacji zdefiniowanej w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402;

   e) ubezpieczenia na życie lub ubezpieczenia inne niż ubezpieczenia na życie, należące do grup ubezpieczeń wymienionych w załącznikach I i II do dyrektywy 2009/138/WE, lub umowy reasekuracji i retrocesji, o których mowa w tej dyrektywie;

   f) produkty emerytalne uznane w prawie krajowym za mające za główny cel zapewnienie inwestorowi dochodu na emeryturze i uprawniające inwestora do określonych świadczeń;

   g) oficjalnie uznane pracownicze programy emerytalne objęte zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2341 ([3]) lub dyrektywy 2009/138/WE;

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1114 z dnia 31 maja 2023 r. w sprawie rynków kryptoaktywów oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 1095/2010 oraz dyrektyw 2013/36/UE i (UE) 2019/1937 (Dz.U. L 150 z 9.6.2023, s. 40).

([2]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149).

([3]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2341 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (IORP) (Dz.U. L 354 z 23.12.2016, s. 37).

▼M17

h) indywidualne produkty emerytalne, w przypadku których prawo krajowe wymaga wkładu finansowego od pracodawcy, a pracodawca lub pracownik nie mają możliwości wyboru produktu emerytalnego lub jego dostawcy;

i) ogólnoeuropejski indywidualny produkt emerytalny zdefiniowany w art. 2 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1238 ([1]);

j) systemy zabezpieczenia społecznego objęte rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 ([2]) i rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 ([3]);

(5) „tokenowane aktywa tradycyjne” oznaczają rodzaj kryptoaktywów stanowiących aktywa tradycyjne, w tym token będący e-pieniądzem;

(6) „token powiązany z aktywami” oznacza token powiązany z aktywami zdefiniowany w art. 3 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia (UE) 2023/1114;

(7) „usługa w zakresie kryptoaktywów” oznacza usługę w zakresie kryptoaktywów zdefiniowaną w art. 3 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia (UE) 2023/1114.

▼B

TYTUŁ II

POZIOM STOSOWANIA WYMOGÓW

ROZDZIAŁ 1

Stosowanie wymogów na zasadzie indywidualnej

Artykuł 6

Zasady ogólne

▼M8

1. Instytucje wypełniają obowiązki określone w częściach drugiej, trzeciej, czwartej, siódmej, siódmej A i ósmej niniejszego rozporządzenia oraz rozdziału 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402 na zasadzie indywidualnej, z wyjątkiem art. 430 ust. 1 lit. d) niniejszego rozporządzenia.

▼C8

1a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego rozporządzenia jedynie instytucje określone jako podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które są również podmiotami będącymi globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym i które nie posiadają jednostek zależnych, spełniają wymogi określone w art. 92a na zasadzie indywidualnej.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1238 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ogólnoeuropejskiego indywidualnego produktu emerytalnego (OIPE) (Dz.U. L 198 z 25.7.2019, s. 1).

([2]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1).

([3]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 284 z 30.10.2009, s. 1).

▼M8

Istotne jednostki zależne globalnych instytucji o znaczeniu systemowym spoza UE przestrzegają art. 92b na zasadzie indywidualnej, w przypadku gdy spełniają wszystkie następujące warunki:

a) nie są podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

b) nie posiadają jednostek zależnych;

c) nie są jednostką zależną unijnej instytucji dominującej.

▼C2

2. Od żadnej instytucji będącej albo jednostką zależną w państwie członkowskim, w którym posiada zezwolenie na prowadzenie działalności i podlega nadzorowi, albo będącej jednostką dominującą, oraz od żadnej instytucji objętej konsolidacją zgodnie z art. 18 nie wymaga się wypełniania obowiązków określonych w art. 89, 90 oraz 91na zasadzie indywidualnej.

▼M8

3. Od żadnej instytucji będącej jednostką dominującą albo jednostką zależną oraz od żadnej instytucji objętej konsolidacją zgodnie z art. 18 nie wymaga się wypełniania obowiązków określonych w części ósmej na zasadzie indywidualnej.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu instytucje, o których mowa w ust. 1a niniejszego artykułu, przestrzegają art. 437a i art. 447 lit. h) na zasadzie indywidualnej.

▼M9

4. Instytucje wypełniają obowiązki określone w części szóstej oraz w art. 430 ust. 1 lit. d) niniejszego rozporządzenia na zasadzie indywidualnej.

Następujące instytucje nie są zobowiązane do przestrzegania art. 413 ust. 1 oraz powiązanych wymogów dotyczących sprawozdawczości w zakresie wskaźnika dźwigni finansowej określonych w części siódmej A niniejszego rozporządzenia:

a) instytucje, które otrzymały również zezwolenie zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;

b) instytucje, które otrzymały również zezwolenie zgodnie z art. 16 i art. 54 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 ([1]), pod warunkiem że nie dokonują one jakichkolwiek znaczących transformacji terminów zapadalności; oraz

c) instytucje wyznaczone zgodnie z art. 54 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 909/2014, pod warunkiem że:

   (i) ich działalność ogranicza się do oferowania usług bankowych, o których mowa w sekcji C załącznika do tego rozporządzenia, na rzecz centralnych depozytów papierów wartościowych, które otrzymały zezwolenie zgodnie z art. 16 tego rozporządzenia; oraz

   (ii) nie dokonują one jakichkolwiek znaczących transformacji terminów zapadalności.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniające dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 1).

▼M9

5. Instytucje, w odniesieniu do których właściwe organy zastosowały odstępstwo określone w art. 7 ust. 1 lub 3 niniejszego rozporządzenia, oraz instytucje, które również otrzymały zezwolenie zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, nie są zobowiązane do wypełnienia obowiązków określonych w części siódmej oraz powiązanych wymogów dotyczących sprawozdawczości w zakresie wskaźnika dźwigni finansowej określonych w części siódmej A na zasadzie indywidualnej.

▼B

Artykuł 7

Odstępstwo od stosowania wymogów ostrożnościowych na zasadzie indywidualnej

1. Właściwe organy mogą odstąpić od stosowania przepisów art. 6 ust. 1 w odniesieniu do każdej jednostki zależnej instytucji, gdy zarówno jednostka zależna, jak i instytucja podlegają zezwoleniu i nadzorowi danego państwa członkowskiego, a jednostka zależna jest objęta nadzorem na zasadzie skonsolidowanej razem z instytucją, która jest wobec niej jednostką dominującą, i gdy spełnione są wszystkie poniższe warunki, w celu zapewnienia odpowiedniego podziału funduszy własnych pomiędzy jednostką dominującą a jej jednostkami zależnymi:

a) nie istnieją obecnie ani nie są przewidywane w przyszłości istotne przeszkody praktyczne lub prawne dla szybkiego transferu funduszy własnych lub spłaty zobowiązań przez jednostkę dominującą;

b) jednostka dominująca wykaże przed właściwym organem, że jednostka zależna jest ostrożnie zarządzana, i oświadczy, za zgodą właściwego organu, że gwarantuje pokrycie zobowiązań zaciągniętych przez jednostkę zależną, albo ryzyko w jednostce zależnej ma znaczenie marginalne;

c) procedury oceny, pomiaru i kontroli ryzyka w jednostce dominującej obejmują jednostkę zależną;

d) jednostka dominująca dysponuje ponad 50 % praw głosu z akcji w kapitale jednostki zależnej lub ma prawo do powoływania lub odwoływania większości członków organu zarządzającego jednostką zależną.

2. Właściwe organy mogą wykorzystać możliwość przewidzianą w ust. 1, gdy jednostka dominująca jest finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej założoną w tym samym państwie członkowskim co instytucja, pod warunkiem że podlega ona takiemu samemu nadzorowi jak instytucje, w szczególności standardom ustanowionym w art. 11 ust. 1.

3. Właściwe organy mogą odstąpić od stosowania przepisów art. 6 ust. 1 w stosunku do dominującej instytucji z państwa członkowskiego, gdy instytucja ta podlega zezwoleniu i nadzorowi danego państwa członkowskiego i jest objęta nadzorem na zasadzie skonsolidowanej oraz gdy spełnione są wszystkie poniższe warunki, w celu zapewnienia odpowiedniego podziału funduszy własnych pomiędzy jednostką dominującą a jej jednostkami zależnymi:

a) nie istnieją obecnie ani nie są przewidywane w przyszłości istotne przeszkody praktyczne lub prawne dla szybkiego transferu funduszy własnych lub spłaty zobowiązań wobec instytucji dominującej z państwa członkowskiego;

▼B

b) procedury oceny, pomiaru i kontroli ryzyka istotne dla nadzoru skonsolidowanego obejmują instytucję dominującą z państwa członkowskiego.

Właściwy organ korzystający z przepisów niniejszego ustępu informuje o tym fakcie właściwe organy wszystkich pozostałych państw członkowskich.

Artykuł 8

Odstępstwo od stosowania wymogów dotyczących płynności na zasadzie indywidualnej

1. Właściwe organy mogą w pełni lub częściowo odstąpić od stosowania przepisów określonych w części szóstej w odniesieniu do instytucji i jej wszystkich lub niektórych jednostek zależnych w Unii oraz sprawować nad nimi nadzór jako nad wydzieloną podgrupą płynnościową, o ile spełniają one wszystkie określone poniżej warunki:

a) instytucja dominująca na zasadzie skonsolidowanej lub instytucja zależna na zasadzie subskonsolidowanej wypełniają obowiązki określone w części szóstej;

▼M8

b) instytucja dominująca na zasadzie skonsolidowanej lub instytucja zależna na zasadzie subskonsolidowanej stale monitoruje i nadzoruje poziomy płynności wszystkich instytucji wchodzących w skład grupy lub podgrupy, które zostały objęte odstąpieniem, monitoruje i stale nadzoruje pozycje finansowania wszystkich instytucji wchodzących w skład grupy lub podgrupy, w przypadku gdy odstąpiono od wymogu w zakresie wskaźnika stabilnego finansowania netto określonego w części szóstej tytuł IV, oraz zapewnia wystarczający poziom płynności oraz stabilnego finansowania, w przypadku gdy odstąpiono od wymogu w zakresie wskaźnika stabilnego finansowania netto określonego w części szóstej tytuł IV, dla wszystkich tych instytucji;

▼B

c) instytucje zawarły umowy, które są zadowalające dla właściwych organów i które przewidują swobodny przepływ środków między tymi instytucjami, aby umożliwić im wywiązywanie się z indywidualnych i wspólnych zobowiązań w terminie ich wymagalności;

d) nie istnieją obecnie ani nie są przewidywane w przyszłości istotne przeszkody praktyczne lub prawne dla wykonania umów, o których mowa w lit. c).

Do dnia 1 stycznia 2014 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wszelkich przeszkód prawnych, które mogą uniemożliwić stosowanie lit. c) akapitu pierwszego; Komisja jest również proszona, by w stosownym przypadku przedłożyć do dnia 31 grudnia 2015 r. wniosek ustawodawczy precyzujący, które z tych przeszkód należy usunąć.

2. Właściwe organy mogą odstąpić w całości lub w części od stosowania przepisów określonych w części szóstej w odniesieniu do instytucji i wszystkich lub niektórych jej jednostek zależnych, gdy wszystkie instytucje wchodzące w skład wydzielonej podgrupy płynnościowej uzyskały zezwolenie w tym samym państwie członkowskim i pod warunkiem spełnienia warunków określonych w ust. 1.

3. W przypadku gdy instytucje wchodzące w skład wydzielonej podgrupy płynnościowej uzyskały zezwolenie w kilku państwach członkowskich, przepisy ust. 1 stosuje się wyłącznie po zastosowaniu procedury określonej w art. 21 i tylko w odniesieniu do instytucji, których właściwe organy osiągną porozumienie w sprawie następujących kwestii:

▼B

a) ich oceny zgodności organizacji i sposobu ujmowania ryzyka płynności z warunkami określonymi w art. 86 dyrektywy 2013/36/UE w całej wydzielonej podgrupie płynnościowej;

▼M8

b) podziału kwot, lokalizacji oraz tytułu własności do wymaganych aktywów płynnych, które mają być utrzymywane w obrębie wydzielonej podgrupy płynnościowej, w przypadku gdy odstąpiono od wymogu w zakresie wskaźnika pokrycia płynności określonego w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, a także podziału kwot i lokalizacji dostępnego stabilnego finansowania w obrębie wydzielonej podgrupy płynnościowej, w przypadku gdy odstąpiono od wymogu w zakresie wskaźnika stabilnego finansowania netto określonego w części szóstej tytuł IV;

c) ustalenia minimalnych kwot aktywów płynnych, które mają utrzymywać instytucje, w odniesieniu do których odstąpiono od wymogu w zakresie wskaźnika pokrycia wypływów netto określonego w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, a także ustalenia minimalnych kwot dostępnego stabilnego finansowania, które mają utrzymywać instytucje, w przypadku których odstąpiono od wymogu w zakresie wskaźnika stabilnego finansowania netto określonego w części szóstej tytuł IV;

▼B

d) konieczności ustanowienia bardziej rygorystycznych parametrów niż przewidziane w części szóstej;

e) nieograniczonej wymiany kompletnych informacji między właściwymi organami;

f) pełnego zrozumienia konsekwencji zastosowania takiego odstępstwa.

►C2 4. Właściwe organy mogą stosować przepisy ust. 1, 2 i 3 również w odniesieniu do instytucji będących członkami tego samego instytucjonalnego systemu ochrony, o którym mowa w art. 113 ust. 7, pod warunkiem że spełniają one wszystkie określone tam warunki, oraz ◄ w odniesieniu do innych instytucji powiązanych stosunkiem, o którym mowa w art. 113 ust. 6, pod warunkiem że spełniają one wszystkie warunki w nim określone. W takim przypadku właściwe organy wskazują jedną z instytucji objętych odstępstwem, która ma spełniać wymogi określone w części szóstej na podstawie skonsolidowanej sytuacji wszystkich instytucji wchodzących w skład wydzielonej podgrupy płynnościowej.

5. W przypadku gdy przyznano odstępstwo na mocy ust. 1 lub 2, właściwe organy mogą również zastosować art. 86 dyrektywy 2013/36/UE, lub jego elementy, na poziomie wydzielonej podgrupy płynnościowej i odstąpić od zastosowania art. 86 dyrektywy 2013/36/UE, ►C2 lub jego elementów, na zasadzie indywidualnej. ◄

▼M8

6. W przypadku gdy zgodnie z niniejszym artykułem właściwy organ odstępuje częściowo lub całkowicie, od stosowania części szóstej w odniesieniu do danej instytucji, może także odstąpić od stosowania powiązanych wymogów dotyczących sprawozdawczości w zakresie płynności na podstawie art. 430 ust. 1 lit. d) w odniesieniu do tej instytucji.

▼B

Artykuł 9

Metoda konsolidacji indywidualnej

1. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 2 i 3 niniejszego artykułu oraz art. 144 ust. 3 dyrektywy 2013/36/UE właściwe organy mogą w poszczególnych przypadkach zezwolić instytucjom dominującym na

▼B

uwzględnienie w obliczeniach ich wymogu na podstawie art. 6 ust. 1 jednostek zależnych, które spełniają warunki określone w art. 7 ust. 1 lit. c) i d) oraz które posiadają istotne ekspozycje lub istotne zobowiązania wobec danej instytucji dominującej.

2. Podejście określone w ust. 1 jest dopuszczalne wyłącznie w przypadku, gdy dominująca instytucja przedstawi w całości właściwym organom okoliczności i regulacje, w tym regulacje prawne, ze względu na które nie istnieją obecnie i nie są przewidywane w przyszłości istotne przeszkody praktyczne lub prawne dla szybkiego transferu funduszy własnych lub terminowej spłaty zobowiązań wobec jednostki dominującej przez jej jednostkę zależną.

3. Jeżeli właściwy organ korzysta z możliwości przewidzianej w ust. 1, informuje on regularnie i nie rzadziej niż raz w roku właściwe organy we wszystkich pozostałych państwach członkowskich o zastosowaniu przepisów ust. 1 oraz o okolicznościach i regulacjach, o których mowa w ust. 2. Jeżeli jednostka zależna znajduje się w państwie trzecim, właściwe organy przekazują te same informacje również właściwym organom tego państwa trzeciego.

Artykuł 10

Odstępstwo w przypadku instytucji kredytowych trwale powiązanych z organem centralnym

▼M8

1. Właściwe organy mogą – zgodnie z prawem krajowym – częściowo lub całkowicie odstąpić od stosowania wymogów określonych w częściach od drugiej do ósmej niniejszego rozporządzenia oraz w rozdziale 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402 w odniesieniu do jednej lub większej liczby instytucji kredytowych znajdujących się w tym samym państwie członkowskim i trwale powiązanych z organem centralnym sprawującym nad nimi nadzór i ustanowionym w tym samym państwie członkowskim, jeżeli spełnione są następujące warunki:

▼B

a) zobowiązania organu centralnego i instytucji powiązanych są zobowiązaniami solidarnymi lub zobowiązania jego instytucji powiązanych są całkowicie gwarantowane przez organ centralny;

b) wypłacalność i płynność organu centralnego oraz wszystkich instytucji powiązanych są monitorowane jako całość na podstawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych tych instytucji;

c) zarząd organu centralnego jest uprawniony do wydawania poleceń zarządom instytucji powiązanych.

Państwa członkowskie mogą zachować i stosować obowiązujące ustawodawstwo krajowe w zakresie stosowania odstępstwa, o którym mowa w akapicie pierwszym, ►C2 o ile ustawodawstwo to nie jest sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem lub z dyrektywą 2013/36/UE. ◄

2. Jeżeli właściwe organy są przekonane, że warunki określone w ust. 1 zostały spełnione, i jeżeli zobowiązania organu centralnego są całkowicie gwarantowane przez powiązane instytucje, właściwe organy mogą odstąpić od stosowania przepisów części od drugiej do ósmej wobec organu centralnego na zasadzie indywidualnej.

▼B

ROZDZIAŁ 2

Konsolidacja ostrożnościowa

Sekcja 1

Stosowanie wymogów na zasadzie skonsolidowanej

▼M17

Artykuł 10a

Stosowanie wymogów ostrożnościowych na zasadzie skonsolidowanej w przypadku gdy firmy inwestycyjne są jednostkami dominującymi

Do celów niniejszego rozdziału firmy inwestycyjne i inwestycyjne spółki holdingowe uznaje się za dominujące finansowe spółki holdingowe z państwa członkowskiego lub unijne dominujące finansowe spółki holdingowe, w przypadku gdy takie firmy inwestycyjne lub inwestycyjne spółki holdingowe są jednostkami dominującymi instytucji lub firmy inwestycyjnej, która podlega niniejszemu rozporządzeniu i o której mowa w art. 1 ust. 2 lub 5 rozporządzenia (UE) 2019/2033.

▼B

Artykuł 11

Podejście ogólne

▼M8

1. Dominujące instytucje z państwa członkowskiego wypełniają, w takim zakresie i w taki sposób, jak określono w art. 18, obowiązki określone w częściach drugiej, trzeciej, czwartej, siódmej oraz siódmej A na podstawie swojej sytuacji skonsolidowanej, z wyjątkiem art. 430 ust. 1 lit. d). Instytucje dominujące i ich jednostki zależne objęte niniejszym rozporządzeniem ustanawiają właściwą strukturę organizacyjną i odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej, aby zapewnić należyte przetwarzanie i przekazywanie danych wymaganych do celów konsolidacji. Zapewniają one w szczególności, aby jednostki zależne nieobjęte niniejszym rozporządzeniem wdrażały zasady, procedury i mechanizmy zapewniające właściwą konsolidację.

2. Aby zapewnić stosowanie wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu na zasadzie skonsolidowanej pojęcia „instytucja”, „dominująca instytucja z państwa członkowskiego”, „unijna instytucja dominująca” i „jednostka dominująca”, w zależności od przypadku, dotyczą również:

a) finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zatwierdzonych zgodnie z art. 21a dyrektywy 2013/36/UE;

b) wyznaczonej instytucji kontrolowanej przez dominującą finansową spółkę holdingową lub dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, w przypadku gdy takie dominujące spółki nie podlegają zatwierdzeniu zgodnie z art. 21a ust. 4 dyrektywy 2013/36/UE;

c) finansowej spółki holdingowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej lub instytucji wyznaczonej zgodnie z art. 21a ust. 6 lit. d) dyrektywy 2013/36/UE.

▼M8

Skonsolidowana sytuacja jednostki, o której mowa w akapicie pierwszym lit. b) niniejszego ustępu, oznacza skonsolidowaną sytuację dominującej finansowej spółki holdingowej lub dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, które nie podlegają zatwierdzeniu zgodnie z art. 21a ust. 4 dyrektywy 2013/36/UE. Skonsolidowana sytuacja jednostki, o której mowa w akapicie pierwszym lit. c) niniejszego ustępu, oznacza skonsolidowaną sytuację jej dominującej finansowej spółki holdingowej lub dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

_____

▼C8

3a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu jedynie instytucje dominujące określone jako podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które są podmiotami będącymi globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym przestrzegają art. 92a niniejszego rozporządzenia na zasadzie skonsolidowanej w takim zakresie i w taki sposób, jak określono w art. 18 niniejszego rozporządzenia.

▼M8

Wyłącznie unijne jednostki dominujące będące istotnymi jednostkami zależnymi globalnych instytucji o znaczeniu systemowym spoza UE i niebędące podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przestrzegają art. 92b niniejszego rozporządzenia na zasadzie skonsolidowanej w takim zakresie i w taki sposób, jak określono w art. 18 niniejszego rozporządzenia. W przypadku gdy zastosowanie ma art. 21b ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE, każda z dwóch unijnych pośrednich jednostek dominujących określonych łącznie jako istotna jednostka zależna przestrzega art. 92b niniejszego rozporządzenia na podstawie swojej sytuacji skonsolidowanej.

▼M9

4. Unijne instytucje dominujące przestrzegają przepisów części szóstej oraz art. 430 ust. 1 lit. d) niniejszego rozporządzenia na podstawie swojej sytuacji skonsolidowanej w przypadku gdy grupa obejmuje co najmniej jedną instytucję kredytową lub firmę inwestycyjną, które posiadają zezwolenie na świadczenie usług inwestycyjnych i prowadzenie rodzajów działalności inwestycyjnej wymienionych w sekcji A pkt 3 i 6 załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE.

W przypadku gdy przyznano odstępstwo na podstawie art. 8 ust. 1–5, instytucje oraz – w stosownych przypadkach – finansowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej będące częścią podgrupy płynnościowej przestrzegają przepisów części szóstej oraz art. 430 ust. 1 lit. d) niniejszego rozporządzenia na zasadzie skonsolidowanej lub na zasadzie subskonsolidowanej danej podgrupy płynnościowej.

▼M8

5. W przypadku gdy zastosowanie ma art. 10 niniejszego rozporządzenia, organ centralny, o którym mowa w tym artykule, spełnia wymogi określone w częściach od drugiej do ósmej niniejszego rozporządzenia oraz rozdziału 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402 na podstawie skonsolidowanej sytuacji w odniesieniu do całości, na którą składa się ten organ centralny wraz z jego instytucjami powiązanymi.

▼M8

6. Oprócz wymogów określonych w ust. 1–5 niniejszego artykułu oraz bez uszczerbku dla innych przepisów niniejszego rozporządzenia i dyrektywy 2013/36/UE, w przypadku gdy jest to uzasadnione do celów nadzorczych specyfiką ryzyka lub specyfiką struktury kapitałowej instytucji lub gdy państwa członkowskie przyjmują przepisy krajowe wymagające strukturalnego rozdzielenia działań w ramach grupy bankowej, właściwe organy mogą wymagać, aby instytucja wypełniała obowiązki określone w częściach od drugiej do ósmej niniejszego rozporządzenia oraz w tytule VII dyrektywy 2013/36/UE na zasadzie subskonsolidowanej.

Stosowanie podejścia określonego w akapicie pierwszym pozostaje bez uszczerbku dla skutecznego nadzoru na zasadzie skonsolidowanej i nie może pociągać za sobą nieproporcjonalnych negatywnych skutków dla całości lub części systemu finansowego innych państw członkowskich lub Unii jako całości ani nie może stanowić ani stwarzać przeszkody w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.

———————

▼M15

Artykuł 12a

Skonsolidowane obliczenia na potrzeby globalnych instytucji o znaczeniu systemowym z wieloma podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

W przypadku gdy co najmniej dwa podmioty, które są globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym będące częścią tej samej globalnej instytucji o znaczeniu systemowym są podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub są podmiotami z państw trzecich, które byłyby podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, gdyby miały siedzibę w Unii, unijna instytucja dominująca tej globalnej instytucji o znaczeniu systemowym oblicza kwotę funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 92a ust. 1 lit. a):

a) dla każdego podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub podmiotu z państwa trzeciego, który byłby podmiotem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, gdyby miał siedzibę w Unii;

b) dla unijnej instytucji dominującej, jak gdyby była jedynym podmiotem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji globalnej instytucji o znaczeniu systemowym.

Obliczenia, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b), dokonuje się na podstawie sytuacji skonsolidowanej unijnej instytucji dominującej.

Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji postępują zgodnie z art. 45d ust. 4 i art. 45h ust. 2 dyrektywy 2014/59/UE.

▼M8

Artykuł 13

Stosowanie wymogów dotyczących ujawniania informacji na zasadzie skonsolidowanej

1. Unijne instytucje dominujące przestrzegają części ósmej na podstawie swojej sytuacji skonsolidowanej.

▼M17

Duże jednostki zależne unijnych instytucji dominujących ujawniają informacje określone w art. 437, 438, 440, 442, 449a, 449b, 450, 451, 451a i 453 na zasadzie indywidualnej lub, w stosownych przypadkach zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i dyrektywą 2013/36/UE – na zasadzie subskonsolidowanej.

▼M8

▼C8

2. Instytucje określone jako podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które są podmiotami będącymi globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym przestrzegają art. 437a oraz art. 447 lit. h) na podstawie skonsolidowanej sytuacji ich grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

▼M8

3. Ust. 1 akapit pierwszy nie ma zastosowania do unijnych instytucji dominujących, unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych, unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej ani do podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku gdy uwzględniono je w równoważnych informacjach ujawnianych na zasadzie skonsolidowanej przedstawionych przez jednostkę dominującą mającą siedzibę w państwie trzecim.

Ust. 1 akapit drugi ma zastosowanie do jednostek zależnych jednostek dominujących mających siedzibę w państwie trzecim w przypadku gdy te jednostki zależne kwalifikują się jako duże jednostki zależne.

4. W przypadku gdy zastosowanie ma art. 10, organ centralny, o którym mowa w tym artykule, przestrzega części ósmej na podstawie skonsolidowanej sytuacji organu centralnego. Art. 18 ust. 1 ma zastosowanie do organu centralnego, a instytucje powiązane traktuje się jako jednostki zależne organu centralnego.

Artykuł 14

Stosowanie wymogów art. 5 rozporządzenia (UE) 2017/2402 na zasadzie skonsolidowanej

1. Jednostki dominujące i ich jednostki zależne objęte niniejszym rozporządzeniem zobowiązane są do wypełniania obowiązków określonych w art. 5 rozporządzenia (UE) 2017/2402 na zasadzie skonsolidowanej lub subskonsolidowanej, aby zapewnić spójność i wdrożenie swoich zasad, procedur i mechanizmów wymaganych w tych przepisach oraz aby umożliwić uzyskanie wszelkich danych i informacji istotnych do celów nadzoru. Zapewniają one w szczególności, aby jednostki zależne nieobjęte niniejszym rozporządzeniem wdrożyły zasady, procedury i mechanizmy zapewniające zgodność z tymi przepisami.

2. Przy stosowaniu art. 92 niniejszego rozporządzenia na zasadzie skonsolidowanej lub subskonsolidowanej instytucje stosują dodatkową wagę ryzyka zgodnie z art. 270a niniejszego rozporządzenia, jeżeli wymogi określone w art. 5 rozporządzenia (UE) 2017/2402 zostaną naruszone na poziomie podmiotu mającego siedzibę w państwie trzecim, objętego konsolidacją zgodnie z art. 18 niniejszego rozporządzenia, jeśli naruszenie to jest istotne z punktu widzenia ogólnego profilu ryzyka grupy.

▼M9

———————

▼B

Sekcja 2

Metody przeprowadzania konsolidacji ostrożnościowej

Artykuł 18

Metody przeprowadzania konsolidacji ostrożnościowej

▼M8

1. Instytucje, finansowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej zobowiązane do spełnienia wymogów, o których mowa w sekcji 1 niniejszego rozdziału, na podstawie swojej sytuacji skonsolidowanej przeprowadzają pełną konsolidację wszystkich instytucji i instytucji finansowych będących ich jednostkami zależnymi. Ust. 3–6 i ust. 9 niniejszego artykułu nie mają zastosowania w przypadku, gdy część szósta i art. 430 ust. 1 lit. d) mają zastosowanie na podstawie sytuacji skonsolidowanej instytucji, finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej lub na podstawie sytuacji subskonsolidowanej podgrupy płynnościowej, jak określono w art. 8 i 10.

Do celów art. 11 ust. 3a instytucje zobowiązane do spełnienia wymogów, o których mowa w art. 92a lub 92b, na zasadzie skonsolidowanej przeprowadzają pełną konsolidację wszystkich instytucji i instytucji finansowych będących ich jednostkami zależnymi w odpowiednich grupach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

▼M17

_____

▼M8

3. W przypadku gdy przedsiębiorstwa są powiązane w rozumieniu art. 22 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE, właściwe organy określają sposób, w jaki konsolidacja ma zostać przeprowadzona.

▼M17

4. Udziały kapitałowe w instytucjach i instytucjach finansowych zarządzanych przez przedsiębiorstwo objęte konsolidacją wraz z co najmniej jednym przedsiębiorstwem nieobjętym konsolidacją są konsolidowane proporcjonalne do udziału w posiadanym kapitale, w przypadku gdy zobowiązania tych przedsiębiorstw ograniczają się do udziałów, jakie posiadają w kapitale.

▼M8

5. W przypadku udziałów kapitałowych lub powiązań kapitałowych innych niż te, o których mowa w ust. 1 i 4, właściwe organy określają, czy i w jaki sposób należy przeprowadzić konsolidację. W szczególności mogą one zezwolić na zastosowanie metody praw własności lub wymagać zastosowania tej metody. Stosowanie tej metody nie oznacza jednak objęcia danych przedsiębiorstw nadzorem na zasadzie skonsolidowanej.

6. Właściwe organy określają, czy i w jaki sposób należy przeprowadzić konsolidację w następujących przypadkach:

a) gdy w opinii właściwych organów instytucja wywiera znaczący wpływ na jedną lub większą liczbę instytucji lub instytucji finansowych, lecz nie posiada udziałów kapitałowych w tych instytucjach ani innych powiązań kapitałowych z nimi; oraz

▼M8

b) gdy dwie lub większa liczba instytucji lub instytucji finansowych są wspólnie zarządzane, a sytuacja ta nie wynika z umowy, z klauzuli aktów założycielskich lub umów spółki.

▼M17

W szczególności właściwe organy mogą zezwolić na stosowanie metody przewidzianej w art. 22 ust. 7, 8 i 9 dyrektywy 2013/34/UE lub wymagać jej stosowania.

▼M8

7. ►M17 W przypadku gdy instytucja ma jednostkę zależną, która jest przedsiębiorstwem innym niż instytucja lub instytucja finansowa, lub posiada udziały kapitałowe w takim przedsiębiorstwie, stosuje ona metodę praw własności do tej jednostki zależnej lub udziałów kapitałowych. Stosowanie tej metody nie oznacza jednak objęcia danych przedsiębiorstw nadzorem na zasadzie skonsolidowanej. ◄

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego właściwe organy mogą zezwolić instytucjom na stosowanie lub wymagać od nich stosowania innej metody wobec takich jednostek zależnych lub udziałów kapitałowych, w tym metody wymaganej zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości, pod warunkiem że:

a) instytucja nie stosuje jeszcze metody praw własności w dniu 28 grudnia 2020 r.;

b) stosowanie metody praw własności byłoby nadmiernie uciążliwe lub metoda ta nie odzwierciedla w odpowiedni sposób ryzyka, jakie przedsiębiorstwo, o którym mowa w akapicie pierwszym, stwarza dla instytucji; oraz

c) zastosowana metoda nie prowadzi do pełnej lub proporcjonalnej konsolidacji tego przedsiębiorstwa.

8. ►M17 Właściwe organy mogą wymagać pełnej lub proporcjonalnej konsolidacji jednostki zależnej lub przedsiębiorstwa, w którym instytucja posiada udziały kapitałowe, jeżeli ta jednostka zależna lub przedsiębiorstwo nie są instytucją lub instytucją finansową i gdy spełnione są wszystkie poniższe warunki: ◄

a) przedsiębiorstwo nie jest zakładem ubezpieczeń, zakładem ubezpieczeń państwa trzeciego, zakładem reasekuracji, zakładem reasekuracji państwa trzeciego, ubezpieczeniową spółką holdingową lub przedsiębiorstwem wyłączonym z zakresu stosowania dyrektywy 2009/138/WE zgodnie z art. 4 tej dyrektywy;

b) istnieje istotne ryzyko, że instytucja ta zdecyduje się zapewnić wsparcie finansowe temu przedsiębiorstwu w warunkach skrajnych, w przypadku braku zobowiązań umownych do zapewnienia takiego wsparcia lub wykraczając poza takie zobowiązania.

9. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, zgodnie z którymi przeprowadza się konsolidację w przypadkach, o których mowa w ust. 3–6 i ust. 8.

▼M8

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2020 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M17

10. Do dnia 10 lipca 2025 r. EUNB przedstawi Komisji sprawozdanie dotyczące kompletności i adekwatności definicji i przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących nadzoru nad wszystkimi rodzajami ryzyk, na które narażone są instytucje na poziomie skonsolidowanym. EUNB oceni w szczególności wszelkie ewentualne utrzymujące się rozbieżności w tych definicjach i przepisach oraz ich wzajemne oddziaływanie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości, a także wszelkie pozostałe aspekty, które mogą stanowić niezamierzone przeszkody w sprawowaniu nadzoru skonsolidowanego, który jest kompleksowy i ma zdolność adaptacji do nowych źródeł lub rodzajów ryzyk lub struktur, które mogą prowadzić do arbitrażu regulacyjnego. EUNB aktualizuje swoje sprawozdanie co najmniej raz na dwa lata.

W świetle ustaleń EUNB Komisja przedłoży w stosownych przypadkach Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w celu dostosowania odnośnych definicji lub zakresu konsolidacji ostrożnościowej.

▼B

Sekcja 3

Zakres konsolidacji ostrożnościowej

Artykuł 19

Jednostki wyłączone z zakresu konsolidacji ostrożnościowej

1. ►M17 Instytucja lub instytucja finansowa będące jednostką zależną lub przedsiębiorstwem, w których posiadany jest udział kapitałowy, nie muszą być objęte konsolidacją, jeżeli łączna kwota aktywów i pozycji pozabilansowych danego przedsiębiorstwa jest niższa od mniejszej z dwóch następujących kwot: ◄

a) 10 mln EUR;

b) 1 % łącznej kwoty aktywów oraz pozycji pozabilansowych jednostki dominującej lub przedsiębiorstwa posiadającego udział kapitałowy.

2. ►M17 Właściwe organy odpowiedzialne za sprawowanie nadzoru skonsolidowanego zgodnie z art. 111 dyrektywy 2013/36/UE mogą w poszczególnych przypadkach postanowić, że instytucja lub instytucja finansowa będące jednostką zależną lub przedsiębiorstwem, w których posiadany jest udział kapitałowy, nie muszą być objęte konsolidacją w następujących okolicznościach: ◄

a) jeżeli dane przedsiębiorstwo ma siedzibę w państwie trzecim, w którym występują przeszkody prawne dla przekazywania niezbędnych informacji;

▼C2

b) jeżeli z punktu widzenia celów monitorowania instytucji dane przedsiębiorstwo ma jedynie marginalne znaczenie;

▼C3

c) jeżeli w opinii właściwych organów odpowiedzialnych za sprawowanie nadzoru na zasadzie skonsolidowanej konsolidacja sytuacji finansowej danego przedsiębiorstwa byłaby niewłaściwa lub myląca w odniesieniu do celów nadzoru nad instytucjami.

▼B

3. Jeżeli w przypadkach, o których mowa w ust. 1 oraz ust. 2 lit. b), określone tam kryteria spełnia kilka przedsiębiorstw, są one również obejmowane konsolidacją, gdy wspólnie mają istotne znaczenie z punktu widzenia wspomnianych celów.

Artykuł 20

Wspólne decyzje w sprawie wymogów ostrożnościowych

1. Właściwe organy współpracują ze sobą, w pełnym porozumieniu:

▼M17

a) w przypadku wniosków o udzielenie zezwolenia, o których mowa w art. 143 ust. 1, art. 151 ust. 9, art. 283 i 325az, przedłożonych przez unijną instytucję dominującą i jej jednostki zależne lub wspólnie przez jednostki zależne unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, w celu podjęcia decyzji o tym, czy udzielić zezwolenia, oraz określenia ewentualnych warunków udzielenia takiego zezwolenia;

▼B

b) do celów określenia, czy kryteria dla zastosowania szczególnego podejścia wewnątrz grupy, o którym mowa w art. 422 ust. 9 i art. 425 ust. 5, uzupełnione regulacyjnymi standardami technicznymi EUNB, o których mowa w art. 422 ust. 10 i art. 425 ust. 6, zostały spełnione.

Wnioski są przedkładane wyłącznie organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany.

▼M17

_____

▼B

2. Właściwe organy dokładają wszelkich starań, aby w ciągu sześciu miesięcy podjąć wspólną decyzję w sprawie:

a) wniosku, o którym mowa w ust. 1 lit. a);

b) oceny kryteriów i określenia szczególnego podejścia, o których mowa w ust. 1 lit. b).

Przedmiotowa wspólna decyzja zostaje przedstawiona w dokumencie zawierającym w pełni uzasadnioną decyzję, który zostaje przekazany przez właściwy organ podmiotowi składającemu wniosek, o którym mowa w ust. 1.

3. Okres, o którym mowa w ust. 2, rozpoczyna się:

a) w dniu otrzymania kompletnego wniosku, o którym mowa w ust. 1 lit. a), przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany niezwłocznie przekazuje kompletny wniosek pozostałym właściwym organom;

▼B

b) w dniu otrzymania przez właściwe organy sprawozdania przygotowanego przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany zawierającego analizę wspólnych zobowiązań grupy przez jej poszczególnych członków.

4. Jeżeli właściwe organy nie wydadzą wspólnej decyzji w terminie sześciu miesięcy, organ sprawujący nadzór skonsolidowany podejmuje własną decyzję w sprawie ust. 1 lit. a). Decyzja wydana przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany nie ogranicza uprawnień przyznanych właściwym organom na mocy art. 105 dyrektywy 2013/36/UE.

Decyzja zostaje przedstawiona w dokumencie zawierającym w pełni uzasadnioną decyzję i uwzględnia opinie i zastrzeżenia pozostałych właściwych organów wyrażone w terminie sześciu miesięcy.

Decyzja zostaje przekazana unijnej instytucji dominującej, unijnej dominującej finansowej spółce holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej oraz pozostałym właściwym organom przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany.

Jeżeli po upływie terminu sześciu miesięcy którykolwiek z zainteresowanych właściwych organów skierował sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, organ sprawujący nadzór skonsolidowany odracza podjęcie decyzji w sprawie ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu w oczekiwaniu na decyzję, którą EUNB może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia w sprawie jego decyzji, oraz podejmuje decyzję zgodną z decyzją EUNB. Okres sześciu miesięcy uznaje się za okres postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie 1 miesiąca. Sprawy nie kieruje się do EUNB po upływie wspomnianego terminu sześciu miesięcy ani po podjęciu wspólnej decyzji.

5. Jeżeli właściwe organy nie wydadzą wspólnej decyzji w terminie sześciu miesięcy, właściwy organ odpowiedzialny za nadzór nad daną jednostką zależną na zasadzie indywidualnej podejmuje własną decyzję w sprawie ust. 1 lit. b).

Decyzja zostaje przedstawiona w dokumencie zawierającym w pełni uzasadnioną decyzję i uwzględnia opinie i zastrzeżenia pozostałych właściwych organów wyrażone w terminie sześciu miesięcy.

Decyzja zostaje przekazana organowi sprawującemu nadzór skonsolidowany, który informuje unijną instytucję dominującą, unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej.

Jeżeli po upływie terminu sześciu miesięcy organ sprawujący nadzór skonsolidowany skieruje sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, właściwy organ odpowiedzialny za nadzór nad daną jednostką zależną na zasadzie indywidualnej odracza podjęcie decyzji w sprawie ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu w oczekiwaniu na decyzję, którą EUNB może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia w sprawie jego decyzji, oraz podejmuje decyzję zgodną z decyzją EUNB. Okres sześciu miesięcy uznaje się za okres postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w terminie 1 miesiąca. Sprawy nie kieruje się do EUNB po upływie wspomnianego terminu sześciu miesięcy ani po podjęciu wspólnej decyzji.

▼M17

6. Jeżeli unijna instytucja dominująca oraz jej jednostki zależne, jednostki zależne unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej stosują w sposób jednolity metodę IRB, o której mowa w art. 143, właściwe organy zezwalają jednostce dominującej i jej jednostkom zależnym, traktowanym łącznie, na spełnienie kryteriów kwalifikujących określonych w części trzeciej tytuł II rozdział 3 sekcja 6 w sposób zgodny ze strukturą grupy oraz stosowanymi przez nią systemami, procedurami i metodami zarządzania ryzykiem.

▼B

7. Decyzje, o których mowa w ust. 2, 4 i 5 uznaje się za ostateczne; są one stosowane przez właściwe organy w zainteresowanych państwach członkowskich.

▼M17

8. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia procedury wspólnego podejmowania decyzji, o której mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, w odniesieniu do wniosków o udzielenie zezwoleń, o których mowa w art. 143 ust. 1, art. 151 ust. 9 oraz art. 283 i 325az, w celu ułatwienia wspólnego podejmowania decyzji.

EUNB przedłoży Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2025 r.

Komisji powierza się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼B

Artykuł 21

Wspólne decyzje w sprawie poziomu stosowania wymogów dotyczących płynności

1. Po złożeniu wniosku przez unijną instytucję dominującą lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej lub podlegającą subkonsolidacji jednostkę zależną unijnej instytucji dominującej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej organ sprawujący nadzór skonsolidowany oraz właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad jednostkami zależnymi unijnej instytucji dominującej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z państwa członkowskiego dokładają wszelkich starań, aby podjąć wspólną decyzję co do tego, czy spełnione są warunki określone w art. 8 ust. 1 lit. a)–d), oraz w sprawie określenia wydzielonej podgrupy płynnościowej do celów stosowania przepisów art. 8.

Wspólną decyzję podejmuje się w terminie sześciu miesięcy od przedstawienia przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany sprawozdania określającego wydzielone podgrupy płynnościowe na podstawie kryteriów ustanowionych w art. 8. Jeżeli porozumienie nie zostanie osiągnięte w terminie sześciu miesięcy, organ sprawujący nadzór skonsolidowany konsultuje się z EUNB na wniosek któregokolwiek z pozostałych zainteresowanych właściwych organów. Organ sprawujący nadzór skonsolidowany może skonsultować się z EUNB z własnej inicjatywy.

Wspólna decyzja może również nakładać ograniczenia w odniesieniu do lokalizacji oraz własności aktywów płynnych, a także ustanowić wymogi w zakresie minimalnych kwot aktywów płynnych, jakie muszą posiadać instytucje wyłączone z zakresu stosowania części szóstej.

▼B

Wspólna decyzja zostaje przedstawiona w dokumencie zawierającym w pełni uzasadnioną decyzję, który zostaje przekazany instytucji dominującej w ramach podgrupy płynnościowej przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany.

2. Jeżeli wspólna decyzja nie zostanie podjęta w terminie sześciu miesięcy, każdy właściwy organ odpowiedzialny za nadzór indywidualny podejmuje samodzielną decyzję.

Każdy właściwy organ może jednak w terminie sześciu miesięcy skonsultować się z EUNB w kwestii tego, czy warunki określone w art. 8 ust. 1 lit. a)–d) zostały spełnione. W takim przypadku EUNB może przeprowadzić niewiążącą mediację zgodnie z art. 31 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, a wszystkie zainteresowane właściwe organy odraczają podjęcie swoich decyzji do momentu zakończenia niewiążącej mediacji. Jeżeli w trakcie prowadzonej mediacji właściwe organy nie osiągną porozumienia w terminie 3 miesięcy, każdy właściwy organ odpowiedzialny za nadzór indywidualny podejmuje samodzielną decyzję, z uwzględnieniem proporcjonalności korzyści i ryzyka na poziomie państwa członkowskiego instytucji dominującej oraz proporcjonalności korzyści i ryzyka na poziomie państwa członkowskiego jednostki zależnej. Sprawy nie kieruje się do EUNB po upływie wspomnianego terminu sześciu miesięcy ani po podjęciu wspólnej decyzji.

Wspólna decyzja, o której mowa w ust. 1, oraz decyzje, o których mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, są wiążące.

3. Każdy odpowiedni właściwy organ może również w terminie tych sześciu miesięcy skonsultować się z EUNB w przypadku różnicy zdań co do warunków określonych w art. 8 ust. 3 lit. a)–d). W takim przypadku EUNB może przeprowadzić niewiążącą mediację zgodnie z art. 31 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, a wszystkie zainteresowane właściwe organy odraczają wówczas podjęcie decyzji do momentu zakończenia niewiążącej mediacji. Jeżeli w trakcie prowadzonej mediacji właściwe organy nie osiągną porozumienia w terminie 3 miesięcy, każdy właściwy organ odpowiedzialny za nadzór indywidualny podejmuje samodzielną decyzję.

▼M17

Artykuł 22

Subkonsolidacja w przypadku jednostek w państwach trzecich

1. Instytucje zależne lub pośredniczące finansowe spółki holdingowe będące jednostkami zależnymi lub pośredniczące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej będące jednostkami zależnymi stosują wymogi określone w art. 89, 90 i 91 oraz w częściach trzeciej, czwartej i siódmej, a także powiązane wymogi dotyczące sprawozdawczości określone w części siódmej A na podstawie swojej sytuacji subskonsolidowanej, jeżeli te instytucje lub spółki mają jako jednostkę zależną w państwie trzecim instytucję lub instytucję finansową lub posiadają udziały kapitałowe w takim przedsiębiorstwie.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu instytucje zależne lub pośredniczące finansowe spółki holdingowe będące jednostkami zależnymi lub pośredniczące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej będące jednostkami zależnymi mogą zadecydować o niestosowaniu wymogów określonych w art. 89, 90 i 91 oraz w częściach trzeciej, czwartej i siódmej, a także powiązanych wymogów dotyczących sprawozdawczości określonych w części siódmej A na podstawie swojej sytuacji subskonsolidowanej, w przypadku gdy całkowite aktywa i pozycje pozabilansowe jednostek zależnych z państw trzecich i udziałów kapitałowych w państwach trzecich wynoszą mniej niż 10 % łącznej kwoty aktywów i pozycji pozabilansowych instytucji zależnej lub pośredniczącej finansowej spółki holdingowej będącej jednostką zależną lub pośredniczącej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej będącej jednostką zależną.

▼B

Artykuł 23

Przedsiębiorstwa w państwach trzecich

Do celów prowadzenia nadzoru na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału terminy „firma inwestycyjna”, „instytucja kredytowa”, „instytucja finansowa” oraz „instytucja” obejmują również przedsiębiorstwa mające swoją siedzibę w państwach trzecich, które jeżeli miałyby swoją siedzibę w Unii, byłyby objęte definicjami tych terminów zawartymi w art. 4. Termin „instytucja” obejmuje również przedsiębiorstwa z siedzibą w państwach trzecich, które jeżeli miałyby swoją siedzibę w Unii, byłyby objęte definicjami terminów „instytucja kredytowa” lub „firma inwestycyjna”.

Artykuł 24

Wycena aktywów i pozycji pozabilansowych

1. Wyceny aktywów i pozycji pozabilansowych dokonuje się zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 właściwe organy mogą wymagać, by instytucje dokonywały wyceny aktywów i pozycji pozabilansowych oraz określały fundusze własne zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości stosownie do przepisów rozporządzenia (WE) nr 1606/2002.

CZĘŚĆ DRUGA

▼M8

FUNDUSZE WŁASNE I ZOBOWIĄZANIA KWALIFIKOWALNE

▼B

TYTUŁ I

SKŁADNIKI FUNDUSZY WŁASNYCH

ROZDZIAŁ 1

Kapitał Tier I

Artykuł 25

Kapitał Tier I

Na kapitał Tier I instytucji składa się suma kapitału podstawowego Tier I i kapitału dodatkowego Tier I instytucji.

ROZDZIAŁ 2

Kapitał podstawowy Tier I

Sekcja 1

Pozycje i instrumenty w kapitale podstawowym Tier I

Artykuł 26

Pozycje kapitału podstawowego Tier I

1. Pozycje kapitału podstawowego Tier I instytucji składają się z następujących elementów:

▼B

a) instrumentów kapitałowych, o ile spełnione zostały warunki określone w art. 28, lub w stosownych przypadkach, w art. 29;

b) ażio emisyjnych związanych z instrumentami, o których mowa w lit. a);

c) zysków zatrzymanych;

d) skumulowanych innych całkowitych dochodów;

▼C2

e) pozostałych kapitałów rezerwowych;

▼B

f) funduszy ogólnego ryzyka bankowego.

Pozycje, o których mowa w lit. c)–f), uznaje się za kapitał podstawowy Tier I wyłącznie wtedy, gdy dana instytucja ma możliwość nieograniczonego i niezwłocznego wykorzystania ich do pokrycia ryzyk lub strat, gdy tylko one wystąpią.

2. Do celów ust. 1 lit. c) instytucje mogą włączyć zyski z bieżącego okresu lub zyski roczne do kapitału podstawowego Tier I przed podjęciem przez instytucję formalnej decyzji potwierdzającej ostateczny wynik finansowy instytucji w danym roku wyłącznie po uzyskaniu uprzedniego zezwolenia właściwego organu. Właściwy organ udziela zezwolenia, jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) zyski te zostały zweryfikowane przez niezależne od danej instytucji osoby odpowiedzialne za badanie sprawozdań finansowych tej instytucji;

b) instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że kwota tych zysków została pomniejszona o wszelkie możliwe do przewidzenia obciążenia lub dywidendy.

Weryfikacja zysków z bieżącego okresu lub zysków rocznych instytucji musi zapewniać odpowiedni poziom gwarancji, że zyski te zostały ocenione zgodnie z zasadami ustanowionymi w mających zastosowanie standardach rachunkowości.

▼M8

3. Właściwe organy oceniają, czy emisje instrumentów kapitałowych spełniają kryteria określone w art. 28 lub, w stosownych przypadkach, w art. 29. Instytucje klasyfikują emisje instrumentów kapitałowych jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I dopiero po uzyskaniu zezwolenia od właściwych organów.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego instytucje mogą klasyfikować jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I kolejne emisje danej formy instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, dla których otrzymały one już takie zezwolenie, o ile spełnione są oba następujące warunki:

a) przepisy regulujące te kolejne emisje są co do istoty takie same jak przepisy regulujące te emisje, w odniesieniu do których instytucje uzyskały już zezwolenie;

b) instytucje zgłosiły te kolejne emisje właściwym organom z odpowiednim wyprzedzeniem przed ich sklasyfikowaniem jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I.

▼M8

Właściwe organy konsultują się z EUNB przed udzieleniem zezwolenia na nowe formy instrumentów kapitałowych, które mają zostać sklasyfikowane jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I. Właściwe organy należycie uwzględniają opinię EUNB oraz, w przypadku gdy zdecydują się odejść od opinii, w terminie trzech miesięcy od dnia jej otrzymania przesyłają do EUNB pismo, w którym przedstawiają uzasadnienie odejścia od danej opinii. Niniejszy akapit nie ma zastosowania do instrumentów kapitałowych, o których mowa w art. 31.

Na podstawie informacji otrzymanych od właściwych organów EUNB tworzy, prowadzi i publikuje wykaz wszystkich form instrumentów kapitałowych w każdym państwie członkowskim, które kwalifikują się jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I. Zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 EUNB może gromadzić wszelkie informacje związane z instrumentami w kapitale podstawowym Tier I, które uzna za niezbędne do ustalenia zgodności z kryteriami określonymi w art. 28 lub, w stosownych przypadkach, w art. 29 niniejszego rozporządzenia, a także do celów prowadzenia i aktualizacji wykazu, o którym mowa w niniejszym akapicie.

Po zakończeniu procesu przeglądu przewidzianego w art. 80 oraz w przypadku gdy istnieją wystarczające dowody na to, że odnośne instrumenty kapitałowe nie spełniają kryteriów określonych w art. 28 lub, w stosownych przypadkach, w art. 29, lub przestały spełniać te kryteria, EUNB może podjąć decyzję – stosownie do sytuacji – o niedodaniu tych instrumentów do wykazu, o którym mowa w akapicie czwartym, lub o wykreśleniu ich z tego wykazu. EUNB podaje ten fakt do wiadomości publicznej, a także odsyła do stanowiska odpowiedniego właściwego organu w tej kwestii. Niniejszy akapit nie ma zastosowania do instrumentów kapitałowych, o których mowa w art. 31.

▼B

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania znaczenia terminu „możliwy do przewidzenia” na potrzeby ustalenia, czy odliczone zostały wszelkie możliwe do przewidzenia obciążenia lub dywidendy.

▼C1

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie do dnia 28 lipca 2013 r.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 27

Instrumenty kapitałowe towarzystw ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielni, instytucji oszczędnościowych lub podobnych instytucji stanowiące pozycje kapitału podstawowego Tier I

1. Pozycje kapitału podstawowego Tier I obejmują wszelkie instrumenty kapitałowe wyemitowane przez instytucję zgodnie z postanowieniami jej statutu, o ile spełnione są następujące warunki:

a) instytucja należy do rodzaju określonego zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, a właściwe organy uznają ją za kwalifikującą się jako dowolny z następujących podmiotów:

(i) towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych,

(ii) spółdzielnia,

▼B

(iii) instytucja oszczędnościowa;

(iv) podobna instytucja;

▼M17

_____

▼B

b) w stosownych przypadkach spełnione są warunki określone w art. 28, lub w stosownych przypadkach, w art. 29.

Te towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielnie lub instytucje oszczędnościowe uznane jako takie na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego przed dniem 31 grudnia 2012 r. nadal klasyfikuje się jako takie do celów przepisów niniejszej części, pod warunkiem że wciąż spełniają one warunki, które zdecydowały o ich uznaniu.

2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, zgodnie z którymi właściwe organy mogą uznać, że dany rodzaj przedsiębiorstwa uznawany na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego kwalifikuje się jako towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielnia, instytucja oszczędnościowa lub podobna instytucja do celów niniejszej części.

▼C1

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie do dnia 28 lipca 2013 r.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 28

Instrumenty w kapitale podstawowym Tier I

1. Instrumenty kapitałowe kwalifikują się jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I wyłącznie wtedy, gdy spełnione są wszystkie wskazane poniżej warunki:

a) instrumenty są emitowane bezpośrednio przez instytucję po wcześniejszym wydaniu zgody przez właścicieli instytucji lub, jeżeli jest to dozwolone na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego, przez organ zarządzający instytucji;

▼M8

b) instrumenty są w pełni opłacone, a nabycie własności tych instrumentów nie jest finansowane bezpośrednio lub pośrednio przez instytucję;

▼B

c) instrumenty spełniają wszystkie przedstawione poniżej warunki związane z ich klasyfikacją:

▼B

(i) kwalifikują się jako kapitał w rozumieniu art. 22 dyrektywy 86/635/EWG;

(ii) zostały sklasyfikowane jako kapitał własny w rozumieniu mających zastosowanie standardów rachunkowości;

(iii) zostały sklasyfikowane jako kapitał własny do celów określenia niewypłacalności w kategoriach bilansowych, w stosownych przypadkach zgodnie z prawem krajowym dotyczącym niewypłacalności;

d) instrumenty zostały wyraźnie i oddzielnie ujawnione w bilansie w sprawozdaniu finansowym instytucji;

e) instrumenty są wieczyste;

f) kwota główna instrumentów nie może zostać zmniejszona ani spłacona, z wyjątkiem wymienionych poniżej przypadków:

(i) likwidacji instytucji;

(ii) uznaniowego odkupu instrumentów lub zastosowania innych uznaniowych środków obniżenia kapitału, w przypadku gdy instytucja uzyskała uprzednie zezwolenie właściwego organu zgodnie z art. 77;

g) przepisy regulujące dane instrumenty nie wskazują bezpośrednio ani pośrednio, że kwota główna instrumentów będzie lub może zostać zmniejszona lub spłacona w innych okolicznościach niż podczas likwidacji instytucji, a instytucja nie ogłasza sama takiej informacji przed emisją instrumentów lub w momencie ich emisji, z wyjątkiem instrumentów, o których mowa w art. 27, w przypadku których instytucja, zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, nie może odmówić ich wykupu;

h) instrumenty spełniają następujące warunki w zakresie wypłat zysków:

(i) nie dochodzi do preferencyjnego traktowania przy wypłacie zysków w zakresie kolejności wypłaty, w tym także w odniesieniu do innych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, a warunki regulujące dane instrumenty nie przyznają preferencyjnych praw w zakresie wypłat zysków;

(ii) wypłaty zysków na rzecz posiadaczy instrumentów mogą być dokonywane wyłącznie z pozycji podlegających podziałowi;

(iii) warunki regulujące kwestie związane z instrumentami nie przewidują możliwości zastosowania górnego pułapu lub innego ograniczenia maksymalnego poziomu wypłat zysków; nie dotyczy to jednak instrumentów, o których mowa w art. 27;

(iv) poziom wypłat zysków nie jest określany na podstawie kwoty, za którą instrumenty zostały zakupione w momencie ich emisji; nie dotyczy to jednak instrumentów, o których mowa w art. 27;

▼B

(v) warunki regulujące kwestie związane z instrumentami nie obejmują żadnego zobowiązania instytucji do wypłat zysków na rzecz posiadaczy tych instrumentów, a instytucja nie podlega takiemu zobowiązaniu na innej podstawie;

(vi) niewypłacenie zysków nie stanowi przypadku niewykonania zobowiązania przez instytucję;

(vii) anulowanie wypłaty zysków nie nakłada żadnych ograniczeń na instytucję;

i) w porównaniu z wszystkimi instrumentami kapitałowymi wyemitowanymi przez instytucję dane instrumenty absorbują pierwszą i proporcjonalnie największą część występujących strat, a każdy z instrumentów absorbuje straty w takim samym stopniu, jak wszystkie pozostałe instrumenty w kapitale podstawowym Tier I;

j) w przypadku niewypłacalności lub likwidacji instytucji instrumenty mają niższy stopień uprzywilejowania niż wszystkie inne roszczenia;

k) instrumenty upoważniają ich posiadaczy do należności z tytułu rezydualnych aktywów instytucji, których wartość w przypadku likwidacji instytucji i po spłaceniu wszystkich należności uprzywilejowanych jest proporcjonalna do kwoty takich wyemitowanych instrumentów i nie można wyznaczyć jej stałego poziomu lub górnego pułapu; nie dotyczy to jednak instrumentów kapitałowych, o których mowa w art. 27;

l) instrumenty nie są zabezpieczone ani objęte gwarancją, która zwiększa stopień uprzywilejowania należności, przez dowolną z następujących jednostek:

(i) instytucję lub jej jednostki zależne;

(ii) jednostkę dominującą instytucji lub jej jednostki zależne;

(iii) dominującą finansową spółkę holdingową lub jej jednostki zależne;

(iv) holding mieszany lub jego jednostki zależne;

(v) finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej i jej jednostki zależne;

(vi) jakiekolwiek przedsiębiorstwo mające bliskie powiązania z jednostkami, o których mowa w ppkt (i)–(v);

m) instrumenty nie podlegają żadnym porozumieniom, umownym lub innego rodzaju, które zwiększają stopień uprzywilejowania należności z tytułu instrumentów w przypadku niewypłacalności lub likwidacji.

Warunek określony w akapicie pierwszym lit. j) uznaje się za spełniony, niezależnie od tego, czy instrumenty są ujęte w instrumentach dodatkowych w Tier I lub instrumentach w Tier II na mocy art. 484 ust. 3, pod warunkiem że charakteryzują się one równym stopniem uprzywilejowania.

▼M8

Do celów akapitu pierwszego lit. b) wyłącznie ta część instrumentu kapitałowego, która jest w pełni opłacona, kwalifikuje się jako instrument w kapitale podstawowym Tier I.

▼B

2. Warunki określone w ust. 1 lit. i) uznaje się za spełnione niezależnie od odpisu trwale obniżającego wartość kwoty głównej instrumentów dodatkowych w Tier I lub instrumentów w Tier II.

Warunek określony w ust. 1 lit. f) uznaje się za spełniony, niezależnie od obniżenia kwoty głównej danego instrumentu kapitałowego w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub wskutek odpisu aktualizującego wartość instrumentów kapitałowych wymaganego przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiedzialny za daną instytucję.

Warunek określony w ust. 1 lit. g) uznaje się za spełniony, niezależnie od przepisów regulujących dany instrument kapitałowy wskazujących bezpośrednio lub pośrednio, że kwota główna danego instrumentu zostanie lub może zostać obniżona w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub wskutek odpisu aktualizującego wartość instrumentów kapitałowych wymaganego przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiedzialny za daną instytucję.

3. Warunek określony w ust. 1 lit. h) ppkt (iii) uznaje się za spełniony, niezależnie od instrumentu, z którego wypłaca się wielokrotność dywidendy, pod warunkiem że taka wielokrotność dywidendy nie będzie oznaczać wypłaty zysków powodującej nieproporcjonalny ►C2 wypływ ◄ funduszy własnych.

▼M8

Warunek określony w ust. 1 akapit pierwszy lit. h) ppkt (v) uznaje się za spełniony niezależnie od tego, czy jednostka zależna podlega umowie o przeniesieniu zysków i strat zawartej ze swoją jednostką dominującą, zgodnie z którą jednostka zależna ma obowiązek przekazać – w następstwie sporządzenia swojego rocznego sprawozdania finansowego – swój roczny wynik na rzecz jednostki dominującej, w przypadku gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) jednostka dominująca posiada co najmniej 90 % praw głosu i kapitału jednostki zależnej;

b) jednostka dominująca i jednostka zależna znajdują się w tym samym państwie członkowskim;

c) umowa została zawarta do zgodnych z prawem celów podatkowych;

d) przy sporządzaniu rocznego sprawozdania finansowego jednostka zależna ma swobodę decyzyjną w zakresie obniżenia kwoty dzielonych zysków i może przeznaczyć część lub całość swoich zysków na rzecz swoich własnych kapitałów rezerwowych lub funduszy ogólnego ryzyka bankowego, zanim dokona jakiejkolwiek płatności na rzecz swojej jednostki dominującej;

e) jednostka dominująca ma na mocy umowy obowiązek pełnego zrekompensowania jednostce zależnej wszystkich poniesionych przez nią strat;

f) umowa podlega okresowi wypowiedzenia, zgodnie z którym może ona zostać rozwiązana jedynie do końca roku obrachunkowego, ze skutkiem nie wcześniej niż początek następnego roku

▼M8

obrachunkowego, przy czym obowiązek jednostki dominującej w zakresie pełnego zrekompensowania jednostce zależnej wszystkich strat poniesionych w trakcie bieżącego roku obrachunkowego pozostaje bez zmian.

W przypadku gdy instytucja zawarła umowę o przeniesieniu zysków i strat, niezwłocznie powiadamia o tym właściwy organ i przekazuje mu kopię takiej umowy. Instytucja niezwłocznie powiadamia również właściwy organ o wszelkich zmianach w umowie o przeniesieniu zysków i strat oraz o rozwiązaniu takiej umowy. Instytucja może zawrzeć tylko jedną umowę o przeniesieniu zysków i strat.

▼B

4. Do celów ust. 1 lit. h) ppkt (i) zróżnicowana wypłata zysków odzwierciedla wyłącznie zróżnicowane prawa głosu. W tym względzie wyższe wypłaty zysków mają zastosowanie wyłącznie do instrumentów w kapitale podstawowym Tier I z mniejszą liczbą praw głosu lub bez takich praw.

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) mającej zastosowanie formy i charakteru pośredniego finansowania instrumentów funduszy własnych;

b) czy i kiedy wielokrotna wypłata zysków mogłaby stanowić nieproporcjonalny ►C2 wypływ ◄ funduszy własnych;

c) definicji preferencyjnej wypłaty zysków;

▼C1

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie do dnia 28 lipca 2013 r.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 29

Instrumenty kapitałowe emitowane przez towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielnie, instytucje oszczędnościowe i podobne instytucje

1. Instrumenty kapitałowe emitowane przez towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielnie, instytucje oszczędnościowe i podobne instytucje kwalifikują się jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I wyłącznie wtedy, gdy spełnione są warunki określone w art. 28, z uwzględnieniem zmian wynikających z zastosowania niniejszego artykułu.

2. Wykup instrumentów kapitałowych spełnia następujące warunki:

a) instytucja może odmówić wykupu instrumentów, chyba że takie działanie jest zabronione na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego;

b) w przypadku gdy odmowa wykupu instrumentów przez instytucję jest zabroniona na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego, przepisy regulujące dane instrumenty dają instytucji możliwość ograniczenia wykupu;

▼B

c) odmowa wykupu instrumentów lub, w stosownych przypadkach, ograniczenie wykupu instrumentów, nie może stanowić przypadku niewykonania zobowiązania przez instytucję.

3. Instrumenty kapitałowe mogą przewidywać górny pułap lub ograniczenie maksymalnego poziomu wypłaty zysków wyłącznie w przypadku, gdy taki górny pułap lub ograniczenie zostały ustanowione zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym lub statutem danej instytucji.

4. Jeżeli w przypadku niewypłacalności lub likwidacji instytucji instrumenty kapitałowe zapewniają ich posiadaczowi prawa do jej kapitałów, które są ograniczone do wartości nominalnej danych instrumentów, ograniczenie to stosuje się w takim samym stopniu wobec posiadaczy wszystkich innych wyemitowanych przez tę instytucję instrumentów w kapitale podstawowym Tier I.

Warunek ustanowiony w akapicie pierwszym pozostaje bez uszczerbku dla możliwości zaliczenia przez towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych, spółdzielnię, instytucję oszczędnościową lub podobną instytucję do instrumentów kapitału podstawowego Tier I, które nie przyznają praw głosu posiadaczowi tych instrumentów i które spełniają wszystkie poniższe warunki:

a) w przypadku niewypłacalności lub likwidacji danej instytucji roszczenie posiadaczy instrumentów nieprzyznających praw głosu jest proporcjonalne do udziału, jaki w ogóle instrumentów w kapitale podstawowym Tier I stanowią te instrumenty nieprzyznające praw głosu;

b) instrumenty te na innej podstawie kwalifikują się do instrumentów w kapitale podstawowym Tier I.

5. Jeżeli w przypadku niewypłacalności lub likwidacji instytucji instrumenty kapitałowe uprawniają ich posiadaczy do roszczeń wobec aktywów instytucji, których wysokość jest ustalona lub podlega górnemu pułapowi, ograniczenie to stosuje się w takim samym stopniu w odniesieniu do wszystkich posiadaczy wszystkich wyemitowanych przez instytucję instrumentów w kapitale podstawowym Tier I.

6. EUNB opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia charakteru ograniczeń wykupu koniecznych, w przypadku gdy na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego instytucja nie może odmówić wykupu instrumentów funduszy własnych.

▼C1

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie do dnia 28 lipca 2013 r.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 30

Konsekwencje zaprzestania spełniania warunków obowiązujących w odniesieniu do instrumentów w kapitale podstawowym Tier I

W przypadku instrumentu w kapitale podstawowym Tier 1, jeżeli warunki określone w art. 28, lub w stosownych przypadkach, w art. 29, przestaną być spełniane, zastosowanie ma, co następuje:

▼B

a) dany instrument natychmiast przestaje się kwalifikować jako instrument w kapitale podstawowym Tier I;

b) ażio emisyjne związane z tym instrumentem natychmiast przestaje się kwalifikować jako pozycje kapitału podstawowego Tier I.

Artykuł 31

Instrumenty kapitałowe subskrybowane przez organy publiczne w sytuacjach nadzwyczajnych

1. W sytuacjach nadzwyczajnych właściwe organy mogą zezwolić instytucjom na ujęcie w kapitale podstawowym Tier I instrumentów kapitałowych, które spełniają co najmniej warunki określone w art. 28 ust. 1 lit. b)–e), gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

▼C2

a) instrumenty kapitałowe wyemitowano po 1 stycznia 2014;

▼B

b) instrumenty kapitałowe zostały przez Komisję uznane za pomoc państwa;

c) instrumenty kapitałowe wyemitowano w kontekście środków dokapitalizowujących zgodnie z zasadami pomocy państwa obowiązującymi w danym momencie;

d) instrumenty kapitałowe są w całości subskrybowane i posiadane przez państwo lub odpowiedni organ publiczny lub podmiot publiczny;

e) instrumenty kapitałowe są w stanie absorbować straty;

f) z wyjątkiem instrumentów kapitałowych, o których mowa w art. 27, w przypadku likwidacji, te instrumenty kapitałowe upoważniają ich posiadaczy do należności z tytułu rezydualnych aktywów instytucji po spłaceniu wszystkich należności uprzywilejowanych;

g) istnieją odpowiednie mechanizmy wycofania się państwa lub, w stosownych przypadkach, odpowiedniego organu publicznego lub podmiotu publicznego;

h) właściwy organ udzielił uprzedniego zezwolenia i opublikował swoją decyzję wraz z jej wyjaśnieniem.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia EUNB, na uzasadniony wniosek odpowiedniego właściwego organu i we współpracy z nim, uznaje instrumenty kapitałowe, o których mowa w ust. 1, za równoważne z instrumentami w kapitale podstawowym Tier I.

Sekcja 2

Filtry ostrożnościowe

Artykuł 32

Aktywa sekurytyzowane

1. Instytucja wyłącza z elementów swoich funduszy własnych każdy wzrost wartości jej kapitału własnego, zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości, związany z aktywami sekurytyzowanymi, w tym:

a) wzrost związany z przyszłymi przychodami z tytułu marż będących źródłem zysku ze sprzedaży dla instytucji;

▼B

b) w przypadku gdy instytucja jest jednostką inicjującą sekurytyzację, zyski netto z kapitalizacji przyszłych przychodów z aktywów sekurytyzowanych stanowiące wsparcie jakości kredytowej dla pozycji sekurytyzacyjnych.

2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu dalszego doprecyzowania pojęcia „zysku ze sprzedaży", o którym mowa w ust. 1 lit. a).

▼C1

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie do dnia 28 lipca 2013 r.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 33

Instrumenty zabezpieczające przepływy pieniężne oraz zmiany wartości zobowiązań własnych

1. Instytucje nie włączają następujących pozycji do żadnego elementu funduszy własnych:

a) rezerw odzwierciedlających wartość godziwą związanych z zyskami lub stratami z tytułu instrumentów zabezpieczających przepływy pieniężne z tytułu instrumentów finansowych, które nie zostały wycenione według wartości godziwej, w tym przewidywanych przepływów pieniężnych;

b) zysków lub strat z tytułu zobowiązań instytucji, wycenionych według wartości godziwej, które wynikają ze zmian zdolności kredytowej instytucji;

▼M8

c) zysków i strat wartości godziwej związanych z instrumentami pochodnymi będącymi zobowiązaniami instytucji wynikających ze zmian własnego ryzyka kredytowego instytucji.

▼B

2. Do celów ust. 1 lit. c) instytucje nie kompensują zysków i strat wartości godziwej wynikających z własnego ryzyka kredytowego instytucji podobnymi zyskami i stratami z tytułu swojego ryzyka kredytowego kontrahenta.

3. Bez uszczerbku dla ust. 1 lit. b) instytucje mogą włączyć do funduszy własnych kwotę zysków i strat z tytułu swoich zobowiązań, w przypadku gdy spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) zobowiązania te mają postać obligacji, o których mowa w art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE;

b) zmiany wartości aktywów i zobowiązań instytucji wynikają z takich samych zmian zdolności kredytowej danej instytucji;

c) istnieje bliska odpowiedniość między wartością obligacji, o których mowa w lit. a), a wartością aktywów instytucji;

d) możliwy jest wykup kredytów hipotecznych poprzez odkupienie obligacji finansujących kredyty hipoteczne według wartości rynkowej lub nominalnej.

▼B

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia, czym jest bliska odpowiedniość między wartością obligacji a wartością aktywów instytucji, o czym mowa w ust. 3 lit. c).

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do 30 września 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M17

Artykuł 34

Dodatkowe korekty wartości

1. Przy obliczaniu kwoty swoich funduszy własnych instytucje stosują wymogi art. 105 w odniesieniu do wszystkich swoich aktywów wycenianych według wartości godziwej oraz odliczają kwotę wszelkich niezbędnych dodatkowych korekt wartości od kapitału podstawowego Tier I.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 w wyjątkowych okolicznościach, których istnienie zostanie stwierdzone w opinii przekazanej przez EUNB zgodnie z ust. 3, instytucje mogą zmniejszyć łączne dodatkowe korekty wartości przy obliczaniu łącznej kwoty odliczanej od kapitału podstawowego Tier I.

3. Do celów wydania opinii, o której mowa w ust. 2, EUNB monitoruje warunki rynkowe, aby ocenić, czy wystąpiły wyjątkowe okoliczności, i jeśli tak, niezwłocznie powiadamia o tym Komisję.

4. EUNB, w porozumieniu z EUNGiPW, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia wskaźników i warunków, które będą stosowane przez EUNB do stwierdzenia wyjątkowych okoliczności, o których mowa w ust. 2, oraz w celu określenia zmniejszenia łącznych dodatkowych korekt wartości, o którym to zmniejszeniu mowa w tym ustępie.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2026 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼B

Artykuł 35

Niezrealizowane zyski i straty wyceniane według wartości godziwej

Instytucje nie dokonują korekt w celu usunięcia ze swoich funduszy własnych niezrealizowanych zysków lub strat z tytułu posiadanych aktywów lub zobowiązań wycenianych według wartości godziwej, z wyjątkiem pozycji, o których mowa w art. 33.

▼B

Sekcja 3

Odliczenia od pozycji kapitału podstawowego tier i, wyłączenia i opcje alternatywne

Podsekcja 1

Odliczenia od pozycji kapitału podstawowego Tier I

Artykuł 36

Odliczenia od pozycji kapitału podstawowego Tier I

1. Instytucje odliczają od pozycji kapitału podstawowego Tier I następujące pozycje:

a) straty za bieżący rok obrachunkowy;

▼M8

b) wartości niematerialne i prawne, z wyjątkiem ostrożnie wycenianych aktywów będących oprogramowaniem, na których wartość nie wpływa w sposób negatywny restrukturyzacja lub uporządkowana likwidacja instytucji, jej niewypłacalność lub likwidacja;

▼B

c) aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego oparte na przyszłej rentowności;

▼M17

d) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem metodą wewnętrznych ratingów (metoda IRB) – w stosownych przypadkach – niedobór według metody IRB obliczony zgodnie z art. 159;

▼B

e) aktywa funduszu emerytalnego ze zdefiniowanymi świadczeniami ujęte w bilansie instytucji;

f) posiadane przez instytucję bezpośrednie, pośrednie i syntetyczne udziały kapitałowe w instrumentach własnych w kapitale podstawowym Tier I, w tym instrumenty własne w kapitale podstawowym Tier I, do których zakupu instytucja jest faktycznie lub warunkowo zobowiązana na mocy istniejącego zobowiązania umownego;

g) bezpośrednie, pośrednie i syntetyczne udziały kapitałowe w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I podmiotów sektora finansowego, jeżeli podmioty te mają z instytucją krzyżowe powiązanie kapitałowe, uznane przez właściwy organ za mające na celu sztuczne zawyżanie funduszy własnych instytucji;

h) mającą zastosowanie wartość posiadanych przez instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I podmiotów sektora finansowego, jeżeli instytucja nie dokonała znacznej inwestycji w te podmioty;

i) mającą zastosowanie wartość posiadanych przez instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I podmiotów sektora finansowego, jeżeli instytucja dokonała znacznej inwestycji w te podmioty;

▼C3

j) kwotę pozycji, którą należy odliczyć od pozycji dodatkowych w Tier I na podstawie art. 56 i która przekracza wartość pozycji dodatkowych Tier I instytucji;

▼B

k) kwotę ekspozycji następujących pozycji kwalifikujących się do wagi ryzyka równej 1 250 %, gdy instytucja odlicza tę kwotę ekspozycji od kwoty pozycji kapitału podstawowego Tier I jako rozwiązanie alternatywne wobec stosowania wagi ryzyka równej 1 250 %:

(i) znacznych pakietów akcji poza sektorem finansowym;

▼M5

(ii) pozycji sekurytyzacyjnych, zgodnie z art. 244 ust. 1 lit. b), art. 245 ust. 1 lit. b) i art. 253;

▼B

(iii) dostaw instrumentów z późniejszym terminem rozliczenia, zgodnie z art. 379 ust. 3;

(iv) pozycji w koszyku, w odniesieniu do których instytucja nie może określić wagi ryzyka przy zastosowaniu metody wewnętrznych ratingów, zgodnie z art. 153 ust. 8;

▼M17

_____

(vi) ekspozycji w postaci jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, którym przypisuje się wagę ryzyka równą 1 250 % zgodnie z art. 132 ust. 2 akapit drugi;

▼B

l) wszelkie obciążenia podatkowe związane z pozycjami kapitału podstawowego Tier I dające się przewidzieć w chwili wyliczania tego kapitału, z wyjątkiem przypadków, w których instytucja odpowiednio koryguje kwotę pozycji kapitału podstawowego Tier I, o ile takie obciążenia podatkowe obniżają kwotę, którą można maksymalnie wykorzystać w celu pokrycia ryzyk lub strat;

▼M7

m) mającą zastosowanie kwotę niedoboru pokrycia ekspozycji nieobsługiwanych;

n) w przypadku zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej, o którym mowa w art. 132c ust. 2, kwotę, o którą bieżąca wartość rynkowa jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania, leżących u podstaw zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej, jest niższa od obecnej wartości zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej, i z tytułu której dana instytucja nie uznała jeszcze obniżenia pozycji kapitału podstawowego Tier I.

▼B

2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania stosowania odliczeń, o których mowa w ust. 1 lit. a), c), e), f), h), i) oraz l) niniejszego artykułu, oraz związanych z tym odliczeń, o których mowa w art. 56 lit. a), c), d) i f) oraz w art. 66 lit. a), c) i d).

▼C1

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie do dnia 28 lipca 2013 r.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania rodzajów instrumentów kapitałowych instytucji finansowych oraz – w porozumieniu z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) (EUNUiPPE) utworzonym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. ([1]) – zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z państwa trzeciego, a także przedsiębiorstw wyłączonych z zakresu stosowania dyrektywy 2009/138/WE zgodnie z art. 4 tej dyrektywy, których wartość odlicza się od następujących składników funduszy własnych:

a) pozycji kapitału podstawowego Tier I;

b) pozycji dodatkowych w Tier I;

c) pozycji w Tier II.

▼C1

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie do dnia 28 lipca 2013 r.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M8

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia stosowania odliczeń, o których mowa w ust. 1 lit. b), w tym istotności negatywnych skutków na wartość, które nie powodują obaw natury ostrożnościowej.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 28 czerwca 2020 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M17

5. Wyłącznie do celów obliczenia mającej zastosowanie kwoty niewystarczającego pokrycia ekspozycji nieobsługiwanych zgodnie z ust. 1 lit. m) niniejszego artykułu, na zasadzie odstępstwa od art. 47c i po powiadomieniu właściwego organu, mająca zastosowanie kwota niewystarczającego pokrycia ekspozycji nieobsługiwanych nabytych przez podmiot wyspecjalizowany w restrukturyzacji długu wynosi zero. Odstępstwo określone w niniejszym akapicie ma zastosowanie na zasadzie indywidualnej, a w przypadku grup, w których wszystkie instytucje kwalifikują się jako podmioty wyspecjalizowane w restrukturyzacji długu – na zasadzie skonsolidowanej.

Do celów niniejszego ustępu „podmiot wyspecjalizowany w restrukturyzacji długu” oznacza instytucję, która w poprzednim roku obrachunkowym spełniała wszystkie poniższe warunki zarówno na zasadzie indywidualnej, jak i skonsolidowanej:

([1]) Dz.U. 331 z 15.12.2010, s. 48.

▼M17

a) główną działalnością instytucji jest zakup ekspozycji nieobsługiwanych, zarządzanie nimi i ich restrukturyzacja zgodnie z jasnym i skutecznym wewnętrznym procesem decyzyjnym wdrożonym przez jej organ zarządzający;

b) wartość księgowa mierzona bez uwzględnienia jakichkolwiek korekt z tytułu ryzyka kredytowego w odniesieniu do udzielonych przez tę instytucję kredytów nie przekracza 15 % jej całkowitych aktywów;

c) co najmniej 5 % wartości księgowej mierzonej bez uwzględnienia jakichkolwiek korekt z tytułu ryzyka kredytowego w odniesieniu do udzielonych przez tę instytucję kredytów stanowi całkowite lub częściowe refinansowanie, bądź korektę odpowiednich warunków nabytych ekspozycji nieobsługiwanych, co kwalifikuje się jako działanie restrukturyzacyjne zgodnie z art. 47b;

d) całkowita wartość aktywów instytucji nie przekracza 20 mld EUR;

e) instytucja utrzymuje na bieżąco wskaźnik stabilnego finansowania netto na poziomie co najmniej 130 %;

f) depozyty instytucji na żądanie nie przekraczają 5 % całkowitych zobowiązań instytucji.

Podmiot wyspecjalizowany w restrukturyzacji długu niezwłocznie powiadamia właściwy organ, jeżeli co najmniej jeden z warunków określonych w akapicie drugim nie jest już spełniony. Co najmniej raz w roku właściwe organy powiadamiają EUNB o stosowaniu niniejszego ustępu przez instytucje, nad którymi sprawują nadzór.

EUNB sporządza, prowadzi i publikuje wykaz podmiotów wyspecjalizowanych w restrukturyzacji długu. EUNB monitoruje działalność podmiotów wyspecjalizowanych w restrukturyzacji długu i do dnia 31 grudnia 2028 r. przedstawi Komisji sprawozdanie na temat wyników takiego monitorowania i, w stosownych przypadkach, doradzi Komisji, czy warunki kwalifikowalności jako „podmiot wyspecjalizowany w restrukturyzacji długu” są w wystarczającym stopniu oparte na analizie ryzyka i odpowiednie, aby sprzyjać wtórnemu rynkowi kredytów zagrożonych, oraz oceni, czy niezbędne są dodatkowe warunki.

▼B

Artykuł 37

Odliczanie wartości niematerialnych i prawnych

Instytucje określają kwotę wartości niematerialnych i prawnych, którą należy odliczyć zgodnie z następującymi zasadami:

a) odliczaną kwotę pomniejsza się o kwotę powiązanej rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego, która byłaby rozwiązana w przypadku utraty wartości składnika aktywów w postaci wartości niematerialnych i prawnych lub wyłączenia zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości;

b) odliczana kwota zawiera wartość firmy uwzględnioną w wycenie znacznych inwestycji instytucji;

▼M8

c) kwotę podlegającą odliczeniu pomniejsza się o kwotę zaktualizowanej wyceny księgowej wartości niematerialnych i prawnych jednostek zależnych wyprowadzoną z konsolidacji jednostek zależnych należących do osób innych niż przedsiębiorstwa objęte konsolidacją zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2.

▼B

Artykuł 38

Odliczanie aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności

1. Instytucje określają kwotę aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności, którą należy odliczyć zgodnie z niniejszym artykułem.

2. Z wyjątkiem przypadków, w których spełnione są warunki określone w ust. 3, kwotę aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności oblicza się, nie pomniejszając jej o kwotę powiązanych rezerw z tytułu odroczonego podatku dochodowego instytucji.

3. Kwota aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności może być pomniejszona o kwotę powiązanych rezerw z tytułu odroczonego podatku dochodowego instytucji, pod warunkiem że spełnione są następujące warunki:

a) jednostka posiada prawnie możliwe do wyegzekwowania prawo na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego do kompensowania tych bieżących należności podatkowych bieżącymi zobowiązaniami podatkowymi;

b) te aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego i rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego dotyczą podatków nałożonych przez ten sam organ podatkowy i na tę samą podlegającą opodatkowaniu jednostkę.

4. Powiązane rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego instytucji wykorzystywane do celów określonych w ust. 3 nie mogą obejmować rezerw z tytułu odroczonego podatku dochodowego, o które pomniejsza się kwotę wartości niematerialnych i prawnych, ani odliczanych obowiązkowo aktywów funduszu emerytalnego ze zdefiniowanymi świadczeniami.

5. Kwotę powiązanych rezerw z tytułu odroczonego podatku dochodowego, o których mowa w ust. 4, przyporządkowuje się do:

a) aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności i wynikających z różnic przejściowych, które to aktywa nie podlegają odliczeniu zgodnie z art. 48 ust. 1;

b) wszystkich pozostałych aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności.

Instytucje przyporządkowują powiązane rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego na podstawie proporcjonalnego udziału pozycji, o których mowa w lit. a) i b), w składzie aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności.

Artykuł 39

Nadpłaty podatku, straty podatkowe przeniesione na poprzednie lata oraz aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego nieoparte na przyszłej rentowności

1. Poniższych pozycji nie odlicza się od kwoty funduszy własnych i podlegają one wadze ryzyka zgodnie z przepisami części trzeciej tytuł II rozdziały 2 lub 3, stosownie do przypadku:

▼B

a) nadpłaty podatku dokonane przez instytucję za bieżący rok;

b) bieżące straty podatkowe instytucji przeniesione na poprzednie lata, stanowiące podstawę do roszczenia wobec rządu centralnego, samorządu regionalnego lub lokalnego organu podatkowego bądź należności od nich;

2. ►M8 Aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego nieoparte na przyszłej rentowności ograniczają się do aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego, które zostały utworzone przed dniem 23 listopada 2016 r. i które wynikają z różnic przejściowych, w przypadku gdy spełnione są wszystkie następujące warunki: ◄

a) są one bezzwłocznie, automatycznie i obowiązkowo zastępowane ulgą podatkową w przypadku, gdy instytucja zgłasza stratę, kiedy jej roczne sprawozdanie finansowe jest formalnie zatwierdzone, lub w przypadku likwidacji lub w przypadku niewypłacalności instytucji;

b) na mocy mającego zastosowanie krajowego prawa podatkowego instytucja jest w stanie odliczyć ulgę podatkową, o której mowa w lit. a), od wszelkich zobowiązań podatkowych tej instytucji lub dowolnego innego przedsiębiorstwa uwzględnionego w tej samej konsolidacji co instytucja do celów podatkowych na mocy tego prawa lub dowolnego innego przedsiębiorstwa objętego nadzorem na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z przepisami części pierwszej tytuł II rozdział 2;

c) w przypadku gdy kwota ulg podatkowych, o których mowa w lit. b), przekracza kwotę zobowiązań podatkowych, o których mowa w tej literze, każda taka nadwyżka jest bezzwłocznie zastępowana bezpośrednim roszczeniem wobec rządu centralnego państwa członkowskiego, w którym dana instytucja jest zarejestrowana.

Instytucje stosują wobec aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego wagę ryzyka równą 100 %, jeżeli spełnione są warunki określone w lit. a), b oraz c).

Artykuł 40

Odliczanie kwot ujemnych będących wynikiem obliczenia kwot oczekiwanej straty

Kwoty, która ma być odliczona zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. d), nie pomniejsza się o wzrost poziomu aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności ani o inne dodatkowe skutki podatkowe, jakie mogłyby wystąpić ►C2 w przypadku wzrostu poziomu rezerw do poziomu oczekiwanych strat, o których mowa w tytule II, część trzecia, rozdział 3, sekcja 3. ◄

Artykuł 41

Odliczanie aktywów funduszu emerytalnego ze zdefiniowanymi świadczeniami

1. Do celów art. 36 ust. 1 lit. e) kwotę odliczanych aktywów funduszu emerytalnego ze zdefiniowanymi świadczeniami pomniejsza się o następujące elementy:

a) kwotę każdej powiązanej rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego, która mogłaby zostać rozwiązana w przypadku utraty wartości aktywów lub wyłączenia zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości;

▼C2

b) kwotę aktywów funduszu emerytalnego ze zdefiniowanymi świadczeniami, z których instytucja może korzystać w sposób nieograniczony, pod warunkiem że wcześniej otrzymała zezwolenie od właściwego organu.

Te aktywa, wykorzystywane do pomniejszenia odliczanej kwoty, otrzymują wagę ryzyka zgodnie z przepisami, w stosownych przypadkach, części trzeciej tytuł II rozdziały 2 lub 3.

▼B

2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia kryteriów, na podstawie których właściwy organ zezwala instytucji na zmniejszenie kwoty aktywów funduszu emerytalnego ze zdefiniowanymi świadczeniami zgodnie z ust. 1 lit. b).

▼C1

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie do dnia 28 lipca 2013 r.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 42

Odliczanie posiadanych instrumentów własnych w kapitale podstawowym Tier I

Do celów art. 36 ust. 1 lit. f) instytucje obliczają wartość posiadanych instrumentów własnych w kapitale podstawowym Tier I na podstawie pozycji długich brutto, z uwzględnieniem następujących wyjątków:

a) instytucje mogą obliczać wartość posiadanych instrumentów własnych w kapitale podstawowym Tier I na podstawie pozycji długiej netto, pod warunkiem że spełnione są oba poniższe warunki:

   (i) pozycje długie i krótkie mają taką samą ekspozycję bazową, a pozycje krótkie nie są związane z ryzykiem kontrahenta;

   (ii) albo zarówno pozycje długie, jak i krótkie są ujęte w portfelu handlowym, albo w portfelu bankowym;

b) instytucje określają kwotę odliczenia z tytułu posiadanych bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w postaci indeksowych papierów wartościowych, obliczając ekspozycję bazową z tytułu instrumentów własnych w kapitale podstawowym Tier I objętych tymi indeksami;

c) instytucje mogą kompensować pozycje długie brutto w instrumentach własnych w kapitale podstawowym Tier I związane z posiadanymi indeksowymi papierami wartościowymi względem pozycji krótkich w instrumentach własnych w kapitale podstawowym Tier I związanych z pozycjami krótkimi, których przedmiotem są indeksy bazowe, również jeżeli te pozycje krótkie obejmują ryzyko kontrahenta, pod warunkiem że spełnione są oba poniższe warunki:

   (i) pozycje długie i krótkie są ujęte w tych samych indeksach bazowych;

   (ii) albo zarówno pozycje długie, jak i krótkie są ujęte w portfelu handlowym, albo w portfelu bankowym.

▼B

Artykuł 43

Znaczna inwestycja w podmiot sektora finansowego

Do celów odliczenia znaczna inwestycja instytucji w podmiot sektora finansowego ma miejsce, jeżeli spełniony jest dowolny z poniższych warunków:

a) instytucja posiada więcej niż 10 % instrumentów w kapitale podstawowym Tier I wyemitowanych przez ten podmiot;

b) instytucja ma bliskie powiązania z tym podmiotem i posiada instrumenty w kapitale podstawowym Tier I wyemitowane przez ten podmiot;

c) instytucja posiada instrumenty w kapitale podstawowym Tier I wyemitowane przez ten podmiot i podmiot ten nie jest objęty konsolidacją zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2, ale do celów sprawozdawczości finansowej na podstawie mających zastosowanie standardów rachunkowości jest objęty taką samą konsolidacją rachunkowości jak instytucja.

Artykuł 44

Odliczanie posiadanych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I podmiotów sektora finansowego oraz w przypadkach, gdy instytucja ma krzyżowe powiązanie kapitałowe służące sztucznemu zawyżaniu funduszy własnych

Instytucje dokonują odliczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. g), h) oraz i), zgodnie z następującymi zasadami:

a) wartość posiadanych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I oraz innych instrumentów kapitałowych podmiotów sektora finansowego oblicza się na podstawie pozycji długich brutto;

b) do celów odliczenia pozycje ubezpieczeniowe funduszy własnych w Tier I traktuje się jako posiadane instrumenty w kapitale podstawowym Tier I.

Artykuł 45

Odliczanie posiadanych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I podmiotów sektora finansowego

Instytucje dokonują odliczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. h) oraz i), zgodnie z następującymi zasadami:

a) instytucje mogą obliczać posiadane bezpośrednio, pośrednio i syntetycznie instrumenty w kapitale podstawowym Tier I podmiotów sektora finansowego na podstawie pozycji długiej netto dotyczącej tej samej ekspozycji bazowej, pod warunkiem że spełnione są oba poniższe warunki:

▼M8

(i) termin zapadalności pozycji krótkiej jest taki sam jak termin zapadalności pozycji długiej lub późniejszy, albo rezydualny termin zapadalności pozycji krótkiej wynosi co najmniej rok;

▼B

(ii) zarówno pozycje długie, jak i pozycje krótkie są ujęte albo w portfelu handlowym, albo w portfelu bankowym;

▼B

b) instytucje określają kwotę odliczenia z tytułu posiadanych bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w postaci indeksowych papierów wartościowych, obliczając ekspozycję bazową z tytułu instrumentów kapitałowych podmiotów sektora finansowego objętych tymi indeksami.

Artykuł 46

Odliczanie udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I w przypadkach, gdy instytucja nie dokonała znacznej inwestycji w podmiot sektora finansowego

1. Do celów art. 36 ust. 1 lit. h) instytucje obliczają mającą zastosowanie kwotę do odliczenia poprzez pomnożenie wartości, o której mowa w lit. a) niniejszego ustępu, przez współczynnik będący wynikiem obliczenia, o którym mowa w lit. b) niniejszego ustępu:

a) kwota łączna, o jaką wartość posiadanych przez instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I oraz instrumentach dodatkowych w Tier I i instrumentach w Tier II podmiotów sektora finansowego, w które instytucja nie dokonała znacznej inwestycji, przekracza 10 % kwoty łącznej pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucji, obliczonej po zastosowaniu do pozycji kapitału podstawowego Tier I następujących elementów:

(i) przepisów art. 32-35;

▼M17

(ii) odliczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. a)–g), lit. k) ppkt (ii)–(vi) oraz lit. l), m) i n), z wyjątkiem kwoty odliczanej w związku z aktywami z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartymi na przyszłej rentowności i wynikającymi z różnic przejściowych;

▼B

(iii) przepisów art. 44 i 45;

b) kwota posiadanych przez instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I wyemitowanych przez te podmioty sektora finansowego, w które dana instytucja nie dokonała znacznej inwestycji, ►C2 podzielona przez kwotę łączną posiadanych przez instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I, instrumentach dodatkowych w Tier I lub w instrumentach w Tier II tych podmiotów sektora finansowego. ◄

2. Instytucje wyłączają pozycje z tytułu gwarantowania emisji utrzymywane nie dłużej niż przez pięć dni roboczych z kwoty, o której mowa w ust. 1 lit. a), oraz z obliczenia współczynnika, o którym mowa w ust. 1 lit. b).

►C2 3. Kwota do odliczenia na mocy ust. 1 zostaje rozdzielona pomiędzy wszystkie posiadane instrumenty w kapitale podstawowym Tier I. Instytucje określają kwotę każdego instrumentu w kapitale podstawowym Tier I, którą odlicza się zgodnie z ust. 1 ◄, mnożąc kwotę określoną w lit. a) niniejszego ustępu przez część określoną w lit. b) niniejszego ustępu:

a) wartość udziałów kapitałowych, którą należy odliczyć zgodnie z ust. 1;

▼B

b) reprezentowana przez każdy posiadany instrument w kapitale podstawowym Tier I część łącznej kwoty posiadanych przez instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I wyemitowanych przez podmioty sektora finansowego, w które instytucja ta nie dokonała znacznej inwestycji.

4. Wartość udziałów kapitałowych określonych w art. 36 ust. 1 lit. h), która wynosi co najwyżej 10 % wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucji po zastosowaniu przepisów określonych w ust. 1 lit. a) ppkt (i)–(iii), nie podlega odliczeniu i jest objęta wagą ryzyka mającą zastosowanie, w stosownych przypadkach, zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdziały 2 lub 3 oraz z wymogami określonymi w części trzeciej tytuł IV.

▼C2

5. Instytucje określają kwotę każdego instrumentu w kapitale podstawowym Tier I, która podlega ważeniu ryzykiem zgodnie z ust. 4, mnożąc kwotę określoną w lit. a) niniejszego ustępu przez kwotę określoną w lit. b) niniejszego ustępu:

a) wartość udziałów kapitałowych, która musi podlegać ważeniu ryzykiem zgodnie z ust. 4;

b) część wynikająca z obliczenia, o którym mowa w ust. 3 lit. b).

Artykuł 47

Odliczanie posiadanych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I w przypadkach, gdy instytucja dokonała znacznej inwestycji w podmiot sektora finansowego

Do celów art. 36 ust. 1 lit. i) mająca zastosowanie kwota odliczana od kwoty pozycji kapitału podstawowego Tier I nie zawiera pozycji z tytułu gwarantowania emisji utrzymywanych nie dłużej niż przez pięć dni roboczych i jest określana zgodnie z art. 44 i 45 oraz przepisami podsekcji 2.

▼M7

Artykuł 47a

Ekspozycje nieobsługiwane

1. Do celów art. 36 ust. 1 lit. m) ekspozycja obejmuje dowolną z następujących pozycji, pod warunkiem że nie są one ujęte w portfelu handlowym instytucji:

a) instrument dłużny, w tym dłużny papier wartościowy, kredyt, zaliczkę oraz depozyt płatny na żądanie;

b) udzielone zobowiązanie do udzielenia pożyczki, udzieloną gwarancję finansową lub każde inne udzielone zobowiązanie, bez względu na to, czy mają one charakter odwołalny czy nieodwołalny, z wyjątkiem niewykorzystanych zobowiązań kredytowych, które można bezwarunkowo anulować w każdym momencie i bez wypowiedzenia lub które skutecznie zapewniają automatyczne anulowanie ze względu na pogorszenie się zdolności kredytowej kredytobiorcy.

▼M7

2. Do celów art. 36 ust. 1 lit. m) wartością ekspozycji instrumentu dłużnego jest jego wartość księgowa obliczona bez uwzględnienia żadnych korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego, dodatkowych korekt wartości zgodnie z art. 34 i 105, kwot odliczonych zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m), innych redukcji funduszy własnych związanych z daną ekspozycją ani częściowych odpisów dokonanych przez instytucję od ostatniego sklasyfikowania ekspozycji jako nieobsługiwanej.

Do celów art. 36 ust. 1 lit. m) wartość ekspozycji instrumentu dłużnego nabytego po cenie niższej niż kwota należna ze strony dłużnika obejmuje różnicę między ceną nabycia a kwotą należną od dłużnika.

Do celów art. 36 ust. 1 lit. m) wartością ekspozycji udzielonego zobowiązania do udzielenia pożyczki, udzielonej gwarancji finansowej lub każdego innego zobowiązania, o których mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, jest ich wartość nominalna, która odzwierciedla maksymalną ekspozycję instytucji na ryzyko kredytowe bez uwzględnienia jakiejkolwiek ochrony kredytowej rzeczywistej lub ochrony kredytowej nierzeczywistej. Wartość nominalną udzielonego zobowiązania do udzielenia pożyczki stanowi niewykorzystana kwota, którą instytucja zobowiązała się pożyczyć, a wartość nominalną udzielonej gwarancji finansowej stanowi maksymalna kwota, którą jednostka musiałaby zapłacić w przypadku uruchomienia gwarancji.

Wartość nominalna, o której mowa w akapicie trzecim niniejszego ustępu, nie uwzględnia żadnej korekty z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego, dodatkowych korekt wartości zgodnie z art. 34 i 105, kwot odliczonych zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m) ani innych redukcji funduszy własnych związanych z daną ekspozycją.

3. Do celów art. 36 ust. 1 lit. m) następujące ekspozycje klasyfikuje się jako nieobsługiwane:

a) ekspozycję, w odniesieniu do której uznaje się, że miało miejsce niewykonanie zobowiązania zgodnie z art. 178;

b) ekspozycję, którą uznaje się za ekspozycję o utraconej wartości zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości;

c) ekspozycję w okresie warunkowym zgodnie z ust. 7, w przypadku objęcia jej dodatkowymi działaniami restrukturyzacyjnymi lub gdy dana ekspozycja ulega przeterminowaniu o ponad 30 dni;

d) ekspozycję w postaci zobowiązania, które – w przypadku jego uruchomienia lub wykorzystania w inny sposób – prawdopodobnie nie zostałoby spłacone w pełni bez konieczności realizacji zabezpieczenia;

e) ekspozycję w postaci gwarancji finansowej, w przypadku której istnieje prawdopodobieństwo, że strona uprawniona z tytułu gwarancji wezwie do wykonania odnośnej gwarancji finansowej, w tym w przypadku, gdy bazowa gwarantowana ekspozycja spełnia kryteria uznania jej za nieobsługiwaną.

▼M7

Do celów lit. a), w przypadku gdy instytucja posiada wobec dłużnika ekspozycje bilansowe, które są przeterminowane o ponad 90 dni i które stanowią ponad 20 % wszystkich ekspozycji bilansowych wobec tego dłużnika, wszystkie ekspozycje bilansowe i pozabilansowe wobec tego dłużnika uznaje się za nieobsługiwane.

4. Ekspozycje, które nie podlegają działaniom restrukturyzacyjnym, przestają być klasyfikowane jako nieobsługiwane do celów art. 36 ust. 1 lit. m), jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) ekspozycja spełnia stosowane przez instytucję kryteria zaprzestania klasyfikacji jako ekspozycja o utraconej wartości zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości oraz klasyfikacji jako ekspozycja, której dotyczy niewykonanie zobowiązania zgodnie z art. 178;

b) sytuacja dłużnika poprawiła się w takim stopniu, że instytucja jest przekonana, że pełna i terminowa spłata zostanie prawdopodobnie dokonana;

c) dłużnik nie posiada żadnych kwot przeterminowanych o ponad 90 dni.

5. Klasyfikacja ekspozycji nieobsługiwanej jako składnik aktywów trwałych przeznaczony do sprzedaży zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości nie prowadzi do zaprzestania jej klasyfikacji jako ekspozycji nieobsługiwanej do celów art. 36 ust. 1 lit. m).

6. Ekspozycje nieobsługiwane, które podlegają działaniom restrukturyzacyjnymi, przestają być klasyfikowane jako nieobsługiwane do celów art. 36 ust. 1 lit. m), jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) ekspozycje nie znajdują się już w sytuacji, która prowadziłaby do ich klasyfikacji jako nieobsługiwanych zgodnie z ust. 3;

b) upłynął co najmniej rok od daty objęcia ekspozycji działaniami restrukturyzacyjnymi lub od daty zaklasyfikowania ekspozycji jako nieobsługiwanych, w zależności od tego, która z tych dat przypada później;

c) po podjęciu działań restrukturyzacyjnych nie pozostały żadne kwoty przeterminowane oraz instytucja, na podstawie analizy sytuacji finansowej dłużnika, jest przekonana o prawdopodobieństwie pełnej i terminowej spłaty ekspozycji.

▼C5

Można uznać, że pełna i terminowa spłata jest prawdopodobna, jeżeli dłużnik dokonywał regularnych i terminowych płatności kwot równych jednej z poniższych wartości:

▼M7

a) kwocie, która była przeterminowana przed objęciem ekspozycji działaniami restrukturyzacyjnymi, w przypadku istnienia kwot przeterminowanych;

b) kwocie odpisanej w ramach działań restrukturyzacyjnych, którymi została objęta ekspozycja, w przypadku braku kwot przeterminowanych.

▼M7

7. W przypadku gdy ekspozycja nieobsługiwana przestaje być klasyfikowana jako nieobsługiwana zgodnie z ust. 6, ekspozycję tę uznaje się za ekspozycję w okresie warunkowym do czasu spełnienia wszystkich następujących warunków:

a) upłynęły co najmniej dwa lata od dnia, w którym ekspozycja podlegająca działaniom restrukturyzacyjnymi została ponownie sklasyfikowana jako obsługiwana;

b) przez co najmniej połowę okresu, przez który ekspozycja byłaby uznawana za ekspozycję w okresie warunkowym, dokonywane były regularne i terminowe płatności prowadzące do spłaty znacznej łącznej kwoty z tytułu kwoty głównej lub odsetek;

c) żadna z ekspozycji wobec dłużnika nie jest przeterminowana o ponad 30 dni.

Artykuł 47b

Działania restrukturyzacyjne

1. Działanie restrukturyzacyjne jest ugodą instytucji z dłużnikiem, który doświadcza lub prawdopodobnie doświadczy problemów z wywiązaniem się ze swoich zobowiązań finansowych. Ugoda może wiązać się ze stratą dla kredytodawcy i dotyczy jednego z poniższych działań:

a) zmiany warunków zobowiązania dłużnego, która to zmiana nie zostałaby przyznana, gdyby dłużnik nie doświadczył problemów z wywiązaniem się ze swoich zobowiązań finansowych;

b) całkowitego lub częściowego refinansowania zobowiązania dłużnego, które to refinansowanie nie zostałoby przyznane, gdyby dłużnik nie doświadczył problemów z wywiązaniem się ze swoich zobowiązań finansowych.

2. Za działania restrukturyzacyjne uznaje się co najmniej następujące sytuacje:

a) nowe warunki umowy są korzystniejsze dla dłużnika niż dotychczasowe warunki umowy, w przypadku gdy dłużnik doświadcza lub prawdopodobnie doświadczy problemów z wywiązaniem się ze swoich zobowiązań finansowych;

b) nowe warunki umowy są korzystniejsze dla dłużnika niż warunki umowy oferowane przez tę samą instytucję w tym samym czasie dłużnikom o podobnym profilu ryzyka, w przypadku gdy dłużnik doświadcza lub prawdopodobnie doświadczy problemów z wywiązaniem się ze swoich zobowiązań finansowych;

c) ekspozycja zgodnie z pierwotnymi warunkami umowy została sklasyfikowana jako nieobsługiwana przed zmianą warunków umowy lub zostałaby sklasyfikowana jako nieobsługiwana w przypadku braku zmiany warunków umowy;

d) działanie, które prowadzi do całkowitego lub częściowego anulowania zobowiązania dłużnego;

▼M7

e) instytucja zezwala na skorzystanie z klauzul umożliwiających dłużnikowi zmianę warunków umowy, a ekspozycja została sklasyfikowana jako nieobsługiwana przed skorzystaniem z tych klauzul lub zostałaby sklasyfikowana jako nieobsługiwana w przypadku nieskorzystania z tych klauzul;

f) w momencie udzielenia kredytu lub blisko tego momentu dłużnik dokonał płatności kwoty głównej innego zobowiązania dłużnego lub odsetek od tego zobowiązania wobec tej samej instytucji, które to zobowiązanie zostało sklasyfikowane jako ekspozycja nieobsługiwana lub zostałoby sklasyfikowane jako taka ekspozycja w przypadku braku tych płatności;

g) zmiana warunków umowy obejmuje spłaty dokonane dzięki wejściu w posiadanie zabezpieczenia, jeżeli taka zmiana stanowi przedmiot ugody.

3. Następujące okoliczności wskazują na to, że mogły zostać przyjęte działania restrukturyzacyjne:

a) pierwotna umowa była przeterminowana o ponad 30 dni co najmniej raz w ciągu trzech miesięcy przed jej zmianą lub byłaby przeterminowana o ponad 30 dni w przypadku braku tej zmiany;

b) w momencie zawarcia umowy kredytowej lub blisko tego momentu dłużnik dokonał płatności kwoty głównej innego zobowiązania dłużnego lub odsetek od tego zobowiązania wobec tej samej instytucji, które to zobowiązanie było przeterminowane o ponad 30 dni co najmniej raz w ciągu trzech miesięcy poprzedzających udzielenie nowego kredytu;

c) instytucja zezwala na skorzystanie z klauzul umożliwiających dłużnikowi zmianę warunków umowy, a ekspozycja jest przeterminowana o ponad 30 dni lub byłaby przeterminowana o ponad 30 dni w przypadku nieskorzystania z tych klauzul.

4. Do celów niniejszego artykułu problemy dłużnika z wywiązaniem się z jego zobowiązań finansowych ocenia się na poziomie dłużnika, uwzględniając wszystkie podmioty prawne należące do grupy dłużnika, które są objęte zakresem skonsolidowanej rachunkowości grupy, oraz osoby fizyczne, które sprawują kontrolę nad tą grupą.

Artykuł 47c

Odliczenia z tytułu ekspozycji nieobsługiwanych

1. Do celów art. 36 ust. 1 lit. m) instytucje określają mającą zastosowanie kwotę niedoboru pokrycia oddzielnie dla każdej ekspozycji nieobsługiwanej, którą to kwotę odlicza się od pozycji kapitału podstawowego Tier I, przez odjęcie kwoty określonej zgodnie z lit. b) niniejszego ustępu od kwoty określonej zgodnie z lit. a) niniejszego ustępu, w przypadku gdy kwota, o której mowa w lit. a), przekracza kwotę, o której mowa w lit. b):

a) suma:

(i) ewentualnej niezabezpieczonej części każdej ekspozycji nieobsługiwanej, pomnożonej przez mający zastosowanie współczynnik, o którym mowa w ust. 2;

▼M7

(ii) ewentualnej zabezpieczonej części każdej ekspozycji nieobsługiwanej, pomnożonej przez mający zastosowanie współczynnik, o którym mowa w ust. 3;

b) suma następujących pozycji, jeżeli odnoszą się one do tej samej ekspozycji nieobsługiwanej:

(i) korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego;

(ii) dodatkowych korekt wartości zgodnie z art. 34 i 105;

(iii) innych redukcji funduszy własnych;

(iv) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem metodą wewnętrznych ratingów – wartości bezwzględnej kwot odliczonych zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. d), które odnoszą się do ekspozycji nieobsługiwanych, jeżeli wartość bezwzględną, którą można przypisać każdej ekspozycji nieobsługiwanej, określa się w drodze pomnożenia kwot odliczonych zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. d) przez udział, jaki kwota oczekiwanej straty z tytułu ekspozycji nieobsługiwanej stanowi w całkowitej kwocie oczekiwanych strat z tytułu ekspozycji, których dotyczy lub których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania, stosownie do przypadku;

(v) w przypadku gdy ekspozycja nieobsługiwana nabywana jest po cenie niższej niż kwota należna od dłużnika – różnicy między ceną nabycia a kwotą należną od dłużnika;

(vi) kwot odpisanych przez instytucję od czasu sklasyfikowania danej ekspozycji jako nieobsługiwanej.

Zabezpieczoną część ekspozycji nieobsługiwanej stanowi ta część ekspozycji, którą do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych zgodnie z częścią trzecią tytuł II uznaje się za objętą ochroną kredytową rzeczywistą lub ochroną kredytową nierzeczywistą, względnie w pełni i całkowicie zabezpieczoną hipotekami.

Niezabezpieczona część ekspozycji nieobsługiwanej odpowiada ewentualnej różnicy między wartością tej ekspozycji, o której mowa w art. 47a ust. 1, a ewentualną zabezpieczoną częścią tej ekspozycji.

2. Do celów ust. 1 lit. a) ppkt (i) stosuje się następujące współczynniki:

a) 0,35 dla niezabezpieczonej części ekspozycji nieobsługiwanej, który to współczynnik stosuje się w okresie między pierwszym a ostatnim dniem trzeciego roku po sklasyfikowaniu jej jako nieobsługiwanej;

b) 1 dla niezabezpieczonej części ekspozycji nieobsługiwanej, który to współczynnik stosuje się od pierwszego dnia czwartego roku po sklasyfikowaniu jej jako nieobsługiwanej.

3. Do celów ust. 1 lit. a) ppkt (ii) zastosowanie mają następujące współczynniki:

a) 0,25 dla zabezpieczonej części ekspozycji nieobsługiwanej, który to współczynnik stosuje się w okresie między pierwszym a ostatnim dniem czwartego roku po sklasyfikowaniu jej jako nieobsługiwanej;

▼M7

b) 0,35 dla zabezpieczonej części ekspozycji nieobsługiwanej, który to współczynnik stosuje się w okresie między pierwszym a ostatnim dniem piątego roku po sklasyfikowaniu jej jako nieobsługiwanej;

c) 0,55 dla zabezpieczonej części ekspozycji nieobsługiwanej, który to współczynnik stosuje się w okresie między pierwszym a ostatnim dniem szóstego roku po sklasyfikowaniu jej jako nieobsługiwanej;

d) 0,70 dla części ekspozycji nieobsługiwanej zabezpieczonej nieruchomością zgodnie z częścią trzecią tytuł II lub stanowiącej kredyt na nieruchomość mieszkalną gwarantowany przez uznanego dostawcę ochrony, o którym mowa w art. 201, który to współczynnik stosuje się w okresie między pierwszym a ostatnim dniem siódmego roku po sklasyfikowaniu tej ekspozycji jako nieobsługiwanej;

e) 0,80 dla części ekspozycji nieobsługiwanej zabezpieczonej inną ochroną kredytową rzeczywistą lub nierzeczywistą zgodnie z częścią trzecią tytuł II, który to współczynnik stosuje się w okresie między pierwszym a ostatnim dniem siódmego roku po sklasyfikowaniu tej ekspozycji jako nieobsługiwanej;

f) 0,80 dla części ekspozycji nieobsługiwanej zabezpieczonej nieruchomością zgodnie z częścią trzecią tytuł II lub stanowiącej kredyt na nieruchomość mieszkalną gwarantowany przez uznanego dostawcę ochrony, o którym mowa w art. 201, który to współczynnik stosuje się w okresie między pierwszym a ostatnim dniem ósmego roku po sklasyfikowaniu tej ekspozycji jako nieobsługiwanej;

g) 1 dla części ekspozycji nieobsługiwanej zabezpieczonej inną ochroną kredytową rzeczywistą lub nierzeczywistą zgodnie z częścią trzecią tytuł II, który to współczynnik stosuje się od pierwszego dnia ósmego roku po sklasyfikowaniu tej ekspozycji jako nieobsługiwanej;

h) 0,85 dla części ekspozycji nieobsługiwanej zabezpieczonej nieruchomością zgodnie z częścią trzecią tytuł II lub stanowiącej kredyt na nieruchomość mieszkalną gwarantowany przez uznanego dostawcę ochrony, o którym mowa w art. 201, który to współczynnik stosuje się w okresie między pierwszym a ostatnim dniem dziewiątego roku po sklasyfikowaniu tej ekspozycji jako nieobsługiwanej;

i) 1 dla części ekspozycji nieobsługiwanej zabezpieczonej nieruchomością zgodnie z częścią trzecią tytuł II lub stanowiącej kredyt na nieruchomość mieszkalną gwarantowany przez uznanego dostawcę ochrony, o którym mowa w art. 201, który to współczynnik stosuje się od pierwszego dnia dziesiątego roku po sklasyfikowaniu tej ekspozycji jako nieobsługiwanej.

▼M11

4. ►M17 Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 niniejszego artykułu następujące współczynniki mają zastosowanie do części ekspozycji nieobsługiwanej, gwarantowanej lub kontrgwarantowanej przez kwalifikującego się dostawcę ochrony, o którym mowa w art. 201 ust. 1 lit. a)–e), niezabezpieczonym ekspozycjom wobec którego przypisano by wagę ryzyka równą 0 % na mocy części trzeciej tytuł II rozdział 2: ◄

▼M7

a) 0 dla zabezpieczonej części ekspozycji nieobsługiwanej, który to współczynnik stosuje się w okresie między rokiem a siedmioma latami po sklasyfikowaniu jej jako nieobsługiwanej; oraz

▼M17

b) 1 dla zabezpieczonej części ekspozycji nieobsługiwanej, który to współczynnik stosuje się od pierwszego dnia ósmego roku po sklasyfikowaniu jej jako nieobsługiwanej, chyba że uznany dostawca ochrony zgodził się wypełnić wszystkie zobowiązania płatnicze dłużnika wobec instytucji w całości i zgodnie z pierwotnym umownym harmonogramem płatności, w którym to przypadku stosuje się współczynnik 0 dla zabezpieczonej części ekspozycji nieobsługiwanej.

4a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 część ekspozycji nieobsługiwanej gwarantowana lub ubezpieczona przez oficjalną agencję kredytów eksportowych nie podlega wymogom określonym w niniejszym artykule.

▼M7

5. EUNB ocenia zakres praktyk stosowanych do wyceny zabezpieczonych ekspozycji nieobsługiwanych i może opracować wytyczne w celu określenia wspólnej metody, obejmującej ewentualne minimalne wymogi w zakresie aktualizacji wyceny pod względem harmonogramu i metod doraźnych, na potrzeby ostrożnościowej wyceny uznanych form ochrony kredytowej rzeczywistej i nierzeczywistej, w szczególności w odniesieniu do założeń dotyczących możliwości odzyskania należności oraz egzekwowalności ochrony kredytowej. Wytyczne te mogą również obejmować wspólną metodę określania zabezpieczonej części ekspozycji nieobsługiwanej, o której mowa w ust. 1.

Wytyczne te wydaje się zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

6. W drodze odstępstwa od ust. 2, w przypadku gdy ekspozycja, w okresie od roku do dwóch lat od sklasyfikowania jej jako nieobsługiwanej, została objęta działaniem restrukturyzacyjnym, współczynnik mający zastosowanie zgodnie z ust. 2 w dniu objęcia ekspozycji działaniem restrukturyzacyjnym ma zastosowanie przez dodatkowy okres jednego roku.

W drodze odstępstwa od ust. 3, w przypadku gdy ekspozycja, w okresie od dwóch do sześciu lat od sklasyfikowania jej jako nieobsługiwanej, została objęta działaniem restrukturyzacyjnym, współczynnik mający zastosowanie zgodnie z ust. 3 w dniu objęcia ekspozycji działaniem restrukturyzacyjnym ma zastosowanie przez dodatkowy okres jednego roku.

Niniejszy ustęp ma zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do pierwszego działania restrukturyzacyjnego, którym objęto daną ekspozycję, po sklasyfikowaniu jej jako nieobsługiwanej.

▼B

Podsekcja 2

Wyłączenia i opcje alternatywne dotyczące odliczeń od pozycji kapitału podstawowego Tier I

Artykuł 48

Progowe wyłączenia dotyczące odliczeń od pozycji kapitału podstawowego Tier I

1. Dokonując odliczeń wymaganych zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. c) oraz i), instytucje nie muszą odliczać kwot pozycji wymienionych w lit. a) i b) niniejszego ustępu, których łączna wartość nie przekracza kwoty progowej, o której mowa w ust. 2:

▼B

a) aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności i wynikających z różnic przejściowych, których łączna wartość wynosi co najwyżej 10 % wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucji, obliczonej po zastosowaniu następujących przepisów:

(i) art. 32-35;

▼M17

(ii) art. 36 ust. 1 lit. a)–h), lit. k) ppkt (ii)–(vi) oraz lit. l), m) i n), z wyjątkiem aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności i wynikających z różnic przejściowych;

▼B

b) jeżeli instytucja dokonała znacznej inwestycji w podmiot sektora finansowego – posiadanych przez tę instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I tych podmiotów, których łączna wartość wynosi co najwyżej 10 % wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucji, obliczonej po zastosowaniu następujących przepisów:

(i) art. 32-35;

▼M17

(ii) art. 36 ust. 1 lit. a)–h), lit. k) ppkt (ii)–(vi) oraz lit. l), m) i n), z wyjątkiem aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności i wynikających z różnic przejściowych.

▼B

2. Do celów ust. 1 kwota progowa jest równa kwocie, o której mowa w lit. a) niniejszego ustępu pomnożonej przez wartość procentową, o której mowa w lit. b) niniejszego ustępu:

a) pozostała kwota pozycji w kapitale podstawowym Tier I po pełnym zastosowaniu korekt i odliczeń, o których mowa w art. 32-36, oraz bez stosowania progowych wyłączeń określonego w niniejszym artykule;

b) 17,65 %.

3. Do celów ust. 1 instytucja określa część aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego w łącznej kwocie pozycji, której to części nie trzeba odliczać, dzieląc kwotę określoną w lit. a) niniejszego artykułu przez kwotę określoną w lit. b) niniejszego artykułu:

a) kwota aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności i wynikających z różnic przejściowych, których łączna wartość wynosi co najwyżej 10 % wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucji;

b) suma następujących wartości:

(i) kwota, o której mowa w lit. a);

(ii) kwota posiadanych przez instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach funduszy własnych podmiotów sektora finansowego, w które instytucja dokonała znaczącej inwestycji, przy czym łączna wartość tych udziałów wynosi co najwyżej 10 % wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucji.

Odsetek znaczących inwestycji w łącznej kwocie pozycji, którego nie trzeba odliczać, wynosi jeden minus część, o której mowa w akapicie pierwszym.

▼B

4. Kwotom pozycji niepodlegających odliczeniu zgodnie z ust. 1 przypisuje się wagę ryzyka równą 250 %.

Artykuł 49

Wymogi dotyczące odliczeń w przypadku zastosowania konsolidacji, dodatkowego nadzoru lub instytucjonalnych systemów ochrony

1. Do celów obliczania funduszy własnych na zasadzie indywidualnej, na zasadzie subskonsolidowanej i na zasadzie skonsolidowanej, gdy właściwe organy wymagają, by instytucje stosowały metodę 1, 2 lub 3 z załącznika I do dyrektywy 2002/87/WE, lub zezwalają instytucjom na stosowanie tych metod, właściwe organy mogą zezwolić instytucjom na to, by nie odliczały posiadanych instrumentów funduszy własnych podmiotu sektora finansowego, w którym instytucja dominująca, dominująca finansowa spółka holdingowa lub dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej lub instytucja dokonały znacznej inwestycji, pod warunkiem że spełnione są warunki określone w lit. a)–e) niniejszego ustępu:

a) podmiot sektora finansowego jest zakładem ubezpieczeń, zakładem reasekuracji lub ubezpieczeniową spółką holdingową;

b) ten zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji lub ubezpieczeniowa spółka holdingowa są objęte tym samym dodatkowym nadzorem na mocy dyrektywy 2002/87/WE co instytucja dominująca, dominująca finansowa spółka holdingowa lub dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej lub instytucja, które posiadają dane udziały;

c) instytucja otrzymała uprzednie zezwolenie właściwych organów;

d) przed wydaniem zezwolenia, o którym mowa w lit. c), i w sposób nieustanny, właściwe organy są przekonane, że poziom zintegrowanego zarządzania, zarządzania ryzykiem oraz kontroli wewnętrznej w odniesieniu do podmiotów, które byłyby objęte zakresem konsolidacji w ramach metody 1, 2 lub 3, jest odpowiedni;

e) udziały kapitałowe w podmiocie należą do jednego z następujących podmiotów:

(i) dominującej instytucji kredytowej;

(ii) dominującej finansowej spółki holdingowej;

(iii) dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej;

(iv) instytucji;

(v) jednostki zależnej jednego z podmiotów, o których mowa w ppkt (i)–(iv), objętej zakresem konsolidacji na mocy przepisów części pierwszej tytuł II rozdział 2.

Wybraną metodę stosuje się w sposób jednolity przez cały czas.

▼B

2. Do celów obliczania funduszy własnych na zasadzie indywidualnej i na zasadzie subskonsolidowanej instytucje podlegające nadzorowi na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z przepisami części pierwszej tytuł II rozdział 2 nie odliczają posiadanych instrumentów funduszy własnych wyemitowanych przez podmioty sektora finansowego objęte zakresem nadzoru skonsolidowanego, chyba że – w konkretnym celu, zwłaszcza na potrzeby strukturalnego rozdzielenia działań z zakresu bankowości oraz na potrzeby planowania działań dotyczących restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – właściwe organy określą takie odliczenia.

Zastosowanie podejścia, o którym mowa w akapicie pierwszym, nie może pociągać za sobą nieproporcjonalnych niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego innych państw członkowskich lub Unii jako całości, stanowiąc lub stwarzając przeszkodę dla funkcjonowania rynku wewnętrznego.

▼M8

Niniejszy ustęp nie ma zastosowania przy obliczaniu funduszy własnych do celów spełnienia wymogów określonych w art. 92a i 92b; obliczeń tych dokonuje się zgodnie z ramami odliczania określonymi w art. 72e ust. 4.

▼M15

Niniejszy ustęp nie ma zastosowania w odniesieniu do odliczeń określonych w art. 72e ust. 5.

▼B

3. Do celów obliczania funduszy własnych na zasadzie indywidualnej lub na zasadzie subskonsolidowanej właściwe organy mogą zezwolić instytucjom na to, by nie odliczały posiadanych instrumentów funduszy własnych w następujących przypadkach:

a) gdy dana instytucja ma udział kapitałowy w innej instytucji i spełnione są warunki, o których mowa w ppkt (i)–(v):

(i) instytucje są objęte tym samym instytucjonalnym systemem ochrony, o którym mowa w art. 113 ust. 7;

(ii) właściwe organy udzieliły zezwolenia, o którym mowa w art. 113 ust. 7;

(iii) spełnione są warunki określone w art. 113 ust. 7;

(iv) instytucjonalny system ochrony sporządza skonsolidowany bilans, o którym mowa w art. 111 ust. 7 lit. e), lub – gdy nie ma on obowiązku sporządzania skonsolidowanego sprawozdania finansowego – rozszerzone zagregowane obliczenie, które w sposób zadowalający właściwe organy jest równoważne z przepisami dyrektywy 86/635/EWG, które obejmuje pewne dostosowania przepisów dyrektywy 83/349/EWG lub rozporządzenia (WE) nr 1606/2002, regulujące skonsolidowane sprawozdania finansowe grup instytucji kredytowych. Równoważność takiego rozszerzonego zagregowanego obliczenia weryfikuje audytor zewnętrzny; potwierdza się w szczególności fakt, że w obliczeniu wyklucza się wielokrotne wykorzystywanie składników, które mogą być używane do obliczania funduszy własnych, oraz wszelkie nieodpowiednie tworzenie funduszy własnych pomiędzy członkami instytucjonalnego systemu ochrony. ►M8 Skonsolidowany bilans lub rozszerzone zagregowane obliczenie przedstawia się właściwym organom z częstotliwością określoną w wykonawczych standardach technicznych, o których mowa w art. 430 ust. 7 ◄;

▼B

►M8 (v) instytucje objęte instytucjonalnym systemem ochrony spełniają razem na zasadzie skonsolidowanej lub w rozszerzonym ujęciu zagregowanym wymogi określone w art. 92 oraz prowadzą sprawozdawczość na temat spełniania tych wymogów zgodnie z art. 430. ◄ W ramach instytucjonalnego systemu ochrony nie jest wymagane odliczanie udziału posiadanego przez członków spółdzielni lub podmioty prawne, które nie są członkami takiego systemu ochrony, pod warunkiem że wyklucza się wielokrotne wykorzystywanie składników, które mogą być używane do obliczania funduszy własnych, oraz wszelkie nieodpowiednie tworzenie funduszy własnych pomiędzy członkami instytucjonalnego systemu ochrony a udziałowcem mniejszościowym, gdy jest on instytucją;

b) jeżeli regionalna instytucja kredytowa posiada pakiet akcji w swojej centralnej lub innej regionalnej instytucji kredytowej oraz jeżeli są spełnione warunki określone w lit. a) ppkt (i)–(v).

▼M17

4. Posiadane udziały, w odniesieniu do których nie dokonuje się odliczeń zgodnie z ust. 1, klasyfikuje się jako ekspozycje i stosuje się do nich wagę ryzyka zgodnie z przepisami części trzeciej tytuł II rozdział 2.

Posiadane udziały, w odniesieniu do których nie dokonuje się odliczeń zgodnie z ust. 2 lub 3, klasyfikuje się jako ekspozycje i stosuje się do nich wagę ryzyka równą 100 %.

►C2 5. W przypadku gdy instytucja stosuje metody 1, 2 lub 3 określone w załączniku I do dyrektywy 2002/87/WE, instytucja ta ujawnia ◄ dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych i współczynnik adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego, obliczone zgodnie z art. 6 i załącznikiem I do tej dyrektywy.

6. EUNB, EUNUiPPE i Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (EUNGiPW) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 ([1]) opracowują za pośrednictwem Wspólnego Komitetu projekty regulacyjnych standardów technicznych, aby do celów niniejszego artykułu określić warunki stosowania metod obliczania wymienionych w załączniku I część II dyrektywy 2002/87/WE do celów stosowania opcji alternatywnych w stosunku do odliczania, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

▼C1

EUNB, EUNUiPPE i EUNGiPW przedstawią Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie do dnia 28 lipca 2013 r.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 oraz rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

([1]) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.

▼B

Sekcja 4

Kapitał podstawowy Tier I

Artykuł 50

Kapitał podstawowy Tier I

Kapitał podstawowy Tier I instytucji składa się z pozycji kapitału podstawowego Tier I po wprowadzeniu korekt wymaganych w art. 32-35 oraz po zastosowaniu odliczeń na podstawie art. 36, a także wyłączeń i opcji alternatywnych określonych w art. 48, 49 i 79.

ROZDZIAŁ 3

Kapitał dodatkowy Tier I

Sekcja 1

Pozycje dodatkowe w tier i i instrumenty dodatkowe w Tier I

Artykuł 51

Pozycje dodatkowe w Tier I

Do pozycji dodatkowych w Tier I należą:

a) instrumenty kapitałowe, jeżeli spełnione są warunki określone w art. 52 ust. 1;

b) ażio emisyjne związane z instrumentami, o których mowa w lit. a).

Instrumenty ujęte w lit. a) nie kwalifikują się jako pozycje kapitału podstawowego Tier I lub Tier II.

Artykuł 52

Instrumenty dodatkowe w Tier I

1. Instrumenty kapitałowe kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I wyłącznie, jeżeli spełnione są poniższe warunki:

▼M8

a) instrumenty są wyemitowane bezpośrednio przez instytucję i są w pełni opłacone;

b) instrumenty nie są w posiadaniu któregokolwiek z poniższych:

▼B

(i) instytucję lub jej jednostki zależne;

(ii) przedsiębiorstwo, w którym instytucja posiada udział kapitałowy w postaci co najmniej 20 % praw głosu lub kapitału tego przedsiębiorstwa posiadanych bezpośrednio lub poprzez stosunek kontroli;

▼M8

c) nabycie własności instrumentów nie jest finansowane bezpośrednio lub pośrednio przez instytucję;

▼B

d) w przypadku niewypłacalności instytucji instrumenty te mają niższy stopień uprzywilejowania niż instrumenty w Tier II;

e) instrumenty nie są zabezpieczone ani objęte gwarancją, która zwiększa stopień uprzywilejowania należności, przez dowolną z następujących jednostek:

(i) instytucję lub jej jednostki zależne;

(ii) jednostkę dominującą instytucji lub jej jednostki zależne;

(iii) dominującą finansową spółkę holdingową lub jej jednostki zależne;

(iv) holding mieszany lub jego jednostki zależne;

(v) finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej lub jej jednostki zależne;

(vi) jakiekolwiek przedsiębiorstwo mające bliskie powiązania z podmiotami, o których mowa w ppkt (i)-(v);

f) instrumenty nie podlegają żadnym porozumieniom, umownym lub innego rodzaju, które zwiększają stopień uprzywilejowania należności z tytułu instrumentów w przypadku niewypłacalności lub likwidacji;

g) instrumenty są wieczyste, a przepisy regulujące kwestie z nimi związane nie zachęcają instytucji do ich wykupu;

▼M8

h) w przypadku gdy instrumenty obejmują jedną lub większą liczbę opcji wykupu przed terminem, w tym opcje kupna, dane opcje wykonuje się według wyłącznego uznania emitenta;

▼B

i) wbudowaną w instrumenty opcję wykupu można wykonać, a instrumenty wykupić lub odkupić wyłącznie wtedy, gdy spełnione są warunki określone w art. 77, i nie wcześniej niż po upływie pięciu lat od daty emisji, chyba że spełnione zostały warunki określone w art. 78 ust. 4;

▼M8

j) przepisy regulujące dane instrumenty nie wskazują bezpośrednio lub pośrednio, że dojdzie do wezwania do sprzedaży instrumentów lub że instrumenty te będą wykupywane lub odkupywane przez instytucję – stosownie do przypadku –w przypadku innym niż niewypłacalność lub likwidacja instytucji, a instytucja w jakikolwiek inny sposób nie ogłasza sama takiej informacji;

▼B

k) instytucja nie wskazuje bezpośrednio ani pośrednio, że właściwy organ przyjąłby wniosek o przyznanie prawa do skorzystania z opcji wykupu, prawa do wykupu lub odkupu instrumentów;

l) wypłaty zysków w ramach danych instrumentów spełniają następujące warunki:

▼B

(i) są one dokonywane z pozycji podlegających podziałowi;

(ii) poziom wypłaty zysków z tytułu instrumentów nie będzie zmieniany w oparciu o zdolność kredytową instytucji lub jej jednostki dominującej;

(iii) przepisy regulujące dane instrumenty dają instytucji pełną swobodę uznania w każdym momencie, jeżeli chodzi o anulowanie wypłaty zysków z tytułu instrumentów na czas nieokreślony i na zasadzie nieskumulowanej; instytucja może wykorzystywać takie anulowane płatności w sposób nieograniczony w celu wypełniania swoich zobowiązań w terminach ich wymagalności;

(iv) anulowanie wypłaty zysków nie stanowi przypadku niewykonania zobowiązania przez instytucję;

(v) anulowanie wypłaty zysków nie nakłada żadnych ograniczeń na instytucję;

m) instrumenty nie wpływają na ustalenie, czy wartość zobowiązań instytucji przekracza wartość jej aktywów, jeżeli takie ustalenie stanowi test niewypłacalności zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym;

n) przepisy regulujące dane instrumenty wymagają, z chwilą wystąpienia zdarzenia inicjującego, dokonania trwałego lub tymczasowego odpisu obniżającego wartość kwoty głównej instrumentów lub zamiany tych instrumentów na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I;

o) przepisy regulujące dane instrumenty nie zawierają żadnych elementów, które mogłyby utrudnić dokapitalizowanie instytucji;

▼M8

p) w przypadku gdy emitent ma siedzibę w państwie trzecim i został wyznaczony zgodnie z art. 12 dyrektywy 2014/59/UE jako część grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, której podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma siedzibę w Unii, lub w przypadku gdy emitent ma siedzibę w państwie członkowskim, prawo lub postanowienia umowne regulujące instrumenty zawierają wymóg, aby – po podjęciu przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji decyzji o wykonaniu uprawnień do umorzenia i konwersji, o których mowa w art. 59 tej dyrektywy– kwota główna instrumentów została umorzona na stałe lub aby instrumenty zostały poddane konwersji na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I;

w przypadku gdy emitent ma siedzibę w państwie trzecim i nie został wyznaczony zgodnie z art. 12 dyrektywy 2014/59/UE jako część grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, której podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma siedzibę w Unii, prawo lub postanowienia umowne regulujące instrumenty zawierają wymóg, aby – po podjęciu decyzji przez odpowiedni organ państwa trzeciego – kwota główna instrumentów została umorzona na stałe lub aby instrumenty zostały poddane konwersji na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I;

▼M8

q) w przypadku gdy emitent ma siedzibę w państwie trzecim i został wyznaczony zgodnie z art. 12 dyrektywy 2014/59/UE jako część grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, której podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma siedzibę w Unii, lub w przypadku gdy emitent ma siedzibę w państwie członkowskim, instrumenty mogą być emitowane wyłącznie na mocy przepisów tego państwa trzeciego, lub w inny sposób podlegać tym przepisom, w przypadku gdy – na mocy tych przepisów – wykonanie uprawnień do umorzenia i konwersji, o których mowa w art. 59 tej dyrektywy, jest skuteczne i możliwe do wyegzekwowania na podstawie przepisów ustawowych lub możliwych do wyegzekwowania na drodze prawnej postanowień umownych, w których uznaje się restrukturyzację i uporządkowaną likwidację lub inne działania z zakresu umorzenia lub konwersji;

r) instrumenty nie podlegają uzgodnieniom dotyczącym potrącenia lub kompensowania, które obniżałyby ich zdolność do pokrycia strat.

▼B

Warunek określony w akapicie pierwszym lit. d) uznaje się za spełniony, niezależnie od tego, czy instrumenty są ujęte w instrumentach dodatkowych w Tier I lub instrumentach w Tier II na mocy art. 484 ust. 3, pod warunkiem że charakteryzują się one równym stopniem uprzywilejowania.

▼M8

Do celów akapitu pierwszego lit. a) wyłącznie ta część instrumentu kapitałowego, która jest w pełni opłacona, kwalifikuje się jako instrument dodatkowy w Tier I.

▼B

2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia wszystkich następujących elementów:

a) formy i charakteru zachęt do wykupu;

b) charakteru wszelkich zapisów podwyższających wartość kwoty głównej danego instrumentu dodatkowego w Tier I po dokonaniu tymczasowego odpisu obniżającego wartość jego kwoty głównej;

c) procedur i terminów dotyczących:

(i) stwierdzenia, że wystąpiło zdarzenie inicjujące;

(ii) zapisu podwyższającego wartość kwoty głównej danego instrumentu dodatkowego w Tier I po dokonaniu tymczasowego odpisu obniżającego wartość jego kwoty głównej;

d) cech instrumentów, które mogłyby utrudnić dokapitalizowanie instytucji;

e) wykorzystania jednostek specjalnego przeznaczenia do pośredniej emisji instrumentów funduszy własnych.

▼C1

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie do dnia 28 lipca 2013 r.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 53

Ograniczenia dotyczące anulowania wypłaty zysków z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I oraz cechy mogące utrudniać dokapitalizowanie instytucji

Do celów art. 49 ust. 1 lit. l) ppkt (v) i art. 52 ust. 1 lit. o) przepisy regulujące kwestie związane z instrumentami dodatkowymi w Tier I nie obejmują w szczególności następujących kwestii:

a) wymogu dokonania wypłaty zysków z tytułu instrumentów w przypadku wypłaty z tytułu wyemitowanego przez instytucję instrumentu mającego taki sam stopień uprzywilejowania jak instrument dodatkowy w Tier I, w tym instrument w kapitale podstawowym Tier I, lub niższy;

b) wymogu anulowania wypłaty zysków z tytułu instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, instrumentów dodatkowych w Tier I lub instrumentów w Tier II w przypadku niedokonania wypłat z tytułu takich instrumentów dodatkowych w Tier I;

c) obowiązku zastąpienia płatności odsetek lub dywidend płatnością dowolnego innego rodzaju. W innym przypadku instytucja nie podlega takiemu obowiązkowi.

Artykuł 54

Odpis obniżający wartość lub zamiana instrumentów dodatkowych w Tier I

1. Do celów art. 52 ust. 1 lit. n) do instrumentów dodatkowych w Tier I stosuje się następujące przepisy:

a) zdarzenie inicjujące ma miejsce, jeżeli współczynnik kapitałowy instytucji dotyczący kapitału podstawowego Tier I, o którym mowa w art. 92 ust. 1 lit. a), spadł poniżej któregokolwiek z poniższych poziomów:

   (i) 5,125 %;

   (ii) poziomu wyższego niż 5,125 %, jeżeli został on ustalony przez instytucję i określony w przepisach regulujących dany instrument;

b) w przepisach regulujących dany instrument instytucje mogą określić co najmniej jedno zdarzenie inicjujące oprócz tego, o którym mowa w lit. a);

c) jeżeli przepisy regulujące dane instrumenty zawierają wymóg zamiany instrumentów na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I z chwilą wystąpienia zdarzenia inicjującego, w przepisach tych określa się:

   (i) współczynnik takiej zamiany oraz limit dozwolonej kwoty zamiany;

▼B

(ii) zakres, w jakim instrumenty będą podlegały zamianie na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I;

d) jeżeli przepisy regulujące dane instrumenty zawierają wymóg dotyczący dokonania odpisu obniżającego wartość kwoty głównej z chwilą wystąpienia zdarzenia inicjującego, odpis skutkuje obniżeniem wszystkich następujących wartości:

(i) należności posiadacza instrumentu w przypadku niewypłacalności lub likwidacji instytucji;

(ii) kwoty, którą należy zapłacić w przypadku opcji kupna lub wykupu instrumentu;

(iii) wypłat zysków z tytułu instrumentu;

▼M8

e) w przypadku gdy instrumenty dodatkowe w Tier I zostały wyemitowane przez jednostkę zależną mającą siedzibę w państwie trzecim, zdarzenie inicjujące na poziomie 5,125 % lub wyższym, o którym mowa w lit. a), oblicza się zgodnie z przepisami prawa krajowego tego państwa trzeciego lub postanowieniami umownymi regulującymi dane instrumenty, pod warunkiem że właściwy organ, po konsultacji z EUNB, uzna, że przepisy te są co najmniej równoważne z wymogami określonymi w niniejszym artykule.

▼B

2. Odpis obniżający wartość lub zamiana instrumentu dodatkowego w Tier I generują – na mocy mających zastosowanie standardów rachunkowości – pozycje, które kwalifikują się jako pozycje kapitału podstawowego Tier I.

3. Wartość instrumentów dodatkowych w Tier I ujmowana w pozycjach dodatkowych w Tier I jest ograniczona do minimalnej wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I, które byłyby wygenerowane, gdyby kwota główna instrumentów dodatkowych w Tier I została w pełni odpisana lub objęta zamianą na instrumenty kapitału podstawowego Tier I.

4. Łączna wartość instrumentów dodatkowych w Tier I, która podlega wymogowi odpisania lub zamiany z chwilą wystąpienia zdarzenia inicjującego, nie jest mniejsza od niższej z następujących wartości:

a) kwoty wymaganej do pełnego przywrócenia współczynnika kapitału podstawowego Tier I instytucji do wartości 5,125 %;

b) pełnej kwoty głównej danego instrumentu.

5. W przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego instytucje podejmują następujące działania:

a) niezwłocznie informują właściwe organy;

b) informują posiadaczy instrumentów dodatkowych w Tier I;

c) bezzwłocznie i nie później niż w terminie jednego miesiąca dokonują odpisu obniżającego wartość kwoty głównej instrumentów lub zamieniają te instrumenty na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I zgodnie z wymogami określonymi w niniejszym artykule.

▼B

6. Instytucja emitująca instrumenty dodatkowe w Tier I, które w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego podlegają zamianie na kapitał podstawowy Tier I, zapewnia, aby jej kapitał zakładowy był cały czas wystarczający do celów zamiany – w razie wystąpienia zdarzenia inicjującego – wszystkich takich zamiennych instrumentów dodatkowych w Tier I na akcje. Wszystkie niezbędne zezwolenia muszą zostać już uzyskane w terminie emisji takich zamiennych instrumentów dodatkowych w Tier I. Instytucja przez cały czas posiada konieczne uprzednie zezwolenie na emisję instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, na które takie instrumenty dodatkowe w Tier I zostałyby zamienione z chwilą wystąpienia zdarzenia inicjującego.

7. instytucja emitująca instrumenty dodatkowe w Tier I, które w przypadku wystąpienia zdarzenia inicjującego podlegają zamianie na kapitał podstawowy Tier I, zapewnia brak przeszkód proceduralnych dla dokonania takiej zamiany na mocy swoich dokumentów założycielskich lub dokumentach statutowych lub innych postanowień umownych.

Artykuł 55

Konsekwencje zaprzestania spełniania warunków obowiązujących w odniesieniu do instrumentów dodatkowych w Tier I

W przypadku instrumentów dodatkowych w Tier I, jeżeli przestaną być spełniane warunki określone w art. 52 ust. 1, mają zastosowanie następujące konsekwencje:

a) dany instrument natychmiast przestaje się kwalifikować jako instrument dodatkowy w Tier I;

b) część ażio emisyjnych związana z tym instrumentem natychmiast przestaje się kwalifikować jako pozycja dodatkowa w Tier I.

Sekcja 2

Odliczenia od pozycji dodatkowych w Tier I

Artykuł 56

Odliczenia od pozycji dodatkowych w Tier I

Instytucje odliczają od pozycji dodatkowych w Tier I:

a) posiadane przez instytucję bezpośrednie, pośrednie i syntetyczne udziały kapitałowe we własnych instrumentach dodatkowych w Tier I, w tym własnych instrumentach dodatkowych w Tier I, które instytucja mogłaby mieć obowiązek kupić na mocy istniejących zobowiązań umownych;

b) bezpośrednie, pośrednie i syntetyczne udziały kapitałowe w instrumentach dodatkowych w Tier I podmiotów sektora finansowego, z którymi instytucja ma krzyżowe powiązania kapitałowe uznane przez właściwy organ za służące sztucznemu zawyżaniu funduszy własnych instytucji;

▼B

c) mającą zastosowanie i określoną zgodnie z art. 60 wartość bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach dodatkowych w Tier I podmiotów sektora finansowego, jeżeli instytucja nie dokonała znacznej inwestycji w te podmioty;

d) posiadane przez instytucję bezpośrednie, pośrednie i syntetyczne udziały kapitałowe w instrumentach dodatkowych w Tier I podmiotów sektora finansowego, jeżeli instytucja dokonała znacznej inwestycji w te podmioty, z wyjątkiem pozycji z tytułu gwarantowania emisji utrzymywanych nie dłużej niż przez pięć dni roboczych;

▼C3

e) kwotę pozycji, którą należy odliczyć od pozycji w Tier II na podstawie art. 66 przekraczających wartość pozycji Tier II instytucji;

▼B

f) wszelkie obciążenia podatkowe związane z pozycjami dodatkowymi w Tier I dające się przewidzieć w chwili wyliczania tego kapitału, z wyjątkiem przypadków, w których instytucja odpowiednio koryguje kwotę pozycji dodatkowych w Tier I, o ile takie obciążenia podatkowe obniżają kwotę tych pozycji, którą można maksymalnie wykorzystać w celu pokrycia ryzyka lub strat.

Artykuł 57

Odliczanie posiadanych własnych instrumentów dodatkowych w Tier I

Do celów art. 56 lit. a) instytucje obliczają wartość posiadanych własnych instrumentów dodatkowych w Tier I na podstawie pozycji długich brutto z uwzględnieniem następujących wyjątków:

a) instytucje mogą obliczać wartość posiadanych własnych instrumentów dodatkowych w Tier I na podstawie pozycji długiej netto, pod warunkiem że spełnione są oba poniższe warunki:

   (i) pozycje długie i krótkie mają taką samą ekspozycję bazową, a pozycje krótkie nie są związane z ryzykiem kontrahenta;

   (ii) albo zarówno pozycje długie, jak i krótkie są ujęte w portfelu handlowym, albo są ujęte w portfelu bankowym;

b) instytucje określają kwotę odliczenia z tytułu posiadanych bezpośrednich, pośrednich lub syntetycznych udziałów kapitałowych w postaci indeksowych papierów wartościowych, obliczając ekspozycję bazową z tytułu własnych instrumentów dodatkowych w Tier I objętych tymi indeksami;

c) instytucje mogą kompensować pozycje długie brutto we własnych instrumentach dodatkowych w Tier I w związku z posiadanymi indeksowymi papierami wartościowymi względem pozycji krótkich we własnych instrumentach dodatkowych w Tier I związanych z pozycjami krótkimi w indeksach bazowych, również jeżeli te pozycje krótkie wiążą się z ryzykiem kontrahenta, pod warunkiem że spełnione są oba poniższe warunki:

   (i) pozycje długie i krótkie są ujęte w tych samych indeksach bazowych;

   (ii) albo zarówno pozycje długie, jak i krótkie są ujęte w portfelu handlowym, albo w portfelu bankowym.

▼B

Artykuł 58

Odliczanie posiadanych instrumentów dodatkowych w Tier I podmiotów sektora finansowego oraz w przypadkach, gdy instytucja ma krzyżowe powiązanie kapitałowe służące sztucznemu zawyżaniu funduszy własnych

Instytucje dokonują odliczeń wymaganych na mocy art. 56 lit. b), c) i d) zgodnie z następującymi zasadami:

a) wartość posiadanych instrumentów dodatkowych w Tier I oblicza się na podstawie pozycji długich brutto;

b) do celów odliczenia dodatkowe pozycje ubezpieczeniowe funduszy własnych w Tier I traktuje się jako posiadane instrumenty dodatkowe w Tier I.

Artykuł 59

Odliczanie posiadanych instrumentów dodatkowych w Tier I podmiotów sektora finansowego

Instytucje dokonują odliczeń wymaganych na mocy art. 56 lit. c) i d) zgodnie z następującymi zasadami:

a) instytucje mogą obliczać posiadane bezpośrednio, pośrednio i syntetycznie instrumentów dodatkowych w Tier I podmiotów sektora finansowego na podstawie pozycji długiej netto dotyczącej tej samej ekspozycji bazowej, pod warunkiem że spełnione są oba poniższe warunki:

▼M8

(i) termin zapadalności pozycji krótkiej jest taki sam jak termin zapadalności pozycji długiej lub późniejszy, albo rezydualny termin zapadalności pozycji krótkiej wynosi co najmniej rok;

▼B

(ii) albo zarówno pozycje długie, jak i krótkie są ujęte w portfelu handlowym, albo w portfelu bankowym;

b) instytucje określają kwotę odliczenia z tytułu posiadanych bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w postaci indeksowych papierów wartościowych, obliczając ekspozycję bazową z tytułu instrumentów kapitałowych podmiotów sektora finansowego objętych tymi indeksami.

Artykuł 60

Odliczanie posiadanych instrumentów dodatkowych w Tier I w przypadkach, gdy instytucja nie dokonała znacznej inwestycji w podmiot sektora finansowego

1. Do celów art. 56 lit. c) instytucje obliczają mającą zastosowanie kwotę do odliczenia poprzez pomnożenie wartości, o której mowa w lit. a) niniejszego ustępu, przez współczynnik będący wynikiem obliczenia, o którym mowa w lit. b) niniejszego ustępu:

►C2 a) kwota łączna, o jaką wartość posiadanych przez instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I oraz instrumentach dodatkowych w Tier I i instrumentach w Tier II podmiotów sektora finansowego, w które instytucja nie dokonała znacznej inwestycji, przekracza 10 % wartości ◄ pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucji, obliczonej po zastosowaniu następujących elementów:

▼B

(i) art. 32-35;

▼M17

(ii) art. 36 ust. 1 lit. a)–g), lit. k) ppkt (ii)–(vi) oraz lit. l), m) i n), z wyjątkiem aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartych na przyszłej rentowności i wynikających z różnic przejściowych;

▼B

(iii) art. 44 i 45;

b) kwota posiadanych przez instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach dodatkowych w Tier I tych podmiotów sektora finansowego, w które instytucja nie dokonała znacznej inwestycji, podzielona przez kwotę łączną wszystkich posiadanych przez instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I oraz instrumentach dodatkowych w Tier I i instrumentach w Tier II tych podmiotów sektora finansowego.

2. Instytucje wyłączają pozycje z tytułu gwarantowania emisji utrzymywane nie dłużej niż przez pięć dni roboczych z kwoty, o której mowa w ust. 1 lit. a), oraz z obliczenia współczynnika, o którym mowa w ust. 1 lit. b).

▼C2

3. Kwota do odliczenia na mocy ust. 1 zostaje rozdzielona pomiędzy wszystkie posiadane instrumenty dodatkowe w Tier I. Instytucje określają kwotę każdego instrumentu dodatkowego w Tier I, którą odlicza się na mocy ust. 1, poprzez pomnożenie kwoty określonej w lit. a) niniejszego ustępu przez część określoną w lit. b) niniejszego ustępu:

a) wartość udziałów kapitałowych, którą należy odliczyć zgodnie z ust. 1;

b) część łącznej kwoty posiadanych przez instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach dodatkowych Tier I podmiotów sektora finansowego, w które instytucja ta nie dokonała znacznej inwestycji, jaką stanowi każdy posiadany instrument dodatkowy w Tier I.

▼B

4. Wartość udziałów kapitałowych określonych w art. 56 lit. c), która wynosi co najwyżej 10 % wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucji po zastosowaniu przepisów określonych w ust. 1 lit. a) ppkt (i), (ii) oraz (iii), nie podlega odliczeniu i jest objęta wagą ryzyka mającą zastosowanie, w stosownych przypadkach, zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdziały 2 lub 3 oraz z wymogami określonymi w części trzeciej tytuł IV.

▼C2

5. Instytucje określają kwotę każdego instrumentu w kapitale podstawowym Tier I, która podlega ważeniu ryzykiem zgodnie z ust. 4, mnożąc kwotę określoną w lit. a) niniejszego ustępu przez kwotę określoną w lit. b) niniejszego ustępu

a) wartość udziałów kapitałowych, która musi podlegać ważeniu ryzykiem zgodnie z ust. 4;

b) część wynikająca z obliczenia, o którym mowa w ust. 3 lit. b).

▼B

Sekcja 3

Kapitał dodatkowy Tier I

Artykuł 61

Kapitał dodatkowy Tier I

Kapitał dodatkowy Tier I danej instytucji składa się z pozycji dodatkowych w Tier I po odliczeniu pozycji, o których mowa w art. 56, oraz po zastosowaniu art. 79.

ROZDZIAŁ 4

Kapitał Tier II

Sekcja 1

Pozycje i instrumenty w Tier II

Artykuł 62

Pozycje w Tier II

Pozycje w Tier II składają się z następujących elementów:

▼M8

a) instrumentów kapitałowych, w przypadku gdy spełnione zostały warunki określone w art. 63, oraz w zakresie określonym w art. 64;

▼B

b) ażio emisyjnych związanych z instrumentami, o których mowa w lit. a);

c) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 – korekty z tytułu ogólnego ryzyka kredytowego, przed skutkami podatkowymi, w wysokości do maksymalnie 1,25 % kwot ekspozycji ważonych ryzykiem obliczanych zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2;

▼M17

d) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 3 – w stosownych przypadkach – nadwyżki według metody IRB, przed skutkami podatkowymi, obliczonej zgodnie z art. 159 do wysokości 0,6 % kwot ekspozycji ważonych ryzykiem obliczonych zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 3.

▼B

Pozycje ujęte w lit. a) nie kwalifikują się jako pozycje kapitału podstawowego Tier I ani pozycje dodatkowe w Tier I.

Artykuł 63

Instrumenty w Tier II

▼M8

Instrumenty kapitałowe kwalifikują się jako instrumenty w Tier II, o ile spełnione są następujące warunki:

▼M8

a) instrumenty są wyemitowane bezpośrednio przez instytucję i są w pełni opłacone;

b) instrumenty nie są w posiadaniu któregokolwiek z poniższych:

▼B

(i) instytucję lub jej jednostki zależne;

(ii) przedsiębiorstwo, w którym instytucja posiada udział kapitałowy w postaci co najmniej 20 % praw głosu lub kapitału tego przedsiębiorstwa posiadanych bezpośrednio lub poprzez stosunek kontroli;

▼M8

c) nabycie własności instrumentów nie jest finansowane bezpośrednio lub pośrednio przez instytucję;

d) należność z tytułu kwoty głównej danych instrumentów na mocy przepisów regulujących te instrumenty ma niższy stopień uprzywilejowania niż jakakolwiek należność z tytułu instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych;

e) instrumenty nie są zabezpieczone lub objęte gwarancją, która zwiększa stopień uprzywilejowania należności, przez którykolwiek z poniższych:

▼B

(i) instytucję lub jej jednostki zależne;

(ii) jednostkę dominującą instytucji lub jej jednostki zależne;

(iii) dominującą finansową spółkę holdingową lub jej jednostki zależne;

(iv) holding mieszany lub jego jednostki zależne;

(v) finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej lub jej jednostki zależne;

(vi) jakiekolwiek przedsiębiorstwo mające bliskie powiązania z jednostkami, o których mowa w ppkt (i)-(v);

▼M8

f) instrumenty nie podlegają jakiemukolwiek porozumieniu, które w inny sposób zwiększa stopień uprzywilejowania danej należności z tytułu instrumentów;

g) instrumenty te mają pierwotny termin zapadalności wynoszący co najmniej pięć lat;

h) przepisy regulujące dane instrumenty nie zawierają jakiejkolwiek zachęty do wykupu lub spłaty – stosownie do przypadku – kwoty głównej tych instrumentów przez daną instytucję przed terminem ich zapadalności;

i) w przypadku gdy instrumenty obejmują jedną lub większą liczbę opcji spłaty przed terminem, w tym opcje kupna, dane opcje wykonuje się według wyłącznego uznania emitenta;

j) wbudowaną w instrumenty opcję wykupu można wykonać, a instrumenty wykupić, spłacić lub odkupić przed terminem wyłącznie w przypadku gdy spełnione zostały warunki określone w art. 77, i nie wcześniej niż pięć lat po dniu emisji, z wyjątkiem sytuacji gdy spełnione zostały warunki określone w art. 78 ust. 4;

▼**M8**

k) przepisy regulujące dane instrumenty nie wskazują bezpośrednio lub pośrednio, że dojdzie do wezwania do sprzedaży instrumentów lub że instrumenty te będą wykupywane, spłacane lub odkupywane przed terminem przez instytucję – stosownie do sytuacji –w przypadku innym niż niewypłacalność lub likwidacja instytucji, a instytucja w jakikolwiek inny sposób nie ogłasza sama takiej informacji;

l) przepisy regulujące dane instrumenty nie dają posiadaczowi prawa do przyspieszenia planowanej przyszłej płatności odsetek lub kwoty głównej w przypadkach innych niż niewypłacalność lub likwidacja danej instytucji;

m) wysokość płatności odsetek lub dywidendy – stosownie do przypadku – należnych z tytułu instrumentów nie będzie zmieniana w zależności od zdolności kredytowej instytucji lub jej jednostki dominującej;

n) w przypadku gdy emitent ma siedzibę w państwie trzecim i został wyznaczony zgodnie z art. 12 dyrektywy 2014/59/UE jako część grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, której podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma siedzibę w Unii, lub w przypadku gdy emitent ma siedzibę w państwie członkowskim, prawo lub postanowienia umowne regulujące instrumenty zawierają wymóg, aby – po podjęciu przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji decyzji o wykonaniu uprawnień do umorzenia i konwersji, o których mowa w art. 59 tej dyrektywy– kwota główna instrumentów została umorzona na stałe lub aby instrumenty zostały poddane konwersji na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I;

w przypadku gdy emitent ma siedzibę w państwie trzecim i nie został wyznaczony zgodnie z art. 12 dyrektywy 2014/59/UE jako część grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, której podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma siedzibę w Unii, prawo lub postanowienia umowne regulujące instrumenty zawierają wymóg, aby – po podjęciu decyzji przez odpowiedni organ państwa trzeciego – kwota główna instrumentów została umorzona na stałe lub aby instrumenty zostały poddane konwersji na instrumenty w kapitale podstawowym Tier I;

o) w przypadku gdy emitent ma siedzibę w państwie trzecim i został wyznaczony zgodnie z art. 12 dyrektywy 2014/59/UE jako część grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, której podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma siedzibę w Unii, lub w przypadku gdy emitent ma siedzibę w państwie członkowskim, instrumenty mogą być emitowane wyłącznie na mocy przepisów tego państwa trzeciego, lub w inny sposób podlegać tym przepisom, w przypadku gdy – na mocy tych przepisów – wykonanie uprawnień do umorzenia i konwersji, o których mowa w art. 59 tej dyrektywy, jest skuteczne i możliwe do wyegzekwowania na podstawie przepisów ustawowych lub możliwych do wyegzekwowania na drodze prawnej postanowień umownych, w których uznaje się restrukturyzację i uporządkowaną likwidację lub inne działania z zakresu umorzenia lub konwersji;

p) instrumenty nie podlegają uzgodnieniom dotyczącym potrącenia lub kompensowania, które obniżałyby ich zdolność do pokrycia strat.

Do celów ust. 1 lit. a) wyłącznie ta część instrumentu kapitałowego, która jest w pełni opłacona, kwalifikuje się jako instrument w Tier II.

▼M8

Artykuł 64

Amortyzacja instrumentów w Tier II

1. Pełna wartość instrumentów w Tier II o rezydualnym terminie zapadalności wynoszącym ponad pięć lat kwalifikuje się jako pozycje w Tier II.

2. Zakres, w jakim instrumenty w Tier II kwalifikują się jako pozycje w Tier II w trakcie ostatnich pięciu lat terminu zapadalności danych instrumentów, oblicza się, mnożąc wynik obliczenia, o którym mowa w lit. a), przez kwotę, o której mowa w lit. b):

a) wartość bilansowa instrumentów w pierwszym dniu ostatniego pięcioletniego okresu ich umownego terminu zapadalności podzielona przez liczbę dni w tym okresie;

b) liczba pozostałych dni umownego terminu zapadalności instrumentów.

▼B

Artykuł 65

Konsekwencje zaprzestania spełniania warunków obowiązujących w odniesieniu do instrumentów w Tier II

W przypadku instrumentu w Tier II, który przestanie spełniać warunki określone w art. 63, mają zastosowanie następujące konsekwencje:

a) dany instrument natychmiast przestaje się kwalifikować jako instrument w Tier II;

b) część ażio emisyjnych związana z tym instrumentem natychmiast przestaje się kwalifikować jako pozycje w Tier II.

Sekcja 2

Odliczenia od pozycji w Tier II

Artykuł 66

Odliczenia od pozycji w Tier II

Od pozycji w Tier II odlicza się:

a) posiadane przez instytucję bezpośrednie, pośrednie i syntetyczne udziały kapitałowe w instrumentach własnych w Tier II, w tym instrumentach własnych w Tier II, które instytucja mogłaby mieć obowiązek kupić na mocy istniejących zobowiązań umownych;

b) bezpośrednie, pośrednie i syntetyczne udziały kapitałowe w instrumentach w Tier II podmiotów sektora finansowego, z którymi instytucja ma krzyżowe powiązania kapitałowe uznane przez właściwy organ za służące sztucznemu zawyżaniu funduszy własnych instytucji;

c) mającą zastosowanie i określoną zgodnie z art. 70 wartość bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach w Tier II podmiotów sektora finansowego, jeżeli instytucja nie dokonała znacznej inwestycji w te podmioty;

▼B

d) posiadane przez instytucję bezpośrednie, pośrednie i syntetyczne udziały kapitałowe w instrumentach w Tier II podmiotów sektora finansowego, jeżeli instytucja dokonała znacznej inwestycji w te podmioty, z wyjątkiem pozycji z tytułu gwarantowania emisji utrzymywanych nie dłużej niż przez pięć dni roboczych;

▼M8

e) kwotę pozycji, która musi zostać odliczona od pozycji zobowiązań kwalifikowalnych na podstawie art. 72e i która przekracza wartość pozycji zobowiązań kwalifikowalnych instytucji.

▼B

Artykuł 67

Odliczanie posiadanych instrumentów własnych w Tier II

Do celów art. 66 lit. a) instytucje obliczają wartość udziałów kapitałowych na podstawie pozycji długich brutto z uwzględnieniem następujących wyjątków:

a) instytucje mogą obliczać wartość posiadanych udziałów kapitałowych na podstawie pozycji długiej netto, pod warunkiem że spełnione są oba poniższe warunki:

(i) pozycje długie i krótkie mają taką samą ekspozycję bazową, a pozycje krótkie nie wiążą się z ryzykiem kontrahenta;

(ii) albo zarówno pozycje długie, jak i krótkie są ujęte w portfelu handlowym, albo są ujęte w portfelu bankowym;

b) instytucje określają kwotę odliczenia z tytułu posiadanych bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w postaci indeksowych papierów wartościowych, obliczając ekspozycję bazową z tytułu instrumentów własnych w Tier II objętych tymi indeksami;

c) instytucje mogą kompensować pozycje długie brutto w instrumentach własnych w Tier II w związku z indeksowymi papierami wartościowymi względem pozycji krótkich w instrumentach własnych w Tier II związanych z pozycjami krótkimi w indeksach bazowych, również jeżeli te pozycje krótkie wiążą się z ryzykiem kontrahenta, pod warunkiem że spełnione są oba poniższe warunki:

(i) pozycje długie i krótkie są ujęte w tych samych indeksach bazowych;

(ii) albo zarówno pozycje długie, jak i krótkie są ujęte w portfelu handlowym, albo są ujęte w portfelu bankowym.

Artykuł 68

Odliczanie posiadanych instrumentów w Tier II podmiotów sektora finansowego oraz w przypadkach, gdy instytucja ma krzyżowe powiązanie kapitałowe służące sztucznemu zawyżaniu funduszy własnych

Instytucje dokonują odliczeń wymaganych w art. 66 lit. b), c) i d) zgodnie z następującymi zasadami:

a) posiadane instrumenty w Tier II oblicza się na podstawie pozycji długich brutto;

▼B

b) do celów odliczenia posiadane pozycje ubezpieczeniowe funduszy własnych w Tier II i Tier III traktuje się jako posiadane instrumenty w Tier II.

Artykuł 69

Odliczanie posiadanych instrumentów w Tier II podmiotów sektora finansowego

Instytucje dokonują odliczeń wymaganych w art. 66 lit. c) i d) zgodnie z następującymi zasadami:

a) instytucje mogą odliczać posiadane bezpośrednio, pośrednio i syntetycznie instrumenty w Tier II podmiotów sektora finansowego na podstawie pozycji długiej netto dotyczącej tej samej ekspozycji bazowej, pod warunkiem że spełnione są oba poniższe warunki:

▼M8

(i) termin zapadalności pozycji krótkiej jest taki sam jak termin zapadalności pozycji długiej lub późniejszy, albo rezydualny termin zapadalności pozycji krótkiej wynosi co najmniej rok;

▼B

(ii) zarówno pozycje długie, jak i krótkie są ujęte albo w portfelu handlowym, albo w portfelu bankowym;

b) instytucje określają kwotę odliczenia z tytułu posiadanych bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w postaci indeksowych papierów wartościowych, dokonując przeglądu ekspozycji bazowej z tytułu instrumentów kapitałowych podmiotów sektora finansowego objętych tymi indeksami.

Artykuł 70

Odliczanie instrumentów w Tier II w przypadkach, gdy instytucja nie dokonała znacznej inwestycji w stosowny podmiot

1. Do celów art. 66 lit. c) instytucje obliczają mającą zastosowanie kwotę do odliczenia poprzez pomnożenie wartości, o której mowa w lit. a) niniejszego ustępu, przez współczynnik będący wynikiem obliczenia, o którym mowa w lit. b) niniejszego ustępu:

▼C2

a) kwota łączna, o jaką wartość posiadanych przez instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I oraz instrumentach dodatkowych w Tier I i instrumentach w Tier II podmiotów sektora finansowego, w które instytucja ta nie dokonała znacznej inwestycji, przekracza 10 % wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucji, obliczonej po zastosowaniu następujących elementów:

▼B

(i) art. 32-35;

▼M17

(ii) art. 36 ust. 1 lit. a)–g), lit. k) ppkt (ii)–(vi) oraz lit. l), m) i n), z wyjątkiem kwoty odliczanej w związku z aktywami z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartymi na przyszłej rentowności i wynikającymi z różnic przejściowych;

▼B

(iii) art. 44 i 45;

▼B

►C2 b) kwota posiadanych przez instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach w Tier II podmiotów sektora finansowego, w które instytucja ta nie dokonała znacznej inwestycji, podzielona przez ◄ instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I oraz instrumentach dodatkowych w Tier I i instrumentach w Tier II tych podmiotów sektora finansowego.

2. Instytucje wyłączają pozycje z tytułu gwarantowania emisji utrzymywane nie dłużej niż przez pięć dni roboczych z kwoty, o której mowa w ust. 1 lit. a), oraz z obliczenia współczynnika, o którym mowa w ust. 1 lit. b).

▼C2

3. Kwota do odliczenia na mocy ust. 1 zostaje rozdzielona pomiędzy wszystkie posiadane instrumenty w Tier II. Instytucje określają kwotę do odliczenia od każdego instrumentu w Tier II zgodnie z ust. 1 poprzez pomnożenie kwoty określonej w lit. a) niniejszego ustępu przez część określoną w lit. b) niniejszego ustępu:

a) łączna wartość udziałów kapitałowych, którą należy odliczyć zgodnie z ust. 1;

b) część łącznej kwoty posiadanych przez instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach w Tier II podmiotów sektora finansowego, w które instytucja ta nie dokonała znacznej inwestycji jaką stanowi każdy posiadany instrument w Tier II.

▼B

4. Wartość udziałów kapitałowych określonych w art. 66 ust. 1 lit. c), która wynosi co najwyżej 10 % wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucji po zastosowaniu przepisów określonych w ust. 1 lit. a) ppkt (i)–(iii), nie podlega odliczeniu i jest objęta wagą ryzyka mającą zastosowanie, w stosownych przypadkach, zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdziały 2 lub 3 oraz z wymogami określonymi w części trzeciej tytuł IV.

▼C2

5. Instytucje określają kwotę każdego instrumentu w Tier II, która podlega ważeniu ryzykiem zgodnie z ust. 4, mnożąc kwotę określoną w lit. a) niniejszego ustępu przez kwotę określoną w lit. b) niniejszego ustępu:

a) wartość udziałów kapitałowych, która musi podlegać ważeniu ryzykiem zgodnie z ust. 4;

b) część wynikająca z obliczenia, o którym mowa w ust. 3 lit. b).

▼B

Sekcja 3

Kapitał Tier II

Artykuł 71

Kapitał Tier II

Na kapitał Tier II instytucji składają się pozycje w Tier II tej instytucji po odliczeniach, o których mowa w art. 66, oraz po zastosowaniu art. 79.

▼B

ROZDZIAŁ 5

Fundusze własne

Artykuł 72

Fundusze własne

Fundusze własne danej instytucji stanowią sumę jej kapitału Tier I i kapitału Tier II.

▼M8

ROZDZIAŁ 5a

Zobowiązania kwalifikowalne

Sekcja 1

Pozycje i instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych

Artykuł 72a

Pozycje zobowiązań kwalifikowalnych

1. Pozycje zobowiązań kwalifikowalnych składają się z następujących elementów, chyba że należą one do którejkolwiek z kategorii wyłączonych zobowiązań określonych w ust. 2 niniejszego artykułu, oraz w zakresie określonym w art. 72c:

a) instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych w przypadku gdy spełnione zostały warunki określone w art. 72b, w zakresie, w jakim nie kwalifikują się one jako pozycje kapitału podstawowego Tier I, pozycje dodatkowe w Tier I lub pozycje w Tier II;

b) instrumentów w Tier II o rezydualnym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej rok, w zakresie, w jakim nie kwalifikują się one jako pozycje w Tier II zgodnie z art. 64.

2. Z pozycji zobowiązań kwalifikowalnych wyłącza się następujące zobowiązania:

a) depozyty gwarantowane;

b) depozyty na żądanie i depozyty krótkoterminowe o pierwotnym terminie zapadalności krótszym niż rok;

c) część kwalifikujących się depozytów osób fizycznych, mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw, przekraczająca poziom gwarancji, o którym mowa w art. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE ([1]);

d) depozyty, które byłyby kwalifikującymi się depozytami osób fizycznych, mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw, gdyby nie zostały one złożone za pośrednictwem znajdujących się poza Unią oddziałów instytucji mających siedzibę w Unii;

([1]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149).

▼M8

e) zobowiązania zabezpieczone, w tym obligacje zabezpieczone i zobowiązania w postaci instrumentów finansowych stosowanych do celów zabezpieczających, które stanowią integralną część zbioru aktywów stanowiących zabezpieczenie i które zgodnie z prawem krajowym są zabezpieczone w sposób podobny do obligacji zabezpieczonych, pod warunkiem że wszystkie aktywa zabezpieczone związane ze zbiorem aktywów stanowiących zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych pozostają nienaruszone, wyodrębnione i posiadają wystarczające ilości środków, oraz z wyłączeniem jakiejkolwiek części zabezpieczonego zobowiązania lub zobowiązania, w odniesieniu do którego ustanowiono zabezpieczenie, przekraczającej wartość aktywów, zastawu lub zabezpieczenia, w odniesieniu do którego zostało ustanowione;

f) każde zobowiązanie, które powstaje w wyniku posiadania aktywów klientów lub środków pieniężnych klientów, w tym aktywów klientów lub środków pieniężnych klientów przechowywanych w imieniu przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że taki klient jest chroniony na mocy mającego zastosowanie prawa dotyczącego niewypłacalności;

g) każde zobowiązanie, które powstaje w wyniku stosunku powierniczego między podmiotem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub jakąkolwiek jego jednostką zależną (powiernikiem) a inną osobą (beneficjentem), pod warunkiem że taki beneficjent jest chroniony na mocy mającego zastosowanie prawa dotyczącego niewypłacalności lub prawa cywilnego;

h) zobowiązania wobec instytucji, z wyłączeniem zobowiązań wobec podmiotów będących częścią tej samej grupy, o pierwotnym terminie zapadalności poniżej siedmiu dni;

i) zobowiązania, których rezydualny termin zapadalności wynosi mniej niż siedem dni, względem:

   (i) systemów lub operatorów systemów wyznaczonych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 98/26/WE ([1]);

   (ii) uczestników systemu wyznaczonego zgodnie z dyrektywą 98/26/WE oraz zobowiązania powstałe w wyniku udziału w takim systemie; lub

   (iii) kontrahentów centralnych z państw trzecich uznanych zgodnie z art. 25 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;

j) zobowiązanie w stosunku do któregokolwiek z poniższych:

   (i) pracownika, związane z należnymi płacami, świadczeniami emerytalnymi lub innymi stałymi składnikami wynagrodzenia, z wyjątkiem zmiennych składników wynagrodzenia, które nie są regulowane przez układ zbiorowy pracy, oraz z wyjątkiem zmiennych składników wynagrodzenia osób podejmujących istotne ryzyko działalności, o których mowa w art. 92 ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE;

   (ii) wierzyciela komercyjnego lub handlowego, w przypadku gdy zobowiązanie wynika z dostawy dla instytucji lub jednostki dominującej towarów lub świadczenia na ich rzecz usług, które mają krytyczne znaczenie dla prowadzenia przez instytucję lub jednostkę dominującą bieżącej działalności, w tym usług informatycznych, usług użyteczności publicznej oraz usług wynajmu, obsługi i utrzymania budynków i pomieszczeń;

([1]) Dyrektywa 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (Dz.U. L 166 z 11.6.1998, s. 45).

▼M8

(iii) organów podatkowych i instytucji zabezpieczenia społecznego, pod warunkiem że zobowiązania te mają uprzywilejowany charakter na mocy mającego zastosowanie prawa;

(iv) systemów gwarancji depozytów, w przypadku gdy zobowiązania powstały ze składek należnych zgodnie z dyrektywą 2014/49/UE;

k) zobowiązania wynikające z instrumentów pochodnych;

l) zobowiązania wynikające z instrumentów dłużnych z wbudowanym instrumentem pochodnym.

Do celów akapitu pierwszego lit. l) instrumentów dłużnych zawierających opcje wykupu przed terminem podlegające wykonaniu według uznania emitenta lub posiadacza oraz instrumentów dłużnych o zmiennym oprocentowaniu wynikającym z powszechnie stosowanej referencyjnej stopy procentowej, takiej jak Euribor lub Libor, nie uznaje się za instrumenty dłużne z wbudowanym instrumentem pochodnym wyłącznie ze względu na takie cechy.

Artykuł 72b

Instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych

1. Zobowiązania kwalifikują się jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych, o ile spełniają warunki określone w niniejszym artykule, oraz wyłącznie w zakresie określonym w niniejszym artykule.

2. Zobowiązania kwalifikują się jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) zobowiązania zostały bezpośrednio wyemitowane lub zaciągnięte, stosownie do przypadku, przez instytucję i są w pełni opłacone;

b) zobowiązania nie są w posiadaniu któregokolwiek z poniższych:

(i) instytucji lub podmiotu, które należą do tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

(ii) przedsiębiorstwa, w którym instytucja posiada bezpośredni lub pośredni udział kapitałowy w postaci co najmniej 20 % praw głosu lub kapitału tego przedsiębiorstwa posiadanych bezpośrednio lub poprzez stosunek kontroli;

c) nabycie własności zobowiązań nie jest finansowane bezpośrednio lub pośrednio przez podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

d) należność z tytułu kwoty głównej danych zobowiązań na mocy przepisów regulujących dane instrumenty jest w pełni podporządkowana należnościom wynikającym z wyłączonych zobowiązań, o których mowa w art. 72a ust. 2; ten wymóg podporządkowania uznaje się za spełniony w każdej z następujących sytuacji:

(i) postanowienia umowne regulujące zobowiązania stanowią, że w przypadku standardowego postępowania upadłościowego zdefiniowanego w art. 2 ust. 1 pkt 47 dyrektywy 2014/59/UE należność z tytułu kwoty głównej danych instrumentów ma niższy stopień uprzywilejowania niż należności wynikające z jakichkolwiek wyłączonych zobowiązań, o których mowa w art. 72a ust. 2 niniejszego rozporządzenia;

▼M8

(ii) mające zastosowanie prawo stanowi, że w przypadku standardowego postępowania upadłościowego zdefiniowanego w art. 2 ust. 1 pkt 47 dyrektywy 2014/59/UE należność z tytułu kwoty głównej danych instrumentów ma niższy stopień uprzywilejowania niż należności wynikające z jakichkolwiek wyłączonych zobowiązań, o których mowa w art. 72a ust. 2 niniejszego rozporządzenia;

(iii) dane instrumenty emituje podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który nie ma w swoim bilansie jakichkolwiek wyłączonych zobowiązań, o których mowa w art. 72a ust. 2 niniejszego rozporządzenia, które mają stopień uprzywilejowania równy stopniowi uprzywilejowania instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych lub które mają niższy stopień uprzywilejowania niż instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych;

e) zobowiązania nie są zabezpieczone ani objęte gwarancją lub jakimkolwiek innym porozumieniem, które zwiększa stopień uprzywilejowania należności, przez którekolwiek z poniższych:

(i) instytucję lub jej jednostki zależne;

(ii) jednostkę dominującą instytucji lub jej jednostki zależne;

(iii) jakiekolwiek przedsiębiorstwo mające bliskie powiązania z podmiotami, o których mowa w ppkt (i) oraz (ii);

f) zobowiązania nie podlegają uzgodnieniom dotyczącym potrącenia lub kompensowania, które obniżałyby ich zdolność do pokrycia strat w trakcie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

g) przepisy regulujące zobowiązania nie zawierają jakiejkolwiek zachęty do wezwania do sprzedaży, wykupienia lub odkupienia kwoty głównej tych zobowiązań przed terminem ich zapadalności ani do spłacenia kwoty głównej tych zobowiązań przed terminem przez instytucję, stosownie do sytuacji, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 72c ust. 3;

h) zobowiązania nie zawierają opcji wykupu możliwej do wykonania przez posiadaczy instrumentów przed terminem ich zapadalności, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 72c ust. 2;

i) z zastrzeżeniem art. 72c ust. 3 i 4, w przypadku gdy zobowiązania obejmują jedną lub większą liczbę opcji spłaty przed terminem, w tym opcje kupna, dane opcje wykonuje się według wyłącznego uznania emitenta, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 72c ust. 2;

j) można wezwać do sprzedaży zobowiązań, wykupywać, spłacać lub odkupywać zobowiązania przed terminem wyłącznie wtedy, kiedy spełnione są warunki określone w art. 77 i 78a;

k) przepisy regulujące dane zobowiązania nie wskazują bezpośrednio lub pośrednio, że dojdzie do wezwania do sprzedaży zobowiązań lub że zobowiązania będą lub mogą być wykupywane, spłacane lub odkupywane przed terminem – stosownie do przypadku – przez podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku innym niż niewypłacalność lub likwidacja instytucji, a instytucja w jakikolwiek inny sposób nie ogłasza sama takiej informacji;

l) przepisy regulujące dane zobowiązania nie dają posiadaczowi prawa do przyspieszenia planowanej przyszłej płatności odsetek lub kwoty głównej w innych przypadkach niż niewypłacalność lub likwidacja danego podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

▼M8

m) wysokość płatności odsetek lub dywidendy – stosownie do przypadku – należnych z tytułu zobowiązań nie będzie zmieniana w zależności od zdolności kredytowej podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub jego jednostki dominującej;

n) w przypadku instrumentów wyemitowanych po dniu 28 czerwca 2021 r. odpowiednie dokumenty umowne oraz, w stosownych przypadkach, prospekt emisyjny dotyczący danej emisji zawierają wyraźne odesłanie do możliwości wykonania uprawnienia do umorzenia i konwersji zgodnie z art. 48 dyrektywy 2014/59/UE.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) niniejszego artykułu wyłącznie te części zobowiązań, które są w pełni opłacone, kwalifikują się jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych.

Do celów akapitu pierwszego lit. d), w przypadku gdy niektóre z wyłączonych zobowiązań, o których mowa w art. 72a ust. 2, są podporządkowane zwykłym niezabezpieczonym roszczeniom na mocy krajowego prawa dotyczącego niewypłacalności, między innymi ze względu na to, że wierzyciel ma bliskie powiązania z dłużnikiem, jest lub był udziałowcem, jest w stosunku kontroli lub grupy, jest członkiem organu zarządzającego lub jest związany z którąkolwiek z tych osób, z oceny podporządkowania wyłącza się roszczenia wynikające z takich wyłączonych zobowiązań.

▼M15

Do celów art. 92b odniesienia do podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w akapicie pierwszym lit. c), k), l) i m) niniejszego ustępu traktuje się również jako odniesienia do instytucji, która jest istotną jednostką zależną globalnej instytucji o znaczeniu systemowym spoza UE.

▼M8

3. ►M17 Oprócz zobowiązań, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zezwolić, aby zobowiązania kwalifikowały się jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych do wysokości łącznej kwoty, która nie przekracza 3,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3, pod warunkiem że: ◄

a) spełnione są wszystkie warunki określone w ust. 2, z wyjątkiem warunku określonego w ust. 2 akapit pierwszy lit. d);

b) zobowiązania mają stopień uprzywilejowania równy najniższemu stopniowi uprzywilejowania wyłączonych zobowiązań, o których mowa w art. 72a ust. 2, z wyjątkiem wyłączonych zobowiązań, które są podporządkowane zwykłym niezabezpieczonym roszczeniom na mocy krajowego prawa dotyczącego niewypłacalności, o których mowa w ust. 2 akapit trzeci niniejszego artykułu; oraz

c) włączenie tych zobowiązań do pozycji zobowiązań kwalifikowalnych nie powodowałoby istotnego ryzyka wniesienia skutecznego sprzeciwu lub uzasadnionych roszczeń o rekompensatę zgodnie z oceną organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do zasad, o których mowa w art. 34 ust. 1 lit. g) oraz art. 75 dyrektywy 2014/59/UE.

4. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zezwolić, aby oprócz zobowiązań, o których mowa w ust. 2, również inne zobowiązania kwalifikowały się jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych, pod warunkiem że:

▼M8

a) instytucja nie ma zezwolenia na włączenie do pozycji zobowiązań kwalifikowalnych zobowiązań, o których mowa w ust. 3;

b) spełnione są wszystkie warunki określone w ust. 2, z wyjątkiem warunku określonego w ust. 2 akapit pierwszy lit. d);

c) zobowiązania mają stopień uprzywilejowania równy najniższemu stopniowi uprzywilejowania wyłączonych zobowiązań, o których mowa w art. 72a ust. 2, lub mają wyższy stopień uprzywilejowania niż te zobowiązania, z wyjątkiem wyłączonych zobowiązań podporządkowanych zwykłym niezabezpieczonym roszczeniom na mocy krajowego prawa dotyczącego niewypłacalności, o których mowa w ust. 2 akapit trzeci niniejszego artykułu;

d) w bilansie instytucji kwota wyłączonych zobowiązań, o których mowa w art. 72a ust. 2, i które mają stopień uprzywilejowania równy stopniowi uprzywilejowania zobowiązań w przypadku niewypłacalności lub niższy od niego, nie przekracza 5 % kwoty funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych instytucji;

e) włączenie tych zobowiązań do pozycji zobowiązań kwalifikowalnych nie powodowałoby istotnego ryzyka wniesienia skutecznego sprzeciwu lub uzasadnionych roszczeń o rekompensatę zgodnie z oceną organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do zasad, o których mowa w art. 34 ust. 1 lit. g) oraz art. 75 dyrektywy 2014/59/UE.

5. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może zezwolić instytucji wyłącznie na włączenie zobowiązań, o których mowa w ust. 3 albo 4, jako pozycji zobowiązań kwalifikowalnych.

6. Badając, czy warunki określone w niniejszym artykule są spełnione, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji konsultuje się z właściwym organem.

7. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) mającej zastosowanie formy i charakteru pośredniego finansowania instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych;

b) formy i charakteru zachęt do wykupu do celów warunku określonego w niniejszym artykule ust. 2 akapit pierwszy lit. g) oraz w art. 72c ust. 3.

Te projekty regulacyjnych standardów technicznych muszą być w pełni zgodne z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 28 ust. 5 lit. a) oraz w art. 52 ust. 2 lit. a).

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 28 grudnia 2019 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 72c

Amortyzacja instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych

1. Instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych o rezydualnym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej rok w pełni kwalifikują się jako pozycje zobowiązań kwalifikowalnych.

▼M8

Instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych o rezydualnym terminie zapadalności wynoszącym mniej niż rok nie kwalifikują się jako pozycje zobowiązań kwalifikowalnych.

2. Do celów ust. 1, w przypadku gdy instrument zobowiązań kwalifikowalnych zawiera opcję wykupu możliwą do wykonania przez posiadacza przed pierwotnie określonym terminem zapadalności instrumentu, termin zapadalności instrumentu określa się jako najwcześniejszy termin, w którym posiadacz może wykonać opcję wykupu i zlecić wykup lub spłatę instrumentu.

3. Do celów ust. 1, w przypadku gdy instrument zobowiązań kwalifikowalnych zawiera zachętę do sprzedaży, wykupu, spłaty lub odkupu przez emitenta danego instrumentu przed pierwotnie określonym terminem jego zapadalności, termin zapadalności instrumentu określa się jako najwcześniejszy termin, w którym emitent może wykonać tę opcję i zlecić wykup lub spłatę instrumentu.

4. Do celów ust. 1, w przypadku gdy instrument zobowiązań kwalifikowalnych zawiera opcje wykupu przed terminem podlegające wykonaniu według wyłącznego uznania emitenta przed pierwotnie określonym terminem zapadalności instrumentu, lecz gdy przepisy regulujące dany instrument nie zawierają jakichkolwiek zachęt do sprzedaży, wykupu, spłaty lub odkupu instrumentu przed jego terminem zapadalności i nie zawierają jakiejkolwiek opcji wykupu lub spłaty według uznania posiadaczy, termin zapadalności instrumentu określa się jako pierwotnie określony termin zapadalności.

Artykuł 72d

Konsekwencje zaprzestania spełniania warunków kwalifikowalności

W sytuacji gdy, w przypadku instrumentu zobowiązań kwalifikowalnych, mające zastosowanie warunki określone w art. 72b przestają być spełniane, zobowiązania te niezwłocznie przestają kwalifikować się jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych.

Zobowiązania, o których mowa w art. 72b ust. 2, nadal można traktować jak instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych, dopóki kwalifikują się one jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z art. 72b ust. 3 lub 4.

Sekcja 2

Odliczenia od pozycji zobowiązań kwalifikowalnych

Artykuł 72e

Odliczenia od pozycji zobowiązań kwalifikowalnych

1. Instytucje, które podlegają art. 92a, odliczają od pozycji zobowiązań kwalifikowalnych:

a) posiadane przez instytucję bezpośrednie, pośrednie i syntetyczne udziały kapitałowe w instrumentach własnych zobowiązań kwalifikowalnych, w tym własnych zobowiązań, które mogłyby podlegać obowiązkowi zakupu przez instytucję na mocy istniejących zobowiązań umownych;

b) posiadane przez instytucję bezpośrednie, pośrednie i syntetyczne udziały kapitałowe w instrumentach zobowiązań kwalifikowalnych podmiotów będących globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, z którymi instytucja ma krzyżowe powiązania kapitałowe, uznane przez właściwy organ za mające na celu sztuczne zawyżanie zdolności podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do pokrywania strat i dokapitalizowania;

▼M8

c) mającą zastosowanie i określoną zgodnie z art. 72i kwotę bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach zobowiązań kwalifikowalnych podmiotów będących globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, w przypadku gdy instytucja nie dokonała znacznej inwestycji w te podmioty;

d) posiadane przez instytucję bezpośrednie, pośrednie i syntetyczne udziały kapitałowe w instrumentach zobowiązań kwalifikowalnych podmiotów będących globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, w przypadku gdy instytucja dokonała znacznej inwestycji w te podmioty, z wyjątkiem pozycji z tytułu gwarantowania emisji utrzymywanych przez pięć dni roboczych lub krócej.

2. Do celów niniejszej sekcji wszystkie instrumenty o stopniu uprzywilejowania równym stopniowi uprzywilejowania instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych traktowane są jak instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych, z wyjątkiem instrumentów o stopniu uprzywilejowania równym stopniowi uprzywilejowania instrumentów uznanych za zobowiązania kwalifikowalne zgodnie z art. 72b ust. 3 i 4.

3. Do celów niniejszej sekcji instytucje mogą obliczać kwotę posiadanych instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 72b ust. 3, w następujący sposób:

$$h = \sum_i \left(H_i \cdot \frac{l_i}{L_i} \right)$$

gdzie:

h = kwota posiadanych instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 72b ust. 3;

i = indeks oznaczający instytucję emitującą;

H_i = całkowita kwota posiadanych zobowiązań kwalifikowalnych instytucji emitującej i, o których mowa w art. 72b ust. 3;

l_i = kwota zobowiązań włączonych przez instytucję emitującą i do pozycji zobowiązań kwalifikowalnych w granicach określonych w art. 72b ust. 3 zgodnie z najnowszymi informacjami ujawnionymi przez instytucję emitującą; oraz

L_i = całkowita kwota pozostających do spłaty zobowiązań instytucji emitującej i, o których mowa w art. 72b ust. 3, zgodnie z najnowszymi informacjami ujawnionymi przez emitenta.

▼M15

4. W przypadku gdy unijna instytucja dominująca lub dominująca instytucja z państwa członkowskiego, która podlega art. 92a, posiada bezpośrednie, pośrednie lub syntetyczne instrumenty funduszy własnych lub instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych co najmniej jednej jednostki zależnej, która nie należy do tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji co instytucja dominująca, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tej instytucji dominującej może zezwolić instytucji dominującej – po należytym uwzględnieniu opinii organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub właściwych organów państw trzecich wszelkich odnośnych jednostek zależnych – na odliczenie takich udziałów przez odliczenie niższej kwoty określonej przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji tej instytucji dominującej. Ta skorygowana kwota musi być co najmniej równa kwocie (m) obliczonej w następujący sposób:

▼**M15**

$m_i = \max\{0;\ OP_i + LP_i - \max\{0;\ \beta \cdot [O_i + L_i - \max\{r_i \cdot aRWA_i;\ w_i \cdot aLRE_i\}]\}\}$

gdzie:

i = indeks oznaczający jednostkę zależną;

OP_i = kwota instrumentów funduszy własnych wyemitowanych przez jednostkę zależną i, posiadanych przez instytucję dominującą;

LP_i = kwota instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez jednostkę zależną i, posiadanych przez instytucję dominującą;

β = odsetek instrumentów funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez jednostkę zależną i, posiadanych przez jednostkę dominującą, obliczony w następujący sposób:

$$\beta = \frac{(OP_i + LP_i)}{\text{kwota wszystkich instrumentów funduszy własnych iinstrumentów zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez jednostkę zależną i}};$$

O_i = kwota funduszy własnych jednostki zależnej i, bez uwzględnienia odliczenia obliczonego zgodnie z niniejszym ustępem;

L_i = kwota zobowiązań kwalifikowalnych jednostki zależnej i, bez uwzględnienia odliczenia obliczonego zgodnie z niniejszym ustępem;

r_i = stosunek mający zastosowanie do jednostki zależnej i na poziomie jej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 92a ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia oraz art. 45c ust. 3 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy 2014/59/UE lub w przypadku jednostek zależnych z państw trzecich, równoważny wymóg w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mający zastosowanie do jednostki zależnej i w państwie trzecim, w którym ma ona swoją siedzibę główną, o ile wymóg ten jest spełniony za pomocą instrumentów, które zostałyby uznane za fundusze własne lub zobowiązania kwalifikowalne zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

$aRWA_i$ = łączna kwota ekspozycji na ryzyko podmiotu będącego globalną instytucją o znaczeniu systemowym i, obliczona zgodnie z art. 92 ust. 3, z uwzględnieniem korekt określonych w art. 12a, lub, w przypadku jednostek zależnych z państw trzecich, zgodnie z mającymi zastosowanie lokalnymi regulacjami;

w_i = stosunek mający zastosowanie do jednostki zależnej i na poziomie jej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 92a ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia oraz art. 45c ust. 3 akapit pierwszy lit. b) dyrektywy 2014/59/UE lub w przypadku jednostek zależnych z państw trzecich, równoważny wymóg w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mający zastosowanie do jednostki zależnej i w państwie trzecim, w którym ma ona swoją siedzibę główną, o ile wymóg ten jest spełniony za pomocą instrumentów, które zostałyby uznane za fundusze własne lub zobowiązania kwalifikowalne zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

$aLRE_i$ = miara ekspozycji całkowitej podmiotu i będącego globalną instytucją o znaczeniu systemowym obliczona zgodnie z art. 429 ust. 4 lub, w przypadku jednostek zależnych z państw trzecich, obliczona zgodnie z mającymi zastosowanie lokalnymi regulacjami.

▼M15

W przypadku gdy instytucji dominującej zezwolono na odliczenie skorygowanej kwoty zgodnie z akapitem pierwszym, jednostka zależna odlicza różnicę między kwotą posiadanych instrumentów funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w akapicie pierwszym, a tą skorygowaną kwotą.

5. Instytucje i podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b), c) i d) dyrektywy 2014/59/UE, odliczają od pozycji zobowiązań kwalifikowalnych posiadane instrumenty funduszy własnych i instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych, w przypadku gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) instrumenty funduszy własnych i instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych są w posiadaniu instytucji lub podmiotu, które same nie są podmiotem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ale są jednostką zależną podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub podmiotu z państwa trzeciego, który byłby podmiotem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, gdyby miał siedzibę w Unii;

b) instytucja lub podmiot, o których mowa w lit. a), zobowiązane są do spełnienia wymogów określonych w art. 92b niniejszego rozporządzenia lub w art. 45f dyrektywy 2014/59/UE;

c) instrumenty funduszy własnych i instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych będące w posiadaniu instytucji lub podmiotu, o których mowa w lit. a), zostały wyemitowane przez instytucję lub podmiot, o których mowa w art. 92b ust. 1 niniejszego rozporządzenia lub w art. 45f ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE, które same nie są podmiotem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a należą do tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji co instytucja lub podmiot, o których mowa w lit. a).

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego posiadanych instrumentów funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych nie odlicza się w przypadku gdy instytucja lub podmiot, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a), zobowiązane są do spełnienia wymogu, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b), na zasadzie skonsolidowanej, a instytucja lub podmiot, o których mowa w akapicie pierwszym lit. c), objęte są konsolidacją instytucji lub podmiotu, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a), zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2.

Do celów niniejszego ustępu odniesienie do pozycji zobowiązań kwalifikowalnych traktuje się jako odniesienie do któregokolwiek z następujących elementów:

a) pozycji zobowiązań kwalifikowalnych uwzględnianych do celów spełnienia wymogu określonego w art. 92b;

b) zobowiązań spełniających warunki określone w art. 45f ust. 2 lit. a) dyrektywy 2014/59/UE.

Do celów niniejszego ustępu odniesienie do instrumentów funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych traktuje się jako odniesienie do któregokolwiek z następujących elementów:

a) instrumentów funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych spełniających warunki określone w art. 92b ust. 2 i 3;

b) funduszy własnych i zobowiązań spełniających warunki określone w art. 45f ust. 2 dyrektywy 2014/59/UE.

▼M8

Artykuł 72f

Odliczanie posiadanych instrumentów własnych zobowiązań kwalifikowalnych

Do celów art. 72e ust. 1 lit. a) instytucje obliczają wartość udziałów kapitałowych na podstawie pozycji długich brutto z zastrzeżeniem następujących wyjątków:

a) instytucje mogą obliczać kwotę posiadanych udziałów kapitałowych na podstawie pozycji długiej netto, o ile spełnione są oba poniższe warunki:

(i) pozycje długie i krótkie mają taką samą ekspozycję bazową, a pozycje krótkie nie wiążą się z ryzykiem kontrahenta;

(ii) zarówno pozycja długa, jak i krótka są ujęte w portfelu handlowym albo obie są ujęte w portfelu bankowym;

b) instytucje określają kwotę podlegającą odliczeniu z tytułu posiadanych bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w postaci indeksowych papierów wartościowych, obliczając ekspozycję bazową z tytułu instrumentów własnych zobowiązań kwalifikowalnych objętych tymi indeksami;

c) instytucje mogą kompensować pozycje długie brutto w instrumentach własnych zobowiązań kwalifikowalnych związane z posiadanymi indeksowymi papierami wartościowymi względem pozycji krótkich w instrumentach własnych zobowiązań kwalifikowalnych wynikających z pozycji krótkich w indeksach bazowych, w tym również w przypadku gdy te pozycje krótkie obejmują ryzyko kontrahenta, o ile spełnione są oba poniższe warunki:

(i) pozycje długie i krótkie są ujęte w tych samych indeksach bazowych;

(ii) zarówno pozycja długa, jak i krótka są ujęte w portfelu handlowym albo obie są ujęte w portfelu bankowym.

Artykuł 72g

Podstawa odliczeń w odniesieniu do pozycji zobowiązań kwalifikowalnych

Do celów art. 72e ust. 1 lit. b), c) i d) instytucje odliczają pozycje długie brutto z zastrzeżeniem wyjątków określonych w art. 72h i 72i.

Artykuł 72h

Odliczanie posiadanych zobowiązań kwalifikowalnych innych podmiotów będących globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym

Instytucje, które nie korzystają z wyjątku określonego w art. 72j, dokonują odliczeń, o których mowa w art. 72e ust. 1 lit. c) i d), zgodnie z następującymi zasadami:

a) instytucje te mogą obliczać posiadane bezpośrednio, pośrednio i syntetycznie instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych na podstawie pozycji długiej netto dotyczącej tej samej ekspozycji bazowej, o ile spełnione są oba poniższe warunki:

▼M8

(i) termin zapadalności pozycji krótkiej jest taki sam jak termin zapadalności pozycji długiej lub późniejszy, albo rezydualny termin zapadalności pozycji krótkiej wynosi co najmniej rok;

(ii) zarówno pozycja długa, jak i krótka są ujęte w portfelu handlowym albo obie są ujęte w portfelu bankowym;

b) instytucje określają kwotę podlegającą odliczeniu z tytułu posiadanych bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w postaci indeksowych papierów wartościowych, dokonując przeglądu ekspozycji bazowej z tytułu instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych objętych tymi indeksami.

Artykuł 72i

Odliczanie zobowiązań kwalifikowalnych w przypadku gdy instytucja nie dokonała znacznej inwestycji w podmioty będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym

1. Do celów art. 72e ust. 1 lit. c) instytucje obliczają mającą zastosowanie kwotę podlegającą odliczeniu mnożąc kwotę, o której mowa w lit. a) niniejszego ustępu, przez współczynnik będący wynikiem obliczenia, o którym mowa w lit. b) niniejszego ustępu:

a) kwota łączna, o jaką wartość posiadanych przez instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I, instrumentach dodatkowych w Tier I oraz instrumentach w Tier II wyemitowanych przez podmioty sektora finansowego oraz w instrumentach zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez podmioty będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, w które to podmioty instytucja nie dokonała znacznej inwestycji, przekracza 10 % wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucji, obliczonej po zastosowaniu następujących przepisów:

(i) art. 32–35;

▼M17

(ii) art. 36 ust. 1 lit. a)–g), lit. k) ppkt (ii)–(vi) oraz lit. l), m) i n), z wyjątkiem kwoty odliczanej w związku z aktywami z tytułu odroczonego podatku dochodowego opartymi na przyszłej rentowności i wynikającymi z różnic przejściowych;

▼M8

(iii) art. 44 i 45;

b) kwota posiadanych przez instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez podmioty będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, w które to podmioty instytucja nie dokonała znacznej inwestycji, podzielona przez kwotę łączną posiadanych przez instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I, instrumentach dodatkowych w Tier I oraz instrumentach w Tier II wyemitowanych przez podmioty sektora finansowego oraz w instrumentach zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez podmioty będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, w które podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie dokonał znacznej inwestycji.

2. Instytucje wyłączają pozycje z tytułu gwarantowania emisji utrzymywane przez pięć dni roboczych lub krócej z kwot, o których mowa w ust. 1 lit. a), oraz z obliczenia współczynnika zgodnie z ust. 1 lit. b).

▼M8

3. Kwotę podlegającą odliczeniu zgodnie z ust. 1 dzieli się między wszystkie posiadane przez instytucję instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowane przez podmioty będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym. Instytucje określają kwotę każdego instrumentu zobowiązań kwalifikowalnych, którą odlicza się zgodnie z ust. 1, mnożąc kwotę określoną w lit. a) niniejszego ustępu przez część określoną w lit. b) niniejszego ustępu:

a) kwota udziałów kapitałowych, która musi zostać odliczona zgodnie z ust. 1;

b) reprezentowana przez każdy posiadany przez instytucję instrument zobowiązań kwalifikowalnych część łącznej kwoty posiadanych przez instytucję bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez podmioty będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, w które instytucja ta nie dokonała znacznej inwestycji.

4. Kwota udziałów kapitałowych, o których mowa w art. 72e ust. 1 lit. c), która jest równa co najwyżej 10 % wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucji po zastosowaniu przepisów określonych w ust. 1 lit. a) ppkt (i), lit. a) ppkt (ii) oraz lit. a) ppkt (iii) niniejszego artykułu, nie podlega odliczeniu i jest objęta wagą ryzyka mającą zastosowanie, stosownie do przypadku, zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdziały 2 lub 3 oraz z wymogami określonymi w części trzeciej tytuł IV.

5. Instytucje określają kwotę każdego instrumentu zobowiązań kwalifikowalnych, która jest ważona ryzykiem zgodnie z ust. 4, mnożąc kwotę udziałów kapitałowych, która musi podlegać ważeniu ryzykiem zgodnie z ust. 4, przez część wynikającą z obliczenia określonego w ust. 3 lit. b).

Artykuł 72j

Wyłączenie portfela handlowego z odliczeń od pozycji zobowiązań kwalifikowalnych

1. Instytucje mogą podjąć decyzję o nieodliczaniu wyznaczonej części swoich bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach zobowiązań kwalifikowalnych, która to część łącznie i na podstawie pozycji długich brutto wynosi nie więcej niż 5 % wartości pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucji po zastosowaniu art. 32–36, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) udziały kapitałowe należą do portfela handlowego;

b) instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych znajdują się w posiadaniu instytucji nie dłużej niż 30 dni roboczych.

2. Kwoty pozycji, które nie są odliczane zgodnie z ust. 1, podlegają wymogom w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do pozycji z portfela handlowego.

3. W sytuacji gdy, w przypadku udziałów kapitałowych nieodliczonych zgodnie z ust. 1 warunki określone w tym ustępie przestają być spełniane, te udziały kapitałowe odlicza się zgodnie z art. 72g bez stosowania wyjątków określonych w art. 72h i 72i.

▼M8

Sekcja 3

Fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne

Artykuł 72k

Zobowiązania kwalifikowalne

Na zobowiązania kwalifikowalne instytucji składają się pozycje zobowiązań kwalifikowalnych tej instytucji po odliczeniach, o których mowa w art. 72e.

Artykuł 72l

Fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne

Fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne instytucji stanowią sumę jej funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych.

▼B

ROZDZIAŁ 6

▼M8

Wymogi ogólne w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych

▼B

Artykuł 73

▼M8

Wypłaty zysków z tytułu instrumentów

1. Instrumenty kapitałowe i zobowiązania, w odniesieniu do których do wyłącznego uznania instytucji pozostaje decyzja w sprawie wypłaty zysków w formie innej niż środki pieniężne lub instrumenty funduszy własnych, nie kwalifikują się jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I, instrumenty dodatkowe w Tier I, instrumenty w Tier II lub instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych, chyba że instytucja uzyskała uprzednie zezwolenie właściwego organu.

2. Właściwe organy udzielają uprzedniego zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, wyłącznie w przypadku gdy uznają, że spełnione zostały wszystkie poniższe warunki:

a) swoboda uznania, o której mowa w ust. 1, lub forma ewentualnych wypłat zysków nie miałyby negatywnego wpływu na zdolność instytucji do anulowania płatności z tytułu danego instrumentu;

b) swoboda uznania, o której mowa w ust. 1, lub forma ewentualnych wypłat zysków nie miałyby negatywnego wpływu na zdolność danego instrumentu kapitałowego lub zobowiązania do pokrycia strat;

c) swoboda uznania, o której mowa w ust. 1, lub forma ewentualnych wypłat zysków nie obniżyłyby w inny sposób jakości danego instrumentu kapitałowego lub zobowiązania.

Zanim właściwy organ udzieli uprzedniego zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, konsultuje się z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do spełnienia tych warunków przez instytucję.

▼M8

3. Instrumenty kapitałowe i zobowiązania, w odniesieniu do których osoba prawna inna niż emitująca je instytucja ma swobodę uznania w zakresie decydowania o wypłacie zysków lub do wymagania wypłaty zysków z tytułu tych instrumentów lub zobowiązań w formie innej niż środki pieniężne lub instrumenty funduszy własnych, nie kwalifikują się jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I, instrumenty dodatkowe w Tier I, instrumenty w Tier II lub instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych.

4. Instytucje mogą wykorzystywać szeroki indeks giełdowy jako jedną z podstaw określenia poziomu wypłat zysków z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I, instrumentów w Tier II oraz instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych.

▼B

5. Przepisy ust. 4 nie mają zastosowania, gdy dana instytucja jest podmiotem referencyjnym w takim szerokim indeksie giełdowym, chyba że spełnione są oba poniższe warunki:

a) instytucja uważa, że ruchy w tym szerokim indeksie giełdowym nie są znacząco skorelowane ze zdolnością kredytową instytucji, jej instytucji dominującej lub dominującej finansowej spółki holdingowej lub dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej lub dominującego holdingu mieszanego;

b) właściwy organ nie doszedł do innego wniosku niż wniosek, o którym mowa w lit. a).

▼M8

6. Instytucje zgłaszają i ujawniają szerokie indeksy giełdowe, na których opierają się ich instrumenty kapitałowe i instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych.

▼B

7. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, zgodnie z którymi indeksy będzie się uznawać za kwalifikujące się jako szerokie indeksy giełdowe do celów ust. 4.

▼C1

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie do dnia 28 lipca 2013 r.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M17

Artykuł 74

Posiadane instrumenty kapitałowe wyemitowane przez regulowane podmioty sektora finansowego, które nie kwalifikują się jako kapitał regulacyjny

Instytucje od żadnych składników funduszy własnych nie odliczają posiadanych bezpośrednich, pośrednich lub syntetycznych instrumentów kapitałowych wyemitowanych przez regulowany podmiot sektora finansowego, które nie kwalifikują się jako kapitał regulacyjny tego podmiotu. Instytucje stosują do takich udziałów kapitałowych wagi ryzyka zgodnie z przepisami części trzeciej tytuł II rozdział 2.

▼B

Artykuł 75

Wymogi w zakresie odliczenia i zapadalności dotyczące pozycji krótkich

▼M8

Wymogi w zakresie zapadalności pozycji krótkich, o których mowa w art. 45 lit. a), art. 59 lit. a), art. 69 lit. a) i art. 72h lit. a), uznaje się za spełnione w odniesieniu do posiadanych pozycji, w przypadku gdy spełnione są wszystkie poniższe warunki:

▼B

a) instytucja ma umowne prawo sprzedać w określonym dniu w przyszłości kontrahentowi dostarczającemu instrument zabezpieczający pozycję długą, która jest przedmiotem zabezpieczenia;

b) kontrahent dostarczający instytucji instrument zabezpieczający jest umownie zobowiązany kupić od instytucji w takim określonym dniu w przyszłości pozycję długą, o której mowa w lit. a).

▼M8
▼C8

Artykuł 76

Portfele indeksowe obejmujące instrumenty kapitałowe i zobowiązania

1. Do celów art. 42 lit. a), art. 45 lit. a), art. 57 lit. a), art. 59 lit. a), art. 67 lit. a), art. 69 lit. a), art. 72f lit. a) i art. 72h lit. a) instytucje mogą zmniejszyć kwotę pozycji długiej w instrumencie kapitałowym lub zobowiązaniu o część indeksu, która składa się z tej samej ekspozycji bazowej będącej przedmiotem zabezpieczenia, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) zarówno pozycja długa będąca przedmiotem zabezpieczenia, jak i pozycja krótka w indeksie stosowanym do zabezpieczenia tej pozycji długiej są ujęte w portfelu handlowym albo obie są ujęte w portfelu bankowym;

b) pozycje, o których mowa w lit. a), są wykazywane w wartości godziwej w bilansie instytucji;

c) pozycja krótka, o której mowa w lit. a), kwalifikuje się jako efektywny instrument zabezpieczający w ramach procedur kontroli wewnętrznej obowiązujących w instytucji;

d) właściwe organy oceniają adekwatność procedur kontroli wewnętrznej, o których mowa w lit. c), co najmniej raz w roku i upewniają się, czy są one stale adekwatne.

2. W przypadku gdy właściwy organ udzielił uprzedniego zezwolenia, instytucja może zastosować ostrożne oszacowanie ekspozycji bazowej danej instytucji z tytułu instrumentów kapitałowych lub zobowiązań objętych indeksami jako rozwiązanie alternatywne wobec obliczania przez instytucję swojej ekspozycji z tytułu pozycji, o których mowa w co najmniej jednej z poniższych liter:

▼C8

a) własnych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, instrumentów dodatkowych w Tier I, instrumentów w Tier II oraz instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych, objętych indeksami;

b) instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, instrumentów dodatkowych w Tier I oraz instrumentów w Tier II podmiotów sektora finansowego, objętych indeksami;

c) instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych instytucji, objętych indeksami.

▼M8

3. Właściwe organy udzielają uprzedniego zezwolenia, o którym mowa w ust. 2, wyłącznie w przypadku gdy dana instytucja wykazała w sposób je zadowalający, że monitorowanie jej ekspozycji bazowej z tytułu pozycji, o których mowa w co najmniej jednej z liter ust. 2, stosownie do przypadku, byłoby dla instytucji uciążliwe pod względem operacyjnym.

▼B

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) stopnia ostrożności wymaganego przy oszacowaniach stosowanych jako rozwiązanie alternatywne wobec obliczania ekspozycji bazowej, o której mowa w ust. 2;

b) znaczenia pojęcia „uciążliwy pod względem operacyjnym” do celów ust. 3.

▼C1

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie do dnia 28 lipca 2013 r.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M8

Artykuł 77

Warunki obniżenia funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych

1. Dana instytucja musi uzyskać uprzednie zezwolenie od właściwego organu, aby przeprowadzić którekolwiek z następujących działań:

a) obniżenie, wykup lub odkup instrumentów w kapitale podstawowym Tier I emitowanych przez daną instytucję w sposób dozwolony zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym;

b) obniżenie, wypłacenie lub reklasyfikację na inną pozycję funduszy własnych ażio emisyjnego związanego z instrumentami funduszy własnych;

c) przeprowadzenie wezwania do sprzedaży, wykupu, spłaty lub odkupu instrumentów dodatkowych w Tier I lub instrumentów w Tier II przed upływem ich umownego terminu zapadalności.

2. Dana instytucja musi uzyskać uprzednie zezwolenie od organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, aby przeprowadzić wezwanie do sprzedaży, wykupu, spłaty lub odkupu instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych, które nie są objęte zakresem stosowania ust. 1, przed upływem ich umownego terminu zapadalności.

▼M8

Artykuł 78

Zezwolenie nadzorcze na obniżenie funduszy własnych

1. Właściwy organ wydaje zezwolenie na obniżenie, wezwanie do sprzedaży, wykup, spłatę lub odkup przez instytucję instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, instrumentów dodatkowych w Tier I lub instrumentów w Tier II, lub obniżenie, wypłacenie lub reklasyfikację powiązanego ażio emisyjnego, w przypadku gdy spełniony jest którykolwiek z następujących warunków:

a) przed którymkolwiek z działań lub w czasie któregokolwiek z działań, o których mowa w art. 77 ust. 1, instytucja zastępuje instrumenty lub powiązane ażio emisyjne, o których mowa w art. 77 ust. 1, instrumentami funduszy własnych o tej samej lub wyższej jakości na warunkach, które są stabilne z punktu widzenia zdolności dochodowej danej instytucji;

b) instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że po dokonaniu działania, o którym mowa w art. 77 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne instytucji przekroczyłyby wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu oraz w dyrektywach 2013/36/UE i 2014/59/UE o margines, który właściwy organ uznaje za niezbędny.

W przypadku gdy instytucja zapewnia wystarczające zabezpieczenie swojej zdolności działania za pomocą funduszy własnych w kwocie wyższej niż wymagana w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE, właściwy organ może udzielić tej instytucji uprzedniego zezwolenia ogólnego na przeprowadzenie któregokolwiek z działań określonych w art. 77 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, z zastrzeżeniem kryteriów zapewniających zgodność wszelkich takich przyszłych działań z warunkami określonymi w lit. a) i b) niniejszego ustępu. Tego uprzedniego zezwolenia ogólnego udziela się tylko na określony okres nie dłuższy niż rok, po upływie którego może ono zostać przedłużone. Tego uprzedniego zezwolenia ogólnego udziela się na konkretną wcześniej ustaloną kwotę, którą określa właściwy organ. ►C8 W przypadku instrumentów w kapitale podstawowym Tier I ta wcześniej ustalona kwota nie może przekraczać 3 % kwoty danej emisji i 10 % kwoty, o którą kapitał podstawowy Tier I przekracza sumę wymogów w zakresie kapitału podstawowego Tier I określonych w niniejszym rozporządzeniu, w dyrektywach 2013/36/UE i 2014/59/UE oraz marginesu, który właściwy organ uznaje za niezbędny. ◄ W przypadku instrumentów dodatkowych w Tier I lub instrumentów w Tier II ta wcześniej ustalona kwota nie może przekraczać 10 % kwoty danej emisji i 3 % łącznej kwoty należności z tytułu instrumentów dodatkowych w Tier I lub instrumentów w Tier II, stosownie do przypadku.

Właściwe organy cofają uprzednie zezwolenie ogólne w przypadku gdy instytucja narusza którekolwiek z kryteriów przewidzianych do celów tego zezwolenia.

2. Przy ocenianiu stabilności instrumentów zastępujących z punktu widzenia zdolności dochodowej danej instytucji, o której mowa w ust. 1 lit. a), właściwe organy biorą pod uwagę stopień, w jakim te zastępujące instrumenty kapitałowe byłyby bardziej kosztowne dla instytucji niż te instrumenty kapitałowe lub ażio emisyjne, które miałyby one zastąpić.

▼M8

3. W przypadku gdy instytucja podejmuje działanie, o którym mowa w art. 77 ust. 1 lit. a), a odmowa wykupu instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, o których mowa w art. 27, jest zabroniona na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego, właściwy organ może odstąpić od warunków określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, pod warunkiem że właściwy organ zażąda od danej instytucji ograniczenia wykupu takich instrumentów na odpowiedniej podstawie.

4. Właściwe organy mogą zezwolić instytucjom na wezwanie do sprzedaży, wykup, spłatę lub odkup instrumentów dodatkowych w Tier I lub instrumentów w Tier II lub powiązanego ażio emisyjnego w okresie pięciu lat od dnia ich emisji, w przypadku gdy spełnione są warunki określone w ust. 1 oraz jeden z następujących warunków:

a) nastąpiła zmiana w regulacyjnej klasyfikacji tych instrumentów, która mogłaby spowodować ich wyłączenie z funduszy własnych lub ich reklasyfikację jako fundusze własne niższej jakości, przy spełnieniu obu poniższych warunków:

   (i) właściwy organ uznaje tę zmianę za wystarczająco pewną;

   (ii) instytucja wykazuje w sposób zadowalający właściwy organ, że regulacyjna reklasyfikacja tych instrumentów nie była w sposób racjonalny możliwa do przewidzenia w chwili ich emisji;

b) nastąpiła zmiana w mającym zastosowanie opodatkowaniu tych instrumentów, a instytucja wykazuje w sposób zadowalający właściwy organ, że zmiana ta jest istotna i że nie była w sposób racjonalny możliwa do przewidzenia w chwili ich emisji;

c) instrumenty i powiązane ażio emisyjne podlegają zasadzie praw nabytych zgodnie z art. 494b;

d) przed działaniem lub w czasie działania, o którym mowa w art. 77 ust. 1, instytucja zastępuje instrumenty lub powiązane ażio emisyjne, o których mowa w art. 77 ust. 1, instrumentami funduszy własnych o tej samej lub wyższej jakości na warunkach, które są stabilne z punktu widzenia zdolności dochodowej danej instytucji, a właściwy organ zezwolił na to działanie na podstawie ustalenia, że byłoby ono korzystne z ostrożnościowego punktu widzenia oraz uzasadnione wyjątkowymi okolicznościami;

e) instrumenty dodatkowe w Tier I lub instrumenty w Tier II odkupuje się do celów pełnienia funkcji animatora rynku.

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:

a) znaczenia wyrażenia „stabilny z punktu widzenia zdolności dochodowej danej instytucji”;

b) odpowiednich podstaw ograniczenia wykupu, o których mowa w ust. 3;

▼M8

c) procesu, w tym ograniczeń i procedur, udzielania przez właściwe organy uprzedniego zezwolenia na przeprowadzenie działania wymienionego w art. 77 ust. 1 oraz wymogów w zakresie danych, które powinny być zawarte w składanym przez instytucję wniosku o zezwolenie właściwego organu na przeprowadzenie wymienionego nim działania, w tym procesu, który należy zastosować w przypadku wykupu udziałów wyemitowanych dla członków spółdzielni, oraz terminu przetwarzania takiego wniosku.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 28 lipca 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 78a

Zezwolenie na obniżenie instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych

1. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wydaje zezwolenie na wezwanie do sprzedaży, wykup, spłatę lub odkup przez instytucję instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych, w przypadku gdy spełniony jest jeden z następujących warunków:

a) przed którymkolwiek z działań lub w czasie któregokolwiek z działań, o których mowa w art. 77 ust. 2, instytucja zastępuje instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych instrumentami funduszy własnych lub instrumentami zobowiązań kwalifikowalnych o tej samej lub wyższej jakości na warunkach, które są stabilne z punktu widzenia zdolności dochodowej danej instytucji;

b) instytucja wykazała w sposób zadowalający organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że po przeprowadzeniu działania, o którym mowa w art. 77 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne instytucji przekroczyłyby wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych określone w niniejszym rozporządzeniu oraz w dyrektywach 2013/36/UE i 2014/59/UE o margines, który organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w porozumieniu z właściwym organem, uznaje za niezbędny;

c) instytucja wykazała w sposób zadowalający organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że częściowe lub całkowite zastąpienie zobowiązań kwalifikowalnych instrumentami funduszy własnych jest niezbędne do zapewnienia zgodności z wymogami w zakresie funduszy własnych określonymi w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE w odniesieniu do uzyskania dalszego zezwolenia.

W przypadku gdy instytucja zapewnia wystarczające zabezpieczenie swojej zdolności działania za pomocą funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych w kwocie wyższej niż przewidziana w wymogach określonych w niniejszym rozporządzeniu oraz w dyrektywach 2013/36/UE i 2014/59/UE, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może – po konsultacji z właściwym organem – udzielić tej instytucji uprzedniego zezwolenia ogólnego na wezwanie do sprzedaży, wykup, spłatę lub odkup instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych, z zastrzeżeniem kryteriów zapewniających zgodność wszelkich takich przyszłych działań z warunkami określonymi w lit. a) i b) niniejszego ustępu. Tego uprzedniego zezwolenia ogólnego udziela się na wyznaczony okres nie dłuższy niż rok, po upływie którego może ono zostać przedłużone. Tego uprzedniego zezwolenia ogólnego udziela się tylko na konkretną wcześniej ustaloną kwotę, którą określa organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informują właściwe organy o każdym udzielonym uprzednim zezwoleniu ogólnym.

▼M8

Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji cofa uprzednie zezwolenie ogólne w przypadku gdy instytucja narusza którekolwiek z kryteriów przewidzianych do celów tego zezwolenia.

2. Przy ocenianiu stabilności instrumentów zastępujących z punktu widzenia zdolności dochodowej danej instytucji, o której mowa w ust. 1 lit. a), organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji biorą pod uwagę stopień, w jakim te zastępujące instrumenty kapitałowe lub zastępujące zobowiązania kwalifikowalne byłyby bardziej kosztowne dla instytucji niż te instrumenty lub zobowiązania, które miałyby one zastąpić.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:

a) procesu dotyczącego współpracy między właściwym organem a organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

b) procedury, w tym terminów i wymogów dotyczących informacji, w odniesieniu do udzielania zezwolenia zgodnie z ust. 1 akapit pierwszy;

c) procedury, w tym terminów i wymogów dotyczących informacji, w odniesieniu do udzielania uprzedniego zezwolenia ogólnego zgodnie z ust. 1 akapit drugi;

d) znaczenia wyrażenia „stabilny z punktu widzenia zdolności dochodowej danej instytucji”.

Do celów akapitu pierwszego lit. d) niniejszego ustępu projekty regulacyjnych standardów technicznych muszą być w pełni zgodne z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 78.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 28 grudnia 2019 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼B

Artykuł 79

▼M8

Tymczasowe odstąpienie od odliczania z funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych

1. W przypadku gdy dana instytucja posiada instrumenty kapitałowe lub zobowiązania, które kwalifikują się jako instrumenty funduszy własnych wyemitowane przez podmiot sektora finansowego lub jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowane przez instytucję, a właściwy organ uważa, że celem tych posiadanych udziałów jest pomoc finansowa przeznaczona na reorganizację tego podmiotu lub tej instytucji lub na przywrócenie im rentowności, właściwy organ może tymczasowo odstąpić od stosowania przepisów dotyczących odliczania, które w przeciwnym razie miałyby zastosowanie do tych instrumentów.

▼B

2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia pojęcia „tymczasowo” do celów ust. 1 oraz warunków, zgodnie z którymi właściwy organ może uznać, że celem tych tymczasowo posiadanych udziałów jest pomoc finansowa przeznaczona na reorganizację oraz uratowanie danej jednostki.

▼C1

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie do dnia 28 lipca 2013 r.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M8

Artykuł 79a

Ocena zgodności z warunkami dotyczącymi funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych

Oceniając zgodność z wymogami określonymi w części drugiej, instytucje uwzględniają istotne cechy instrumentów, a nie tylko ich formę prawną. Ocena istotnych cech danego instrumentu uwzględnia wszystkie ustalenia odnoszące się do instrumentów, nawet w przypadku gdy ustalenia te nie są wyraźnie określone w warunkach dotyczących samych instrumentów, do celów stwierdzenia, czy łączne skutki ekonomiczne takich ustaleń są zgodne z celami odpowiednich przepisów.

▼B

Artykuł 80

▼M8

Ciągły przegląd jakości funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych

1. EUNB monitoruje jakość instrumentów funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych emitowanych przez instytucje w całej Unii oraz niezwłocznie powiadamia Komisję w przypadku gdy istnieje istotny dowód na to, że instrumenty te nie spełniają odpowiednich kryteriów kwalifikowalności określonych w niniejszym rozporządzeniu.

Właściwe organy niezwłocznie, na wniosek EUNB, przekazują EUNB wszystkie informacje, jakie uzna on za stosowne w odniesieniu do wyemitowanych nowych instrumentów kapitałowych lub nowych rodzajów zobowiązań, aby umożliwić EUNB monitorowanie jakości instrumentów funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych emitowanych przez instytucje w całej Unii.

▼B

2. Powiadomienie zawiera następujące elementy:

a) szczegółowe wyjaśnienie charakteru i zakresu stwierdzonego braku;

b) doradztwo techniczne dotyczące działania Komisji, jakie zdaniem EUNB należy podjąć;

▼B

c) znaczne zmiany w metodzie EUNB dotyczącej testów warunków skrajnych badających wypłacalność instytucji.

▼M8

3. EUNB zapewnia Komisji doradztwo techniczne w zakresie wszelkich istotnych zmian, jakie uzna za konieczne do wprowadzenia w definicji funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych w wyniku wystąpienia któregokolwiek z poniższych:

▼B

a) istotnych zmian w normach rynkowych lub w praktyce rynkowej;

b) zmian w odpowiednich normach prawnych lub standardach rachunkowości;

c) znacznych zmian w metodzie EUNB dotyczącej testów warunków skrajnych badających wypłacalność instytucji.

4. EUNB zapewnia Komisji doradztwo techniczne do dnia 1 stycznia 2014 r. w zakresie ewentualnych sposobów ujmowania niezrealizowanych zysków wycenianych według wartości godziwej innych niż włączenie ich do kapitału podstawowego Tier I bez dokonania korekty. W stosownych zaleceniach uwzględnia się odpowiednie zmiany międzynarodowych standardów rachunkowości oraz międzynarodowych porozumień dotyczących norm ostrożnościowych dla banków.

TYTUŁ II

UDZIAŁY MNIEJSZOŚCI ORAZ INSTRUMENTY DODATKOWE W TIER I I INSTRUMENTY W TIER II EMITOWANE PRZEZ JEDNOSTKI ZALEŻNE

Artykuł 81

Udziały mniejszości, które kwalifikują się do włączenia do skonsolidowanego kapitału podstawowego Tier I

▼M8

1. Udziały mniejszości obejmują sumę pozycji kapitału podstawowego Tier I jednostki zależnej w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:

▼M9

a) jednostką zależną jest jeden z następujących podmiotów:

(i) instytucja;

(ii) przedsiębiorstwo, które na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego podlega wymogom niniejszego rozporządzenia i dyrektywy 2013/36/UE;

(iii) pośrednicząca finansowa spółka holdingowa lub pośrednicząca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, która podlega wymogom niniejszego rozporządzenia na zasadzie subskonsolidowanej, lub pośrednicząca inwestycyjna spółka holdingowa, która podlega wymogom rozporządzenia (UE) 2019/2033 na zasadzie skonsolidowanej;

(iv) firma inwestycyjna;

▼M9

(v) pośrednicząca finansowa spółka holdingowa w państwie trzecim, pod warunkiem że ta pośrednicząca finansowa spółka holdingowa podlega wymogom ostrożnościowym tak rygorystycznym, jak wymogi mające zastosowanie do instytucji kredytowych z tego państwa trzeciego, oraz o ile Komisja przyjęła decyzję zgodnie z art. 107 ust. 4, określającą, że te wymogi ostrożnościowe są co najmniej równoważne wymogom ostrożnościowym określonym w niniejszym rozporządzeniu;

▼M8

b) jednostka zależna jest w pełni objęta konsolidacją zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2;

c) pozycje kapitału podstawowego Tier I, o których mowa w części wprowadzającej niniejszego ustępu, należą do osób innych niż przedsiębiorstwa objęte konsolidacją zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2.

▼B

2. Jako skonsolidowany kapitał podstawowy Tier I nie kwalifikują się udziały mniejszości finansowane bezpośrednio lub pośrednio – za pośrednictwem jednostki specjalnego przeznaczenia lub w inny sposób – przez jednostkę dominującą instytucji lub jej jednostki zależne.

▼M8

▼C8

Artykuł 82

Kwalifikujący się kapitał dodatkowy Tier I, kapitał Tier I, kapitał Tier II oraz kwalifikujące się fundusze własne

Kwalifikujący się kapitał dodatkowy Tier I, kapitał Tier I, kapitał Tier II oraz kwalifikujące się fundusze własne obejmują, stosownie do przypadku, udziały mniejszości, instrumenty dodatkowe w Tier I lub instrumenty w Tier II, a także powiązane ażio emisyjne jednostki zależnej, w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:

▼M9

a) jednostką zależną jest jeden z następujących podmiotów:

(i) instytucja;

(ii) przedsiębiorstwo, które na mocy mającego zastosowanie prawa krajowego podlega wymogom niniejszego rozporządzenia i dyrektywy 2013/36/UE;

(iii) pośrednicząca finansowa spółka holdingowa lub pośrednicząca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, która podlega wymogom niniejszego rozporządzenia na zasadzie subskonsolidowanej, lub pośrednicząca inwestycyjna spółka holdingowa, która podlega wymogom rozporządzenia (UE) 2019/2033 na zasadzie skonsolidowanej;

(iv) firma inwestycyjna;

(v) pośrednicząca finansowa spółka holdingowa w państwie trzecim, pod warunkiem że ta pośrednicząca finansowa spółka holdingowa podlega wymogom ostrożnościowym tak rygorystycznym, jak wymogi mające zastosowanie do instytucji kredytowych z tego państwa trzeciego, oraz o ile Komisja przyjęła decyzję zgodnie z art. 107 ust. 4, określającą, że te wymogi ostrożnościowe są co najmniej równoważne wymogom ostrożnościowym określonym w niniejszym rozporządzeniu;

▼M8

▼C8

b) jednostka zależna jest w pełni objęta zakresem konsolidacji zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2;

c) pozycje kapitału podstawowego Tier 1, pozycje dodatkowe w Tier I oraz pozycje w Tier II, o których mowa w części wprowadzającej niniejszego ustępu, należą do osób innych niż przedsiębiorstwa objęte konsolidacją zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2.

▼B

Artykuł 83

Kwalifikujący się kapitał dodatkowy Tier I i kapitał Tier II emitowany przez jednostkę specjalnego przeznaczenia

▼M8

1. Instrumenty dodatkowe w Tier I oraz instrumenty w Tier II emitowane przez jednostkę specjalnego przeznaczenia oraz powiązane ażio emisyjne uwzględnia się do dnia 31 grudnia 2021 r., stosownie do przypadku, w kwalifikującym się kapitale dodatkowym Tier I, kapitale Tier I lub kapitale Tier II lub w kwalifikujących się funduszach własnych wyłącznie w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:

▼B

a) jednostka specjalnego przeznaczenia emitująca te instrumenty jest w pełni objęta konsolidacją na podstawie części pierwszej tytuł II rozdział 2;

b) przedmiotowe instrumenty oraz powiązane ażio emisyjne uwzględnia się w kwalifikującym się kapitale dodatkowym Tier I wyłącznie wtedy, gdy spełnione są warunki określone w art. 52 ust. 1;

c) przedmiotowe instrumenty oraz powiązane ażio emisyjne uwzględnia się w kwalifikującym się kapitale Tier II wyłącznie wtedy, gdy spełnione są warunki określone w art. 63;

d) jedynym aktywem posiadanym przez jednostkę specjalnego przeznaczenia jest jej inwestycja w fundusze własne jednostki dominującej lub jej jednostki zależnej, która jest w pełni objęta konsolidacją na podstawie części pierwszej tytuł II rozdział 2 i której forma spełnia stosowne warunki określone, w stosownych przypadkach, w art. 52 ust. 1 lub art. 63.

Jeżeli właściwy organ uznaje aktywa danej jednostki specjalnego przeznaczenia inne niż jej inwestycja w fundusze własne jednostki dominującej lub jej jednostki zależnej, która jest objęta konsolidacją na podstawie części pierwszej tytuł II rozdział 2, za minimalne i nieznaczne jak na taką jednostkę, właściwy organ może odstąpić od warunku określonego w akapicie pierwszym lit. d).

2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia rodzajów aktywów, które mogą odnosić się do funkcjonowania jednostek specjalnego przeznaczenia, oraz pojęć „minimalny” i „nieznaczny”, o których mowa w ust. 1 akapit drugi.

▼C1

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie do dnia 28 lipca 2013 r.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 84

Udziały mniejszości uwzględniane w skonsolidowanym kapitale podstawowym Tier I

▼M9

1. Instytucje określają wartość udziałów mniejszości jednostki zależnej, które uwzględnia się w skonsolidowanym kapitale podstawowym Tier I, poprzez odjęcie od udziałów mniejszości tego przedsiębiorstwa iloczynu wartości, o której mowa w lit. a), i wartości procentowej, o której mowa w lit. b), w następujący sposób:

▼M17

a) kapitał podstawowy Tier I danej jednostki zależnej pomniejszony o mniejszą z następujących wartości:

(i) kwotę kapitału podstawowego Tier I danej jednostki zależnej wymaganą do pokrycia:

1) w przypadku gdy jednostka zależna jest jednym z podmiotów, o których mowa w art. 81 ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia, ale nie jest firmą inwestycyjną lub pośredniczącą inwestycyjną spółką holdingową – sumy wymogu określonego w art. 92 ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia, wymogów, o których mowa w art. 458 i 459 niniejszego rozporządzenia, szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE, oraz wymogu połączonego bufora, który zdefiniowano w art. 128 pkt 6 tej dyrektywy, lub wszelkich wymogów wynikających z lokalnych regulacji nadzorczych w państwach trzecich, o ile te wymogi mają być zaspokojone kapitałem podstawowym Tier I;

2) w przypadku gdy jednostka zależna jest firmą inwestycyjną lub pośredniczącą inwestycyjną spółką holdingową – sumy wymogu określonego w art. 11 rozporządzenia (UE) 2019/2033, szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 39 ust. 2 lit. a) dyrektywy (UE) 2019/2034, lub wszelkich wymogów wynikających z lokalnych regulacji nadzorczych w państwach trzecich, o ile te wymogi mają być zaspokojone kapitałem podstawowym Tier I;

(ii) kwotę skonsolidowanego kapitału podstawowego Tier I, która dotyczy tej jednostki zależnej i która na zasadzie skonsolidowanej musi odpowiadać sumie wymogu określonego w art. 92 ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia, wymogów, o których mowa w art. 458 i 459 niniejszego rozporządzenia, szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE, oraz wymogu połączonego bufora, który zdefiniowano w art. 128 pkt 6 tej dyrektywy, lub wszelkich wymogów wynikających z lokalnych regulacji nadzorczych w państwach trzecich, o ile te wymogi mają być zaspokojone kapitałem podstawowym Tier I;

▼M9

▼C6

b) udziały mniejszości danej jednostki zależnej wyrażone jako odsetek wszystkich pozycji kapitału podstawowego Tier I tego przedsiębiorstwa.

▼M17

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego lit. a) właściwy organ może zezwolić instytucji na odjęcie jednej z kwot, o których mowa w lit. a) ppkt (i) lub (ii), jeżeli instytucja ta wykaże w sposób zadowalający właściwy organ, że dodatkowa kwota udziałów mniejszości jest dostępna na pokrycie strat na poziomie skonsolidowanym.

▼B

2. Obliczenie, o którym mowa w ust. 1, przeprowadza się na zasadzie subskonsolidowanej dla każdej jednostki zależnej, o której mowa w art. 81 ust. 1.

Instytucja może podjąć decyzję o nieprzeprowadzeniu takiego obliczenia w odniesieniu do jednostki zależnej, o której mowa w art. 81 ust. 1. W przypadku gdy instytucja podejmuje taką decyzję, udziały mniejszości tej jednostki zależnej nie mogą być ujęte w skonsolidowanym kapitale podstawowym Tier I.

▼M9

3. W przypadku gdy właściwy organ odstępuje od stosowania wymogów ostrożnościowych na zasadzie indywidualnej, określonych w art. 7 niniejszego rozporządzenia, lub – stosownie do przypadku – w art. 6 rozporządzenia (UE) 2019/2033, udziału mniejszości w jednostkach zależnych, do których ma zastosowanie takie odstępstwo, nie ujmuje się w funduszach własnych na zasadzie subskonsolidowanej lub skonsolidowanej, stosownie do przypadku.

▼B

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia sposobu obliczenia subkonsolidacji wymaganej zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, art. 85 i 87.

▼C1

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie do dnia 28 lipca 2013 r.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

5. Właściwe organy mogą przyznać odstępstwo od stosowania niniejszego artykułu dominującej finansowej spółce holdingowej, która spełnia wszystkie poniższe warunki:

a) jej podstawową działalnością jest nabywanie pakietów akcji;

b) podlega ona nadzorowi ostrożnościowemu na zasadzie skonsolidowanej;

▼M17

c) obejmuje ona konsolidacją instytucję zależną, w której ma jedynie mniejszościowy pakiet akcji z racji stosunku kontroli w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 37;

▼B

d) ponad 90 % skonsolidowanego wymaganego kapitału podstawowego Tier I pochodzi z instytucji zależnej, o której mowa w lit. c), obliczonego na zasadzie subskonsolidowanej.

▼B

►C1 W przypadku gdy po dniu 28 czerwca 2013 r. dominująca finansowa spółka holdingowa ◄, która spełnia warunki określone w akapicie pierwszym, stanie się dominującą finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, właściwe organy mogą przyznać tej dominującej finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej odstępstwo, o którym mowa w akapicie pierwszym, pod warunkiem że spółka ta spełnia warunki przewidziane w tym akapicie.

6. W przypadku gdy instytucje kredytowe trwale powiązane w ramach sieci z organem centralnym oraz instytucje ustanowione w ramach instytucjonalnego systemu ochrony, z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 113 ust. 7, posiadają system powiązanych gwarancji, który stanowi, że nie istnieją obecnie ani nie są przewidywane w przyszłości istotne przeszkody praktyczne lub prawne dla transferu funduszy własnych w kwocie przewyższającej wymogi regulacyjne od kontrahenta do instytucji kredytowej, instytucje te są wyłączone z przepisów niniejszego artykułu dotyczących odliczeń i mogą w pełni ujmować wszelki udział mniejszości istniejący w ramach systemu powiązanych gwarancji.

Artykuł 85

Kwalifikujące się instrumenty w Tier I uwzględnione w skonsolidowanym kapitale Tier I

▼M9

1. Instytucje określają wartość kwalifikującego się kapitału Tier I danej jednostki zależnej, który uwzględnia się w skonsolidowanych funduszach własnych, poprzez odjęcie od kwalifikującego się kapitału Tier I tego przedsiębiorstwa iloczynu wartości, o której mowa w lit. a), i wartości procentowej, o której mowa w lit. b), w następujący sposób:

▼M17

a) kapitał Tier I danej jednostki zależnej pomniejszony o mniejszą z następujących wartości:

(i) kwotę kapitału Tier I danej jednostki zależnej, która jest wymagana do pokrycia:

1) w przypadku gdy jednostka zależna jest jednym z podmiotów, o których mowa w art. 81 ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia, ale nie jest firmą inwestycyjną lub pośredniczącą inwestycyjną spółką holdingową – sumy wymogu określonego w art. 92 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia, wymogów, o których mowa w art. 458 i 459 niniejszego rozporządzenia, szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE, oraz wymogu połączonego bufora, który zdefiniowano w art. 128 pkt 6 tej dyrektywy, lub wszelkich wymogów wynikających z lokalnych regulacji nadzorczych w państwach trzecich, o ile te wymogi mają być zaspokojone kapitałem Tier I;

2) w przypadku gdy jednostka zależna jest firmą inwestycyjną lub pośredniczącą inwestycyjną spółką holdingową – sumy wymogu określonego w art. 11 rozporządzenia (UE) 2019/2033, szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 39 ust. 2 lit. a) dyrektywy (UE) 2019/2034, lub wszelkich wymogów wynikających z lokalnych regulacji nadzorczych w państwach trzecich, o ile te wymogi mają być zaspokojone kapitałem Tier I;

▼M17

(ii) kwotę skonsolidowanego kapitału Tier I, która dotyczy danej jednostki zależnej i która na zasadzie skonsolidowanej musi odpowiadać sumie wymogu określonego w art. 92 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia, wymogów, o których mowa w art. 458 i 459 niniejszego rozporządzenia, szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE, oraz wymogu połączonego bufora, który zdefiniowano w art. 128 pkt 6 tej dyrektywy, lub wszelkich wymogów wynikających z lokalnych regulacji nadzorczych w państwach trzecich, o ile te wymogi mają być zaspokojone kapitałem Tier I;

▼M9

▼C6

b) kwalifikujący się kapitał Tier I danej jednostki zależnej wyrażony jako odsetek wszystkich pozycji kapitału podstawowego Tier I i pozycji dodatkowych w Tier I tego przedsiębiorstwa.

▼M17

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego lit. a) właściwy organ może zezwolić instytucji na odjęcie jednej z kwot, o których mowa w lit. a) ppkt (i) lub (ii), jeżeli instytucja ta wykaże w sposób zadowalający właściwy organ, że dodatkowa kwota kapitału Tier I jest dostępna na pokrycie strat na poziomie skonsolidowanym.

▼B

2. Obliczenie, o którym mowa w ust. 1, przeprowadza się na zasadzie subskonsolidowanej dla każdej jednostki zależnej, o której mowa w art. 81 ust. 1.

Instytucja może podjąć decyzję o nieprzeprowadzeniu takiego obliczenia w odniesieniu do jednostki zależnej, o której mowa w art. 81 ust. 1. W przypadku gdy instytucja podejmuje taką decyzję, kwalifikujący się kapitał Tier I tej jednostki zależnej nie może być ujęty w skonsolidowanym kapitale Tier I.

▼M9

3. W przypadku gdy właściwy organ odstępuje od stosowania wymogów ostrożnościowych na zasadzie indywidualnej, określonych w art. 7 niniejszego rozporządzenia, lub – w stosownych przypadkach – w art. 6 rozporządzenia (UE) 2019/2033, instrumentów w Tier I w jednostkach zależnych, do których ma zastosowanie takie odstępstwo, nie ujmuje się w funduszach własnych na zasadzie subskonsolidowanej lub skonsolidowanej, stosownie do przypadku.

▼B

Artykuł 86

Kwalifikujący się kapitał Tier I uwzględniony w skonsolidowanym kapitale dodatkowym Tier I

Bez uszczerbku dla art. 84 ust. 5 i 6 instytucje określają wartość kwalifikującego się kapitału Tier I danej jednostki zależnej, którą uwzględnia się w skonsolidowanym kapitale dodatkowym Tier I, poprzez odjęcie udziałów mniejszości tego przedsiębiorstwa uwzględnionych w skonsolidowanym kapitale podstawowym Tier I od kwalifikującego się kapitału Tier I tego przedsiębiorstwa uwzględnionego w skonsolidowanym kapitale Tier I.

▼B

Artykuł 87

Kwalifikujące się fundusze własne uwzględnione w skonsolidowanych funduszach własnych

▼M9

1. Instytucje określają wartość kwalifikujących się funduszy własnych danej jednostki zależnej, którą uwzględnia się w skonsolidowanych funduszach własnych, poprzez odjęcie od kwalifikujących się funduszy własnych tego przedsiębiorstwa iloczynu wartości, o której mowa w lit. a), i wartości procentowej, o której mowa w lit. b), w następujący sposób:

▼M17

a) fundusze własne danej jednostki zależnej pomniejszone o mniejszą z następujących wartości:

(i) kwotę funduszy własnych danej jednostki zależnej, która musi odpowiadać:

1) w przypadku gdy jednostka zależna jest jednym z podmiotów, o których mowa w art. 81 ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia, ale nie jest firmą inwestycyjną lub pośredniczącą inwestycyjną spółką holdingową – sumy wymogu określonego w art. 92 ust. 1 lit. c) niniejszego rozporządzenia, wymogów, o których mowa w art. 458 i 459 niniejszego rozporządzenia, szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE, oraz wymogu połączonego bufora, który zdefiniowano w art. 128 pkt 6 tej dyrektywy, lub wszelkich wymogów wynikających z lokalnych regulacji nadzorczych w państwach trzecich, o ile te wymogi mają być zaspokojone funduszami własnymi;

2) w przypadku gdy jednostka zależna jest firmą inwestycyjną lub pośredniczącą inwestycyjną spółką holdingową – sumy wymogu określonego w art. 11 rozporządzenia (UE) 2019/2033, szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 39 ust. 2 lit. a) dyrektywy (UE) 2019/2034, lub wszelkich wymogów wynikających z lokalnych regulacji nadzorczych w państwach trzecich, o ile te wymogi mają być zaspokojone funduszami własnymi;

(ii) kwotę funduszy własnych, która dotyczy danej jednostki zależnej i która na zasadzie skonsolidowanej musi odpowiadać sumie wymogu określonego w art. 92 ust. 1 lit. c) niniejszego rozporządzenia, wymogów, o których mowa w art. 458 i 459 niniejszego rozporządzenia, szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE, oraz wymogu połączonego bufora, który zdefiniowano w art. 128 pkt 6 tej dyrektywy, lub wszelkich wymogów wynikających z lokalnych regulacji nadzorczych w państwach trzecich, o ile te wymogi mają być zaspokojone funduszami własnymi;

▼M9

▼C6

b) kwalifikujące się fundusze własne danego przedsiębiorstwa wyrażone jako odsetek sumy wszystkich pozycji kapitału podstawowego Tier I, pozycji dodatkowych w Tier I i w Tier II tego przedsiębiorstwa, z wyłączeniem kwot, o których mowa w art. 62 lit. c) i d).

▼M17

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego lit. a) właściwy organ może zezwolić instytucji na odjęcie jednej z kwot, o których mowa w lit. a) ppkt (i) lub (ii), jeżeli instytucja ta wykaże w sposób zadowalający właściwy organ, że dodatkowa kwota funduszy własnych jest dostępna na pokrycie strat na poziomie skonsolidowanym.

▼B

2. Obliczenie, o którym mowa w ust. 1, przeprowadza się na zasadzie subskonsolidowanej dla każdej jednostki zależnej, o której mowa w art. 81 ust. 1.

Instytucja może podjąć decyzję o nieprzeprowadzeniu takiego obliczenia w odniesieniu do jednostki zależnej, o której mowa w art. 81 ust. 1. W przypadku gdy instytucja podejmuje taką decyzję, kwalifikujące się fundusze własne tej jednostki zależnej nie mogą być ujęte w skonsolidowanych funduszach własnych.

▼M9

3. W przypadku gdy właściwy organ odstępuje od stosowania wymogów ostrożnościowych na zasadzie indywidualnej, określonych w art. 7 niniejszego rozporządzenia, lub – stosownie do przypadku – w art. 6 rozporządzenia (UE) 2019/2033, wymogów w zakresie funduszy własnych w jednostkach zależnych, do których ma zastosowanie takie odstępstwo, nie ujmuje się w funduszach własnych na zasadzie subskonsolidowanej lub skonsolidowanej, stosownie do przypadku.

▼B

Artykuł 88

Kwalifikujące się instrumenty funduszy własnych uwzględnione w skonsolidowanym kapitale Tier II

Bez uszczerbku dla art. 84 ust. 5 i 6 instytucje określają wartość kwalifikujących się funduszy własnych danej jednostki zależnej, którą uwzględnia się w skonsolidowanym kapitale Tier II, poprzez odjęcie kwalifikującego się kapitału Tier I danej jednostki, który uwzględnia się w skonsolidowanym kapitale Tier I, od kwalifikujących się funduszy własnych danej jednostki uwzględnionych w skonsolidowanych funduszach własnych.

▼M8

Artykuł 88a

Kwalifikujące się instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych

Zobowiązania wyemitowane przez jednostkę zależną mającą siedzibę w Unii i należącą do tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji co podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji kwalifikują się do włączenia do skonsolidowanych instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych instytucji podlegającej art. 92a, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) zobowiązania te zostały wyemitowane zgodnie z art. 45f ust. 2 lit. a) dyrektywy 2014/59/UE;

b) zobowiązania te zostały kupione przez aktualnego udziałowca niebędącego częścią tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, dopóki wykonanie uprawnień do umorzenia lub konwersji zgodnie z art. 59–62 dyrektywy 2014/59/UE nie wpływa na kontrolę sprawowaną nad jednostką zależną przez podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

▼M8

c) zobowiązania te nie przekraczają kwoty ustalonej poprzez odjęcie kwoty, o której mowa w ppkt (i) od kwoty, o której mowa w ppkt (ii):

(i) suma zobowiązań wyemitowanych na rzecz podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i przez niego kupionych bezpośrednio lub pośrednio poprzez inne podmioty w tej samej grupie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz kwoty instrumentów funduszy własnych wyemitowanych zgodnie z art. 45f ust. 2 lit. b) dyrektywy 2014/59/UE;

(ii) kwota wymagana zgodnie z art. 45f ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE.

▼M17

Artykuł 88b

Przedsiębiorstwa w państwach trzecich

Do celów niniejszego tytułu terminy „firma inwestycyjna” i „instytucja” należy rozumieć jako obejmujące przedsiębiorstwa mające siedzibę w państwach trzecich, które byłyby objęte definicjami tych terminów zawartymi w niniejszym rozporządzeniu, gdyby miały siedzibę w Unii.

▼B

TYTUŁ III

ZNACZNE PAKIETY AKCJI POZA SEKTOREM FINANSOWYM

Artykuł 89

Ważenie ryzyka i zakaz posiadania znacznych pakietów akcji poza sektorem finansowym

▼M17

1. Znaczny pakiet akcji, którego kwota przekracza 15 % uznanego kapitału danej instytucji, posiadany w przedsiębiorstwie, które nie jest podmiotem sektora finansowego, podlega przepisom zawartym w ust. 3.

2. Całkowita kwota znacznych pakietów akcji danej instytucji posiadanych w przedsiębiorstwach innych niż podmioty, o których mowa w ust. 1, przekraczająca 60 % jej uznanego kapitału podlega przepisom zawartym w ust. 3.

▼B

3. Właściwe organy stosują wymogi określone w lit. a) lub b) do znacznych pakietów akcji instytucji, o których mowa w ust. 1 i 2:

a) do celów obliczania wymogów kapitałowych zgodnie z częścią trzecią instytucje stosują wagę ryzyka równą 1 250 % wobec większej z poniższych wartości:

(i) wartości znacznych pakietów akcji, o których mowa w ust. 1, przekraczającej 15 % uznanego kapitału;

(ii) łącznej wartości znacznych pakietów akcji, o których mowa w ust. 2, przekraczającej 60 % uznanego kapitału danej instytucji;

b) właściwe organy zakazują instytucjom posiadania znacznych pakietów akcji, o których mowa w ust. 1 i 2, których wartość przekracza wielkości procentowe uznanego kapitału określone w tych ustępach;

▼B

Właściwe organy podają do wiadomości publicznej, czy wybrały przepisy lit. a) czy lit. b).

▼M17

_____

▼B

Artykuł 90

Rozwiązanie alternatywne wobec wagi ryzyka równej 1 250 %

W ramach alternatywy dla stosowania wagi ryzyka równej 1 250 % w odniesieniu do kwot przekraczających limity określone w art. 89 ust. 1 i 2 instytucje mogą odliczyć te wartości od pozycji kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. k).

Artykuł 91

Wyjątki

1. Akcji przedsiębiorstw, które nie zostały wskazane w art. 89 ust. 1 lit. a) i b), nie uwzględnia się przy obliczaniu limitów uznanego kapitału określonych w tym artykule, jeżeli spełniony jest dowolny z następujących warunków:

a) przedmiotowe akcje są posiadane tymczasowo podczas udzielania pomocy finansowej danemu przedsiębiorstwu, zgodnie z art. 79;

b) posiadane akcje stanowią pozycję z tytułu gwarantowania emisji utrzymywaną nie dłużej niż przez 5 dni roboczych;

c) akcje te są posiadane w imieniu samej instytucji lub na rachunek innych podmiotów.

2. W obliczeniach określonych w art. 89 nie są uwzględniane akcje, które nie są finansowymi aktywami trwałymi, o których mowa w art. 35 ust. 2 dyrektywy 86/635/EWG.

CZĘŚĆ TRZECIA

WYMOGI KAPITAŁOWE

TYTUŁ I

WYMOGI OGÓLNE, WYCENA I SPRAWOZDAWCZOŚĆ

ROZDZIAŁ 1

Wymagany poziom funduszy własnych

Sekcja 1

Wymogi w zakresie funduszy własnych obowiązujące instytucje

Artykuł 92

Wymogi w zakresie funduszy własnych

1. Z zastrzeżeniem art. 93 i 94 instytucje zawsze spełniają następujące wymogi w zakresie funduszy własnych:

▼B

a) współczynnik kapitału podstawowego Tier I na poziomie 4,5 %;

b) współczynnik kapitału Tier I na poziomie 6 %;

c) łączny współczynnik kapitałowy na poziomie 8 %;

▼M8

d) wskaźnik dźwigni na poziomie 3 %.

1a. Oprócz wymogu określonego w ust. 1 lit. d) niniejszego artykułu globalna instytucja o znaczeniu systemowym utrzymuje bufor wskaźnika dźwigni równy mierze ekspozycji całkowitej globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, o której mowa w art. 429 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, pomnożonej przez 50 % wskaźnika bufora mającego zastosowanie do globalnej instytucji o znaczeniu systemowym zgodnie z art. 131 dyrektywy 2013/36/UE.

Globalna instytucja o znaczeniu systemowym spełnia wymóg bufora wskaźnika dźwigni wyłącznie za pomocą kapitału Tier I. Kapitału Tier I, który jest wykorzystywany do spełnienia wymogu bufora wskaźnika dźwigni, nie wykorzystuje się do spełnienia któregokolwiek z wymogów opartych na dźwigni określonych w niniejszym rozporządzeniu i dyrektywie 2013/36/UE, o ile akty te wyraźnie nie stanowią inaczej.

W przypadku gdy globalna instytucja o znaczeniu systemowym nie spełnia wymogu bufora wskaźnika dźwigni, podlega ona wymogowi w zakresie zabezpieczenia kapitału zgodnie z art. 141b dyrektywy 2013/36/UE.

W przypadku gdy globalna instytucja o znaczeniu systemowym jednocześnie nie spełnia wymogu bufora wskaźnika dźwigni i wymogu połączonego bufora zdefiniowanego w art. 128 pkt 6 dyrektywy 2013/36/UE, podlega ona wyższemu z wymogów w zakresie zabezpieczenia kapitału zgodnie z art. 141 i 141b tej dyrektywy.

▼B

2. Instytucje obliczają swoje współczynniki kapitałowe w następujący sposób:

a) współczynnik kapitału podstawowego Tier I stanowi kapitał podstawowy Tier I danej instytucji wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko;

b) współczynnik kapitału Tier I stanowi kapitał Tier I danej instytucji wyrażony jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko;

c) łączny współczynnik kapitałowy stanowi fundusze własne danej instytucji wyrażone jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko.

▼M17

3. Instytucje obliczają łączną kwotę ekspozycji na ryzyko w następujący sposób:

$$TREA = max\ \{U\text{-}TREA;\ x \cdot S\text{-}TREA\}$$

gdzie:

TREA = łączna kwota ekspozycji na ryzyko danego podmiotu;

U-TREA = łączna kwota ekspozycji na ryzyko danego podmiotu bez zastosowania minimalnego progu kapitałowego, obliczona zgodnie z ust. 4;

▼M17

S-TREA = standardowa łączna kwota ekspozycji na ryzyko danego podmiotu obliczona zgodnie z ust. 5;

x = 72,5 %.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu państwo członkowskie może postanowić, że łączną kwotą ekspozycji na ryzyko jest łączna kwota ekspozycji na ryzyko bez zastosowania minimalnego progu kapitałowego, obliczona zgodnie z ust. 4, w przypadku instytucji, które są częścią grupy z instytucją dominującą w tym samym państwie członkowskim, pod warunkiem że ta instytucja dominująca lub – w przypadku grup złożonych z organu centralnego i trwale powiązanych instytucji – całość złożona z organu centralnego wraz z trwale powiązanymi z nim instytucjami oblicza swoją łączną kwotę ekspozycji na ryzyko zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu na zasadzie skonsolidowanej.

4. Łączną kwotę ekspozycji na ryzyko bez zastosowania minimalnego progu kapitałowego oblicza się jako sumę lit. a)–g) niniejszego ustępu, po uwzględnieniu ust. 6 niniejszego artykułu:

a) kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu ryzyka kredytowego, w tym ryzyka kredytowego kontrahenta oraz ryzyka rozmycia, obliczone zgodnie z tytułem II niniejszej części i art. 379, w odniesieniu do wszystkich rodzajów działalności gospodarczej instytucji, z wyłączeniem kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu działalności zaliczanej do portfela handlowego danej instytucji;

b) wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do działalności zaliczanej do portfela handlowego danej instytucji z tytułu:

   (i) ryzyka rynkowego obliczonego zgodnie z tytułem IV niniejszej części;

   (ii) dużych ekspozycji przekraczających limity określone w art. 395–401 w zakresie, w jakim zezwala się instytucji na przekroczenie tych limitów, ustalonych zgodnie z częścią czwartą;

c) wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego obliczone zgodnie z tytułem IV niniejszej części w odniesieniu do wszystkich rodzajów działalności zaliczanej do portfela bankowego, które podlegają ryzyku walutowemu lub ryzyku cen towarów;

d) wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rozliczenia obliczone zgodnie z art. 378 i 380;

e) wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej obliczone zgodnie z tytułem VI niniejszej części;

f) wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego obliczone zgodnie z tytułem III niniejszej części;

g) obliczone zgodnie z tytułem II niniejszej części kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta wynikającego z działalności zaliczanej do portfela handlowego danej instytucji w odniesieniu do następujących rodzajów transakcji i umów:

   (i) kontraktów wymienionych w załączniku II i kredytowych instrumentów pochodnych;

▼M17

(ii) transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, których podstawę stanowią papiery wartościowe lub towary;

(iii) transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego, których podstawę stanowią papiery wartościowe lub towary;

(iv) transakcji z długim terminem rozliczenia.

5. Standardową łączną kwotę ekspozycji na ryzyko oblicza się jako sumę ust. 4 lit. a)–g), po uwzględnieniu ust. 6 i poniższych wymogów:

a) kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu ryzyka kredytowego, w tym ryzyka kredytowego kontrahenta i ryzyka rozmycia, o których mowa w ust. 4 lit. a), oraz z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta wynikającego z działalności zaliczanej do portfela handlowego danej instytucji, o którym mowa w lit. g) tego ustępu, oblicza się bez stosowania żadnej z poniższych metod:

(i) metody modeli wewnętrznych w odniesieniu do umów ramowych o kompensowaniu zobowiązań określonej w art. 221;

(ii) metody wewnętrznych ratingów (IRB) określonej w tytule II rozdział 3;

(iii) metody sekurytyzacji opartej na ratingach wewnętrznych określonej w art. 258, 259 i 260 oraz metody wewnętrznych oszacowań określonej w art. 265;

(iv) metody modeli wewnętrznych określonej w tytule II rozdział 6 sekcja 6;

b) wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego w odniesieniu do działalności zaliczanej do portfela handlowego, o której mowa w ust. 4 lit. b) ppkt (i), oblicza się bez stosowania:

(i) alternatywnej metody modeli wewnętrznych określonej w tytule IV rozdział 1b; ani

(ii) w stosownych przypadkach – dowolnej metody wymienionej w lit. a) niniejszego ustępu;

c) wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do wszystkich rodzajów działalności zaliczanej do portfela bankowego instytucji, które podlegają ryzyku walutowemu lub ryzyku cen towarów, o których mowa w ust. 4 lit. c) niniejszego artykułu, oblicza się bez stosowania alternatywnej metody modeli wewnętrznych określonej w tytule IV rozdział 1b.

6. Do obliczania łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko bez zastosowania minimalnego progu kapitałowego, o której mowa w ust. 4, oraz standardowej łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, o której mowa w ust. 5, zastosowanie mają następujące przepisy:

a) wymogi w zakresie funduszy własnych, o których mowa w ust. 4 lit. d), e) oraz f), obejmują wymogi wynikające z wszystkich rodzajów działalności danej instytucji;

▼M17

b) instytucje mnożą wymogi w zakresie funduszy własnych określone w ust. 4 lit. b)–f) przez 12,5.

▼M8

Artykuł 92a

Wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych dotyczące globalnych instytucji o znaczeniu systemowym

▼C8

1. Z zastrzeżeniem art. 93 i 94 oraz wyjątków określonych w ust. 2 niniejszego artykułu instytucje określone jako podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które są podmiotami będącymi globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym muszą zawsze spełniać następujące wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych:

▼M17

a) współczynnik oparty na analizie ryzyka na poziomie 18 %, odzwierciedlający fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne instytucji wyrażone jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3;

▼M8

b) współczynnik nieoparty na analizie ryzyka na poziomie 6,75 %, odzwierciedlający fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne instytucji wyrażone jako odsetek miary ekspozycji całkowitej, o której mowa w art. 429 ust. 4.

2. Wymogi określone w ust. 1 nie mają zastosowania w następujących przypadkach:

a) w ciągu trzech lat od dnia, w którym dana instytucja lub grupa, do której należy dana instytucja, została określona jako globalna instytucja o znaczeniu systemowym;

b) w ciągu dwóch lat od dnia, w którym organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zastosował instrument umorzenia lub konwersji długu zgodnie z dyrektywą 2014/59/UE;

c) w ciągu dwóch lat od dnia, w którym podmiot restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wprowadził alternatywny środek sektora prywatnego, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2014/59/UE, na mocy którego instrumenty kapitałowe i inne zobowiązania zostały umorzone lub poddane konwersji na pozycje w kapitale podstawowym Tier I w celu dokapitalizowania podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji bez stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

▼M15

_____

▼M8

Artykuł 92b

Wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych dotyczący globalnych instytucji o znaczeniu systemowym spoza UE

1. Instytucje, które są istotnymi jednostkami zależnymi globalnych instytucji o znaczeniu systemowym spoza UE i które nie są podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, muszą zawsze spełniać wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych na poziomie 90 % wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych określonych w art. 92a.

▼M8

2. Do celów zgodności z ust. 1 instrumenty dodatkowe w Tier I, instrumenty w Tier II i instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych uwzględnia się wyłącznie wtedy, gdy instrumenty te znajdują się w posiadaniu jednostki dominującej najwyższego szczebla danej globalnej instytucji o znaczeniu systemowym spoza UE i zostały wyemitowane bezpośrednio lub pośrednio poprzez inne podmioty w tej samej grupie, pod warunkiem że wszystkie takie podmioty mają siedzibę w tym samym państwie trzecim co ta jednostka dominująca najwyższego szczebla lub w państwie członkowskim.

3. Instrument zobowiązań kwalifikowalnych jest uwzględniany do celów zgodności z ust. 1 tylko w przypadku gdy spełnia wszystkie następujące warunki dodatkowe:

a) w przypadku standardowego postępowania upadłościowego zdefiniowanego w art. 2 ust. 1 pkt 47 dyrektywy 2014/59/UE, należność z tytułu zobowiązania ma niższy stopień uprzywilejowania niż należności wynikające z zobowiązań, które nie spełniają warunków określonych w ust. 2 niniejszego artykułu i które nie kwalifikują się jako fundusze własne;

b) instrument ten podlega uprawnieniom do umorzenia lub konwersji zgodnie z art. 59–62 dyrektywy 2014/59/UE.

▼B

Artykuł 93

Wymóg dotyczący kapitału założycielskiego w przypadku instytucji kontynuujących działalność

1. Wysokość funduszy własnych instytucji nie może spaść poniżej kwoty kapitału założycielskiego wymaganego w chwili udzielenia zezwolenia.

2. Instytucje kredytowe, które istniały już w dniu 1 stycznia 1993 r. i w których kwota funduszy własnych nie osiąga wymaganej kwoty kapitału założycielskiego, mogą w dalszym ciągu prowadzić działalność. W takim przypadku kwota funduszy własnych tych instytucji nie może spaść poniżej najwyższego poziomu osiągniętego po dniu 22 grudnia 1989 r.

▼M9

_____

4. W przypadku gdy kontrolę nad instytucją kwalifikującą się do kategorii, o której mowa w ust. 2, przejmuje osoba fizyczna lub prawna inna niż osoba, która wcześniej kontrolowała tę instytucję, kwotę funduszy własnych tej instytucji doprowadza się do wymaganej kwoty kapitału założycielskiego.

5. W przypadku gdy następuje połączenie co najmniej dwóch instytucji kwalifikujących się do kategorii, o której mowa w ust. 2, kwota funduszy własnych instytucji powstałej w wyniku tego połączenia nie może spaść poniżej sumy funduszy własnych połączonych instytucji w chwili połączenia, o ile nie została osiągnięta wymagana kwota kapitału założycielskiego.

6. W przypadku gdy właściwe organy uznają, że w celu zapewnienia wypłacalności danej instytucji niezbędne jest spełnienie wymogu określonego w ust. 1, nie mają zastosowania przepisy zawarte w ust. 2, 4 i 5.

▼M8

Artykuł 94

Odstępstwo w odniesieniu do działalności zaliczanej do portfela handlowego prowadzonej na małą skalę

1. ►M17 Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 4 lit. b) i art. 92 ust. 5 lit. b) instytucje mogą obliczać wymóg w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do swojej działalności zaliczanej do portfela handlowego zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, pod warunkiem że wielkość ich bilansowej i pozabilansowej działalności zaliczanej do portfela handlowego nie przekracza – w oparciu o ocenę przeprowadzaną co miesiąc na podstawie danych z ostatniego dnia miesiąca – żadnego z poniższych progów: ◄

a) 5 % całkowitej kwoty aktywów instytucji;

b) 50 mln EUR.

2. W przypadku gdy spełnione są oba warunki określone w ust. 1 lit. a) i b), instytucje mogą obliczać wymóg w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do swojej działalności zaliczanej do portfela handlowego w następujący sposób:

▼M17

a) w przypadku kontraktów wymienionych w załączniku II pkt 1, umów dotyczących instrumentów kapitałowych, o których mowa w pkt 3 tego załącznika, oraz kredytowych instrumentów pochodnych instytucje mogą zwolnić te pozycje z wymogu w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 92 ust. 4 lit. b) i art. 92 ust. 5 lit. b);

b) w przypadku pozycji portfela handlowego innych niż te, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu, instytucje mogą zastąpić wymóg w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 92 ust. 4 lit. b) i art. 92 ust. 5 lit. b), wymogiem obliczonym zgodnie z art. 92 ust. 4 lit. a) i art. 92 ust. 5 lit. a).

▼M8

3. Do celów ust. 1 instytucje obliczają wielkość prowadzonej przez siebie działalności bilansowej i pozabilansowej zaliczanej do portfela handlowego na podstawie danych z ostatniego dnia każdego miesiąca zgodnie z poniższymi wymogami:

a) w obliczeniach uwzględnia się wszystkie pozycje przypisane do portfela handlowego zgodnie z art. 104, z wyjątkiem:

   (i) pozycji dotyczących wymiany walutowej i towarów;

   (ii) pozycji w kredytowych instrumentach pochodnych, które uznaje się za wewnętrzne instrumenty zabezpieczające przed ekspozycjami na ryzyko kredytowe zaliczonymi do portfela bankowego lub ekspozycjami na ryzyko kredytowe kontrahenta oraz transakcji na kredytowych instrumentach pochodnych, które doskonale kompensują ryzyko rynkowe tych wewnętrznych instrumentów zabezpieczających, zgodnie z art. 106 ust. 3;

b) wszystkie pozycje uwzględniane w obliczeniach zgodnie z lit. a) wycenia się według ich wartości rynkowej w danym dniu; w przypadku gdy wartość rynkowa pozycji nie jest dostępna w danym dniu, instytucje stosują wartość godziwą dla tej pozycji w danym dniu; w przypadku gdy wartość rynkowa i wartość godziwa pozycji nie są dostępne w danym dniu, instytucje stosują ostatnią dostępną wartość rynkową lub ostatnią dostępną wartość godziwą dla tej pozycji;

▼M17

c) wartość bezwzględną zagregowanej pozycji długiej sumuje się z wartością bezwzględną zagregowanej pozycji krótkiej.

Do celów akapitu pierwszego pozycja długa oznacza, że gdy wartość głównego czynnika wpływającego na ryzyko pozycji rośnie, jej wartość rynkowa również rośnie; z kolei pozycja krótka oznacza, że gdy wartość głównego czynnika wpływającego na ryzyko pozycji rośnie, jej wartość rynkowa maleje.

Do celów akapitu pierwszego wartość zagregowanej pozycji długiej (krótkiej) jest równa sumie wartości poszczególnych pozycji długich (krótkich) uwzględnionych w obliczeniach zgodnie z lit. a).

▼M8

4. W przypadku gdy spełnione są oba warunki określone w ust. 1 lit. a) i b) niniejszego artykułu – niezależnie od obowiązków określonych w art. 74 i 83 dyrektywy 2013/36/UE – art. 102 ust. 3 i 4, art. 103 i 104b niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania.

5. Instytucje powiadamiają właściwe organy o obliczaniu lub zaprzestaniu obliczania przez nie wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do swojej działalności zaliczanej do portfela handlowego zgodnie z ust. 2.

6. Instytucja, która nie spełnia już jednego lub większej liczby warunków określonych w ust. 1, niezwłocznie powiadamia o tym właściwy organ.

7. Instytucja zaprzestaje obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do swojej działalności zaliczanej do portfela handlowego zgodnie z ust. 2 w ciągu trzech miesięcy od wystąpienia jednej z poniższych sytuacji:

a) instytucja nie spełnia warunków określonych w ust. 1 lit. a) lub b) przez trzy kolejne miesiące;

b) instytucja nie spełnia warunków określonych w ust. 1 lit. a) lub b) przez ponad sześć z ostatnich 12 miesięcy.

8. W przypadku gdy instytucja zaprzestała obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do swojej działalności zaliczanej do portfela handlowego zgodnie z niniejszym artykułem, może ona obliczać wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do swojej działalności zaliczanej do portfela handlowego zgodnie z niniejszym artykułem tylko w przypadku gdy wykaże właściwemu organowi, że wszystkie warunki określone w ust. 1 były spełnione nieprzerwanie przez okres całego roku.

9. Instytucje nie mogą otwierać, nabywać lub sprzedawać pozycji portfela handlowego jedynie w celu spełnienia któregokolwiek z warunków określonych w ust. 1 w trakcie comiesięcznej oceny.

▼M17

10. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych, aby określić metodę wskazywania głównego czynnika wpływającego na ryzyko danej pozycji oraz ustalania, czy dana transakcja stanowi pozycję długą czy krótką, o których to pozycjach mowa w ust. 3 niniejszego artykułu i art. 273a ust. 3 i art. 325a ust. 2.

▼M17

Przy opracowywaniu tych projektów regulacyjnych standardów technicznych EUNB uwzględnia metodę opracowaną na potrzeby regulacyjnych standardów technicznych dopuszczoną zgodnie z art. 279a ust. 3 lit. b).

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2025 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼B

Sekcja 2

Wymogi w zakresie funduszy własnych obowiązujące firmy inwestycyjne posiadające ograniczone zezwolenie na świadczenie usług inwestycyjnych

Artykuł 95

Wymogi w zakresie funduszy własnych obowiązujące firmy inwestycyjne posiadające ograniczone zezwolenie na świadczenie usług inwestycyjnych

1. Do celów art. 92 ust. 3 firmy inwestycyjne, które nie posiadają zezwolenia na świadczenie usług inwestycyjnych i prowadzenie działalności wymienionych w pkt 3) i 6) sekcji A załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE, obliczają łączną kwotę ekspozycji na ryzyko w sposób określony w ust. 2.

2. Firmy inwestycyjne, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz firmy, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 lit. c), które świadczą usługi inwestycyjne i prowadzą działalność wymienione w pkt 2) i 4) sekcji A załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE, obliczają łączną kwotę ekspozycji na ryzyko jako wyższą z następujących wartości:

▼M17

a) suma pozycji, o których mowa w art. 92 ust. 4 lit. a)–e) oraz g), po zastosowaniu art. 92 ust. 6;

▼B

b) 12,5 pomnożone przez kwotę określoną w art. 97.

Firmy, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 lit. c), które świadczą działalność i usługi inwestycyjne wymienione w pkt 2) i 4) sekcji A załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE, spełniają wymogi określone w art. 92 ust. 1 i 2 na podstawie łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko, o której mowa w akapicie pierwszym.

Właściwe organy mogą ustalić wymogi w zakresie funduszy własnych dla firm, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 lit. c), które świadczą usługi inwestycyjne i prowadzą działalność wymienione w pkt 2) i 4) sekcji A załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE, jako wymogi w zakresie funduszy własnych, które byłyby wiążące dla tych firm zgodnie z krajowymi środkami transpozycji obowiązującymi na dzień 31 grudnia 2013 r. w odniesieniu do dyrektywy 2006/49/WE i dyrektywy 2006/48/WE.

▼C2

3. Firmy inwestycyjne, o których mowa w ust. 1, podlegają wszystkim pozostałym przepisom dotyczącym ryzyka operacyjnego zawartym w tytule VII rozdział 2 sekcja II podsekcja 2 dyrektywy 2013/36/UE.

▼B

Artykuł 96

Wymogi w zakresie funduszy własnych obowiązujące firmy inwestycyjne, które utrzymują kapitał założycielski zgodnie z art. 28 ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE

►C2 1. Do celów art. 92 ust. 3 następujące kategorie firm inwestycyjnych, które utrzymują kapitał ◄ założycielski zgodnie z art. 28 ust. 2 dyrektywy 2013/36/UE, obliczają łączną kwotę ekspozycji na ryzyko w sposób określony w ust. 2 niniejszego artykułu:

a) firmy inwestycyjne, które zawierają transakcje na własny rachunek wyłącznie w celu wykonania lub wywiązania się ze zlecenia klienta lub w celu uzyskania dostępu do systemu rozliczeń i rozrachunku lub uznanej giełdy, działając w roli agenta lub wykonując zlecenie klienta;

b) firmy inwestycyjne, które spełniają wszystkie następujące warunki:

(i) które nie przechowują środków pieniężnych ani papierów wartościowych klienta;

(ii) które zawierają transakcje jedynie na własny rachunek;

(iii) które nie mają zewnętrznych klientów;

(iv) których transakcje są wykonywane i rozliczane na odpowiedzialność instytucji rozliczeniowej, a także są przez taką instytucję gwarantowane.

2. W odniesieniu do firm inwestycyjnych, o których mowa w ust. 1, łączną kwotę ekspozycji na ryzyko oblicza się jako sumę następujących elementów:

▼M17

a) przepisów art. 92 ust. 4 lit. a)–e) oraz g) po zastosowaniu art. 92 ust. 6;

▼B

b) kwoty, o której mowa w art. 97, pomnożonej przez liczbę 12,5.

3. Firmy inwestycyjne, o których mowa w ust. 1, podlegają wszystkim pozostałym przepisom dotyczącym ryzyka operacyjnego zawartym w tytule VII rozdział 3 sekcja II podsekcja 1 dyrektywy 2013/36/UE.

Artykuł 97

Fundusze własne oparte na stałych kosztach pośrednich

1. Zgodnie z art. 95 i 96 firma inwestycyjna i firmy, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 lit. c), które świadczą usługi inwestycyjne i prowadzą działalność określone w pkt 2) i 4) sekcji A załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE, utrzymują uznany kapitał na poziomie co najmniej jednej czwartej stałych kosztów pośrednich poniesionych w roku poprzednim.

▼B

2. W przypadku zmiany działalności firmy inwestycyjnej w stosunku do roku poprzedniego, którą to zmianę właściwy organ uznaje za istotną, organ ten może skorygować wymóg określony w ust. 1.

3. Jeżeli dana firma inwestycyjna nie prowadzi jeszcze działalności przez pełny rok, licząc od dnia podjęcia tej działalności, utrzymuje ona uznany kapitał na poziomie co najmniej jednej czwartej stałych kosztów pośrednich przewidywanych w planie biznesowym, chyba że właściwy organ zażąda skorygowania tego planu.

4. EUNB, w porozumieniu z EUNGiPW, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania następujących elementów:

a) obliczania wymogu posiadania uznanego kapitału w wysokości co najmniej jednej czwartej stałych kosztów pośrednich poniesionych w roku poprzednim;

b) warunków korygowania przez właściwe organy wymogu posiadania uznanego kapitału w wysokości co najmniej jednej czwartej stałych kosztów pośrednich poniesionych w roku poprzednim;

c) obliczania prognozowanych stałych kosztów pośrednich w przypadku firmy inwestycyjnej, która nie prowadzi jeszcze działalności przez pełny rok.

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 marca 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 98

Fundusze własne w odniesieniu do firm inwestycyjnych na zasadzie skonsolidowanej

1. W przypadku firm inwestycyjnych, o których mowa w art. 95 ust. 1, wchodzących w skład grupy, która nie obejmuje żadnych instytucji kredytowych, dominująca firma inwestycyjna z państwa członkowskiego stosuje przepisy art. 92 na poziomie skonsolidowanym w następujący sposób:

a) stosowanie łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej w sposób określony w art. 95 ust. 2;

b) fundusze własne obliczane na podstawie skonsolidowanej sytuacji dominującej firmy inwestycyjnej lub, stosownie do przypadku, sytuacji finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

2. W przypadku firm inwestycyjnych, o których mowa w art. 96 ust. 1, wchodzących w skład grupy, która nie obejmuje żadnych instytucji kredytowych, dominująca firma inwestycyjna z państwa członkowskiego i firma inwestycyjna kontrolowana przez finansową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej stosują przepisy art. 92 na zasadzie skonsolidowanej w następujący sposób:

a) stosuje łączną kwotę ekspozycji na ryzyko obliczoną w sposób określony w art. 96 ust. 2;

▼B

b) stosuje fundusze własne obliczane na podstawie skonsolidowanej sytuacji dominującej firmy inwestycyjnej lub, stosownie do przypadku, sytuacji finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zgodnie z przepisami rozdziału 2 tytułu II części pierwszej.

▼M8

—————

▼B

ROZDZIAŁ 3

Portfel handlowy

Artykuł 102

Wymogi w zakresie portfela handlowego

1. Pozycje w portfelu handlowym albo nie podlegają żadnym ograniczeniom w zakresie ich zbywalności, albo można je zabezpieczyć.

▼M8

2. Przeznaczenie do obrotu wykazuje się na podstawie strategii, zasad i procedur ustanowionych przez instytucję w celu zarządzania daną pozycją lub portfelem zgodnie z art. 103, 104 i 104a.

3. Instytucje ustanawiają i utrzymują system zarządzania swoim portfelem handlowym oraz jego kontroli zgodnie z art. 103.

▼M17

4. Do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z metodą, o której mowa w art. 325 ust. 1 lit. b), pozycje portfela handlowego przypisuje się jednostkom odpowiadającym za handel.

▼M8

5. Pozycje portfela handlowego podlegają wymogom w zakresie ostrożnej wyceny określonym w art. 105.

6. Instytucje traktują wewnętrzne instrumenty zabezpieczające zgodnie z art. 106.

Artykuł 103

Zarządzanie portfelem handlowym

1. Instytucje posiadają jasno określone zasady i procedury ogólnego zarządzania portfelem handlowym. Te zasady i procedury odnoszą się przynajmniej do:

a) działalności, którą instytucja uznaje za działalność handlową i zalicza do portfela handlowego do celów wymogu w zakresie funduszy własnych;

b) zakresu, w jakim pozycja podlega codziennej wycenie rynkowej w drodze odniesienia do aktywnego, płynnego rynku dwustronnego;

c) w przypadku pozycji podlegających wycenie według modelu – zakresu, w jakim instytucja może:

(i) rozpoznać wszystkie istotne ryzyka związane z pozycją;

▼M8

(ii) zabezpieczyć się przed wszystkimi istotnymi ryzykami związanymi z pozycją za pomocą instrumentów, dla których istnieje aktywny, płynny rynek dwustronny;

(iii) dokonywać miarodajnych oszacowań podstawowych założeń i parametrów stosowanych w modelu;

d) zakresu, w jakim instytucja może i jest zobowiązana generować wyceny dotyczące pozycji, które mogą być walidowane zewnętrznie w jednolity sposób;

e) zakresu, w jakim ograniczenia prawne lub inne wymogi operacyjne wpłynęłyby negatywnie na zdolność instytucji do upłynnienia lub zabezpieczenia pozycji w krótkim okresie;

f) zakresu, w jakim instytucja może i jest zobowiązana aktywnie zarządzać ryzykiem związanymi z pozycjami w ramach swojej działalności handlowej;

g) zakresu, w jakim instytucja może reklasyfikować ryzyko lub pozycje między portfelem bankowym a portfelem handlowym oraz wymogi dla takiej reklasyfikacji, zgodnie z art. 104a.

2. Zarządzając swoimi pozycjami lub portfelami pozycji w portfelu handlowym, instytucja spełnia wszystkie następujące wymogi:

a) instytucja posiada dobrze udokumentowaną strategię handlową w odniesieniu do pozycji lub portfeli w portfelu handlowym, zatwierdzoną przez kadrę kierowniczą wyższego szczebla i obejmującą oczekiwany okres posiadania;

b) instytucja posiada jasno określone zasady i procedury w odniesieniu do aktywnego zarządzania pozycjami lub portfelami w portfelu handlowym; te zasady i procedury obejmują następujące kwestie:

(i) które pozycje lub portfele pozycji mogą być otwierane przez poszczególne jednostki odpowiadające za handel lub, w zależności od przypadku, przez wyznaczonych dealerów;

(ii) ustalanie limitów pozycji i monitorowanie ich pod względem adekwatności;

(iii) zapewnianie, aby dealerzy mogli swobodnie otwierać pozycję i zarządzać nią w ramach uzgodnionych limitów oraz zgodnie z zatwierdzoną strategią;

(iv) zapewnianie, aby kadra kierownicza wyższego szczebla otrzymywała sprawozdania na temat pozycji, co stanowi integralną część procesu zarządzania ryzykiem danej instytucji;

(v) zapewnianie, aby pozycje były aktywnie monitorowane, z uwzględnieniem źródeł informacji rynkowych, a także aby przeprowadzano ocenę zbywalności lub możliwości zabezpieczenia pozycji lub wiążącego się z nią ryzyka, w tym oceny, jakości i dostępności wejściowych danych rynkowych do procesu wyceny, poziomu obrotu rynkowego, wielkości pozycji będących w obrocie rynkowym;

▼M8

(vi) aktywne procedury przeciwdziałania oszustwom i środki kontroli w tym zakresie;

c) instytucja posiada jasno określone zasady i procedury w celu monitorowania pozycji pod kątem strategii handlowej instytucji, w tym monitorowania wielkości obrotu i pozycji, dla których zostały przekroczone wyznaczone pierwotnie okresy posiadania.

▼M17

Artykuł 104

Uwzględnienie w portfelu handlowym

1. Instytucja ustanawia jasno określone zasady i procedury ustalania, które pozycje należy uwzględnić w portfelu handlowym do celów obliczania jej wymogów w zakresie funduszy własnych, zgodnie z art. 102 i niniejszym artykułem, z uwzględnieniem możliwości i praktyk danej instytucji w zakresie zarządzania ryzykiem. Instytucja w pełni dokumentuje przestrzeganie tych zasad i procedur, poddaje je audytowi wewnętrznemu co najmniej raz w roku oraz udostępnia wyniki tego audytu właściwym organom.

Instytucja posiada niezależną komórkę kontroli ryzyka, która na bieżąco ocenia, czy jej instrumenty są właściwie przypisane do portfela handlowego lub bankowego.

2. Instytucje przypisują do portfela handlowego pozycje w następujących instrumentach:

a) instrumentach spełniających kryteria określone w art. 325 ust. 6, 7 i 8 celem uwzględnienia w alternatywnym korelacyjnym portfelu handlowym (ACTP);

b) instrumentach, które powodowałyby powstanie krótkiej pozycji kredytowej netto lub krótkiej pozycji kapitałowej netto w portfelu bankowym, z wyjątkiem zobowiązań własnych instytucji, chyba że pozycje te spełniają kryteria, o których mowa w lit. e);

c) instrumentach wynikających ze zobowiązań do gwarantowania emisji papierów wartościowych, jeżeli te zobowiązania do gwarantowania emisji dotyczą wyłącznie papierów wartościowych, co do których oczekuje się, że zostaną nabyte przez instytucję w dniu rozliczenia;

d) instrumentach zaklasyfikowanych jednoznacznie jako przeznaczone do obrotu zgodnie ze standardami rachunkowości mającymi zastosowanie do danej instytucji;

e) instrumentach wynikających z działalności animatora rynku;

f) przeznaczonych do obrotu pozycjach w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że przedsiębiorstwa te spełniają co najmniej jeden z warunków określonych w ust. 8;

g) notowanych instrumentach kapitałowych;

h) transakcjach finansowanych z użyciem papierów wartościowych związanych z działalnością handlową;

i) opcjach lub innych instrumentach pochodnych wbudowanych w zobowiązania własne danej instytucji w portfelu bankowym, które wiążą się z ryzykiem kredytowym lub ryzykiem cen akcji.

▼M17

Do celów akapitu pierwszego lit. b) instytucja posiada krótką pozycję kapitałową netto, jeżeli spadek ceny akcji przynosi instytucji zysk. Instytucja posiada krótką pozycję kredytową netto, gdy wzrost spreadu kredytowego lub pogorszenie wiarygodności kredytowej emitenta lub grupy emitentów przynosi instytucji zysk. Instytucje stale monitorują, czy instrumenty powodują powstanie krótkiej pozycji kredytowej netto lub krótkiej pozycji kapitałowej netto w portfelu bankowym.

Do celów akapitu pierwszego lit. i) instytucja oddziela od zobowiązania własnego w portfelu bankowym, wbudowaną opcję lub inny instrument pochodny, które wiążą się z ryzykiem kredytowym lub ryzykiem cen akcji. Przypisuje wbudowaną opcję lub inny instrument pochodny do portfela handlowego i pozostawia zobowiązanie własne w portfelu bankowym. Jeżeli z racji jego charakteru danego instrumentu nie można oddzielić, instytucja przypisuje cały instrument do portfela handlowego. W takim przypadku należycie dokumentuje powód zastosowania takiego podejścia.

3. Instytucje nie przypisują do portfela handlowego pozycji w następujących instrumentach:

a) instrumentach utrzymywanych w celu sekurytyzacji (ang. securitisation warehousing);

b) instrumentach związanych z posiadanymi nieruchomościami;

c) nienotowanych instrumentach kapitałowych;

d) instrumentach związanych z kredytami detalicznymi i kredytami dla MŚP;

e) pozycjach w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania innych niż te, o których mowa w ust. 2 lit. f);

f) instrumentach pochodnych i przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania z co najmniej jednym z instrumentów bazowych, o których mowa w lit. a)–d) niniejszego ustępu;

g) instrumentach zabezpieczających konkretne ryzyko co najmniej jednej pozycji w instrumencie, o którym mowa w lit. a)–f), h) oraz i) niniejszego ustępu;

h) zobowiązaniach własnych instytucji, chyba że instrumenty takie spełniają kryteria, o których mowa w ust. 2 lit. e), lub kryteria, o których mowa w ust. 2 akapit trzeci;

i) instrumentach w funduszach hedgingowych.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 instytucja może przypisać pozycję w instrumencie, o którym mowa w lit. d)–i) tego ustępu, do portfela bankowego, pod warunkiem uzyskania zgody właściwego organu. Właściwy organ udziela zgody, jeżeli instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że pozycja ta nie jest przeznaczona do obrotu ani nie zabezpiecza pozycji przeznaczonych do obrotu.

▼**M17**

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 instytucja może przypisać pozycję w instrumencie, o którym mowa w lit. i) tego ustępu, do portfela handlowego, pod warunkiem uzyskania zgody właściwego organu. Właściwy organ udziela zgody, jeżeli instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że pozycja jest przeznaczona do obrotu lub zabezpiecza pozycje przeznaczone do obrotu i że instytucja spełnia co najmniej jeden z warunków określonych w ust. 8 w odniesieniu do tej pozycji.

6. Jeżeli instytucja przypisała do portfela handlowego pozycję w instrumencie innym niż instrumenty, o których mowa w ust. 2 lit. a), b) lub c), organ właściwy dla tej instytucji może zwrócić się do niej o przedstawienie dowodów uzasadniających takie przypisanie. Jeżeli instytucja nie przedstawi odpowiednich dowodów, właściwy organ może zażądać od niej przepisania tej pozycji do portfela bankowego.

7. Jeżeli instytucja przypisała do portfela bankowego pozycję w instrumencie innym niż instrumenty, o których mowa w ust. 3, organ właściwy dla tej instytucji może zwrócić się do niej o przedstawienie dowodów uzasadniających takie przypisanie. Jeżeli instytucja nie przedstawi odpowiednich dowodów, właściwy organ może zażądać od niej przepisania tej pozycji do portfela handlowego.

8. Instytucja przypisuje do portfela handlowego pozycję w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, inną niż pozycje, o których mowa w ust. 3 lit. f), która jest przeznaczona do obrotu, jeżeli instytucja spełnia dowolny z następujących warunków:

a) instytucja jest w stanie uzyskać wystarczające informacje na temat poszczególnych ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania;

b) instytucja nie jest w stanie uzyskać wystarczających informacji na temat poszczególnych ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, natomiast zna zakres uprawnień przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania i jest w stanie uzyskać dzienne notowania cen przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania.

9. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania procedury, którą instytucje mają stosować do obliczania i monitorowania krótkich pozycji kredytowych netto lub krótkich pozycji kapitałowych netto w portfelu bankowym, o których mowa w ust. 2 lit. b).

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2027 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M8

Artykuł 104a

Reklasyfikacja pozycji

1. Instytucje posiadają jasno określone zasady dotyczące określania wyjątkowych okoliczności, które uzasadniają reklasyfikację pozycji portfela handlowego na pozycję portfela bankowego lub odwrotnie, reklasyfikację pozycji portfela bankowego na pozycję portfela handlowego, do celów ustalenia ich wymogów w zakresie funduszy własnych w sposób wymagany przez właściwe organy. Instytucje dokonują przeglądu tych zasad co najmniej raz w roku.

▼M17

EUNB monitoruje zakres praktyk nadzorczych i do dnia 10 lipca 2027 r. wyda wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 dotyczące znaczenia pojęcia „wyjątkowe okoliczności" do celów akapitu pierwszego niniejszego ustępu i ust. 5 niniejszego artykułu. Do czasu wydania tych wytycznych przez EUNB właściwe organy powiadamiają EUNB o swoich decyzjach dotyczących udzielenia lub nieudzielenia instytucjom zezwoleń na reklasyfikację pozycji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, oraz przekazują uzasadnienie tych decyzji.

▼M8

2. Właściwe organy udzielają zezwolenia na reklasyfikację pozycji portfela handlowego na pozycję portfela bankowego lub odwrotnie, pozycji portfela bankowego na pozycję portfela handlowego, do celów ustalenia wymogów w zakresie funduszy własnych instytucji wyłącznie w przypadku gdy instytucja przedstawiła właściwym organom pisemne dowody na to, że jej decyzja o reklasyfikacji tej pozycji jest wynikiem wyjątkowych okoliczności, które są spójne z zasadami ustanowionymi przez instytucję zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. W tym celu instytucja przedstawia wystarczające dowody na to, że pozycja ta nie spełnia już warunku pozwalającego na sklasyfikowanie jej jako pozycji portfela handlowego lub portfela bankowego zgodnie z art. 104.

Decyzję, o której mowa w akapicie pierwszym, zatwierdza organ zarządzający.

3. W przypadku gdy właściwy organ udzielił zezwolenia na reklasyfikację pozycji zgodnie z ust. 2, instytucja, która uzyskała to zezwolenie:

a) niezwłocznie podaje do wiadomości publicznej:

   (i) informację o tym, że jej pozycję reklasyfikowano; oraz

   (ii) w przypadku gdy skutkiem tej reklasyfikacji jest obniżenie wymogów w zakresie funduszy własnych danej instytucji – wielkość tego obniżenia; oraz

b) w przypadku gdy skutkiem tej reklasyfikacji jest obniżenie wymogów w zakresie funduszy własnych danej instytucji – nie uznaje tego skutku do czasu zapadalności pozycji, chyba że organ właściwy dla instytucji zezwoli jej na uznanie tego skutku we wcześniejszym terminie.

▼M8

4. Instytucja oblicza zmianę netto kwoty swoich wymogów w zakresie funduszy własnych wynikającą z reklasyfikacji pozycji jako różnicę między wymogami w zakresie funduszy własnych niezwłocznie po reklasyfikacji a wymogami w zakresie funduszy własnych bezpośrednio przed reklasyfikacją, przy czym każdy z tych wymogów oblicza się zgodnie z art. 92. W obliczeniu nie uwzględnia się skutków jakichkolwiek czynników innych niż reklasyfikacja.

▼M17

5. Reklasyfikacja pozycji zgodnie z niniejszym artykułem jest nieodwołalna, chyba że istnieją wyjątkowe okoliczności, o których mowa w ust. 1.

6. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu instytucja może reklasyfikować pozycję portfela bankowego jako pozycję portfela handlowego na mocy art. 104 ust. 2 lit. d) bez konieczności uzyskania zezwolenia właściwego organu. W takim przypadku wymogi określone w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu nadal mają zastosowanie do tej instytucji. Instytucja niezwłocznie powiadamia właściwy organ o dokonaniu takiej reklasyfikacji.

▼M8

Artykuł 104b

Wymogi dotyczące jednostki odpowiadającej za handel

▼M17

1. Do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z metodą, o której mowa w art. 325 ust. 1 lit. b), instytucje tworzą jednostki odpowiadające za handel i przypisują każdą ze swoich pozycji portfela handlowego i portfela bankowego, o których mowa w ust. 5 i 6 niniejszego artykułu, jednej z tych jednostek odpowiadających za handel. Pozycje portfela handlowego przypisuje się tej samej jednostce odpowiadającej za handel wyłącznie w przypadku, gdy są one zgodne z uzgodnioną strategią działalności dotyczącą danej jednostki odpowiadającej za handel oraz konsekwentnie zarządzane i monitorowane zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.

▼M8

2. Jednostki odpowiadające za handel danych instytucji muszą zawsze spełniać wszystkie następujące wymogi:

a) każda jednostka odpowiadająca za handel posiada jasną i odrębną strategię działalności oraz strukturę zarządzania ryzykiem odpowiednią dla jej strategii działalności;

b) każda jednostka odpowiadająca za handel posiada jasną strukturę organizacyjną; pozycjami przypisanymi danej jednostce odpowiadającej za handel zarządzają wyznaczeni dealerzy w ramach instytucji; każdy dealer ma wyznaczone funkcje w jednostce odpowiadającej za handel; każdy dealer jest przydzielony tylko do jednej jednostki odpowiadającej za handel;

c) limity pozycji są ustalane w każdej jednostce odpowiadającej za handel zgodnie ze strategią działalności tej jednostki;

d) sprawozdania dotyczące działalności, rentowności, zarządzania ryzykiem i wymogów regulacyjnych na poziomie jednostki odpowiadającej za handel sporządzane są co najmniej raz w tygodniu i regularnie przekazywane organowi zarządzającemu;

▼M8

e) każda jednostka odpowiadająca za handel posiada jasny roczny plan biznesowy, w tym dokładnie zdefiniowaną politykę w zakresie wynagrodzeń opartą na rzetelnych kryteriach stosowanych do celów pomiaru wyników;

f) sprawozdania dotyczące pozycji o zbliżającym się terminie zapadalności, przekroczeń śródziennych limitów obrotu i przekroczeń dziennych limitów obrotu oraz dotyczące działań podjętych przez instytucje w celu zaradzenia tym przekroczeniom, a także oceny płynności rynkowej opracowuje się co miesiąc dla każdej jednostki odpowiadającej za handel oraz udostępnia właściwym organom.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 lit. b) instytucja może przypisać jednego dealera więcej niż jednej jednostce odpowiadającej za handel, pod warunkiem że instytucja ta wykaże w sposób zadowalający właściwy organ, że przypisanie nastąpiło ze względów biznesowych lub kadrowych i że przypisanie to spełnia pozostałe wymogi jakościowe określone w niniejszym artykule mające zastosowanie do dealerów i jednostek odpowiadającym za handel.

4. Instytucje powiadamiają właściwe organy o sposobie, w jaki zapewniają zgodność z ust. 2. Właściwe organy mogą wymagać od instytucji zmiany struktury lub organizacji jednostek odpowiadających za handel, aby były one zgodne z niniejszym artykułem.

▼M17

5. Aby obliczyć wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, instytucje przypisują każdą ze swoich pozycji portfela bankowego, które podlegają ryzyku walutowemu lub ryzyku cen towarów, jednostkom odpowiadającym za handel utworzonym zgodnie z ust. 1, które zarządzają ryzykami podobnymi do ryzyk związanych z tymi pozycjami.

6. Na zasadzie odstępstwa od ust. 5 przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego instytucje mogą utworzyć jednostkę lub jednostki odpowiadające za handel, do których przypisują one wyłącznie pozycje portfela bankowego, które są obciążone ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów. Te jednostki odpowiadające za handel nie podlegają wymogom określonym w ust. 1, 2 i 3.

Artykuł 104c

Sposób ujmowania zabezpieczeń ryzyka walutowego w odniesieniu do współczynników kapitałowych

1. Instytucja, która celowo utrzymuje pozycję ryzyka w celu zabezpieczenia się, przynajmniej częściowo, przed wpływem niekorzystnych zmian kursów walutowych na dowolny ze swoich współczynników kapitałowych, o których mowa w art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c), może – pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwego organu – wyłączyć tę pozycję ryzyka z wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka walutowego, o których mowa w art. 325 ust. 1, o ile spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) maksymalna kwota pozycji ryzyka wyłączonej z wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego jest ograniczona do kwoty pozycji ryzyka, która neutralizuje wrażliwość dowolnego współczynnika kapitałowego na niekorzystne zmiany kursów walutowych;

b) pozycja ryzyka jest wyłączona z wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego przez okres co najmniej sześciu miesięcy;

▼M17

c) instytucja ustanowiła odpowiednie ramy zarządzania ryzykiem w celu zabezpieczenia się przed wpływem niekorzystnych zmian kursów walutowych na wszelkie swoje współczynniki kapitałowe, w tym jasną strategię dotyczącą zabezpieczania i strukturę zarządzania;

d) instytucja przekazała właściwemu organowi uzasadnienie wyłączenia pozycji ryzyka z wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, szczegółowe informacje dotyczące tej pozycji ryzyka oraz kwotę podlegającą wyłączeniu.

2. Wszelkich wyłączeń pozycji ryzyka z wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z ust. 1 dokonuje się w spójny sposób.

3. Właściwy organ zatwierdza wszelkie dokonywane przez instytucję zmiany w ramach zarządzania ryzykiem, o których mowa w ust. 1 lit. c), oraz w szczegółowych informacjach dotyczących pozycji ryzyka, o których mowa w ust. 1 lit. d).

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) pozycji ryzyka, które instytucja może celowo zająć w celu zabezpieczenia się, przynajmniej częściowo, przed wpływem niekorzystnych zmian kursów walutowych na dowolne ze swoich współczynników kapitałowych, o których mowa w ust. 1;

b) sposobu ustalania maksymalnej kwoty, o której mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, oraz sposobu, w jaki instytucja ma wyłączać tę kwotę w przypadku każdej z metod, o których mowa w art. 325 ust. 1;

c) kryteriów, które mają spełniać stosowane przez instytucję ramy zarządzania ryzykiem, o których mowa w ust. 1 lit. c), aby można było je uznać za odpowiednie do celów niniejszego artykułu.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2026 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼B

Artykuł 105

Wymogi w zakresie ostrożnej wyceny

▼M8

1. Wszystkie pozycje portfela handlowego i pozycje portfela bankowego wyceniane według wartości godziwej podlegają standardom w zakresie ostrożnej wyceny określonym w niniejszym artykule. Instytucje w szczególności zapewniają, aby w ramach ostrożnej wyceny ich pozycji portfela handlowego osiągnięto odpowiedni stopień pewności, uwzględniający dynamiczny charakter pozycji portfela handlowego i pozycji portfela bankowego wycenianych według wartości godziwej, wymagania wynikające z podejścia ostrożnościowego oraz zasady działania i cel wymogów kapitałowych w odniesieniu do pozycji portfela handlowego i pozycji portfela bankowego wycenianych według wartości godziwej.

▼B

2. Instytucje ustanawiają i utrzymują systemy i mechanizmy kontroli wystarczające do zapewniania ostrożnych i wiarygodnych oszacowań dotyczących wyceny. Przedmiotowe systemy i mechanizmy kontroli zawierają co najmniej następujące elementy:

a) udokumentowane zasady i procedury dotyczące procesu wyceny, w tym wyraźnie określony zakres odpowiedzialności za poszczególne obszary wchodzące w skład procesu wyceny, źródła informacji rynkowych oraz ocenę ich adekwatności, wytyczne dotyczące stosowania nieobserwowalnych parametrów wejściowych odzwierciedlających założenia instytucji odnośnie do tego, jakie parametry zastosowaliby uczestnicy rynku do celów wyceny pozycji, częstotliwość dokonywania niezależnej wyceny, godziny ustalania dziennych cen zamknięcia, procedury korekty wycen, procedury weryfikacji na koniec miesiąca oraz weryfikacji doraźnej;

▼C2

b) struktura raportowania w dziale odpowiedzialnym za proces wyceny jest jasna i niezależna od jednostki operacyjnej, a jej ostatnim ogniwem jest organ zarządzający.

▼M8

3. Instytucje aktualizują wycenę pozycji portfela handlowego według wartości godziwej co najmniej raz dziennie. Zmiany wartości tych pozycji odnotowuje się w rachunku zysków i strat instytucji.

4. Instytucje dokonują w miarę możliwości wyceny rynkowej swoich pozycji portfela handlowego i pozycji portfela bankowego wycenianych według wartości godziwej, w tym przy stosowaniu do tych pozycji odpowiedniego sposobu ujmowania w kapitale.

▼B

5. Dokonując wyceny rynkowej, instytucja stosuje ostrożniejszy z kursów kupna/sprzedaży, chyba że dana instytucja może dokonać zamknięcia po średnim kursie rynkowym. W przypadku gdy instytucje korzystają z tego odstępstwa, co 6 miesięcy informują one swoje właściwe organy o odnośnych pozycjach i przedstawiają dowody na to, że mogą dokonać zamknięcia po średnim kursie rynkowym.

▼M8

6. W przypadku gdy wycena rynkowa nie jest możliwa, instytucje dokonują ostrożnej wyceny swoich pozycji i portfeli według modelu, w tym przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu pozycji portfela handlowego oraz pozycji wycenianych według wartości godziwej w portfelu bankowym.

▼B

7. Dokonując wyceny według modelu, instytucje spełniają następujące wymogi:

a) kadra kierownicza wyższego szczebla zna składniki portfela handlowego lub innych pozycji wycenianych według wartości godziwej, które są poddawane wycenie według modelu, i rozumie, że wycena tego typu wprowadza znaczną niepewność do sprawozdawczości dotyczącej ryzyka i wyników przedsiębiorstwa;

b) instytucje wykorzystują dane rynkowe odpowiadające w miarę możliwości cenom rynkowym oraz dokonują z dużą częstotliwością oceny adekwatności danych rynkowych dla konkretnej pozycji podlegającej wycenie oraz parametrów modelu;

▼B

c) w miarę dostępności instytucje stosują metody wyceny, które stanowią przyjętą praktykę rynkową w odniesieniu do danych instrumentów finansowych lub towarów;

d) jeżeli model został stworzony przez samą instytucję, opiera się on na stosownych założeniach, które zostały oszacowane i sprawdzone przez osoby odpowiednio do tego wykwalifikowane, niezwiązane z procesem tworzenia modelu;

e) instytucje ustanawiają procedury formalnej kontroli zmian oraz przechowują zabezpieczoną kopię modelu, którą stosują do okresowego sprawdzania wycen;

f) jednostka zarządzająca ryzykiem ma świadomość słabych punktów stosowanych modeli oraz zna sposoby jak najlepszego ich odzwierciedlenia w wynikach wyceny; oraz

g) modele instytucji są poddawane okresowemu przeglądowi w celu określenia dokładności ich funkcjonowania, w tym dokonania oceny ciągłej prawidłowości założeń, analizy zysków i strat w zestawieniu z czynnikami ryzyka oraz porównania rzeczywistych wartości zamknięcia z wynikami modelu.

▼M8

Do celów lit. d) akapitu pierwszego model opracowuje się lub zatwierdza niezależnie od jednostek odpowiadających za handel oraz poddaje się go niezależnym testom, które obejmują walidację danych matematycznych, założeń oraz zastosowanego oprogramowania.

▼B

8. Oprócz codziennej wyceny rynkowej lub wyceny według modelu instytucje dokonują niezależnej weryfikacji cen. Weryfikacji cen rynkowych i danych wejściowych modelu dokonuje osoba lub jednostka niezależna od osób lub jednostek będących beneficjentami portfela handlowego, co najmniej raz w miesiącu lub częściej, w zależności od charakteru rynku lub działalności handlowej. Jeżeli niedostępne są niezależne źródła cen lub źródła te są bardziej subiektywne, właściwe może okazać się zastosowanie środków ostrożności, takich jak korekta wyceny.

9. Instytucje ustanawiają i stosują procedury dotyczące uwzględniania korekt wyceny.

10. Instytucje oficjalnie uwzględniają następujące korekty wyceny: niezrealizowane marże kredytowe, koszty zamknięcia, ryzyka operacyjne, niepewność dotycząca cen rynkowych, przedterminowe rozwiązanie umowy, koszty inwestycji i finansowania, przyszłe koszty administracyjne oraz, w stosownych przypadkach, ryzyko modelu.

11. Instytucje ustanawiają i stosują procedury dotyczące obliczania korekty bieżącej wyceny wszystkich pozycji mniej płynnych, które mogą powstać w szczególności na skutek zdarzeń rynkowych lub sytuacji związanych z instytucją, takich jak pozycje o dużej koncentracji lub pozycje, dla których przekroczono pierwotnie wyznaczone okresy posiadania. W razie konieczności instytucje przeprowadzają takie korekty oprócz wszelkich zmian dotyczących wartości pozycji, które są wymagane do celów sprawozdawczości finansowej, oraz opracowują takie korekty w celu odzwierciedlenia braku płynności danej pozycji. Zgodnie z tymi procedurami, podejmując decyzję o ewentualnej konieczności dokonania korekty wyceny w przypadku pozycji mniej płynnych, instytucje uwzględniają kilka czynników. Czynniki te obejmują następujące elementy:

▼M8

a) dodatkowy czas, jaki byłby potrzebny do zabezpieczenia pozycji lub ryzyka związanych z pozycją poza horyzontami płynnościowymi przypisanymi czynnikom ryzyka danej pozycji zgodnie z art. 325bd;

▼B

b) zmienność i średnią wartość różnicy pomiędzy ceną kupna a ceną sprzedaży;

c) dostępność kwotowań rynkowych (liczba i wskazanie animatorów rynku) oraz zmienność i średnią wielkość wolumenów obrotu, w tym wolumenów obrotu w okresach występowania napięć na rynku;

d) koncentracje na rynku;

e) struktura pozycji pod względem terminów zapadalności;

f) zakres, w jakim wycena opiera się na metodzie wyceny według modelu;

g) wpływ innych rodzajów ryzyka związanego z modelem.

12. W przypadku stosowania wycen sporządzonych przez osoby trzecie lub wycen według modelu instytucje rozważają, czy należy zastosować korektę wyceny. Instytucje rozważają oprócz tego potrzebę dokonania korekt z tytułu pozycji mniej płynnych oraz dokonują na bieżąco oceny, czy są one w dalszym ciągu adekwatne. Instytucje oceniają wprost również potrzebę dokonania korekt związanych z niepewnością co do danych wejściowych dotyczących parametrów wykorzystywanych w modelach.

13. W odniesieniu do złożonych produktów, w tym ekspozycji sekurytyzacyjnych i kredytowych instrumentów pochodnych uruchamianych n-tym niewykonaniem zobowiązania, instytucje oceniają wprost, czy istnieje potrzeba stosowania korekt wyceny, aby odzwierciedlić model ryzyka związanego z ewentualnym zastosowaniem niewłaściwej metody wyceny oraz model ryzyka związanego z zastosowaniem nieobserwowalnych (i potencjalnie niewłaściwych) parametrów kalibracji w modelu wyceny.

14. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, zgodnie z którymi do celów ust. 1 niniejszego artykułu stosuje się wymogi art. 105.

▼C1

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie do dnia 28 lipca 2013 r.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 106

Wewnętrzne instrumenty zabezpieczające

1. Wewnętrzny instrument zabezpieczający spełnia w szczególności następujące wymogi:

a) jego głównym celem nie jest uniknięcie lub obniżenie wymogów w zakresie funduszy własnych;

b) jest on we właściwy sposób udokumentowany i podlega określonym wewnętrznym procedurom zatwierdzenia i audytu;

▼B

c) jest obsługiwany na warunkach rynkowych;

d) ryzykiem rynkowym wywołanym wewnętrznym instrumentem zabezpieczającym zarządza się w sposób dynamiczny w portfelu handlowym w ramach zatwierdzonych limitów;

▼C2

e) jest on uważnie monitorowany przy zachowaniu odpowiednich procedur.

▼M8

2. Wymogi określone w ust. 1 stosuje się bez uszczerbku dla wymogów mających zastosowanie do pozycji zabezpieczonej, która należy do portfela bankowego lub portfela handlowego, w stosownych przypadkach.

▼M17

3. W przypadku gdy instytucja zabezpiecza ekspozycję na ryzyko kredytowe zaliczoną do portfela bankowego lub ekspozycję na ryzyko kontrahenta przy użyciu kredytowego instrumentu pochodnego zaliczanego do portfela handlowego tej instytucji, tę pozycję w kredytowym instrumencie pochodnym uznaje się za wewnętrzny instrument zabezpieczający ekspozycję na ryzyko kredytowe zaliczoną do portfela bankowego lub ekspozycję na ryzyko kontrahenta do celów obliczenia kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, o których mowa w art. 92 ust. 4 lit. a), w przypadku gdy instytucja zawrze z uznanym zewnętrznym dostawcą ochrony kolejną transakcję na kredytowy instrument pochodny, która spełnia wymogi w zakresie ochrony kredytowej nierzeczywistej w portfelu bankowym i doskonale kompensuje ryzyko rynkowe wewnętrznego instrumentu zabezpieczającego.

Zarówno wewnętrzny instrument zabezpieczający uznany zgodnie z akapitem pierwszym, jak i transakcję na kredytowy instrument pochodny zawartą z uznanym zewnętrznym dostawcą ochrony włącza się do portfela handlowego w celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego. W celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z metodą, o której mowa w art. 325 ust. 1 lit. b) obie pozycje przypisuje się do tej samej jednostki odpowiadającej za handel, która zarządza podobnymi ryzykami.

4. W przypadku gdy instytucja zabezpiecza ekspozycję na ryzyko cen akcji zaliczoną do portfela bankowego przy użyciu instrumentu pochodnego na akcje zaliczanego do portfela handlowego tej instytucji, tę pozycję w instrumencie pochodnym na akcje uznaje się za wewnętrzny instrument zabezpieczający ekspozycję na ryzyko cen akcji zaliczoną do portfela bankowego do celów obliczenia kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, o których mowa w art. 92 ust. 4 lit. a), w przypadku gdy instytucja zawrze z uznanym zewnętrznym dostawcą ochrony kolejną transakcję na instrument pochodny na akcje, która spełnia wymogi w zakresie ochrony kredytowej nierzeczywistej w portfelu bankowym i doskonale kompensuje ryzyko rynkowe wewnętrznego instrumentu zabezpieczającego.

Zarówno wewnętrzny instrument zabezpieczający uznany zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu, jak i transakcję na instrument pochodny na akcje zawartą z uznanym zewnętrznym dostawcą ochrony włącza się do portfela handlowego w celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego. W celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z metodą określoną w art. 325 ust. 1 lit. b) obie pozycje przypisuje się do tej samej jednostki odpowiadającej za handel, która zarządza podobnymi ryzykami.

4a. Do celów ust. 3 i 4 transakcja na kredytowy instrument pochodny lub na instrument pochodny na akcje zawarta przez instytucję może składać się z wielu transakcji z wieloma uznanymi zewnętrznymi dostawcami ochrony, o ile uzyskana w ten sposób zagregowana transakcja spełnia warunki określone w tych ustępach.

▼**M8**

5. W przypadku gdy instytucja zabezpiecza ekspozycje na ryzyko stopy procentowej zaliczane do portfela bankowego przy użyciu pozycji ryzyka stopy procentowej zaliczanej do portfela handlowego tej instytucji, tę pozycję ryzyka stopy procentowej uznaje się za wewnętrzny instrument zabezpieczający do celów oceny ryzyka stopy procentowej wynikającego z pozycji portfela bankowego zgodnie z art. 84 i 98 dyrektywy 2013/36/UE, w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:

a) w celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego z zastosowaniem metod, o których mowa w art. 325 ust. 1 lit. a), b) i c), pozycję przypisano do portfela, który jest odrębny od pozostałych pozycji portfela handlowego, a właściwa dla niego strategia biznesowa skupia się wyłącznie na zarządzaniu ryzykiem rynkowym wewnętrznych instrumentów zabezpieczających ekspozycję na ryzyko stopy procentowej oraz na ograniczaniu tego ryzyka rynkowego;

b) w celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego z zastosowaniem metody, o której mowa w art. 325 ust. 1 lit. b), pozycję przypisano jednostce odpowiadającej za handel, której strategia biznesowa skupia się wyłącznie na zarządzaniu ryzykiem rynkowym wewnętrznych instrumentów zabezpieczających ekspozycję na ryzyko stopy procentowej oraz na ograniczaniu tego ryzyka rynkowego;

c) instytucja w pełni udokumentowała, w jaki sposób pozycja ogranicza ryzyko stopy procentowej wynikające z pozycji portfela bankowego do celów wymogów określonych w art. 84 i 98 dyrektywy 2013/36/UE.

5a. Do celów ust. 5 lit. a) instytucja może przypisać do tego portfela inne pozycje ryzyka stopy procentowej otwarte z osobami trzecimi lub własnym portfelem handlowym, o ile instytucja doskonale kompensuje ryzyko rynkowe tych pozycji ryzyka stopy procentowej otwartych z własnym portfelem handlowym poprzez otwarcie z osobami trzecimi przeciwstawnych pozycji ryzyka stopy procentowej.

5b. Do jednostek odpowiadających za handel, o których mowa w ust. 5 lit. b) niniejszego artykułu, mają zastosowanie następujące wymogi:

a) jednostka odpowiadająca za handel może otworzyć inne pozycje ryzyka stopy procentowej z osobami trzecimi lub innymi jednostkami odpowiadającymi za handel danej instytucji, o ile pozycje te spełniają wymogi włączenia do portfela handlowego, o których mowa w art. 104, a te inne jednostki odpowiadające za handel doskonale kompensują ryzyko rynkowe tych innych pozycji ryzyka stopy procentowej poprzez otwarcie z osobami trzecimi przeciwstawnych pozycji ryzyka stopy procentowej;

b) tej jednostce odpowiadającej za handel nie przypisuje się pozycji portfela handlowego innych niż pozycje, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu;

c) na zasadzie odstępstwa od art. 104b ta jednostka odpowiadająca za handel nie podlega wymogom określonym w ust. 1, 2 i 3 tego artykułu.

6. Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego wszystkich pozycji przypisanych do odrębnego portfela, o którym mowa w ust. 5 lit. a), lub jednostce odpowiadającej za handel, o której mowa w lit. b) tego ustępu, oblicza się niezależnie, obok wymogów w zakresie funduszy własnych dla pozostałych pozycji portfela handlowego.

▼M17

7. W przypadku gdy instytucja zabezpiecza ekspozycję na ryzyko związane z korektą wyceny kredytowej (CVA) przy użyciu transakcji na instrumencie pochodnym zawartej z własnym portfelem handlowym, pozycję w tym instrumencie pochodnym uznaje się za wewnętrzny instrument zabezpieczający ekspozycję na ryzyko związane z CVA do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z metodami określonymi w art. 383 lub 384, w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:

a) pozycję w instrumencie pochodnym uznaje się za uznane zabezpieczenie zgodnie z art. 386;

b) w przypadku gdy pozycja w instrumentach pochodnych podlega któremukolwiek z wymogów określonych w art. 325c ust. 2 lit. b) lub c) lub w art. 325e ust. 1 lit. c), instytucja doskonale kompensuje ryzyko rynkowe tej pozycji w instrumentach pochodnych poprzez otwarcie z osobami trzecimi przeciwstawnych pozycji.

Przeciwstawną pozycję portfela handlowego w stosunku do wewnętrznego instrumentu zabezpieczającego uznanego zgodnie z akapitem pierwszym włącza się do portfela handlowego instytucji w celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego.

▼B

TYTUŁ II

WYMOGI KAPITAŁOWE Z TYTUŁU RYZYKA KREDYTOWEGO

ROZDZIAŁ 1

Zasady ogólne

Artykuł 107

Metody szacowania ryzyka kredytowego

▼M17

1. Do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem do celów art. 92 ust. 4 lit. a) i g) instytucje stosują albo metodę standardową przewidzianą w rozdziale 2, albo – jeżeli zezwoliły na to właściwe organy zgodnie z art. 143 – metodę wewnętrznych ratingów przewidzianą w rozdziale 3.

2. W odniesieniu do ekspozycji z tytułu transakcji i w odniesieniu do wkładów do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania wnoszonych na rzecz kontrahentów centralnych do obliczania swoich kwot ekspozycji ważonych ryzykiem do celów art. 92 ust. 4 lit. a) i g) instytucje stosują metodę określoną w rozdziale 6 sekcja 9. W odniesieniu do wszystkich innych rodzajów ekspozycji wobec kontrahenta centralnego instytucje traktują te ekspozycje w następujący sposób:

a) jako ekspozycje wobec instytucji w przypadku innych rodzajów ekspozycji wobec kwalifikującego się kontrahenta centralnego;

b) jako ekspozycje wobec przedsiębiorstw w przypadku innych rodzajów ekspozycji wobec niekwalifikującego się kontrahenta centralnego.

▼M17

3. Do celów niniejszego rozporządzenia ekspozycje wobec firm inwestycyjnych z państwa trzeciego, instytucji kredytowych z państwa trzeciego i giełd z państwa trzeciego, a także ekspozycje wobec instytucji finansowych z państwa trzeciego mających zezwolenie na działalność wydane przez organy państwa trzeciego i przez nie nadzorowanych oraz podlegających wymogom ostrożnościowym porównywalnym pod względem surowości z wymogami stosowanymi wobec danej instytucji traktuje się jako ekspozycje wobec tej instytucji wyłącznie w przypadku, gdy dane państwo trzecie stosuje względem takiego podmiotu wymogi ostrożnościowe i nadzorcze, które są co najmniej równoważne wymogom stosowanym w Unii.

▼B

4. Do celów ust. 3 Komisja może przyjąć za pomocą aktów wykonawczych i przy zastosowaniu procedury oceny, o której mowa w art. 464 ust. 2, decyzję dotyczącą tego, czy dane państwo trzecie stosuje ostrożnościowe wymogi nadzorcze i regulacyjne co najmniej równoważne z wymogami stosowanymi w Unii. W przypadku braku takiej decyzji do dnia 1 stycznia 2015 r. instytucje mogą nadal traktować ekspozycje wobec podmiotów, o których mowa w ust. 3, jako ekspozycje wobec instytucji, o ile odpowiednie właściwe organy uznały państwo trzecie jako kwalifikujące się do przedmiotowej metody ujmowania przed dniem 1 stycznia 2014 r.

▼M17

Artykuł 108

Stosowanie technik ograniczania ryzyka kredytowego w ramach metody standardowej i metody IRB w odniesieniu do ryzyka kredytowego i ryzyka rozmycia

1. W odniesieniu do ekspozycji, do której instytucja stosuje metodę standardową zgodnie z rozdziałem 2 lub metodę IRB zgodnie z rozdziałem 3, nie korzystając jednak z własnych oszacowań LGD zgodnie z art. 143, instytucja może uwzględniać skutki ochrony kredytowej rzeczywistej zgodnie z rozdziałem 4 przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem do celów art. 92 ust. 4 lit. a) i g) oraz, w stosownych przypadkach, kwot oczekiwanej straty do celów obliczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. d) i art. 62 lit. d).

2. W odniesieniu do ekspozycji, do której instytucja stosuje metodę IRB, korzystając z własnych oszacowań LGD zgodnie z art. 143, instytucja może uwzględniać skutki ochrony kredytowej rzeczywistej zgodnie z rozdziałem 3 przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem do celów art. 92 ust. 4 lit. a) i g) oraz, w stosownych przypadkach, kwot oczekiwanej straty do celów obliczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. d) i art. 62 lit. d).

3. W przypadku gdy instytucja stosuje metodę IRB, korzystając z własnych oszacowań LGD zgodnie z art. 143, zarówno w odniesieniu do pierwotnej ekspozycji, jak i porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony, instytucja może uwzględniać skutki ochrony kredytowej nierzeczywistej zgodnie z rozdziałem 3 przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem do celów art. 92 ust. 4 lit. a) i g) oraz, w stosownych przypadkach, kwot oczekiwanej straty do celów obliczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. d) i art. 62 lit. d). We wszystkich pozostałych przypadkach, do tych celów, instytucja może uwzględniać skutki ochrony kredytowej nierzeczywistej przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty zgodnie z rozdziałem 4.

▼M17

4. Z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 5 instytucje mogą uznawać kredyty dla osób fizycznych za ekspozycje zabezpieczone hipoteką na nieruchomości mieszkalnej zamiast za ekspozycje zabezpieczone gwarancjami, do celów tytułu II rozdziały 2, 3 i 4, stosownie do przypadku, jeżeli w danym państwie członkowskim spełnione są następujące warunki dotyczące tych kredytów:

a) większość kredytów udzielanych osobom fizycznym na zakup nieruchomości mieszkalnych w tym państwie członkowskim nie jest udzielana z ustanowieniem hipoteki jako prawnego zabezpieczenia;

b) większość kredytów udzielanych osobom fizycznym na zakup nieruchomości mieszkalnych w tym państwie członkowskim jest gwarantowana przez dostawcę ochrony posiadającego ocenę kredytową wydaną przez wyznaczoną ECAI odpowiadającą stopniowi jakości kredytowej 1 lub 2 i dostawca ochrony jest zobowiązany do spłaty całości zadłużenia na rzecz instytucji w przypadku niewykonania zobowiązania przez pierwotnego kredytobiorcę;

c) instytucja ma prawo do ustanowienia hipoteki na nieruchomości mieszkalnej w przypadku, gdy dostawca ochrony, o którym mowa w lit. b), nie wykonuje lub staje się niezdolny do wykonania swoich zobowiązań przewidzianych w udzielonej gwarancji.

Właściwe organy informują EUNB, jeżeli warunki określone w akapicie pierwszym lit. a), b) i c) niniejszego ustępu są spełnione na terytoriach krajowych podlegających ich jurysdykcji, oraz podają nazwy dostawców ochrony kwalifikujących się do takiego sposobu ujmowania, którzy spełniają warunki określone w niniejszym ustępie i ust. 5.

EUNB publikuje wykaz wszystkich takich uznanych dostawców ochrony na swojej stronie internetowej i co roku aktualizuje ten wykaz.

5. Do celów ust. 4 kredyty, o których mowa w tym ustępie, można uznawać za ekspozycje zabezpieczone hipoteką na nieruchomości mieszkalnej zamiast za ekspozycje zabezpieczone gwarancjami, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) w przypadku ekspozycji ujmowanej zgodnie z metodą standardową ekspozycja ta spełnia wszystkie wymogi przypisania jej według metody standardowej do kategorii ekspozycji „ekspozycje zabezpieczone hipotekami na nieruchomości” na podstawie art. 124 i 125, z wyjątkiem tego, że instytucji udzielającej kredytu nie przysługuje hipoteka na nieruchomości mieszkalnej;

b) w przypadku ekspozycji ujmowanej zgodnie z metodą IRB ekspozycja ta spełnia wszystkie wymogi przypisania jej według metody IRB do kategorii ekspozycji „ekspozycje detaliczne zabezpieczone nieruchomościami mieszkalnymi”, o której mowa w art. 147 ust. 2 lit. d) ppkt (ii), z wyjątkiem tego, że instytucji udzielającej kredytu nie przysługuje hipoteka na nieruchomości mieszkalnej;

c) w chwili udzielania kredytu nieruchomość mieszkalna nie jest obciążona zastawem hipotecznym, a w przypadku kredytów udzielonych od dnia 1 stycznia 2014 r. kredytobiorca zobowiązał się na mocy umowy do nieustanawiania takiego zastawu bez zgody instytucji, która pierwotnie udzieliła kredytu;

▼M17

d) dostawca ochrony jest uznanym dostawcą ochrony, o którym mowa w art. 201 i posiada ocenę kredytową wydaną przez wyznaczoną ECAI odpowiadającą stopniowi jakości kredytowej 1 lub 2;

e) dostawca ochrony jest instytucją lub podmiotem sektora finansowego, które podlegają wymogom w zakresie funduszy własnych porównywalnym z wymogami mającymi zastosowanie do instytucji lub zakładów ubezpieczeń;

f) dostawca ochrony ustanowił w pełni sfinansowany fundusz gwarancji wzajemnych lub równoważny mechanizm ochronny dla zakładów ubezpieczeń umożliwiający absorpcję strat z tytułu ryzyka kredytowego, przy czym kalibracja tego funduszu lub mechanizmu podlega okresowemu przeglądowi przez właściwy organ tego dostawcy ochrony oraz jest poddawana okresowo testom warunków skrajnych co najmniej raz na dwa lata;

g) instytucja jest umownie i prawnie upoważniona do ustanowienia hipoteki na nieruchomości mieszkalnej w przypadku, gdy dostawca ochrony nie wykonuje lub staje się niezdolny do wykonania swoich zobowiązań przewidzianych w udzielonej gwarancji.

6. Instytucje, które stosują przewidzianą w ust. 4 możliwość w odniesieniu do danego uznanego dostawcy ochrony w ramach mechanizmu, o którym mowa w tym ustępie, stosują ją w odniesieniu do wszystkich swoich ekspozycji wobec osób fizycznych gwarantowanych przez tego dostawcę ochrony w ramach tego mechanizmu.

▼M5

Artykuł 109

Traktowanie pozycji sekurytyzacyjnych

Instytucje obliczają kwotę ekspozycji ważonych ryzykiem dla pozycji posiadanej w ramach sekurytyzacji zgodnie z rozdziałem 5.

▼B

Artykuł 110

Metoda ujmowania korekt z tytułu ryzyka kredytowego

1. Instytucje stosujące metodę standardową ujmują korekty z tytułu ogólnego ryzyka kredytowego zgodnie z art. 62 lit. c).

2. Instytucje stosujące metodę IRB ujmują korekty z tytułu ogólnego ryzyka kredytowego zgodnie z art. 159, art. 62 lit. d) i art. 36 ust. 1 lit. d).

Do celów niniejszego artykułu oraz rozdziałów 2 i 3 korekty z tytułu ogólnego i szczególnego ryzyka kredytowego nie uwzględniają funduszy ogólnego ryzyka bankowego.

3. Instytucje stosujące metodę IRB, które wykorzystują metodę standardową w odniesieniu do części ich ekspozycji na zasadzie skonsolidowanej lub indywidualnej zgodnie z art. 148 i 150, określają część korekty z tytułu ogólnego ryzyka kredytowego, do której należy przypisać sposób ujmowania korekty z tytułu ogólnego ryzyka kredytowego według metody standardowej i sposób ujmowania korekty z tytułu ogólnego ryzyka kredytowego według metody IRB w następujący sposób:

▼B

a) w stosownych przypadkach, jeżeli instytucja objęta konsolidacją stosuje wyłącznie metodę IRB, do korekt z tytułu ogólnego ryzyka kredytowego tej instytucji przypisuje się sposób ujmowania określony w ust. 2;

b) w stosownych przypadkach, jeżeli instytucja objęta konsolidacją stosuje wyłącznie metodę standardową, do korekty z tytułu ogólnego ryzyka kredytowego tej instytucji przypisuje się sposób ujmowania określony w ust. 1;

c) pozostałą część korekty z tytułu ryzyka kredytowego przypisuje się do tych dwóch metod proporcjonalnie, zgodnie z udziałem kwot ekspozycji ważonych ryzykiem podlegających metodzie standardowej i podlegających metodzie IRB.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia sposobu obliczania korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego i korekt z tytułu ogólnego ryzyka kredytowego w ramach mających zastosowanie standardów rachunkowości w odniesieniu do:

a) wartości ekspozycji według metody standardowej, o której mowa w art. 111;

b) wartości ekspozycji według metody IRB, o której mowa w art. 166–168;

c) sposobu ujmowania kwot oczekiwanej straty, o których mowa w art. 159;

d) wartości ekspozycji na potrzeby obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej, o której mowa w art. 246 i 266;

e) określenia niewykonania zobowiązania zgodnie z art. 178;

▼C1

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie do dnia 28 lipca 2013 r.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania technicznych standardów regulacyjnych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M17

Artykuł 110a

Monitorowanie ustaleń umownych, które nie są zobowiązaniami

Instytucje monitorują ustalenia umowne, które spełniają wszystkie warunki określone w art. 5 pkt 10 lit. a)–e), oraz dokumentują w sposób zadowalający właściwe organy przestrzeganie wszystkich tych warunków.

▼B

ROZDZIAŁ 2

Metoda standardowa

Sekcja 1

Zasady ogólne

▼M17

Artykuł 111

Wartość ekspozycji

1. Wartością ekspozycji z tytułu składnika aktywów jest wartość księgowa tego składnika, która pozostaje po dokonaniu korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego zgodnie z art. 110, dodatkowych korekt wartości zgodnie z art. 34 związanych z działalnością instytucji zaliczaną do portfela bankowego, po odliczeniu kwot zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m) oraz po uwzględnieniu innych redukcji funduszy własnych związanych z danym składnikiem aktywów.

2. Wartością ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowej wymienionej w załączniku I jest następujący odsetek wartości nominalnej tej pozycji po odliczeniu korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego zgodnie z art. 110 oraz kwot podlegających odliczeniu zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m):

a) 100 % w przypadku pozycji z koszyka 1;

b) 50 % w przypadku pozycji z koszyka 2;

c) 40 % w przypadku pozycji z koszyka 3;

d) 20 % w przypadku pozycji z koszyka 4;

e) 10 % w przypadku pozycji z koszyka 5.

3. Wartością ekspozycji zobowiązania z tytułu pozycji pozabilansowej, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, jest odsetek wartości nominalnej tego zobowiązania po odliczeniu korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego oraz kwot podlegających odliczeniu zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m), przy czym zastosowanie ma ten odsetek, który jest mniejszy:

a) odsetek, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, mający zastosowanie do pozycji, w odniesieniu do której zaciągane jest zobowiązanie;

b) odsetek, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, mający zastosowanie do danego rodzaju zobowiązania.

4. Ustalenia umowne oferowane przez instytucję, lecz jeszcze niezaakceptowane przez klienta, które stałyby się zobowiązaniami, gdyby zostały zaakceptowane przez klienta, traktuje się jako zobowiązania, a odsetkiem mającym zastosowanie jest odsetek przewidziany zgodnie z ust. 2.

W przypadku ustaleń umownych, które spełniają warunki określone w art. 5 pkt 10 lit. a)–e), odsetek mający zastosowanie wynosi 0 %.

▼M17

5. W przypadku gdy instytucja stosuje kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych, o której mowa w art. 223, wartość ekspozycji z tytułu papierów wartościowych lub towarów zbywanych, przekazywanych lub pożyczanych w ramach transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych ulega zwiększeniu o korektę z tytułu zmienności odpowiednią dla takich papierów wartościowych lub towarów zgodnie z art. 223 i 224.

6. Wartość ekspozycji z tytułu instrumentu pochodnego wymienionego w załączniku II określa się zgodnie z rozdziałem 6, z uwzględnieniem skutków umów nowacji oraz innych umów o kompensowaniu zobowiązań zgodnie z tym rozdziałem. Wartość ekspozycji z tytułu transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i transakcji z długim terminem rozliczenia można określić zgodnie z rozdziałem 4 lub 6.

7. Jeżeli ekspozycja jest objęta ochroną kredytową rzeczywistą, wartość ekspozycji może zostać zmieniona zgodnie z rozdziałem 4.

8. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) kryteriów, które instytucje mają stosować w celu przypisania pozycji pozabilansowych, z wyjątkiem pozycji już zawartych w załączniku I, do koszyków 1–5, o których mowa w załączniku I;

b) czynników, które mogłyby ograniczać zdolność instytucji do odwołania zobowiązań bezwarunkowo odwoływalnych, o których mowa w załączniku I;

c) procesu powiadamiania EUNB o stosowanej przez instytucje klasyfikacji innych pozycji pozabilansowych obciążonych podobnym ryzykiem jak pozycje, o których mowa w załączniku I.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2025 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼B

Artykuł 112

Kategorie ekspozycji

Każdą ekspozycję klasyfikuje się do jednej z następujących kategorii ekspozycji:

a) ekspozycje wobec rządów centralnych lub banków centralnych;

b) ekspozycje wobec samorządów regionalnych lub władz lokalnych;

c) ekspozycje wobec podmiotów sektora publicznego;

d) ekspozycje wobec wielostronnych banków rozwoju;

e) ekspozycje wobec organizacji międzynarodowych;

f) ekspozycje wobec instytucji;

g) ekspozycje wobec przedsiębiorstw;

h) ekspozycje detaliczne;

▼M17

i) ekspozycje zabezpieczone hipotekami na nieruchomościach oraz ekspozycje ADC;

▼B

j) ekspozycje, których dotyczy niewykonanie zobowiązania;

▼M17

k) ekspozycje z tytułu długu podporządkowanego;

▼B

l) ekspozycje w postaci obligacji zabezpieczonych;

m) pozycje stanowiące pozycje sekurytyzacyjne;

n) ekspozycje wobec instytucji i przedsiębiorstw posiadających krótkoterminową ocenę kredytową;

o) ekspozycje w postaci jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania;

p) ekspozycje kapitałowe;

q) inne pozycje.

Artykuł 113

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem

▼M17

1. Do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, wagi ryzyka przypisuje się wszystkim ekspozycjom, chyba że ekspozycje te są odliczane od funduszy własnych lub podlegają traktowaniu określonemu w art. 72e ust. 5 akapit pierwszy, zgodnie z przepisami sekcji 2 niniejszego rozporządzenia. Wagi ryzyka są przypisywane w oparciu o kategorię ekspozycji, do której jest zaklasyfikowana dana ekspozycja, oraz – w zakresie określonym w sekcji 2 – o jej jakość kredytową. Jakość kredytową można określić poprzez odniesienie do ocen kredytowych wydanych przez ECAI lub ocen kredytowych wydanych przez agencje kredytów eksportowych zgodnie z sekcją 3. Z wyjątkiem ekspozycji przypisanych do kategorii ekspozycji określonych w art. 112 lit. a), b), c) i e) niniejszego rozporządzenia, w przypadku gdy ocena przeprowadzona zgodnie z art. 79 lit. b) dyrektywy 2013/36/UE wskazuje na ryzyko wyższe niż wynikające ze stopnia jakości kredytowej, do którego dana ekspozycja byłaby przypisana w oparciu o mającą zastosowanie ocenę kredytową wydaną przez wyznaczoną ECAI lub agencję kredytów eksportowych, instytucja przypisuje wagę ryzyka o co najmniej jeden stopień jakości kredytowej wyższą niż waga ryzyka wynikająca z oceny kredytowej wydanej przez wyznaczoną ECAI lub agencję kredytów eksportowych.

▼B

2. Do celów przypisywania wagi ryzyka zgodnie z ust. 1 wartość ekspozycji mnoży się przez wagę ryzyka wskazaną lub określoną zgodnie z sekcją 2.

▼M17

3. Jeżeli ekspozycja objęta jest ochroną kredytową, wartość ekspozycji lub wagę ryzyka mającą zastosowanie do takiej ekspozycji, stosownie do przypadku, można zmienić zgodnie z niniejszym rozdziałem i rozdziałem 4.

▼B

4. Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w przypadku sekurytyzowanych ekspozycji są obliczane zgodnie z rozdziałem 5.

▼M17

5. Wartości ekspozycji z tytułu jakiejkolwiek pozycji, do której nie zastosowano wagi ryzyka zgodnie z niniejszym rozdziałem, przypisuje się wagę ryzyka równą 100 %.

▼B

6. ►M17 Z wyjątkiem ekspozycji stanowiących podstawę pozycji kapitału podstawowego Tier I, pozycji dodatkowych w Tier I lub pozycji w Tier II, instytucja może, pod warunkiem uzyskania uprzedniej zgody właściwych organów, podjąć decyzję o niestosowaniu wymogów ust. 1 niniejszego artykułu w odniesieniu do ekspozycji tej instytucji wobec kontrahenta, który jest jej jednostką dominującą, jednostką zależną, jednostką zależną wobec jej jednostki dominującej lub jednostką powiązaną z tą instytucją stosunkiem w rozumieniu art. 22 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE. Właściwe organy są uprawnione do udzielenia zgody, jeżeli spełnione są następujące warunki: ◄

▼M17

a) kontrahent jest instytucją lub instytucją finansową, objętymi odpowiednimi wymogami ostrożnościowymi;

▼B

b) kontrahent jest objęty tą samą pełną konsolidacją co dana instytucja;

c) kontrahent jest objęty tymi samymi procedurami oceny, pomiaru i kontroli ryzyka co dana instytucja;

d) kontrahent ma siedzibę w tym samym państwie członkowskim co dana instytucja;

e) nie istnieją obecnie ani nie są przewidywane w przyszłości istotne przeszkody praktyczne lub prawne dla szybkiego transferu funduszy własnych lub spłaty należności przez kontrahenta na rzecz danej instytucji.

Jeżeli dana instytucja jest zgodnie z niniejszym ustępem upoważniona do niestosowania wymogów zawartych w ust. 1, może ona przypisać wagę ryzyka równą 0 %.

7. Z wyjątkiem ekspozycji stanowiących podstawę pozycji kapitału podstawowego Tier I, pozycji dodatkowych w Tier I i pozycji w Tier II, instytucje mogą – pod warunkiem uzyskania uprzedniego zezwolenia od właściwych organów – podjąć decyzję o niestosowaniu wymogów ust. 1 niniejszego artykułu w odniesieniu do ekspozycji wobec kontrahentów, z którymi dana instytucja przystąpiła do instytucjonalnego systemu ochrony stanowiącego umowne lub ustawowe uzgodnienie w sprawie odpowiedzialności, które chroni te instytucje, a w szczególności gwarantuje ich płynność i wypłacalność w celu uniknięcia upadłości, gdyby okazała się ona konieczna. Właściwe organy są upoważnione do udzielenia zezwolenia, jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) spełnione są wymogi określone w ust. 6 lit. a), d) i e);

b) uzgodnienia gwarantują, że instytucjonalny system ochrony jest w stanie udzielić niezbędnego wsparcia, zgodnie z zobowiązaniami, z funduszy, do których ma łatwy dostęp;

▼B

c) instytucjonalny system ochrony ma odpowiednie i jednakowo zorganizowane mechanizmy monitorowania i klasyfikowania ryzyka, co daje całościowy przegląd sytuacji ryzyka wszystkich indywidualnych członków oraz instytucjonalnego systemu ochrony jako całości, a także daje odpowiednie możliwości oddziaływania; mechanizmy te odpowiednio kontrolują ekspozycje, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, zgodnie z art. 178 ust. 1;

d) instytucjonalny system ochrony zapewnia własny przegląd ryzyka, który jest udostępniany poszczególnym członkom;

e) w ramach instytucjonalnego systemu ochrony corocznie sporządza się i publikuje skonsolidowane sprawozdanie dotyczące tego systemu jako całości i obejmujące: bilans, rachunek zysków i strat, sprawozdanie na temat sytuacji i sprawozdanie na temat ryzyka, bądź też sprawozdanie dotyczące tego systemu jako całości i obejmujące: zagregowany bilans, zagregowany rachunek zysków i strat, sprawozdanie na temat sytuacji i sprawozdanie na temat ryzyka;

f) członkowie instytucjonalnego systemu ochrony są zobowiązani do zachowania minimum 24-miesięcznego okresu wypowiedzenia, jeżeli zamierzają zaprzestać korzystania z instytucjonalnego systemu ochrony;

g) wyklucza się wielokrotne wykorzystywanie składników, które mogą być używane do obliczania funduszy własnych (która to praktyka zwana jest dalej „wielokrotnym finansowaniem”), oraz wszelkie nieodpowiednie tworzenie funduszy własnych pomiędzy członkami instytucjonalnego systemu ochrony;

h) instytucjonalny system ochrony opiera się na szerokim udziale instytucji kredytowych o zasadniczo jednolitym profilu działalności;

i) adekwatność mechanizmów, o których mowa w lit. c) i d), podlega zatwierdzeniu przez odpowiednie właściwe organy i jest przez nie monitorowana w regularnych odstępach czasu.

Jeżeli dana instytucja podejmuje zgodnie z niniejszym ustępem decyzję o niestosowaniu wymogów zawartych w ust. 1, może ona przypisać wagę ryzyka równą 0 %.

Sekcja 2

Wagi ryzyka

Artykuł 114

Ekspozycje wobec rządów centralnych lub banków centralnych

1. Ekspozycjom wobec rządów centralnych i banków centralnych przypisuje się wagę ryzyka równą 100 %, chyba że mają zastosowanie metody ujmowania określone w ust. 2–7.

2. Ekspozycjom wobec rządów centralnych i banków centralnych, które posiadają ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka według tabeli 1, która odpowiada ocenie kredytowej ECAI zgodnie z art. 136.

▼B

Tabela 1

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	0 %	20 %	50 %	100 %	100 %	150 %

3. Ekspozycjom wobec EBC przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %.

4. Ekspozycjom wobec rządów centralnych i banków centralnych państw członkowskich, denominowanym i finansowanym w walucie krajowej tego rządu centralnego i banku centralnego, przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %.

▼C2

_____

▼M11

_____

▼B

7. Jeżeli właściwe organy państwa trzeciego, które stosują środki nadzorcze i regulacyjne co najmniej równoważne ze środkami stosowanymi w Unii, przypisują ekspozycjom wobec ich rządu centralnego i banku centralnego, denominowanym i finansowanym w walucie krajowej, wagę ryzyka niższą niż waga ryzyka wskazana w ust. 1–2, instytucje mogą ważyć takie ekspozycje ryzykiem w taki sam sposób.

Do celów niniejszego ustępu Komisja może przyjąć za pomocą aktów wykonawczych i przy zastosowaniu procedury oceny, o której mowa w art. 464 ust. 2, decyzję dotyczącą tego, czy dane państwo trzecie stosuje środki nadzorcze i regulacyjne co najmniej równoważne ze środkami stosowanymi w Unii. W przypadku braku takiej decyzji do dnia 1 stycznia 2015 r. instytucje mogą nadal stosować do ekspozycji wobec rządu centralnego lub banku centralnego państwa trzeciego metodę ujmowania określoną w niniejszym ustępie, jeżeli odpowiednie właściwe organy uznały państwo trzecie jako kwalifikujące się do przedmiotowej metody ujmowania przed dniem 1 stycznia 2014 r.

Artykuł 115

Ekspozycje wobec samorządów regionalnych lub władz lokalnych

▼M17

-1. Ekspozycjom wobec samorządów regionalnych lub władz lokalnych, które mają ocenę kredytową wydaną przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka zgodnie z tabelą 1, która odpowiada ocenie kredytowej wydanej przez ECAI zgodnie z art. 136.

Tabela 1

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20 %	50 %	50 %	100 %	100 %	150 %

1. Ekspozycjom wobec samorządów regionalnych lub władz lokalnych, które nie mają oceny kredytowej wydanej przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka według stopnia jakości kredytowej, który przypisuje się zgodnie z tabelą 2 ekspozycjom wobec rządu centralnego jurysdykcji, w której zarejestrowano dany samorząd regionalny lub dane władze lokalne.

▼M17

Tabela 2

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20 %	50 %	100 %	100 %	100 %	150 %

W przypadku ekspozycji, o których mowa w akapicie pierwszym, wagę ryzyka równą 100 % przypisuje się, jeżeli rząd centralny jurysdykcji, w której zarejestrowane są samorządy regionalne lub władze lokalne, nie posiada ratingu.

▼B

2. ►M17 Na zasadzie odstępstwa od ust. - 1 i 1 ekspozycje wobec samorządów regionalnych lub władz lokalnych traktuje się jako ekspozycje wobec rządu centralnego, w którego jurysdykcji są ustanowione, jeżeli nie istnieje różnica w zakresie ryzyka między tymi ekspozycjami z powodu szczególnych uprawnień w zakresie zasilania własnego budżetu samorządów regionalnych lub władz lokalnych oraz istnienia szczególnych środków instytucjonalnych, których celem jest ograniczenie ryzyka niewykonania zobowiązania. ◄

EUNB prowadzi publicznie dostępną bazę danych dotyczących wszystkich samorządów regionalnych i władz lokalnych w Unii, które odpowiednie właściwe organy traktują jako ekspozycje wobec swoich rządów centralnych.

▼M17

3. Ekspozycje wobec kościołów lub wspólnot religijnych będących osobą prawną prawa publicznego, o ile podmioty te pobierają podatki zgodnie z aktami prawnymi, które je do tego uprawniają, traktuje się jako ekspozycje wobec samorządów regionalnych i władz lokalnych. W takim przypadku ust. 2 nie ma zastosowania.

▼B

4. ►M17 Na zasadzie odstępstwa od ust. - 1 i 1, jeżeli właściwe organy państwa trzeciego, które stosuje środki nadzorcze i regulacyjne co najmniej równoważne środkom stosowanym w Unii, traktują ekspozycje wobec samorządów regionalnych lub władz lokalnych jako ekspozycje wobec ich rządu centralnego i nie istnieje różnica w zakresie ryzyka między tymi ekspozycjami z powodu szczególnych uprawnień w zakresie zasilania własnego budżetu samorządów regionalnych lub władz lokalnych oraz istnienia szczególnych środków instytucjonalnych, których celem jest ograniczenie ryzyka niewykonania zobowiązania, instytucje mogą ważyć ryzykiem ekspozycje wobec takich samorządów regionalnych i władz lokalnych w taki sam sposób. ◄

Do celów niniejszego ustępu Komisja może przyjąć za pomocą aktów wykonawczych i przy zastosowaniu procedury oceny, o której mowa w art. 464 ust. 2, decyzję dotyczącą tego, czy państwo trzecie stosuje środki nadzorcze i regulacyjne co najmniej równoważne ze środkami stosowanymi w Unii. W przypadku braku takiej decyzji do dnia 1 stycznia 2015 r. instytucje mogą nadal stosować wobec państwa trzeciego metodę ujmowania określoną w niniejszym ustępie, jeżeli odpowiednie właściwe organy uznały państwo trzecie jako kwalifikujące się do przedmiotowej metody ujmowania przed dniem 1 stycznia 2014 r.

▼M17

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. - 1 i 1 ekspozycjom wobec samorządów regionalnych lub władz lokalnych w państwie członkowskim, o których nie wspomina się w ust. 2, 3 i 4 i które są denominowane i finansowane w walucie krajowej tego samorządu regionalnego lub tych władz lokalnych, przypisuje się wagę ryzyka równą 20 %.

▼B

Artykuł 116

Ekspozycje wobec podmiotów sektora publicznego

1. Ekspozycjom wobec podmiotów sektora publicznego, które nie mają oceny kredytowej sporządzonej przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka według stopnia jakości kredytowej, który przypisuje się zgodnie z poniższą tabelą 2 ekspozycjom wobec rządu centralnego w jurysdykcji, w której zarejestrowano dany podmiot sektora publicznego.

Tabela 2

Stopień jakości kredytowej, do którego zaklasyfikowano rząd centralny	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20 %	50 %	100 %	100 %	100 %	150 %

W przypadku ekspozycji wobec podmiotów sektora publicznego zarejestrowanych w państwach, w których rząd centralny nie ma ratingu, waga ryzyka wynosi 100 %.

▼M17

2. Ekspozycje wobec podmiotów sektora publicznego mających ocenę kredytową wydaną przez wyznaczoną ECAI traktuje się zgodnie z art. 115 ust. - 1.

▼B

3. W przypadku ekspozycji wobec podmiotów sektora publicznego z pierwotnym terminem zapadalności wynoszącym maksymalnie 3 miesiące waga ryzyka wynosi 20 %.

4. W wyjątkowych przypadkach ekspozycje wobec podmiotów sektora publicznego mogą być traktowane jak ekspozycje wobec rządu centralnego, samorządu regionalnego lub władz lokalnych, w których jurysdykcji mają one swoją siedzibę, o ile zgodnie z opinią właściwych organów tej jurysdykcji ryzyko takich ekspozycji jest jednakowe, ponieważ rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne wystawiły odpowiednią gwarancję.

▼M17

EUNB prowadzi publicznie dostępną bazę danych wszystkich podmiotów sektora publicznego w Unii, o których mowa w akapicie pierwszym.

▼B

5. Jeżeli właściwe organy podlegające jurysdykcji państwa trzeciego, które stosują środki nadzorcze i regulacyjne co najmniej równoważne ze środkami stosowanymi w Unii, traktują ekspozycje wobec podmiotów sektora publicznego zgodnie z ust. 1 lub 2, instytucje mogą ważyć ryzykiem ekspozycje wobec tych podmiotów sektora publicznego w ten sam sposób. W przeciwnym razie instytucje stosują wagę ryzyka równą 100 %.

Do celów niniejszego ustępu Komisja może przyjąć za pomocą aktów wykonawczych i przy zastosowaniu procedury oceny, o której mowa w art. 464 ust. 2, decyzję dotyczącą tego, czy państwo trzecie stosuje środki nadzorcze i regulacyjne co najmniej równoważne ze środkami stosowanymi w Unii. W przypadku braku takiej decyzji do dnia 1 stycznia 2015 r. instytucje mogą nadal stosować wobec państwa trzeciego metodę ujmowania określoną w niniejszym ustępie, jeżeli odpowiednie właściwe organy uznały państwo trzecie jako kwalifikujące się do przedmiotowej metody ujmowania przed dniem 1 stycznia 2014 r.

▼B

Artykuł 117

Ekspozycje wobec wielostronnych banków rozwoju

▼M17

1. Ekspozycjom wobec wielostronnych banków rozwoju, które nie są wymienione w ust. 2 i w przypadku których dostępna jest ocena kredytowa wydana przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka zgodnie z tabelą 1. Ekspozycjom wobec wielostronnych banków rozwoju, które nie są wymienione w ust. 2 i w przypadku których nie jest dostępna ocena kredytowa wydana przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka równą 50 %.

Tabela 1

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20 %	30 %	50 %	100 %	100 %	150 %

▼B

Międzyamerykańską Korporację Inwestycyjną, Czarnomorski Bank Handlu i Rozwoju, Środkowoamerykański Bank Integracji Gospodarczej oraz CAF – Bank Rozwoju Ameryki Łacińskiej uznaje się za wielostronne banki rozwoju.

2. Ekspozycjom wobec następujących wielostronnych banków rozwoju przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %:

a) Międzynarodowy Bank Odbudowy i Rozwoju;

b) Międzynarodowa Korporacja Finansowa;

c) Międzyamerykański Bank Rozwoju;

d) Azjatycki Bank Rozwoju;

e) Afrykański Bank Rozwoju;

f) Bank Rozwoju Rady Europy;

g) Nordycki Bank Inwestycyjny;

h) Karaibski Bank Rozwoju;

i) Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju;

j) Europejski Bank Inwestycyjny;

k) Europejski Fundusz Inwestycyjny;

l) Wielostronna Agencja Gwarancji Inwestycyjnych;

m) międzynarodowy instrument finansowy na rzecz szczepień;

n) Islamski Bank Rozwoju;

▼M8

o) Międzynarodowe Stowarzyszenie Rozwoju;

p) Azjatycki Bank Inwestycji Infrastrukturalnych.

▼M8

Komisja jest uprawniona do zmiany niniejszego rozporządzenia poprzez przyjmowanie aktów delegowanych zgodnie z art. 462 w celu zmiany – zgodnie z międzynarodowymi standardami – wykazu wielostronnych banków rozwoju, o którym mowa w akapicie pierwszym.

▼B

3. Zadeklarowanym należnym wpłatom na poczet kapitału Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego przypisuje się wagę ryzyka równą 20 %.

Artykuł 118

Ekspozycje wobec organizacji międzynarodowych

Ekspozycjom wobec następujących organizacji międzynarodowych przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %:

▼M8

a) Unia Europejska i Europejska Wspólnota Energii Atomowej;

▼B

b) Międzynarodowy Fundusz Walutowy;

c) Bank Rozrachunków Międzynarodowych;

d) Europejski Instrument Stabilności Finansowej;

e) Europejski Mechanizm Stabilności;

f) międzynarodowa instytucja finansowa ustanowiona przez co najmniej dwa państwa członkowskie, której celem jest gromadzenie środków i zapewnienie pomocy finansowej na rzecz jej członków, którzy doświadczają poważnych problemów finansowych albo są nimi zagrożeni.

Artykuł 119

Ekspozycje wobec instytucji

1. Ekspozycjom wobec instytucji, które mają ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka zgodnie z art. 120. Ekspozycjom wobec instytucji, które nie mają oceny kredytowej sporządzonej przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka zgodnie z art. 121.

▼M17

_____

▼B

4. Ekspozycje wobec instytucji w postaci rezerw obowiązkowych wymaganych przez EBC lub przez bank centralny państwa członkowskiego, które mają być utrzymywane przez instytucję, mogą być ważone ryzykiem jako ekspozycje wobec banku centralnego danego państwa członkowskiego, jeżeli:

a) rezerwy są utrzymywane zgodnie z rozporządzeniem (WE) Europejskiego Banku Centralnego nr 1745/2003 z dnia 12 września 2003 r. dotyczącym stosowania rezerw obowiązkowych ([1]) lub zgodnie z wymogami krajowymi, równoważnymi pod każdym istotnym względem z tym rozporządzeniem;

([1]) Dz.U. L 250 z 2.10.2003, s. 10.

▼B

b) w przypadku bankructwa lub niewypłacalności instytucji, w której utrzymywane są rezerwy, są one terminowo i w pełnej wysokości spłacane na rzecz instytucji i nie służą do pokrycia innych zobowiązań instytucji.

▼M9

5. Ekspozycje wobec instytucji finansowych posiadających zezwolenie na działalność wydane przez właściwe organy i nadzorowanych przez te organy oraz podlegających wymogom ostrożnościowym porównywalnym pod kątem surowości z wymogami stosowanymi wobec instytucji traktuje się jako ekspozycje wobec instytucji.

Do celów niniejszego ustępu wymogi ostrożnościowe określone w rozporządzeniu (UE) 2019/2033 uznaje się za porównywalne pod kątem surowości z wymogami stosowanymi wobec instytucji.

▼B

Artykuł 120

Ekspozycje wobec instytucji mających rating

▼M17

1. Ekspozycjom wobec instytucji, które mają ocenę kredytową wydaną przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka według tabeli 1, odpowiadającą ocenie kredytowej ECAI zgodnie z art. 136.

Tabela 1

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20 %	30 %	50 %	100 %	100 %	150 %

2. Ekspozycjom wobec instytucji z pierwotnym terminem zapadalności wynoszącym maksymalnie trzy miesiące, które mają ocenę kredytową wydaną przez wyznaczoną ECAI, oraz ekspozycjom związanym z transgranicznym przemieszczaniem towarów z pierwotnym terminem zapadalności wynoszącym maksymalnie sześć miesięcy, które mają ocenę kredytową wydaną przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka według tabeli 2, odpowiadającą ocenie kredytowej ECAI zgodnie z art. 136.

Tabela 2

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20 %	20 %	20 %	50 %	50 %	150 %

▼B

3. Związek pomiędzy traktowaniem krótkoterminowej oceny kredytowej zgodnie z art. 131 a ogólnym traktowaniem preferencyjnym ekspozycji krótkoterminowych określonym w ust. 2 jest następujący:

a) przy braku oceny ekspozycji krótkoterminowych ogólne traktowanie preferencyjne ekspozycji krótkoterminowych określone w ust. 2 stosuje się do wszystkich ekspozycji z rezydualnym terminem zapadalności wynoszącym maksymalnie trzy miesiące wobec instytucji;

▼B

b) jeżeli istnieje ocena krótkoterminowa i zgodnie z tą oceną należy stosować nie mniej korzystną wagę ryzyka niż w przypadku stosowania ogólnego traktowania preferencyjnego dla ekspozycji krótkoterminowych zgodnie z ust. 2, ocenę krótkoterminową stosuje się wyłącznie w przypadku tej konkretnej ekspozycji. Wobec innych ekspozycji krótkoterminowych stosuje się ogólne traktowanie preferencyjne obowiązujące dla ekspozycji krótkoterminowych zgodnie z ust. 2;

c) jeżeli istnieje ocena krótkoterminowa i zgodnie z tą oceną należy stosować mniej korzystną wagę ryzyka niż w przypadku stosowania ogólnego traktowania preferencyjnego dla ekspozycji krótkoterminowych zgodnie z ust. 2, nie stosuje się ogólnego traktowania preferencyjnego dla ekspozycji krótkoterminowych, a wszystkim krótkoterminowym należnościom bez ratingu przypisuje się taką samą wagę ryzyka jak waga ryzyka stosowana zgodnie z konkretną oceną krótkoterminową.

▼M17

Artykuł 121

Ekspozycje wobec instytucji nieposiadających ratingu

1. Ekspozycje wobec instytucji, które nie mają oceny kredytowej wydanej przez wyznaczoną ECAI, klasyfikuje się do jednej z następujących klas:

a) w przypadku gdy spełnione są wszystkie poniższe warunki, ekspozycje wobec instytucji klasyfikuje się do klasy A:

(i) instytucja posiada odpowiednią zdolność do wywiązywania się ze swoich zobowiązań finansowych, w tym spłat kwoty głównej i odsetek, w sposób terminowy, przez przewidywany okres istnienia aktywów lub ekspozycji oraz niezależnie od cykli koniunkturalnych i warunków biznesowych;

(ii) instytucja spełnia lub przekracza wymóg określony w art. 92 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, z uwzględnieniem art. 458 ust. 2 lit. d) ppkt (i) oraz (vi) i art. 459 lit. a) niniejszego rozporządzenia, w stosownych przypadkach, szczególne wymogi w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE, wymóg połączonego bufora, który zdefiniowano w art. 128 pkt 6 dyrektywy 2013/36/UE, lub wszelkie równoważne i dodatkowe lokalne wymogi nadzorcze i regulacyjne w państwach trzecich, o ile wymogi te zostały opublikowane i mają być zaspokojone kapitałem podstawowym Tier I, kapitałem Tier I lub funduszami własnymi, stosownie do przypadku;

(iii) informacje o tym, czy instytucja spełnia lub przekracza wymogi, o których mowa w ppkt (ii) niniejszej litery, są publicznie ujawniane lub w inny sposób udostępniane instytucji kredytującej;

(iv) z oceny przeprowadzonej przez instytucję kredytującą zgodnie z art. 79 dyrektywy 2013/36/UE nie wynika, że instytucja nie spełnia warunków określonych w ppkt (i) oraz (ii) niniejszej litery;

▼M17

b) w przypadku gdy spełnione są wszystkie poniższe warunki i jeżeli co najmniej jeden z warunków wymienionych w lit. a) niniejszego ustępu nie jest spełniony, ekspozycje wobec instytucji klasyfikuje się do klasy B:

(i) instytucja podlega znacznemu ryzyku kredytowemu, włącznie z jej zdolnościami do dokonywania spłat, które są zależne od stabilnych lub sprzyjających warunków ekonomicznych lub biznesowych;

(ii) instytucja spełnia lub przekracza wymóg określony w art. 92 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, z uwzględnieniem art. 458 ust. 2 lit. d) ppkt (i) i art. 459 lit. a) niniejszego rozporządzenia, w stosownych przypadkach, szczególne wymogi w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE, lub wszelkie równoważne i dodatkowe lokalne wymogi nadzorcze i regulacyjne w państwach trzecich, o ile wymogi te zostały opublikowane i mają być zaspokojone kapitałem podstawowym Tier I, kapitałem Tier I lub funduszami własnymi, stosownie do przypadku;

(iii) informacje o tym, czy instytucja spełnia lub przekracza wymogi, o których mowa w ppkt (ii) niniejszej litery, są publicznie ujawniane lub w inny sposób udostępniane instytucji kredytującej;

(iv) z oceny przeprowadzonej przez instytucję kredytującą zgodnie z art. 79 dyrektywy 2013/36/UE nie wynika, że instytucja nie spełnia warunków określonych w ppkt (i) oraz (ii) niniejszej litery;

c) w przypadku gdy ekspozycje wobec instytucji nie zostały zaklasyfikowane do klasy A lub B lub gdy spełniony jest dowolny z następujących warunków, ekspozycje wobec instytucji klasyfikuje się do klasy C:

(i) instytucja jest obciążona istotnym ryzykiem niewykonania zobowiązania, a jej marginesy bezpieczeństwa są ograniczone;

(ii) istnieje duże prawdopodobieństwo, że niekorzystne warunki biznesowe, finansowe lub ekonomiczne mogą doprowadzić lub doprowadziły do niezdolności instytucji do wywiązania się z jej zobowiązań finansowych;

(iii) jeżeli na mocy prawa od instytucji wymagane są sprawozdania finansowe podlegające badaniu, a audytor zewnętrzny wydał negatywną opinię z badania lub w ciągu ostatnich 12 miesięcy wyraził istotne zastrzeżenia co do zdolności instytucji do kontynuacji działalności w swoich opiniach lub sprawozdaniach z badania sprawozdania finansowego.

Do celów akapitu pierwszego lit. b) ppkt (ii) niniejszego ustępu równoważne i dodatkowe lokalne wymogi nadzorcze lub regulacyjne nie obejmują buforów kapitałowych równoważnych buforom zdefiniowanym w art. 128 dyrektywy 2013/36/UE.

2. W przypadku ekspozycji wobec instytucji finansowych, które traktuje się jako ekspozycje wobec instytucji zgodnie z art. 119 ust. 5, do celów oceny, czy te instytucje finansowe spełniają warunki określone w ust. 1 lit. a) ppkt (ii) oraz lit. b) ppkt (ii) niniejszego artykułu, instytucje oceniają, czy te instytucje finansowe spełniają lub przekraczają jakiekolwiek porównywalne wymogi ostrożnościowe.

▼M17

3. Ekspozycjom zaklasyfikowanym do klasy A, B lub C zgodnie z ust. 1 przypisuje się wagę ryzyka w następujący sposób:

a) ekspozycjom zaklasyfikowanym do klasy A, B lub C, które spełniają dowolny z następujących warunków, przypisuje się wagę ryzyka dla ekspozycji krótkoterminowych zgodnie z tabelą 1:

(i) pierwotny termin zapadalności ekspozycji nie przekracza trzech miesięcy;

(ii) pierwotny termin zapadalności ekspozycji, która wynika z transgranicznego przemieszczania towarów, nie przekracza sześciu miesięcy;

b) ekspozycjom zaklasyfikowanym do klasy A, które nie są ekspozycjami krótkoterminowymi, przypisuje się wagę ryzyka równą 30 %, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

(i) ekspozycja nie spełnia żadnego z warunków określonych w lit. a);

(ii) współczynnik kapitału podstawowego Tier I danej instytucji wynosi co najmniej 14 %;

(iii) wskaźnik dźwigni instytucji wynosi co najmniej 5 %;

c) ekspozycjom zaklasyfikowanym do klasy A, B lub C, które nie spełniają warunków określonych w lit. a) lub lit. b), przypisuje się wagę ryzyka według tabeli 1.

Jeżeli ekspozycja wobec instytucji nie jest denominowana w walucie krajowej jurysdykcji, w której dana instytucja została zarejestrowana, lub jeżeli instytucja ta zaksięgowała zobowiązanie kredytowe w oddziale znajdującym się na terenie innej jurysdykcji, a ekspozycja ta nie jest denominowana w walucie krajowej jurysdykcji, w której oddział prowadzi działalność, waga ryzyka – przypisana zgodnie z lit. a), b) lub c) ekspozycjom innym niż ekspozycje, których termin zapadalności nie przekracza jednego roku, z tytułu pozycji warunkowych związanych z handlem, które wygasają z chwilą realizacji transakcji i wynikają z transgranicznego przemieszczania towarów – nie może być niższa niż waga ryzyka ekspozycji wobec rządu centralnego kraju, w którym zarejestrowano daną instytucję.

Tabela 1

Ocena ryzyka kredytowego	Klasa A	Klasa B	Klasa C
Waga ryzyka dla ekspozycji krótkoterminowych	20 %	50 %	150 %
Waga ryzyka	40 %	75 %	150 %

▼B

Artykuł 122

Ekspozycje wobec przedsiębiorstw

1. Ekspozycjom, które mają ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka według tabeli 6, która odpowiada ocenie kredytowej ECAI zgodnie z art. 136.

▼**M17**

Tabela 1

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20 %	50 %	75 %	100 %	150 %	150 %

2. Ekspozycjom, które nie mają takiej oceny kredytowej, przypisuje się wagę ryzyka równą 100 %.

Artykuł 122a

Ekspozycje związane z kredytowaniem specjalistycznym

1. W ramach kategorii ekspozycji wobec przedsiębiorstw, o której mowa w art. 112 lit. g), instytucje identyfikują osobno – jako ekspozycje związane z kredytowaniem specjalistycznym – ekspozycje, które mają wszystkie poniższe cechy:

a) dana ekspozycja jest ekspozycją wobec podmiotu, który utworzono specjalnie w celu finansowania lub eksploatacji rzeczowych aktywów trwałych, lub ekspozycją porównywalną pod względem ekonomicznym z taką ekspozycją;

b) dana ekspozycja nie jest związana z finansowaniem nieruchomości mieszkalnej lub komercyjnej i jest objęta definicją ekspozycji związanej z finansowaniem obiektów, ekspozycji związanej z finansowaniem typu project finance lub ekspozycji związanej z finansowaniem towarów określonym w ust. 3;

c) ustalenia umowne dotyczące zobowiązania związanego z ekspozycją dają instytucji znaczny stopień kontroli nad aktywami oraz dochodem przez nie generowanym;

d) głównym źródłem spłaty zobowiązania związanego z ekspozycją jest dochód generowany przez aktywa objęte finansowaniem, nie zaś niezależna zdolność generowania dochodów szerszego przedsiębiorstwa.

2. Ekspozycjom związanym z kredytowaniem specjalistycznym, które mają ocenę kredytową wydaną przez wyznaczoną ECAI i mającą bezpośrednie zastosowanie, przypisuje się wagę ryzyka zgodnie z tabelą 1.

Tabela 1

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20 %	50 %	75 %	100 %	150 %	150 %

3. Ekspozycjom związanym z kredytowaniem specjalistycznym, które nie mają wydanej przez wyznaczoną ECAI oceny kredytowej mającej bezpośrednie zastosowanie, przypisuje się następującą wagę ryzyka:

a) w przypadku gdy celem ekspozycji związanej z kredytowaniem specjalistycznym jest finansowanie nabycia rzeczowych aktywów trwałych, w tym statków, statków powietrznych, satelitów, wagonów kolejowych i flot samochodowych, a dochód, który mają generować te aktywa, ma postać przepływów środków pieniężnych generowanych przez konkretne rzeczowe aktywa trwałe, które zostały sfinansowane i zastawione lub scedowane na rzecz kredytodawcy („ekspozycje związane z finansowaniem obiektów”), instytucje stosują wagę ryzyka równą 100 %;

▼M17

b) w przypadku gdy celem ekspozycji związanej z kredytowaniem specjalistycznym jest zapewnienie krótkoterminowego finansowania rezerw, zapasów lub należności z tytułu towarów będących przedmiotem obrotu giełdowego, w tym ropy naftowej, metali lub płodów rolnych, a dochód, który mają generować te rezerwy, zapasy lub należności, mają stanowić wpływy ze sprzedaży towarów („ekspozycje związane z finansowaniem towarów"), instytucje stosują wagę ryzyka równą 100 %;

c) w przypadku gdy celem ekspozycji związanej z kredytowaniem specjalistycznym jest finansowanie indywidualnego projektu, albo w formie budowy nowej instalacji kapitałowej albo refinansowania istniejącej instalacji, z ulepszeniami lub bez, przy czym projekt dotyczy rozwoju lub nabycia dużych, złożonych i kosztownych instalacji, w tym elektrowni, zakładów przetwórstwa chemicznego, kopalń, infrastruktury transportowej, infrastruktury środowiskowej i telekomunikacyjnej, a instytucja kredytująca zwraca przede wszystkim uwagę na dochód generowany przez finansowany projekt, zarówno jako źródło spłaty, jak i jako zabezpieczenie kredytu („ekspozycje związane z finansowaniem typu project finance"), instytucje stosują następujące wagi ryzyka:

(i) 130 %, jeżeli projekt, z którym związana jest ekspozycja, znajduje się w fazie przedoperacyjnej;

(ii) pod warunkiem że nie stosuje się korekty wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego określonej w art. 501a – 80 %, jeżeli projekt, z którym związana jest ekspozycja, znajduje się w fazie operacyjnej, a ekspozycja spełnia wszystkie poniższe kryteria:

1) istnieją postanowienia umowne ograniczające możliwość podejmowania przez dłużnika działań, które mogłyby być szkodliwe dla kredytodawców, w tym ograniczenie stanowiące, że nowe zadłużenie nie może być emitowane bez zgody obecnych dostawców finansowania dłużnego;

2) dłużnik posiada wystarczające fundusze rezerwowe w pełni sfinansowane środkami pieniężnymi lub inne ustalenia dotyczące finansowania zawarte z podmiotem, umożliwiające pokrycie nieprzewidzianych potrzeb finansowych oraz zapotrzebowania na kapitał obrotowy w całym okresie istnienia projektu objętego finansowaniem, pod warunkiem że danemu podmiotowi przypisano rating nadany przez uznaną ECAI o stopniu jakości kredytowej wynoszącym co najmniej 3 lub – w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i kwoty oczekiwanych strat zgodnie z rozdziałem 3 – jeżeli podmiot nie posiada oceny kredytowej wydanej przez uznaną ECAI, instytucja przypisuje temu podmiotowi wewnętrzny rating kredytowy odpowiadający stopniowi jakości kredytowej wynoszącemu co najmniej 3, o ile podmiot ten podlega wewnętrznemu ratingowi dokonywanemu przez instytucję zgodnie z przepisami rozdziału 3 sekcja 6;

3) projekt, z którym związana jest ekspozycja, generuje przepływy środków pieniężnych, które są przewidywalne i pokrywają wszystkie przyszłe płatności na poczet spłaty kredytu;

4) jeżeli dochody dłużnika nie są finansowane z płatności dokonywanych przez dużą liczbę użytkowników, źródło spłaty zobowiązania zależy od jednego głównego kontrahenta, którym jest jeden z następujących podmiotów:

▼M17

— bank centralny, rząd centralny, samorząd regionalny lub organ władz lokalnych, pod warunkiem że przypisano im wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z art. 114 i 115 lub przypisano im rating nadany przez ECAI o stopniu jakości kredytowej wynoszącym co najmniej 3 wydany przez uznaną ECAI; lub – w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i kwoty oczekiwanych strat zgodnie z rozdziałem 3 – jeżeli bank centralny, rząd centralny, samorząd regionalny lub organ władz lokalnych nie posiadają oceny kredytowej wydanej przez uznaną ECAI, instytucja przypisuje im wewnętrzny rating kredytowy odpowiadający stopniowi jakości kredytowej wynoszącemu co najmniej 3, o ile podmioty te podlegają wewnętrznemu ratingowi dokonywanemu przez instytucję zgodnie z przepisami rozdziału 3 sekcja 6;

— podmiot sektora publicznego, pod warunkiem że przypisano mu wagę ryzyka nie większą niż 20 % zgodnie z art. 116 lub przypisano mu rating nadany przez ECAI o stopniu jakości kredytowej wynoszącym co najmniej 3 wydany przez uznaną ECAI lub – w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i kwoty oczekiwanych strat zgodnie z rozdziałem 3 – jeżeli dany podmiot sektora publicznego nie posiada oceny kredytowej wydanej przez uznaną ECAI, instytucja przypisuje temu podmiotowi sektora publicznego wewnętrzny rating kredytowy równoważny stopniowi jakości kredytowej wynoszącemu co najmniej 3, o ile ten podmiot sektora publicznego podlega wewnętrznemu ratingowi dokonywanemu przez instytucję zgodnie z rozdziałem 3 sekcja 6;

— przedsiębiorstwo, któremu przypisano rating nadany przez ECAI o stopniu jakości kredytowej wynoszącym co najmniej 3 wydany przez uznaną ECAI lub – w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i kwoty oczekiwanych strat zgodnie z rozdziałem 3 – jeżeli przedsiębiorstwo nie posiada oceny kredytowej wydanej przez uznaną ECAI, instytucja przypisuje temu przedsiębiorstwu wewnętrzny rating kredytowy równoważny stopniowi jakości kredytowej wynoszącemu co najmniej 3, o ile przedsiębiorstwo to podlega wewnętrznemu ratingowi dokonywanemu przez instytucję zgodnie z przepisami rozdziału 3 sekcja 6;

5) w postanowieniach umownych dotyczących ekspozycji wobec dłużnika przewidziano dla instytucji kredytującej wysoki stopień ochrony w przypadku niewykonania zobowiązania przez dłużnika;

6) główny kontrahent lub inni kontrahenci, którzy w podobny sposób spełniają kryteria kwalifikowalności dotyczące głównego kontrahenta, skutecznie chronią instytucję kredytującą przed stratami wynikającymi z zakończenia projektu;

7) wszystkie aktywa i umowy niezbędne do obsługi projektu zostały zastawione na rzecz instytucji kredytującej w zakresie dopuszczalnym przez mające zastosowanie przepisy;

8) instytucja kredytująca jest w stanie przejąć kontrolę nad dłużnikiem w razie zdarzenia niewykonania zobowiązania;

▼M17

(iii) 100 %, jeżeli projekt, z którym związana jest ekspozycja, znajduje się w fazie operacyjnej, a ekspozycja nie spełnia warunków określonych w ppkt (ii);

d) do celów lit. c) pkt (ii) ppkt 3 wygenerowanych przepływów środków pieniężnych nie uznaje się za przewidywalne, jeżeli istotna część dochodów nie spełnia co najmniej jednego z następujących warunków:

(i) dochody opierają się na dostępności, co oznacza, że po zakończeniu budowy dłużnik jest uprawniony, o ile spełnione są warunki umowne, do otrzymania od swoich kontrahentów umownych płatności, które pokrywają koszty operacyjne i koszty utrzymania, koszty obsługi zadłużenia i dochody z akcji w miarę jak dłużnik eksploatuje projekt, a płatności te nie podlegają wahaniom popytu, takim jak poziomy ruchu, i są zazwyczaj korygowane jedynie ze względu na brak wyników lub brak dostępności aktywów dla ogółu społeczeństwa;

(ii) dochody podlegają regulacji stopy rentowności;

(iii) dochody podlegają umowie typu „bierz lub płać”;

e) do celów lit. c) faza operacyjna oznacza fazę, podczas której podmiot utworzony specjalnie w celu finansowania projektu lub będący podmiotem porównywalnym pod względem ekonomicznym spełnia oba następujące warunki:

(i) podmiot posiada dodatnie przepływy środków pieniężnych netto, które wystarczają do pokrycia wszelkich pozostałych zobowiązań umownych;

(ii) podmiot posiada zmniejszające się zobowiązanie długoterminowe.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania warunków, na jakich spełnione są kryteria określone w ust. 3 lit. c) pkt (ii).

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2026 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 123

Ekspozycje detaliczne

1. Za ekspozycje detaliczne uznaje się ekspozycje, które spełniają wszystkie poniższe kryteria:

a) ekspozycja dotyczy co najmniej jednej osoby fizycznej lub MŚP;

b) łączna kwota zobowiązań dłużnika lub grupy powiązanych klientów wobec instytucji, jej jednostek dominujących oraz jej jednostek zależnych, w tym wszelkich ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, jednak z wyjątkiem ekspozycji zabezpieczonych nieruchomością mieszkalną, do wartości nieruchomości, nie przekracza – zgodnie z wiedzą instytucji, która podejmuje zasadne kroki w celu potwierdzenia tych faktów – kwoty 1 mln EUR;

▼M17

c) ekspozycja jest jedną ze znacznej liczby ekspozycji cechujących się podobnymi właściwościami, dzięki którym ryzyka związane z taką ekspozycją są znacznie ograniczone;

d) przedmiotowa instytucja ujmuje ekspozycję w swoich ramach zarządzania ryzykiem i zarządza nią wewnętrznie jak ekspozycją detaliczną przez długi czas w sposób spójny i podobny do sposobu ujmowania innych ekspozycji detalicznych przez instytucję.

Wartość bieżąca minimalnych detalicznych opłat leasingowych kwalifikuje się do kategorii ekspozycji detalicznych.

▼B

Ekspozycje, które nie spełniają kryteriów, o których mowa w lit. a)–c) akapitu pierwszego, nie kwalifikują się do objęcia kategorią ekspozycji detalicznych.

▼M17

Do dnia 10 lipca 2025 r. EUNB wyda wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 w celu określenia proporcjonalnych metod dywersyfikacji, zgodnie z którymi ekspozycję należy uznać za stanowiącą jedną ze znacznej liczby podobnych ekspozycji, jak określono w akapicie pierwszym lit. c) niniejszego ustępu.

2. Za ekspozycje detaliczne nie uznaje się poniższych ekspozycji:

a) ekspozycji niedłużnych, z którymi wiążą się podporządkowane roszczenia o wartość rezydualną wobec aktywów lub dochodów emitenta;

b) ekspozycji dłużnych i innych papierów wartościowych, udziałów, instrumentów pochodnych lub innych instrumentów, pod względem ekonomicznym zbliżonych do ekspozycji określonych w lit. a);

c) wszystkich innych ekspozycji w postaci papierów wartościowych.

3. Ekspozycjom detalicznym, o których mowa w ust. 1, przypisuje się wagę ryzyka równą 75 %, z wyjątkiem ekspozycji wobec tranzaktora, którym przypisuje się wagę ryzyka równą 45 %.

4. W przypadku gdy dowolne z kryteriów, o których mowa w ust. 1, nie jest spełnione w odniesieniu do ekspozycji wobec co najmniej jednej osoby fizycznej, ekspozycję tę uznaje się za ekspozycję detaliczną i przypisuje się jej wagę ryzyka równą 100 %.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 ekspozycjom wynikającym z pożyczek udzielonych przez instytucję emerytom lub pracownikom zatrudnionym na podstawie umowy na czas nieokreślony w zamian za bezwarunkowy transfer części emerytury lub wynagrodzenia pożyczkobiorcy na rzecz tej instytucji przypisuje się wagę ryzyka równą 35 %, o ile spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) w celu spłaty pożyczki pożyczkobiorca bezwarunkowo upoważnia fundusz emerytalny lub pracodawcę do dokonywania bezpośrednich płatności na rzecz instytucji poprzez potrącanie miesięcznych płatności z tytułu pożyczki z comiesięcznej emerytury lub wynagrodzenia pożyczkobiorcy;

▼M17

b) ryzyko zgonu, niezdolności do pracy, bezrobocia lub obniżenia miesięcznej emerytury lub wynagrodzenia netto pożyczkobiorcy jest odpowiednio pokryte za pomocą polisy ubezpieczeniowej, której beneficjentem jest instytucja;

c) comiesięczne płatności dokonywane przez pożyczkobiorcę z tytułu wszystkich pożyczek, które spełniają warunki określone w lit. a) i b), nie przekraczają łącznie 20 % miesięcznej emerytury lub wynagrodzenia netto pożyczkobiorcy;

d) maksymalny pierwotny termin zapadalności pożyczki nie przekracza 10 lat.

Artykuł 123a

Ekspozycje z niedopasowaniem walutowym

1. W odniesieniu do ekspozycji wobec osób fizycznych, które to ekspozycje są zaklasyfikowane do kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 112 lit. h), lub w odniesieniu do ekspozycji wobec osób fizycznych, które kwalifikują się jako ekspozycje zabezpieczone hipoteką na nieruchomości mieszkalnej i zaklasyfikowane są do kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 112 lit. i), wagę ryzyka przypisaną zgodnie z niniejszym rozdziałem mnoży się przez współczynnik wynoszący 1,5, przy czym otrzymana waga ryzyka nie może być wyższa niż 150 %, jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) ekspozycja jest denominowana w walucie, która jest inna niż waluta źródła dochodu dłużnika;

b) dłużnik nie posiada zabezpieczenia ryzyka płatności wynikającego z niedopasowania walutowego albo w postaci instrumentu finansowego albo dochodu w walucie obcej, która odpowiada walucie ekspozycji, lub całość takich zabezpieczeń dostępnych kredytobiorcy pokrywa mniej niż 90 % każdej raty z tytułu tej ekspozycji.

W przypadku gdy instytucja nie jest w stanie wyodrębnić tych ekspozycji z niedopasowaniem walutowym, mnożnik wag ryzyka wynoszący 1,5 stosuje się do wszystkich niezabezpieczonych ekspozycji, w przypadku których waluta ekspozycji jest inna niż waluta krajowa państwa zamieszkania dłużnika.

2. Do celów niniejszego artykułu źródło dochodu odnosi się do każdego źródła, które generuje przepływy środków pieniężnych na rzecz dłużnika, w tym z przekazów pieniężnych, dochodów z wynajmu lub wynagrodzeń, z wyłączeniem przychodów ze sprzedaży aktywów lub podobnych czynności windykacyjnych podejmowanych przez instytucję.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli parę walut, o których mowa w ust. 1 lit. a), tworzy euro i waluta państwa członkowskiego uczestniczącego w drugim etapie unii gospodarczej i walutowej (ERM II), mnożnik wag ryzyka wynoszący 1,5 nie ma zastosowania.

Artykuł 124

Ekspozycje zabezpieczone hipotekami na nieruchomościach

1. Ekspozycję niebędącą ekspozycją ADC, która nie spełnia wszystkich warunków określonych w ust. 3, lub każdą część ekspozycji niebędącej ekspozycją ADC przekraczającą kwotę nominalną zastawu na nieruchomości, traktuje się w następujący sposób:

▼M17

a) ekspozycji niebędącej ekspozycją IPRE przypisuje się wagę ryzyka ekspozycji wobec kontrahenta, która nie jest zabezpieczona daną nieruchomością;

b) ekspozycji IPRE przypisuje się wagę ryzyka równą 150 %.

2. Ekspozycję niebędącą ekspozycją ADC, do wysokości kwoty nominalnej zastawu na nieruchomości, w przypadku gdy spełnione są wszystkie warunki określone w ust. 3 niniejszego artykułu, traktuje się w następujący sposób:

a) w przypadku gdy ekspozycja jest zabezpieczona nieruchomością mieszkalną,

(i) ekspozycję niebędącą ekspozycją IPRE traktuje się zgodnie z art. 125 ust. 1;

(ii) ekspozycję IPRE traktuje się zgodnie z art. 125 ust. 1, jeżeli spełnia ona którykolwiek z poniższych warunków:

1) nieruchomość zabezpieczająca ekspozycję jest głównym miejscem zamieszkania dłużnika, w przypadku gdy nieruchomość jako całość stanowi pojedynczy lokal mieszkalny albo gdy nieruchomość zabezpieczająca ekspozycję jest lokalem mieszkalnym stanowiącym wydzieloną część nieruchomości;

2) ekspozycja jest ekspozycją wobec osoby fizycznej i jest zabezpieczona lokalem mieszkalnym generującym dochód, w przypadku gdy nieruchomość jako całość stanowi pojedynczy lokal mieszkalny albo gdy ten lokal mieszkalny jest wydzieloną częścią nieruchomości, a łączne ekspozycje instytucji wobec tej osoby fizycznej są zabezpieczone nie więcej niż czterema nieruchomościami, w co wliczają się nieruchomości, które nie są nieruchomościami mieszkalnymi lub nie spełniają żadnego z kryteriów określonych w niniejszym podpunkcie, lub nie są lokalami mieszkalnymi stanowiącymi wydzieloną część nieruchomości;

3) ekspozycja jest ekspozycją wobec stowarzyszeń lub spółdzielni osób fizycznych, które są uregulowane prawem krajowym i istnieją wyłącznie po to, aby zapewnić swoim członkom możliwość korzystania z głównego miejsca zamieszkania w nieruchomości stanowiącej zabezpieczenie kredytu;

4) ekspozycja jest ekspozycją wobec przedsiębiorstw mieszkalnictwa publicznego lub stowarzyszeń nienastawionych na zysk, które są uregulowane prawnie i istnieją po to, aby służyć celom społecznym i oferować najemcom długoterminowe zakwaterowanie;

(iii) ekspozycję IPRE, która nie spełnia żadnego z warunków określonych w ppkt (ii) niniejszej litery traktuje się zgodnie z art. 125 ust. 2;

b) w przypadku gdy ekspozycja jest zabezpieczona nieruchomością komercyjną, ekspozycję tę traktuje się w następujący sposób:

(i) ekspozycję niebędącą ekspozycją IPRE traktuje się zgodnie z art. 126 ust. 1;

(ii) ekspozycję IPRE traktuje się zgodnie z art. 126 ust. 2.

▼M17

3. Aby ekspozycja zabezpieczona nieruchomością mogła kwalifikować się do traktowania, o którym mowa w ust. 2, musi spełniać wszystkie poniższe warunki:

a) nieruchomość zabezpieczająca ekspozycję spełnia dowolny z następujących warunków:

(i) nieruchomość jest w pełni ukończona;

(ii) nieruchomość jest gruntem leśnym lub rolnym;

(iii) kredyt jest udzielany osobie fizycznej, a nieruchomość jest nieruchomością mieszkalną w budowie albo jest gruntem, na którym zaplanowano budowę nieruchomości mieszkalnej, jeżeli plan ten został zgodnie z prawem zatwierdzony przez wszystkie odpowiednie organy, stosownie do przypadku, i jeżeli spełniony jest dowolny z następujących warunków:

1) w nieruchomości znajdują się nie więcej niż cztery lokale mieszkalne i będzie ona stanowić główne miejsce zamieszkania dłużnika, a kredyt udzielony osobie fizycznej nie służy pośrednio finansowaniu ekspozycji ADC;

2) zaangażowane są rząd centralny, samorząd regionalny, władze lokalne lub podmiot sektora publicznego, ekspozycje wobec których traktuje się zgodnie z, odpowiednio, art. 115 ust. 2 lub art. 116 ust. 4, oraz które posiadają uprawnienia i zdolność do zapewnienia, aby nieruchomość w budowie została ukończona w rozsądnym terminie, a także są zobowiązane lub zobowiązały się w sposób prawnie wiążący do takiego zapewnienia w sytuacji, gdyby bez tego budowa nie została ukończona w takim rozsądnym terminie; w przypadku gdy powyższe nie ma miejsca, istnieje równoważny mechanizm prawny pozwalający zapewnić, aby nieruchomość w budowie została ukończona w rozsądnym terminie;

b) ekspozycja jest zabezpieczona zastawem na nieruchomości z pierwszeństwem zaspokojenia posiadanym przez instytucję lub instytucja posiada zastaw z pierwszeństwem zaspokojenia oraz każdy zastaw o kolejno niższym stopniu uprzywilejowania na tej nieruchomości;

c) wartość nieruchomości nie zależy w istotnym stopniu od jakości kredytowej dłużnika;

d) wszelkie informacje wymagane w momencie powstawania ekspozycji oraz do celów monitorowania są we właściwy sposób udokumentowane, w tym informacje dotyczące zdolności dłużnika do spłaty zadłużenia oraz dotyczące wyceny nieruchomości;

e) spełnione są wymogi określone w art. 208 oraz zasady wyceny określone w art. 229 ust. 1.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) instytucje mogą wykluczyć sytuacje, w których czynniki czysto makroekonomiczne wpływają zarówno na wartość nieruchomości, jak i na zdolność kredytową dłużnika.

▼M17

Do celów akapitu pierwszego lit. d) instytucje wprowadzają strategie w zakresie zawierania umów kredytowych w odniesieniu do powstawania ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami, które to strategie obejmują ocenę zdolności kredytobiorcy do spłaty zadłużenia. Strategie w zakresie zawierania umów kredytowych obejmują odpowiednie wskaźniki do celów tej oceny i ich odnośne poziomy maksymalne.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 lit. b) w jurysdykcjach, w których zastawy podporządkowane zapewniają posiadaczowi roszczenie do zabezpieczenia, które jest możliwe do wyegzekwowania na drodze prawnej i stanowi skuteczny środek ograniczania ryzyka kredytowego, uznać można również zastawy podporządkowane posiadane przez instytucję inną niż instytucja posiadającą zastaw uprzywilejowany, w tym również wówczas, gdy instytucja nie posiada zastawu uprzywilejowanego lub nie posiada zastawu plasującego się w hierarchii uprzywilejowania pomiędzy zastawem o wyższym od niego stopniu uprzywilejowania a zastawem o niższym od niego stopniu uprzywilejowania, z których oba są w posiadaniu instytucji.

Do celów akapitu pierwszego przepisy regulujące zastawy zapewniają wszystkie poniższe elementy:

a) każda instytucja posiadająca zastaw na nieruchomości może zainicjować sprzedaż nieruchomości niezależnie od innych podmiotów, które posiadają zastaw na tej nieruchomości;

b) w przypadku gdy sprzedaż nieruchomości nie odbywa się w drodze aukcji publicznej, podmioty posiadające zastaw uprzywilejowany podejmują uzasadnione kroki w celu uzyskania godziwej wartości rynkowej lub najlepszej ceny, jaką można uzyskać w określonych okolicznościach, gdy samodzielnie wykonują uprawnienie do sprzedaży nieruchomości.

5. Do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do niewykorzystanych instrumentów, zastawy spełniające wszystkie wymogi kwalifikowalności określone w ust. 3 i, w stosownych przypadkach, ust. 4 mogą zostać uznane, jeżeli wykorzystanie instrumentu uzależnione jest od uprzedniego lub jednoczesnego złożenia zastawu w stopniu odpowiadającym udziałowi instytucji w zastawie po wykorzystaniu instrumentu, tak że instytucja nie ma żadnego udziału w zastawie w zakresie, w jakim nie wykorzystano instrumentu.

6. Do celów art. 125 ust. 2 i art. 126 ust. 2 stosunek ekspozycji do wartości („ETV”) oblicza się, dzieląc kwotę ekspozycji brutto przez wartość nieruchomości, z zastrzeżeniem następujących warunków:

a) kwotę ekspozycji brutto oblicza się jako wartość księgową składnika aktywów związanego z ekspozycją zabezpieczoną nieruchomością oraz jako wszelkie niewykorzystane, lecz zaangażowane kwoty, które – gdyby zostały wykorzystane – zwiększyłyby wartość ekspozycji właściwą dla ekspozycji zabezpieczonej nieruchomością; tę kwotę ekspozycji brutto oblicza się bez uwzględnienia:

   (i) korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego zgodnie z art. 110;

   (ii) dodatkowych korekt wartości zgodnie z art. 34 związanych z działalnością instytucji zaliczaną do portfela bankowego;

   (iii) kwot odliczonych zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m); oraz

   (iv) innych redukcji funduszy własnych związanych z tym składnikiem aktywów;

▼M17

b) kwotę ekspozycji brutto oblicza się, nie uwzględniając żadnego rodzaju ochrony kredytowej rzeczywistej lub nierzeczywistej, z wyjątkiem zastawionych rachunków depozytowych w instytucji kredytującej, które spełniają wszystkie wymogi dotyczące umów o kompensowaniu pozycji bilansowych na podstawie umów ramowych o kompensowaniu zobowiązań zgodnie z art. 196 i 206 albo na podstawie innych umów o kompensowaniu pozycji bilansowych zgodnie z art. 195 i 205 i które zostały bezwarunkowo i nieodwołalnie zastawione wyłącznie w celu wypełnienia zobowiązania kredytowego związanego z ekspozycją zabezpieczoną nieruchomością;

c) w odniesieniu do ekspozycji, które należy traktować zgodnie z art. 125 ust. 2 lub 126 ust. 2, w przypadku gdy strona inna niż instytucja posiada zastaw uprzywilejowany, a zastaw podporządkowany posiadany przez instytucję uznawany jest na podstawie ust. 4 niniejszego artykułu, kwotę ekspozycji brutto oblicza się jako sumę kwoty ekspozycji brutto dla zastawu posiadanego przez instytucję oraz kwot ekspozycji brutto dla wszystkich innych zastawów o stopniu uprzywilejowania równym stopniowi uprzywilejowania zastawu posiadanego przez instytucję lub od niego wyższym.

Do celów akapitu pierwszego lit. a), w przypadku gdy instytucja posiada więcej niż jedną ekspozycję zabezpieczoną tą samą nieruchomością, a ekspozycje te są zabezpieczone zastawami na tej nieruchomości, które są kolejne według stopnia uprzywilejowania i pomiędzy którymi w hierarchii uprzywilejowania nie ma żadnego zastawu posiadanego przez stronę trzecią, ekspozycje te traktuje się jako pojedynczą ekspozycję łączną, a kwoty ekspozycji brutto dla poszczególnych ekspozycji sumuje w celu obliczenia kwoty ekspozycji brutto dla pojedynczej ekspozycji łącznej.

Do celów akapitu pierwszego lit. c), jeżeli informacje potrzebne do ustalenia hierarchii pozostałych zastawów są niewystarczające, instytucja traktuje te zastawy jako zastawy o takim samym stopniu uprzywilejowania jak zastaw podporządkowany posiadany przez instytucję. Instytucja ustala najpierw wagę ryzyka, stosownie do przypadku, zgodnie z art. 125 ust. 2 lub zgodnie z art. 126 ust. 2 (zwaną dalej „bazową wagą ryzyka”). Następnie koryguje tę wagę ryzyka, stosując mnożnik wynoszący 1,25 w celu obliczenia kwot ważonych ryzykiem dla zastawów podporządkowanych. W przypadku gdy bazowa waga ryzyka odpowiada najniższemu koszykowi stosunku ekspozycji do wartości, mnożnika nie stosuje się. Wagę ryzyka otrzymaną w wyniku pomnożenia bazowej wagi ryzyka przez 1,25 ogranicza się do poziomu wagi ryzyka, którą zastosowano by do ekspozycji w przypadku niespełnienia wymogów zawartych w ust. 3.

7. Ekspozycje wobec leasingobiorcy z tytułu transakcji leasingu dotyczących nieruchomości, w ramach których instytucja występuje jako leasingodawca, a leasingobiorca ma prawo zakupu nieruchomości, klasyfikuje się jako ekspozycje zabezpieczone nieruchomościami i traktuje zgodnie z art. 125 lub 126, jeżeli spełnione są mające zastosowanie warunki określone w niniejszym artykule, pod warunkiem, że ekspozycja instytucji zabezpieczona jest prawem własności instytucji do tej nieruchomości.

8. Państwa członkowskie wyznaczają organ, który będzie odpowiedzialny za stosowanie ust. 9. Organem tym jest właściwy organ lub wyznaczony organ.

▼M17

W przypadku gdy organem wyznaczonym przez państwo członkowskie do celów stosowania niniejszego artykułu jest właściwy organ, zapewnia on, aby odpowiednie podmioty i organy krajowe, które mają mandat makroostrożnościowy, należycie informowano o tym, że zamierza on zastosować przepisy niniejszego artykułu, oraz odpowiednio angażowano w ocenę kwestii dotyczących stabilności finansowej w jego państwie członkowskim zgodnie z ust. 9.

W przypadku gdy organem wyznaczonym przez państwo członkowskie do celów stosowania niniejszego artykułu jest organ inny niż właściwy organ, dane państwo członkowskie przyjmuje przepisy niezbędne do zapewnienia odpowiedniej koordynacji i wymiany informacji między właściwym organem a wyznaczonym organem do celów prawidłowego stosowania niniejszego artykułu. W szczególności organy są zobowiązane do ścisłej współpracy i wymiany wszelkich informacji, które mogą być niezbędne, aby odpowiednio wykonywać obowiązki nałożone na wyznaczony organ na podstawie niniejszego artykułu. Współpraca ta ma na celu unikanie przez właściwy organ i wyznaczony organ wszelkich działań, które się powielają lub są niespójne, oraz zapewnienie należytego uwzględnienia powiązań z innymi środkami, w szczególności środkami stosowanymi na podstawie art. 458 niniejszego rozporządzenia i art. 133 dyrektywy 2013/36/UE.

9. Na podstawie danych zgromadzonych zgodnie z art. 430a i na podstawie wszelkich innych odpowiednich wskaźników organ wyznaczony zgodnie z ust. 8 niniejszego artykułu ocenia – okresowo, a co najmniej raz w roku – czy wagi ryzyka określone w art. 125 i 126 dla ekspozycji zabezpieczonych nieruchomością znajdującą się na terytorium państwa członkowskiego tego organu są odpowiednio oparte na:

a) dotychczasowych danych na temat strat w związku z ekspozycjami zabezpieczonymi nieruchomościami;

b) przyszłych tendencjach na rynku nieruchomości.

W przypadku gdy na podstawie oceny, o której mowa w akapicie pierwszym, organ wyznaczony zgodnie z ust. 8 niniejszego artykułu stwierdzi, że wagi ryzyka określone w art. 125 lub 126 nie odzwierciedlają w odpowiedni sposób rzeczywistych ryzyk związanych z ekspozycjami wobec co najmniej jednego segmentu nieruchomości, zabezpieczonymi hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych lub nieruchomościach komercyjnych znajdujących się na obszarze lub obszarach terytorium państwa członkowskiego tego organu, oraz jeżeli organ ten uważa, że te nieodpowiednie wagi ryzyka mogłyby mieć niekorzystny wpływ na obecną lub przyszłą stabilność finansową w jego państwie członkowskim, może on zwiększyć wagi ryzyka mające zastosowanie do tych ekspozycji w granicach określonych w akapicie czwartym niniejszego ustępu lub wprowadzić bardziej rygorystyczne kryteria niż te określone w ust. 3 niniejszego artykułu.

Organ wyznaczony zgodnie z ust. 8 niniejszego artykułu powiadamia EUNB i ERRS o wszelkich korektach wag ryzyka i kryteriów zastosowanych zgodnie z niniejszym ustępem. W terminie jednego miesiąca od otrzymania tego powiadomienia EUNB i ERRS przedstawiają swoją opinię zainteresowanemu państwu członkowskiemu i mogą wskazać w tej opinii, w razie potrzeby, czy uważają, że korekty wag ryzyka i kryteriów są zalecane również dla innych państw członkowskich. EUNB i ERRS publikują wagi ryzyka i kryteria dla ekspozycji, o których mowa w art. 125 i 126 oraz art. 199 ust. 1 lit. a), wdrożone przez odpowiedni organ.

▼M17

Do celów akapitu drugiego niniejszego ustępu organ wyznaczony zgodnie z ust. 8 niniejszego artykułu może zwiększyć wagi ryzyka ustanowione w art. 125 ust. 1 akapit pierwszy, art. 125 ust. 2 akapit pierwszy, art. 126 ust. 1 akapit pierwszy lub art. 126 ust. 2 akapit pierwszy lub nałożyć bardziej rygorystyczne kryteria niż kryteria określone w ust. 3 niniejszego artykułu w odniesieniu do ekspozycji wobec co najmniej jednego segmentu nieruchomości zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach znajdujących się na obszarze lub obszarach terytorium państwa członkowskiego tego organu. Organ ten może zwiększyć wagi ryzyka maksymalnie do poziomu 150 %.

Do celów akapitu drugiego niniejszego ustępu organ wyznaczony zgodnie z ust. 8 niniejszego artykułu może również obniżyć odsetki wartości nieruchomości, o których mowa w art. 125 ust. 1 lub art. 126 ust. 1, lub odsetki stosunku ekspozycji do wartości, które określają wagę ryzyka koszyka stosunku ekspozycji do wartości przedstawioną w tabeli 1 w art. 125 ust. 2 lub w tabeli 1 w art. 126 ust. 2. Odpowiedni organ zapewnia spójność między wszystkimi wagami ryzyka koszyków stosunku ekspozycji do wartości w taki sposób, by waga ryzyka w ramach niższego koszyka stosunku ekspozycji do wartości była zawsze co najwyżej równa wadze ryzyka w ramach wyższego koszyka stosunku ekspozycji do wartości.

10. W przypadku gdy organ wyznaczony zgodnie z ust. 8 ustanowi wyższe wagi ryzyka lub bardziej rygorystyczne kryteria na podstawie ust. 9 instytucjom przysługuje sześciomiesięczny okres przejściowy na ich zastosowanie.

11. EUNB, w ścisłej współpracy z ERRS, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia rodzajów czynników, które należy uwzględnić przy ocenie adekwatności wag ryzyka, o których mowa w ust. 9.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 stycznia 2026 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

12. ERRS może – w drodze zaleceń zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010 oraz w ścisłej współpracy z EUNB – wydawać wytyczne skierowane do organów wyznaczonych zgodnie z ust. 8 niniejszego artykułu dotyczące obu następujących kwestii:

a) czynników, które mogłyby „mieć niekorzystny wpływ na obecną lub przyszłą stabilność finansową”, o których mowa w ust. 9 akapit drugi;

b) orientacyjnych poziomów odniesienia, które organ wyznaczony zgodnie z ust. 8 ma uwzględniać przy ustalaniu wyższych wag ryzyka.

▼M17

13. Instytucje mające siedzibę w państwie członkowskim stosują wagi ryzyka i kryteria ustalone przez organy innego państwa członkowskiego zgodnie z ust. 9 w odniesieniu do swoich odpowiednich ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych lub komercyjnych znajdujących się na obszarze lub obszarach terytorium tego innego państwa członkowskiego.

14. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania pojęcia „istnienia równoważnego mechanizmu prawnego pozwalającego zapewniać, aby nieruchomość w budowie została ukończona w rozsądnym terminie", zgodnie ust. 3 lit. a) pkt (iii) ppkt 2.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2025 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 125

Ekspozycje zabezpieczone hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych

1. W odniesieniu do ekspozycji zabezpieczonej nieruchomością mieszkalną, o której mowa w art. 124 ust. 2 lit. a) ppkt (i) lub (ii), części ekspozycji do 55 % wartości nieruchomości przypisuje się wagę ryzyka równą 20 %.

Jeżeli instytucja posiada zastaw podporządkowany, a istnieją bardziej uprzywilejowane zastawy, które nie są w posiadaniu tej instytucji, aby określić część ekspozycji tej instytucji, której należy przypisać wagę ryzyka równą 20 %, kwotę 55 % wartości nieruchomości pomniejsza się o kwotę bardziej uprzywilejowanych zastawów, które nie są w posiadaniu instytucji.

Jeżeli zastawy, które nie są w posiadaniu instytucji, są zastawami o takim samym stopniu uprzywilejowania co zastaw posiadany przez instytucję, aby określić część ekspozycji tej instytucji, której należy przypisać wagę ryzyka równą 20 %, kwotę 55 % wartości nieruchomości pomniejszoną o kwotę wszelkich bardziej uprzywilejowanych zastawów niebędących w posiadaniu instytucji, zmniejsza się o iloczyn:

a) 55 % wartości nieruchomości pomniejszonej o kwotę zastawów bardziej uprzywilejowanych, jeśli takie istnieją, zarówno w posiadaniu instytucji, jak i w posiadaniu innych instytucji; oraz

b) kwoty zastawów, które nie są w posiadaniu instytucji i mają taki sam stopień uprzywilejowania co zastaw posiadany przez instytucję, podzielonej przez sumę wszystkich zastawów o takim samym stopniu uprzywilejowania.

Jeżeli zgodnie z art. 124 ust. 9 właściwy organ lub wyznaczony organ ustaliły wyższą wagę ryzyka lub niższy odsetek wartości nieruchomości niż te, o których mowa w niniejszym ustępie, instytucje stosują wagę ryzyka lub odsetek ustalone zgodnie z art. 124 ust. 9.

▼M17

Ewentualnej pozostałej części ekspozycji, o której mowa w akapicie pierwszym, przypisuje się wagę ryzyka taką jak ekspozycji wobec kontrahenta niezabezpieczonej nieruchomością mieszkalną.

2. Ekspozycji, o której mowa w art. 124 ust. 2 lit. a) ppkt (iii), przypisuje się wagę ryzyka ustaloną zgodnie z odnośną wagą ryzyka koszyka stosunku ekspozycji do wartości w tabeli 1.

Do celów niniejszego ustępu, jeżeli zgodnie z art. 124 ust. 9 właściwy organ lub wyznaczony organ ustaliły wyższą wagę ryzyka lub niższy odsetek stosunku ekspozycji do wartości niż te, o których mowa w niniejszym ustępie, instytucje stosują wagę ryzyka lub odsetek ustalone zgodnie z art. 124 ust. 9.

Tabela 1

ETV	ETV ≤ 50 %	50 % < ETV ≤ 60 %	60 % < ETV ≤ 80 %	80 % < ETV ≤ 90 %	90 % < ETV ≤ 100 %	ETV > 100 %
Waga ryzyka	30 %	35 %	45 %	60 %	75 %	105 %

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu instytucje mogą stosować sposób traktowania, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w odniesieniu do ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi znajdującymi się na terytorium państwa członkowskiego, jeżeli właściwy organ tego państwa członkowskiego opublikował zgodnie z art. 430a ust. 3 wskaźniki strat dla takich ekspozycji, które to wskaźniki – w oparciu o zagregowane dane zgłoszone przez instytucje w tym państwie członkowskim w odniesieniu do tego krajowego rynku nieruchomości – nie przekraczają żadnego z poniższych limitów dla zagregowanych strat z tytułu takich ekspozycji w poprzednim roku:

a) zagregowana kwota zgłoszona przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. a), podzielona przez zagregowaną kwotę zgłoszoną przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. c), nie przekracza 0,3 %;

b) zagregowana kwota zgłoszona przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. b), podzielona przez zagregowaną kwotę zgłoszoną przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. c), nie przekracza 0,5 %.

3. Instytucje mogą również stosować odstępstwo, o którym mowa w ust. 2 akapit trzeci niniejszego artykułu, w przypadku gdy właściwy organ państwa trzeciego, który stosuje środki nadzorcze i regulacyjne określone – w decyzji Komisji przyjętej zgodnie z art. 107 ust. 4 – jako co najmniej równoważne środkom stosowanym w Unii, publikuje odnośne wskaźniki strat dla ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi znajdującymi się na terytorium tego państwa trzeciego.

W przypadku gdy właściwy organ państwa trzeciego nie publikuje odnośnych wskaźników strat dla ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi znajdującymi się na terytorium tego państwa trzeciego, EUNB może opublikować takie informacje dotyczące tego państwa trzeciego, pod warunkiem że dostępne są ważne dane statystyczne, które są statystycznie reprezentatywne dla odnośnego rynku nieruchomości mieszkalnych.

▼M17

Artykuł 126

Ekspozycje zabezpieczone hipotekami na nieruchomościach komercyjnych

1. W odniesieniu do ekspozycji zabezpieczonej nieruchomością komercyjną, o której mowa w art. 124 ust. 2 lit. b) ppkt (i), części ekspozycji do 55 % wartości nieruchomości przypisuje się wagę ryzyka równą 60 %.

Jeżeli instytucja posiada zastaw podporządkowany, a istnieją bardziej uprzywilejowane zastawy, które nie są w posiadaniu tej instytucji, aby określić część ekspozycji tej instytucji, której należy przypisać wagę ryzyka równą 60 %, kwotę 55 % wartości nieruchomości pomniejsza się o kwotę bardziej uprzywilejowanych zastawów, które nie są w posiadaniu instytucji.

Jeżeli zastawy, które nie są w posiadaniu instytucji, są zastawami o takim samym stopniu uprzywilejowania co zastaw posiadany przez instytucję, aby określić część ekspozycji tej instytucji, której należy przypisać wagę ryzyka równą 60 %, kwotę 55 % wartości nieruchomości pomniejszoną o kwotę wszelkich bardziej uprzywilejowanych zastawów niebędących w posiadaniu instytucji, zmniejsza się o iloczyn:

a) 55 % wartości nieruchomości pomniejszonej o kwotę zastawów bardziej uprzywilejowanych, jeśli takie istnieją, zarówno w posiadaniu instytucji, jak i w posiadaniu innych instytucji; oraz

b) kwoty zastawów, które nie są w posiadaniu instytucji i mają taki sam stopień uprzywilejowania co zastaw posiadany przez instytucję, podzielonej przez sumę wszystkich zastawów o takim samym stopniu uprzywilejowania.

Jeżeli zgodnie z art. 124 ust. 9 właściwy organ lub wyznaczony organ ustaliły wyższą wagę ryzyka lub niższy odsetek wartości nieruchomości niż te, o których mowa w niniejszym ustępie, instytucje stosują wagę ryzyka lub odsetek ustalone zgodnie z art. 124 ust. 9.

Ewentualnej pozostałej części ekspozycji, o której mowa w akapicie pierwszym, przypisuje się wagę ryzyka taką jak ekspozycji wobec kontrahenta niezabezpieczonej nieruchomością komercyjną.

2. Ekspozycji, o której mowa w art. 124 ust. 2 lit. b) ppkt (ii), przypisuje się wagę ryzyka ustaloną zgodnie z odnośną wagą ryzyka koszyka stosunku ekspozycji do wartości w tabeli 1.

Do celów niniejszego ustępu, jeżeli zgodnie z art. 124 ust. 9 właściwy organ lub wyznaczony organ ustaliły wyższą wagę ryzyka lub niższy odsetek stosunku ekspozycji do wartości niż te, o których mowa w niniejszym ustępie, instytucje stosują wagę ryzyka lub odsetek ustalone zgodnie z art. 124 ust. 9.

Tabela 1

	ETV ≤ 60 %	60 % < ETV ≤ 80 %	ETV > 80 %
Waga ryzyka	70 %	90 %	110 %

▼**M17**

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu instytucje mogą stosować sposób traktowania, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w odniesieniu do ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami komercyjnymi znajdującymi się na terytorium państwa członkowskiego, jeżeli właściwy organ tego państwa członkowskiego opublikował zgodnie z art. 430a ust. 3 wskaźniki strat dla takich ekspozycji, które to wskaźniki – w oparciu o zagregowane dane zgłoszone przez instytucje w tym państwie członkowskim w odniesieniu do tego krajowego rynku nieruchomości – nie przekraczają żadnego z poniższych limitów dla zagregowanych strat z tytułu takich ekspozycji w poprzednim roku:

a) zagregowana kwota zgłoszona przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. d), podzielona przez zagregowaną kwotę zgłoszoną przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. f), nie przekracza 0,3 %;

b) zagregowana kwota zgłoszona przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. e), podzielona przez zagregowaną kwotę zgłoszoną przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. f), nie przekracza 0,5 %.

3. Instytucje mogą stosować odstępstwo, o którym mowa w ust. 2 akapit trzeci niniejszego artykułu, również w przypadkach gdy właściwy organ państwa trzeciego, który stosuje środki nadzorcze i regulacyjne określone – w decyzji Komisji przyjętej zgodnie z art. 107 ust. 4 – jako co najmniej równoważne środkom stosowanym w Unii, publikuje odnośne wskaźniki strat dla ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami komercyjnymi znajdującymi się na terytorium tego państwa trzeciego.

W przypadku gdy właściwy organ państwa trzeciego nie publikuje odnośnych wskaźników strat dla ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami komercyjnymi znajdującymi się na terytorium tego państwa trzeciego, EUNB może opublikować takie informacje dotyczące tego państwa trzeciego, pod warunkiem że dostępne są ważne dane statystyczne, które są statystycznie reprezentatywne dla odnośnego rynku nieruchomości komercyjnych.

4. EUNB ocenia adekwatność dostosowania sposobu traktowania ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach komercyjnych, w tym ekspozycji IPRE i ekspozycji niebędących ekspozycją IPRE, z uwzględnieniem adekwatności wag ryzyka i względnych różnic ryzyka ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi, różnic we wrażliwości na ryzyko ekspozycji IPRE zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi, o których mowa w tabeli 1 w art. 125 ust. 2, oraz ekspozycji IPRE zabezpieczonych nieruchomościami komercyjnymi, o których mowa w tabeli 1 w niniejszym artykule, oraz zaleceń ERRS dotyczących podatności na zagrożenia w sektorze nieruchomości komercyjnych w Unii. EUNB przedstawi Komisji sprawozdanie ze swoich ustaleń do dnia 31 grudnia 2027 r.

Na podstawie sprawozdania, o którym mowa w akapicie pierwszym i z należytym uwzględnieniem odnośnych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego Komisja w stosownych przypadkach przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy do dnia 31 grudnia 2028 r..

▼M17

Artykuł 126a

Ekspozycje z tytułu nabycia, zagospodarowania i zabudowy gruntu

1. Ekspozycji ADC przypisuje się wagę ryzyka równą 150 %.

2. Ekspozycjom ADC związanym z nieruchomościami mieszkalnymi można przypisać wagę ryzyka równą 100 %, pod warunkiem że instytucja stosuje solidne standardy w zakresie udzielania i monitorowania kredytów, które spełniają wymogi ustanowione w art. 74 i 79 dyrektywy 2013/36/UE, oraz że spełniony jest co najmniej jeden z następujących warunków:

a) znaczną część wszystkich umów stanowią prawnie wiążące umowy przedwstępne sprzedaży lub umowy przedwstępne najmu, w przypadku których nabywca lub najemca wpłacili znaczny depozyt pieniężny, który podlega przepadkowi w razie rozwiązania umowy, lub umowy, w których finansowanie jest zapewnione w równoważny sposób, lub prawnie wiążące umowy sprzedaży lub najmu, w tym w przypadku gdy płatności dokonuje się w ratach w miarę postępu prac budowlanych;

b) dłużnik posiada znaczny kapitał własny obarczony ryzykiem, co odzwierciedla odpowiednia kwota kapitału własnego wniesionego przez dłużnika w wartości nieruchomości mieszkalnej po jej ukończeniu.

3. Do dnia 10 lipca 2025 r. EUNB wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, precyzujące pojęcia: „znaczne depozyty pieniężne”, „finansowanie zapewnione w równoważny sposób”, „znaczna część wszystkich umów” i „odpowiednia kwota kapitału własnego wniesionego przez dłużnika”, z uwzględnieniem specyfiki udzielania przez instytucje kredytów przedsiębiorstwom mieszkalnictwa publicznego lub podmiotom nienastawionym na zysk z całej Unii, które są uregulowane prawnie i istnieją, aby służyć celom społecznym i oferować najemcom długoterminowe zakwaterowanie.

▼B

Artykuł 127

Ekspozycje, których dotyczy niewykonanie zobowiązania

▼M7

1. Niezabezpieczonej części każdej pozycji, w przypadku gdy dłużnik nie wykonał zobowiązania zgodnie z art. 178, lub – w przypadku ekspozycji detalicznych – niezabezpieczonej części każdego instrumentu kredytowego, z którym wiąże się niewykonanie zobowiązania zgodnie z art. 178, przypisuje się następujące wagi ryzyka:

a) 150 %, w przypadku gdy suma korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego i kwot odliczonych zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m) wynosi mniej niż 20 % wartości niezabezpieczonej części ekspozycji w sytuacji, gdyby nie zastosowano tych korekt i odliczeń;

b) 100 %, w przypadku gdy suma korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego i kwot odliczonych zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m) wynosi co najmniej 20 % wartości niezabezpieczonej części ekspozycji w sytuacji, gdyby nie zastosowano tych korekt i odliczeń.

▼M17

Do celów obliczania korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego, o których mowa w akapicie pierwszym, w odniesieniu do ekspozycji nabytej, gdy dotyczyło jej już niewykonanie zobowiązania, instytucje uwzględniają w obliczeniach każdą dodatnią różnicę między kwotą należną od dłużnika z tytułu tej ekspozycji a sumą dodatkowej redukcji funduszy własnych gdyby ekspozycja ta została całkowicie odpisana i wszelkich istniejących już redukcji funduszy własnych związanych z tą ekspozycją.

2. Na potrzeby określenia zabezpieczonej części ekspozycji, której dotyczy niewykonanie zobowiązania, zabezpieczenie i gwarancje kwalifikują się do celów ograniczania ryzyka kredytowego zgodnie z rozdziałem 4.

3. Wartości ekspozycji pozostającej po odliczeniu korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego w odniesieniu do ekspozycji niebędących ekspozycjami IPRE zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi lub komercyjnymi zgodnie z, odpowiednio, art. 125 i 126 przypisuje się wagę ryzyka w wysokości 100 %, jeżeli niewykonanie zobowiązania nastąpiło zgodnie z art. 178.

_____

Artykuł 128

Ekspozycje z tytułu długu podporządkowanego

1. Następujące ekspozycje traktuje się jako ekspozycje z tytułu długu podporządkowanego:

a) ekspozycje dłużne podporządkowane względem roszczeń zwykłych niezabezpieczonych wierzycieli;

b) instrumenty funduszy własnych w zakresie, w jakim nie traktuje się ich jako ekspozycji kapitałowych zgodnie z art. 133 ust. 1; oraz

c) ekspozycje wynikające z posiadania przez instytucję instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych, które spełniają warunki określone w art. 72b.

2. Ekspozycjom z tytułu długu podporządkowanego przypisuje się wagę ryzyka równą 150 %, chyba że te ekspozycje z tytułu długu podporządkowanego odlicza się z funduszy własnych lub są one traktowane zgodnie z art. 72e ust. 5 akapit pierwszy.

▼B

Artykuł 129

Ekspozycje w postaci obligacji zabezpieczonych

1. ►M10 Aby obligacje zabezpieczone zdefiniowane w art. 3 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 ([1])* mogły kwalifikować się do traktowania preferencyjnego określonego w ust. 4 i 5 niniejszego artykułu, muszą spełniać wymogi określone w ust. 3, 3a i 3b niniejszego artykułu i być zabezpieczone przez dowolne z następujących kwalifikujących się aktywów: ◄

([1]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie emisji obligacji zabezpieczonych i nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi oraz zmieniająca dyrektywy 2009/65/WE i 2014/59/UE (Dz.U. L 328 z 18.12.2019, s. 29).

▼B

a) ekspozycje wobec rządów centralnych, banków centralnych wchodzących w skład ESBC, podmiotów sektora publicznego, samorządów regionalnych lub władz lokalnych w Unii lub ekspozycje przez nie gwarantowane;

b) ekspozycje wobec rządów centralnych państw trzecich i banków centralnych państw trzecich, wielostronnych banków rozwoju, organizacji międzynarodowych lub ekspozycje przez nie gwarantowane, które kwalifikują się do stopnia 1. jakości kredytowej zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału, oraz ekspozycje wobec podmiotów sektora publicznego państw trzecich, samorządów regionalnych państw trzecich lub władz lokalnych państw trzecich lub ekspozycje przez te podmioty gwarantowane, które są ważone ryzykiem jako ekspozycje wobec instytucji lub wobec rządów centralnych i banków centralnych zgodnie z przepisami, odpowiednio, art. 115 ust. 1 lub 2 lub art. 116 ust. 1, 2 lub 4 i które kwalifikują się do stopnia 1. jakości kredytowej zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału, a także ekspozycje w rozumieniu przepisów niniejszej litery, które kwalifikują się co najmniej do stopnia 2. jakości kredytowej zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału, pod warunkiem że nie przekraczają one 20 % kwoty nominalnej otwartych pozycji w obligacjach zabezpieczonych instytucji emitujących;

▼M10

c) ekspozycje wobec instytucji kredytowych, które kwalifikują się do stopnia 1. jakości kredytowej lub stopnia 2. jakości kredytowej lub ekspozycje wobec instytucji kredytowych, które kwalifikują się do stopnia 3. jakości kredytowej, jeżeli ekspozycje te mają postać:

(i) depozytów krótkoterminowych o pierwotnym terminie zapadalności nieprzekraczającym 100 dni, w przypadku gdy są one wykorzystywane do spełnienia wymogu w zakresie zabezpieczenia przed utratą płynności dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie zgodnie z art. 16 dyrektywy (UE) 2019/2162; lub

(ii) instrumentów pochodnych spełniających wymogi art. 11 ust. 1 tej dyrektywy, jeżeli zezwolą na to właściwe organy;

d) kredyty zabezpieczone nieruchomościami mieszkalnymi nieprzekraczające mniejszej z następujących wartości: kwoty głównej zastawów traktowanych łącznie ze wszystkimi wcześniejszymi zastawami lub 80 % wartości nieruchomości stanowiących zabezpieczenie;

▼B

e) kredyty na nieruchomości mieszkalne w pełni gwarantowane przez uznanego dostawcę ochrony, o którym mowa w art. 201, kwalifikujące się do co najmniej stopnia 2. jakości kredytowej zgodnie z niniejszym rozdziałem, przy czym część każdego z kredytów wykorzystywana w celu spełnienia wymogu określonego w niniejszym ustępie na potrzeby zabezpieczenia obligacji zabezpieczonych nie stanowi więcej niż 80 % wartości odnośnej nieruchomości mieszkalnej położonej we Francji, a współczynnik kredytu do dochodu wynosił w chwili udzielania kredytu maksymalnie 33 %. W chwili udzielania kredytu nieruchomość mieszkalna nie jest obciążona zastawem hipotecznym, a w przypadku kredytów udzielanych od dnia 1 stycznia 2014 r. kredytobiorca zobowiązuje się w drodze umowy do nieustanawiania takiego zastawu bez zgody instytucji kredytowej, która udzieliła kredytu. Współczynnik kredytu do dochodu stanowi udział dochodu brutto kredytobiorcy obejmujący zwrot kredytu wraz z odsetkami. Dostawcą ochrony jest: instytucja finansowa posiadająca zezwolenie na działalność wydane przez właściwe organy i przez nie nadzorowana oraz podlegająca wymogom ostrożnościowym

▼B

porównywalnym pod kątem surowości z wymogami stosowanymi wobec instytucji, lub instytucja lub zakład ubezpieczeń. Dostawca ochrony ustanawia fundusz gwarancyjny działający na zasadzie wzajemności lub równoważne zabezpieczenie dla zakładów ubezpieczeń w celu absorpcji strat z tytułu ryzyka kredytowego, których kalibracja podlega okresowemu przeglądowi przez właściwe organy. Zarówno instytucja kredytowa, jak i dostawca ochrony przeprowadzają ocenę wiarygodności kredytowej kredytobiorcy;

▼M10

f) kredyty zabezpieczone nieruchomościami komercyjnymi nieprzekraczające mniejszej z następujących wartości: kwoty głównej zastawów traktowanych łącznie z wszystkimi wcześniejszymi zastawami lub 60 % wartości nieruchomości stanowiących zabezpieczenie. Kredyty zabezpieczone nieruchomościami komercyjnymi kwalifikują się, jeżeli współczynnik pokrycia należności zabezpieczeniem przekroczył próg 60 %, osiągając maksymalny poziom 70 %, jeżeli wartość wszystkich aktywów stanowiących zabezpieczenie dla obligacji zabezpieczonych przekracza niespłaconą kwotę nominalną znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych o co najmniej 10 %, a należności właścicieli obligacji spełniają wymogi pewności prawa określone w rozdziale 4. Należności właścicieli obligacji mają pierwszeństwo przed wszystkimi innymi roszczeniami do danego zabezpieczenia;

▼B

g) kredyty zabezpieczone zastawami morskimi pod statki do kwoty stanowiącej różnicę między 60 % wartości statku stanowiącego zabezpieczenie a wartością wszelkich wcześniejszych zastawów morskich.

▼M10

Do celów ust. 1a ekspozycje wynikające z przekazywania płatności dłużników i zarządzania płatnościami dłużników z tytułu kredytów zabezpieczonych na zastawionych nieruchomościach stanowiących podstawę emisji dłużnych papierów wartościowych lub przekazywania przychodów i zarządzania przychodami z likwidacji w odniesieniu do tych kredytów nie są uwzględniane przy wyliczaniu limitów, o których mowa w tym ustępie.

_____

▼M17

Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego lit. c) niniejszego ustępu, do dnia 1 lipca 2027 r. ekspozycje pośrednie wobec instytucji kredytowych bez ratingu zewnętrznego, które gwarantują kredyty hipoteczne do czasu ich rejestracji, traktuje się do celów tej litery jako ekspozycje wobec instytucji kredytowych kwalifikujące się do stopnia 1. jakości kredytowej, pod warunkiem że są to ekspozycje krótkoterminowe zaklasyfikowane do klasy A zgodnie z art. 121 oraz że po zarejestrowaniu gwarantowane kredyty hipoteczne kwalifikują się do preferencyjnego traktowania zgodnie z akapitem pierwszym lit. d), e) i f) niniejszego ustępu.

▼M10

1a. Do celów ust. 1 akapit pierwszy lit. c) zastosowanie mają następujące zasady:

a) w przypadku ekspozycji wobec instytucji kredytowych, które kwalifikują się do stopnia 1. jakości kredytowej, ekspozycja nie może przekraczać 15 % kwoty nominalnej znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych emitującej instytucji kredytowej;

b) w przypadku ekspozycji wobec instytucji kredytowych, które kwalifikują się do stopnia 2. jakości kredytowej, ekspozycja nie może przekraczać 10 % kwoty nominalnej znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych emitującej instytucji kredytowej;

▼M10

c) w przypadku ekspozycji wobec instytucji kredytowych, które kwalifikują się do stopnia 3. jakości kredytowej, które przyjmują postać depozytów krótkoterminowych, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. c) ppkt (i) niniejszego artykułu, lub postać instrumentów pochodnych, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. c) ppkt (ii) niniejszego artykułu, całkowita wartość ekspozycji nie może przekraczać 8 % kwoty nominalnej znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych emitującej instytucji kredytowej; właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 dyrektywy (UE) 2019/2162 mogą po konsultacjach z EUNB dopuścić ekspozycje wobec instytucji kredytowych, które kwalifikują się do stopnia 3. jakości kredytowej, w postaci instrumentów pochodnych pod warunkiem, że w wyniku zastosowania wymogów dotyczących stopnia 1. i 2. jakości kredytowej, o których mowa w niniejszym akapicie, można udokumentować znaczne potencjalne problemy z koncentracją w zainteresowanych państwach członkowskich;

d) całkowita wartość ekspozycji wobec instytucji kredytowych, które kwalifikują się do stopnia 1., 2. lub 3. jakości kredytowej, nie może przekraczać 15 % kwoty nominalnej znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych emitującej instytucji kredytowej, a całkowita wartość ekspozycji wobec instytucji kredytowych, które kwalifikują się do stopnia 2. lub 3. jakości kredytowej, nie może przekraczać 10 % kwoty nominalnej znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych emitującej instytucji kredytowej.

1b. Ust. 1a niniejszego artykułu nie ma zastosowania do wykorzystania obligacji zabezpieczonych jako kwalifikujące się zabezpieczenie zgodnie z art. 8 dyrektywy (UE) 2019/2162.

1c. Do celów ust. 1 akapit pierwszy lit. d) limit 80 % jest stosowany indywidualnie w odniesieniu do poszczególnych kredytów, określa część kredytu przyczyniającą się do pokrycia zobowiązań związanych z obligacjami zabezpieczonymi i ma zastosowanie przez cały okres trwania kredytu.

1d. Do celów ust. 1 akapit pierwszy lit. f) oraz g) limity 60 % lub 70 % są stosowane indywidualnie w odniesieniu do poszczególnych kredytów, określają część kredytu przyczyniającą się do pokrycia zobowiązań związanych z obligacjami zabezpieczonymi i mają zastosowanie przez cały okres trwania kredytu.

▼B

2. Sytuacje, o których mowa w ust. 1 lit. a)–f), obejmują również zabezpieczenie, którego zakres ogranicza się na mocy prawodawstwa wyłącznie do ochrony właścicieli obligacji przed stratami.

▼M10

3. W przypadku nieruchomości i statków stanowiących zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych zgodnych z niniejszym rozporządzeniem muszą być spełnione wymogi określone w art. 208. Monitorowanie wartości nieruchomości i statków zgodnie z art. 208 ust. 3 lit. a) prowadzi się z dużą częstotliwością i co najmniej raz w roku dla wszystkich nieruchomości i statków.

▼M17

Do celów wyceny nieruchomości właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 dyrektywy (UE) 2019/2162 mogą zezwolić na wycenę nieruchomości na poziomie nie większym niż wartość rynkowa lub – w państwach członkowskich, które ustanowiły w przepisach ustawowych lub wykonawczych surowe kryteria oceny bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości – na poziomie bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości, bez stosowania ograniczeń określonych w art. 229 ust. 1 lit. e) niniejszego rozporządzenia.

▼M10

3a. Poza wymogiem, zgodnie z którym obligacje zabezpieczone muszą być zabezpieczone kwalifikującymi się aktywami wymienionymi w ust. 1 niniejszego artykułu, obligacje te muszą spełniać wymóg, zgodnie z którym minimalny poziom nadzabezpieczenia zdefiniowanego w art. 3 pkt 14 dyrektywy (UE) 2019/2162 musi wynosić 5 %.

Do celów akapitu pierwszego niniejszego artykułu łączna kwota nominalna wszystkich aktywów stanowiących zabezpieczenie, zdefiniowanych w art. 3 pkt 4 tej dyrektywy, musi wynosić co najmniej tyle samo, co łączna kwota nominalna znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych („zasada nominalności") i obejmować kwalifikujące się aktywa określone w ust. 1 niniejszego artykułu.

Państwa członkowskie mogą ustalić niższy minimalny poziom nadzabezpieczenia w odniesieniu do obligacji zabezpieczonych lub upoważnić swoje właściwe organy do ustalenia takiego poziomu, pod warunkiem że:

a) obliczenie poziomu nadzabezpieczenia opiera się na podejściu formalnym, w ramach którego uwzględnia się podstawowe ryzyko aktywów albo wyceny aktywów dokonuje się w oparciu o bankowo-hipoteczną wartość nieruchomości; oraz

b) minimalny poziom nadzabezpieczenia wynosi co najmniej 2 % w oparciu o zasadę nominalności, o której mowa w art. 15 ust. 6 i 7 dyrektywy (UE) 2019/2162.

Aktywa składające się na minimalny poziom nadzabezpieczenia nie podlegają limitom dotyczącym wielkości ekspozycji, określonym w ust. 1a, i nie są zaliczane na poczet tych limitów.

3b. Kwalifikujące się aktywa wymienione w ust. 1 niniejszego artykułu mogą zostać zaliczone do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie jako aktywa zastępcze, zdefiniowane w art. 3 pkt 13 dyrektywy (UE) 2019/2162, z zastrzeżeniem limitów dotyczących jakości kredytowej i wielkości ekspozycji, określonych w ust. 1 i 1a niniejszego artykułu.

▼M17

4. Obligacjom zabezpieczonym, dla których istnieje mająca bezpośrednie zastosowanie ocena kredytowa sporządzona przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka według tabeli 1, która odpowiada ocenie kredytowej wydanej przez ECAI zgodnie z art. 136.

Tabela 1

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	10 %	20 %	20 %	50 %	50 %	100 %

5. Obligacjom zabezpieczonym, dla których nie istnieje mająca bezpośrednie zastosowanie ocena kredytowa wydana przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka w oparciu o wagę ryzyka przypisaną uprzywilejowanym niezabezpieczonym ekspozycjom wobec instytucji, która je emituje. Między wagami ryzyka występują następujące zależności:

a) jeżeli ekspozycjom wobec instytucji przypisuje się wagę ryzyka równą 20 %, wówczas obligacji zabezpieczonej przypisuje się wagę ryzyka równą 10 %;

aa) jeżeli ekspozycjom wobec instytucji przypisuje się wagę ryzyka równą 30 %, wówczas obligacji zabezpieczonej przypisuje się wagę ryzyka równą 15 %;

▼M17

ab) jeżeli ekspozycjom wobec instytucji przypisuje się wagę ryzyka równą 40 %, wówczas obligacji zabezpieczonej przypisuje się wagę ryzyka równą 20 %;

b) jeżeli ekspozycjom wobec instytucji przypisuje się wagę ryzyka równą 50 %, wówczas obligacji zabezpieczonej przypisuje się wagę ryzyka równą 25 %;

ba) jeżeli ekspozycjom wobec instytucji przypisuje się wagę ryzyka równą 75 %, wówczas obligacji zabezpieczonej przypisuje się wagę ryzyka równą 35 %;

c) jeżeli ekspozycjom wobec instytucji przypisuje się wagę ryzyka równą 100 %, wówczas obligacji zabezpieczonej przypisuje się wagę ryzyka równą 50 %;

d) jeżeli ekspozycjom wobec instytucji przypisuje się wagę ryzyka równą 150 %, wówczas obligacji zabezpieczonej przypisuje się wagę ryzyka równą 100 %.

▼M10

6. Obligacje zabezpieczone wyemitowane przed dniem 31 grudnia 2007 r. nie podlegają wymogom określonym w ust. 1, 1a, 3, 3a i 3b. Kwalifikują się one do traktowania preferencyjnego na podstawie ust. 4 i 5 aż do terminu ich zapadalności.

7. Obligacje zabezpieczone wyemitowane przed dniem 8 lipca 2022 r., które spełniają wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu mające zastosowanie w dniu ich emisji, nie podlegają wymogom określonym w ust. 3a i 3b. Kwalifikują się one do traktowania preferencyjnego na podstawie ust. 4 i 5 aż do terminu ich zapadalności.

▼B

Artykuł 130

Pozycje stanowiące pozycje sekurytyzacyjne

Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla pozycji sekurytyzacyjnych określa się zgodnie z rozdziałem 5.

Artykuł 131

Ekspozycje wobec instytucji i przedsiębiorstw posiadających krótkoterminową ocenę kredytową

Ekspozycjom wobec instytucji i ekspozycjom wobec przedsiębiorstw, które mają krótkoterminową ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną ECAI, przypisuje się wagę ryzyka zgodnie z tabelą 7, która odpowiada ocenie kredytowej ECAI zgodnie z art. 136.

Tabela 7

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	4	5	6
Waga ryzyka	20 %	50 %	100 %	150 %	150 %	150 %

▼M8

Artykuł 132

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania

1. Instytucje obliczają kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do swoich ekspozycji w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania poprzez pomnożenie kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, obliczonej zgodnie z metodami, o których mowa w ust. 2 akapit pierwszy, przez odsetek jednostek uczestnictwa lub udziałów posiadanych przez te instytucje.

▼M8

2. W przypadku gdy spełnione są warunki określone w ust. 3 niniejszego artykułu, instytucje mogą stosować metodę pełnego przeglądu zgodnie z art. 132a ust. 1 lub metodę opartą na uprawnieniach zgodnie z art. 132a ust. 2.

Z zastrzeżeniem art. 132b ust. 2 instytucje, które nie stosują metody pełnego przeglądu ani metody opartej na uprawnieniach, przypisują wagę ryzyka równą 1 250 % („metoda rezerwowa”) swoim ekspozycjom w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania.

Instytucje mogą obliczać kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do swoich ekspozycji w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, stosując połączenie metod, o których mowa w niniejszym ustępie, o ile spełnione są warunki stosowania tych metod.

3. Instytucje mogą określać kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z metodami określonymi w art. 132a, w przypadku gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania jest jedno z poniższych:

   (i) przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) regulowane dyrektywą 2009/65/WE;

   (ii) AFI zarządzany przez ZAFI z UE zarejestrowanego zgodnie z art. 3 ust. 3 dyrektywy 2011/61/UE;

   (iii) AFI zarządzany przez ZAFI z UE posiadającego zezwolenie zgodnie z art. 6 dyrektywy 2011/61/UE;

   (iv) AFI zarządzany przez ZAFI spoza UE posiadającego zezwolenie zgodnie art. 37 dyrektywy 2011/61/UE;

   (v) AFI spoza UE zarządzany przez ZAFI spoza UE i wprowadzany do obrotu zgodnie z art. 42 dyrektywy 2011/61/UE;

   (vi) AFI spoza UE niewprowadzony do obrotu w Unii i zarządzany przez ZAFI spoza UE z siedzibą w państwie trzecim, który jest objęty aktem delegowanym, o którym mowa w art. 67 ust. 6 dyrektywy 2011/61/UE;

b) prospekt emisyjny przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub równoważny dokument zawiera następujące elementy:

   (i) kategorie aktywów, do inwestowania w które przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania jest upoważnione;

   (ii) w przypadku gdy zastosowanie mają limity inwestycyjne – odpowiednie limity i metody ich obliczania;

c) sprawozdawczość przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub przedsiębiorstwa zarządzającego przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania wobec instytucji spełnia następujące wymogi:

   (i) sprawozdania dotyczące ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania są składane co najmniej tak często jak sprawozdania dotyczące ekspozycji instytucji;

▼M8

(ii) poziom szczegółowości informacji finansowych umożliwia instytucji obliczenie kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z metodą wybraną przez instytucję;

(iii) w przypadku gdy instytucja stosuje metodę pełnego przeglądu, informacje o ekspozycjach bazowych są weryfikowane przez niezależną osobę trzecią.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego lit. a) niniejszego ustępu wielostronne i dwustronne banki rozwoju oraz inne instytucje, które inwestują w przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania wspólnie z wielostronnymi lub dwustronnymi bankami rozwoju, mogą określać kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji tego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z metodami określonymi w art. 132a, o ile warunki określone w akapicie pierwszym lit. b) i c) niniejszego ustępu są spełnione i o ile uprawnienia inwestycyjne danego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania ograniczają rodzaje aktywów, w które to przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania może inwestować, do aktywów, które promują zrównoważony rozwój w krajach rozwijających się.

Instytucje powiadamiają swój właściwy organ o przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania, wobec których stosują traktowanie, o którym mowa w akapicie drugim.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego lit. c) ppkt (i), w przypadku gdy instytucja określi kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z metodą opartą na uprawnieniach, sprawozdawczość przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub przedsiębiorstwa zarządzającego przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania wobec instytucji może być ograniczona do uprawnień inwestycyjnych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania oraz wszelkich zmian tych uprawnień i może być dokonywana jedynie wtedy, gdy instytucja po raz pierwszy przyjmuje na siebie ekspozycję wobec przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania oraz gdy następuje zmiana w uprawnieniach inwestycyjnych tego przedsiębiorstwa.

4. Instytucje, które nie posiadają danych lub informacji odpowiednich do obliczenia kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z metodami określonymi w art. 132a, mogą opierać się na obliczeniach przeprowadzonych przez osobę trzecią, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) osobą trzecią jest jedno z poniższych:

(i) instytucja przyjmująca depozyty lub przyjmująca depozyty instytucja finansowa przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że przedsiębiorstwo to inwestuje wyłącznie w papiery wartościowe i deponuje wszystkie papiery wartościowe w tej instytucji przyjmującej depozyty lub przyjmującej depozyty instytucji finansowej;

(ii) w przypadku przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania nieobjętych ppkt (i) niniejszej litery – przedsiębiorstwo zarządzające przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania, o ile spełnia ono warunek określony w ust. 3 lit. a);

b) osoba trzecia przeprowadza obliczenia zgodnie z metodami określonymi, stosownie do przypadku, w art. 132a ust. 1, 2 lub 3;

c) poprawność obliczeń przeprowadzonych przez osobę trzecią potwierdził audytor zewnętrzny.

▼M8

Instytucje, które opierają się na obliczeniach przeprowadzonych przez osobę trzecią, mnożą kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania wynikającą z tych obliczeń przez współczynnik wynoszący 1,2.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu drugiego, w przypadku gdy instytucja ma nieograniczony dostęp do szczegółowych obliczeń przeprowadzonych przez osobę trzecią, współczynnik wynoszący 1,2 nie ma zastosowania. Instytucja przekazuje te obliczenia na żądanie swojemu właściwemu organowi.

5. W przypadku gdy instytucja stosuje metody, o których mowa w art. 132a, do celów obliczania kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania („przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania poziomu 1”), a którakolwiek z ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania poziomu 1 jest ekspozycją w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w innym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania („przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania poziomu 2”), kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania poziomu 2 można obliczyć za pomocą którejkolwiek z trzech metod opisanych w ust. 2 niniejszego artykułu. Instytucja może stosować metodę pełnego przeglądu do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania na poziomie 3 i na każdym kolejnym poziomie wyłącznie wtedy, gdy zastosowała tę metodę do obliczeń na poprzednim poziomie. W każdym innym scenariuszu instytucja musi stosować metodę rezerwową.

6. Kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania obliczoną zgodnie z metodą pełnego przeglądu i metodą opartą na uprawnieniach określoną w art. 132a ust. 1 i 2 ogranicza się do ważonej ryzykiem kwoty ekspozycji tego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania obliczonej zgodnie z metodą rezerwową.

7. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu instytucje, które stosują metodę pełnego przeglądu zgodnie z art. 132a ust. 1, mogą obliczać kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do swoich ekspozycji w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania poprzez pomnożenie wartości ekspozycji wynikających z tych ekspozycji obliczonych zgodnie z art. 111 przez wagę ryzyka (RW_i^*) obliczoną zgodnie z wzorem przedstawionym w art. 132c, o ile spełnione są następujące warunki:

a) instytucje mierzą wartość posiadanych jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania według kosztu historycznego, lecz wartość aktywów bazowych danego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania mierzą według wartości godziwej, jeżeli stosują metodę pełnego przeglądu;

b) zmiana wartości rynkowej jednostek uczestnictwa lub udziałów, w odniesieniu do których instytucje mierzą wartość według kosztu historycznego, nie zmienia kwoty funduszy własnych tych instytucji ani wartości ekspozycji związanej z tymi posiadanymi jednostkami uczestnictwa lub udziałami.

Artykuł 132a

Metody obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania

1. W przypadku gdy warunki określone w art. 132 ust. 3 są spełnione, instytucje, które posiadają wystarczające informacje o poszczególnych ekspozycjach bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, dokonują pełnego przeglądu tych ekspozycji, aby obliczyć kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, ważąc ryzykiem wszystkie ekspozycje bazowe przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w taki sposób, jakby znajdowały się one bezpośrednio w posiadaniu tych instytucji.

▼M8

2. W przypadku gdy warunki określone w art. 132 ust. 3 są spełnione, instytucje, które nie posiadają wystarczających informacji o poszczególnych ekspozycjach bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, aby zastosować metodę pełnego przeglądu, mogą obliczyć kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do tych ekspozycji zgodnie z limitami określonymi w uprawnieniach przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania oraz w odpowiednich przepisach prawa.

Instytucje przeprowadzają obliczenia, o których mowa w akapicie pierwszym, przy założeniu, że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania w pierwszej kolejności przyjmuje na siebie ekspozycję w największym zakresie dozwolonym w ramach jego uprawnień lub odpowiednich przepisów prawa w odniesieniu do tych ekspozycji, które wiążą się z najwyższym wymogiem w zakresie funduszy własnych, następnie zaś kontynuuje przyjmowanie na siebie ekspozycji w porządku malejącym aż do osiągnięcia maksymalnego łącznego limitu ekspozycji oraz że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania stosuje dźwignię finansową w największym zakresie dozwolonym w ramach jego uprawnień i odpowiednich przepisów prawa, w stosownych przypadkach.

Instytucje przeprowadzają obliczenia, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z metodami określonymi w niniejszym rozdziale, w rozdziale 5 oraz w sekcjach 3, 4 lub 5 rozdziału 6 niniejszego tytułu.

3. ►M17 Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 4 lit. e) instytucje, które obliczają kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z ust. 1 lub 2 niniejszego artykułu, mogą obliczyć wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej ekspozycji z tytułu instrumentów pochodnych tego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania jako kwotę równą 50 % wymogu w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do tych ekspozycji z tytułu instrumentów pochodnych obliczonej zgodnie z sekcjami 3, 4 lub 5 rozdziału 6 niniejszego tytułu, stosownie do przypadku. ◄

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego instytucja może wyłączyć z obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej ekspozycje z tytułu instrumentów pochodnych, które to ekspozycje nie podlegałyby temu wymogowi, gdyby instytucja ta przyjęła je na siebie bezpośrednio.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia, w jaki sposób instytucje powinny obliczać kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem, o której mowa w ust. 2, w przypadku gdy nie jest dostępny co najmniej jeden parametr wejściowy wymagany na potrzeby tego obliczenia.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 28 marca 2020 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 132b

Wyłączenia z metod obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania

1. Instytucje mogą wyłączać z obliczeń, o których mowa w art. 132, instrumenty w kapitale podstawowym Tier I, instrumenty dodatkowe w Tier I, instrumenty w Tier II oraz instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych posiadane przez przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania, które to instrumenty instytucje odliczają zgodnie z, odpowiednio, art. 36 ust. 1, art. 56, 66 i 72e.

▼M17

2. Instytucje mogą wyłączyć z obliczeń, o których mowa w art. 132, ekspozycje kapitałowe stanowiące ekspozycje bazowe w postaci jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania wobec podmiotów, których zobowiązaniom kredytowym przypisuje się wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z niniejszym rozdziałem, w tym wobec podmiotów finansowanych ze środków publicznych, w przypadku których można zastosować wagę ryzyka równą 0 %, oraz ekspozycje kapitałowe, o których mowa w art. 133 ust. 5, i zamiast tego stosować do tych ekspozycji metodę określoną w art. 133.

▼M8

Artykuł 132c

Sposób traktowania ekspozycji pozabilansowych wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania

1. Instytucje obliczają kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do swoich pozycji pozabilansowych mogących przekształcić się w ekspozycje w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania poprzez pomnożenie wartości ekspozycji wynikających z tych ekspozycji, obliczonych zgodnie z art. 111, przez następującą wagę ryzyka:

a) dla wszystkich ekspozycji, w odniesieniu do których instytucje stosują jedną z metod określonych w art. 132a:

$$RW_i^* = \frac{RWAE_i}{E_i^*} \cdot \frac{A_i}{EQ_i}$$

gdzie:

RW_i^* = waga ryzyka;

i = indeks oznaczający przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania;

$RWAE_i$ = kwota obliczana zgodnie z art. 132a w odniesieniu do indeksu przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania $_i$;

E_i^* = wartość ekspozycji wynikająca z ekspozycji indeksu przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania $_i$;

A_i = wartość księgowa aktywów indeksu przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania $_i$; oraz

EQ_i = wartość księgowa kapitału własnego indeksu przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania $_i$;

b) w przypadku wszystkich innych ekspozycji, $RW_i^* = 1\,250\%$.

2. ►M17 Instytucje obliczają wartość ekspozycji w odniesieniu do zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej, które spełnia warunki określone w ust. 3 niniejszego artykułu, jako zdyskontowaną wartość bieżącą kwoty gwarantowanej przy użyciu czynnika dyskontującego uzyskanego ze stopy wolnej od ryzyka zgodnie z art. 325l ust. 2 lub 3, stosownie do przypadku. Instytucje mogą obniżyć wartość ekspozycji w odniesieniu do zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej o wszelkie straty uznane w odniesieniu do zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej na podstawie mającego zastosowanie standardu rachunkowości. ◄

Instytucje obliczają kwotę ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji pozabilansowych wynikających z zobowiązań dotyczących wartości minimalnej, które spełniają wszystkie warunki określone w ust. 3 niniejszego artykułu, poprzez pomnożenie wartości ekspozycji wynikających z tych ekspozycji przez współczynnik konwersji równy 20 % i wagę ryzyka otrzymaną na mocy art. 132 lub 152.

▼M8

3. Instytucje określają kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji pozabilansowych wynikających z zobowiązań dotyczących wartości minimalnej zgodnie z ust. 2 w przypadku gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) dana ekspozycja pozabilansowa instytucji jest zobowiązaniem dotyczącym wartości minimalnej w odniesieniu do inwestycji w jednostki uczestnictwa lub udziały jednego lub większej liczby przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, na mocy którego to zobowiązania instytucja ma obowiązek dokonania wypłaty zgodnie z zobowiązaniem dotyczącym wartości minimalnej tylko w przypadku gdy wartość rynkowa ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania sytuuje się poniżej wcześniej określonego progu w co najmniej jednym momencie określonym w umowie;

b) przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania jest którekolwiek z poniższych:

(i) przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe, zdefiniowane w dyrektywie 2009/65/WE; lub

(ii) AFI, zdefiniowany w art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/61/UE, który inwestuje wyłącznie w zbywalne papiery wartościowe lub w inne płynne aktywa finansowe, o których mowa w art. 50 ust. 1 dyrektywy 2009/65/WE, w przypadku gdy uprawnienia AFI nie zezwalają mu na zastosowanie dźwigni wyższej niż jest to dozwolone na mocy art. 51 ust. 3 dyrektywy 2009/65/WE;

c) aktualna wartość rynkowa ekspozycji bazowych danego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania stanowiących podstawę zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej bez uwzględniania skutku pozabilansowych zobowiązań dotyczących wartości minimalnej odpowiada aktualnej wartości progu określonego w zobowiązaniu dotyczącym wartości minimalnej lub przekracza tę wartość;

d) kiedy nadwyżka wartości rynkowej ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania ponad aktualną wartość zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej spadnie, instytucja lub inne przedsiębiorstwo w zakresie, w jakim jest ono objęte nadzorem na zasadzie skonsolidowanej, któremu podlega sama instytucja zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i dyrektywą 2013/36/UE lub dyrektywą 2002/87/WE, mogą wpływać na skład ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania lub ograniczać możliwości dalszego obniżania się nadwyżki w inny sposób;

e) ostatecznym bezpośrednim lub pośrednim beneficjentem zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej jest zwykle klient detaliczny zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 11 dyrektywy 2014/65/UE.

▼M17

Artykuł 133

Ekspozycje kapitałowe

1. Wszystkie z poniższych pozycji klasyfikuje się jako ekspozycje kapitałowe:

a) każda ekspozycja spełniająca wszystkie poniższe warunki:

(i) nie podlega wcześniejszemu wykupowi, tzn. zwrot zainwestowanych środków może nastąpić jedynie poprzez sprzedaż inwestycji lub sprzedaż praw do inwestycji lub w drodze likwidacji emitenta;

(ii) nie stanowi zobowiązania dla emitenta;

(iii) wiąże się z nią roszczenie o wartość rezydualną wobec aktywów lub dochodów emitenta;

b) instrumenty, które kwalifikowałyby się jako pozycje w kapitale Tier 1, gdyby zostały wyemitowane przez instytucję;

▼M17

c) instrumenty, które stanowią zobowiązanie dla emitenta i spełniają dowolny z następujących warunków:

(i) emitent może odroczyć rozliczenie zobowiązania na czas nieokreślony;

(ii) zobowiązanie wymaga dokonania rozliczenia w drodze emisji ustalonej liczby akcji zwykłych emitenta bądź dopuszcza, według uznania emitenta, takie rozliczenie;

(iii) zobowiązanie wymaga dokonania rozliczenia w drodze emisji zmiennej liczby akcji zwykłych emitenta bądź dopuszcza, według uznania emitenta, takie rozliczenie oraz, ceteris paribus, wszelkie zmiany wartości zobowiązania wynikają ze zmiany wartości ustalonej liczby akcji zwykłych emitenta, są porównywalne z tą zmianą oraz mają taki sam kierunek jak ta zmiana;

(iv) posiadacz instrumentu ma możliwość żądania, by zobowiązanie rozliczono w akcjach zwykłych, chyba że spełniony jest jeden z następujących warunków:

1) w przypadku instrumentu będącego przedmiotem obrotu instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że instrument ten jest przedmiotem obrotu na rynku raczej jako dług emitenta niż jako jego akcje;

2) w przypadku instrumentów niebędących przedmiotem obrotu instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że instrument ten należy traktować jako dług;

d) zobowiązania dłużne i inne papiery wartościowe, udziały, instrumenty pochodne lub inne instrumenty strukturyzowane w taki sposób, że pod względem ekonomicznym są zbliżone do ekspozycji określonych w lit. a), b) i c), w tym zobowiązania, z których zwrot jest powiązany ze zwrotem z instrumentów kapitałowych;

e) ekspozycje kapitałowe, które są ujmowane jako kredyt, ale wynikają z zamiany długu na udziały w kapitale własnym dokonanej w ramach uporządkowanej spłaty lub restrukturyzacji długu.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) pkt (iii) uwzględnia się zobowiązania, które wymagają rozliczenia w drodze emisji zmiennej liczby akcji zwykłych emitenta lub dopuszczają takie rozliczenie, w przypadku którego zmiana wartości pieniężnej zobowiązania jest równa zmianie wartości godziwej ustalonej liczby akcji zwykłych pomnożonej przez określony współczynnik, przy czym zarówno współczynnik, jak i odnośna liczba akcji są stałe.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) pkt (iv), jeżeli spełniony jest jeden z warunków określonych w tym podpunkcie, instytucja może dokonać dekompozycji ryzyk do celów regulacyjnych, z zastrzeżeniem uzyskania uprzedniego zezwolenia właściwego organu;

2. Inwestycji kapitałowych nie traktuje się jako ekspozycji kapitałowych w żadnym z następujących przypadków:

a) inwestycje kapitałowe są strukturyzowane w taki sposób, że pod względem ekonomicznym są zbliżone do instrumentów dłużnych, które nie spełniają kryteriów określonych w ust. 1;

b) inwestycje kapitałowe stanowią ekspozycje sekurytyzacyjne.

▼M17

3. Ekspozycjom kapitałowym innym niż te, o których mowa w ust. 4–7, przypisuje się wagę ryzyka równą 250 %, chyba że ekspozycje te należy odliczyć lub przypisać im wagę ryzyka zgodnie z częścią drugą.

4. Następującym ekspozycjom kapitałowym wobec spółek nienotowanych na giełdzie przypisuje się wagę ryzyka równą 400 %, chyba że ekspozycje te należy odliczyć lub przypisać im wagę ryzyka zgodnie z częścią drugą:

a) inwestycje do celów krótkoterminowej odsprzedaży;

b) inwestycje w przedsiębiorstwa venture capital lub podobne inwestycje, które są nabywane z nastawieniem na znaczne krótkoterminowe zyski kapitałowe.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu długoterminowym inwestycjom kapitałowym, w tym inwestycjom w akcje klientów korporacyjnych, z którymi instytucja utrzymuje lub zamierza nawiązać długoterminowe relacje biznesowe, oraz zamianom długu na udziały w kapitale własnym do celów restrukturyzacji przedsiębiorstw, przypisuje się wagę ryzyka zgodnie z ust. 3 lub 5, stosownie do przypadku. Do celów niniejszego artykułu długoterminowa inwestycja kapitałowa oznacza inwestycję kapitałową utrzymywaną przez okres co najmniej trzech lat lub dokonaną z zamiarem utrzymania jej przez okres co najmniej trzech lat, co zostało zatwierdzone przez kadrę kierowniczą wyższego szczebla instytucji.

5. Instytucje, które uzyskały uprzednie zezwolenie właściwych organów, mogą przypisać wagę ryzyka równą 100 % ekspozycjom kapitałowym utworzonym w ramach programów ustawodawczych pobudzających określone sektory gospodarki, do takiej części tych ekspozycji kapitałowych, która łącznie nie przekracza 10 % funduszy własnych instytucji, oraz spełniających wszystkie poniższe warunki:

a) programy ustawodawcze zapewniają danej instytucji znaczne subsydia lub gwarancje na potrzeby inwestycji, udzielane między innymi przez wielostronne banki rozwoju, publiczne kredytowe instytucje wspierające rozwój zdefiniowane w art. 429a ust. 2 lub organizacje międzynarodowe;

b) programy ustawodawcze wiążą się z pewną formą nadzoru rządowego;

c) programy ustawodawcze obejmują ograniczenia dotyczące inwestycji kapitałowych, takie jak ograniczenia dotyczące wielkości i rodzajów przedsiębiorstw, w które inwestuje instytucja, dopuszczalnych kwot udziałów własnościowych, lokalizacji geograficznej oraz innych istotnych czynników, które ograniczają potencjalne ryzyko, z jakim dla instytucji wiąże się dana inwestycja.

6. Ekspozycjom kapitałowym wobec banków centralnych przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %.

7. Udziałowi kapitałowemu, który jest ujmowany jako kredyt, ale wyniknął z zamiany długu na udziały w kapitale własnym dokonanej w ramach uporządkowanej realizacji lub restrukturyzacji długu, nie przypisuje się wagi ryzyka niższej niż waga ryzyka, która zostałaby zastosowana, gdyby ten udział kapitałowy był traktowany jako ekspozycja dłużna.

▼B

Artykuł 134

Inne pozycje

▼C2

1. Aktywom rzeczowym w rozumieniu pozycji 10 w nagłówku „Aktywa” w art. 4 dyrektywy 86/635/EWG przypisuje się wagę ryzyka równą 100 %.

▼B

2. Zaliczkom i rozliczeniom międzyokresowym czynnym, w przypadku których instytucja nie może zgodnie z dyrektywą 86/635/EWG określić kontrahenta, przypisuje się wagę ryzyka równą 100 %.

▼M17

3. Środkom pieniężnym będącym w drodze przypisuje się wagę ryzyka równą 20 %. Środkom pieniężnym będącym własnością instytucji i znajdującym się w jej posiadaniu lub w przewozie oraz równoważnym pozycjom gotówkowym przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %.

▼B

4. Złotu w sztabach zdeponowanemu we własnych skarbcach lub złożonemu do depozytu imiennego do wysokości zabezpieczenia w złocie przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %.

5. W przypadku umów sprzedaży aktywów z udzielonym przyrzeczeniem odkupu oraz bezwarunkowej transakcji terminowej obowiązuje waga ryzyka przypisana aktywom, których dotyczą umowy, a nie kontrahentom transakcji.

▼M5

6. W przypadku gdy instytucja zapewnia ochronę kredytową obejmującą wiele ekspozycji i gdy według warunków tej ochrony n-te niewykonanie zobowiązania dotyczące ekspozycji uruchamia płatność, a to zdarzenie kredytowe oznacza rozwiązanie umowy, wagi ryzyka ekspozycji z tego koszyka zostaną zagregowane, wyłączywszy n-1 ekspozycji, do maksymalnej wartości 1 250 % i pomnożone przez kwotę nominalną ochrony zapewnionej przez kredytowy instrument pochodny w celu uzyskania kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem. N-1 ekspozycji, które należy wyłączyć z agregacji, określa się, przyjmując, że obejmują one takie ekspozycje, z których każdą cechuje niższa kwota ekspozycji ważonej ryzykiem niż kwota ekspozycji ważonej ryzykiem którejkolwiek z ekspozycji objętych agregacją.

▼B

7. Wartość ekspozycji w przypadku leasingu jest równa zdyskontowanym minimalnym opłatom leasingowym. Minimalne opłaty leasingowe oznaczają płatności za okres leasingu, które leasingobiorca jest zobowiązany uregulować lub do których uregulowania może być zobowiązany, oraz wszelkie okazyjne opcje zakupu, co do których istnieje racjonalna pewność, że zostaną zrealizowane. Strona inna niż leasingobiorca może zostać zobowiązana do dokonania płatności związanej z wartością rezydualną nieruchomości będącej przedmiotem leasingu, a to zobowiązanie płatnicze spełnia zbiór warunków określonych w art. 201 dotyczących uznawania dostawców ochrony oraz wymogów uznawania innych rodzajów gwarancji przewidzianych w art. 213–215 oraz można je uwzględnić jako ochronę kredytową nierzeczywistą na mocy rozdziału 4. Ekspozycje te klasyfikuje się do odpowiedniej kategorii ekspozycji zgodnie z art. 112. Jeżeli ekspozycja stanowi wartość rezydualną aktywów będących przedmiotem leasingu, kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oblicza się w następujący sposób: 1/t x 100 % x wartość rezydualna, gdzie t przyjmuje wartość wyższą niż 1 i najbliższą liczbie pełnych lat pozostałego okresu leasingu.

▼B

Sekcja 3

Uznawanie i przyporządkowywanie oceny ryzyka kredytowego

Podsekcja 1

Uznawanie zewnętrznych instytucji oceny wiarygodności kredytowej (ECAI)

Artykuł 135

Stosowanie ocen kredytowych wydanych przez ECAI

1. Zewnętrzną ocenę kredytową można zastosować w celu określenia wagi ryzyka ekspozycji zgodnie z niniejszym rozdziałem jedynie wówczas, gdy została ona wydana lub zatwierdzona przez ECAI zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1060/2009.

2. EUNB publikuje na swojej stronie internetowej wykaz ECAI zgodnie z art. 2 ust. 4 i art. 18 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1060/2009.

▼M17

3. Do dnia 10 lipca 2025 r. EUNGiPW przygotuje sprawozdanie na temat tego, czy ryzyka ESG są odpowiednio odzwierciedlone w metodykach ratingu ryzyka kredytowego ECAI, i przedłoży to sprawozdanie Komisji.

Na podstawie tego sprawozdania Komisja w stosownym przypadku przedłoży wniosek ustawodawczy Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 10 stycznia 2026 r.

▼B

Podsekcja 2

Przyporządkowywanie ocen kredytowych ECAI

Artykuł 136

Przyporządkowanie ocen kredytowych ECAI

1. EUNB, EUNUiPPE oraz EUNGiPW, poprzez Wspólny Komitet opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ustalenia w przypadku wszystkich ECAI, jakim stopniom jakości kredytowej określonym w sekcji 2 odpowiadają właściwe oceny kredytowe ECAI („przyporządkowanie”). Te ustalenia są obiektywne i spójne.

EUNB, EUNUiPPE oraz EUNGiPW przedkładają te projekty wykonawczych standardów technicznych Komisji do dnia 1 lipca 2014 r., a w razie potrzeby przedkłada zmienione projekty wykonawczych standardów technicznych.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 oraz rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

▼B

2. Podczas przyporządkowywania ocen kredytowych EUNB, EUNUiPPE oraz EUNGiPW spełniają następujące wymogi:

a) w celu rozróżnienia między względnymi stopniami ryzyka wyrażonymi w każdej ocenie kredytowej EUNB, EUNUiPPE oraz EUNGiPW biorą pod uwagę czynniki ilościowe, takie jak długoterminowy współczynnik niewykonania zobowiązania związany z wszystkimi pozycjami, którym przypisano tę samą ocenę kredytową. Instytucje ECAI, które zostały powołane niedawno lub które zgromadziły niewielką bazę danych dotyczących niewykonania zobowiązania, proszone są przez EUNB, EUNUiPPE oraz EUNGiPW o podanie przewidywań długoterminowego współczynnika niewykonania zobowiązania związanego z wszystkimi pozycjami, którym przypisano tę samą ocenę kredytową;

b) w celu rozróżnienia między względnymi stopniami ryzyka wyrażonymi w każdej ocenie kredytowej EUNB, EUNUiPPE oraz EUNGiPW biorą pod uwagę czynniki jakościowe, takie jak grupa emitentów objęta ocenami danej ECAI, zakres ocen kredytowych przyznawanych przez ECAI, znaczenie każdej z tych ocen kredytowych oraz stosowaną przez ECAI definicję niewykonania zobowiązania;

c) EUNB, EUNUiPPE oraz EUNGiPW porównują współczynniki niewykonania zobowiązania dla poszczególnych ocen kredytowych danej ECAI, a następnie zestawiają je z punktem odniesienia opracowanym na podstawie współczynników niewykonania zobowiązania według innych ECAI obliczonych dla grupy emitentów, która reprezentuje równoważny poziom ryzyka kredytowego;

d) jeżeli współczynniki niewykonania zobowiązania wskazane w ocenie kredytowej danej ECAI są znacząco i systematycznie wyższe od punktu odniesienia, wówczas ocenie takiej EUNB, EUNUiPPE oraz EUNGiPW przypisują wyższy stopień jakości kredytowej w skali oceny jakości kredytowej;

e) jeżeli EUNB, EUNUiPPE oraz EUNGiPW zwiększyły wagę ryzyka przypisaną konkretnej ocenie kredytowej danej ECAI i jeżeli współczynniki niewykonania zobowiązania wskazane w jej ocenie nie są już znacząco i systematycznie wyższe od punktu odniesienia, wówczas EUNB, EUNUiPPE oraz EUNGiPW mogą przywrócić takiej ocenie poprzedni stopień jakości kredytowej w skali oceny jakości kredytowej.

3. EUNB, EUNUiPPE oraz EUNGiPW opracowują projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia czynników ilościowych, o których mowa w ust. 2 lit. a), czynników jakościowych, o których mowa w ust. 2 lit. b), i punktu odniesienia, o którym mowa w ust. 2 lit. c).

EUNB, EUNUiPPE oraz EUNGiPW przedstawią Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 lipca 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie art. 15 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 oraz rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

▼B

Podsekcja 3

Stosowanie ocen kredytowych sporządzonych przez agencje kredytów eksportowych

Artykuł 137

Stosowanie ocen kredytowych sporządzonych przez agencje kredytów eksportowych

1. Do celów art. 114 instytucje mogą stosować oceny kredytowe sporządzone przez agencję kredytów eksportowych, którą dana instytucja wyznaczyła, pod warunkiem spełnienia jednego z poniższych warunków:

a) ocena jest wyrażona w uzgodnionej skali punktowej ryzyka wyznaczonej przez agencje kredytów eksportowych uczestniczące w Porozumieniu OECD w sprawie wytycznych dla oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych;

b) Agencja kredytów eksportowych publikuje sporządzone przez siebie oceny kredytowe i stosuje uzgodnioną metodę OECD, a przedmiotowa ocena kredytowa jest powiązana z jedną z ośmiu minimalnych składek ubezpieczenia eksportu określonych w zatwierdzonej metodzie OECD. Instytucja może odwołać wyznaczenie danej agencji kredytów eksportowych. Instytucja musi uzasadnić takie odwołanie, jeżeli istnieją konkretne wskazania, że przyczyną odwołania jest chęć obniżenia wymogów adekwatności kapitałowej.

2. Ekspozycjom, które posiadają ocenę kredytową agencji kredytów eksportowych do celów ważenia ryzykiem, przypisuje się wagę ryzyka zgodnie z tabelą 9.

Tabela 9

Minimalna składka ubezpieczenia eksportu	0	1	2	3	4	5	6	7
Waga ryzyka	0 %	0 %	20 %	50 %	100 %	100 %	100 %	150 %

Sekcja 4

Stosowanie ocen kredytowych ecai w celu określenia wag ryzyka

Artykuł 138

Wymogi ogólne

Instytucja może wyznaczyć co najmniej jedną ECAI do wykorzystania jej w celu określenia wag ryzyka, które należy przypisać aktywom i pozycjom

▼B

pozabilansowym. Instytucja może odwołać wyznaczenie ECAI. Instytucja musi uzasadnić takie odwołanie, jeżeli istnieją konkretne wskazania, że przyczyną odwołania jest chęć obniżenia wymogów adekwatności kapitałowej. Ocen kredytowych nie stosuje się selektywnie. Instytucja korzysta z ocen kredytowych dokonywanych na zlecenie. Może jednak korzystać z niezamówionych ocen kredytowych, jeżeli EUNB potwierdzi, że niezamówione oceny kredytowe ECAI nie różnią się co do jakości od ocen kredytowych dokonywanych przez taką ECAI na zlecenie. EUNB odmawia wydania takiego potwierdzenia lub odwołuje je w szczególności w przypadku, gdy ECAI wykorzystała niezamówioną ocenę kredytową do wywarcia na ocenianym podmiocie presji po to, by podmiot ten złożył zlecenie na dokonanie oceny kredytowej lub wykonanie innych usług. Podczas stosowania oceny kredytowej instytucje spełniają następujące wymogi:

a) instytucja, która zdecyduje się korzystać z ocen kredytowych ECAI dla danej kategorii pozycji, stosuje te oceny konsekwentnie do wszystkich ekspozycji należących do tej kategorii;

b) instytucja, która zdecyduje się korzystać z ocen kredytowych ECAI, stosuje te oceny w sposób jednolity i ciągły w długim okresie;

c) instytucja korzysta tylko z tych ocen kredytowych ECAI, które uwzględniają wszystkie należne jej kwoty zarówno z tytułu kwoty głównej, jak i odsetek;

d) jeżeli dana pozycja z ratingiem posiada tylko jedną ocenę kredytową sporządzoną przez wyznaczoną ECAI, ocenę tę wykorzystuje się do określenia wagi ryzyka tej pozycji;

e) jeżeli dostępne są dwie oceny kredytowe sporządzone przez wyznaczone ECAI, a każda z nich odpowiada innej wadze ryzyka danej pozycji z ratingiem, wówczas przypisuje się wyższą z tych wag ryzyka;

f) jeżeli dostępne są więcej niż dwie oceny kredytowe sporządzone przez wyznaczone ECAI dla danej pozycji z ratingiem, wówczas uwzględnia się te dwie spośród nich, z którymi wiążą się najniższe wagi ryzyka. Jeżeli dwie najniższe wagi ryzyka różnią się od siebie, przypisuje się wyższą z nich. Jeżeli dwie najniższe wagi ryzyka są identyczne, przypisuje się daną wartość;

▼M17

g) w odniesieniu do ekspozycji wobec instytucji, instytucja nie stosuje oceny kredytowej wydanej przez ECAI, w której to ocenie zawarto założenia dotyczące domyślnego wsparcia ze strony rządu, chyba że dana ocena kredytowa wydana przez ECAI odnosi się do instytucji, której właścicielem lub założycielem i jednostką sponsorującą są: rządy centralne, samorządy regionalne lub władze lokalne.

Do celów akapitu pierwszego lit. g) w przypadku instytucji – innych niż instytucje, których właścicielem lub założycielem i jednostką sponsorującą są: rządy centralne, samorządy regionalne lub władze lokalne – dla których istnieją wyłącznie oceny kredytowe wydane przez ECAI zawierające założenia dotyczące domyślnego wsparcia ze strony rządu, ekspozycje wobec takich instytucji traktuje się jak ekspozycje wobec instytucji nieposiadających ratingu zgodnie z art. 121.

„Domyślne wsparcie ze strony rządu” oznacza, że rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne podjęłyby działania w celu zapobieżenia poniesieniu strat przez wierzycieli instytucji, w przypadku gdy instytucja nie wykonałaby zobowiązania lub znalazła się w trudnej sytuacji.

▼B

Artykuł 139

Ocena kredytowa emitenta i emisji

1. Jeżeli dany program emisji lub instrument finansowy, do którego należy pozycja stanowiąca ekspozycję, posiada ocenę kredytową, wówczas przedmiotową ocenę wykorzystuje się do określenia wagi ryzyka, która ma być przypisana do tej pozycji.

2. Jeżeli nie istnieje żadna ocena kredytowa mająca bezpośrednie zastosowanie do określonej pozycji, istnieje natomiast ocena kredytowa dla konkretnego programu emisji lub instrumentu finansowego, do którego pozycja stanowiąca ekspozycję nie należy, lub też istnieje ogólna ocena kredytowa emitenta – stosuje się tę właśnie ocenę w jednym z następujących przypadków:

▼M17

a) z oceny kredytowej wynika wyższa waga ryzyka niż miałoby to miejsce w przypadku, gdyby ekspozycję traktowano jak ekspozycję bez ratingu, przy czym rozpatrywana ekspozycja:

   (i) nie jest ekspozycją związaną z kredytowaniem specjalistycznym;

   (ii) ma stopień uprzywilejowania, który pod każdym względem jest równy lub niższy niż, stosownie do przypadku, stopień uprzywilejowania danego programu emisji lub instrument lub stopień uprzywilejowania uprzywilejowanych niezabezpieczonych ekspozycji tego emitenta;

b) z oceny kredytowej wynika niższa waga ryzyka niż miałoby to miejsce w przypadku, gdyby ekspozycję traktowano jak ekspozycję bez ratingu, przy czym rozpatrywana ekspozycja:

   (i) nie jest ekspozycją związaną z kredytowaniem specjalistycznym;

   (ii) ma stopień uprzywilejowania, który pod każdym względem jest równy lub wyższy niż, stosownie do przypadku, stopień uprzywilejowania danego programu emisji lub instrument lub stopień uprzywilejowania uprzywilejowanych niezabezpieczonych ekspozycji tego emitenta.

▼B

We wszystkich innych przypadkach ekspozycję traktuje się jako ekspozycję bez ratingu.

3. Ust. 1 i 2 nie stanowią przeszkody w stosowaniu przepisów art. 129.

4. Oceny kredytowej emitentów należących do grupy przedsiębiorstw nie można stosować w odniesieniu do innego emitenta należącego do tej samej grupy.

Artykuł 140

Długo- i krótkoterminowe oceny kredytowe

1. Krótkoterminowe oceny kredytowe mogą być wykorzystywane jedynie w przypadku krótkoterminowych aktywów oraz krótkoterminowych pozycji pozabilansowych stanowiących ekspozycje wobec instytucji i przedsiębiorstw.

2. Każdą krótkoterminową ocenę kredytową stosuje się wyłącznie do pozycji, której taka ocena dotyczy, i nie stosuje się jej do określania wag ryzyka dla jakiejkolwiek innej pozycji, z wyjątkiem następujących przypadków:

a) jeżeli krótkoterminowemu instrumentowi finansowemu posiadającemu rating przypisuje się wagę ryzyka równą 150 %, to wszystkim niezabezpieczonym ekspozycjom bez ratingu wobec tego samego dłużnika – zarówno krótko-, jak i długoterminowym – również przypisuje się wagę ryzyka w wysokości 150 %;

▼B

b) jeżeli krótkoterminowemu instrumentowi finansowemu posiadającemu rating przypisuje się wagę ryzyka równą 50 %, to żadnym krótkoterminowym ekspozycjom bez ratingu nie przypisuje się wagi ryzyka niższej niż 100 %.

▼M17

Artykuł 141

Pozycje w walucie krajowej i obcej

1. Oceny kredytowej, która dotyczy pozycji denominowanej w walucie krajowej dłużnika, nie wykorzystuje się do wyliczania wagi ryzyka ekspozycji wobec tego samego dłużnika, która jest denominowana w walucie obcej.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli ekspozycja powstaje na skutek udziału instytucji w kredycie, którego udzielił lub który zabezpieczył przed ryzykiem związanym z brakiem możliwości wymiany walut i przekazania kwoty w walucie za granicę wielostronny bank rozwoju wymieniony w art. 117 ust. 2, posiadający uznany na rynku status wierzyciela uprzywilejowanego, wówczas ocenę kredytową pozycji w walucie krajowej dłużnika można wykorzystać do obliczania wagi ryzyka ekspozycji wobec tego samego dłużnika, która jest denominowana w walucie obcej.

Do celów akapitu pierwszego, jeżeli ekspozycja denominowana w walucie obcej jest zabezpieczona przed ryzykiem związanym z brakiem możliwości wymiany walut i przekazania kwoty w walucie za granicę, wówczas ocenę kredytową pozycji w walucie krajowej dłużnika można wykorzystać do celów ważenia ryzykiem jedynie w odniesieniu do części ekspozycji objętej gwarancją. Części ekspozycji, która nie jest objęta gwarancją, przypisuje się wagę ryzyka w oparciu o ocenę kredytową dłużnika, która dotyczy pozycji denominowanej w tej walucie obcej.

▼B

ROZDZIAŁ 3

Metoda wewnętrznych ratingów (IRB)

Sekcja 1

Pozwolenie właściwych organów na stosowanie metody irb

Artykuł 142

Definicje

1. Do celów niniejszego rozdziału stosuje się następujące definicje:

(1) „system ratingowy” oznacza wszystkie metody, procesy, kontrole, systemy gromadzenia danych i systemy informatyczne, które wykorzystuje się przy ocenie ryzyka kredytowego, klasyfikacji ekspozycji do poszczególnych klas ratingowych lub puli ratingowych oraz kwantyfikacji niewykonanych zobowiązań i szacowanych strat opracowanych dla określonych rodzajów ekspozycji;

▼M17

(1a) „kategoria ekspozycji” oznacza każdą z kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2, lit. a), lit. aa) ppkt (i) lub (ii), lit. b), lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii), lit. d) ppkt (i), (ii), (iii) lub (iv), lit. e), ea), f) lub g);

(1b) „ekspozycja wobec przedsiębiorstw” oznacza ekspozycję zaklasyfikowaną do dowolnej z kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii);

(1c) „ekspozycja detaliczna” oznacza ekspozycję zaklasyfikowaną do dowolnej z kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. d) ppkt (i), (ii), (iii) lub (iv);

(1d) „ekspozycja wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego” oznacza ekspozycję zaklasyfikowaną do dowolnej z kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. aa) ppkt (i) lub (ii);

(2) „rodzaj ekspozycji” oznacza grupę jednolicie zarządzanych ekspozycji, które mogą być ograniczone do pojedynczego podmiotu lub pojedynczego podzbioru podmiotów w grupie, pod warunkiem że tym samym rodzajem ekspozycji zarządza się inaczej niż w innych podmiotach grupy;

▼B

(3) „jednostka gospodarcza” oznacza dowolny odrębny podmiot organizacyjny lub prawny, linię biznesową, lokalizację geograficzną;

▼M17

(4) „duży regulowany podmiot sektora finansowego” oznacza podmiot sektora finansowego, który spełnia wszystkie poniższe warunki:

a) łączne aktywa podmiotu lub łączne aktywa jego jednostki dominującej, w przypadku gdy podmiot posiada jednostkę dominującą, obliczone na zasadzie indywidualnej lub skonsolidowanej, wynoszą co najmniej 70 mld EUR, przy czym w celu określenia wielkości aktywów wykorzystuje się najnowsze zbadane sprawozdanie finansowe lub skonsolidowane sprawozdanie finansowe;

b) podmiot ten podlega wymogom ostrożnościowym – bezpośrednio na zasadzie indywidualnej lub skonsolidowanej lub pośrednio w wyniku konsolidacji ostrożnościowej jego jednostki dominującej – zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, rozporządzeniem (UE) 2019/2033, dyrektywą 2009/138/WE, lub prawnym wymogom ostrożnościowym państwa trzeciego co najmniej równoważnym wymogom określonym w tych aktach Unii;

(5) „nieregulowany podmiot sektora finansowego” oznacza podmiot sektora finansowego, który nie spełnia warunku określonego w pkt 4 lit. b);

(5a) „duże przedsiębiorstwo” oznacza każde przedsiębiorstwo, którego skonsolidowana sprzedaż roczna przekracza 500 mln EUR lub które należy do grupy, a całkowita sprzedaż roczna skonsolidowanej grupy przekracza 500 mln EUR.

▼B

(6) „klasa jakości dłużnika” oznacza kategorię ryzyka w ramach skali ratingowej dłużników wchodzącej w skład systemu ratingowego, do której klasyfikowani są dłużnicy według określonego i wyraźnego zbioru kryteriów ratingowych, na podstawie których szacuje się prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania (PD);

▼B

(7) „klasa instrumentów” oznacza kategorię ryzyka w ramach grupy instrumentów wchodzącej w skład systemu ratingowego, do której klasyfikowane są ekspozycje według określonego i wyraźnego zbioru kryteriów ratingowych, na podstawie których oblicza się własne oszacowania straty z tytułu niewykonania zobowiązania (LGD);

▼M5

_____

▼M17

(8a) „metoda modelowania korekty PD/LGD” oznacza korektę LGD lub modelowania korekty zarówno PD, jak i LGD w odniesieniu do ekspozycji bazowej;

(9) „dolny pułap RW dostawcy ochrony” oznacza wagę ryzyka mającą zastosowanie do porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony;

(10) w odniesieniu do ekspozycji, do której instytucja stosuje metodę IRB, korzystając z własnych oszacowań LGD zgodnie z art. 143, „uznana” ochrona kredytowa nierzeczywista oznacza ochronę kredytową nierzeczywistą, której wpływ na obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem lub kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do ekspozycji bazowej uwzględnia się za pomocą jednej z następujących metod, zgodnie z art. 108 ust. 3:

a) metody modelowania korekty PD/LGD;

b) metody polegającej na zastąpieniu parametrów ryzyka zgodnie z metodą A-IRB, stosownie do art. 192 pkt 5;

(11) „SA-CCF” oznacza wartość procentową mającą zastosowanie zgodnie z rozdziałem 2 zgodnie z art. 111 ust. 2;

(12) „IRB-CCF” oznacza własne oszacowania współczynnika konwersji kredytowej.

Na użytek akapitu pierwszego pkt 5a przy dokonywaniu oceny progu sprzedaży podaje się kwoty w takiej postaci, w jakiej zostały one zgłoszone w zbadanych sprawozdaniach finansowych przedsiębiorstw lub – w przypadku przedsiębiorstw, które są częścią skonsolidowanych grup – ich skonsolidowanych grup zgodnie ze standardem rachunkowości mającym zastosowanie do jednostki dominującej najwyższego szczebla danej skonsolidowanej grupy. Dane liczbowe muszą opierać się na średnich kwotach obliczonych dla poprzednich trzech lat lub na najnowszych kwotach aktualizowanych co trzy lata przez instytucję.

▼B

2. Na użytek ust. 1 pkt 4 lit. b) niniejszego artykułu Komisja może przyjąć za pomocą aktów wykonawczych i przy zastosowaniu procedury oceny, o której mowa w art. 464 ust. 2, decyzję dotyczącą tego, czy państwo trzecie stosuje środki nadzorcze i regulacyjne co najmniej równoważne ze środkami stosowanymi w Unii. W przypadku braku takiej decyzji do dnia 1 stycznia 2015 r. instytucje mogą nadal stosować wobec państwa trzeciego metodę ujmowania określoną w niniejszym ustępie, jeżeli odpowiednie właściwe organy uznały państwo trzecie za kwalifikujące się do przedmiotowej metody ujmowania przed dniem 1 stycznia 2014 r.

▼B

Artykuł 143

Zezwolenie na stosowanie metody IRB

1. Jeżeli spełnione są warunki określone w niniejszym rozdziale, właściwy organ zezwala instytucjom na obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem przy wykorzystaniu metody wewnętrznych ratingów (zwanej dalej „metodą IRB”).

▼M17

2. Uprzedniego zezwolenia na stosowanie metody IRB, w tym własnych oszacowań LGD i IRB-CCF, wymaga się w przypadku każdej kategorii ekspozycji i każdego systemu ratingowego oraz w przypadku każdej metody szacowania stosowanych LGD i CCF.

▼B

3. Instytucje muszą uzyskać uprzednie zezwolenie właściwych organów, aby wykonać następujące czynności:

▼M17

a) istotne zmiany zakresu stosowania systemu ratingowego, na stosowanie którego instytucja otrzymała zezwolenie;

b) istotne zmiany systemu ratingowego, na stosowanie którego instytucja otrzymała zezwolenie.

▼B

Zakres stosowania systemu ratingowego obejmuje wszystkie ekspozycje odpowiedniego rodzaju ekspozycji, dla których opracowano dany system ratingowy.

▼M17

4. Instytucje powiadamiają właściwe organy o wszelkich zmianach systemów ratingowych.

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków oceny istotności stosowania istniejącego systemu ratingowego dla innych dodatkowych ekspozycji nieobjętych jeszcze tym systemem ratingowym i zmian w systemach ratingowych według metody IRB.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 stycznia 2026 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼B

Artykuł 144

Ocena wniosku o stosowanie metody IRB dokonana przez właściwe organy

1. Właściwy organ wydaje zezwolenie na mocy art. 143 na stosowanie przez instytucję metody IRB, w tym na stosowanie własnych oszacowań LGD i współczynników konwersji, wyłącznie wtedy, gdy właściwy organ stwierdzi, że wymogi przewidziane w niniejszym rozdziale są spełnione, w szczególności wymogi przewidziane w sekcji 6, oraz że posiadane przez instytucję systemy w zakresie zarządzania oraz oceny ekspozycji na ryzyko kredytowe są należyte i zostały spójnie wdrożone, w szczególności gdy instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwym organom spełnienie następujących norm:

a) systemy ratingowe instytucji pozwalają na wymierną ocenę charakterystyki dłużnika i transakcji, na miarodajne zróżnicowanie ryzyka oraz dokładne i konsekwentne oszacowanie ilościowe ryzyka;

b) wewnętrzne ratingi oraz oszacowania dotyczące niewykonania zobowiązania i strat stosowane w obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych oraz powiązane systemy i procesy odgrywają kluczową rolę w procesie zarządzania ryzykiem i procesie decyzyjnym, jak również w procesach zatwierdzania kredytów, alokacji kapitału wewnętrznego i ładzie korporacyjnym instytucji;

c) w instytucji istnieje jednostka do spraw kontroli ryzyka kredytowego odpowiedzialna za systemy ratingowe, która jest odpowiednio niezależna i odporna na niepożądane wpływy;

d) instytucja gromadzi i przechowuje wszystkie odpowiednie dane, aby zapewnić skuteczne wsparcie procesów pomiaru ryzyka kredytowego oraz zarządzania ryzykiem kredytowym;

e) instytucja dokumentuje własne systemy ratingowe i uzasadnienie ich struktury oraz waliduje te systemy;

▼M17

f) instytucja dokonała walidacji każdego systemu ratingowego w odpowiednim okresie poprzedzającym zezwolenie na stosowanie tego systemu ratingowego, oceniła przez ten okres, czy każdy system ratingowy jest dostosowany do zakresu stosowania tego systemu ratingowego, oraz wprowadziła na podstawie tej oceny konieczne zmiany w każdym systemie ratingowym;

▼M8

g) instytucja obliczyła według metody IRB wymogi w zakresie funduszy własnych wynikające z jej własnych oszacowań parametrów ryzyka i jest w stanie przedłożyć sprawozdanie wymagane zgodnie z art. 430;

▼M17

h) instytucja zaklasyfikowała i dalej klasyfikuje każdą ekspozycję w zakresie stosowania systemu ratingowego do klasy lub puli ratingowej tego systemu ratingowego.

▼B

Wymogi dotyczące stosowania metody IRB, w tym własnych oszacowań LGD i współczynników konwersji, mają zastosowanie również wtedy, gdy instytucja wdrożyła system ratingowy lub model stosowany w systemie ratingowym, który nabyła od sprzedawcy będącego osobą trzecią.

▼M17

2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia metody oceny, którą właściwe organy mają stosować podczas oceny spełniania przez instytucję wymogów dotyczących stosowania metody IRB.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2026 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼B

Artykuł 145

Wcześniejsze doświadczenie w zakresie wykorzystania metody IRB

1. Jest wymagane, aby instytucja ubiegająca się o możliwość stosowania metody IRB korzystała, w odniesieniu do omawianych kategorii ekspozycji IRB, co najmniej przez trzy lata poprzedzające zakwalifikowanie się do stosowania metody IRB, z systemów ratingowych, które odpowiadały w znacznym stopniu wymogom określonym w sekcji 6 dotyczącym wewnętrznego pomiaru ryzyka i zarządzania ryzykiem.

2. Instytucja ubiegająca się o możliwość stosowania własnych oszacowań LGD i współczynników konwersji wykazuje w sposób zadowalający właściwe organy, że przez co najmniej trzy lata przed zakwalifikowaniem się do stosowania własnych oszacowań LGD i współczynników konwersji przeprowadzała i wykorzystywała własne oszacowania LGD i współczynników konwersji w sposób odpowiadający w znacznym stopniu wymogom w odniesieniu do stosowania własnych oszacowań omawianych parametrów określonym w sekcji 6.

3. Jeżeli instytucja rozszerza stosowanie metody IRB po uzyskaniu pierwotnego zezwolenia, doświadczenie instytucji jest wystarczające do spełnienia wymogów zawartych w ust. 1 i 2 w odniesieniu do dodatkowych uwzględnianych ekspozycji. Jeżeli stosowanie systemów ratingowych zostaje rozszerzone na ekspozycje różniące się znacznie od istniejącego zakresu stosowania w taki sposób, że istniejące doświadczenia nie mogą racjonalnie zostać uznane za wystarczające do spełnienia wymogów zawartych w tych przepisach w odniesieniu do dodatkowych ekspozycji, wówczas wymogi zawarte w ust. 1 i 2 mają zastosowanie oddzielnie do dodatkowych ekspozycji.

▼B

Artykuł 146

Środki, które należy podjąć, jeżeli wymogi zawarte w niniejszym rozdziale przestają być spełniane

Jeżeli instytucja przestaje spełniać wymogi przewidziane w niniejszym rozdziale, powiadamia o tym właściwy organ i podejmuje jedno z następujących działań:

a) przedstawia w sposób zadowalający właściwy organ plan terminowego powrotu do stanu zgodności i realizuje ten plan w terminie uzgodnionym z właściwym organem;

b) wykazuje w sposób zadowalający właściwy organ, że skutki braku zgodności są nieistotne.

Artykuł 147

Metoda klasyfikowania ekspozycji do poszczególnych kategorii ekspozycji

1. Metoda stosowana przez instytucję do celów klasyfikowania ekspozycji do poszczególnych kategorii ekspozycji jest odpowiednia i spójna w długim okresie.

▼M17

2. Każdą ekspozycję klasyfikuje się do jednej z następujących kategorii ekspozycji:

a) ekspozycje wobec rządów centralnych i banków centralnych;

aa) ekspozycje wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, które klasyfikuje się do następujących kategorii ekspozycji:

(i) ekspozycje wobec samorządów regionalnych i władz lokalnych;

(ii) ekspozycje wobec podmiotów sektora publicznego;

b) ekspozycje wobec instytucji;

c) ekspozycje wobec przedsiębiorstw, które klasyfikuje się do następujących kategorii ekspozycji:

(i) ekspozycje wobec przedsiębiorstw ogólnych;

(ii) ekspozycje związane z kredytowaniem specjalistycznym;

(iii) ekspozycje z tytułu nabytych wierzytelności korporacyjnych;

d) ekspozycje detaliczne, które klasyfikuje się do następujących kategorii ekspozycji:

(i) kwalifikowane odnawialne ekspozycje detaliczne (QRRE);

(ii) ekspozycje detaliczne zabezpieczone nieruchomościami mieszkalnymi;

(iii) ekspozycje z tytułu nabytych wierzytelności detalicznych;

(iv) inne ekspozycje detaliczne;

▼M17

e) ekspozycje kapitałowe;

ea) ekspozycje w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania;

f) pozycje stanowiące pozycje sekurytyzacyjne;

g) inne aktywa niegenerujące zobowiązania kredytowego.

▼B

3. Następujące ekspozycje klasyfikuje się do kategorii przewidzianej w ust. 2 lit. a):

▼M17

_____

▼B

b) ekspozycje wobec wielostronnych banków rozwoju, o których mowa w art. 117 ust. 2;

c) ekspozycje wobec organizacji międzynarodowych, którym przypisuje się wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z art. 118.

▼M17

3a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 niniejszego artykułu ekspozycje wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego klasyfikuje się do kategorii ekspozycji, o której mowa w ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu, w przypadku gdy ekspozycje te traktuje się je jako ekspozycje wobec rządów centralnych zgodnie z art. 115 lub 116.

▼B

4. Następujące ekspozycje klasyfikuje się do kategorii przewidzianej w ust. 2 lit. b):

▼M17

_____

▼B

c) ekspozycje wobec wielostronnych banków rozwoju, którym nie przypisuje się wagi ryzyka równej 0 % zgodnie z art. 117; oraz

d) ekspozycje wobec instytucji finansowych, które są traktowane jako ekspozycje wobec instytucji zgodnie z art. 119 ust. 5.

5. Aby ekspozycje mogły kwalifikować się do kategorii ekspozycji detalicznych przewidzianej w ust. 2 lit. d), spełniają następujące kryteria:

a) odnoszą się do jednej z następujących jednostek:

(i) ekspozycje wobec co najmniej jednej osoby fizycznej;

▼M17

(ii) ekspozycje wobec MŚP, pod warunkiem że łączna kwota zobowiązań klienta będącego dłużnikiem lub grupy powiązanych klientów wobec instytucji i jednostek dominujących oraz ich jednostek zależnych, w tym wszelkich ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, jednak z wyjątkiem ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi, do wysokości wartości nieruchomości, nie przekracza – zgodnie z wiedzą instytucji, która podejmuje rozsądne kroki w celu sprawdzenia kwoty tych ekspozycji – kwoty 1 mln EUR;

▼M17

(iii) ekspozycje zabezpieczone nieruchomościami mieszkalnymi, w tym pierwsze i kolejne zastawy, kredyty terminowe, odnawialne linie kredytowe pod zastaw nieruchomości, oraz ekspozycje, o których mowa w art. 108 ust. 4 i 5, niezależnie od wielkości ekspozycji, pod warunkiem że ekspozycja należy do jednej z następujących kategorii:

1) ekspozycja wobec osoby fizycznej;

2) ekspozycja wobec stowarzyszeń lub spółdzielni osób fizycznych, które są uregulowane prawem krajowym i istnieją wyłącznie po to, aby zapewnić swoim członkom możliwość korzystania z głównego miejsca zamieszkania w nieruchomości stanowiącej zabezpieczenie kredytu;

▼B

b) są traktowane przez instytucję w procesie zarządzania ryzykiem w sposób spójny w długim okresie;

▼M17

c) nie są zarządzane w równie indywidualny sposób jak ekspozycje należące do kategorii ekspozycji, o których mowa w ust. 2 lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii);

▼B

d) każda z ekspozycji stanowi jedną z większej liczby podobnie zarządzanych ekspozycji.

Poza ekspozycjami wymienionymi w akapicie pierwszym wartość bieżącą minimalnych detalicznych opłat leasingowych zalicza się do kategorii ekspozycji detalicznych.

▼M17

Ekspozycje spełniające wszystkie warunki określone akapicie pierwszym lit. a) ppkt (iii) oraz lit. b), c) i d) niniejszego ustępu klasyfikuje się do kategorii ekspozycji, o której mowa w ust. 2 lit. d) ppkt (ii).

Na zasadzie odstępstwa od akapitu trzeciego niniejszego ustępu właściwe organy mogą wyłączyć z kategorii ekspozycji, o której mowa w ust. 2 lit. d) pkt (ii), kredyty udzielane osobom fizycznym, które obciążyły hipoteką więcej niż cztery nieruchomości lub lokale mieszkalne, w tym kredyty udzielane osobom fizycznym, o których mowa w art. 108 ust. 4, i przypisać te kredyty do jednej z kategorii ekspozycji, o których mowa w ust. 2 lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii).

5a. Ekspozycje detaliczne należące do rodzaju ekspozycji spełniających wszystkie poniższe warunki klasyfikuje się do kategorii ekspozycji, o której mowa w ust. 2 lit. d) ppkt (i):

a) ekspozycje zaliczane do tego rodzaju ekspozycji to ekspozycje wobec co najmniej jednej osoby fizycznej;

b) ekspozycje zaliczane do tego rodzaju ekspozycji są odnawialne, niezabezpieczone oraz – o ile środki nie są uruchamiane natychmiastowo i bezwarunkowo – mogą zostać odwołane przez instytucję;

c) maksymalna kwota ekspozycji zaliczanej do tego rodzaju ekspozycji wobec jednej osoby fizycznej wynosi nie więcej niż 100 000 EUR;

▼M17

d) ten rodzaj ekspozycji wykazuje niską zmienność wskaźników straty w porównaniu z poziomem średnim, szczególnie w przedziałach niskich wartości PD;

e) traktowanie ekspozycji zaklasyfikowanych do tego rodzaju ekspozycji jako kwalifikowana odnawialna ekspozycja detaliczna jest spójne z charakterystyką ryzyka bazowego tego rodzaju ekspozycji.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego lit. b) wymóg dotyczący braku zabezpieczenia nie ma zastosowania do zabezpieczonych instrumentów kredytowych powiązanych z rachunkiem, na który przelewane jest wynagrodzenie. W takim przypadku kwoty odzyskane z takiego zabezpieczenia nie są uwzględniane w oszacowaniach LGD.

Instytucje wyróżniają w ramach kategorii ekspozycji, o której mowa w ust. 2 lit. d) pkt (i), ekspozycje wobec tranzaktora („QRRE transactors") oraz ekspozycje, które nie są ekspozycjami wobec tranzaktora („QRRE revolvers"). W szczególności kwalifikowane odnawialne ekspozycje detaliczne (QRRE) o historii spłat krótszej niż 12 miesięcy uznaje się za ekspozycje, które nie są ekspozycjami wobec tranzaktora (QRRE revolvers).

6. Ekspozycje, o których mowa w art. 133 ust. 1, klasyfikuje się do kategorii ekspozycji, o której mowa w ust. 2 lit. e) niniejszego artykułu, chyba że zaklasyfikowano je do kategorii ekspozycji, o której mowa w ust. 2 lit. ea) niniejszego artykułu.

7. Wszelkie zobowiązania kredytowe niezaklasyfikowane do kategorii ekspozycji, o których mowa w ust. 2 lit. a), lit. aa) ppkt (i) lub (ii), lit. b), lit. d) ppkt (i), (ii), (iii) lub (iv), lit. e), ea) lub f), klasyfikuje się do jednej z kategorii ekspozycji, o których mowa w lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii), tego ustępu.

▼B

8. W ramach kategorii ekspozycji wobec przedsiębiorstw, o której mowa w ust. 2 lit. c), instytucje identyfikują osobno jako ekspozycje związane z kredytowaniem specjalistycznym ekspozycje, które mają następujące cechy:

a) jest to ekspozycja wobec podmiotu, który został stworzony specjalnie w celu finansowania aktywów rzeczowych lub operowania nimi, lub jest to ekspozycja porównywalna pod względem ekonomicznym;

b) ustalenia umowne dają kredytodawcy znaczny stopień kontroli nad aktywami oraz dochodem przez nie generowanym;

c) głównym źródłem spłaty zobowiązań jest dochód generowany przez aktywa objęte finansowaniem, nie zaś niezależna zdolność generowania dochodów szerszego przedsiębiorstwa.

▼M17

Ekspozycje te klasyfikuje się do kategorii ekspozycji, o której mowa w ust. 2 lit. c) ppkt (ii), i dzieli na następujące kategorie: „finansowanie typu project finance" (PF), „finansowanie obiektów" (OF), „finansowanie towarów" (CF) i „nieruchomość generująca dochód" (IPRE).

▼B

9. Wartość rezydualną nieruchomości będących przedmiotem leasingu klasyfikuje się do kategorii ekspozycji przewidzianej w ust. 2 lit. g), z wyjątkiem zakresu, w jakim wartość rezydualną włączono już do ekspozycji z tytułu leasingu przewidzianej w art. 166 ust. 4.

▼B

10. Ekspozycję wynikającą z dostarczenia ochrony w ramach koszykowych kredytowych instrumentów pochodnych uruchamianych n-tym niewykonaniem zobowiązania klasyfikuje się do tej samej kategorii określonej w ust. 2, do której ekspozycje w danym koszyku zostałyby zaklasyfikowane, z wyjątkiem sytuacji, gdy poszczególne ekspozycje z koszyka zostałyby zaklasyfikowane do różnych kategorii ekspozycji, w którym to przypadku daną ekspozycję klasyfikuje się do kategorii ekspozycji wobec przedsiębiorstw określonej w ust. 2 lit. c).

▼M17

11. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:

a) kategoryzacji finansowania projektów, finansowania obiektów i finansowania towarów zgodnie z definicjami zawartymi w rozdziale 2;

b) określenia kategorii ekspozycji IPRE, w szczególności określenia, które ekspozycje ADC i ekspozycje zabezpieczone nieruchomościami można lub należy zaliczyć do kategorii IPRE.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2026 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

12. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu dalszego doprecyzowania warunków i kryteriów klasyfikowania ekspozycji do kategorii, o których mowa w ust. 2, oraz, w razie potrzeby, w celu dalszego doprecyzowania tych kategorii ekspozycji.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2027 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼B

Artykuł 148

Warunki wdrażania metody IRB w różnych kategoriach ekspozycji i jednostkach gospodarczych

▼M17

1. Instytucja, która otrzymała zezwolenie na stosowanie metody IRB zgodnie z art. 107 ust. 1, wdraża, wraz z jednostką dominującą i jej jednostkami zależnymi, metodę IRB w odniesieniu do co najmniej jednej kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. a), lit. aa) ppkt (i) lub (ii), lit. b), lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii), lit. d) ppkt (i), (ii), (iii) lub (iv) lub lit. g). Gdy instytucja wdrożyła metodę IRB w odniesieniu do pewnego rodzaju ekspozycji w obrębie kategorii ekspozycji, wdraża tę metodę również w odniesieniu do wszystkich ekspozycji należących do tej kategorii ekspozycji, chyba że otrzymała zezwolenie właściwego organu na stałe stosowanie metody standardowej zgodnie z art. 150.

▼M17

Z zastrzeżeniem otrzymania uprzedniego zezwolenia właściwych organów wdrażanie metody IRB może odbywać się sekwencyjnie w odniesieniu do poszczególnych rodzajów ekspozycji w obrębie pewnej kategorii ekspozycji w ramach tej samej jednostki gospodarczej oraz w różnych jednostkach gospodarczych w ramach tej samej grupy lub w odniesieniu do stosowania własnych oszacowań LGD lub stosowania IRB-CCF.

2. Właściwe organy ustalają okres, w którym instytucja oraz dowolna jednostka dominująca i jej jednostki zależne są zobowiązane wdrożyć metodę IRB w odniesieniu do wszystkich ekspozycji w obrębie pewnej kategorii ekspozycji w odniesieniu do poszczególnych rodzajów ekspozycji w ramach tej samej jednostki gospodarczej oraz w różnych jednostkach gospodarczych tej samej grupy lub w odniesieniu do stosowania własnych oszacowań LGD lub stosowania IRB-CCF. Okres ten odpowiada okresowi, który właściwe organy uznają za odpowiedni w oparciu o charakter i skalę działalności danej instytucji lub dowolnej jednostki dominującej i jej jednostek zależnych oraz liczbę i charakter systemów ratingowych, które mają być wdrożone.

3. Instytucje wdrażają metodę IRB zgodnie z warunkami określonymi przez właściwe organy. Właściwe organy określają te warunki w taki sposób, aby zapobiegały one stosowaniu elastyczności przewidzianej w ust. 1 w sposób selektywny w celu osiągnięcia obniżonych wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do tych rodzajów ekspozycji lub jednostek gospodarczych, które należy dopiero objąć metodą IRB, lub w ramach stosowania własnych oszacowań LGD lub stosowania IRB-CCF.

_____

▼B

Artykuł 149

Warunki powrotu do stosowania mniej zaawansowanych metod

1. Instytucja, która stosuje metodę IRB w stosunku do konkretnej kategorii ekspozycji lub rodzaju ekspozycji, nie zaprzestaje stosowania tej metody i nie zaczyna obliczać kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem za pomocą metody standardowej, chyba że spełnione są następujące warunki:

▼M17

a) instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że stosowanie metody standardowej nie jest związane z zamiarem skorzystania z arbitrażu regulacyjnego, w tym poprzez nienależyte obniżenie wymogów w zakresie funduszy własnych instytucji, jest konieczne ze względu na charakter i złożoność ogółu tego rodzaju ekspozycji instytucji oraz nie będzie miało istotnego negatywnego wpływu na wypłacalność instytucji ani jej zdolność do skutecznego zarządzania ryzykiem;

▼B

b) instytucja otrzymała uprzednie zezwolenie właściwego organu.

2. Instytucje, które zgodnie z art. 151 ust. 9 otrzymały zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD i współczynników konwersji, nie powracają do stosowania wartości LGD i współczynników konwersji, o których mowa w art. 151 ust. 8, chyba że spełnione są następujące warunki:

▼B

a) instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że korzystanie z LGD i współczynników konwersji przewidzianych w art. 151 ust. 8 w stosunku do niektórych kategorii ekspozycji lub rodzajów ekspozycji nie jest proponowane w celu obniżenia wymogu w zakresie funduszy własnych instytucji, jest konieczne ze względu na charakter i złożoność ogółu tego rodzaju ekspozycji instytucji oraz nie będzie miało istotnego negatywnego wpływu na wypłacalność instytucji ani jej zdolność do skutecznego zarządzania ryzykiem;

b) instytucja otrzymała uprzednie zezwolenie właściwego organu.

3. Stosowanie ust. 1 i 2 podlega warunkom wprowadzania metody IRB określonym przez właściwe organy zgodnie z art. 148 i zezwoleniu na stałe stosowanie w niepełnym zakresie, o którym mowa w art. 150.

Artykuł 150

Warunki stałego stosowania w niepełnym zakresie

▼M17

1. Instytucje stosują metodę standardową w odniesieniu do wszystkich poniższych ekspozycji:

a) ekspozycji zaklasyfikowanych do kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 147 ust. 2 lit. e);

b) ekspozycji zaklasyfikowanych do kategorii ekspozycji lub należących do rodzajów ekspozycji w obrębie danej kategorii ekspozycji, w przypadku których instytucje nie otrzymały uprzedniego zezwolenia właściwych organów na stosowanie metody IRB do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty.

Instytucja, która otrzymała zezwolenie na stosowanie metody IRB do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do danej kategorii ekspozycji, może – pod warunkiem uzyskania uprzedniego zezwolenia właściwego organu – stosować metodę standardową w odniesieniu do niektórych rodzajów ekspozycji w obrębie tej kategorii, w tym ekspozycji oddziałów zagranicznych i różnych grup produktów, jeżeli te rodzaje ekspozycji są nieistotne pod względem wielkości i postrzeganego profilu ryzyka.

1a. Obok ekspozycji, o których mowa w ust. 1 akapit drugi, instytucja może – pod warunkiem uzyskania uprzedniego zezwolenia właściwego organu – stosować metodę standardową w odniesieniu do następujących ekspozycji, w przypadku gdy metoda IRB jest stosowana do innych rodzajów ekspozycji w obrębie tej samej kategorii ekspozycji:

a) ekspozycji wobec rządów centralnych i banków centralnych państw członkowskich oraz ich samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, pod warunkiem że:

(i) pod względem ryzyka nie ma różnicy między ekspozycjami wobec tego rządu centralnego i banku centralnego a tymi innymi ekspozycjami z uwagi na specjalne uregulowania publiczne; oraz

(ii) ekspozycjom wobec rządów centralnych i banków centralnych przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %, zgodnie z art. 114 ust. 2 lub 4;

▼M17

b) ekspozycji instytucji wobec kontrahenta będącego w stosunku do niej jednostką dominującą, jej jednostką zależną lub jednostką zależną jej jednostki dominującej, pod warunkiem że kontrahent jest instytucją lub finansową spółką holdingową, finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, instytucją finansową, spółką zarządzającą aktywami lub przedsiębiorstwem usług pomocniczych podlegającymi odpowiednim wymogom ostrożnościowym bądź dowolną jednostką powiązaną relacją w rozumieniu art. 22 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE;

c) ekspozycji między instytucjami, które spełniają wymogi określone w art. 113 ust. 7.

Instytucja, która otrzymała zezwolenie na stosowanie metody IRB do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem tylko w odniesieniu do niektórych rodzajów ekspozycji w obrębie danej kategorii ekspozycji, stosuje metodę standardową w odniesieniu do pozostałych rodzajów ekspozycji w obrębie tej kategorii ekspozycji.

Obok ekspozycji, o których mowa w ust. 1 akapit drugi niniejszego artykułu i w niniejszym ustępie, instytucja może stosować metodę standardową w odniesieniu do ekspozycji wobec kościołów i wspólnot religijnych, które spełniają wymogi określone w art. 115 ust. 3.

_____

2a. Do dnia 10 lipca 2028 r. EUNB wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w kwestii tego, co stanowi rodzaje ekspozycji nieistotne pod względem wielkości i postrzeganego profilu ryzyka.

_____

▼B

Sekcja 2

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem

Podsekcja 1

Ujmowanie według kategorii ekspozycji

Artykuł 151

Ujmowanie według kategorii ekspozycji

▼M17

1. Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu ryzyka kredytowego ekspozycji należących do jednej z kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. a), lit. aa) ppkt (i) lub (ii), lit. b), lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii), lit. d) ppkt (i), (ii), (iii) lub (iv) lub lit. g), obliczane są zgodnie z podsekcją 2, chyba że ekspozycje te są odliczane od funduszy własnych lub podlegają traktowaniu określonemu w art. 72e ust. 5 akapit pierwszy.

▼B

2. Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności obliczane są zgodnie z art. 157. W sytuacji, gdy instytucja ma pełne prawo regresu wobec sprzedawcy nabytych wierzytelności w zakresie ryzyka niewykonania zobowiązania oraz ryzyka rozmycia, przepisy niniejszego artykułu oraz art. 152 i art. 158 ust. 1–4 w odniesieniu do nabytych wierzytelności nie mają zastosowania, a przedmiotową ekspozycję traktuje się jako ekspozycję zabezpieczoną.

3. Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu ryzyka kredytowego oraz ryzyka rozmycia oparte jest na odpowiednich parametrach związanych z rozpatrywaną ekspozycją. Należą do nich: prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania (PD), strata z tytułu niewykonania zobowiązania (LGD), termin zapadalności (M) oraz wartość ekspozycji. PD i LGD mogą zostać ujęte osobno lub łącznie, zgodnie z sekcją 4.

▼M17

_____

▼B

5. Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do ryzyka kredytowego ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym może odbywać się zgodnie z art. 153 ust. 5.

6. W przypadku ekspozycji należących do kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. a)–d), instytucje zapewniają własne oszacowania PD zgodnie z art. 143 i sekcją 6.

▼M17

7. W przypadku ekspozycji detalicznych instytucje zapewniają własne oszacowania LGD i IRB-CCF w stosownych przypadkach na mocy art. 166 ust. 8 i 8b, zgodnie z art. 143 i sekcją 6. Instytucje stosują SA-CCF, jeżeli przepisy art. 166 ust. 8 i 8b nie zezwalają na stosowanie IRB-CCF.

8. W przypadku następujących ekspozycji instytucje stosują wartości LGD określone w art. 161 ust. 1 i SA-CCF zgodnie z art. 166 ust. 8, 8a i 8b:

a) ekspozycji zaklasyfikowanych do kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 147 ust. 2 lit. b);

b) ekspozycje wobec podmiotów sektora finansowego inne niż ekspozycje, o których mowa w lit. a) niniejszego akapitu;

c) ekspozycje wobec dużych przedsiębiorstw niezaklasyfikowane do kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. c) ppkt (ii).

W przypadku ekspozycji należących do kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. a), lit. aa) ppkt (i) lub (ii) lub lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii), z wyjątkiem ekspozycji, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, instytucje stosują wartości LGD określone w art. 161 ust. 1 oraz SA-CCF zgodnie z art. 166 ust. 8, 8a i 8b, chyba że otrzymały zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD i IRB-CCF w odniesieniu do tych ekspozycji zgodnie z ust. 9 niniejszego artykułu.

▼M17

9. W przypadku ekspozycji, o których mowa w ust. 8 akapit drugi niniejszego artykułu, właściwy organ zezwala instytucjom na stosowanie własnych oszacowań LGD i IRB-CCF w stosownych przypadkach na mocy art. 166 ust. 8 i 8b, zgodnie z art. 143 i sekcją 6.

▼B

10. Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu sekurytyzowanych ekspozycji oraz ekspozycji należących do kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 147 ust. 2 lit. f), obliczane są zgodnie z rozdziałem 5.

▼M17

11. W przypadku ekspozycji w formie udziałów lub jednostek uczestnictwa w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania należących do kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 147 ust. 2 lit. ea), instytucje stosują sposób traktowania określony w art. 152, chyba że ekspozycje te są odliczane od funduszy własnych lub podlegają traktowaniu określonemu w art. 72e ust. 5 akapit pierwszy.

▼M8

Artykuł 152

Sposób traktowania ekspozycji w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania

1. Instytucje obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do swoich ekspozycji w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania poprzez pomnożenie kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, obliczonej zgodnie z metodami określonymi w ust. 2 i 5, przez odsetek jednostek uczestnictwa lub udziałów posiadanych przez te instytucje.

2. W przypadku gdy warunki określone w art. 132 ust. 3 są spełnione, instytucje, które posiadają wystarczające informacje o poszczególnych ekspozycjach bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, dokonują pełnego przeglądu tych ekspozycji bazowych, aby obliczyć kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, ważąc ryzykiem wszystkie ekspozycje bazowe przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w taki sposób, jakby znajdowały się one bezpośrednio w posiadaniu tych instytucji.

3. ►M17 Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 4 lit. e) instytucje, które obliczają kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z ust. 1 lub 2 niniejszego artykułu, mogą obliczyć wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej ekspozycji z tytułu instrumentów pochodnych tego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania jako kwotę równą 50 % wymogu w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do tych ekspozycji z tytułu instrumentów pochodnych obliczonej zgodnie z sekcjami 3, 4 lub 5 rozdziału 6 niniejszego tytułu, stosownie do przypadku. ◄

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego instytucja może wyłączyć z obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej ekspozycje z tytułu instrumentów pochodnych, które to ekspozycje nie podlegałyby temu wymogowi, gdyby instytucja ta przyjęła je na siebie bezpośrednio.

▼M17

4. Instytucje, które stosują metodę pełnego przeglądu zgodnie z ust. 2 i 3 niniejszego artykułu oraz które nie stosują metod określonych – stosownie do przypadku – w niniejszym rozdziale lub w rozdziale 5 w odniesieniu do całości lub części ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwoty oczekiwanej straty w odniesieniu do całości lub części tych ekspozycji bazowych zgodnie z następującymi zasadami:

▼M17

a) w przypadku ekspozycji bazowych, które zaklasyfikowano by do kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 147 ust. 2 lit. e), instytucje stosują metodę standardową określoną w rozdziale 2;

b) w przypadku ekspozycji zaklasyfikowanych do kategorii ekspozycji „pozycje stanowiące pozycje sekurytyzacyjne", o której mowa w art. 147 ust. 2 lit. f), instytucje stosują sposób traktowania określony w art. 254, tak jakby ekspozycje te były w bezpośrednim posiadaniu tych instytucji;

c) w przypadku wszystkich innych ekspozycji bazowych instytucje stosują metodę standardową określoną w rozdziale 2.

▼M8

5. W przypadku gdy warunki określone w art. 132 ust. 3 są spełnione, instytucje, które nie posiadają wystarczających informacji o poszczególnych ekspozycjach bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, mogą obliczyć kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do tych ekspozycji zgodnie z metodą opartą na uprawnieniach określoną w art. 132a ust. 2. W przypadku ekspozycji wymienionych w ust. 4 lit. a), b) i c) niniejszego artykułu instytucje stosują jednak metody określone w tych literach.

6. Z zastrzeżeniem art. 132b ust. 2 instytucje, które nie stosują metody pełnego przeglądu zgodnie z ust. 2 i 3 niniejszego artykułu lub metody opartej na uprawnieniach zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu, stosują metodę rezerwową, o której mowa w art. 132 ust. 2.

7. Instytucje mogą obliczać kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do swoich ekspozycji w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, stosując połączenie metod, o których mowa w niniejszym artykule, o ile spełnione są warunki stosowania tych metod.

8. Instytucje, które nie posiadają danych lub informacji odpowiednich do obliczenia kwoty ważonej ryzykiem w odniesieniu do przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z metodami określonymi w ust. 2, 3, 4 i 5, mogą opierać się na obliczeniach przeprowadzonych przez osobę trzecią, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) osobą trzecią jest jedno z poniższych:

(i) instytucja przyjmująca depozyty lub przyjmująca depozyty instytucja finansowa przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że przedsiębiorstwo to inwestuje wyłącznie w papiery wartościowe i deponuje wszystkie papiery wartościowe w tej instytucji przyjmującej depozyty lub przyjmującej depozyty instytucji finansowej;

(ii) w przypadku przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania nieobjętych ppkt (i) niniejszej litery – przedsiębiorstwo zarządzające przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że spełnia ono kryteria określone w art. 132 ust. 3 lit. a);

b) w przypadku ekspozycji innych niż wymienione w ust. 4 lit. a), b) i c) niniejszego artykułu – osoba trzecia przeprowadza obliczenia zgodnie z metodą pełnego przeglądu określoną w art. 132a ust. 1;

c) w przypadku ekspozycji wymienionych w ust. 4 lit. a), b) i c) – osoba trzecia przeprowadza obliczenia zgodnie z metodami określonymi w tych literach;

▼M8

d) poprawność obliczeń przeprowadzonych przez osobę trzecią potwierdził audytor zewnętrzny.

Instytucje, które opierają się na obliczeniach przeprowadzonych przez osobę trzecią, mnożą kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania wynikające z tych obliczeń przez współczynnik wynoszący 1,2.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu drugiego, w przypadku gdy instytucja ma nieograniczony dostęp do szczegółowych obliczeń przeprowadzonych przez osobę trzecią, współczynnik wynoszący 1,2 nie ma zastosowania. Instytucja przekazuje te obliczenia na żądanie swojemu właściwemu organowi.

9. Do celów niniejszego artykułu stosuje się art. 132 ust. 5 i 6 oraz art. 132b. Do celów niniejszego artykułu art. 132c stosuje się przy użyciu wag ryzyka obliczonych zgodnie z rozdziałem 3 niniejszego tytułu.

Podsekcja 2

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu ryzyka kredytowego

Artykuł 153

▼M17

Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla ekspozycji wobec rządów centralnych i banków centralnych, ekspozycji wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, ekspozycji wobec instytucji oraz ekspozycji wobec przedsiębiorstw

▼B

1. ►M17 Z zastrzeżeniem stosowania szczególnych sposobów traktowania przewidzianych w ust. 2 i 4, kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla ekspozycji wobec rządów centralnych i banków centralnych, ekspozycji wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, ekspozycji wobec instytucji oraz ekspozycji wobec przedsiębiorstw oblicza się według następujących wzorów: ◄

$$Risk - weighted\ exposure\ amount = RW \cdot exposure\ value$$

gdzie wagę ryzyka RW określa się jako

(i) jeżeli PD = 0, to RW wynosi 0;

(ii) jeżeli PD = 1, tj. w przypadku ekspozycji cechujących się niewykonaniem zobowiązania:

— jeżeli instytucje stosują wartości LGD określone w art. 161 ust. 1, RW wynosi 0;

▼C2

— jeżeli instytucje stosują własne oszacowania LGD, RW wynosi $RW = \max\{0; 12{,}5 \cdot (LGD - EL_{BE})\}$;

▼B

gdzie najlepsze oszacowanie oczekiwanych strat (zwane dalej „EL_{BE}”) stanowi najlepsze oszacowanie dokonane przez instytucję dotyczące oczekiwanych strat związanych z ekspozycją cechującą się niewykonaniem zobowiązania zgodnie z art. 181 ust. 1 lit. h);

▼M17

(iii) jeżeli 0 < PD < 1, to:

$$\mathrm{RW} = \left(\mathrm{LGD} \cdot N\left(\frac{1}{\sqrt{1-R}} \cdot G(\mathrm{PD}) + \sqrt{\frac{R}{1-R}} \cdot G(0{,}999) \right) - \mathrm{LGD} \cdot \mathrm{PD} \right) \cdot \frac{1 + (\mathrm{M} - 2{,}5) \cdot b}{1 - 1{,}5 \cdot b} \cdot 12{,}5$$

gdzie:

N = dystrybuanta zmiennej losowej o standardowym rozkładzie normalnym, tj. N(x) jest równe prawdopodobieństwu, że zmienna losowa o rozkładzie normalnym z wartością oczekiwaną 0 i wariancją 1 jest mniejsza lub równa x;

G = odwrotna dystrybuanta zmiennej losowej o standardowym rozkładzie normalnym, tj. jeżeli x = G(z), to x jest wartością, taką że N(x) = z;

R = współczynnik korelacji określony jako:

$$R = 0{,}12 \cdot \frac{1 - e^{-50 \cdot \mathrm{PD}}}{1 - e^{-50}} + 0{,}24 \cdot \left(1 - \frac{1 - e^{-50 \cdot \mathrm{PD}}}{1 - e^{-50}} \right)$$

b = współczynnik korekty terminu zapadalności, który określa się jako:

$$b = 0{,}11852 - 0{,}05478 \bullet lnPD^2;$$

M = termin zapadalności, wyrażony w latach i określony zgodnie z art. 162.

2. W przypadku ekspozycji wobec dużych regulowanych podmiotów sektora finansowego i wobec nieregulowanych podmiotów sektora finansowego przy obliczaniu wag ryzyka tych ekspozycji współczynnik korelacji R, o którym mowa – stosownie do przypadku – w ust. 1 ppkt (iii) lub ust. 4, mnoży się przez 1,25.

_____

▼B

4. W przypadku ekspozycji wobec spółek, w których całkowita sprzedaż roczna skonsolidowanej grupy, do której należy dana spółka nie przekracza 50 mln EUR, instytucje mogą skorzystać z poniższego wzoru korelacyjnego zawartego w ust. 1 ppkt (iii) w celu obliczenia wag ryzyka dla ekspozycji wobec przedsiębiorstwa. We wzorze tym S oznacza całkowitą sprzedaż roczną w milionach euro, przy czym: 5 mln EUR ≤ S ≤ 50 mln EUR. Deklarowana wartość sprzedaży poniżej 5 mln EUR jest traktowana jak sprzedaż w wysokości 5 mln EUR. W przypadku nabytych wierzytelności całkowita sprzedaż roczna jest równa średniej ważonej według indywidualnych ekspozycji z puli.

$$R = 0.12 \cdot \frac{1 - e^{-50 \cdot PD}}{1 - e^{-50}} + 0.24 \cdot \left(1 - \frac{1 - e^{-50 \cdot PD}}{1 - e^{-50}} \right) - 0.04 \cdot \left(1 - \frac{\min\{\max\{5, S\}, 50\} - 5}{45} \right)$$

▼B

Instytucje zastępują całkowitą sprzedaż roczną całkowitą sumą bilansową grupy skonsolidowanej, jeżeli całkowita sprzedaż roczna nie jest miarodajnym wskaźnikiem wielkości firmy, a suma bilansowa jest bardziej miarodajnym wskaźnikiem niż całkowita sprzedaż roczna.

5. W przypadku ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym, w odniesieniu do których instytucja nie jest w stanie oszacować PD lub jej oszacowania PD nie spełniają wymogów określonych w sekcji 6, instytucja przypisuje im wagi ryzyka zgodnie z tabelą 1 w następujący sposób:

Tabela 1

Rezydualny termin zapadalności	Kategoria 1	Kategoria 2	Kategoria 3	Kategoria 4	Kategoria 5
Poniżej 2,5 roku	50 %	70 %	115 %	250 %	0 %
2,5 roku lub więcej	70 %	90 %	115 %	250 %	0 %

Przy przypisywaniu wag ryzyka ekspozycjom związanym z kredytowaniem specjalistycznym instytucje uwzględniają następujące czynniki: kondycję finansową, otoczenie polityczne i prawne, charakterystykę transakcji lub aktywów, kondycję jednostki sponsorującej i dewelopera, łącznie ze strumieniem przychodów z tytułu partnerstwa publiczno-prywatnego, oraz pakiet zabezpieczający.

6. Instytucje spełniają w odniesieniu do nabytych wierzytelności korporacyjnych wymogi określone w art. 184. W przypadku nabytych wierzytelności korporacyjnych, które dodatkowo spełniają warunki określone w art. 154 ust. 5, oraz gdy korzystanie ze standardów kwantyfikacji ryzyka dla ekspozycji wobec przedsiębiorstw zgodnie z przepisami sekcji 6 w odniesieniu do tych wierzytelności byłoby nadmiernie uciążliwe dla instytucji, można korzystać ze standardów kwantyfikacji ryzyka dla ekspozycji detalicznych, określonych w sekcji 6.

▼M5

7. W przypadku nabytych wierzytelności korporacyjnych podlegające odliczeniu rabaty cenowe przy zakupie, zabezpieczenia lub gwarancje częściowe stanowiące ochronę pierwszej straty z tytułu niewykonania zobowiązania, straty spowodowanej rozmyciem udziałów lub z tytułu obu tych rodzajów strat, mogą być przez nabywcę wierzytelności lub przez beneficjenta zabezpieczenia lub gwarancji częściowej traktowane jak ochrona pierwszej straty zgodnie z rozdziałem 5 sekcja 3 podsekcje 2 i 3. Sprzedawca, który oferuje podlegający odliczeniu rabat cenowy przy zakupie, oraz dostawca zabezpieczenia lub gwarancji częściowych traktują je jako ekspozycję z tytułu pozycji pierwszej straty zgodnie z rozdziałem 5 sekcja 3 podsekcje 2 i 3.

8. W przypadku gdy instytucja zapewnia ochronę kredytową obejmującą wiele ekspozycji i gdy według warunków tej ochrony n-te niewykonanie zobowiązania dotyczące ekspozycji uruchamia płatność, a to zdarzenie kredytowe oznacza rozwiązanie umowy, wagi ryzyka ekspozycji z tego koszyka zostaną zagregowane, wyłączywszy n-1 ekspozycji w przypadku gdy kwota oczekiwanych strat pomnożona przez 12,5 oraz kwota ekspozycji ważonych ryzykiem nie przekracza nominalnej kwoty ochrony z tytułu kredytowego instrumentu pochodnego pomnożonej przez 12,5. N-1 ekspozycji, które należy wyłączyć z agregacji, określa się, przyjmując, że obejmują one takie ekspozycje, z których każdą cechuje niższa kwota ekspozycji ważonej ryzykiem niż kwota ekspozycji ważonej ryzykiem którejkolwiek z ekspozycji objętych agregacją. Wagę ryzyka równą 1 250 % stosuje się do pozycji z koszyka, dla których instytucja nie potrafi określić wagi ryzyka według metody IRB.

▼M17

9. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia, w jaki sposób instytucje mają uwzględniać czynniki, o których mowa w ust. 5 akapit drugi, przy przypisywaniu wag ryzyka do ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2026 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼B

Artykuł 154

Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w przypadku ekspozycji detalicznych

1. Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla ekspozycji detalicznych oblicza się według następujących wzorów:

$$Risk - weighted\ exposure\ amount = RW \cdot exposure\ value$$

gdzie wagę ryzyka RW określa się w następujący sposób:

(i) jeżeli PD = 1, tj. w przypadku ekspozycji cechujących się niewykonaniem zobowiązania, to RW wynosi

$$RW = \max\{0, 12.5 \cdot (LGD - EL_{BE})\};$$

jeżeli EL_{BE} stanowi najlepsze oszacowanie dokonane przez instytucję dotyczące oczekiwanych strat związanych z ekspozycjami cechującymi się niewykonaniem zobowiązania zgodnie z art. 181 ust. 1 lit. h);

▼M17

(ii) jeżeli PD < 1, to:

$$\mathrm{RW} = \left(\mathrm{LGD} \cdot N\left(\frac{1}{\sqrt{1-R}} \cdot G(\mathrm{PD}) + \sqrt{\frac{R}{1-R}} \cdot G(0{,}999) \right) - \mathrm{LGD} \cdot \mathrm{PD} \right) \cdot 12{,}5$$

gdzie:

N = dystrybuanta zmiennej losowej o standardowym rozkładzie normalnym, tj. N(x) jest równe prawdopodobieństwu, że zmienna losowa o rozkładzie normalnym z wartością oczekiwaną 0 i wariancją 1 jest mniejsza lub równa x;

G = odwrotna dystrybuanta zmiennej losowej o standardowym rozkładzie normalnym, tj. jeżeli x = G(z), to x jest wartością, taką że N(x) = z;

R = współczynnik korelacji określony jako:

$$R = 0{,}03 \cdot \frac{1 - e^{-35 \cdot \mathrm{PD}}}{1 - e^{-35}} + 0{,}16 \cdot \left(1 - \frac{1 - e^{-35 \cdot \mathrm{PD}}}{1 - e^{-35}} \right)$$

▼M17

_____

3. Dla ekspozycji detalicznych, których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania i które są zabezpieczone lub częściowo zabezpieczone nieruchomością mieszkalną, współczynnik korelacji R równy 0,15 zastępuje wartość wynikającą ze wzoru współczynnika korelacji w ust. 1.

Wagę ryzyka obliczoną dla ekspozycji częściowo zabezpieczonej nieruchomością mieszkalną zgodnie z ust. 1 ppkt (ii), z uwzględnieniem współczynnika korelacji R określonego w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, stosuje się zarówno do zabezpieczonej, jak i niezabezpieczonej części tej ekspozycji.

4. Dla kwalifikowanych odnawialnych ekspozycji detalicznych (QRRE), których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania, współczynnik korelacji R równy 0,04 zastępuje wartość wynikającą ze wzoru współczynnika korelacji w ust. 1.

Właściwe organy dokonują przeglądu względnej zmienności wskaźników straty dla poszczególnych kwalifikowanych odnawialnych ekspozycji detalicznych (QRRE) należących do tego samego rodzaju ekspozycji, a także dla kategorii kwalifikowanych odnawialnych ekspozycji detalicznych (QRRE) w ujęciu zagregowanym oraz przekazują informacje na temat typowej charakterystyki wskaźników straty dla kwalifikowanych odnawialnych ekspozycji detalicznych państwom członkowskim i EUNB.

▼B

5. Nabyte wierzytelności kwalifikują się do ujmowania jako ekspozycje detaliczne, jeżeli spełniają wymogi określone w art. 184 oraz następujące warunki:

a) instytucja nabyła wierzytelności od niepowiązanego sprzedawcy będącego osobą trzecią, a jej ekspozycja wobec dłużnika wierzytelności nie obejmuje żadnych ekspozycji, które byłyby bezpośrednio lub pośrednio utworzone przez daną instytucję;

b) nabyte wierzytelności powstały na warunkach rynkowych w relacji pomiędzy sprzedawcą a dłużnikiem. W związku z tym nie uznaje się należności wewnątrz spółki ani należności firm, które handlują między sobą, rozliczanych za pomocą kont przeciwstawnych;

c) nabywająca instytucja ma prawo do wszelkich wpływów z tytułu nabytych wierzytelności lub do proporcjonalnego udziału w takich wpływach; oraz

d) portfel nabytych wierzytelności jest w wystarczającym stopniu zdywersyfikowany.

▼M5

6. W przypadku nabytych wierzytelności detalicznych podlegające odliczeniu rabaty cenowe przy zakupie, zabezpieczenia lub gwarancje częściowe stanowiące ochronę pierwszej straty z tytułu niewykonania zobowiązania, straty spowodowanej rozmyciem udziałów lub z tytułu obu tych rodzajów strat, mogą być przez nabywcę wierzytelności lub przez beneficjenta zabezpieczenia lub gwarancji częściowej traktowane jak ochrona pierwszej straty zgodnie z rozdziałem 5 sekcja 3 podsekcje 2 i 3. Sprzedawca, który oferuje podlegający odliczeniu rabat cenowy przy zakupie, oraz dostawca zabezpieczenia lub gwarancji częściowej traktują je jako ekspozycję z tytułu pozycji pierwszej straty zgodnie z rozdziałem 5 sekcja 3 podsekcje 2 i 3.

▼B

7. W przypadku mieszanej puli nabytych wierzytelności detalicznych, gdzie nabywające instytucje nie mogą oddzielić ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami i kwalifikowanych odnawialnych ekspozycji detalicznych od innych ekspozycji detalicznych, stosuje się funkcję wagi ryzyka detalicznego skutkującą najwyższymi wymogami kapitałowymi w odniesieniu do tych ekspozycji.

▼M17

_____

▼B

Artykuł 156

Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w przypadku innych aktywów niegenerujących zobowiązania kredytowego

Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla innych aktywów niegenerujących zobowiązania kredytowego oblicza się według następującego wzoru:

$$Risk - weighted\ exposure\ amount = 100\ \% \cdot exposure\ value,$$

z wyjątkiem:

a) środków pieniężnych i równoważnych pozycji pieniężnych oraz złota w sztabach zdeponowanego we własnym skarbcu lub złożonego do depozytu imiennego do wysokości zabezpieczenia w złocie, którym przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %;

b) sytuacji, w której ekspozycja stanowi rezydualną wartość aktywów będących przedmiotem leasingu, wówczas oblicza się ją w następujący sposób:

$$\frac{1}{t} \cdot 100\ \% \cdot exposure\ value$$

gdzie t przyjmuje wyższą z dwóch wartości: 1 lub wartość najbliższą liczbie pełnych lat pozostałego okresu leasingu.

Podsekcja 3

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w przypadku ryzyka rozmycia skupionych wierzytelności

Artykuł 157

Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w przypadku ryzyka rozmycia skupionych wierzytelności

1. Instytucje obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla ryzyka rozmycia skupionych wierzytelności korporacyjnych i detalicznych według wzoru określonego w art. 153 ust. 1.

2. Instytucje określają wejściowe parametry PD i LGD zgodnie z sekcją 4.

3. Instytucje określają wartość ekspozycji zgodnie z sekcją 5.

4. Do celów niniejszego artykułu wartość M wynosi 1 rok.

▼B

5. Właściwe organy zwalniają instytucję z obliczania i uznawania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w przypadku ryzyka rozmycia rodzaju ekspozycji spowodowanych skupionymi wierzytelnościami korporacyjnymi lub detalicznymi, jeżeli instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że ryzyko rozmycia dla tej instytucji jest nieistotne w przypadku tego rodzaju ekspozycji.

▼M17

6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania:

a) metody obliczania kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w przypadku ryzyka rozmycia dla nabytych wierzytelności, w tym w odniesieniu do uznawania ograniczania ryzyka kredytowego zgodnie z art. 160 ust. 4, oraz warunków stosowania własnych oszacowań i parametrów metody rezerwowej;

b) oceny kryterium nieistotności w odniesieniu do rodzaju ekspozycji, o którym mowa w ust. 5.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2027 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼B

Sekcja 3

Kwoty oczekiwanych strat

Artykuł 158

Sposób ujmowania według rodzaju ekspozycji

1. Kwoty oczekiwanych strat oblicza się na podstawie tych samych parametrów wejściowych PD, LGD oraz wartości każdej ekspozycji co parametry stosowane do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z art. 151.

2. Kwoty oczekiwanych strat dla ekspozycji sekurytyzowanych oblicza się zgodnie z rozdziałem 5.

3. Kwota oczekiwanej straty dla ekspozycji należących do kategorii ekspozycji „inne aktywa niegenerujące zobowiązania kredytowego”, o której mowa w art. 147 ust. 2 lit. g), jest równa zeru.

4. Kwoty oczekiwanych strat dla ekspozycji w formie udziałów lub jednostek uczestnictwa w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, o których mowa w art. 152, oblicza się zgodnie z metodami określonymi w niniejszym artykule.

▼M17

5. Oczekiwaną stratę (EL) i kwoty oczekiwanych strat dla ekspozycji wobec przedsiębiorstw, instytucji oraz rządów centralnych i banków centralnych, samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, a także ekspozycji detalicznych oblicza się według następujących wzorów:

*Oczekiwana strata (EL) = PD * LGD*

Kwota oczekiwanych strat = EL [pomnożona przez] wartość ekspozycji.

W przypadku ekspozycji cechujących się niewykonaniem zobowiązania (PD =100 %), dla których instytucje stosują własne oszacowania LGD, EL odpowiada EL_{BE}, tj. najlepszemu oszacowaniu oczekiwanej straty dokonanemu przez instytucję dla ekspozycji cechującej się niewykonaniem zobowiązania, zgodnie z art. 181 ust. 1 lit. h).

▼B

6. W przypadku ekspozycji z tytułu kredytowania specjalistycznego, którym instytucje przypisują wagi ryzyka według metod określonych w art. 153 ust. 5, stosuje się wartości EL podane w tabeli 2.

Tabela 2

Rezydualny termin zapadalności	Kategoria 1	Kategoria 2	Kategoria 3	Kategoria 4	Kategoria 5
Poniżej 2,5 roku	0 %	0,4 %	2,8 %	8 %	50 %
2,5 roku lub więcej	0,4 %	0,8 %	2,8 %	8 %	50 %

▼M17

_____

▼M8

9a. Kwota oczekiwanej straty w odniesieniu do zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej, które spełnia wszystkie wymogi określone w art. 132c ust. 3, wynosi zero.

▼B

10. Kwoty oczekiwanych strat dla ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności oblicza się według następującego wzoru:

Expected loss (EL) = PD · LGD

Expected loss amount = EL · exposure value

▼M17

Artykuł 159

Sposób traktowania kwot oczekiwanej straty, niedoboru według metody IRB i nadwyżki według metody IRB

1. Instytucje odejmują kwoty oczekiwanej straty z tytułu ekspozycji, o których mowa w art. 158 ust. 5, 6 i 10, od sumy wszystkich poniższych pozycji:

▼M17

a) korekt z tytułu ogólnego i szczególnego ryzyka kredytowego związanych z tymi ekspozycjami, obliczonych zgodnie z art. 110;

b) dodatkowych korekt wartości z tytułu niewykonania zobowiązania przez kontrahenta, określonych zgodnie z art. 34 i związanych z ekspozycjami, w odniesieniu do których kwoty oczekiwanej straty obliczane są zgodnie z art. 158 ust. 5, 6 i 10;

c) innych redukcji funduszy własnych związanych z tymi ekspozycjami, innych niż odliczenia dokonane zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m).

Jeżeli wynik obliczeń przeprowadzonych zgodnie z akapitem pierwszym jest kwotą dodatnią, otrzymaną kwotę określa się jako „nadwyżkę według metody IRB". Jeżeli wynik obliczeń przeprowadzonych zgodnie z akapitem pierwszym jest kwotą ujemną, otrzymaną kwotę określa się jako „niedobór według metody IRB".

2. Do celów obliczeń, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, instytucje traktują dyskonta, ustalone zgodnie z art. 166 ust. 1, z tytułu ekspozycji bilansowych, które nabyto, gdy były dotknięte niewykonaniem zobowiązania, w ten sam sposób co korekty z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego. Nie zezwala się na uwzględnienie dyskont z tytułu ekspozycji bilansowych, które nabyto, gdy nie były dotknięte niewykonaniem zobowiązania, w obliczeniach niedoboru według metody IRB lub nadwyżki według metody IRB. Korekty z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego dla ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, nie są stosowane w celu pokrycia kwot oczekiwanej straty z tytułu innych ekspozycji. W obliczeniach dotyczących niedoboru według metody IRB lub nadwyżki według metody IRB nie uwzględnia się kwot oczekiwanej straty dla ekspozycji sekurytyzowanych ani korekt z tytułu ogólnego i szczególnego ryzyka kredytowego związanych z tymi ekspozycjami.

▼B

Sekcja 4

PD, LGD i termin zapadalności

▼M17

Podsekcja - 1

Ekspozycje objęte gwarancjami udzielonymi przez rządy centralne i banki centralne państw członkowskich lub EBC

Artykuł 159a

Niestosowanie minimalnych wartości parametrów wejściowych PD, LGD i CCF

Do celów rozdziału 3, a w szczególności w odniesieniu do art. 160 ust. 1, art. 161 ust. 4, art. 164 ust. 4 i art. 166 ust. 8c, jeżeli ekspozycja objęta jest uznaną gwarancją udzieloną przez rząd centralny lub bank centralny lub przez EBC, do części ekspozycji objętej tą gwarancją nie stosuje się minimalnych wartości parametrów wejściowych PD, LGD i CCF. Część ekspozycji, która nie jest objęta tą gwarancją, podlega jednak odnośnym minimalnym wartościom parametrów wejściowych PD, LGD i CCF.

▼B

Podsekcja 1

▼M17

Ekspozycje wobec przedsiębiorstw, instytucji, rządów centralnych i banków centralnych, samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego

▼B

Artykuł 160

Prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania (PD)

▼M17

1. W przypadku ekspozycji zaklasyfikowanych do kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. b) lub lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii), wyłącznie do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do tych ekspozycji, w szczególności do celów art. 153 i 157 oraz art. 158 ust. 1, 5 i 10, wartość PD stosowana dla każdej ekspozycji jako parametr wejściowy we wzorach na kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i oczekiwaną stratę nie może być niższa niż następująca minimalna wartość parametrów wejściowych PD: 0,05 %.

1a. W przypadku ekspozycji zaklasyfikowanych do kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. aa) ppkt (i) lub (ii), wyłącznie do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do tych ekspozycji, wartość PD stosowana dla każdej ekspozycji jako parametr wejściowy we wzorach na kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i oczekiwaną stratę nie może być niższa niż następująca minimalna wartość parametrów wejściowych PD: 0,03 %.

▼B

2. W przypadku nabytych wierzytelności korporacyjnych, w odniesieniu do których instytucja nie jest w stanie oszacować wartości PD lub jej szacunki PD nie spełniają wymogów określonych w sekcji 6, wartości PD dla tych ekspozycji określa się według następujących metod:

a) w przypadku należności uprzywilejowanych z tytułu nabytych wierzytelności korporacyjnych wartość PD stanowi iloraz oszacowanej przez instytucję wartości EL i wartości LGD dla tych wierzytelności;

b) w przypadku należności podporządkowanych z tytułu nabytych wierzytelności korporacyjnych wartość PD stanowi oszacowaną przez instytucję wartość EL;

c) instytucja, która uzyskała od właściwego organu zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD dla ekspozycji wobec przedsiębiorstw na podstawie art. 143 i która jest w stanie wyodrębnić – w sposób uznany przez właściwy organ za wiarygodny – wartości PD i LGD ze swoich oszacowań EL dla nabytych wierzytelności korporacyjnych, może stosować uzyskaną w ten sposób szacunkową wartość PD.

3. Wartość PD dla dłużników, którzy nie wykonali swoich zobowiązań, wynosi 100 %.

▼M17

4. W przypadku ekspozycji objętej ochroną kredytową nierzeczywistą instytucja stosująca własne oszacowania LGD zgodnie z art. 143 w odniesieniu do zarówno ekspozycji objętej ochroną kredytową nierzeczywistą, jak i porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony może uwzględnić w PD ochronę kredytową nierzeczywistą zgodnie z art. 183.

_____

▼M17

6. W odniesieniu do ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności korporacyjnych wartość PD ustala się w wysokości równej oszacowaniom EL dokonanym przez instytucję dla ryzyka rozmycia. Instytucja, która na podstawie art. 143 uzyskała od właściwego organu zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD dla ekspozycji wobec przedsiębiorstw i jest w stanie wyodrębnić – w sposób uznany przez właściwy organ za wiarygodny – wartości PD i LGD ze swoich oszacowań EL dla ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności korporacyjnych, może zastosować uzyskane w ten sposób oszacowania PD. Instytucje mogą uwzględnić w PD ochronę kredytową nierzeczywistą zgodnie z rozdziałem 4.

7. Instytucja, która na podstawie art. 143 uzyskała od właściwego organu zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD dla ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności korporacyjnych, może uwzględnić ochronę kredytową nierzeczywistą, korygując wartości PD z zastrzeżeniem art. 161 ust. 3.

▼B

Artykuł 161

Strata z tytułu niewykonania zobowiązania (LGD)

1. Instytucje stosują następujące wartości LGD:

▼M17

a) ekspozycje uprzywilejowane bez uznanej ochrony kredytowej rzeczywistej wobec rządów centralnych i banków centralnych, podmiotów sektora finansowego oraz samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego: 45 %;

aa) ekspozycje uprzywilejowane bez uznanej ochrony kredytowej rzeczywistej wobec przedsiębiorstw, które nie są podmiotami sektora finansowego: 40 %;

▼B

b) ekspozycje podporządkowane bez uznanego zabezpieczenia: 75 %;

▼M17

_____

▼B

d) obligacjom zabezpieczonym, kwalifikującym się do traktowania określonego w art. 129 ust. 4 i 5, można przypisać wartość LGD równą 11,25 %;

▼M17

e) ekspozycje z tytułu uprzywilejowanych nabytych wierzytelności korporacyjnych, jeżeli instytucja nie jest w stanie oszacować wartości PD lub jeżeli jej oszacowania PD nie spełniają wymogów określonych w sekcji 6: 40 %;

▼B

f) ekspozycje z tytułu podporządkowanych, nabytych wierzytelności korporacyjnych, jeżeli instytucja nie jest w stanie oszacować wartości PD lub jej oszacowania PD nie spełniają wymogów określonych w sekcji 6: 100 %;

▼M17

g) ryzyko rozmycia nabytych wierzytelności korporacyjnych: 100 %.

▼B

2. W odniesieniu do ryzyka rozmycia i ryzyka niewykonania zobowiązania można zastosować oszacowaną wartość LGD dla nabytych wierzytelności korporacyjnych, jeżeli instytucja uzyskała od właściwego organu zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD dla ekspozycji wobec przedsiębiorstw na podstawie art. 143 i jest w stanie wyodrębnić – w sposób uznany przez właściwy organ za wiarygodny – wartości PD i LGD ze swoich oszacowań EL dla nabytych wierzytelności korporacyjnych.

▼M17

3. W przypadku ekspozycji objętej ochroną kredytową nierzeczywistą instytucja stosująca własne oszacowania LGD zgodnie z art. 143 w odniesieniu do zarówno ekspozycji objętej ochroną kredytową nierzeczywistą, jak i porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony może uwzględnić w LGD ochronę kredytową nierzeczywistą zgodnie z art. 183.

4. W przypadku ekspozycji zaklasyfikowanych do kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii), wyłącznie do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanych strat w odniesieniu do tych ekspozycji, a w szczególności do celów art. 153 ust. 1 ppkt (iii), art. 157 oraz art. 158 ust. 1, 5 i 10, jeżeli stosuje się własne oszacowania LGD, wartości LGD stosowane dla każdej ekspozycji jako parametr wejściowy we wzorach na kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i oczekiwaną stratę nie mogą być niższe niż następujące minimalne wartości parametrów wejściowych LGD, obliczane zgodnie z ust. 6 niniejszego artykułu.

Tabela 1

Minimalne wartości parametrów wejściowych LGD (LGD_{floor}) dla ekspozycji należących do kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii)

Ekspozycja bez uznanej ochrony kredytowej rzeczywistej ($LGD_{U\text{-}floor}$)	Ekspozycja w pełni zabezpieczona uznaną ochroną kredytową rzeczywistą ($LGD_{S\text{-}floor}$)	
25 %	zabezpieczenie finansowe	0 %
	wierzytelności	10 %
	nieruchomości mieszkalne lub nieruchomości komercyjne	10 %
	inne zabezpieczenie rzeczowe	15 %

5. W przypadku ekspozycji zaklasyfikowanych do kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. aa) ppkt (i) lub (ii), wyłącznie do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do tych ekspozycji, w szczególności do celów art. 153 ust. 1 ppkt (iii), art. 157 i art. 158 ust. 1, 5 i 10, jeżeli stosuje się własne oszacowania LGD, wartość LGD stosowana jako parametr wejściowy we wzorach na kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i oczekiwaną stratę dla ekspozycji bez znanej kredytowej ochrony rzeczywistej nie może być niższa niż następująca minimalna wartość parametrów wejściowych LGD: 5 %.

6. Do celów ust. 4 niniejszego artykułu minimalne wartości parametrów wejściowych LGD określone w tabeli 1 w tym ustępie w odniesieniu do ekspozycji w pełni zabezpieczonych uznaną ochroną kredytową rzeczywistą mają zastosowanie w przypadku, gdy wartość ochrony kredytowej rzeczywistej, po zastosowaniu korekt z tytułu zmienności H_c i H_{fx} zgodnie z art. 230, jest co najmniej równa wartości ekspozycji bazowej.

Do celów ust. 4 niniejszego artykułu oraz do celów stosowania odpowiednich odnośnych korekt H_c i H_{fx}, zgodnie z art. 230, ochronę kredytową rzeczywistą kwalifikuje się jako uznaną zgodnie z niniejszym rozdziałem. W tym przypadku, rodzaj ochrony kredytowej rzeczywistej „inne zabezpieczenie rzeczowe” zgodnie z art. 230, tabela 1, rozumie się jako „inne zabezpieczenie rzeczowe i inne uznane zabezpieczenie”.

Mającą zastosowanie minimalną wartość parametrów wejściowych LGD (LGD_{floor}) dla ekspozycji częściowo zabezpieczonej ochroną kredytową rzeczywistą oblicza się jako średnią ważoną $LGD_{U\text{-}floor}$ dla części ekspozycji bez ochrony kredytowej rzeczywistej oraz $LGD_{S\text{-}floor}$ dla części w pełni zabezpieczonej, w następujący sposób:

▼M17

$$LGD_{floor} = LGD_{U\text{-}floor} \cdot \frac{E_U}{E \cdot (1 + H_E)} + LGD_{S\text{-}floor} \cdot \frac{E_S}{E \cdot (1 + H_E)}$$

gdzie:

$LGD_{U\text{-}floor}$ i $LGD_{S\text{-}floor}$ to odpowiednie minimalne wartości w tabeli 1;

E, E_S, E_U i H_E określa się zgodnie z art. 230.

7. Jeżeli instytucja, która stosuje własne oszacowania LGD dla danego rodzaju niezabezpieczonych ekspozycji wobec przedsiębiorstw oraz niezabezpieczonych ekspozycji wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, nie jest w stanie uwzględnić we własnym oszacowaniu LGD skutków ochrony kredytowej rzeczywistej zabezpieczającej jedną z ekspozycji tego rodzaju ze względu na brak danych dotyczących kwot odzyskanych w odniesieniu do tej ochrony kredytowej rzeczywistej, zezwala się jej na zastosowanie wzoru określonego w art. 230, z zastrzeżeniem, że LGD_U w tym wzorze stanowi własne oszacowanie LGD instytucji dla ekspozycji niezabezpieczonych. W takim przypadku ochronę kredytową rzeczywistą kwalifikuje się jako „uznaną" zgodnie z rozdziałem 4, a własne oszacowanie LGD instytucji stosowane jako LGD_U oblicza się w oparciu o dane dotyczące strat bazowych, z wyłączeniem wszelkich kwot odzyskanych wynikających z tej ochrony kredytowej rzeczywistej.

▼B

Artykuł 162

Termin zapadalności

▼M17

1. W przypadku ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja nie uzyskała zezwolenia od właściwego organu na stosowanie własnych oszacowań LGD, termin zapadalności (M) jest stosowany spójnie i wynosi 2,5 roku, z wyjątkiem ekspozycji wynikających z transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, w przypadku których M wynosi 0,5 roku, albo też termin zapadalności oblicza się zgodnie z ust. 2.

▼B

2. ►M17 W przypadku ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja stosuje własne oszacowania LGD, termin zapadalności (M) oblicza się przy użyciu okresów wyrażonych w latach, jak określono w niniejszym ustępie i z zastrzeżeniem ust. 3, 4 i 5 niniejszego artykułu. Wartość M nie przekracza 5 lat, oprócz sytuacji określonych w art. 384 ust. 2, gdy stosowane jest M o wartości tam określonej: M oblicza się w następujący sposób w każdym z następujących przypadków: ◄

a) dla instrumentu podlegającego harmonogramowi przepływu środków pieniężnych – M oblicza się według następującego wzoru:

$$M = \max\left\{1, \min\left\{\frac{\sum_t t \cdot CF_t}{\sum_t CF_t}, 5\right\}\right\}$$

gdzie CF_t oznacza przepływy środków pieniężnych (kwota główna, odsetki i opłaty), które zgodnie z umową dłużnik jest zobowiązany zapłacić w okresie t;

▼B

b) dla instrumentów pochodnych objętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań – M jest równe średniemu ważonemu rezydualnemu terminowi zapadalności ekspozycji, przy czym M wynosi co najmniej 1 rok, a do ważenia terminu rozliczenia stosuje się kwotę referencyjną każdej ekspozycji;

c) dla ekspozycji z tytułu całkowicie lub niemal całkowicie zabezpieczonych instrumentów pochodnych wymienionych w załączniku II oraz całkowicie lub niemal całkowicie zabezpieczonych transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego objętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań – M jest równe średniemu ważonemu rezydualnemu terminowi zapadalności transakcji, przy czym M wynosi co najmniej 10 dni;

d) dla transakcji odkupu lub transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów objętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań – M jest równe średniemu ważonemu rezydualnemu terminowi zapadalności transakcji, przy czym M wynosi co najmniej 5 dni. Do ważenia terminu zapadalności stosuje się kwotę referencyjną każdej transakcji;

▼M17

da) dla zabezpieczonych transakcji kredytowych objętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań – M jest równe średniemu ważonemu rezydualnemu terminowi zapadalności transakcji, przy czym M wynosi co najmniej 20 dni. Do ważenia terminu zapadalności stosuje się kwotę referencyjną każdej transakcji;

db) dla umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań obejmującej co najmniej jeden z rodzajów transakcji odpowiadających lit. c), d) lub da) niniejszego ustępu – M jest równe średniemu ważonemu rezydualnemu terminowi zapadalności transakcji, przy czym M jest równe co najmniej najdłuższemu okresowi posiadania, wyrażonemu w latach, mającemu zastosowanie do takich transakcji, jak przewidziano w art. 224 ust. 2, 10 dni albo 20 dni, w zależności od przypadku. Do ważenia terminu zapadalności stosuje się kwotę referencyjną każdej transakcji;

▼B

e) w przypadku instytucji, która na podstawie art. 143 uzyskała od właściwego organu zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań PD dla nabytych wierzytelności korporacyjnych, dla kwot wykorzystanych – M jest równe średniemu ważonemu terminowi zapadalności ekspozycji z tytułu nabytych wierzytelności, przy czym M wynosi co najmniej 90 dni. Tę samą wartość M stosuje się również do niewykorzystanych kwot w ramach zatwierdzonej linii zakupu, pod warunkiem że instrument ten przewiduje skuteczne zobowiązania umowne, mechanizmy uruchamiające przedterminową spłatę lub inne mechanizmy chroniące instytucję nabywającą przed znacznym pogorszeniem jakości przyszłych wierzytelności, do nabycia których jest zobowiązana w okresie ważności instrumentu. W przypadku braku takich skutecznych mechanizmów ochrony – M dla niewykorzystanych kwot oblicza się jako sumę najdłuższego terminu rozliczenia potencjalnej wierzytelności w ramach umowy zakupu i rezydualnego terminu zapadalności linii zakupu, przy czym M wynosi co najmniej 90 dni;

▼M17

f) dla każdego instrumentu innego niż te, o których mowa w niniejszym ustępie, lub w przypadku gdy instytucja nie jest w stanie obliczyć M zgodnie z lit. a), M jest równe maksymalnemu okresowi, w latach, jaki pozostaje dłużnikowi do pełnego uregulowania swoich zobowiązań umownych, w tym kwoty głównej, odsetek i opłat, przy czym M wynosi co najmniej jeden rok;

▼B

g) w przypadku instytucji, które do obliczania wartości ekspozycji stosują metodę modeli wewnętrznych (IMM), określoną w rozdziale 6 sekcja 6, wartość M dla ekspozycji, do których stosują tę metodę i w przypadku których termin rozliczenia umowy z pakietu kompensowania o najdłuższym terminie rozliczenia jest dłuższy niż jeden rok, oblicza się zgodnie z następującym wzorem:

$$M = \min\left\{\frac{\sum_k EffectiveEE_{t_k} \cdot \Delta t_k \cdot df_{t_k} \cdot s_{t_k} + \sum_k \mathrm{EE}_{t_k} \cdot \Delta t_k \cdot \mathrm{df}_{t_k} \cdot (1 - s_{t_k})}{\sum_k EffectiveEE_{t_k} \cdot \Delta t_k \cdot df_{t_k} \cdot s_{t_k}}, 5\right\}$$

gdzie:

S_{t_k} = zmienna zero-jedynkowa, której wartość w przyszłym okresie t_k jest równa 0, jeżeli $t_k > 1$ rok, oraz 1, jeżeli $t_k \leq 1$;

EE_{t_k} = ekspozycja oczekiwana w przyszłym okresie t_k;

$EffectiveEE_{t_k}$ = efektywna ekspozycja oczekiwana w przyszłym okresie t_k;

df_{t_k} = wolny od ryzyka czynnik dyskontujący dla przyszłego okresu t_k;

Δt_k $= t_k - t_{k-1}$;

h) instytucja, która oblicza jednostronną korektę wyceny kredytowej przy pomocy modelu wewnętrznego, może przyjąć jako M – pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów – efektywny czas trwania kredytu oszacowany przy użyciu modelu wewnętrznego.

Do pakietów kompensowania, w których wszystkie umowy mają pierwotny termin rozliczenia krótszy niż jeden rok, stosuje się wzór podany w lit. a), z zastrzeżeniem ust. 2;

▼M17

i) w przypadku instytucji stosujących metody, o których mowa w art. 382a ust. 1 lit. a) lub b), do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA dotyczącego transakcji z danym kontrahentem, przyjmuje się wartość M nie większą niż 1 we wzorze podanym w art. 153 ust. 1 ppkt (iii) do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu ryzyka kontrahenta w odniesieniu do tych samych transakcji, o których mowa w art. 92 ust. 4, odpowiednio, lit. a) lub g);

j) w przypadku ekspozycji odnawialnych M określa się na podstawie maksymalnego umownego terminu wygaśnięcia instrumentu. Instytucje nie stosują terminu spłaty obecnie wykorzystanej kwoty, jeżeli termin ten nie jest maksymalnym umownym terminem wygaśnięcia instrumentu.

▼B

3. ►M17 Jeżeli dokumentacja zawiera wymóg codziennej korekty wartości depozytu zabezpieczającego i codziennej aktualizacji wyceny, a także zawiera przepisy umożliwiające szybkie upłynnienie lub kompensowanie zabezpieczenia w razie niewykonania zobowiązania lub nieuzupełnienia zabezpieczenia, M jest równe średniemu ważonemu rezydualnemu terminowi zapadalności transakcji i wynosi co najmniej jeden dzień w przypadku: ◄

▼B

a) całkowicie lub niemal całkowicie zabezpieczonych transakcji na instrumentach pochodnych wymienionych w załączniku II;

b) całkowicie lub niemal całkowicie zabezpieczonych transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego;

c) transakcji odkupu oraz transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów.

Ponadto dla kwalifikowanych ekspozycji krótkoterminowych, które nie są elementem bieżącego finansowania dłużnika przez instytucję, M wynosi co najmniej jeden dzień. Kwalifikowane ekspozycje krótkoterminowe obejmują:

▼M9

a) ekspozycje wobec instytucji lub firm inwestycyjnych wynikające z rozliczania obligacji walutowych;

▼M17

b) krótkoterminowe transakcje finansowania handlu oraz nabyte wierzytelności korporacyjne, pod warunkiem że rezydualny termin zapadalności odnośnych ekspozycji wynosi maksymalnie jeden rok;

▼B

c) ekspozycje wynikające z rozliczania kupna i sprzedaży papierów wartościowych w zwykłym terminie dostawy lub w ciągu dwóch dni roboczych;

d) ekspozycje wynikające z rozliczeń gotówkowych w drodze przelewu bankowego oraz rozliczeń transakcji płatności elektronicznych i rozliczeń międzyokresowych czynnych, w tym salda debetowe wynikające z niezrealizowanych transakcji, które nie przekraczają uzgodnionej, stałej, niewielkiej liczby dni roboczych;

▼M17

e) wystawione, a także potwierdzone akredytywy krótkoterminowe, tj. o terminie zapadalności poniżej jednego roku, które wygasają z chwilą realizacji transakcji.

4. W przypadku ekspozycji wobec przedsiębiorstw mających siedzibę na terytorium Unii, które nie są dużymi przedsiębiorstwami, instytucje mogą zdecydować o ustaleniu dla wszystkich takich ekspozycji wartości M zgodnie z ust. 1, zamiast stosowania ust. 2.

▼B

5. Przypadki niedopasowania terminów zapadalności traktuje się zgodnie z przepisami rozdziału 4.

▼M17

6. Do celów wyrażenia w latach minimalnych liczb dni, o których mowa w ust. 2 lit. c)–db) i ust. 3, minimalne liczby dni dzieli się przez 365,25.

▼B

Podsekcja 2

Ekspozycje detaliczne

Artykuł 163

Prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania (PD)

▼M17

1. Wyłącznie do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do tych ekspozycji, a w szczególności do celów art. 154 i 157 oraz art. 158 ust. 1, 5 i 10, wartość PD stosowana dla każdej ekspozycji jako parametr wejściowy we wzorach na kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i oczekiwaną stratę stanowi wyższą z następujących wartości – jednoroczną wartość PD związaną z wewnętrzną klasą lub pulą kredytobiorców, do której zaklasyfikowana jest ekspozycja detaliczna, lub następujące minimalne wartości parametrów wejściowych PD:

▼M17

a) 0,1 % dla kwalifikowanych odnawialnych ekspozycji detalicznych niebędących ekspozycjami wobec tranzaktora (QRRE revolvers);

b) 0,05 % dla ekspozycji detalicznych innych niż ekspozycje, które nie są ekspozycjami wobec tranzaktora (QRRE revolvers).

▼B

2. Wartość PD dla dłużników, którzy nie wykonali swoich zobowiązań, lub – jeżeli stosowany jest punkt widzenia zobowiązania – wartość PD dla ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania – wynosi 100 %.

3. Dla ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności przyjmuje się PD równe oszacowaniom EL dotyczącym takiego ryzyka. Oszacowanie PD można zastosować, jeżeli instytucja jest w stanie wyodrębnić – w sposób uznany przez właściwe organy za wiarygodny – wartości PD i LGD ze swoich oszacowań EL dla ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności.

▼M17

4. W przypadku ekspozycji objętej ochroną kredytową nierzeczywistą instytucja stosująca własne oszacowania LGD zgodnie z art. 143 w odniesieniu do porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony może uwzględnić w PD ochronę kredytową nierzeczywistą zgodnie z art. 183.

▼M8

Artykuł 164

Strata z tytułu niewykonania zobowiązania (LGD)

▼M17

1. Instytucje dokonują własnych oszacowań LGD z zastrzeżeniem wymogów określonych w sekcji 6 niniejszego rozdziału i uzyskania zezwolenia właściwych organów zgodnie z art. 143. Dla ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności przyjmuje się wartość LGD równą 100 %. Instytucja może zastosować własne oszacowania LGD, jeżeli jest w stanie w sposób wiarygodny wyodrębnić wartości PD i LGD ze swoich oszacowań oczekiwanej straty dla ryzyka rozmycia nabytych wierzytelności.

2. Instytucje stosujące własne oszacowania LGD zgodnie z art. 143 w odniesieniu do porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony mogą uwzględnić w LGD ochronę kredytową nierzeczywistą zgodnie z art. 183.

_____

4. Wyłącznie do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanych strat w odniesieniu do ekspozycji detalicznych, a w szczególności do celów art. 154 ust. 1 ppkt (ii), art. 157 i art. 158 ust. 1, 5 i 10, wartości LGD dla każdej ekspozycji stosowane jako parametry wejściowe we wzorach na kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i oczekiwaną stratę nie mogą być niższe niż minimalne wartości parametrów wejściowych LGD określone w tabeli 1, obliczone zgodnie z ust. 4a niniejszego artykułu:

Tabela 1

Minimalne wartości parametrów wejściowych LGD (LGD_{floor}) dla ekspozycji detalicznych			
Ekspozycja bez ochrony kredytowej rzeczywistej ($LGD_{U\text{-}floor}$)		Ekspozycja zabezpieczona ochroną kredytową rzeczywistą ($LGD_{S\text{-}floor}$)	
Ekspozycja detaliczna zabezpieczona nieruchomością mieszkalną	nie dotyczy	Ekspozycja detaliczna zabezpieczona nieruchomością mieszkalną	5 %

▼M17

Minimalne wartości parametrów wejściowych LGD (LGD_{floor}) dla ekspozycji detalicznych			
Ekspozycja bez ochrony kredytowej rzeczywistej ($LGD_{U\text{-}floor}$)		Ekspozycja zabezpieczona ochroną kredytową rzeczywistą ($LGD_{S\text{-}floor}$)	
kwalifikowane odnawialne ekspozycje detaliczne (QRRE)	50 %	kwalifikowane odnawialne ekspozycje detaliczne (QRRE)	nie dotyczy
Inna ekspozycja detaliczna	30 %	Inna ekspozycja detaliczna objęta zabezpieczeniem finansowym	0 %
		Inna ekspozycja detaliczna zabezpieczona wierzytelnościami	10 %
		Inna ekspozycja detaliczna zabezpieczona nieruchomością mieszkalną lub komercyjną	10 %
		Inna ekspozycja detaliczna zabezpieczona innym zabezpieczeniem rzeczowym	15 %

4a. Do celów ust. 4 zastosowanie mają poniższe warunki:

a) minimalne wartości parametrów wejściowych LGD w tabeli 1 w ust. 4 stosuje się w odniesieniu do ekspozycji zabezpieczonych ochroną kredytową rzeczywistą, jeżeli ochrona kredytowa rzeczywista kwalifikuje się jako „uznana” zgodnie z niniejszym rozdziałem;

b) z wyjątkiem ekspozycji detalicznych zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi, minimalne wartości parametrów wejściowych LGD w tabeli 1 w ust. 4 niniejszego artykułu stosuje się do ekspozycji w pełni objętych ochroną kredytową rzeczywistą, jeżeli wartość ochrony kredytowej rzeczywistej – po zastosowaniu odpowiednich korekt z tytułu zmienności zgodnie z art. 230 – jest co najmniej równa wartości ekspozycji bazowej; do celów stosowania odpowiednich odnośnych korekt H_c i H_{fx}, zgodnie z art. 230, ochrona kredytowa rzeczywista kwalifikuje się jako „uznana” zgodnie z niniejszym rozdziałem;

c) z wyjątkiem ekspozycji detalicznych zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi, mającą zastosowanie minimalną wartość parametrów wejściowych LGD dla ekspozycji częściowo objętej ochroną kredytową rzeczywistą oblicza się zgodnie ze wzorem określonym w art. 161 ust. 6;

d) w przypadku ekspozycji detalicznych zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi mającą zastosowanie minimalną wartość parametrów wejściowych LGD ustala się na poziomie 5 %, niezależnie od poziomu zabezpieczenia, jakie stanowi nieruchomość mieszkalna.

▼M8

5. Państwa członkowskie wyznaczają organ, który będzie odpowiedzialny za stosowanie ust. 6. Organem tym jest właściwy organ lub wyznaczony organ.

W przypadku gdy organem wyznaczonym przez państwo członkowskie do celów stosowania niniejszego artykułu jest właściwy organ, zapewnia on, aby odpowiednie podmioty i organy krajowe, które mają mandat makroostrożnościowy, były należycie poinformowane o tym, że zamierza on zastosować przepisy niniejszego artykułu, oraz aby były odpowiednio zaangażowane w ocenę trudności w zakresie stabilności finansowej w swoim państwie członkowskim zgodnie z ust. 6.

▼M8

W przypadku gdy organem wyznaczonym przez państwo członkowskie do celów stosowania niniejszego artykułu nie jest właściwy organ, dane państwo członkowskie przyjmuje przepisy niezbędne do zapewnienia odpowiedniej koordynacji i wymiany informacji między właściwym organem a wyznaczonym organem do celów prawidłowego stosowania niniejszego artykułu. W szczególności organy są zobowiązane do ścisłej współpracy i wymiany wszystkich informacji, które mogą być niezbędne, aby odpowiednio wykonywać obowiązki nałożone na wyznaczony organ na podstawie niniejszego artykułu. Współpraca ta ma na celu unikanie przez właściwy organ i wyznaczony organ wszelkich działań, które się powielają lub są niespójne, oraz zapewnienie należytego uwzględnienia powiązań z innymi środkami, w szczególności środkami podejmowanymi na mocy art. 458 niniejszego rozporządzenia i art. 133 dyrektywy 2013/36/UE.

▼M17

6. Na podstawie danych zgromadzonych na mocy art. 430a i na podstawie wszelkich innych odpowiednich wskaźników, jak również z uwzględnieniem przyszłych tendencji na rynkach nieruchomości, organ wyznaczony zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu okresowo i co najmniej raz w roku ocenia, czy minimalne wartości parametrów wejściowych LGD, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, są odpowiednie dla ekspozycji detalicznych zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi lub innych ekspozycji detalicznych zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi lub komercyjnymi znajdującymi się na obszarze lub obszarach terytorium państwa członkowskiego tego organu.

W przypadku gdy na podstawie oceny, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, organ wyznaczony zgodnie z ust. 5 stwierdzi, że minimalne wartości parametrów wejściowych LGD, o których mowa w ust. 4, nie są odpowiednie, i jeżeli organ ten uważa, że te minimalne wartości parametrów wejściowych LGD mogą mieć niekorzystny wpływ na obecną lub przyszłą stabilność finansową w jego państwie członkowskim, może ustanowić wyższe minimalne wartości parametrów wejściowych LGD dla tych ekspozycji znajdujących się na obszarze lub obszarach terytorium państwa członkowskiego tego organu. Te wyższe minimalne wartości parametrów wejściowych LGD mogą być również stosowane na poziomie co najmniej jednego segmentu takich ekspozycji.

Przed podjęciem decyzji, o której mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, organ wyznaczony zgodnie z ust. 5 powiadamia o tym EUNB i ERRS. W terminie jednego miesiąca od otrzymania tego powiadomienia EUNB i ERRS przedstawiają swoją opinię zainteresowanemu państwu członkowskiemu. EUNB i ERRS publikują wyższe minimalne wartości parametrów wejściowych LGD, o których mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu.

7. W przypadku gdy organ wyznaczony zgodnie z ust. 5 ustanowi wyższe minimalne wartości parametrów wejściowych LGD zgodnie z ust. 6, instytucje mają sześciomiesięczny okres przejściowy na ich zastosowanie.

▼M8

8. EUNB, w ścisłej współpracy z ERRS, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, które organ wyznaczony zgodnie z ust. 5 ma uwzględniać przy ocenie adekwatności wartości LGD w ramach oceny, o której mowa w ust. 6.

▼M8

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2019 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

9. W drodze zaleceń zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010 oraz w ścisłej współpracy z EUNB, ERRS może zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu wydać wytyczne dla organów wyznaczonych dotyczące następujących kwestii:

a) czynników, które mogłyby „mieć niekorzystny wpływ na obecną lub przyszłą stabilność finansową", o których mowa w ust. 6; oraz

b) orientacyjnych poziomów odniesienia, które organ wyznaczony zgodnie z ust. 5 powinien uwzględniać przy określaniu wyższych minimalnych wartości LGD.

10. Instytucje państwa członkowskiego stosują wyższe minimalne wartości LGD określone przez organy innego państwa członkowskiego zgodnie z ust. 6 w odniesieniu do wszystkich swoich odpowiednich ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych lub komercyjnych, znajdujących się na jednej lub większej liczbie części terytorium tego państwa członkowskiego.

▼M17

———————

▼B

Sekcja 5

Wartość ekspozycji

Artykuł 166

▼M17

Ekspozycje wobec przedsiębiorstw, instytucji, rządów centralnych i banków centralnych, samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego oraz ekspozycje detaliczne

▼B

1. O ile nie wskazano inaczej, wartość ekspozycji bilansowych stanowi wartość księgowa mierzona bez uwzględnienia jakichkolwiek wprowadzonych korekt z tytułu ryzyka kredytowego.

Powyższa zasada ma zastosowanie również do aktywów, których cena zakupu różni się od należnej kwoty.

W przypadku nabytych aktywów, różnicę pomiędzy kwotą należną a wartością księgową pozostałą po dokonaniu korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego, wykazaną w bilansie instytucji przy zakupie danego składnika aktywów, oznacza się jako dyskonto, jeżeli kwota należna jest większa, lub jako premię, jeżeli jest ona mniejsza.

▼B

2. Jeżeli instytucje stosują umowy ramowe o kompensowaniu zobowiązań w odniesieniu do transakcji odkupu lub transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, wartość ekspozycji oblicza się zgodnie z rozdziałami 4 lub 6.

3. Do obliczania wartości ekspozycji dla umów o kompensowaniu pozycji bilansowych obejmujących kredyty i depozyty instytucje stosują metody określone w rozdziale 4.

4. Wartość ekspozycji w przypadku leasingu jest równa zdyskontowanym minimalnym opłatom leasingowym. Minimalne opłaty leasingowe obejmują płatności za okres leasingu, które leasingobiorca jest zobowiązany uregulować lub do których uregulowania może być zobowiązany, oraz wszelkie okazyjne opcje zakupu (tzn. opcje, co do których istnieje racjonalna pewność, że zostaną zrealizowane). Jeżeli strona inna niż leasingobiorca może zostać zobowiązana do dokonania płatności związanej z wartością rezydualną leasingowanego składnika aktywów i takie zobowiązanie płatnicze spełnia warunki określone w art. 201 w odniesieniu do uznawania dostawców ochrony, a także wymogi w zakresie uznawania innych rodzajów gwarancji przewidziane w art. 213, dane zobowiązanie płatnicze można uwzględnić jako ochronę kredytową nierzeczywistą zgodnie z rozdziałem 4.

5. W przypadku dowolnego kontraktu z wymienionych w załączniku II wartość ekspozycji określa się według metod przedstawionych w rozdziale 6, bez uwzględniania jakiejkolwiek dokonanej korekty z tytułu ryzyka kredytowego.

6. Wartość ekspozycji do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dla nabytych wierzytelności jest równa wartości określonej zgodnie z ust. 1, pomniejszonej o wymogi w zakresie funduszy własnych dla ryzyka rozmycia przed ograniczeniem ryzyka kredytowego.

7. Jeżeli ekspozycja przyjmuje formę papierów wartościowych lub towarów zbywanych, przekazywanych lub pożyczanych w ramach transakcji odkupu lub transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia oraz transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego, wartość ekspozycji stanowi wartość papierów wartościowych lub towarów określona zgodnie z art. 24. W przypadku stosowania kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych określonej w art. 223 wartość ekspozycji powiększa się o kwotę korekty z tytułu zmienności odpowiadającą danym papierom wartościowym lub towarom, określoną w tym artykule. Wartość ekspozycji transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia oraz transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego można określić zgodnie z rozdziałem 6 lub art. 220 ust. 2.

▼M17

8. Wartość ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowych, które nie są kontraktami wymienionymi w załączniku II, oblicza się przy użyciu IRB-CCF albo SA-CCF zgodnie z ust. 8a i 8b niniejszego artykułu oraz art. 151 ust. 8.

Jeżeli sekurytyzacji poddano tylko wykorzystane salda odnawialnych instrumentów, instytucje zapewniają dalsze utrzymywanie wymaganej kwoty funduszy własnych w stosunku do niewykorzystanych sald związanych z sekurytyzacją.

▼M17

Instytucja, która nie uzyskała zezwolenia na stosowanie IRB-CCF, oblicza wartość ekspozycji jako iloczyn zaangażowanej, lecz niewykorzystanej kwoty oraz danej wartości SA-CCF.

Instytucja, która stosuje IRB-CCF, oblicza wartość ekspozycji dla niewykorzystanych zobowiązań jako iloczyn niewykorzystanej kwoty i IRB-CCF.

8a. W przypadku ekspozycji, w odniesieniu do której instytucja nie uzyskała zezwolenia na stosowanie IRB-CCF, mającym zastosowanie współczynnikiem CCF jest SA-CCF przewidziany w rozdziale 2 dla tych samych rodzajów pozycji, jak określono w art. 111. Kwota, w odniesieniu do której ma być stosowany SA-CCF, jest niższą z dwóch wartości: wartości zaangażowanej, lecz niewykorzystanej kwoty oraz wartości odzwierciedlającej wszelkie możliwe ograniczenia dostępności instrumentu, w tym istnienie górnego limitu ewentualnej kwoty kredytu związanej ze zgłoszonymi przez dłużnika przepływami środków pieniężnych. Jeżeli instrument podlega takim ograniczeniom, instytucja musi posiadać wystarczające procedury monitorowania linii kredytowych i zarządzania nimi, aby zapewnić skuteczność takiego ograniczenia.

8b. Z zastrzeżeniem uzyskania zezwolenia od właściwych organów, instytucje spełniające wymogi dotyczące stosowania IRB-CCF określone w sekcji 6 stosują IRB-CCF w odniesieniu do ekspozycji wynikających z niewykorzystanych zobowiązań odnawialnych traktowanych zgodnie z metodą IRB, pod warunkiem że ekspozycje te nie podlegałyby SA-CCF w wysokości 100 % zgodnie z metodą standardową. SA-CCF stosuje się w odniesieniu do:

a) wszystkich innych pozycji pozabilansowych, w szczególności niewykorzystanych nieodnawialnych zobowiązań;

b) ekspozycji, w przypadku których instytucja nie spełnia minimalnych wymogów dotyczących obliczania IRB-CCF określonych w sekcji 6 lub w przypadku których właściwy organ nie zezwolił na stosowanie IRB-CCF.

Do celów niniejszego artykułu zobowiązanie uznaje się za „odnawialne”, jeżeli umożliwia dłużnikowi uzyskanie kredytu, w przypadku którego dłużnik może swobodnie decydować o tym, jak często i w jakich odstępach czasu wykorzystać środki z kredytu, co umożliwia dłużnikowi wypłacanie, spłacanie i ponowne wypłacanie środków z udzielonych mu kredytów. Postanowienia umowne, w których zezwala się na przedterminowe spłaty i późniejsze ponowne wypłaty, uznaje się za odnawialne.

8c. W przypadku gdy stosuje się IRB-CCF wyłącznie do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do ekspozycji wynikających ze zobowiązań odnawialnych innych niż ekspozycje zaklasyfikowane do kategorii ekspozycji zgodnie z art. 147 ust. 2 lit. a), a w szczególności zgodnie z art. 153 ust. 1, art. 157 i art. 158 ust. 1, 5 i 10, wartość ekspozycji dla każdej ekspozycji stosowana jako parametr wejściowy we wzorach na kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem i oczekiwaną stratę nie może być niższa niż suma:

a) wykorzystanej kwoty zobowiązania odnawialnego;

▼M17

b) 50 % kwoty ekspozycji pozabilansowej dla pozostałej niewykorzystanej części zobowiązania odnawialnego obliczanej za pomocą mającego zastosowanie SA-CCF przewidzianego w art. 111.

Sumę lit. a) i b) określa się mianem „minimalnej wartości parametrów wejściowych CCF”.

▼B

9. Jeżeli dane zobowiązanie odnosi się do przedłużenia innego zobowiązania, stosuje się niższy z dwóch odpowiadających im współczynników konwersji.

▼M17

_____

_____

▼B

Artykuł 168

Inne aktywa niegenerujące zobowiązania kredytowego

Wartość ekspozycji innych aktywów niegenerujących zobowiązania kredytowego odpowiada wartości księgowej pozostałej po dokonaniu korekty z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego.

Sekcja 6

Wymogi dotyczące metody IRB

Podsekcja 1

Systemy ratingowe

Artykuł 169

Zasady ogólne

1. Jeżeli instytucja stosuje różne systemy ratingowe, zasady przypisywania dłużnika lub transakcji do danego systemu ratingowego podlegają udokumentowaniu i są stosowane w sposób właściwie odzwierciedlający poziom ryzyka.

2. Kryteria i procesy kwalifikacji dłużników do wspomnianych systemów podlegają okresowym przeglądom w celu ustalenia, czy są one wciąż adekwatne do bieżącego portfela i warunków zewnętrznych.

3. Jeżeli instytucja stosuje bezpośrednie oszacowania parametrów ryzyka w odniesieniu do poszczególnych dłużników lub ekspozycji, można je traktować jako oszacowania przypisane stopniom na ciągłej skali ratingowej.

▼M17

EUNB wydaje wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, dotyczące praktycznego stosowania wymogów w zakresie opracowywania modelu, kwantyfikacji ryzyka, walidacji i stosowania parametrów ryzyka przy użyciu ciągłych lub bardzo szczegółowych skal ratingowych dla każdego parametru ryzyka.

▼B

Artykuł 170

Struktura systemów ratingowych

1. ►M17 Struktura systemów ratingowych dla ekspozycji wobec przedsiębiorstw, instytucji oraz rządów centralnych i banków centralnych, samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego spełnia następujące wymogi: ◄

a) system ratingowy uwzględnia charakterystykę ryzyka dłużnika i transakcji;

b) system ratingowy zawiera skalę ratingową dłużników, która odzwierciedla wyłącznie kwantyfikację ryzyka niewykonania zobowiązania przez dłużników. Skala ratingowa dłużników składa się z co najmniej 7 klas dłużników wykonujących zobowiązania i jednej klasy dłużników, którzy nie wykonują zobowiązań;

c) instytucja dokumentuje powiązania pomiędzy klasami jakości dłużników pod względem poziomu ryzyka niewykonania zobowiązania, jaki odzwierciedla każda klasa, oraz kryteriów stosowanych do wyodrębnienia danego poziomu ryzyka niewykonania zobowiązania;

d) instytucje, których portfele koncentrują się na określonym segmencie rynku i określonym zakresie ryzyka niewykonania zobowiązania, posiadają w tym zakresie wystarczającą liczbę klas jakości dłużników, aby uniknąć nadmiernej koncentracji dłużników w określonej klasie. Znaczna koncentracja w ramach jednej klasy jest poparta przekonującymi empirycznymi dowodami na to, że klasa jakości dłużników obejmuje stosunkowo wąski przedział wartości PD oraz że ryzyko niewykonania zobowiązania, jakie generują wszyscy dłużnicy w danej klasie, mieści się w tym przedziale;

e) warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów na stosowanie własnych oszacowań LGD do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych jest włączenie do systemu ratingowego odrębnej skali ratingowej instrumentów, która odzwierciedla wyłącznie charakterystykę transakcji pod względem LGD. Definicja „kategorii instrumentów” obejmuje zarówno zasady klasyfikowania ekspozycji do danej kategorii, jak i kryteria różnicowania poziomów ryzyka poszczególnych kategorii;

f) znaczna koncentracja w ramach jednej kategorii instrumentów jest poparta przekonującymi empirycznymi dowodami na to, że kategoria instrumentów obejmuje stosunkowo wąski przedział wartości LGD oraz że ryzyko, jakie generują wszystkie ekspozycje w danej kategorii, mieści się w tym przedziale.

▼B

2. Instytucje stosujące metody określone w art. 153 ust. 5 do przypisywania wag ryzyka ekspozycjom związanym z kredytowaniem specjalistycznym są zwolnione z wymogu posiadania skali ratingowej dłużników odzwierciedlającej wyłącznie kwantyfikację ryzyka niewykonania zobowiązania przez dłużnika dla tych ekspozycji. Powyższe instytucje posiadają w odniesieniu do tych ekspozycji co najmniej 4 klasy dłużników wykonujących zobowiązania i co najmniej jedną klasę dłużników, którzy nie wykonują zobowiązań.

3. Struktura systemów ratingowych dla ekspozycji detalicznych spełnia następujące wymogi:

a) systemy ratingowe odzwierciedlają zarówno ryzyko dłużnika, jak i ryzyko transakcji oraz uwzględniają wszystkie istotne właściwości ryzyka dłużnika i ryzyka transakcji;

b) poziom dywersyfikacji ryzyka jest na tyle wysoki, że liczba ekspozycji w danej kategorii lub puli umożliwia dokonanie miarodajnej kwantyfikacji i zatwierdzenie charakterystyki strat na poziomie kategorii lub puli. Rozkład ekspozycji i dłużników w poszczególnych kategoriach lub pulach nie prowadzi do nadmiernej koncentracji;

c) proces klasyfikacji ekspozycji do kategorii lub pul zapewnia znaczące zróżnicowanie ryzyka, umożliwia grupowanie wystarczająco jednolitych ekspozycji oraz pozwala przeprowadzić dokładną i spójną ocenę charakterystyki strat na poziomie kategorii lub puli. W przypadku nabytych wierzytelności, przy grupowaniu ekspozycji uwzględnia się praktyki stosowane przez sprzedawcę w zakresie gwarantowania emisji oraz zróżnicowanie klientów.

4. Instytucje biorą pod uwagę następujące czynniki ryzyka podczas klasyfikacji ekspozycji do odpowiednich kategorii lub pul:

a) charakterystykę ryzyka dłużnika;

▼M17

b) charakterystykę ryzyka transakcji, w tym typy produktów i ochrony kredytowej rzeczywistej, uznaną ochronę kredytową nierzeczywistą, stosunek wysokości kredytu do wartości zabezpieczenia, „starzenie się” i uprzywilejowanie. Instytucje w jasno sprecyzowany sposób postępują z przypadkami, gdy kilka ekspozycji korzysta z tej samej ochrony kredytowej rzeczywistej lub nierzeczywistej;

▼B

c) zaległości kredytowe, chyba że instytucja wykaże w sposób zadowalający właściwe organy, że zaległości te nie są istotnym czynnikiem ryzyka dla danej ekspozycji.

Artykuł 171

Klasyfikacja do klas lub pul

1. Instytucja stosuje konkretne definicje, procedury i kryteria do celów klasyfikacji ekspozycji do klas lub pul w ramach systemu ratingowego, które spełniają następujące wymogi:

▼B

a) definicje i kryteria klasy lub puli są wystarczająco szczegółowe, aby umożliwić osobom odpowiedzialnym za przyznawanie ratingów spójną klasyfikację dłużników lub instrumentów generujących podobne ryzyko do tej samej klasy lub puli. Spójność należy zapewnić w odniesieniu do różnych linii biznesowych, oddziałów i położenia geograficznego;

b) dokumentacja procesu ratingu umożliwia osobom trzecim zrozumienie zasad klasyfikacji ekspozycji do danych klas lub pul, odtworzenie procesu klasyfikacji do klas lub pul oraz dokonanie oceny jego zasadności;

c) kryteria są również zgodne z wewnętrznymi standardami kredytowymi stosowanymi przez daną instytucję oraz z jej metodami postępowania wobec dłużników wykazujących poważne trudności finansowe i instrumentów o obniżonej jakości.

2. Klasyfikując dłużników i instrumenty do klas lub pul, instytucja uwzględnia wszystkie istotne informacje. Informacje te są aktualne i umożliwiają instytucji prognozowanie zachowania ekspozycji w późniejszym okresie. Im mniej informacji ma do dyspozycji instytucja, tym ostrożniej klasyfikuje ekspozycje do poszczególnych klas lub pul dłużników i instrumentów. Jeżeli instytucja stosuje rating zewnętrzny jako główny czynnik decydujący o przyznaniu wewnętrznego ratingu, instytucja ta zapewnia uwzględnienie innych istotnych informacji.

▼M17

3. Przy przypisywaniu ratingów instytucje stosują horyzont czasowy dłuższy niż jeden rok. Rating dłużnika musi odzwierciedlać dokonaną przez instytucję ocenę zdolności i gotowości dłużnika do wywiązania się z umowy pomimo niekorzystnych warunków ekonomicznych lub wystąpienia nieoczekiwanych zdarzeń. Systemy ratingowe opracowuje się w taki sposób, aby zmiany idiosynkratyczne i – w przypadku gdy są one istotnym czynnikiem wpływającym na ryzyko związane z danym rodzajem ekspozycji – zmiany charakterystyczne dla danego sektora były czynnikiem powodującym migrację z jednej klasy lub puli do drugiej. Czynnikiem powodującym migrację mogą być również skutki cykli koniunkturalnych.

▼B

Artykuł 172

Klasyfikacja ekspozycji

1. ►M17 W odniesieniu do ekspozycji wobec rządów centralnych i banków centralnych, ekspozycji wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, ekspozycji wobec instytucji i ekspozycji wobec przedsiębiorstw klasyfikacja ekspozycji odbywa się zgodnie z następującymi kryteriami: ◄

a) każdego dłużnika klasyfikuje się do danej klasy jakości dłużników w ramach procesu przyznawania kredytu;

b) w przypadku ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja uzyskała od właściwego organu zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD i współczynników konwersji na podstawie art. 143, w ramach procesu przyznawania kredytu każdą ekspozycję klasyfikuje się również do stosownej kategorii instrumentów;

▼B

c) instytucje, które przy przypisywaniu wag ryzyka ekspozycjom związanym z kredytowaniem specjalistycznym stosują metody określone w art. 153 ust. 5, klasyfikują każdą z tych ekspozycji do stosownej kategorii zgodnie z art. 170 ust. 2;

▼M17

d) każdej odrębnej osobie prawnej, wobec której instytucja posiada ekspozycję, nadaje się oddzielny rating;

▼B

e) oddzielne ekspozycje wobec jednego dłużnika klasyfikuje się do tej samej klasy jakości dłużników, bez względu na ewentualne różnice w charakterystyce poszczególnych transakcji. Oddzielne ekspozycje wobec jednego dłużnika można jednak klasyfikować do różnych klas w przypadku:

(i) ryzyka transferu dla kraju, w zależności od tego, czy ekspozycje są denominowane w walucie krajowej czy obcej;

(ii) gdy poprzez korektę klasyfikacji do klas jakości dłużnika można uwzględnić sposób ujmowania powiązanych gwarancji dla ekspozycji;

(iii) gdy ze względu na ochronę konsumentów, tajemnicę bankową lub inne przepisy zabroniona jest wymiana danych klientów.

▼M17

Do celów lit. d) akapitu pierwszego instytucja dysponuje odpowiednimi zasadami traktowania dłużników będących indywidualnymi klientami oraz grupami powiązanych klientów. Zasady te obejmują proces identyfikacji szczególnego ryzyka korelacji w odniesieniu do każdej osoby prawnej, wobec której instytucja posiada ekspozycję.

Do celów rozdziału 6 transakcje z kontrahentami, w których stwierdzono szczególne ryzyko korelacji, traktuje się odmiennie przy obliczaniu ich wartości ekspozycji.

▼B

2. W przypadku ekspozycji detalicznych każda ekspozycja jest klasyfikowana do danej klasy lub puli w ramach procesu przyznawania kredytu.

3. Do celów klasyfikacji ekspozycji do poszczególnych klas i pul instytucje dokumentują okoliczności, w których przyjęte parametry wejściowe lub wyniki procesu klasyfikacji mogą być zmienione w oparciu o własny osąd pracownika, a także wyznaczają osoby odpowiedzialne za zatwierdzanie takich zmian. Instytucje dokumentują powyższe zmiany ze wskazaniem osób odpowiedzialnych. Instytucje analizują zachowanie ekspozycji, w przypadku których zmieniono klasyfikację. Powyższa analiza obejmuje ocenę zachowania ekspozycji, których rating został zmieniony przez konkretną osobę, z uwzględnieniem wszystkich odpowiedzialnych osób.

Artykuł 173

Integralność procesu klasyfikacji

1. ►M17 W odniesieniu do ekspozycji wobec rządów centralnych i banków centralnych, ekspozycji wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, ekspozycji wobec instytucji i ekspozycji wobec przedsiębiorstw proces klasyfikacji ekspozycji spełnia następujące wymogi: ◄

▼B

a) procesy klasyfikacji oraz ich okresowe przeglądy przeprowadza lub zatwierdza niezależna strona, która nie czerpie bezpośrednich korzyści z decyzji o udzieleniu kredytu;

b) instytucje dokonują przeglądu klasyfikacji co najmniej raz w roku i korygują klasyfikację, gdy wyniki przeglądu nie uzasadniają utrzymania obecnej klasyfikacji. W przypadku dłużników wysokiego ryzyka i ekspozycji problemowych przeglądy przeprowadza się z większą częstotliwością. Instytucje przeprowadzają ponowną klasyfikację w przypadku pojawienia się istotnych informacji na temat dłużnika lub ekspozycji;

c) instytucja stosuje skuteczny system pozyskiwania i aktualizacji istotnych informacji dotyczących charakterystyki dłużnika, które wpływają na wartości PD, oraz charakterystyki transakcji, które wpływają na wartości LGD lub współczynniki konwersji.

2. W przypadku ekspozycji detalicznych instytucja co najmniej raz w roku dokonuje przeglądu klasyfikacji dłużników i instrumentów i, stosownie do przypadku, koryguje klasyfikację, gdy wyniki przeglądu nie uzasadniają utrzymania obecnej klasyfikacji, lub dokonuje przeglądu charakterystyki strat i stanu zaległości kredytowych dla każdej wyodrębnionej puli ryzyka. Instytucja co najmniej raz w roku na podstawie reprezentatywnej próby dokonuje również przeglądu statusu poszczególnych ekspozycji w ramach każdej puli, aby potwierdzić, że są one nadal klasyfikowane do odpowiedniej puli, i koryguje klasyfikację, gdy wyniki przeglądu nie uzasadniają utrzymania obecnej klasyfikacji.

▼M17

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających metody stosowane przez właściwe organy do oceny integralności procesu klasyfikacji oraz regularnej i niezależnej oceny ryzyka.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2026 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼B

Artykuł 174

Stosowanie modeli

▼M17

Instytucje stosują metody statystyczne lub inne metody matematyczne (zwane dalej „modelami”) w celu klasyfikacji ekspozycji do klas lub pul dłużników lub instrumentów. Spełnione muszą być następujące wymogi:

a) model charakteryzuje się wysoką zdolnością predykcyjną, a wymogi w zakresie funduszy własnych nie ulegają zniekształceniu w wyniku jego zastosowania;

▼B

b) instytucja ustanawia procedury służące weryfikacji parametrów wejściowych modelu obejmujące ocenę dokładności, kompletności i trafności danych;

▼B

c) dane wykorzystane do budowy modelu są reprezentatywne dla ogółu faktycznych dłużników lub ekspozycji instytucji;

d) instytucja posiada proces cyklicznej walidacji modelu, obejmujący: monitorowanie wydajności i stabilności modelu, przegląd jego specyfikacji oraz badanie jego skuteczności na podstawie osiąganych wyników;

e) instytucja uzupełnia model statystyczny o element osądu i nadzoru ludzkiego w celu prowadzenia przeglądu klasyfikacji generowanych przez model oraz zapewnienia prawidłowego stosowania modeli. Procedury przeglądu mają na celu wykrycie i ograniczenie błędów wynikających z niedoskonałości modeli. Dokonując własnego osądu, odpowiedzialne osoby biorą pod uwagę wszystkie istotne informacje nieuwzględnione przez model. Instytucja prowadzi dokumentację dotyczącą sposobu łączenia osądu własnego z wynikami modeli.

▼M17

Do celów akapitu pierwszego lit. a) zmienne wejściowe stanowią odpowiednią i skuteczną podstawę wynikowych prognoz. Model nie jest obarczony istotnym błędem. Istnieje funkcjonalny związek między stosowanymi w nim parametrami wejściowymi a wynikami, który w stosownych przypadkach można ustalić w drodze oceny eksperckiej.

▼B

Artykuł 175

Dokumentacja systemów ratingowych

1. Instytucje dokumentują konstrukcję i szczegóły operacyjne stosowanych systemów ratingowych. Dokumentacja zawiera dowody potwierdzające spełnienie wymogów określonych w niniejszej sekcji oraz odnosi się do takich elementów, jak: dywersyfikacja portfela, kryteria ratingowe, zakres obowiązków stron dokonujących oceny ratingowej dłużników i ekspozycji, częstotliwość przeprowadzania przeglądu procesu klasyfikacji oraz sprawowanie nadzoru kierowniczego nad procesem ratingu.

2. Instytucja dokumentuje uzasadnienie wyboru danych kryteriów ratingowych oraz analizę stanowiącą podstawę takiego wyboru. Instytucja dokumentuje wszystkie istotne zmiany w procesie oceny ryzyka, przy czym dokumentacja ta umożliwia ustalenie zmian, jakie zaszły w procesie oceny ryzyka od ostatniego przeglądu przeprowadzonego przez właściwe organy. W dokumentacji uwzględnia się również organizację klasyfikacji ratingowej, w tym sam proces przyznawania ratingów oraz strukturę kontroli wewnętrznej.

3. Instytucje dokumentują stosowane wewnętrznie szczegółowe definicje niewykonania zobowiązania i straty oraz zapewniają spójność z definicjami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.

4. Jeżeli instytucja korzysta z modeli statystycznych w ramach procesu ratingu, dokumentuje ona stosowane w tym względzie metody. Dokumentacja ta:

a) zawiera szczegółowy opis teorii, założeń oraz podstaw matematycznych i empirycznych, na których opiera się przypisywanie oszacowań do klas, dłużników indywidualnych, ekspozycji lub pul oraz źródło (źródła) danych wykorzystanych do oszacowania modelu;

▼B

b) ustanawia rygorystyczny proces statystyczny, obejmujący testy skuteczności modelu dla danych spoza określonego przedziału czasowego i spoza próby, do celów walidacji modelu;

c) wskazuje wszelkie okoliczności, w których model nie funkcjonuje skutecznie.

5. Jeżeli instytucja uzyskała system ratingowy lub model stosowany w ramach systemu ratingowego od dostawcy będącego stroną trzecią, a dostawca ten odmawia udzielenia instytucji dostępu do informacji dotyczących metod działania tego systemu ratingowego lub modelu lub danych bazowych wykorzystanych do opracowania tej metody lub modelu bądź ogranicza taki dostęp ze względu na fakt, że tego rodzaju informacje są zastrzeżone, instytucja wykazuje w sposób zadowalający właściwe organy, że wymogi niniejszego artykułu zostały spełnione.

Artykuł 176

Zarządzanie danymi

1. Instytucje gromadzą i przechowują dane dotyczące aspektów przyznawanych wewnętrznych ratingów zgodnie z wymogami określonymi w części ósmej.

2. ►M17 W odniesieniu do ekspozycji wobec rządów centralnych i banków centralnych, ekspozycji wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, ekspozycji wobec instytucji i ekspozycji wobec przedsiębiorstw instytucje gromadzą i przechowują: ◄

a) kompletne historie ratingów dłużników i uznanych gwarantów;

b) daty przyznania ratingów;

c) kluczowe dane i metody wykorzystywane przy ustalaniu ratingu;

d) dane osób odpowiedzialnych za klasyfikację ratingową;

e) dane wskazujące dłużników i ekspozycje cechujące się niewykonaniem zobowiązania;

f) daty i okoliczności takiego niewykonania zobowiązania;

g) dane dotyczące wartości PD i zrealizowanych współczynników niewykonania zobowiązania związanych z klasami ratingowymi i migracją ratingową.

▼M17

3. W odniesieniu do ekspozycji, w przypadku których w niniejszym rozdziale zezwala się na stosowanie własnych oszacowań LGD lub stosowanie IRB-CCF, ale w przypadku których instytucje nie stosują własnych oszacowań LGD lub IRB-CCF, instytucje gromadzą i przechowują dane dotyczące porównania zrealizowanych wartości LGD z wartościami określonymi w art. 161 ust. 1 oraz porównania zrealizowanych CCF z wartościami SA-CCF określonymi w art. 166 ust. 8a.

▼B

4. Instytucje stosujące własne oszacowania wartości LGD i współczynników konwersji gromadzą i przechowują:

a) kompletne historie danych dotyczących ratingów instrumentów oraz oszacowań wartości LGD i współczynników konwersji związanych z poszczególnymi skalami ratingowymi;

▼B

b) daty przyznania ratingów i sporządzenia oszacowań;

c) kluczowe dane i metody wykorzystywane przy ustalaniu ratingów instrumentów oraz oszacowań LGD i współczynników konwersji;

d) dane dotyczące osób odpowiedzialnych za przyznanie ratingów instrumentom oraz osób odpowiedzialnych za oszacowania LGD i współczynników konwersji;

e) dane dotyczące szacunkowych i zrealizowanych wartości LGD i współczynników konwersji związanych z poszczególnymi ekspozycjami cechującymi się niewykonaniem zobowiązania;

f) dane dotyczące wartości LGD ekspozycji przed oceną skutków gwarancji lub kredytowego instrumentu pochodnego – i po tej ocenie – w przypadku tych instytucji, które w swoich wartościach LGD uwzględniają wpływ gwarancji lub kredytowych instrumentów pochodnych na ograniczanie ryzyka kredytowego;

g) dane dotyczące składników strat dla każdej ekspozycji cechującej się niewykonaniem zobowiązania.

5. W odniesieniu do ekspozycji detalicznych instytucje gromadzą i przechowują:

a) dane wykorzystywane w procesie klasyfikacji ekspozycji do poszczególnych klas lub pul;

b) dane dotyczące szacunkowych wartości PD, LGD i współczynników konwersji związanych z poszczególnymi klasami lub pulami ekspozycji;

c) dane wskazujące dłużników i ekspozycje cechujące się niewykonaniem zobowiązania;

d) w przypadku ekspozycji cechujących się niewykonaniem zobowiązania dane dotyczące klas lub pul, do których dana ekspozycja została zaklasyfikowana w roku poprzedzającym niewykonanie zobowiązania, oraz dane dotyczące zrealizowanych wartości LGD oraz współczynnika konwersji;

e) dane dotyczące wskaźników strat dla kwalifikowanych odnawialnych ekspozycji detalicznych.

Artykuł 177

Testy warunków skrajnych stosowane w ramach oceny adekwatności kapitałowej

1. Na potrzeby oceny swojej adekwatności kapitałowej instytucja ustanawia solidne procesy testów warunków skrajnych. Testy te polegają na rozpoznaniu możliwych zdarzeń lub zmian warunków gospodarczych, które mogą nastąpić w przyszłości, wywierając niekorzystny wpływ na ekspozycje kredytowe instytucji, oraz ocenie odporności instytucji na takie zmiany.

2. Instytucja regularnie przeprowadza test warunków skrajnych w zakresie ryzyka kredytowego w celu dokonania oceny wpływu określonych warunków na jej całkowite wymogi kapitałowe z tytułu ryzyka kredytowego. Wyboru testu dokonuje instytucja, a wybór ten podlega przeglądowi nadzorczemu. Stosowany test jest miarodajny i uwzględnia wpływ poważnych, ale realistycznych scenariuszy recesji. Instytucja ocenia migrację w swoich ratingach w ramach symulacji warunków skrajnych. Portfele objęte testami warunków skrajnych zawierają przeważającą większość ogółu ekspozycji instytucji.

▼M17

2a. Scenariusze stosowane zgodnie z ust. 2 obejmują także czynniki ryzyk ESG, w szczególności czynniki ryzyka fizycznego i ryzyka przejścia wynikające ze zmiany klimatu.

EUNB wydaje wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, dotyczące stosowania ust. 2 i 2a.

_____

▼B

Podsekcja 2

Kwantyfikacja ryzyka

Artykuł 178

▼M17

Niewykonanie zobowiązania przez dłużnika lub instrument kredytowy

▼B

1. Uznaje się, że niewykonanie zobowiązania przez określonego dłużnika ma miejsce w przypadku wystąpienia jednego lub obu z poniższych zdarzeń:

a) instytucja stwierdzi, że istnieje małe prawdopodobieństwo wywiązania się w pełni przez dłużnika ze swoich zobowiązań kredytowych wobec instytucji, jednostki dominującej lub którejkolwiek z jej jednostek zależnych bez konieczności podejmowania przez instytucję działań takich jak realizacja zabezpieczenia;

▼M17

b) zwłoka w wykonaniu przez dłużnika wszelkich istotnych zobowiązań kredytowych wobec instytucji, jednostki dominującej lub którejkolwiek z jej jednostek zależnych przekracza 90 dni.

▼B

W przypadku ekspozycji detalicznych instytucje mogą stosować definicję niewykonania zobowiązania określoną w lit. a) i b) raczej na poziomie poszczególnych instrumentów kredytowych niż w stosunku do ogółu zobowiązań kredytobiorcy.

2. Do celów ust. 1 lit. b) zastosowanie mają następujące przepisy:

a) w przypadku salda debetowego liczbę dni przeterminowania zobowiązania nalicza się od momentu przekroczenia przez dłużnika wyznaczonego limitu, wyznaczenia mu limitu niższego od wysokości niespłaconej kwoty lub wykorzystania salda debetowego bez zezwolenia, gdy wykorzystana kwota jest istotna;

b) do celów lit. a) wyznaczony limit obejmuje każdy ustalony przez instytucję limit kredytowy, o którym instytucja poinformowała dłużnika;

c) w przypadku kart kredytowych liczbę dni przeterminowania zobowiązania liczy się od dnia, w którym upłynął termin płatności kwoty minimalnej;

d) poziom istotności przeterminowanego zobowiązania kredytowego ocenia się względem progu ustanowionego przez właściwe organy. Próg ten odpowiada poziomowi ryzyka, który właściwe organy uznają za racjonalny;

▼B

e) instytucje posiadają udokumentowane zasady obliczania liczby dni przeterminowania, w szczególności w przypadkach rolowania instrumentów i przedłużenia terminu spłaty, zmian lub odroczenia spłaty, odnowienia oraz kompensowania istniejących rachunków. Zasady te stosowane są w sposób spójny na przestrzeni czasu i są zgodne z wewnętrznym procesem zarządzania ryzykiem oraz procesem decyzyjnym stosowanym przez daną instytucję.

3. Do celów ust. 1 lit. a) za elementy wskazujące na prawdopodobieństwo niedokonania płatności uznaje się następujące sytuacje:

a) zaksięgowanie zobowiązania kredytowego według statusu bezodsetkowego przez instytucję;

b) uznanie przez instytucję określonej korekty kredytowej wynikającej z wyraźnego postrzeganego pogorszenia się jakości kredytowej po przyjęciu ekspozycji przez instytucję;

c) zbycie zobowiązania kredytowego przez instytucję ze znaczną stratą ekonomiczną;

▼M17

d) wyrażenie przez instytucję zgody na przeprowadzenie działania restrukturyzacyjnego, o którym mowa w art. 47b, wobec zobowiązań kredytowych, jeżeli działanie to może skutkować zmniejszeniem zobowiązań finansowych w związku z umorzeniem istotnej części kwoty głównej, odsetek lub, w stosownych przypadkach, opłat lub też odroczeniem ich spłaty lub zapłaty.

▼B

e) złożenie przez instytucję wniosku o postawienie dłużnika w stan upadłości lub podobnego wniosku w odniesieniu do zobowiązań kredytowych dłużnika wobec instytucji, jednostki dominującej lub którejkolwiek z jej jednostek zależnych;

f) wystąpienie przez dłużnika o ogłoszenie upadłości lub o przyznanie podobnej ochrony lub postawienie dłużnika w stan upadłości bądź przyznanie mu podobnej ochrony, jeżeli umożliwiłoby mu to uniknięcie lub opóźnienie spłaty zobowiązań kredytowych wobec instytucji, jednostki dominującej lub którejkolwiek z jej jednostek zależnych.

4. Instytucje stosujące dane zewnętrzne niezgodne z definicją niewykonania zobowiązania określoną w ust. 1 dokonują odpowiednich korekt w celu osiągnięcia jak największej zbieżności z definicją niewykonania zobowiązania.

5. Jeżeli instytucja uzna, że do ekspozycji cechującej się wcześniej niewykonaniem zobowiązania przestała mieć zastosowanie przesłanka niewykonania zobowiązania, instytucja klasyfikuje dłużnika lub instrument w taki sposób jak w przypadku ekspozycji cechującej się wykonaniem zobowiązania. Późniejsze wystąpienie okoliczności określonych w definicji niewykonania zobowiązania stanowiłoby kolejny przypadek niewykonania zobowiązania.

6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, zgodnie z którymi właściwy organ ustanawia wysokość progu, o którym mowa w ust. 2 lit. d).

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2014 r.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

7. EUNB wydaje wytyczne w sprawie stosowania przepisów niniejszego artykułu. Wytyczne te przyjmuje się zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M17

Do dnia 10 lipca 2025 r. EUNB wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w celu aktualizacji wytycznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu. W szczególności aktualizacja ta należycie uwzględnia potrzebę zachęcania instytucji do zaangażowania się w proaktywną, zapobiegawczą i racjonalną restrukturyzację zadłużenia w celu wsparcia dłużników.

Opracowując te wytyczne, EUNB należycie uwzględnia potrzebę zapewnienia instytucjom dostatecznej elastyczności przy określaniu, co stanowi zmniejszone zobowiązanie finansowe do celów ust. 3 lit. d).

▼B

Artykuł 179

Wymogi ogólne dotyczące oszacowań

1. Przy przeprowadzaniu kwantyfikacji parametrów ryzyka związanego z poszczególnymi klasami lub pulami ratingowymi instytucje stosują następujące wymogi:

a) oszacowania własne instytucji dotyczące parametrów ryzyka PD, LGD, współczynnika konwersji i EL uwzględniają wszelkie istotne dane, informacje i metody. Oszacowań dokonuje się na podstawie zarówno doświadczeń z przeszłości, jak i dowodów empirycznych, nie zaś wyłącznie w oparciu o osąd własny. Oszacowania te są wiarygodne i intuicyjne oraz opierają się na istotnych czynnikach odpowiednich parametrów ryzyka. Im mniej danych ma do dyspozycji instytucja, tym ostrożniejsze są jej oszacowania;

b) instytucja jest w stanie przedstawić zestawienie poniesionych strat według częstotliwości niewykonania zobowiązań, LGD, współczynnika konwersji lub straty w przypadku stosowania oszacowań EL w rozbiciu na elementy postrzegane przez nią jako czynniki poszczególnych parametrów ryzyka. Oszacowania instytucji odzwierciedlają wieloletnie doświadczenie;

c) uwzględnia się wszelkie zmiany w praktyce kredytowania lub procesie ściągania należności w okresach obserwacji, o których mowa w art. 180 ust. 1 lit. h), art. 180 ust. 2 lit. e), art. 181 ust. 1 lit. j), art. 181 ust. 2, art. 182 ust. 2 oraz 3. W swoich oszacowaniach instytucja na bieżąco uwzględnia nowości techniczne oraz nowe dane i inne informacje. Instytucje dokonują przeglądu swoich oszacowań wraz z pojawieniem się nowych informacji, przy czym nie rzadziej niż raz do roku;

▼B

d) ogół ekspozycji objętych danymi stanowiącymi podstawę oszacowań, normy kredytowania stosowane w chwili generowania danych i inne istotne czynniki są porównywalne z ekspozycjami i normami danej instytucji. Warunki ekonomiczne lub rynkowe, na których opierają się dane, odpowiadają warunkom panującym obecnie i warunkom dającym się przewidzieć. Liczba ekspozycji w próbie oraz okres, którego dane dotyczą, wykorzystany na potrzeby kwantyfikacji są wystarczające do tego, by dać instytucji pewność co do dokładności i prawidłowości jej oszacowań;

e) w przypadku nabytych wierzytelności w oszacowaniach uwzględnia się wszystkie dostępne nabywającej instytucji istotne informacje dotyczące jakości wierzytelności bazowych, łącznie z danymi dotyczącymi podobnych pakietów wierzytelności pochodzącymi od sprzedającego, nabywającej instytucji lub ze źródeł zewnętrznych. Nabywająca instytucja weryfikuje wszystkie wykorzystane dane przekazane przez sprzedającego;

▼M17

f) aby uniknąć błędów, instytucja w miarę możliwości uwzględnia w swoich oszacowaniach odpowiednie korekty. Po uwzględnieniu odpowiedniej korekty powiększa swoje oszacowania o wystarczający margines ostrożnościowy związany z przewidywanym zakresem błędów oszacowań; jeżeli stosowane metody i dane uznaje się za mniej zadowalające, przewidywany zakres błędów jest większy, a margines ostrożnościowy również należy zwiększyć.

▼B

Jeżeli instytucje wykorzystują do celów obliczania wag ryzyka i do celów wewnętrznych różne szacunki, fakt ten należy udokumentować i odpowiednio uzasadnić. Jeżeli instytucje potrafią wykazać wobec właściwych dla nich organów, że dane zgromadzone do dnia 1 stycznia 2007 r. zostały odpowiednio skorygowane w celu osiągnięcia znacznej zbieżności z definicją niewykonania zobowiązania przewidzianą w art. 178 lub ze stratą, właściwe organy mogą zezwolić instytucjom na pewną elastyczność w stosowaniu norm obowiązujących w odniesieniu do danych.

2. Jeżeli instytucja wykorzystuje dane zbiorcze obejmujące szereg instytucji, spełnia ona następujące wymagania:

a) systemy i kryteria ratingowe innych instytucji wchodzących w skład puli, dla której gromadzone są dane, są podobne do jej własnych;

b) rozpatrywana pula jest reprezentatywna dla portfela, do którego stosowane są dane zbiorcze;

c) dane zbiorcze są konsekwentnie stosowane przez instytucję w jej oszacowaniach w dłuższym okresie;

d) instytucja ponosi odpowiedzialność za integralność swoich systemów ratingowych;

e) instytucja utrzymuje odpowiedni poziom znajomości stosowanych wewnętrznie systemów ratingowych, w tym zdolność do skutecznego monitorowania i kontrolowania procesu ratingu.

▼B

Artykuł 180

Wymogi dotyczące szacowania wartości PD

1. ►M17 Przy przeprowadzaniu kwantyfikacji parametrów ryzyka związanego z poszczególnymi klasami lub pulami ratingowymi instytucje stosują przedstawione poniżej wymogi dotyczące szacowania wartości PD w odniesieniu do ekspozycji wobec rządów centralnych i banków centralnych, ekspozycji wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, ekspozycji wobec instytucji i ekspozycji wobec przedsiębiorstw: ◄

a) instytucje dokonują oszacowań wartości PD według klas jakości dłużników na podstawie średnich długoterminowych wartości jednorocznych współczynników niewykonania zobowiązań. Oszacowania PD odnoszące się do dłużników stosujących dużą dźwignię finansową lub dłużników, których aktywa składają się w przeważającej mierze z aktywów będących przedmiotem obrotu, odzwierciedlają zachowanie aktywów bazowych w oparciu o okresy zmienności w warunkach skrajnych;

b) w odniesieniu do nabytych wierzytelności korporacyjnych instytucje mogą dokonywać oszacowań wartości EL według klas jakości dłużników na podstawie średnich długoterminowych wartości jednorocznych zrealizowanych współczynników niewykonania zobowiązań;

c) jeżeli instytucja oblicza oszacowania średniej długoterminowej wartości PD i LGD dla nabytych wierzytelności korporacyjnych, wykorzystując oszacowania wartości EL oraz odpowiednie oszacowania PD lub LGD, proces szacowania całkowitych strat spełnia ogólne normy szacowania wartości PD i LGD określone w niniejszej części, a wynik jest zgodny z pojęciem LGD określonym w art. 181 ust. 1 lit. a);

d) instytucje stosują techniki szacowania PD wyłącznie w połączeniu z odpowiednią analizą. Instytucje uznają znaczenie osądów własnych przy łączeniu wyników stosowania różnych technik i dokonywaniu korekt ze względu na ograniczenia technik i informacji;

▼M17

e) w zakresie, w jakim instytucja korzysta z danych dotyczących wewnętrznych doświadczeń w zakresie niewykonania zobowiązania do celów oszacowania PD, szacunki odzwierciedlają obowiązujące standardy zawierania umów kredytowych oraz wszelkie różnice między systemem ratingowym, który wygenerował te dane, a obecnie stosowanym systemem ratingowym. Jeżeli w standardach zawierania umów kredytowych lub w systemach ratingowych wprowadzono zmiany, po uwzględnieniu odpowiedniej korekty instytucja zwiększa margines ostrożnościowy w swoim oszacowaniu PD związany z przewidywanym zakresem błędów oszacowań, który nie został jeszcze objęty odpowiednią korektą;

▼B

f) w zakresie, w jakim instytucja przyporządkowuje swoje wewnętrzne kategorie do skali stosowanej przez ECAI lub podobne organizacje bądź wiąże je z taką skalą, a następnie przypisuje stosowanej przez siebie kategorii współczynnik niewykonania zobowiązania zaobserwowany dla kategorii dłużników organizacji zewnętrznej, przyporządkowanie takie opiera się na porównaniu wewnętrznych kryteriów ratingowych z kryteriami stosowanymi przez organizację zewnętrzną oraz na porównaniu wewnętrznych i zewnętrznych ratingów wszelkich wspólnych dłużników. W procesie przyporządkowywania lub w danych bazowych unika się błędów lub niespójności. Kryteria organizacji zewnętrznej, na których opierają się dane wykorzystywane do kwantyfikacji, są ukierunkowane wyłącznie na ryzyko niewykonania zobowiązań i nie uwzględniają charakterystyki transakcji. Przeprowadzana przez instytucję analiza obejmuje porównanie stosowanych definicji niewykonania zobowiązania, z zastrzeżeniem wymogów określonych w art. 178. Instytucja dokumentuje informacje stanowiące podstawę przyporządkowania;

▼B

g) w zakresie, w jakim instytucja stosuje statystyczne modele prognozowania prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania, może ona dokonywać oszacowań PD jako prostej średniej arytmetycznej oszacowań prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania dla dłużników indywidualnych w danej klasie. Zastosowanie przez instytucję modeli prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania do tego celu spełnia normy określone w art. 174;

▼M17

h) bez względu na to, czy do oszacowań wartości PD instytucja stosuje zewnętrzne, wewnętrzne czy zbiorcze źródła danych bądź też połączenie tych trzech źródeł, długość bazowego okresu obserwacji historycznej wynosi co najmniej pięć lat dla co najmniej jednego źródła;

i) niezależnie od metody stosowanej do oszacowania wartości PD instytucje dokonują oszacowań wartości PD w odniesieniu do każdej klasy ratingowej na podstawie odnotowanego historycznego średniego jednorocznego współczynnika niewykonania zobowiązania, który jest średnią arytmetyczną opartą na liczbie dłużników (tzn. każdemu dłużnikowi przypisywana jest taka sama waga); inne metody, w tym średnie ważone ekspozycją, nie są dozwolone.

Do celów akapitu pierwszego lit. h) niniejszego ustępu, jeżeli w odniesieniu do któregokolwiek ze źródeł dostępny jest dłuższy okres obserwacji i jeżeli dane te są istotne, wówczas stosuje się ten dłuższy okres. Dane obejmują reprezentatywne połączenie dobrych i złych lat cyklu koniunkturalnego istotnych dla danego rodzaju ekspozycji. Instytucje, które nie uzyskały zezwolenia właściwego organu na podstawie art. 143 na stosowanie własnych oszacowań LGD lub stosowanie IRB-CCF, mogą, pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów, przy wdrażaniu metody IRB korzystać z odpowiednich danych obejmujących okres dwóch lat. Okres ten jest co roku wydłużany o jeden rok do chwili, gdy istotne dane będą obejmować co najmniej pięć lat.

▼B

2. W odniesieniu do ekspozycji detalicznych zastosowanie mają następujące wymogi:

▼M17

a) instytucje dokonują oszacowań PD według klas lub pul dłużników lub instrumentów na podstawie średnich długoterminowych wartości jednorocznych współczynników niewykonania zobowiązań, a współczynniki niewykonania zobowiązań oblicza się na poziomie instrumentu jedynie w przypadku, gdy definicję niewykonania zobowiązania stosuje się na poziomie pojedynczego instrumentu kredytowego zgodnie z art. 178 ust. 1 akapit drugi;

▼B

b) oszacowania wartości PD można również dokonać na podstawie oszacowania całkowitych strat i stosownych oszacowań wartości LGD;

c) dane wewnętrzne dotyczące klasyfikowania ekspozycji do poszczególnych kategorii lub pul są dla instytucji głównym źródłem informacji przy przeprowadzaniu oceny charakterystyki strat. Instytucje mogą stosować dane zewnętrzne (w tym dane zbiorcze) lub modele statystyczne na potrzeby kwantyfikacji pod warunkiem istnienia obu następujących istotnych związków:

(i) między procesem klasyfikowania ekspozycji do kategorii lub pul stosowanym w instytucji a procesem stosowanym przez zewnętrzne źródło danych; oraz

(ii) między wewnętrznym profilem ryzyka instytucji a strukturą danych zewnętrznych;

▼B

d) jeżeli instytucja oblicza oszacowania średniej długoterminowej wartości PD i LGD dla ekspozycji detalicznych na podstawie oszacowania całkowitych strat oraz odpowiednich oszacowań PD lub LGD, wówczas proces szacowania całkowitych strat spełnia ogólne normy szacowania wartości PD i LGD określone w niniejszej części, a wynik jest zgodny z pojęciem LGD określonym w art. 181 ust. 1 lit. a);

▼M17

e) bez względu na to, czy do oszacowań wartości PD instytucja stosuje zewnętrzne, wewnętrzne czy zbiorcze źródła danych bądź też połączenie tych trzech źródeł, długość bazowego okresu obserwacji historycznej wynosi co najmniej pięć lat dla co najmniej jednego źródła;

▼B

f) instytucje rozpoznają i analizują spodziewane zmiany parametrów ryzyka w całym czasie trwania ekspozycji kredytowych (efekty „starzenia się”).

W odniesieniu do nabytych wierzytelności detalicznych instytucje mogą stosować zewnętrzne i wewnętrzne dane źródłowe. Instytucje wykorzystują wszystkie istotne źródła danych jako podstawę porównania.

▼M17

Do celów akapitu pierwszego lit. a) wartość PD opiera się na odnotowanym historycznym średnim jednorocznym współczynniku niewykonania zobowiązania.

Do celów akapitu pierwszego lit. e), jeżeli w odniesieniu do któregokolwiek ze źródeł dostępny jest dłuższy okres obserwacji i jeżeli dane te są istotne, wówczas stosuje się ten dłuższy okres. Dane obejmują reprezentatywne połączenie dobrych i złych lat cyklu koniunkturalnego istotnych dla danego rodzaju ekspozycji. Przy wdrażaniu metody IRB instytucje mogą, pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów, korzystać z odpowiednich danych obejmujących okres dwóch lat. Okres ten jest co roku wydłużany o jeden rok do chwili, gdy istotne dane będą obejmować co najmniej pięć lat.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia metodyki, zgodnie z którą właściwe organy przeprowadzają ocenę stosowanej przez daną instytucję metody szacowania wartości PD na podstawie art. 143.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2026 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼B

Artykuł 181

Wymogi dotyczące własnych oszacowań wartości LGD

1. Przy przeprowadzaniu kwantyfikacji parametrów ryzyka związanego z poszczególnymi klasami lub pulami ratingowymi instytucje stosują następujące wymogi dotyczące szacowania własnych wartości LGD:

▼B

a) instytucje dokonują oszacowań wartości LGD według kategorii lub puli instrumentów na podstawie średniej wartości zrealizowanych LGD według kategorii lub puli instrumentów, uwzględniając wszystkie przypadki niewykonania zobowiązań odnotowane w źródłach danych (średnia ważona niewykonaniem zobowiązań);

b) instytucje stosują oszacowania LGD właściwe dla okresu pogorszenia koniunktury gospodarczej, o ile są one ostrożniejsze niż średnia długoterminowa. W zakresie, w jakim oczekuje się, że system ratingowy będzie wraz z upływem czasu generował zrealizowane wartości LGD na stałym poziomie według kategorii lub puli, instytucje korygują swoje oszacowania parametrów ryzyka dla poszczególnych kategorii lub pul tak, by ograniczyć wpływ pogorszenia koniunktury gospodarczej na kapitał;

▼M17

c) instytucja uwzględnia stopień wszelkich zależności między ryzykiem dłużnika a ryzykiem związanym z ochroną kredytową rzeczywistą, inną niż umowy ramowe o kompensowaniu zobowiązań i umowy o kompensowaniu pozycji bilansowych obejmujących kredyty i depozyty, lub z jej dostawcą;

d) w oszacowaniach LGD dokonywanych przez instytucję przypadki niedopasowania walutowego między zobowiązaniem bazowym a ochroną kredytową rzeczywistą inną niż umowy ramowe o kompensowaniu zobowiązań i umowy o kompensowaniu pozycji bilansowych obejmujących kredyty i depozyty traktuje się ostrożnie;

e) w zakresie, w jakim oszacowania LGD uwzględniają istnienie ochrony kredytowej rzeczywistej innej niż umowy ramowe o kompensowaniu zobowiązań i umowy o kompensowaniu pozycji bilansowych obejmujących kredyty i depozyty, oszacowania te nie opierają się wyłącznie na szacunkowej wartości rynkowej ochrony kredytowej rzeczywistej;

f) w zakresie, w jakim oszacowania LGD uwzględniają istnienie ochrony kredytowej rzeczywistej innej niż umowy ramowe o kompensowaniu zobowiązań i umowy o kompensowaniu pozycji bilansowych obejmujących kredyty i depozyty, instytucje ustanawiają wewnętrzne wymogi w zakresie zarządzania, pewności prawa i zarządzania ryzykiem w odniesieniu do ochrony kredytowej rzeczywistej, przy czym wymogi te są zasadniczo zgodne z wymogami określonymi w rozdziale 4 sekcja 3 podsekcja 1;

g) w zakresie, w jakim instytucja uznaje ochronę kredytową rzeczywistą inną niż umowy ramowe o kompensowaniu zobowiązań i umowy o kompensowaniu pozycji bilansowych obejmujących kredyty i depozyty do obliczenia wartości ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta zgodnie z rozdziałem 6 sekcje 5 lub 6, w oszacowaniach LGD nie uwzględnia się żadnych kwot, które instytucja spodziewa się odzyskać w ramach tej ochrony kredytowej rzeczywistej;

▼B

h) w szczególnym przypadku ekspozycji, której dotyczy już niewykonanie zobowiązania, instytucja wykorzystuje jako podstawę sumę swoich najlepszych szacunków oczekiwanych strat dla każdej takiej ekspozycji, biorąc pod uwagę aktualne warunki ekonomiczne oraz status ekspozycji, a także swoje oszacowania wzrostu wskaźnika straty spowodowanego możliwymi dodatkowymi nieoczekiwanymi stratami w okresie odzyskiwania należności, tj. pomiędzy datą niewykonania zobowiązania a ostateczną likwidacją ekspozycji;

▼M17

i) o ile opłaty za opóźnienia w płatnościach, nałożone na dłużnika przed momentem niewykonania zobowiązania, skapitalizowano w rachunku zysków i strat instytucji, dodaje się je do miary ekspozycji i strat tej instytucji;

▼M17

j) w przypadku ekspozycji wobec przedsiębiorstw, instytucji oraz rządów centralnych i banków centralnych, samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego oszacowania LGD opierają się na danych z okresu co najmniej pięciu lat, wydłużanego o rok każdego roku po wdrożeniu aż do osiągnięcia okresu minimum siedmiu lat, dla co najmniej jednego źródła danych. Jeżeli w odniesieniu do któregokolwiek ze źródeł dostępny jest dłuższy okres obserwacji, a dane te są istotne, wówczas stosuje się ten dłuższy okres.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) niniejszego ustępu instytucje odpowiednio uwzględniają kwoty odzyskane w ramach odpowiednich procesów odzyskiwania kwot z wszelkich rodzajów ochrony kredytowej rzeczywistej, jak również z ochrony kredytowej nierzeczywistej, która nie jest objęta definicją zawartą w art. 142 ust. 1 pkt 10.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) przypadki, w których występuje wysoki stopień zależności, traktuje się w ostrożny sposób.

Do celów akapitu pierwszego lit. e) oszacowania LGD uwzględniają skutki ewentualnej niezdolności instytucji do szybkiego uzyskania kontroli nad posiadanym zabezpieczeniem i upłynnienia go.

▼B

2. W odniesieniu do ekspozycji detalicznych instytucje mogą podjąć następujące działania:

a) przeprowadzić oszacowania wartości LGD na podstawie zrealizowanych strat i odpowiednich oszacowań PD;

▼M17

b) uwzględniać kwoty do wykorzystania w przyszłości w swoich współczynnikach konwersji albo oszacowaniach LGD;

▼B

c) w przypadku nabytych wierzytelności detalicznych stosować zewnętrzne i wewnętrzne dane źródłowe do oszacowań LGD.

▼M17

Do celów akapitu pierwszego lit. b), jeżeli instytucje uwzględniają dodatkowe kwoty do wykorzystania w przyszłości w swoich współczynnikach konwersji, należy je uwzględnić w LGD zarówno w liczniku, jak i w mianowniku. W przypadku gdy instytucje nie uwzględniają przyszłych dodatkowych kwot do wykorzystania w przyszłości w swoich współczynnikach konwersji, należy je uwzględnić wyłącznie w liczniku LGD.

▼M17

W przypadku ekspozycji detalicznych oszacowania LGD opierają się na danych z okresu co najmniej pięciu lat. Przy wdrażaniu metody IRB instytucje mogą, pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów, korzystać z odpowiednich danych obejmujących okres dwóch lat. Okres ten jest co roku wydłużany o jeden rok do chwili, gdy istotne dane będą obejmować co najmniej pięć lat.

▼B

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:

a) charakteru, skali i długości okresu pogorszenia koniunktury gospodarczej, o którym mowa w ust. 1;

►C2 b) warunków, na podstawie których właściwy organ może — zgodnie z ust. 2 — zezwolić instytucji na stosowanie istotnych danych ◄ obejmujących okres dwóch lat podczas wdrażania metody IRB przez tę instytucję.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M17

4. EUNB wydaje wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w celu wyjaśnienia sposobu traktowania wszelkich rodzajów ochrony kredytowej rzeczywistej i ochrony kredytowej nierzeczywistej do celów ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu oraz do celów stosowania parametrów LGD.

5. Do celów obliczania strat, EUNB wyda, do dnia 31 grudnia 2025 r., zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, wytyczne dotyczące następujących elementów:

a) w odniesieniu do przywrócenia statusu przypadków, których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania – określenia, w jaki sposób należy traktować sztuczne przepływy pieniężne oraz czy bardziej właściwe jest dla instytucji dyskontowanie sztucznych przepływów pieniężnych w rzeczywistym okresie, którego dotyczy niewykonanie zobowiązania;

b) oceny, czy kalibracja i stosowanie stopy dyskontowej są właściwe do celów obliczania straty ekonomicznej w odniesieniu do wszystkich ekspozycji.

▼B

Artykuł 182

Wymogi dotyczące oszacowań własnych współczynnika konwersji

1. Przy przeprowadzaniu kwantyfikacji parametrów ryzyka związanego z poszczególnymi klasami lub pulami ratingowymi instytucje stosują następujące wymogi dotyczące oszacowań własnych współczynnika konwersji:

a) instytucje dokonują oszacowań współczynników konwersji według kategorii lub puli instrumentów na podstawie średniej wartości zrealizowanych współczynników konwersji według kategorii lub puli instrumentów przy zastosowaniu średniej ważonej niewykonaniem zobowiązań dla wszystkich odnotowanych przypadków niewykonania zobowiązań wskazanych w źródłach danych;

▼B

b) instytucje stosują oszacowania współczynnika konwersji właściwe dla okresu pogorszenia koniunktury gospodarczej, o ile są one ostrożniejsze niż średnia długoterminowa. W zakresie, w jakim oczekuje się, że system ratingowy będzie wraz z upływem czasu generował zrealizowane współczynniki konwersji na stałym poziomie według kategorii lub puli, instytucje korygują swoje oszacowania parametrów ryzyka dla poszczególnych kategorii lub pul tak, by ograniczyć wpływ pogorszenia koniunktury gospodarczej na kapitał;

▼M17

c) IRB-CCF instytucji uwzględnia możliwość wykorzystania przez dłużnika dodatkowych kwot do momentu wystąpienia zdarzenia niewykonania zobowiązania i po tym momencie;

▼B

d) dokonując oszacowań współczynników konwersji, instytucje uwzględniają przyjęte przez siebie szczegółowe zasady i strategie w zakresie monitorowania kont i przetwarzania płatności. Instytucje uwzględniają również swoje możliwości i gotowość zapobiegania wykorzystywaniu kolejnych kwot kredytu w okolicznościach bliskich zajściu zdarzenia niewykonania zobowiązania, takich jak naruszenie warunków umowy lub niewykonanie innego zobowiązania niż podstawowe;

e) instytucje dysponują odpowiednimi systemami i procedurami w celu monitorowania kwot instrumentów, bieżących pozostających kwot należności z tytułu zatwierdzonych linii kredytowych oraz zmian pozostających kwot należności według dłużnika i według kategorii. Instytucja jest w stanie codziennie monitorować salda należności;

f) jeżeli szacunkowe współczynniki konwersji stosowane przez instytucje do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem są różne od tych, które są wykorzystywane do celów wewnętrznych, fakt ten jest dokumentowany i uzasadniany ,

▼M17

g) IRB-CCF instytucji oszacowuje się przy użyciu metody 12-miesięcznego horyzontu czasowego;

h) IRB-CCF instytucji opiera się na danych źródłowych, które odzwierciedlają charakterystykę dłużnika, instrumentu oraz praktyk zarządzania bankiem w odniesieniu do ekspozycji, do których stosuje się te oszacowania.

Do celów akapitu pierwszego lit. a), jeżeli instytucje odnotowują negatywny zrealizowany współczynnik konwersji w odniesieniu do odnotowanych przypadków niewykonania zobowiązań, zrealizowany współczynnik konwersji dla tych odnotowanych przypadków wynosi zero do celów kwantyfikacji ich IRB-CCF. Instytucje mogą wykorzystać informacje dotyczące negatywnego zrealizowanego współczynnika konwersji w procesie opracowywania modelu do celu różnicowania ryzyka.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) IRB-CCF zakłada większy margines ostrożnościowy, jeżeli można rozsądnie oczekiwać wystąpienia silniejszej korelacji dodatniej między częstotliwością niewykonania zobowiązań a wielkością współczynnika konwersji.

Do celów akapitu pierwszego lit. g) każdy przypadek niewykonania zobowiązania należy powiązać z odpowiednimi cechami dłużnika i instrumentu w ustalonym dniu odniesienia określonym jako przypadający 12 miesięcy przed datą niewykonania zobowiązania.

▼M17

1a. Do celów ust. 1 lit. h) IRB-CCF stosowany do poszczególnych ekspozycji nie może opierać się na danych, które łączą w sobie skutki rozbieżnych charakterystyk, lub na danych pochodzących z ekspozycji, które wykazują istotnie różną charakterystykę ryzyka. IRB-CCF musi opierać się na odpowiednio jednorodnych segmentach. Do tych celów następujące praktyki dozwolone są jedynie na podstawie szczegółowej kontroli i uzasadnienia ze strony instytucji:

a) stosowanie danych bazowych dotyczących MŚP lub spółek o średniej kapitalizacji rynkowej do dużych dłużników korporacyjnych;

b) stosowanie danych dotyczących zobowiązań o małej dostępności niewykorzystanego limitu do instrumentów o dużej dostępności niewykorzystanego limitu;

c) stosowanie danych dotyczących dłużników zalegających z płatnościami lub wobec których w dniu odniesienia zablokowano możliwość dalszego wykorzystania środków do dłużników bez znanych zaległości lub odpowiednich ograniczeń;

d) stosowanie danych, na które miały wpływ zaistniałe w okresie obserwacji zmiany w koszyku posiadanych przez dłużników produktów pożyczkowych i innych produktów kredytowych, chyba że dane te zostały skutecznie skorygowane poprzez usunięcie skutków zmian w koszyku produktów.

1b. Do celów ust. 1a lit. d) instytucje wykazują właściwym organom, że posiadają szczegółowe zrozumienie wpływu zmian w koszyku produktów klienta na zbiory danych źródłowych dotyczących ekspozycji i związane z nimi IRB-CCF oraz że wpływ ten jest nieistotny lub został skutecznie ograniczony w ramach ich procesu dokonywania oszacowań. W związku z tym za niewłaściwe uznaje się następujące praktyki:

a) ustalanie dolnych lub górnych pułapów dla obserwacji dotyczących CCF lub wartości ekspozycji, z wyjątkiem zrealizowanego współczynnika konwersji wynoszącego zero, zgodnie z ust. 1 akapit drugi;

b) wykorzystywanie oszacowań na poziomie dłużnika, które nie obejmują w pełni odnośnych wariantów przekształcenia produktu lub w niewłaściwy sposób łączą produkty o bardzo różnych charakterystykach;

c) korygowanie tylko istotnych obserwacji, na które wpływ ma przekształcenie produktu;

d) wyłączenie obserwacji, na które wpływ ma przekształcenie profilu produktu.

1c. Instytucje zapewniają skuteczną kwarantannę swoich IRB-CCF przed potencjalnymi skutkami obszaru niestabilności spowodowanymi tym, że w dniu odniesienia instrument jest prawie w całości wykorzystany.

1d. Dane źródłowe nie mogą być ograniczone do należnej kwoty głównej instrumentu lub dostępnego limitu instrumentu. Dane źródłowe muszą obejmować naliczone odsetki, inne należne płatności oraz kwoty wykorzystane z przekroczeniem limitów instrumentu.

▼M17

2. W przypadku ekspozycji wobec przedsiębiorstw, instytucji oraz rządów centralnych i banków centralnych, samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego oszacowania współczynnika konwersji opierają się na danych z okresu co najmniej pięciu lat, wydłużanego o rok każdego roku po wdrożeniu do osiągnięcia okresu minimum siedmiu lat, dla co najmniej jednego źródła danych. Jeżeli w odniesieniu do któregokolwiek ze źródeł dostępny jest dłuższy okres obserwacji, a dane te są istotne, wówczas stosuje się ten dłuższy okres.

▼B

3. W przypadku ekspozycji detalicznych instytucje mogą uwzględniać kwoty do wykorzystania w przyszłości w swoich współczynnikach konwersji lub w swoich oszacowaniach LGD.

▼M17

W przypadku ekspozycji detalicznych oszacowania współczynnika konwersji opierają się na danych z okresu co najmniej pięciu lat. Przy wdrażaniu metody IRB instytucje mogą, pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwych organów, korzystać z odpowiednich danych obejmujących okres dwóch lat. Okres ten ulega co roku wydłużeniu o jeden rok do momentu, gdy istotne dane będą obejmować co najmniej pięć lat.

▼B

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:

a) charakteru, skali i długości okresu pogorszenia koniunktury gospodarczej, o którym mowa w ust. 1;

b) warunków, na podstawie których właściwy organ może zezwolić instytucji na stosowanie odpowiednich danych obejmujących okres dwóch lat podczas wdrażania metody IRB przez tę instytucję po raz pierwszy.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M17

5. Do dnia 31 grudnia 2026 r. EUNB wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, określające metodę, którą instytucje mają stosować do szacowania IRB-CCF.

▼B

Artykuł 183

▼M17

Wymogi dotyczące przeprowadzania oceny wpływu ochrony kredytowej nierzeczywistej na ekspozycje wobec rządów centralnych i banków centralnych, ekspozycje wobec samorządów regionalnych, władz lokalnych i podmiotów sektora publicznego, ekspozycje wobec przedsiębiorstw w przypadku stosowania własnych oszacowań LGD oraz na ekspozycje detaliczne

▼B

1. W odniesieniu do uznanych gwarantów oraz gwarancji stosuje się następujące wymogi:

▼B

a) instytucje posiadają jasno sformułowane kryteria określające rodzaje gwarantów, których uznają do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem;

b) do uznanych gwarantów stosuje się te same przepisy co do dłużników, określone w art. 171, 172 i 173;

▼M17

c) gwarancja jest potwierdzona na piśmie, nieodwołalna i niezmienna ze strony gwaranta, obowiązuje do chwili całkowitego uregulowania zobowiązania (w zakresie kwoty gwarancji i terminu jej obowiązywania) i jest możliwa do wyegzekwowania na drodze prawnej wobec gwaranta w jurysdykcji, w której posiada on aktywa, które mogą być przedmiotem zajęcia i wobec których możliwe jest wykonanie orzeczenia sądowego;

d) gwarancja jest bezwarunkowa.

Do celów akapitu pierwszego lit. d) „bezwarunkowa gwarancja" oznacza gwarancję, w przypadku której umowa o ochronę kredytową nie zawiera żadnej klauzuli, której spełnienie pozostaje poza bezpośrednią kontrolą instytucji kredytującej i która mogłaby uniemożliwić zobowiązanie gwaranta do terminowej wypłaty z tytułu gwarancji w przypadku stwierdzenia faktu niewykonania zobowiązania przez dłużnika lub nieuregulowania płatności przez pierwotnego dłużnika. Klauzula w umowie o ochronę kredytową przewidująca, że wadliwa procedura należytej staranności lub oszustwo ze strony instytucji kredytującej unieważnia lub zmniejsza zakres gwarancji udzielonej przez gwaranta, nie wyklucza uznania tej gwarancji za bezwarunkową.

Za bezwarunkowe uznaje się gwarancje, w przypadku których płatność dokonywana przez gwaranta jest uzależniona od uprzedniego zażądania płatności od dłużnika przez instytucję kredytującą i które pokrywają jedynie straty pozostałe po zakończeniu przez instytucję procesu odzyskiwania należności.

1a. Instytucje mogą uznać ochronę kredytową nierzeczywistą, stosując metodę modelowania korekty PD/LGD, zgodnie z niniejszym artykułem i z zastrzeżeniem wymogu określonego w ust. 4 niniejszego artykułu, albo metodę polegającą na zastąpieniu parametrów ryzyka zgodnie z metodą A-IRB zgodnie z art. 236a i z zastrzeżeniem wymogów kwalifikowalności określonych w rozdziale 4. Instytucje posiadają jasną politykę oceny wpływu ochrony kredytowej nierzeczywistej na parametry ryzyka. Polityka instytucji jest zgodna z ich wewnętrznymi praktykami zarządzania ryzykiem i odzwierciedla wymogi niniejszego artykułu. W polityce tej określa się wyraźnie, które ze szczególnych metod opisanych w niniejszym ustępie są stosowane w odniesieniu do każdego systemu ratingowego, a instytucje stosują tę politykę w sposób spójny w długim okresie.

▼B

2. Instytucje mają jasno określone kryteria korygowania kategorii, pul lub oszacowań wartości LGD, a w przypadku detalicznych i uznanych nabytych wierzytelności – proces klasyfikacji ekspozycji do poszczególnych kategorii lub pul, w celu uwzględnienia wpływu gwarancji na obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem. Kryteria te są zgodne z wymogami określonymi w art. 171, 172 i 173.

▼B

Kryteria te są wiarygodne i intuicyjne. Uwzględniają one zdolność i gotowość gwaranta do wywiązania się z gwarancji, prawdopodobny termin uiszczenia wszelkich płatności przez gwaranta, stopień skorelowania zdolności gwaranta do wywiązania się z gwarancji ze zdolnością dłużnika do spłaty oraz to, do jakiego stopnia nadal istnieje ryzyko rezydualne dłużnika.

3. Określone w niniejszym artykule wymogi dotyczące gwarancji mają również zastosowanie do jednopodmiotowych kredytowych instrumentów pochodnych. W przypadku niedopasowania między zobowiązaniem bazowym a zobowiązaniem referencyjnym kredytowego instrumentu pochodnego lub zobowiązaniem wykorzystanym do stwierdzenia, czy wystąpiło zdarzenie kredytowe, stosuje się wymogi określone w art. 216 ust. 2. W przypadku ekspozycji detalicznych i uznanych wierzytelności nabytych przepisy niniejszego ustępu stosuje się do procesu klasyfikacji ekspozycji do poszczególnych kategorii lub pul.

Kryteria uwzględniają strukturę wypłat kredytowego instrumentu pochodnego i zapewniają ostrożną ocenę jej wpływu na poziom i termin odzyskania należności. Instytucja uwzględnia stopień, do jakiego nadal istnieją inne formy ryzyka rezydualnego.

▼M17

Kredytowe instrumenty pochodne uruchamiane pierwszym niewykonaniem zobowiązania można uwzględnić jako uznaną ochronę kredytową nierzeczywistą. Kredytowych instrumentów pochodnych uruchamianych drugim lub n-tym niewykonaniem zobowiązania nie uwzględnia się jednak jako uznanej ochrony kredytowej nierzeczywistej.

4. Jeżeli instytucje uznają ochronę kredytową nierzeczywistą za pomocą metody modelowania PD/LGD, zabezpieczonej części ekspozycji bazowej nie przypisuje się wagi ryzyka, która byłaby niższa niż dolny pułap RW dostawcy ochrony. W tym celu dolny pułap RW dostawcy ochrony oblicza się przy użyciu tych samych PD, LGD i funkcji wagi ryzyka, które mają zastosowanie do porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony, o których mowa w art. 236a.

▼B

5. W przypadku gwarancji detalicznych wymogi określone w ust. 1, 2 oraz 3 stosuje się również do klasyfikowania ekspozycji do kategorii lub pul oraz szacowania wartości PD.

▼M17

_____

▼B

Artykuł 184

Wymogi dotyczące nabytych wierzytelności

1. Przy przeprowadzaniu kwantyfikacji parametrów ryzyka związanych z poszczególnymi klasami lub pulami ratingowymi w odniesieniu do nabytych wierzytelności instytucje zapewniają spełnienie warunków określonych w ust. 2–6.

▼B

2. Struktura instrumentu gwarantuje, że we wszelkich przewidywalnych okolicznościach instytucja zachowa faktyczne prawo własności do wszystkich przepływów gotówkowych z tytułu wierzytelności oraz kontrolę nad tymi przepływami. Jeżeli dłużnik dokonuje płatności bezpośrednio na rzecz sprzedawcy lub jednostki obsługującej, instytucja regularnie kontroluje, czy płatności są przekazywane w całości i w terminie uzgodnionym w umowie. Instytucje mają procedury gwarantujące ochronę prawa własności do wierzytelności i wpływów gotówkowych przed skutkami zawieszenia praw wierzyciela w momencie wszczęcia postępowania upadłościowego lub zarzutów prawnych mogących znacznie opóźnić zdolność kredytodawcy do upłynnienia lub cesji wierzytelności lub utrzymania kontroli nad wpływami gotówkowymi.

3. Instytucja monitoruje zarówno jakość nabytych wierzytelności, jak i kondycję finansową sprzedawcy i jednostki obsługującej. Zastosowanie mają następujące warunki:

a) instytucja ocenia korelację pomiędzy jakością nabytych wierzytelności a kondycją finansową zarówno sprzedawcy, jak i jednostki obsługującej oraz ustanawia wewnętrzne zasady i procedury zapewniające odpowiednie zabezpieczenie przed wszelkimi nieprzewidzianymi zdarzeniami, w tym wewnętrzną klasyfikację sprzedawców i jednostek obsługujących pod względem ryzyka;

b) instytucja ma jasne i skuteczne zasady i procedury ustalania uznawalności sprzedawców i jednostek obsługujących. Zarówno sprzedawcy, jak i jednostki obsługujące podlegają okresowym przeglądom przeprowadzanym przez instytucję lub jej przedstawiciela w celu sprawdzenia dokładności sprawozdań sporządzanych przez sprzedawcę lub jednostkę obsługującą, wykrycia oszustw lub niedoskonałości w ich działalności, a także zweryfikowania jakości polityki kredytowej sprzedawcy oraz zasad i procedur ściągania należności przez jednostkę obsługującą. Wyniki tych przeglądów są dokumentowane;

c) instytucja ocenia charakterystykę pakietów nabytych wierzytelności, w tym kwoty kredytów zaliczkowych; historię zaległości finansowych sprzedawcy, jego wierzytelności nieściągalnych i odpisów aktualizujących wartość tych wierzytelności; warunki płatności i ewentualne konta przeciwstawne;

d) instytucja ma skuteczne zasady i procedury zbiorczego monitorowania koncentracji długu z tego samego źródła zarówno w ramach jednego, jak i wielu pakietów nabytych wierzytelności;

e) instytucja zapewnia, by terminowo otrzymywać od jednostki obsługującej wystarczająco szczegółowe sprawozdania na temat struktury wiekowej i rozmycia wierzytelności w celu zapewnienia spełnienia określonych w instytucji kryteriów uznawania i zasad w zakresie zaliczek obowiązujących w stosunku do nabytych wierzytelności oraz zapewnienia skutecznego środka monitorowania i potwierdzania określonych przez sprzedawcę warunków sprzedaży i stopnia rozmycia.

4. Instytucja posiada systemy i procedury umożliwiające wczesne wykrywanie pogorszenia się kondycji finansowej sprzedawcy i jakości nabytych wierzytelności oraz stosowanie aktywnego podejścia do pojawiających się problemów. W szczególności instytucja ma jasne i skuteczne zasady, procedury i systemy informacyjne służące monitorowaniu przypadków naruszenia warunków umowy, a także jasne i skuteczne zasady i procedury wszczynania działań prawnych i postępowania z problemowymi wierzytelnościami nabytymi.

▼B

5. Instytucja ma jasne i skuteczne zasady i procedury regulujące kontrolę nabytych wierzytelności, kredytów i środków pieniężnych. W sporządzonych na piśmie zasadach wewnętrznych określa się w szczególności wszystkie istotne elementy programu zakupu wierzytelności, w tym stawki zaliczek, uznane zabezpieczenia, niezbędną dokumentację, limity koncentracji oraz sposoby traktowania wpływów gotówkowych. Przy określaniu tych elementów uwzględnia się wszystkie istotne i znaczące czynniki, takie jak: kondycja finansowa sprzedawcy i jednostki obsługującej, koncentracje ryzyka i tendencje w zakresie jakości nabytych wierzytelności oraz baza klientów sprzedawcy; natomiast systemy wewnętrzne zapewniają wypłatę środków wyłącznie pod warunkiem przedstawienia określonych zabezpieczeń i dokumentów.

6. Instytucja posiada skuteczne wewnętrzne procedury umożliwiające ocenę przestrzegania wszystkich wewnętrznych zasad i procedur. Procedury te obejmują regularne kontrole wszystkich istotnych faz realizowanego przez instytucję programu zakupu wierzytelności, sprawdzenie, czy istnieje rozdział obowiązków, po pierwsze, między oceną sprzedawcy i jednostki obsługującej a oceną dłużnika, a po drugie, między oceną sprzedawcy i jednostki obsługującej a badaniem terenowym przeprowadzanym w odniesieniu do tych podmiotów, a także ocenę operacji jednostki rozliczeniowej, ze szczególnym uwzględnieniem kwalifikacji, doświadczenia, liczby zaangażowanego personelu i automatycznych systemów wspomagających.

Podsekcja 3

Walidacja oszacowań wewnętrznych

Artykuł 185

Walidacja oszacowań wewnętrznych

Instytucje walidują swoje oszacowania wewnętrzne zgodnie z następującymi wymogami:

a) instytucje posiadają właściwe systemy służące do walidacji dokładności i spójności systemów i procesów ratingowych oraz oszacowań wszystkich istotnych parametrów ryzyka. Procedura walidacji wewnętrznej umożliwia instytucji przeprowadzenie spójnej i wnikliwej oceny funkcjonowania wewnętrznych systemów ratingowych i wewnętrznych systemów szacowania ryzyka;

b) instytucje regularnie porównują zrealizowane współczynniki niewykonania zobowiązania z oszacowaniami wartości PD dla każdej kategorii, a w przypadkach gdy wartości zrealizowanych współczynników niewykonania zobowiązania wykraczają poza przewidywany dla danej kategorii zakres, instytucje dokonują szczegółowej analizy przyczyn takiego odchylenia. Instytucje stosujące własne oszacowania wartości LGD i współczynników konwersji przeprowadzają podobną analizę również w odniesieniu do tych oszacowań. Na potrzeby tych porównań wykorzystuje się dane historyczne obejmujące możliwie jak najdłuższy okres. Instytucja dokumentuje metody i dane wykorzystane w takich porównaniach. Aktualizacja analiz i dokumentacji ma miejsce co najmniej raz do roku;

c) instytucje stosują również inne narzędzia walidacji ilościowej i porównania z odpowiednimi zewnętrznymi źródłami danych. Analiza opiera się na danych, które są właściwe dla danego portfela, są regularnie aktualizowane oraz obejmują odpowiedni okres obserwacji. Wewnętrzne oceny instytucji dotyczące funkcjonowania ich systemów ratingowych są przeprowadzane w oparciu o możliwie jak najdłuższy okres;

▼B

d) metody i dane wykorzystywane przy walidacji ilościowej są spójne w długim okresie. Zmiany dotyczące metod i danych wykorzystywanych przy dokonywaniu oszacowań i walidacji (zarówno w odniesieniu do źródeł danych, jak i odpowiednich okresów) są dokumentowane;

e) instytucje mają solidne wewnętrzne normy postępowania w sytuacjach, gdy odchylenia zrealizowanych wartości PD, LGD, współczynników konwersji i całkowitych strat, w przypadku stosowania wskaźnika EL, od oczekiwanych wartości stają się na tyle znaczące, że podważają trafność oszacowań. Wspomniane normy uwzględniają cykle koniunkturalne i podobne czynniki systematycznej zmienności danych dotyczących niewykonania zobowiązań. Jeżeli zrealizowane wartości nadal są wyższe niż wartości oczekiwane, instytucje korygują w górę wartość oszacowań, aby odzwierciedlić dane dotyczące niewykonania zobowiązania oraz strat.

▼M17

—————

▼B

Podsekcja 5

Zarządzanie wewnętrzne i nadzór

Artykuł 189

Ład korporacyjny

1. Wszystkie istotne aspekty procesu ratingu i procesu dokonywania oszacowań podlegają zatwierdzeniu przez organ zarządzający instytucji lub komitet powołany przez ten organ oraz kadrę kierowniczą wyższego szczebla. Wspomniane strony dysponują ogólną znajomością systemów ratingowych instytucji oraz szczegółową wiedzą na temat związanych z nimi sprawozdań zarządczych.

2. Kadra kierownicza wyższego szczebla podlega następującym wymogom:

a) zawiadamia organ zarządzający lub komitet powołany przez ten organ o istotnych zmianach lub wyjątkach od ustalonych zasad, które będą miały istotny wpływ na funkcjonowanie systemów ratingowych instytucji;

b) dysponuje dobrą znajomością struktury i sposobu funkcjonowania systemów ratingowych;

c) zapewnia w sposób ciągły poprawne działanie systemów ratingowych.

Kadra kierownicza wyższego szczebla regularnie otrzymuje od jednostek do spraw kontroli ryzyka kredytowego informacje dotyczące funkcjonowania procesu ratingu, obszarów wymagających wprowadzenia usprawnień oraz postępów w eliminowaniu wykrytych wcześniej niedociągnięć.

3. Wewnętrzna, oparta na ratingach, analiza profilu ryzyka kredytowego instytucji stanowi istotny element sprawozdań zarządczych przekazywanych wspomnianym stronom. Sprawozdania obejmują co najmniej profil ryzyka według kategorii, migrację między kategoriami, oszacowanie odpowiednich parametrów w poszczególnych kategoriach i porównanie zrealizowanych współczynników niewykonania zobowiązania oraz, o ile stosowane są własne oszacowania, porównanie wartości zrealizowanych LGD i zrealizowanych współczynników konwersji z wartościami oczekiwanymi i wynikami testów warunków skrajnych. Częstotliwość składania sprawozdań zależy od istotności i rodzaju informacji oraz pozycji odbiorcy w hierarchii.

▼B

Artykuł 190

Kontrola ryzyka kredytowego

1. Jednostka do spraw kontroli ryzyka kredytowego jest niezależna od funkcji kadrowych i kierowniczych odpowiedzialnych za inicjowanie lub odnawianie ekspozycji i podlega bezpośrednio kadrze kierowniczej wyższego szczebla. Jednostka ta odpowiada za opracowanie lub wybór systemów ratingowych oraz za ich wdrożenie, nadzór nad nimi oraz zapewnienie ich właściwego funkcjonowania. Do jej zadań należy również regularne opracowywanie i analizowanie sprawozdań dotyczących wyników funkcjonowania systemów ratingowych.

2. Zakres odpowiedzialności jednostki (jednostek) do spraw kontroli ryzyka kredytowego obejmuje:

a) testowanie i monitorowanie kategorii i pul;

b) tworzenie i analizowanie sprawozdań podsumowujących dotyczących systemów ratingowych instytucji;

c) wdrażanie procedur mających na celu sprawdzenie, czy definicje kategorii i puli są konsekwentnie stosowane w poszczególnych działach i w poszczególnych obszarach geograficznych;

d) dokonywanie przeglądów i dokumentowanie wszelkich zmian w procesie przyznawania ratingu, w tym powodów wprowadzenia tych zmian;

e) dokonywanie przeglądów kryteriów ratingowych, aby sprawdzić, czy wciąż są one przydatne do celów przewidywania ryzyka. Informacje na temat zmian w procesie ratingu, kryteriów lub indywidualnych parametrów ratingowych są dokumentowane i przechowywane;

f) aktywny udział w procesie opracowywania lub wyboru, wdrażania i walidacji modeli stosowanych w ramach procesu ratingu;

g) dozór i nadzór nad modelami stosowanymi w ramach procesu ratingu;

h) bieżące przeglądy i zmiany modeli wykorzystywanych w ramach procesu ratingu.

3. Instytucje wykorzystujące dane zbiorcze zgodnie z art. 179 ust. 2 mogą zlecić na zewnątrz wykonanie następujących zadań:

a) przygotowanie informacji dotyczących testowania i monitorowania kategorii i pul;

b) przygotowanie sprawozdań podsumowujących dotyczących systemów ratingowych instytucji;

c) przygotowanie informacji dotyczących przeglądów kryteriów ratingowych, aby sprawdzić, czy wciąż są one przydatne do celów przewidywania ryzyka;

d) dokumentowanie zmian w procesie ratingu, zmian kryteriów lub indywidualnych parametrów ratingowych;

e) przygotowanie informacji dotyczących bieżących przeglądów i zmian modeli stosowanych w ramach procesu ratingu.

▼B

4. Instytucje stosujące przepisy ust. 3 zapewniają właściwym organom dostęp do wszystkich istotnych informacji pochodzących od strony trzeciej, koniecznych do zbadania spełnienia wymogów, a także zapewniają właściwym organom możliwość przeprowadzenia kontroli w siedzibie osoby trzeciej w takim samym zakresie jak kontrola przeprowadzana w siedzibie instytucji.

Artykuł 191

Audyt wewnętrzny

Systemy ratingowe instytucji i ich działanie podlegają przynajmniej raz w roku kontroli przeprowadzanej przez dział audytu wewnętrznego lub inną porównywalną niezależną jednostkę ds. audytu, a kontrola ta obejmuje również działanie funkcji kredytowej oraz oszacowywanie wartości PD, LGD, EL i współczynników konwersji. W ramach kontroli sprawdzane jest spełnienie wszystkich mających zastosowanie wymogów.

ROZDZIAŁ 4

Ograniczanie ryzyka kredytowego

Sekcja 1

Definicje i wymogi ogólne

Artykuł 192

Definicje

Do celów niniejszego rozdziału stosuje się następujące definicje:

(1) „instytucja kredytująca” oznacza instytucję utrzymującą daną ekspozycję;

(2) „zabezpieczona transakcja kredytowa” oznacza dowolną transakcję skutkującą powstaniem ekspozycji zabezpieczonej w formie zabezpieczenia rzeczowego, której warunki nie obejmują przyznania instytucji prawa pobierania depozytu zabezpieczającego przynajmniej raz dziennie;

(3) „transakcja oparta na rynku kapitałowym” oznacza dowolną transakcję skutkującą powstaniem ekspozycji zabezpieczonej w formie zabezpieczenia rzeczowego, której warunki obejmują przyznanie instytucji prawa pobierania depozytu zabezpieczającego przynajmniej raz dziennie;

(4) „bazowe przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania” oznacza przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania, w którego udziały lub jednostki uczestnictwa zainwestowało inne przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania;

▼M17

(5) „metoda polegająca na zastąpieniu parametrów ryzyka zgodnie z metodą A-IRB” oznacza zastąpienie, zgodnie z art. 236a, zarówno parametrów ryzyka PD, jak i LGD dla ekspozycji bazowej odpowiadającymi im wartościami PD i LGD, które zostałyby przypisane zgodnie z metodą IRB z wykorzystaniem własnych oszacowań LGD do porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony.

▼B

Artykuł 193

Zasady uznawania wpływu technik ograniczania ryzyka kredytowego

1. Żadna ekspozycja, w stosunku do której instytucja stosuje środki ograniczania ryzyka kredytowego, nie charakteryzuje się kwotą ekspozycji ważonej ryzykiem lub kwotą oczekiwanej straty, które są wyższe niż analogiczne kwoty dla identycznej pod innymi względami ekspozycji, w stosunku do której instytucja nie stosuje środków ograniczania ryzyka kredytowego.

2. Jeżeli kwota ekspozycji ważonej ryzykiem uwzględnia już ochronę kredytową zgodnie z rozdziałem 2 lub rozdziałem 3, w stosownych przypadkach, instytucje nie uwzględniają tej ochrony kredytowej w obliczeniach dokonywanych zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału.

3. Jeżeli wymogi przepisów sekcji 2 i 3 są spełnione, instytucje mogą wprowadzić zmiany w sposobie obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem według metody standardowej oraz w sposobie obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty według metody IRB zgodnie z przepisami sekcji 4, 5 i 6.

4. Instytucje traktują środki pieniężne, papiery wartościowe lub towary nabyte, pożyczone lub otrzymane w ramach transakcji odkupu lub w ramach transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów jako zabezpieczenie.

5. Jeżeli instytucja przeprowadzająca obliczenia kwot ekspozycji ważonych ryzykiem według metody standardowej dysponuje więcej niż jednym środkiem ograniczania ryzyka kredytowego w odniesieniu do pojedynczej ekspozycji, postępuje ona zgodnie z poniższym:

a) dokonuje podziału ekspozycji na części objęte poszczególnymi rodzajami środków ograniczania ryzyka kredytowego;

b) oblicza kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem osobno dla każdej z części otrzymanych w wyniku zastosowania przepisów lit. a) zgodnie z przepisami rozdziału 2 oraz niniejszego rozdziału.

6. Jeżeli instytucja obliczająca kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według metody standardowej obejmuje pojedynczą ekspozycję ochroną kredytową zapewnianą przez pojedynczego dostawcę ochrony, a ochrona ta posiada różne terminy rozliczenia, postępuje zgodnie z poniższym:

a) dokonuje podziału ekspozycji na części objęte poszczególnymi środkami ograniczania ryzyka kredytowego;

b) oblicza kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem osobno dla każdej z części otrzymanych w wyniku zastosowania przepisów lit. a) zgodnie z przepisami rozdziału 2 oraz niniejszego rozdziału.

▼M17

7. Zabezpieczenie, które spełnia wszystkie wymogi kwalifikowalności określone w niniejszym rozdziale, może zostać uznane nawet w przypadku ekspozycji związanych z niewykorzystanymi instrumentami, jeżeli wykorzystanie instrumentu uzależnione jest od uprzedniego lub jednoczesnego zakupu lub otrzymania zabezpieczenia w stopniu odpowiadającym udziałowi instytucji w zabezpieczeniu po wykorzystaniu instrumentu, tak że instytucja nie ma żadnego udziału w zabezpieczeniu w zakresie, w jakim nie skorzystano z instrumentu.

▼B

Artykuł 194

Zasady regulujące kwestię uznawania technik ograniczania ryzyka kredytowego

1. Technika stosowana przez instytucję kredytującą w celu zapewnienia ochrony kredytowej, a także podejmowane przez nią działania i kroki oraz wdrożone przez nią procedury i zasady skutkują ustanowieniem mechanizmów ochrony kredytowej, które są prawnie skuteczne i podlegają egzekucji we wszystkich stosownych jurysdykcjach.

Instytucja kredytująca przedstawia, na wniosek właściwego organu, najnowszą wersję niezależnej, pisemnej i uzasadnionej opinii prawnej lub opinii prawnych, które wykorzystała do stwierdzenia, czy jej mechanizm lub mechanizmy ochrony kredytowej spełniają warunek określony w akapicie pierwszym.

2. Instytucja kredytująca podejmuje wszystkie stosowne kroki w celu zapewnienia skuteczności mechanizmów ochrony kredytowej oraz eliminowania ryzyka związanego z tymi mechanizmami.

3. Instytucje mogą uznawać ochronę kredytową rzeczywistą w obliczeniach skutków ograniczenia ryzyka kredytowego jedynie w przypadku gdy aktywa, na których opiera się ochrona spełniają oba następujące warunki:

a) zostały one uwzględnione w wykazie uznanych aktywów zawartym, stosownie do przypadku, w art. 197–200;

b) są odpowiednio płynne, a ich wartość długookresowa na tyle stabilna, by zapewnić odpowiednią pewność co do osiągniętego poziomu ochrony kredytowej, przy uwzględnieniu metody stosowanej do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz dopuszczalnego stopnia uznania aktywów.

4. Instytucje mogą uznawać ochronę kredytową rzeczywistą w obliczeniach skutków ograniczenia ryzyka kredytowego jedynie w przypadku gdy instytucja kredytująca ma prawo do szybkiego upłynnienia lub zatrzymania aktywów wykorzystanych do zapewnienia ochrony w przypadku niewykonania zobowiązania przez dłużnika, jego niewypłacalności lub upadłości – lub innego zdarzenia kredytowego określonego w dokumentacji transakcji – oraz, w stosownych przypadkach, w przypadku niewykonania zobowiązania przez depozytariusza zabezpieczenia, jego niewypłacalności lub upadłości. Stopień korelacji między wartością aktywów wykorzystywanych do zapewnienia ochrony a jakością kredytową dłużnika nie jest zbyt wysoki.

5. W przypadku ochrony kredytowej nierzeczywistej dostawca ochrony kwalifikuje się jako uznany dostawca ochrony wyłącznie wtedy, gdy dostawca ochrony jest uwzględniony w wykazie uznanych dostawców ochrony zawartym w art. 201 lub 202, stosownie do przypadku.

6. W przypadku ochrony kredytowej nierzeczywistej umowa o ochronie kredytowej kwalifikuje się jako uznana umowa o ochronie kredytowej wyłącznie, gdy spełnia oba wskazane poniżej warunki:

a) została ona uwzględniona w wykazie uznanych umów o ochronie kredytowej określonym w art. 203 i art. 204 ust. 1;

▼B

b) jest skuteczna prawnie i egzekwowalna we właściwych jurysdykcjach w stopniu zapewniającym odpowiednią pewność co do osiągniętego poziomu ochrony kredytowej, przy uwzględnieniu metody stosowanej do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz dopuszczalnego stopnia uznania aktywów;

c) dostawca ochrony spełnia kryteria określone w ust. 5.

7. Ochrona kredytowa spełnia, w stosownych przypadkach, wymogi określone w sekcji 3.

8. Instytucja jest w stanie wykazać właściwym organom, że ma odpowiednie procesy zarządzania ryzykiem w celu kontrolowania tych rodzajów ryzyka, na które może zostać narażona w wyniku prowadzenia działań w zakresie ograniczania ryzyka kredytowego.

9. Niezależnie od tego, czy przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz, w stosownych przypadkach, kwot oczekiwanych strat stosowane są środki ograniczania ryzyka kredytowego, czy też nie, instytucje nadal prowadzą pełną ocenę ryzyka kredytowego ekspozycji bazowej i są w stanie wykazać właściwym organom spełnienie tego wymogu. W przypadku transakcji odkupu i transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów ekspozycja bazowa jest ujmowana, wyłącznie do celów niniejszego ustępu, jako kwota netto ekspozycji.

▼M17

_____

▼B

Sekcja 2

Uznane formy ograniczania ryzyka kredytowego

Podsekcja 1

Ochrona kredytowa rzeczywista

Artykuł 195

Kompensowanie pozycji bilansowych

Instytucja może stosować kompensowanie pozycji bilansowych w zakresie wzajemnych roszczeń istniejących między instytucją a jej kontrahentem jako uznawaną formę ograniczania ryzyka kredytowego.

Nie naruszając przepisów art. 1962, zakres uznawanego kompensowania ogranicza się do wzajemnych sald pieniężnych instytucji i kontrahenta. Instytucje mogą zmienić kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz, w stosownych przypadkach, kwoty oczekiwanej straty wyłącznie w odniesieniu do kredytów i depozytów, które same otrzymały i które podlegają postanowieniom umowy o kompensowaniu pozycji bilansowych.

▼B

Artykuł 196

Umowy ramowe o kompensowaniu zobowiązań obejmujące transakcje odkupu lub transakcje udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów bądź inne transakcje oparte na rynku kapitałowym

Instytucje stosujące kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych ustanowioną w art. 223 mogą uwzględniać skutki dwustronnych umów o kompensowaniu zobowiązań obejmujących transakcje odkupu, transakcje udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów bądź inne transakcje oparte na rynku kapitałowym zawarte z kontrahentem. Bez uszczerbku dla przepisów art. 299, przyjęte zabezpieczenia oraz papiery wartościowe lub towary będące przedmiotem udzielenia lub zaciągnięcia pożyczki w ramach tego rodzaju umów lub transakcji spełniają wymogi uznawalności zabezpieczeń określone w art. 197 i 198.

Artykuł 197

Uznawalność zabezpieczenia w ramach wszystkich podejść i metod

1. Instytucje mogą stosować następujące instrumenty jako uznane zabezpieczenie w ramach wszystkich podejść i metod:

a) środki pieniężne zdeponowane w instytucji kredytującej lub bankowe instrumenty pieniężne utrzymywane przez instytucję kredytującą;

▼M17

b) dłużne papiery wartościowe emitowane przez rządy centralne lub banki centralne, które posiadają ocenę kredytową wydaną przez ECAI lub agencję kredytów eksportowych, przy czym:

(i) ECAI lub agencja kredytów eksportowych zostały wyznaczone przez instytucję do celów rozdziału 2; oraz

(ii) EUNB przypisuje ocenie kredytowej stopień jakości kredytowej 1, 2, 3 lub 4 zgodnie z zasadami przypisywania wagi ryzyka ekspozycjom wobec rządów centralnych i banków centralnych określonymi w rozdziale 2;

c) dłużne papiery wartościowe emitowane przez instytucje, które posiadają ocenę kredytową wydaną przez ECAI, przy czym:

(i) ECAI została wyznaczona przez instytucję do celów rozdziału 2; oraz

(ii) EUNB przypisuje ocenie kredytowej stopień jakości kredytowej 1, 2 lub 3 zgodnie z zasadami przypisywania wagi ryzyka ekspozycjom wobec instytucji określonymi w rozdziale 2;

d) dłużne papiery wartościowe emitowane przez inne podmioty, które posiadają ocenę kredytową wydaną przez ECAI, przy czym:

(i) ECAI została wyznaczona przez instytucję do celów rozdziału 2; oraz

(ii) EUNB przypisuje ocenie kredytowej stopień jakości kredytowej 1, 2 lub 3 zgodnie z zasadami przypisywania wagi ryzyka ekspozycjom wobec przedsiębiorstw określonymi w rozdziale 2;

▼M17

e) dłużne papiery wartościowe posiadające krótkoterminową ocenę kredytową wydaną przez ECAI, przy czym:

(i) ECAI została wyznaczona przez instytucję do celów rozdziału 2; oraz

(ii) EUNB przypisuje ocenie kredytowej stopień jakości kredytowej 1, 2 lub 3 zgodnie z zasadami przypisywania wagi ryzyka ekspozycjom krótkoterminowym określonymi w rozdziale 2;

▼B

f) akcje lub obligacje zamienne, które wchodzą w skład indeksu głównego;

▼M17

g) złoto kruszcowe;

▼M5

h) pozycje sekurytyzacyjne, które nie są pozycjami resekurytyzacyjnymi i które podlegają wadze ryzyka równej 100 % lub niższej zgodnie z art. 261–264.

▼B

2. Do celów ust. 1 lit. b) i „dłużne papiery wartościowe emitowane przez rządy centralne lub banki centralne” obejmują wszystkie następujące pozycje:

a) dłużne papiery wartościowe emitowane przez samorządy regionalne lub władze lokalne, ekspozycje wobec których traktuje się jako ekspozycje wobec rządu centralnego, w którego jurysdykcji są one ustanowione, zgodnie z art. 115 ust. 2;

b) dłużne papiery wartościowe emitowane przez podmioty sektora publicznego, które są traktowane jak ekspozycje wobec rządów centralnych zgodnie z art. 116 ust. 4;

c) dłużne papiery wartościowe emitowane przez wielostronne banki rozwoju, którym na mocy art. 117 ust. 2 przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %;

d) dłużne papiery wartościowe emitowane przez organizacje międzynarodowe, którym na mocy art. 118 przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %.

3. Do celów ust. 1 lit. c) „dłużne papiery wartościowe emitowane przez instytucje” obejmują wszystkie następujące pozycje:

a) dłużne papiery wartościowe emitowane przez samorządy regionalne lub władze lokalne inne niż dłużne papiery wartościowe, o których mowa w ust. 2 lit. a);

b) dłużne papiery wartościowe emitowane przez podmioty sektora publicznego, ekspozycje wobec których są traktowane zgodnie z art. 116 ust. 1 i 2;

c) dłużne papiery wartościowe emitowane przez wielostronne banki rozwoju inne niż te, którym na mocy art. 117 ust. 2 przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %.

▼M9

4. Instytucja może wykorzystywać dłużne papiery wartościowe, które są emitowane przez inne instytucje lub firmy inwestycyjne i które nie posiadają oceny kredytowej wydanej przez ECAI, jako uznane zabezpieczenie, jeżeli te dłużne papiery wartościowe spełniają wszystkie następujące kryteria:

▼B

a) są notowane na uznanej giełdzie;

b) kwalifikują się jako dług uprzywilejowany;

c) wszystkie inne papiery wartościowe posiadające rating wyemitowane przez instytucję emitującą i równorzędne pod względem uprzywilejowania posiadają ocenę kredytową ECAI, której EUNB przypisuje stopień jakości kredytowej nie wyższy niż 3 zgodnie z zasadami przypisywania wagi ryzyka ekspozycjom wobec instytucji lub ekspozycjom krótkoterminowym określonymi w rozdziale 2;

d) instytucja kredytująca nie posiada żadnych informacji, które sugerowałyby, że emitowane papiery wartościowe mogłyby otrzymać niższą ocenę kredytową niż ta wskazana w lit. c);

e) płynność rynkowa danego instrumentu jest wystarczająca do rozpatrywanych celów.

5. Instytucje mogą wykorzystywać jednostki uczestnictwa lub udziały w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania jako uznane zabezpieczenie, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) wartość jednostek uczestnictwa lub udziałów jest publikowana codziennie;

▼C2

b) przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania mogą inwestować tylko w instrumenty kwalifikujące się do uznania zgodnie z ust. 1 i 4;

▼B

c) przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania spełniają warunki określone w art. 132 ust. 3.

Jeżeli przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania inwestuje w udziały lub jednostki uczestnictwa innego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, warunki przewidziane w akapicie pierwszym lit. a)–c) mają zastosowanie także w odniesieniu do każdego takiego bazowego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania.

Wykorzystywanie przez przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania instrumentów pochodnych w celu zabezpieczenia dopuszczalnych inwestycji nie stanowi przeszkody ewentualnego uznawania jednostek uczestnictwa lub udziałów danego przedsiębiorstwa za zabezpieczenie.

▼M17

6. Do celów ust. 5 niniejszego artykułu, w przypadku gdy przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania (zwane dalej „pierwotnym przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania”) lub którekolwiek z jego bazowych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania nie ogranicza się do inwestowania w instrumenty, które kwalifikują się do uznania na mocy ust. 1 i 4 niniejszego artykułu, zastosowanie mają następujące zasady:

a) w przypadku gdy instytucje stosują metodę pełnego przeglądu, o której mowa w art. 132a ust. 1 lub art. 152 ust. 2, w odniesieniu do ekspozycji bezpośrednich wobec przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, mogą one wykorzystywać jednostki uczestnictwa lub udziały w tym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania jako zabezpieczenie do kwoty równej wartości instrumentów posiadanych przez to przedsiębiorstwo, które to instrumenty uznano na mocy ust. 1 i 4 niniejszego artykułu;

▼M17

b) w przypadku gdy instytucje stosują metodę opartą na uprawnieniach, o której mowa w art. 132a ust. 2 lub art. 152 ust. 5, w odniesieniu do ekspozycji bezpośrednich wobec przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, mogą one wykorzystywać jednostki uczestnictwa lub udziały w tym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania jako zabezpieczenie do kwoty równej wartości instrumentów posiadanych przez to przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania, które to instrumenty uznano na mocy ust. 1 i 4 niniejszego artykułu, przy założeniu, że to przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania lub którekolwiek z jego bazowych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania zainwestowały w nieuznane instrumenty w maksymalnym zakresie dopuszczalnym na mocy ich odpowiednich uprawnień.

▼B

W przypadku gdy dowolne bazowe przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania ma własne bazowe przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, instytucje mogą wykorzystywać jednostki uczestnictwa lub udziały w pierwotnym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania jako uznane zabezpieczenie, pod warunkiem że stosują metodę określoną w akapicie pierwszym.

W przypadku gdy nieuznane aktywa mogą mieć wartość ujemną z powodu ciążących na nich zobowiązań lub zobowiązań warunkowych wynikających z własności, instytucje wykonują obie poniższe czynności:

a) obliczają całkowitą wartość nieuznanych aktywów;

b) jeżeli kwota obliczona zgodnie z lit. a) jest ujemna, odejmują wartość bezwzględną tej kwoty od całkowitej wartości uznanych aktywów.

7. Jeżeli dany papier wartościowy posiada dwie oceny kredytowe wydane przez ECAI, w odniesieniu do ust. 1 lit. b)–e) instytucje stosują mniej korzystną ocenę. Jeżeli dany papier wartościowy posiada więcej niż dwie oceny kredytowe wydane przez ECAI, instytucje stosują dwie najbardziej korzystne oceny. W przypadku gdy dwie najbardziej korzystne oceny kredytowe są od siebie różne, instytucje stosują mniej korzystną z nich.

8. EUNGiPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:

a) indeksów głównych, o których mowa w ust. 1 lit. f) niniejszego artykułu, art. 198 ust. 1 lit. a), art. 224 ust. 1 i 4 oraz w art. 299 ust. 2 lit. e);

b) uznanych giełd, o których mowa w ust. 4 lit. a) niniejszego artykułu, w art. 198 ust. 1, art. 224 ust. 1 i 4, art. 299 ust. 2 lit. e), art. 400 ust. 2 lit. k), art. 416 ust. 3 lit. e), art. 428 ust. 1 lit. c) i w pkt 12 załącznika III, zgodnie z warunkami określonymi w art. 4 ust. 1 pkt 72.

EUNGiPW przedstawi Komisji powyższe projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

▼B

Artykuł 198

Dodatkowe warunki uznawalności zabezpieczenia według kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych

1. Jeżeli instytucja stosuje kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych określoną w art. 223, instytucja ta może – poza zabezpieczeniem ustanowionym w art. 197 – wykorzystywać jako uznane zabezpieczenie następujące pozycje:

a) akcje lub obligacje zamienne niewchodzące w skład indeksu głównego, ale znajdujące się w obrocie na uznanej giełdzie;

b) jednostki uczestnictwa lub udziały w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania, jeżeli spełnione zostały oba następujące warunki:

(i) wartość jednostek uczestnictwa lub udziałów jest publikowana codziennie;

(ii) przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania może inwestować wyłącznie w instrumenty kwalifikujące się do uznania zgodnie z art. 197 ust. 1 i 4 oraz w pozycje wskazane w lit. a) niniejszego akapitu.

W przypadku gdy przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania inwestuje w jednostki uczestnictwa lub udziały innego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, warunki określone w lit. a) i b) niniejszego ustępu mają zastosowanie jednakowo do każdego tego rodzaju bazowego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania.

Wykorzystywanie przez przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania instrumentów pochodnych w celu zabezpieczenia dopuszczonych inwestycji nie stanowi przeszkody w ewentualnym uznawaniu jednostek uczestnictwa lub udziałów danego przedsiębiorstwa za zabezpieczenie.

▼M17

2. W przypadku gdy przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania lub którekolwiek z jego bazowych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania nie ogranicza się do inwestowania w instrumenty kwalifikujące się do uznania zgodnie z art. 197 ust. 1 i 4 oraz w pozycje, o których mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, zastosowanie mają następujące zasady:

a) w przypadku gdy instytucje stosują metodę pełnego przeglądu, o której mowa w art. 132a ust. 1 lub art. 152 ust. 2, w odniesieniu do ekspozycji bezpośrednich wobec przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, mogą one wykorzystywać jednostki uczestnictwa lub udziały w tym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania jako zabezpieczenie do kwoty równej wartości instrumentów posiadanych przez to przedsiębiorstwo, które to instrumenty uznano na mocy art. 197 ust. 1 i 4, oraz pozycji, o których mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu;

b) w przypadku gdy instytucje stosują metodę opartą na uprawnieniach, o której mowa w art. 132a ust. 2 lub art. 152 ust. 5, w odniesieniu do ekspozycji bezpośrednich wobec przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, mogą one wykorzystywać jednostki uczestnictwa lub udziały w tym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania jako zabezpieczenie do kwoty równej wartości instrumentów posiadanych przez to przedsiębiorstwo, które to instrumenty uznano na mocy art. 197 ust. 1 i 4, oraz pozycji, o których mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, przy założeniu, że to przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania lub którekolwiek z jego bazowych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania zainwestowały w nieuznane instrumenty w maksymalnym zakresie dopuszczalnym na mocy ich odpowiednich uprawnień.

W przypadku gdy nieuznane instrumenty mogą mieć wartość ujemną z powodu ciążących na nich zobowiązań lub zobowiązań warunkowych wynikających z własności, instytucje wykonują obie poniższe czynności:

▼M17

a) obliczają całkowitą wartość nieuznanych instrumentów;

b) jeżeli kwota obliczona zgodnie z lit. a) jest ujemna, odejmują wartość bezwzględną tej kwoty od całkowitej wartości uznanych instrumentów.

▼B

Artykuł 199

Dodatkowe warunki uznawalności zabezpieczenia według metody IRB

1. Instytucje obliczające wysokość kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty według metody IRB mogą – poza zabezpieczeniem, o którym mowa w art. 197 i 198 – korzystać również z następujących form zabezpieczenia:

a) zabezpieczenia w formie nieruchomości zgodnie z ust. 2, 3 i 4;

b) wierzytelności zgodnie z ust. 5;

c) innego rodzaju zabezpieczenia rzeczowego zgodnie z ust. 6 i 8;

d) leasingu zgodnie z ust. 7.

▼M17

2. O ile przepisy art. 124 ust. 9 nie stanowią inaczej, instytucje mogą wykorzystywać – jako uznane zabezpieczenie – nieruchomości mieszkalne, które są lub będą zamieszkane lub zostały lub zostaną oddane w najem przez właściciela lub – w przypadku przedsiębiorstw inwestowania indywidualnego – przez właściciela rzeczywistego, oraz nieruchomości komercyjne, w tym biura i inne lokale komercyjne, jeżeli spełnione są oba następujące warunki:

a) wartość nieruchomości nie zależy w istotnym zakresie od jakości kredytowej dłużnika;

b) ryzyko kredytobiorcy nie zależy w istotnym zakresie od przychodów generowanych przez nieruchomość lub projekt, które stanowią przedmiot zabezpieczenia, ale od zdolności kredytobiorcy do spłaty zadłużenia z innych źródeł, a w konsekwencji spłata kredytu nie zależy w istotnym zakresie od przepływu środków pieniężnych generowanego przez nieruchomość służącą jako zabezpieczenie.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) instytucje mogą wykluczyć sytuacje, w których czynniki czysto makroekonomiczne wpływają zarówno na wartość nieruchomości, jak i na zdolność kredytową kredytobiorcy.

▼B

3. Instytucje mogą odstąpić od stosowania ust. 2 lit. b) w przypadku ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi znajdującymi się na terytorium państwa członkowskiego, w którym właściwy organ tego państwa członkowskiego opublikował dowody wskazujące, że na terytorium tego państwa istnieje dobrze rozwinięty i ugruntowany rynek nieruchomości mieszkalnych, a wskaźniki strat nie przekraczają żadnego z następujących limitów:

▼M17

a) zagregowana kwota zgłoszona przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. a) podzielona przez zagregowaną kwotę zgłoszoną przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. c) nie przekracza 0,3 %;

▼M17

b) zagregowana kwota zgłoszona przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. b) podzielona przez zagregowaną kwotę zgłoszoną przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. c) nie przekracza 0,5 %.

▼B

Jeżeli którykolwiek z warunków określonych w akapicie pierwszym lit. a) i b) nie zostanie spełniony w danym roku, instytucje nie stosują metody ujmowania określonej w tym akapicie do momentu spełnienia obu tych warunków w kolejnym roku.

4. Instytucje mogą odstąpić od stosowania przepisów ust. 2 lit. b) w przypadku nieruchomości komercyjnych znajdujących się na terytorium państwa członkowskiego, w którym właściwy organ tego państwa członkowskiego opublikował dowody wskazujące, że na terytorium tego państwa istnieje dobrze rozwinięty i ugruntowany rynek nieruchomości komercyjnych, a wskaźniki strat nie przekraczają żadnego z następujących limitów:

▼M17

a) zagregowana kwota zgłoszona przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. d) podzielona przez zagregowaną kwotę zgłoszoną przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. f) nie przekracza 0,3 %;

b) zagregowana kwota zgłoszona przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. e) podzielona przez zagregowaną kwotę zgłoszoną przez instytucje zgodnie z art. 430a ust. 1 lit. f), nie przekracza 0,5 %.

▼B

Jeżeli którykolwiek z warunków określonych w akapicie pierwszym lit. a) i b) nie zostanie spełniony w danym roku, instytucje nie stosują metody określonej w tym akapicie do momentu spełnienia obydwu tych warunków w kolejnym roku.

▼M17

4a. Instytucje mogą również stosować odstępstwa, o których mowa w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu, w przypadku gdy właściwy organ państwa trzeciego, który stosuje środki nadzorcze i regulacyjne określone – w decyzji Komisji przyjętej zgodnie z art. 107 ust. 4 – jako co najmniej równoważne środkom stosowanym w Unii, publikuje odnośne wskaźniki strat dla ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi lub nieruchomościami komercyjnymi znajdującymi się na terytorium tego państwa trzeciego.

▼B

5. Instytucje mogą jako uznane zabezpieczenie wykorzystywać kwoty wierzytelności związane z transakcją handlową (transakcjami handlowymi), których pierwotny termin zapadalności wynosi jeden rok lub mniej. Uznane wierzytelności nie obejmują wierzytelności związanych z sekurytyzacją, subpartycypacją, kredytowymi instrumentami pochodnymi lub kwotami należnymi od podmiotów powiązanych.

▼M17

W przypadku gdy publiczna kredytowa instytucja wspierająca rozwój zdefiniowana w art. 429a ust. 2 niniejszego rozporządzenia udziela kredytu preferencyjnego zdefiniowanego w art. 429a ust. 3 niniejszego rozporządzenia innej instytucji lub instytucji finansowej, która jest uprawniona do prowadzenia działalności, o której mowa w pkt 2 lub 3 załącznika I do dyrektywy 2013/36/UE, i która spełnia warunki określone w art. 119 ust. 5 niniejszego rozporządzenia, oraz w przypadku gdy ta inna instytucja lub instytucja finansowa przekazują bezpośrednio lub pośrednio ten kredyt preferencyjny dłużnikowi ostatecznemu i cedują wierzytelności z tytułu kredytu preferencyjnego jako zabezpieczenie na rzecz publicznej kredytowej instytucji wspierającej rozwój, publiczna kredytowa instytucja wspierająca rozwój może wykorzystać scedowaną wierzytelność jako uznane zabezpieczenie, niezależnie od pierwotnego terminu zapadalności scedowanej wierzytelności.

▼B

6. Właściwe organy zezwalają instytucji na wykorzystywanie jako uznanego zabezpieczenia innego rodzaju zabezpieczenia rzeczowego niż te wymienione w ust. 2, 3 i 4, jeżeli spełnione zostaną wszystkie poniższe warunki:

a) istnieją płynne rynki, o czym świadczy duża częstotliwość transakcji – przy uwzględnieniu rodzaju aktywów – pozwalające na zbycie zabezpieczenia w szybki i opłacalny sposób. Instytucje przeprowadzają ocenę spełnienia tego warunku okresowo oraz w przypadku gdy uzyskane informacje wskazują, że na rynku zaszły istotne zmiany;

b) istnieją ustalone, publicznie dostępne ceny rynkowe przedmiotu zabezpieczenia. Instytucje mogą uznać ceny rynkowe za ustalone, jeżeli pochodzą one z wiarygodnych źródeł informacji, takich jak indeksy publiczne, i odzwierciedlają ceny transakcji w normalnych warunkach. Instytucje mogą uznać ceny rynkowe za publicznie dostępne, jeżeli ceny te zostały ujawnione, są łatwo dostępne oraz możliwe jest ich regularne uzyskanie bez ponoszenia nadmiernego obciążenia administracyjnego lub finansowego;

c) instytucja analizuje ceny rynkowe, wymagany czas i koszty realizacji zabezpieczenia oraz zrealizowane zyski z zabezpieczenia;

▼M17

d) instytucja wykazuje, że w co najmniej 90 % wszystkich przypadków likwidacji w odniesieniu do danego rodzaju zabezpieczenia zrealizowane zyski z zabezpieczenia są nie niższe niż 70 % wartości zabezpieczenia. Jeżeli w odniesieniu do cen rynkowych występuje istotna zmienność, instytucja wykazuje w sposób zadowalający właściwy organ, że przeprowadzona przez nią wycena zabezpieczenia jest wystarczająco ostrożna.

▼B

Instytucje dokumentują fakt spełnienia warunków określonych w akapicie pierwszym lit. a)–d) oraz warunków określonych w art. 210.

7. Z zastrzeżeniem przepisów art. 230 ust. 2, jeżeli wymogi określone w art. 2116 zostaną spełnione, ekspozycje z tytułu transakcji, w ramach których instytucja oddaje osobie trzeciej nieruchomość w leasing, mogą być traktowane tak samo jak kredyty zabezpieczone tym samym typem nieruchomości co przedmiot leasingu.

8. EUNB ujawnia wykaz rodzajów zabezpieczeń rzeczowych, w odniesieniu do których instytucje mogą przyjąć, że spełnione są warunki, o których mowa w ust. 6 lit. a) i b).

▼B

Artykuł 200

Inne rodzaje ochrony kredytowej rzeczywistej

Instytucje mogą wykorzystywać następujące inne rodzaje ochrony kredytowej rzeczywistej jako uznane zabezpieczenie:

a) środki pieniężne zdeponowane w instytucji będącej osobą trzecią lub bankowe instrumenty pieniężne utrzymywane przez instytucję będącą osobą trzecią nietrzymane na powierniczym rachunku zastrzeżonym i zastawione na rzecz instytucji kredytującej;

b) polisy ubezpieczeniowe na życie zastawione na rzecz instytucji kredytującej;

▼M9

c) instrumenty emitowane przez instytucje będące osobą trzecią lub przez firmę inwestycyjną, które podlegają wykupowi przez tę instytucję lub przez tę firmę inwestycyjną na żądanie.

▼B

Podsekcja 2

Ochrona kredytowa nierzeczywista

Artykuł 201

Uznawalność dostawców ochrony w ramach wszystkich metod

1. Instytucje mogą uznać następujące strony za uznanych dostawców ochrony kredytowej nierzeczywistej:

a) rządy centralne i banki centralne;

b) samorządy regionalne lub władze lokalne;

c) wielostronne banki rozwoju;

▼M17

d) organizacje międzynarodowe, którym zgodnie z art. 118 przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %;

▼B

e) podmioty sektora publicznego, należności od których traktuje się zgodnie z art. 116;

f) instytucje i instytucje finansowe, których ekspozycje wobec instytucji finansowych traktuje się jak ekspozycje wobec instytucji zgodnie z art. 119 ust. 5;

▼M17

fa) regulowane podmioty sektora finansowego;

g) w przypadku gdy ochrona kredytowa nie jest udzielana ekspozycji sekurytyzacyjnej – inne przedsiębiorstwa, które mają ocenę kredytową wydaną przez wyznaczoną ECAI, w tym jednostki dominujące, jednostki zależne lub podmioty powiązane dłużnika, jeżeli ekspozycji bezpośredniej wobec tych jednostek dominujących, jednostek zależnych lub podmiotów powiązanych przypisuje się niższą wagę ryzyka niż ekspozycji wobec dłużnika;

▼M8

h) kwalifikujący się kontrahenci centralni.

▼M17

Do celów akapitu pierwszego lit. fa) niniejszego artykułu „regulowany podmiot sektora finansowego” oznacza podmiot sektora finansowego spełniający warunek określony w art. 142 ust. 1 pkt 4 lit. b).

2. Oprócz dostawców ochrony wymienionych w ust. 1, przedsiębiorstwa, które posiadają rating wewnętrzny sporządzony przez instytucję zgodnie z rozdziałem 3 sekcja 6, kwalifikują się jako uznani dostawcy ochrony kredytowej nierzeczywistej, jeżeli instytucja stosuje metodę IRB w przypadku ekspozycji wobec tych przedsiębiorstw.

_____

▼B

Artykuł 203

Uznawanie gwarancji jako ochrony kredytowej nierzeczywistej

Instytucje mogą wykorzystywać gwarancje jako uznaną ochronę kredytową nierzeczywistą.

Podsekcja 3

Rodzaje instrumentów pochodnych

Artykuł 204

Uznane rodzaje kredytowych instrumentów pochodnych

1. Instytucje mogą stosować jako uznaną ochronę kredytową następujące rodzaje kredytowych instrumentów pochodnych oraz instrumentów, które mogą składać się z takich kredytowych instrumentów pochodnych lub które mają podobne do nich właściwości ekonomiczne:

a) swapy ryzyka kredytowego;

b) swapy przychodu całkowitego;

c) obligacje powiązane z ryzykiem kredytowym w zakresie, w jakim są one opłacone środkami pieniężnymi.

Jeżeli instytucja nabywa ochronę kredytową poprzez swap przychodu całkowitego i księguje płatności netto otrzymane z tytułu swapu jako przychody netto, ale nie księguje zrównoważenia zmniejszenia wartości zabezpieczonych aktywów poprzez obniżenie wartości godziwej lub zwiększenie rezerw, taka ochrona kredytowa nie kwalifikuje się jako uznana ochrona kredytowa.

2. Jeżeli instytucja wykorzystuje wewnętrzny instrument zabezpieczający, stosując kredytowy instrument pochodny, warunkiem zakwalifikowania ochrony kredytowej jako uznanej ochrony kredytowej do celów niniejszego rozdziału jest dokonanie transferu ryzyka kredytowego, przeniesionego do portfela handlowego, na rzecz osoby trzeciej lub osób trzecich.

▼B

Jeżeli wewnętrzny instrument zabezpieczający został zastosowany zgodnie z akapitem pierwszym, a wymogi określone w niniejszym rozdziale zostały spełnione, do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty, w przypadku gdy zostają one objęte ochroną kredytową nierzeczywistą, instytucje stosują zasady ustanowione w sekcjach 4–6.

▼M17

3. Kredytowe instrumenty pochodne uruchamiane pierwszym niewykonaniem zobowiązania i wszystkie inne kredytowe instrumenty pochodne uruchamiane n-tym niewykonaniem zobowiązania nie stanowią uznanych rodzajów ochrony kredytowej nierzeczywistej na mocy niniejszego rozdziału.

▼M8

Artykuł 204a

Uznane rodzaje instrumentów pochodnych na akcje

1. Instytucje mogą wykorzystywać instrumenty pochodne na akcje, które są swapami przychodu całkowitego lub które mają podobne do nich właściwości ekonomiczne, jako uznaną ochronę kredytową wyłącznie w celu stosowania wewnętrznych instrumentów zabezpieczających.

W przypadku gdy instytucja nabywa ochronę kredytową poprzez swap przychodu całkowitego i księguje płatności netto otrzymane z tytułu swapu jako przychody netto, lecz nie księguje kompensowania zmniejszenia wartości zabezpieczonego składnika aktywów poprzez obniżenie wartości godziwej lub zwiększenie rezerw, taka ochrona kredytowa nie kwalifikuje się jako uznana ochrona kredytowa.

2. W przypadku gdy instytucja wykorzystuje wewnętrzny instrument zabezpieczający, stosując instrument pochodny na akcje, warunkiem zakwalifikowania wewnętrznego instrumentu zabezpieczającego jako uznanej ochrony kredytowej do celów niniejszego rozdziału jest dokonanie transferu ryzyka kredytowego, przeniesionego do portfela handlowego, na rzecz osoby trzeciej lub osób trzecich.

W przypadku gdy wewnętrzny instrument zabezpieczający został zastosowany zgodnie z akapitem pierwszym, a wymogi określone w niniejszym rozdziale zostały spełnione, do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty, w przypadku gdy zostają one objęte ochroną kredytową nierzeczywistą, instytucje stosują zasady określone w sekcjach 4–6 niniejszego rozdziału.

▼B

Sekcja 3

Wymogi

Podsekcja 1

Ochrona kredytowa rzeczywista

Artykuł 205

Wymogi dotyczące umów o kompensowaniu pozycji bilansowych innych niż umowy ramowe o kompensowaniu, o których mowa w art. 206

Umowy o kompensowaniu pozycji bilansowych inne niż umowy ramowe o kompensowaniu, o których mowa w art. 206, kwalifikują się jako uznana forma ograniczania ryzyka kredytowego, jeżeli spełnione są wszystkie wskazane poniżej warunki:

a) umowy te są skuteczne prawnie i egzekwowalne we wszystkich właściwych jurysdykcjach, również w przypadku niewypłacalności lub upadłości kontrahenta;

b) instytucje są w stanie w dowolnym momencie określić wysokość aktywów i zobowiązań, które są przedmiotem tych umów;

▼B

c) instytucje w sposób ciągły monitorują i kontrolują ryzyka związane z zakończeniem ochrony kredytowej;

d) instytucje w sposób ciągły monitorują i kontrolują istotne ekspozycje w kwocie netto.

Artykuł 206

Wymogi dotyczące umów ramowych o kompensowaniu zobowiązań obejmujących transakcje odkupu lub transakcje udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów bądź inne transakcje oparte na rynku kapitałowym

Umowy ramowe o kompensowaniu zobowiązań obejmujące transakcje odkupu, transakcje udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów bądź inne transakcje oparte na rynku kapitałowym kwalifikują się jako uznana forma ograniczania ryzyka kredytowego, jeżeli zabezpieczenie ustanowione na mocy tych umów spełnia wszystkie wymogi określone w art. 207 ust. 2–4 oraz jeżeli spełnione są wszystkie wskazane poniżej warunki:

a) są one skuteczne prawnie i egzekwowalne we wszystkich właściwych jurysdykcjach, również w przypadku niewypłacalności lub upadłości kontrahenta;

b) dają stronie wypełniającej zobowiązania prawo do szybkiego zakończenia i likwidacji wszystkich transakcji objętych umową, w przypadku gdy kontrahent nie wywiązuje się ze swoich zobowiązań, w tym w przypadku jego upadłości lub niewypłacalności;

c) zawierają postanowienia dotyczące kompensowania zysków i strat z transakcji rozliczonych w ramach umowy, tak aby jedna strona była drugiej dłużna pojedynczą kwotę netto.

Artykuł 207

Wymogi dotyczące zabezpieczenia finansowego

1. Bez względu na zastosowane podejście i metodę, zabezpieczenie finansowe i złoto kwalifikują się jako uznane zabezpieczenie, jeżeli spełnione zostaną wszystkie wymogi określone w ust. 2–4.

2. Nie zachodzi istotna dodatnia korelacja między jakością kredytową dłużnika a wartością zabezpieczenia. Gdyby wartość zabezpieczenia uległa znacznemu obniżeniu, nie oznacza to samo w sobie znacznego pogorszenia jakości kredytowej danego dłużnika. Gdyby jakość kredytowa danego dłużnika obniżyła się do wartości krytycznej, nie oznacza to samo w sobie znacznego obniżenia wartości zabezpieczenia.

Papiery wartościowe emitowane przez dłużnika lub jakikolwiek podmiot powiązany w ramach grupy nie kwalifikują się jako uznane zabezpieczenie. Niezależnie od powyższego, emitowane przez dłużnika obligacje zabezpieczone spełniające warunki określone w art. 129 kwalifikują się jako uznane zabezpieczenie, jeżeli są przyjęte jako zabezpieczenie transakcji odkupu, pod warunkiem że spełniają warunek określony w akapicie pierwszym.

▼B

3. Instytucje spełniają wszelkie wymogi umowne i ustawowe oraz podejmują wszelkie konieczne kroki, aby zapewnić egzekwowalność umów o zabezpieczenie na mocy prawa mającego zastosowanie do ich tytułu do zabezpieczenia.

Instytucje przeprowadziły odpowiednią weryfikację prawną potwierdzającą egzekwowalność umów o zabezpieczenie we wszystkich właściwych jurysdykcjach. W razie potrzeby przeprowadzają one ponowną weryfikację, aby sprawdzić, czy są one nadal egzekwowalne.

4. Instytucje spełniają wszystkie wskazane poniżej wymogi operacyjne:

a) w odpowiedni sposób dokumentują umowy o zabezpieczenie i ustanawiają przejrzyste i solidne procedury szybkiego upłynniania zabezpieczenia;

b) stosują solidne procedury i procesy kontroli ryzyka wynikającego ze stosowania zabezpieczenia, w tym ryzyka nieprawidłowej lub ograniczonej ochrony kredytowej, ryzyka wyceny, ryzyka związanego z zakończeniem ochrony kredytowej, ryzyka koncentracji wynikającego ze stosowania zabezpieczenia oraz oddziaływania na ogólny profil ryzyka instytucji;

c) ustanawiają udokumentowane zasady postępowania i praktyki w odniesieniu do rodzajów i kwot przyjmowanego zabezpieczenia;

▼M17

d) obliczają wartość rynkową zabezpieczenia i odpowiednio ją aktualizują co najmniej raz na sześć miesięcy i za każdym razem, gdy mają powód, by sądzić, że nastąpiło znaczne zmniejszenie wartości rynkowej zabezpieczenia. Kwestie związane z ESG skłaniają do oceny, czy nastąpił znaczny spadek wartości rynkowej zabezpieczenia;

▼B

e) jeżeli zabezpieczenie jest zdeponowane u osoby trzeciej, podejmują odpowiednie kroki w celu zapewnienia rozdziału między zabezpieczeniem a aktywami własnymi osoby trzeciej;

f) zapewniają przeznaczenie odpowiednich zasobów, aby zagwarantować prawidłowość wykonywania umów o dostarczenie zabezpieczenia z kontrahentami finansującymi instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym i papiery wartościowe, mierzoną terminowością i prawidłowością wystosowywanych przez nie wezwań do uzupełnienia wartości depozytu zabezpieczającego oraz czasem reakcji na tego typu wezwania kierowane do nich;

g) ustanawiają zasady postępowania w zakresie zarządzania zabezpieczeniem w celu kontrolowania, monitorowania i sporządzania sprawozdań w odniesieniu do następujących kwestii:

(i) ryzyka, na jakie są one narażone w wyniku umów o dostarczenie zabezpieczenia;

▼B

(ii) ryzyka koncentracji w odniesieniu do poszczególnych rodzajów aktywów zabezpieczających;

(iii) ponownego wykorzystania zabezpieczenia, z uwzględnieniem potencjalnych braków płynności wynikających z ponownego wykorzystania zabezpieczenia otrzymanego od kontrahentów;

(iv) odstąpienie od praw w zakresie zabezpieczenia przekazanego kontrahentom.

5. Oprócz spełnienia wszystkich wymogów określonych w ust. 2–4, aby zabezpieczenie finansowe można było uznać za kwalifikujące się jako uznane zabezpieczenie według uproszczonej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych, rezydualny termin rozliczenia ochrony jest co najmniej tak samo długi jak rezydualny termin zapadalności ekspozycji.

Artykuł 208

Wymogi dotyczące zabezpieczenia w formie nieruchomości

1. Nieruchomość kwalifikuje się jako uznane zabezpieczenie wyłącznie w przypadku, gdy spełnione zostaną wszystkie wymogi określone w ust. 2–5.

2. Spełnione zostają następujące wymogi w zakresie pewności prawa:

a) hipoteka lub obciążenie podlegają egzekucji we wszystkich jurysdykcjach uznawanych za właściwe w momencie zawarcia umowy kredytowej oraz są prawidłowo i terminowo rejestrowane;

b) wszystkie wymogi prawne dotyczące ustanowienia zastawu zostały spełnione;

c) umowa o ochronie kredytowej oraz procedury prawne, na których jest oparta, pozwalają instytucji zrealizować wartość ochrony w odpowiednim terminie.

3. W odniesieniu do monitorowania wartości nieruchomości oraz wyceny nieruchomości spełnione zostają następujące wymogi:

a) instytucje regularnie monitorują wartość nieruchomości: nie rzadziej niż raz w roku w przypadku nieruchomości komercyjnych i co trzy lata w przypadku nieruchomości mieszkalnych. Instytucje przeprowadzają częstsze monitorowanie w przypadku wystąpienia istotnych zmian warunków rynkowych;

▼M17

b) wycena nieruchomości podlega weryfikacji, jeżeli informacje będące do dyspozycji instytucji wskazują, że wartość nieruchomości mogła istotnie się obniżyć w stosunku do ogólnych cen rynkowych, a weryfikację tę przeprowadza rzeczoznawca, który posiada kwalifikacje, zdolności i doświadczenie niezbędne do przeprowadzenia wyceny i który pozostaje niezależny od procesu decyzyjnego w sprawie udzielania kredytu; kwestie związane z ESG, w tym związane z ograniczeniami nałożonymi przez odpowiednie cele regulacyjne i akty prawne Unii i państw członkowskich, jak również – jeżeli dotyczy to instytucji prowadzących działalność w skali międzynarodowej – cele prawne i regulacyjne państw trzecich, uznaje się za wskazanie, że wartość nieruchomości mogła istotnie się obniżyć w stosunku do ogólnych cen rynkowych; w przypadku kredytów przekraczających 3 mln EUR lub 5 % funduszy własnych instytucji wycena nieruchomości jest weryfikowana przez takiego rzeczoznawcę przynajmniej raz na trzy lata.

▼M17

_____

3a. Do monitorowania wartości nieruchomości i identyfikacji nieruchomości wymagających aktualizacji wyceny, zgodnie z ust. 3, instytucje mogą wykorzystywać zaawansowane metody statystyczne lub inne metody matematyczne (zwane dalej „modelami”), pod warunkiem że metody te opracowywane są niezależnie od procesu decyzyjnego w sprawie udzielania kredytu i że spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) instytucje określają w swoich politykach i procedurach kryteria stosowania modeli do monitorowania wartości zabezpieczenia i identyfikacji nieruchomości wymagających aktualizacji wyceny; te polityki i procedury zapewniają zastosowanie modeli o udokumentowanych wynikach, uwzględniających zmienne specyficzne dla danego typu nieruchomości, wykorzystujących określone minimum niezbędnych dostępnych i odpowiednich informacji, a także uwzględniają niepewność modeli;

b) instytucje zapewniają, aby stosowane modele były:

   (i) specyficzne dla danej nieruchomości i lokalizacji z wystarczającym poziomem szczegółowości;

   (ii) aktualne i dokładne oraz poddawane solidnej i regularnej weryfikacji historycznej względem rzeczywistych zaobserwowanych cen transakcyjnych;

   (iii) oparte na wystarczająco dużej i reprezentatywnej próbie oraz na zaobserwowanych cenach transakcyjnych;

   (iv) oparte na aktualnych danych wysokiej jakości;

c) instytucje ponoszą ostateczną odpowiedzialność za adekwatność modeli i wyniki ich funkcjonowania;

d) instytucje zapewniają, aby dokumentacja modeli była aktualna;

e) instytucje posiadają odpowiednie procesy, systemy i zasoby informatyczne oraz dysponują wystarczającymi i dokładnymi danymi do celów monitorowania wartości zabezpieczenia na nieruchomości oraz identyfikacji nieruchomości wymagających aktualizacji wyceny opartych na modelach;

f) szacunki modeli są niezależnie walidowane, a procedura walidacji jest zasadniczo zgodna z zasadami określonymi w art. 185, w stosownych przypadkach.

▼B

4. Instytucje dokumentują w jasny sposób uznawane przez siebie rodzaje nieruchomości mieszkalnych i komercyjnych oraz związaną z nimi politykę kredytową.

▼M17

5. Nieruchomości wykorzystane w charakterze ochrony kredytowej są odpowiednio ubezpieczone od ryzyka powstania szkody, a instytucje posiadają procedury monitorowania adekwatności ubezpieczenia.

▼M17

Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 5 lit. a) ppkt (ii) i bez uszczerbku dla odstępstwa określonego w art. 92 ust. 3 akapit drugi, w odniesieniu do ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami powstałych przed dniem 1 stycznia 2025 r. instytucje, które stosują metodę IRB, o której mowa w rozdziale 3 niniejszego tytułu, z wykorzystaniem własnych oszacowań LGD, nie są zobowiązane do stosowania przepisów określonych w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

▼B

Artykuł 209

Wymogi dotyczące wierzytelności

1. Wierzytelności kwalifikują się jako uznane zabezpieczenie, jeżeli spełnione zostały wszystkie wymogi przewidziane w ust. 2 i 3.

2. Spełnione zostają następujące wymogi w zakresie pewności prawa:

a) mechanizm prawny, na mocy którego ustanowiono zabezpieczenie na rzecz instytucji kredytującej, jest solidny i skuteczny oraz zapewnia tej instytucji jasno określone prawa do zabezpieczenia, w tym prawo do zysków ze sprzedaży zabezpieczenia;

b) instytucje podejmują wszelkie kroki niezbędne do wypełnienia lokalnych wymogów w zakresie egzekwowalności praw przysługujących jej z tytułu zabezpieczenia. Roszczenia instytucji kredytujących do zabezpieczenia mają pierwszeństwo wobec innych roszczeń, chociaż mogą podlegać roszczeniom wierzycieli uprzywilejowanych przewidzianym w przepisach ustawowych;

c) instytucje przeprowadzają odpowiednią weryfikację prawną potwierdzającą egzekwowalność umów o zabezpieczenie we wszystkich właściwych jurysdykcjach;

d) instytucje w należyty sposób dokumentują zawierane przez siebie umowy o zabezpieczenie oraz ustanawiają przejrzyste i solidne procedury szybkiego przejmowania zabezpieczenia;

e) instytucje ustanawiają procedury służące zapewnieniu przestrzegania wszelkich warunków prawnych wymaganych, aby możliwe było ogłoszenie niewykonania zobowiązania przez kredytobiorcę i szybkie przejęcie zabezpieczenia;

f) w przypadku trudności finansowych kredytobiorcy lub niewykonania przez niego zobowiązania instytucje posiadają uprawnienia do zbycia lub cesji wierzytelności na rzecz innych stron bez zgody dłużników.

3. Spełnione zostają następujące wymogi w zakresie zarządzania ryzykiem:

a) instytucja ustanawia sprawną procedurę określania ryzyka kredytowego związanego z wierzytelnościami. Procedura taka obejmuje analizy działalności i branży kredytobiorcy oraz rodzaje klientów, z którymi kredytobiorca prowadzi interesy. Jeżeli instytucja opiera się na ustaleniach swoich kredytobiorców w zakresie zdolności kredytowej klientów, dokonuje ona przeglądu praktyk kredytowych kredytobiorców, aby ocenić ich solidność i wiarygodność;

▼B

b) różnica pomiędzy kwotą ekspozycji a wartością wierzytelności odzwierciedla wszystkie stosowne czynniki, łącznie z kosztami przejęcia zabezpieczenia, koncentracji w ramach pakietu wierzytelności zastawionych przez indywidualnego kredytobiorcę oraz potencjalnego ryzyka koncentracji w ramach ogółu ekspozycji instytucji, wykraczającego poza zakres objęty ogólnymi metodami zarządzania ryzykiem danej instytucji. Instytucje na bieżąco monitorują procedury stosowane w odniesieniu do wierzytelności. Przeprowadzają one również regularne kontrole w zakresie przestrzegania warunków umów kredytowych, zgodności z ograniczeniami w zakresie ochrony środowiska i innymi wymogami prawnymi;

c) wierzytelności zastawione przez kredytobiorcę są zdywersyfikowane i nie są nadmiernie skorelowane z tym kredytobiorcą. Jeżeli zachodzi istotna dodatnia korelacja, instytucje uwzględniają wynikające z tego faktu ryzyko przy ustalaniu marży na całą pulę zabezpieczeń;

d) instytucje nie wykorzystują wierzytelności od jednostek powiązanych z kredytobiorcą, w tym jednostek zależnych i pracowników, jako uznanej ochrony kredytowej;

e) instytucje ustanawiają udokumentowaną procedurę ściągania wierzytelności w przypadku niekorzystnych warunków. Instytucje ustanawiają instrumenty niezbędne do ściągania należności, nawet jeżeli w zakresie ściągania należności zazwyczaj polegają one na kredytobiorcach.

Artykuł 210

Wymogi dotyczące innych zabezpieczeń rzeczowych

Zabezpieczenie rzeczowe inne niż zabezpieczenie w formie nieruchomości kwalifikuje się jako uznane zabezpieczenie według metody IRB, jeżeli spełnione zostały wszystkie wskazane poniżej warunki:

a) umowa o zabezpieczenie, na mocy której ustanowiono zabezpieczenie rzeczowe wobec instytucji, jest skuteczna prawnie i możliwa do wyegzekwowania we wszystkich właściwych jurysdykcjach i pozwala tej instytucji zrealizować w odpowiednim terminie wartość zabezpieczenia;

b) z jedynym wyjątkiem dopuszczalnych roszczeń, którym przysługuje pierwszeństwo, o których mowa w art. 209 ust. 2 lit. b), jedynie pierwsze prawo zastawu na zabezpieczeniu lub obciążenie dotyczące majątku stanowiącego zabezpieczenie kwalifikuje się jako uznane zabezpieczenie, a instytucja ma pierwszeństwo przed wszystkimi innymi kredytodawcami do zrealizowanych zysków z zabezpieczenia;

c) instytucje monitorują wartość zabezpieczenia często i co najmniej raz do roku. Instytucje przeprowadzają częstsze monitorowanie w przypadku wystąpienia istotnych zmian warunków rynkowych;

d) umowa kredytowa zawiera szczegółowy opis zabezpieczenia i szczegółowe dane dotyczące sposobu i częstotliwości przeprowadzania aktualizacji wyceny;

e) instytucje w jasny sposób dokumentują w wewnętrznych zasadach i procedurach kredytowych dostępnych do wglądu akceptowane przez siebie rodzaje zabezpieczenia rzeczowego oraz ustanowione zasady i procedury określania odpowiedniej wartości każdego rodzaju zabezpieczenia w stosunku do kwoty ekspozycji;

▼B

f) polityka kredytowa instytucji w zakresie struktury transakcji określa następujące elementy:

(i) wymogi w zakresie odpowiedniego zabezpieczenia dotyczące kwoty ekspozycji;

(ii) możliwości łatwego upłynnienia zabezpieczenia;

(iii) możliwości obiektywnego ustalenia ceny lub wartości rynkowej;

(iv) częstotliwości, z jaką można tę wartość uzyskać w łatwy sposób, w tym w postaci oceny lub wyceny przez biegłych;

(v) zmienności wartości zabezpieczenia lub wskaźnika zastępczego tej zmienności;

▼M17

g) przy przeprowadzaniu wyceny i aktualizacji wyceny instytucje w pełni uwzględniają ewentualne pogorszenie jakości lub zużycie czasowe zabezpieczenia, zwracając szczególną uwagę na wpływ upływu czasu na zabezpieczenie, którego wartość zależy od mody lub daty; w przypadku zabezpieczenia rzeczowego zużycie czasowe zabezpieczenia obejmuje również aspekty wyceny odnoszące się do ESG i związane z zakazami lub ograniczeniami nałożonymi przez odpowiednie cele regulacyjne i akty prawne Unii i państw członkowskich, jak również – w przypadkach, gdy ma to zastosowanie do instytucji prowadzących działalność w skali międzynarodowej – cele prawne i regulacyjne państw trzecich;

▼B

h) instytucjom przysługuje prawo do fizycznej kontroli zabezpieczenia. Ustanawiają one również zasady i procedury dotyczące wykonywania prawa do fizycznej kontroli;

i) zabezpieczenie przyjęte jako ochrona jest odpowiednio ubezpieczone od ryzyka powstania szkody, a instytucje ustanawiają procedury służące do monitorowania tego wymogu.

▼M17

Jeżeli na podstawie umowy ogólnej o zabezpieczenie, lub z tytułu innej formy zastawu na zmiennych składnikach majątkowych, instytucji kredytującej przysługuje zarejestrowane roszczenie w stosunku do aktywów przedsiębiorstwa i jeżeli roszczenie to obejmuje zarówno aktywa, których nie uznaje się jako zabezpieczenia zgodnie z metodą IRB, jak i aktywa, które uznaje się jako zabezpieczenie zgodnie z metodą IRB, instytucja może uznać te ostatnie aktywa za uznaną ochronę kredytową rzeczywistą. W takim przypadku warunkiem uznania jest spełnienie przez te aktywa wymogów uznania jako zabezpieczenia zgodnie z metodą IRB określonych w niniejszym rozdziale.

▼B

Artykuł 211

Wymogi dotyczące uznawania zabezpieczeń ekspozycji z tytułu leasingu

Instytucje uznają ekspozycje z tytułu transakcji leasingu za zabezpieczone tym samym typem nieruchomości co przedmiot leasingu, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

▼B

a) spełnione są warunki uznania nieruchomości będącej przedmiotem leasingu jako uznanego zabezpieczenia określone, stosownie do przypadku, w art. 208 lub 210;

b) leasingodawca stosuje solidny system zarządzania ryzykiem w odniesieniu do wykorzystania przedmiotu leasingu, jego lokalizacji, wieku oraz okresu przewidywanego użytkowania, w tym właściwe monitorowanie wartości zabezpieczenia;

c) leasingodawca dysponuje prawem własności do przedmiotu leasingu i ma możliwość egzekwowania w odpowiednim terminie praw przysługujących mu jako jego właścicielowi;

d) jeżeli nie określono tego przy obliczaniu wartości LGD, różnica pomiędzy wartością niespłaconej kwoty a rynkową wartością zabezpieczenia nie może zawyżać zakresu ograniczenia ryzyka kredytowego aktywów będących przedmiotem leasingu.

Artykuł 212

Wymogi dotyczące innych rodzajów ochrony kredytowej rzeczywistej

1. Środki pieniężne zdeponowane w instytucji będącej osobą trzecią lub bankowe instrumenty pieniężne utrzymywane przez instytucję będącą osobą trzecią kwalifikują się do objęcia ich traktowaniem określonym w art. 232 ust. 1, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) wierzytelność stanowiąca należność kredytobiorcy wobec instytucji będącej osobą trzecią jest oficjalnie zastawiona lub scedowana na rzecz instytucji kredytującej, a taki zastaw lub cesja są skuteczne prawnie i egzekwowalne we wszystkich właściwych jurysdykcjach, a także bezwarunkowe i nieodwołalne;

b) instytucja będąca osobą trzecią jest powiadomiona o zastawie lub cesji;

c) w następstwie takiego powiadomienia instytucja będąca osobą trzecią może dokonywać płatności jedynie na rzecz instytucji kredytującej lub na rzecz innych osób wyłącznie po uzyskaniu uprzedniej zgody tej instytucji;

2. Polisy ubezpieczeniowe na życie zastawione na rzecz instytucji kredytującej kwalifikują się jako uznane zabezpieczenie, jeżeli spełnione zostały wszystkie wskazane poniżej warunki:

a) polisa ubezpieczeniowa na życie jest oficjalnie zastawiona lub scedowana na rzecz instytucji kredytującej;

b) zakład ubezpieczeń na życie jest powiadamiany o zastawie lub cesji polisy, w następstwie czego nie może on wypłacać kwot należnych zgodnie z umową bez uprzedniej zgody instytucji kredytującej;

c) instytucja kredytująca ma prawo wypowiedzenia polisy i zażądania wypłaty wartości wykupu w przypadku niewykonania zobowiązania przez kredytobiorcę;

d) instytucja kredytująca jest informowana o wszelkich płatnościach z tytułu polisy, z którymi ubezpieczający zalega;

▼B

e) ochrona kredytowa obejmuje cały okres spłacania kredytu. Jeżeli nie jest to możliwe, ponieważ stosunek ubezpieczenia wygasa przed wygaśnięciem stosunku kredytowego, instytucja zapewnia, by kwota wynikająca z umowy ubezpieczenia stanowiła dla niej zabezpieczenie do końca okresu obowiązywania umowy kredytowej;

f) zastaw lub cesja są skuteczne prawnie i egzekwowalne we wszystkich jurysdykcjach uznawanych za właściwe w momencie zawierania umowy kredytowej;

g) wartość wykupu jest ogłaszana przez zakład ubezpieczeń na życie i nie podlega zmniejszeniu;

h) wartość wykupu jest wypłacana przez zakład ubezpieczeń na życie w odpowiednim terminie na żądanie;

i) nie można żądać wypłaty wartości wykupu bez uprzedniej zgody instytucji;

j) zakład ubezpieczeń na życie podlega przepisom dyrektywy 2009/138/WE lub podlega nadzorowi właściwego organu państwa trzeciego, którego ustalenia nadzorcze i regulacyjne są co najmniej równoważne ustaleniom stosowanym w Unii.

Podsekcja 2

Ochrona kredytowa nierzeczywista i obligacje powiązane z ryzykiem kredytowym

Artykuł 213

Wspólne wymogi dotyczące gwarancji i kredytowych instrumentów pochodnych

▼M17

1. Z zastrzeżeniem art. 214 ust. 1, ochrona kredytowa wynikająca z gwarancji lub kredytowego instrumentu pochodnego stanowi uznaną ochronę kredytową nierzeczywistą, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) ochrona kredytowa jest bezpośrednia;

b) zakres ochrony kredytowej jest jasno określony i bezsporny;

c) umowa o ochronę kredytową nie zawiera żadnych klauzul, których wypełnienie leży poza bezpośrednią kontrolą instytucji kredytującej i które:

(i) umożliwiałyby dostawcy ochrony jednostronne wypowiedzenie lub zmianę ochrony kredytowej;

(ii) podniosłyby faktyczny koszt ochrony kredytowej w przypadku obniżenia jakości kredytowej zabezpieczonej ekspozycji;

(iii) mogłyby zwolnić dostawcę ochrony z obowiązku terminowej wypłaty w przypadku niedokonania którejkolwiek z należnych płatności przez dłużnika pierwotnego lub wygaśnięcia umowy leasingowej do celów uznania gwarantowanej wartości rezydualnej zgodnie z art. 134 ust. 7 i art. 166 ust. 4;

▼M17

(iv) mogłyby dopuszczać skrócenie przez dostawcę ochrony okresu obowiązywania ochrony kredytowej;

d) umowa o ochronę kredytową jest prawnie skuteczna i egzekwowalna we wszystkich jurysdykcjach, które są istotne w momencie zawarcia umowy kredytowej.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) klauzula w umowie o ochronę kredytową przewidująca, że wadliwa procedura należytej staranności lub oszustwo ze strony instytucji kredytującej unieważnia lub zmniejsza zakres ochrony kredytowej udzielonej przez gwaranta, nie wyklucza uznania tej ochrony kredytowej.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) dostawca ochrony może dokonać jednej płatności ryczałtowej na poczet wszystkich kwot z tytułu roszczenia lub może przejąć przyszłe zobowiązania płatnicze dłużnika objęte umową o ochronę kredytową.

▼B

2. Instytucja wykazuje wobec właściwych organów, że posiada odpowiednie systemy zarządzania możliwą koncentracją ryzyka związanego ze stosowaniem przez nią gwarancji i kredytowych instrumentów pochodnych. Instytucja potrafi wykazać w sposób zadowalający właściwe organy, w jaki sposób jej strategia dotycząca stosowania kredytowych instrumentów pochodnych i gwarancji współdziała z prowadzonym przez nią procesem zarządzania ogólnym profilem ryzyka.

3. Instytucja wypełnia wszelkie wymogi umowne i ustawowe oraz podejmuje wszelkie konieczne kroki, aby zapewnić egzekwowalność swojej ochrony kredytowej nierzeczywistej na mocy prawa mającego zastosowanie do jej tytułu do ochrony kredytowej.

Instytucja muszą przeprowadzić odpowiednią weryfikację prawną potwierdzającą egzekwowalność ochrony kredytowej nierzeczywistej we wszystkich właściwych jurysdykcjach. W razie potrzeby przeprowadza ona ponowną weryfikację, aby sprawdzić, czy ochrona ta jest nadal egzekwowalna.

Artykuł 214

Kontrgwarancje państwowe i inne kontrgwarancje sektora publicznego

1. Instytucje mogą uznać ekspozycje, o których mowa w ust. 2, za chronione gwarancją wydaną przez jednostki wymienione w tym ustępie, o ile spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) kontrgwarancja obejmuje wszystkie elementy ryzyka kredytowego związanego z daną wierzytelnością;

b) zarówno pierwotna gwarancja, jak i kontrgwarancja spełniają wymogi dotyczące gwarancji określone w art. 213 i w art. 215 ust. 1, przy czym wymóg bezpośredniego charakteru kontrgwarancji nie musi być spełniony;

c) ochrona jest mocna i żadne dane historyczne nie wskazują, że ochrona na podstawie kontrgwarancji nie jest faktycznie równoważna ochronie zapewnianej przez bezpośrednią gwarancję danej jednostki.

2. Ust. 1 ma zastosowanie do ekspozycji chronionych gwarancją, która jest objęta kontrgwarancją przez dowolną z poniższych jednostek:

▼B

a) rząd centralny lub bank centralny;

b) samorząd regionalny lub władze lokalne;

c) podmiot sektora publicznego, należności od którego traktuje się jako należności od rządu centralnego zgodnie z art. 116 ust. 4;

d) wielostronny bank rozwoju lub organizacja międzynarodowa, którym na mocy, odpowiednio, art. 117 ust. 2 i art. 118 przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %;

e) podmiot sektora publicznego, do należności od którego stosuje się przepisy art. 116 ust. 1 i 2.

3. Instytucje stosują podejście przewidziane w przepisach ust. 1 również do ekspozycji, która nie jest zabezpieczona kontrgwarancją żadnej z jednostek wymienionych w ust. 2, jeżeli kontrgwarancja tej ekspozycji jest sama bezpośrednio zabezpieczona gwarancją jednej z tych jednostek oraz jeżeli są spełnione warunki określone w ust. 1.

Artykuł 215

Dodatkowe wymogi dotyczące gwarancji

1. Gwarancje stanowią uznaną ochronę kredytową nierzeczywistą, jeżeli są spełnione wszystkie warunki określone w art. 213 oraz wszystkie warunki wymienione poniżej:

▼M17

a) w przypadku stwierdzenia faktu niewykonania zobowiązania lub nieuregulowania płatności przez dłużnika instytucja kredytująca ma prawo we właściwym czasie zażądać od gwaranta kwot z tytułu roszczenia, w odniesieniu do których zapewniana jest ochrona;

▼B

b) gwarancja jest wyraźnie udokumentowanym zobowiązaniem podjętym przez gwaranta;

c) spełniony jest jeden z poniższych warunków:

(i) gwarancja obejmuje wszystkie rodzaje płatności, których dłużnik ma dokonać w związku z należnością;

(ii) jeżeli niektóre rodzaje płatności są wyłączone z zakresu gwarancji, instytucja kredytująca skorygowała wartość gwarancji, aby uwzględnić jej ograniczony zakres.

▼M17

Płatność ze strony gwaranta nie zależy od tego, czy instytucja kredytująca uprzednio zażądała płatności od dłużnika.

W przypadku ochrony kredytowej nierzeczywistej obejmującej hipoteczne kredyty mieszkaniowe wymogi, o których mowa w art. 213 ust. 1 lit. c) ppkt (iii) oraz w akapicie pierwszym lit. a) niniejszego ustępu, muszą być spełnione w okresie 24 miesięcy.

▼M17

2. W przypadku gwarancji zapewnianych w ramach funduszy gwarancji wzajemnych lub udzielanych lub kontrgwarantowanych przez jednostki wymienione w art. 214 ust. 2 wymogi określone w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu i w art. 213 ust. 1 lit. c) ppkt (iii) uznaje się za spełnione, jeżeli jest spełniony jeden z następujących warunków:

a) wskutek stwierdzenia faktu niewykonania zobowiązania lub nieuregulowania płatności przez pierwotnego dłużnika instytucja kredytująca ma prawo uzyskać we właściwym czasie od gwaranta płatność tymczasową, która spełnia oba następujące warunki:

(i) płatność tymczasowa odzwierciedla rzetelne oszacowanie kwoty straty, jaką może ponieść instytucja kredytująca, w tym strat z tytułu nieuregulowanych odsetek i innych rodzajów płatności, które kredytobiorca jest zobowiązany dokonać;

(ii) płatność tymczasowa jest proporcjonalna do zakresu gwarancji;

b) instytucja kredytująca może wykazać w sposób zadowalający właściwy organ, że skutki gwarancji obejmującej również straty z tytułu nieuregulowanych odsetek i innych rodzajów płatności, które kredytobiorca jest zobowiązany dokonać, uzasadniają taki sposób traktowania; uzasadnienie to jest odpowiednio udokumentowane i podlega specjalnym wewnętrznym procedurom zatwierdzenia i audytu.

▼B

Artykuł 216

Dodatkowe wymogi dotyczące kredytowych instrumentów pochodnych

1. Kredytowy instrument pochodny kwalifikuje się jako uznana ochrona kredytowa nierzeczywista, jeżeli są spełnione wszystkie warunki określone w art. 213 oraz wszystkie warunki wymienione poniżej:

a) do zdarzeń kredytowych określonych w umowie dotyczącej kredytowego instrumentu pochodnego należą:

(i) niezapłacenie kwot należnych zgodnie z warunkami zobowiązania bazowego obowiązującymi w momencie takiego braku płatności, przy uwzględnieniu okresu karencji, który jest taki sam jak okres karencji zobowiązania bazowego lub krótszy;

(ii) upadłość, niewypłacalność, niezdolność dłużnika do spłaty długów, niepłacenie długów przez dłużnika w terminie ich wymagalności lub złożenie przez niego pisemnego oświadczenia o ogólnej niezdolności do spłaty długów w terminie ich wymagalności oraz zdarzenia o podobnym charakterze;

(iii) restrukturyzacja zobowiązania bazowego obejmująca umorzenie lub odroczenie spłaty kwoty głównej, odsetek lub opłat, prowadząca do zdarzenia straty kredytowej;

b) jeżeli w przypadku kredytowych instrumentów pochodnych dopuszcza się rozliczenie gotówkowe:

(i) instytucje ustanawiają solidny proces wyceny umożliwiający wiarygodne oszacowanie straty;

▼B

(ii) uzyskanie wycen zobowiązania bazowego po zdarzeniu kredytowym następuje w ściśle określonym terminie;

c) jeżeli do rozliczenia są wymagane prawo i zdolność nabywcy ochrony do przeniesienia zobowiązania bazowego na dostawcę ochrony, zgodnie z warunkami zobowiązania bazowego nie można bez podania powodu odmówić wydania zgody wymaganej do takiego przeniesienia;

d) w sposób wyraźny wskazane są strony odpowiedzialne za stwierdzenie, czy zdarzenie kredytowe miało miejsce;

e) stwierdzenie, czy zdarzenie kredytowe wystąpiło, nie należy wyłącznie do dostawcy ochrony;

f) nabywca ochrony ma prawo lub możliwość powiadomienia dostawcy ochrony o wystąpieniu zdarzenia kredytowego.

Jeżeli zdarzenia kredytowe nie obejmują restrukturyzacji zobowiązania bazowego, o której mowa w lit. a) ppkt (iii), ochrona kredytowa może pomimo to zostać uznana, z zastrzeżeniem obniżenia wartości zgodnie z art. 233 ust. 2.

2. Niedopasowanie między zobowiązaniem bazowym a zobowiązaniem referencyjnym w ramach kredytowego instrumentu pochodnego lub między zobowiązaniem bazowym a zobowiązaniem wykorzystywanym do stwierdzenia wystąpienia zdarzenia kredytowego jest dozwolone wyłącznie wtedy, gdy są spełnione oba poniższe warunki:

a) zobowiązanie referencyjne lub zobowiązanie wykorzystywane do stwierdzenia wystąpienia zdarzenia kredytowego, w zależności od przypadku, mają równy lub niższy stopień uprzywilejowania niż zobowiązanie bazowe;

b) zobowiązanie bazowe i zobowiązanie referencyjne lub zobowiązanie wykorzystywane do stwierdzenia wystąpienia zdarzenia kredytowego, w zależności od przypadku, dotyczą tego samego dłużnika, a ponadto istnieją egzekwowalne na mocy prawa obustronne klauzule stwierdzania niewykonania zobowiązań lub przekrojowe klauzule przyspieszenia spłaty pożyczki.

▼M17

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, w przypadku ekspozycji wobec przedsiębiorstw objętej kredytowym instrumentem pochodnym, zdarzenie kredytowe, o którym mowa w lit. a) ppkt (iii) tego ustępu, nie musi być określone w instrumencie pochodnym, o ile spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) zmiana terminu zapadalności, kwoty głównej, kuponu, waluty lub uprzywilejowania bazowej ekspozycji wobec przedsiębiorstw wymaga 100 % głosów;

b) dla siedziby prawnej, w której zarządza się ekspozycją wobec przedsiębiorstw, istnieje ugruntowany kodeks postępowania upadłościowego, który pozwala na reorganizację i restrukturyzację przedsiębiorstwa oraz zapewnia uporządkowane zaspokojenie roszczeń wierzycieli.

Jeżeli warunki określone w lit. a) i b) niniejszego ustępu nie są spełnione, ochrona kredytowa może mimo to być uznana, z zastrzeżeniem obniżenia jej wartości zgodnie z art. 233 ust. 2.

▼B

Sekcja 4

Obliczanie skutków ograniczenia ryzyka kredytowego

Podsekcja 1

Ochrona kredytowa rzeczywista

Artykuł 218

Obligacje powiązane z ryzykiem kredytowym

Inwestycje w obligacje powiązane z ryzykiem kredytowym emitowane przez instytucję kredytującą można traktować jako zabezpieczenie gotówkowe do celów obliczania skutku ochrony kredytowej rzeczywistej zgodnie z niniejszą podsekcją, pod warunkiem że swap ryzyka kredytowego w ramach obligacji powiązanej z ryzykiem kredytowym stanowi uznaną ochronę kredytową nierzeczywistą. Do celów określenia, czy swap ryzyka kredytowego w ramach obligacji powiązanej z ryzykiem kredytowym stanowi uznaną ochronę kredytową nierzeczywistą, instytucja może uznać warunek określony w art. 194 ust. 6 lit. c) za spełniony.

▼M17

Artykuł 219

Kompensowanie pozycji bilansowych

Kredyty udzielane instytucji kredytującej oraz depozyty w niej składane objęte kompensowaniem pozycji bilansowych instytucja traktuje jako zabezpieczenie gotówkowe do celów obliczania skutku ochrony kredytowej rzeczywistej dla tych kredytów i depozytów instytucji kredytującej objętych kompensowaniem pozycji bilansowych.

▼B

Artykuł 220

▼M17

Stosowanie metody nadzorczej obliczania korekt z tytułu zmienności do umów ramowych o kompensowaniu zobowiązań

1. Instytucje, które obliczają „w pełni skorygowaną wartość ekspozycji” (E*) w odniesieniu do ekspozycji podlegających uznanej umowie ramowej o kompensowaniu zobowiązań obejmującej transakcje finansowane z użyciem papierów wartościowych lub inne transakcje oparte na rynku kapitałowym, obliczają korekty z tytułu zmienności, które muszą stosować, przy użyciu metody nadzorczej obliczania korekt z tytułu zmienności określonej w art. 223–227 w odniesieniu do kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych.

▼B

2. Do celów obliczenia E* instytucje:

a) obliczają pozycję netto w każdej grupie papierów wartościowych lub w każdym rodzaju towarów poprzez odjęcie kwoty określonej w ppkt (ii) od kwoty określonej w ppkt (i):

   (i) całkowitej wartości grupy papierów wartościowych lub towarów tego samego rodzaju przekazanych w ramach pożyczki, sprzedanych lub dostarczonych na mocy umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań;

▼B

(ii) całkowitej wartości grupy papierów wartościowych lub towarów tego samego rodzaju pożyczonych, nabytych lub otrzymanych na mocy umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań;

b) obliczają wartość pozycji netto w każdej walucie innej niż waluta rozliczeniowa umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań poprzez odjęcie kwoty określonej w ppkt (ii) od kwoty określonej w ppkt (i):

(i) sumy całkowitej wartości papierów wartościowych denominowanych w tej walucie przekazanych w ramach pożyczki, sprzedanych lub dostarczonych na mocy umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań i kwoty środków pieniężnych w tej walucie, przekazanych w formie kredytu lub przelanych na mocy tej umowy;

(ii) sumy całkowitej wartości papierów wartościowych denominowanych w tej walucie, pożyczonych, nabytych lub otrzymanych na mocy umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań i kwoty środków pieniężnych w tej walucie pożyczonych lub otrzymanych na mocy tej umowy;

▼M17

c) stosują korektę z tytułu zmienności lub, w stosownych przypadkach, korektę z tytułu zmienności w wartościach bezwzględnych odpowiednią dla danej grupy papierów wartościowych lub danego rodzaju towarów do wartości bezwzględnej dodatniej lub ujemnej pozycji netto w papierach wartościowych należących do tej grupy papierów wartościowych lub do towarów należących do tego rodzaju towarów;

▼B

d) stosują korektę z tytułu zmienności kursu walutowego (fx) do dodatniej lub ujemnej pozycji netto w każdej walucie innej niż waluta rozliczeniowa umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań.

▼M17

3. Instytucje obliczają E * według następującego wzoru:

$$E^* = \max\left(0; \sum_i E_i - \sum_j C_j + 0{,}4 \cdot E_{\text{net}} + 0{,}6 \cdot \frac{E_{\text{gross}}}{\sqrt{N}} + \sum_k \left|E_k^{\text{fx}}\right| \cdot H_k^{\text{fx}}\right)$$

gdzie:

i = indeks, który oznacza wszystkie osobne papiery wartościowe, towary lub pozycje na rynku kasowym w ramach umowy, które są przedmiotem pożyczki udzielonej kontrahentowi przez instytucję, sprzedane przez instytucję w ramach umowy z udzielonym przyrzeczeniem odkupu albo przekazane przez instytucję na rzecz kontrahenta;

j = indeks, który oznacza wszystkie osobne papiery wartościowe, towary lub pozycje na rynku kasowym w ramach umowy, które są przedmiotem pożyczki zaciągniętej przez instytucję, zakupione przez instytucję w ramach umowy z udzielonym przyrzeczeniem odsprzedaży albo posiadane przez instytucję;

k = indeks, który oznacza wszystkie osobne waluty, w których denominowane są wszelkie papiery wartościowe, towary lub pozycje na rynku kasowym w ramach umowy;

▼**M17**

E_i = wartość ekspozycji z tytułu danego papieru wartościowego, danego towaru lub danej pozycji na rynku kasowym i, które pożyczono, sprzedano w ramach umowy z udzielonym przyrzeczeniem odkupu albo przekazano kontrahentowi na podstawie umowy, która to wartość miałaby zastosowanie w przypadku braku ochrony kredytowej, jeżeli instytucje obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z przepisami rozdziału 2 lub 3, stosownie do przypadku;

C_j = wartość danego papieru wartościowego, danego towaru lub danej pozycji na rynku kasowym j, które są przedmiotem pożyczki zaciągniętej przez instytucję, zostały zakupione przez instytucję w ramach umowy z udzielonym przyrzeczeniem odsprzedaży albo które instytucja posiada na podstawie umowy;

E_k^{fx} = pozycja netto (dodatnia lub ujemna) w danej walucie k innej niż waluta rozliczeniowa umowy, obliczona zgodnie z ust. 2 lit. b);

H_k^{fx} = korekta z tytułu zmienności kursu walutowego dla waluty k;

E_{net} = ekspozycja netto umowy, obliczana w następujący sposób:

$$E_{\mathrm{net}} = \left| \sum_{l=1}^{N} |E_l^{\mathrm{sec}}| \cdot H_l^{\mathrm{sec}} \right|$$

gdzie:

l = indeks, który oznacza wszystkie odrębne grupy takich samych papierów wartościowych i wszystkie odrębne rodzaje takich samych towarów w ramach umowy;

E_l^{sec} = pozycja netto (dodatnia lub ujemna) dla danej grupy papierów wartościowych l lub dla danego rodzaju towarów l w ramach umowy, obliczona zgodnie z ust. 2 lit. a);

H_l^{sec} = korekta z tytułu zmienności właściwa dla danej grupy papierów wartościowych l lub danego rodzaju towarów l, obliczona zgodnie z ust. 2 lit. c). Znak H_l^{sec} określa się w następujący sposób:

a) element ten ma znak dodatni, jeżeli grupa papierów wartościowych l jest przedmiotem udzielonej pożyczki, została sprzedana w ramach umowy z udzielonym przyrzeczeniem odkupu lub jest przedmiotem transakcji, która przypomina udzielenie pożyczki papierów wartościowych albo umowę z udzielonym przyrzeczeniem odkupu;

b) element ten ma znak ujemny, jeżeli grupa papierów wartościowych l jest przedmiotem zaciągniętej pożyczki, została zakupiona w ramach umowy z udzielonym przyrzeczeniem odsprzedaży lub jest przedmiotem transakcji, która przypomina zaciągnięcie pożyczki papierów wartościowych albo umowę z otrzymanym przyrzeczeniem odsprzedaży;

N = łączna liczba odrębnych grup takich samych papierów wartościowych i odrębnych rodzajów takich samych towarów w ramach umowy; na potrzeby niniejszego obliczenia nie uwzględnia się grup i rodzajów E_i^{sec}, w przypadku których $|E_l^{\mathrm{sec}}|$ jest mniejsze od $\frac{1}{10} \max_i(|E_i^{\mathrm{sec}}|)$;

E_{gross} = ekspozycja brutto z tytułu umowy, obliczana w następujący sposób:

▼M17

$$E_{\text{gross}} = \sum_{l=1}^{N} |E_l^{\text{sec}}| \cdot |H_l^{\text{sec}}| \,.$$

▼B

4. Do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów bądź innych transakcji opartych na rynku kapitałowym objętych umowami ramowymi o kompensowaniu zobowiązań instytucje stosują E* obliczoną zgodnie z ust. 3 jako wartość ekspozycji dotyczącą ekspozycji wobec kontrahenta z tytułu transakcji objętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań do celów art. 113 według metody standardowej lub do celów rozdziału 3 według metody IRB.

5. Do celów ust. 2 i 3 „grupa papierów wartościowych” oznacza papiery wartościowe emitowane przez tę samą jednostkę, posiadające ten sam rok emisji i ten sam termin zapadalności oraz podlegające tym samym warunkom i takim samym okresom upłynnienia jak te wskazane w art. 224 i 225 w stosownych przypadkach.

Artykuł 221

Stosowanie metody modeli wewnętrznych do umów ramowych o kompensowaniu zobowiązań

▼M17

1. Do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych lub innych transakcji opartych na rynku kapitałowym innych niż transakcje na instrumentach pochodnych, objętych uznaną umową ramową o kompensowaniu zobowiązań, która spełnia wymogi określone w rozdziale 6 sekcja 7, instytucja może obliczać w pełni skorygowaną wartość ekspozycji (E*) dotyczącej umowy, stosując metodę modeli wewnętrznych, pod warunkiem że instytucja spełnia warunki określone w ust. 2.

2. Instytucja może korzystać z metody modeli wewnętrznych w przypadku spełnienia wszystkich poniższych warunków:

a) instytucja stosuje tę metodę jedynie w odniesieniu do ekspozycji, w przypadku których kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oblicza się zgodnie z metodą IRB określoną w rozdziale 3;

b) instytucja uzyskała zezwolenie na stosowanie tej metody od właściwego organu.

3. Instytucja, która stosuje metodę modeli wewnętrznych, stosuje tę metodę w odniesieniu do wszystkich kontrahentów i papierów wartościowych, z wyjątkiem portfeli nieistotnych, w przypadku których może stosować metodę nadzorczą obliczania korekt z tytułu zmienności określoną w art. 220.

▼B

4. Właściwe organy udzielają instytucji zezwolenia na stosowanie metody modeli wewnętrznych, wyłącznie jeżeli są przekonane, że stosowany przez nią system zarządzania ryzykiem związanym z transakcjami objętymi umową ramową o kompensowaniu zobowiązań opiera się na prawidłowych założeniach i został konsekwentnie wdrożony oraz jeżeli są spełnione poniższe normy jakościowe:

a) wewnętrzny model pomiaru ryzyka stosowany do obliczania potencjalnej zmienności cenowej dla transakcji jest ściśle powiązany z procesem bieżącego zarządzania ryzykiem instytucji i jest podstawą sprawozdań dotyczących ekspozycji na ryzyko, przekazywanych kadrze kierowniczej wyższego szczebla instytucji;

▼B

b) instytucja posiada jednostkę do spraw kontroli ryzyka, która spełnia wszystkie poniższe wymogi:

(i) jest niezależna od jednostek handlowych i podlega bezpośrednio kadrze kierowniczej wyższego szczebla;

(ii) odpowiada za opracowanie i wdrożenie systemu zarządzania ryzykiem instytucji;

(iii) sporządza i analizuje codzienne sprawozdania dotyczące wyników modelu pomiaru ryzyka i stosownych środków w zakresie limitów pozycji;

c) codzienne sprawozdania sporządzane przez jednostkę do spraw kontroli ryzyka są poddawane przeglądowi na szczeblu kadry kierowniczej posiadającej wystarczające uprawnienia, aby wprowadzać ograniczenia zajętych pozycji oraz całkowitej ekspozycji na ryzyko;

d) instytucja zatrudnia w swojej jednostce do spraw kontroli ryzyka wystarczającą liczbę pracowników mających wysokie kwalifikacje w zakresie korzystania z zaawansowanych modeli;

e) instytucja ustanowiła procedury monitorowania i zapewniania zgodności z udokumentowanym zbiorem wewnętrznych zasad i mechanizmów kontroli dotyczących całokształtu funkcjonowania systemu pomiaru ryzyka;

f) modele instytucji posiadają udokumentowaną historię potwierdzającą dostateczną dokładność pomiarów ryzyka, co potwierdza weryfikacja historyczna ich wyników obejmująca dane z co najmniej jednego roku;

g) instytucja często przeprowadza rygorystyczny program testów warunków skrajnych, których wyniki są poddawane przeglądowi przez kadrę kierowniczą wyższego szczebla i znajdują odzwierciedlenie w ustanawianych przez nią zasadach i limitach;

h) instytucja w ramach regularnego własnego procesu kontroli wewnętrznej dokonuje niezależnego przeglądu swojego systemu pomiaru ryzyka. Przegląd ten obejmuje działalność jednostek handlowych oraz niezależnej jednostki do spraw kontroli ryzyka;

i) co najmniej raz w roku instytucja dokonuje przeglądu swojego systemu zarządzania ryzykiem;

j) model wewnętrzny spełnia wymogi określone w art. 292 ust. 8 i 9 oraz w art. 294.

5. Używany przez instytucję wewnętrzny model pomiaru ryzyka obejmuje wystarczającą liczbę czynników ryzyka do tego, aby uwzględnić wszystkie istotne ryzyka cenowe.

Instytucja może stosować korelacje empiryczne w ramach kategorii ryzyka i pomiędzy kategoriami ryzyka, jeżeli jej system pomiaru korelacji jest solidny i został konsekwentnie wdrożony.

▼B

6. Instytucje stosujące metodę modeli wewnętrznych obliczają E* według następującego wzoru:

$$E^* = \max\left\{0, \left(\sum_i E_i - \sum_i C_i\right) + \textit{potential change in value}\right\}$$

gdzie:

E_i = wartość ekspozycji dla każdej z osobna ekspozycji *i* w ramach umowy, która to wartość miałaby zastosowanie przy braku ochrony kredytowej, jeżeli instytucje obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem przy użyciu metody standardowej lub jeżeli obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i kwoty oczekiwanej straty według metody IRB;

C_i = wartość papierów wartościowych pożyczonych, nabytych lub otrzymanych lub środków pieniężnych pożyczonych lub otrzymanych w odniesieniu do każdej takiej ekspozycji *i*.

Obliczając kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem przy użyciu modeli wewnętrznych, instytucje korzystają z wyników modelu uzyskanych na podstawie poprzedniego dnia roboczego.

7. Przy obliczaniu potencjalnej zmiany wartości, o której mowa w ust. 6, spełnione zostają wszystkie następujące normy:

a) obliczeń dokonuje się co najmniej raz dziennie;

b) obliczeń dokonuje się w oparciu o jednostronny przedział ufności 99 %;

c) obliczeń dokonuje się w oparciu o pięciodniowy równoważny okres upłynnienia; nie dotyczy to transakcji innych niż transakcje odkupu papierów wartościowych lub transakcje udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych, w odniesieniu do których stosuje się dziesięciodniowy równoważny okres upłynnienia;

d) obliczeń dokonuje się w oparciu o faktyczny okres obserwacji historycznej wynoszący co najmniej jeden rok, z wyjątkiem przypadków, w których znaczny wzrost zmienności cenowej uzasadnia krótszy okres obserwacji;

e) zbiór danych wykorzystywanych do obliczeń aktualizuje się co trzy miesiące.

Jeżeli transakcja odkupu, transakcja udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów i transakcja z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego bądź podobna transakcja lub pakiet kompensowania instytucji spełnia kryteria określone w art. 285 ust. 2, 3 i 4, minimalny okres utrzymywania dostosowuje się do okresu ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia, który miałby zastosowanie zgodnie z tymi ustępami w połączeniu z art. 285 ust. 5.

▼M17

_____

▼B

9. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:

a) zakresu pojęciowego terminu „portfel nieistotny” do celów ust. 3;

▼B

b) kryteriów służących ustaleniu, czy model wewnętrzny jest solidny i został wdrożony w sposób uczciwy do celu ust. 4 i 5 oraz umów ramowych o kompensowaniu zobowiązań.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 222

Uproszczona metoda ujmowania zabezpieczeń finansowych

1. Instytucje mogą stosować uproszczoną metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych, wyłącznie jeżeli obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według metody standardowej. Instytucja nie stosuje jednocześnie uproszczonej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych i kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych, z wyjątkiem do celów art. 148 ust. 1 i art. 150 ust. 1. Instytucje nie stosują tego wyjątku selektywnie w celu spełnienia zmniejszonych wymogów w zakresie funduszy własnych lub w celu przeprowadzenia arbitrażu regulacyjnego.

2. Zgodnie z uproszczoną metodą ujmowania zabezpieczeń finansowych instytucje przypisują uznanemu zabezpieczeniu finansowemu wartość równą jego wartości rynkowej określonej zgodnie z art. 207 ust. 4 lit. d).

▼M17

3. Tym częściom wartości ekspozycji, które są zabezpieczone wartością rynkową uznanego zabezpieczenia, instytucje przypisują wagę ryzyka, którą przypisałyby zgodnie z rozdziałem 2, gdyby instytucja kredytująca posiadała bezpośrednią ekspozycję z tytułu instrumentu zabezpieczenia. Do tego celu wartość ekspozycji pozycji pozabilansowej wymienionej w załączniku I jest równa 100 % wartości pozycji, a nie wartości ekspozycji określonej w art. 111 ust. 2.

▼B

4. Zabezpieczonej części ekspozycji z tytułu transakcji odkupu i transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych spełniających kryteria określone w art. 227 instytucje przypisują wagę ryzyka równą 0 %. Jeżeli kontrahent będący stroną transakcji nie jest podstawowym uczestnikiem rynku, instytucje przypisują tej części ekspozycji wagę ryzyka równą 10 %.

5. Wartościom ekspozycji określonym zgodnie z rozdziałem 6 dla instrumentów pochodnych wyszczególnionych w załączniku II, objętych codzienną wyceną rynkową i zabezpieczonych środkami pieniężnymi lub bankowymi instrumentami pieniężnymi, instytucje przypisują wagę ryzyka równą 0 % w zakresie objętym zabezpieczeniem, jeżeli nie zachodzi niedopasowanie walutowe.

Wartościom ekspozycji z tytułu takich transakcji zabezpieczonych dłużnymi papierami wartościowymi wyemitowanymi przez rządy centralne lub banki centralne, którym zgodnie z rozdziałem 2 przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %, instytucje przypisują wagę ryzyka równą 10 % w zakresie objętym zabezpieczeniem.

▼B

6. Jeżeli chodzi o transakcje inne niż te, o których mowa w ust. 4 i 5, instytucje mogą przypisywać wagę ryzyka równą 0 %, jeżeli ekspozycja i zabezpieczenie są denominowane w tej samej walucie oraz jeżeli jest spełniony jeden z poniższych warunków:

a) zabezpieczeniem są zdeponowane środki pieniężne lub bankowy instrument pieniężny;

b) zabezpieczenie ma postać dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez rządy centralne lub banki centralne, którym na mocy art. 114 można przypisać wagę ryzyka równą 0 %, a do wartości rynkowej zabezpieczenia został zastosowany współczynnik dyskonta 20 %.

7. Do celów ust. 5 i 6 dłużne papiery wartościowe emitowane przez rządy centralne lub banki centralne obejmują:

a) dłużne papiery wartościowe emitowane przez samorządy regionalne lub władze lokalne, ekspozycje wobec których traktuje się jako ekspozycje wobec rządu centralnego, w którego jurysdykcji są one ustanowione, zgodnie z art. 115;

b) dłużne papiery wartościowe emitowane przez wielostronne banki rozwoju, którym zgodnie z art. 117 ust. 2 przypisuje się wagę ryzyka 0 %;

c) dłużne papiery wartościowe emitowane przez organizacje międzynarodowe, którym na mocy art. 118 przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %;

d) dłużne papiery wartościowe emitowane przez podmioty sektora publicznego, które są traktowane jak ekspozycje wobec rządów centralnych zgodnie z art. 116 ust. 4.

Artykuł 223

Kompleksowa metoda ujmowania zabezpieczeń finansowych

1. Aby uwzględnić zmienność cenową, przy wycenie zabezpieczenia finansowego do celów kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych instytucje dokonują korekt z tytułu zmienności w odniesieniu do wartości rynkowej zabezpieczenia, jak określono w art. 224–227.

Jeżeli zabezpieczenie jest denominowane w walucie innej niż waluta, w której denominowana jest ekspozycja bazowa, instytucje dodają do korekty z tytułu zmienności korektę uwzględniającą zmienność walutową adekwatną do rodzaju zabezpieczenia, jak określono w art. 224–227.

W przypadku transakcji dotyczących instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym objętych umowami o kompensowaniu zabezpieczeń, uznanymi przez właściwe organy zgodnie z rozdziałem 6, instytucje stosują korektę z tytułu zmienności uwzględniającą zmienność walutową, jeżeli zachodzi niedopasowanie między walutą zabezpieczenia a walutą rozliczeniową. Nawet jeżeli transakcje objęte umową o kompensowaniu zobowiązań są prowadzone w wielu walutach, instytucje stosują tylko jedną korektę z tytułu zmienności.

▼B

2. Instytucje obliczają wartość zabezpieczenia skorygowaną o czynnik zmienności (C_{VA}) według następującego wzoru:

$$C_{VA} = C \cdot \left(1 - H_C - H_{fx}\right)$$

gdzie:

C = wartość zabezpieczenia;

H_C = korekta z tytułu zmienności odpowiadająca zabezpieczeniu, obliczona zgodnie z art. 224 i 227;

H_{fx} = korekta z tytułu zmienności odpowiadająca niedopasowaniu walutowemu, obliczona zgodnie z art. 224 i 227.

Instytucje stosują wzór przedstawiony w niniejszym ustępie przy obliczaniu wartości zabezpieczenia skorygowanej o czynnik zmienności w odniesieniu do wszystkich transakcji z wyjątkiem tych, które są objęte uznanymi umowami ramowymi o kompensowaniu zobowiązań i do których stosuje się przepisy określone w art. 220 i 221.

3. Instytucje obliczają wartość ekspozycji skorygowaną o czynnik zmienności (E_{VA}) według następującego wzoru:

$$E_{VA} = E \cdot \left(1 + H_E\right)$$

gdzie:

E = wartość ekspozycji, która zostałaby określona w stosownych przypadkach zgodnie z rozdziałem 2 lub 3, jeżeli ekspozycja nie została zabezpieczona;

H_E = korekta z tytułu zmienności odpowiadająca ekspozycji, obliczona zgodnie z art. 224 i 227.

▼M8

W przypadku transakcji na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym instytucje stosujące metodę określoną w rozdziale 6 sekcja 6 obliczają E_{VA} według następującego wzoru:

$$E_{VA}=E.$$

▼M17

4. Do celów obliczenia wartości E w ust. 3 stosuje się następujące zasady:

a) w przypadku instytucji, które obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według metody standardowej, wartość ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowej wymienionej w załączniku I jest równa 100 % wartości tej pozycji, a nie wartości ekspozycji określonej w art. 111 ust. 2;

b) w przypadku pozycji pozabilansowych innych niż instrumenty pochodne traktowane zgodnie z metodą IRB instytucje obliczają ich wartości ekspozycji przy użyciu współczynników CCF wynoszących 100 % zamiast współczynników SA-CCF lub IRB-CCF przewidzianych w art. 166 ust. 8, 8a i 8b.

▼B

5. Instytucje obliczają w pełni skorygowaną wartość ekspozycji (E*), biorąc pod uwagę zarówno zmienność, jak i skutki ograniczenia ryzyka zabezpieczenia według następującego wzoru:

▼B

$$E^* = max\ \{0, E_{VA} - C_{VAM}\}$$

gdzie:

E_{VA} = wartość ekspozycji skorygowana o czynnik zmienności, obliczona zgodnie z ust. 3;

C_{VAM} = wartość C_{VA} skorygowana dodatkowo o każde niedopasowanie terminów zapadalności zgodnie z przepisami sekcji 5.

▼M8

W przypadku transakcji na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym instytucje stosujące metody określone w rozdziale 6 sekcje 3, 4 i 5 uwzględniają efekty ograniczenia ryzyka wynikające z zabezpieczenia zgodnie z przepisami określonymi w sekcjach 3, 4 i 5 rozdziału 6, stosownie do przypadku.

▼M17

6. Instytucje obliczają korekty z tytułu zmienności, stosując metodę nadzorczą obliczania korekt z tytułu zmienności, o której mowa w art. 224–227.

▼B

7. Jeżeli zabezpieczenie składa się z szeregu uznanych pozycji, instytucje obliczają korektę z tytułu zmienności (H) według następującego wzoru:

$$H = \sum_i a_i H_i$$

gdzie:

a_i = część wartości uznanej pozycji *i* w wartości całkowitej zabezpieczenia;

H_i = korekta z tytułu zmienności mająca zastosowanie do uznanej pozycji *i*.

Artykuł 224

Nadzorcza korekta z tytułu zmienności według kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych

1. Korekty z tytułu zmienności stosowane przez instytucje według metody nadzorczej obliczania korekt z tytułu zmienności, przy założeniu codziennej aktualizacji wyceny, przedstawiono w tabelach 1–4 zawartych w niniejszym ustępie.

KOREKTY Z TYTUŁU ZMIENNOŚCI

▼M17

Tabela 1

Stopień jakości kredytowej, z którym wiąże się ocena kredytowa dłużnego papieru wartościowego	Rezydualny termin zapadalności (m), wyrażony w latach	Korekty z tytułu zmienności w odniesieniu do dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez podmioty, o których mowa w art. 197 ust. 1 lit. b)			Korekty z tytułu zmienności w odniesieniu do dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez podmioty, o których mowa w art. 197 ust. 1 lit. c) i d)			Korekty z tytułu zmienności w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych, które spełniają kryteria określone w art. 197 ust. 1 lit. h)		
		20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)	20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)	20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)
1	m ≤ 1	0,707	0,5	0,354	1,414	1	0,707	2,828	2	1,414

▼**M17**

Stopień jakości kredytowej, z którym wiąże się ocena kredytowa dłużnego papieru wartościowego	Rezydualny termin zapadalności (m), wyrażony w latach	Korekty z tytułu zmienności w odniesieniu do dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez podmioty, o których mowa w art. 197 ust. 1 lit. b)			Korekty z tytułu zmienności w odniesieniu do dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez podmioty, o których mowa w art. 197 ust. 1 lit. c) i d)			Korekty z tytułu zmienności w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych, które spełniają kryteria określone w art. 197 ust. 1 lit. h)		
		20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)	20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)	20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)
	$1 < m \leq 3$	2,828	2	1,414	4,243	3	2,121	11,314	8	5,657
	$3 < m \leq 5$	2,828	2	1,414	5,657	4	2,828	11,314	8	5,657
	$5 < m \leq 10$	5,657	4	2,828	8,485	6	4,243	22,627	16	11,314
	$m > 10$	5,657	4	2,828	16,971	12	8,485	22,627	16	11,314
2 do 3	$m \leq 1$	1,414	1	0,707	2,828	2	1,414	5,657	4	2,828
	$1 < m \leq 3$	4,243	3	2,121	5,657	4	2,828	16,971	12	8,485
	$3 < m \leq 5$	4,243	3	2,121	8,485	6	4,243	16,971	12	8,485
	$5 < m \leq 10$	8,485	6	4,243	16,971	12	8,485	33,941	24	16,971
	$m > 10$	8,485	6	4,243	28,284	20	14,142	33,941	24	16,971
4	wszystkie	21,213	15	10,607	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy	nie dotyczy

▼M17

Tabela 2

Stopień jakości kredytowej, z którym wiąże się ocena kredytowa krótkoterminowego dłużnego papieru wartościowego	Rezydualny termin zapadalności (m), wyrażony w latach	Korekty z tytułu zmienności w odniesieniu do dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez podmioty, o których mowa w art. 197 ust. 1 lit. b), z krótkoterminowymi ocenami kredytowymi			Korekty z tytułu zmienności w odniesieniu do dłużnych papierów wartościowych emitowanych przez podmioty, o których mowa w art. 197 ust. 1 lit. c) i d), z krótkoterminowymi ocenami kredytowymi			Korekty z tytułu zmienności w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych, które spełniają kryteria określone w art. 197 ust. 1 lit. h), z krótkoterminowymi ocenami kredytowymi		
		20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)	20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)	20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)
1		0,707	0,5	0,354	1,414	1	0,707	2,828	2	1,414
2 do 3		1,414	1	0,707	2,828	2	1,414	5,657	4	2,828

Tabela 3

Inne rodzaje zabezpieczenia lub ekspozycji

	20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)
Akcje objęte indeksem głównym, obligacje zamienne objęte indeksem głównym	28,284	20	14,142
Inne akcje lub obligacje zamienne notowane na uznanej giełdzie	42,426	30	21,213
Środki pieniężne	0	0	0
Złoto kruszcowe	28,284	20	14,142

Tabela 4

Korekta z tytułu zmienności w przypadku niedopasowania walutowego (H_{fx})

20-dniowy okres upłynnienia (%)	10-dniowy okres upłynnienia (%)	5-dniowy okres upłynnienia (%)
11,314	8	5,657

▼B

2. Obliczanie korekt z tytułu zmienności zgodnie z ust. 1 podlega następującym warunkom:

a) w przypadku zabezpieczonych transakcji kredytowych okres upłynnienia wynosi 20 dni roboczych;

b) w przypadku transakcji odkupu, z wyjątkiem przypadków, w których takie transakcje obejmują przekazanie towarów lub przeniesienie gwarantowanych praw związanych z tytułem do towarów, oraz transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych, okres upłynnienia wynosi 5 dni roboczych;

c) w przypadku innych transakcji opartych na rynku kapitałowym okres upłynnienia wynosi 10 dni roboczych.

Jeżeli transakcja lub pakiet kompensowania instytucji spełniają kryteria określone w art. 285 ust. 2, 3 i 4, minimalny okres utrzymywania dostosowuje się do okresu ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia, który miałby zastosowanie zgodnie z tymi ustępami.

▼B

3. W tabelach 1–4 z ust. 1, a także w ust. 4–6 stopień jakości kredytowej, z którym wiąże się ocena kredytowa dłużnego papieru wartościowego, jest stopniem przypisanym danej ocenie kredytowej przez EUNB, zgodnie z rozdziałem 2.

Do celów określenia stopnia jakości kredytowej, z którym wiąże się ocena kredytowa dłużnego papieru wartościowego i o którym mowa w akapicie pierwszym, ma również zastosowanie art. 197 ust. 7.

4. W przypadku nieuznanych papierów wartościowych lub towarów pożyczonych lub sprzedanych w ramach transakcji odkupu lub transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów korekta z tytułu zmienności jest taka sama jak w przypadku akcji nieobjętych indeksem głównym notowanych na uznanej giełdzie.

5. W przypadku uznanych jednostek uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania korekta z tytułu zmienności jest średnią ważoną korekt z tytułu zmienności, jaka miałaby zastosowanie do aktywów, w które fundusz zainwestował, z uwzględnieniem okresu upłynnienia transakcji określonego w ust. 2.

Jeżeli instytucja nie zna wartości aktywów, w które fundusz zainwestował, korekta z tytułu zmienności jest najwyższą korektą z tytułu zmienności, jaka miałaby zastosowanie do któregokolwiek z aktywów, w jakie fundusz ma prawo zainwestować.

▼M9

6. W przypadku dłużnych papierów wartościowych bez ratingu emitowanych przez instytucje lub firmy inwestycyjne i spełniających kryteria uznawania zawarte w art. 197 ust. 4, korekty z tytułu zmienności są takie same jak w przypadku papierów wartościowych emitowanych przez instytucje lub przedsiębiorstwa posiadające zewnętrzną ocenę kredytową wiążącą się ze stopniem jakości kredytowej 2 lub 3.

▼M17

_____

Artykuł 226

Zwiększanie korekty z tytułu zmienności według kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych

Korekty z tytułu zmienności określone w art. 224 są korektami z tytułu zmienności, które instytucja stosuje w przypadku prowadzenia codziennej aktualizacji wyceny. Jeżeli aktualizacja wyceny odbywa się rzadziej niż raz dziennie, instytucje stosują większe korekty z tytułu zmienności. Instytucje obliczają je poprzez zwiększenie korekt z tytułu zmienności dla codziennej aktualizacji wyceny według następującego wzoru wykorzystującego pierwiastek kwadratowy czasu:

$$H = H_M \cdot \sqrt{\frac{N_R + (T_M - 1)}{T_M}}$$

gdzie:

H = korekta z tytułu zmienności, która ma być stosowana;

H_M = korekta z tytułu zmienności przy codziennej aktualizacji wyceny;

N_R = faktyczna liczba dni roboczych między aktualizacjami wyceny;

T_M = okres upłynnienia dla danego rodzaju transakcji.

▼B

Artykuł 227

Warunki stosowania korekty z tytułu zmienności równej 0 % według kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych

▼M17

1. Instytucje stosujące metodę nadzorczą obliczania korekt z tytułu zmienności, o której mowa w art. 224, mogą – w odniesieniu do transakcji odkupu i transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych – stosować korektę z tytułu zmienności równą 0 % zamiast korekt z tytułu zmienności obliczanych zgodnie z art. 224 i 226, o ile spełnione są warunki określone w ust. 2 lit. a)–h) niniejszego artykułu. Metody przewidzianej w niniejszym artykule nie stosują instytucje, które wykorzystują metodę modeli wewnętrznych określoną w art. 221.

▼B

2. Instytucje mogą stosować korektę z tytułu zmienności równą 0 %, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) zarówno ekspozycja, jak i zabezpieczenie są środkami pieniężnymi lub dłużnymi papierami wartościowymi emitowanymi przez rządy centralne lub banki centralne w rozumieniu art. 197 ust. 1 lit. b) i kwalifikują się do wagi ryzyka równej 0 % zgodnie z rozdziałem 2;

b) zarówno ekspozycja, jak i zabezpieczenie są denominowane w tej samej walucie;

c) termin zapadalności transakcji nie przekracza jednego dnia lub zarówno ekspozycja, jak i zabezpieczenie podlegają codziennej wycenie rynkowej lub codziennej korekcie wartości depozytu zabezpieczającego;

d) okres pomiędzy ostatnią wyceną rynkową następującą przed nieuzupełnieniem zabezpieczenia przez kontrahenta a upłynnieniem zabezpieczenia nie przekracza czterech dni roboczych;

e) transakcję rozlicza się w ramach systemu rozrachunku sprawdzonego w odniesieniu do danego typu transakcji;

f) dokumentacja dotycząca umowy lub transakcji jest standardową dokumentacją stosowaną na rynku w odniesieniu do transakcji odkupu lub transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek danego rodzaju papierów wartościowych;

g) transakcja podlega dokumentacji, w której określono, że jeżeli kontrahent nie dopełni obowiązku dostarczenia środków pieniężnych lub papierów wartościowych lub uzupełnienia zabezpieczenia bądź w inny sposób nie wykona zobowiązania, transakcja podlega natychmiastowemu rozwiązaniu;

h) właściwe organy uznają kontrahenta za podstawowego uczestnika rynku.

3. Za podstawowych uczestników rynku, o których mowa w ust. 2 lit. h), uznaje się następujące jednostki:

a) jednostki wymienione w art. 197 ust. 1 lit. b), ekspozycjom wobec których przypisuje się wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z rozdziałem 2;

▼B

b) instytucje;

▼M9

ba) firmy inwestycyjne;

▼B

c) inne przedsiębiorstwa finansowe w rozumieniu art. 13 pkt 25 lit. b) i d) dyrektywy 2009/138/WE, ekspozycjom wobec których przypisuje się wagę ryzyka równą 20 % według metody standardowej lub które – w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem i kwoty oczekiwanych strat według metody IRB – nie posiadają oceny kredytowej wydanej przez uznany ECAI, a ich rating wewnętrzny jest przyznawany przez instytucję;

d) regulowane przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania podlegające wymogom kapitałowym lub wymogom w zakresie dźwigni finansowej;

e) regulowane fundusze emerytalne;

f) uznane organizacje rozliczeniowe.

▼M17

Artykuł 228

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem według kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych w przypadku ekspozycji traktowanych zgodnie z metodą standardową

W ramach metody standardowej instytucje stosują E * obliczoną zgodnie z art. 223 ust. 5 jako wartość ekspozycji do celów art. 113. W przypadku pozycji pozabilansowych wymienionych w załączniku I instytucje stosują E * jako wartość, wobec której mają zastosowanie odsetki wskazane w art. 111 ust. 2 w celu ustalenia wartości ekspozycji.

▼B

Artykuł 229

▼M17

Zasady wyceny dotyczące uznanych zabezpieczeń innych niż zabezpieczenie finansowe

1. Wycena nieruchomości spełnia wszystkie poniższe wymagania:

a) wartość została oszacowana przez rzeczoznawcę posiadającego niezbędne kwalifikacje, umiejętności i doświadczenie do wykonania wyceny wartości, w sposób niezależny od funkcjonującego w instytucji procesu akwizycji kredytów hipotecznych, rozpatrywania wniosków o kredyt i podejmowania decyzji kredytowych;

b) wartość została oszacowana z rozważnym zastosowaniem kryteriów ostrożnej wyceny, które spełniają wszystkie poniższe wymogi:

(i) wartość nie obejmuje oczekiwań dotyczących wzrostu cen;

(ii) wartość jest dostosowana w celu uwzględnienia tego, że aktualna wartość rynkowa może być znacznie wyższa od wartości, która byłaby możliwa do utrzymania przez cały okres kredytowania;

c) wartość jest udokumentowana w przejrzysty i jasny sposób;

d) wartość nie przewyższa wartości rynkowej nieruchomości, jeżeli można określić taką wartość rynkową;

▼M17

e) w przypadku gdy wycena nieruchomości jest aktualizowana, wartość nieruchomości nie przekracza średniej wartości określonej dla tej lub porównywalnej nieruchomości w ciągu ostatnich sześciu lat w przypadku nieruchomości mieszkalnej lub ośmiu lat w przypadku nieruchomości komercyjnej albo wartości w momencie udzielenia kredytu, przy czym stosuje się tę wartość, która jest wyższa.

Do celów obliczania średniej wartości instytucje przyjmują średnią dla wartości nieruchomości odnotowanych w równych odstępach czasu, a okres odniesienia obejmuje co najmniej trzy punkty danych.

Do celów obliczania średniej wartości instytucje mogą wykorzystywać wyniki monitorowania wartości nieruchomości zgodnie z art. 208 ust. 3. Wartość nieruchomości może być wyższa od tej średniej wartości lub wartości w momencie udzielenia kredytu, stosownie do sytuacji, w przypadku dokonania na nieruchomości zmian, które jednoznacznie zwiększają jej wartość, takich jak poprawienie efektywności energetycznej lub poprawienie odporności, ochrony i przystosowania budynku lub lokalu mieszkalnego do ryzyk fizycznych. Wartość nieruchomości nie podlega aktualizacji w górę, jeżeli instytucje nie dysponują dostatecznymi danymi do obliczenia średniej wartości, z wyjątkiem przypadków wzrostu wartości w związku z dokonaniem na nieruchomości zmian, które jednoznacznie zwiększają jej wartość.

Wycena nieruchomości uwzględnia wszelkie uprzywilejowane roszczenia do nieruchomości, chyba że uprzywilejowane roszczenia uwzględnione są w obliczeniu kwoty ekspozycji brutto na mocy art. 124 ust. 6 lit. c) lub jako obniżenie kwoty 55 % wartości nieruchomości na mocy art. 125 ust. 1 lub art. 126 ust. 1, oraz odzwierciedla, w stosownych przypadkach, wyniki monitorowania wymaganego zgodnie z art. 208 ust. 3.

▼B

2. Jeżeli chodzi o wierzytelności, wartością wierzytelności jest kwota z tytułu wierzytelności.

3. Instytucje wyceniają zabezpieczenie rzeczowe inne niż nieruchomość według wartości rynkowej. Do celów niniejszego artykułu „wartość rynkowa” oznacza szacunkową kwotę, jaką w dniu wyceny można uzyskać za nieruchomość w transakcji sprzedaży zawieranej na warunkach rynkowych pomiędzy kupującym a sprzedającym, którzy mają stanowczy zamiar zawarcia umowy.

▼M17

4. EUNB opracuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia kryteriów i czynników, które należy uwzględnić przy definiowaniu „porównywalnej nieruchomości”, o której mowa w ust. 1 lit. e).

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2027 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 230

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty w odniesieniu do ekspozycji objętej uznaną ochroną kredytową rzeczywistą według metody IRB

1. Z wyjątkiem ekspozycji wchodzących w zakres art. 220, w ramach metody IRB instytucje stosują faktyczną LGD (LGD*) jako LGD do celów rozdziału 3 na potrzeby uznawania ochrony kredytowej rzeczywistej kwalifikującej się zgodnie z niniejszym rozdziałem. Instytucje obliczają LGD * według następującego wzoru:

▼**M17**

$$LGD^{*} = LGD_{U} \cdot \frac{E_{U}}{E \cdot (1 + H_{E})} + LGD_{S} \cdot \frac{E_{S}}{E \cdot (1 + H_{E})}$$

gdzie:

E = wartość ekspozycji przed uwzględnieniem skutku ochrony kredytowej rzeczywistej; w przypadku ekspozycji objętej zabezpieczeniem finansowym, uznanym zgodnie z niniejszym rozdziałem kwotę tę oblicza się zgodnie z art. 223 ust. 3; w przypadku papierów wartościowych, które są przedmiotem udzielonej pożyczki lub które przekazano, kwota ta równa jest środkom pieniężnym będącym przedmiotem udzielonej pożyczki lub papierom wartościowym, które są przedmiotem udzielonej pożyczki lub które przekazano. Jeżeli chodzi o papiery wartościowe, które są przedmiotem udzielonej pożyczki lub które przekazano, wartość ekspozycji zwiększa się poprzez zastosowanie korekty z tytułu zmienności (H_E) zgodnie z art. 223–227;

E_S = bieżąca wartość ochrony kredytowej rzeczywistej otrzymanej po zastosowaniu korekty z tytułu zmienności mającej zastosowanie do tego rodzaju ochrony kredytowej rzeczywistej (H_C) oraz korekty z tytułu zmienności w przypadku niedopasowań walutowych (H_{fx}) między ekspozycją a ochroną kredytową rzeczywistą, zgodnie z ust. 2 i 3. E_S ogranicza się do następującej wartości: $E \cdot (1+H_E)$;

E_U = $E \cdot (1+H_E) - E_S$;

LGD_U = wartość LGD mająca zastosowanie w przypadku niezabezpieczonej ekspozycji, jak określono w art. 161 ust. 1;

LGD_S = wartość LGD mająca zastosowanie do ekspozycji zabezpieczonych uznaną ochroną kredytową rzeczywistą wykorzystaną w transakcji w rodzaju ochrony kredytowej rzeczywistej określonej w ust. 2 tabela 1.

2. W tabeli 1 określono wartości LGD_S i H_c mające zastosowanie we wzorze określonym w ust. 1.

Tabela 1

Rodzaj ochrony kredytowej rzeczywistej	LGD_S	Korekta z tytułu zmienności (H_c)
Zabezpieczenie finansowe	0 %	Korekta z tytułu zmienności H_c, jak określono w art. 224–227.
Należności	20 %	40 %
Nieruchomości mieszkalne i nieruchomości komercyjne	20 %	40 %
Inne zabezpieczenia rzeczowe	25 %	40 %
Nieuznana ochrona kredytowa rzeczywista	nie dotyczy	100 %

3. Jeżeli uznana ochrona kredytowa rzeczywista jest denominowana w walucie innej niż waluta ekspozycji, korekta z tytułu zmienności w przypadku niedopasowania walutowego (H_{fx}) jest taka sama jak korekta stosowana zgodnie z art. 224–227.

▼M17

4. W ramach rozwiązania alternatywnego wobec sposobu traktowania przewidzianego w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu oraz z zastrzeżeniem przepisów art. 124 ust. 9 instytucje mogą przypisywać wagę ryzyka równą 50 % tej części ekspozycji, która – w granicach określonych, odpowiednio, w art. 125 ust. 1 akapit pierwszy i w art. 126 ust. 1 akapit pierwszy – jest w pełni zabezpieczona nieruchomością mieszkalną lub nieruchomością komercyjną, które znajdują się na terytorium danego państwa członkowskiego, jeżeli spełnione są wszystkie warunki określone w art. 199 ust. 3 lub 4.

5. W celu obliczenia kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanej straty w przypadku ekspozycji traktowanych według metody IRB, które wchodzą w zakres art. 220, instytucje stosują E * zgodnie z art. 220 ust. 4, a w odniesieniu do niezabezpieczonych ekspozycji stosują LGD, jak określono w art. 161 ust. 1 lit. a), aa) i b).

Artykuł 231

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty w przypadku pul uznanej ochrony kredytowej rzeczywistej w odniesieniu do ekspozycji traktowanej zgodnie z metodą IRB

Instytucje, które uzyskały wiele rodzajów ochrony kredytowej rzeczywistej, mogą w przypadku ekspozycji traktowanych zgodnie z metodą IRB stosować wzór określony w art. 230 kolejno do poszczególnych rodzajów zabezpieczenia. W tym celu po każdym kolejnym etapie na drodze do uznania konkretnego rodzaju ochrony kredytowej rzeczywistej instytucje te pomniejszają pozostałą wartość niezabezpieczonej ekspozycji (E_U) o skorygowaną wartość zabezpieczenia (E_S) uznanego w danym etapie. Zgodnie z art. 230 ust. 1 łączną wartość E_S dla wszystkich rodzajów ochrony kredytowej rzeczywistej ogranicza się do wysokości $E \cdot (1+H_E)$, w wyniku czego zastosowanie ma następujący wzór:

$$LGD^* = LGD_U \cdot \frac{E_U}{E \cdot (1 + H_E)} + \sum_i LGD_{S,i} \cdot \frac{E_{S,i}}{E \cdot (1 + H_E)}$$

gdzie:

$LGD_{S,i}$ = LGD mająca zastosowanie do ochrony kredytowej rzeczywistej i, zgodnie z art. 230 ust. 2;

$E_{S,i}$ = wartość bieżąca ochrony kredytowej rzeczywistej i, uzyskana po zastosowaniu korekty z tytułu zmienności mającej zastosowanie do rodzaju ochrony kredytowej rzeczywistej (H_c), zgodnie z art. 230 ust. 2.

▼B

Artykuł 232

Inne rodzaje ochrony kredytowej rzeczywistej

▼M17

1. Jeżeli spełnione są warunki określone w art. 212 ust. 1, środki pieniężne znajdujące się w depozycie w instytucji będącej osobą trzecią lub bankowe instrumenty pieniężne utrzymywane przez taką instytucję, które nie są utrzymywane na powierniczym rachunku zastrzeżonym i które zastawiono na rzecz instytucji kredytującej, można traktować jako gwarancję udzieloną przez instytucję będącą osobą trzecią.

▼B

2. Jeżeli spełnione są warunki określone w art. 212 ust. 2, instytucje stosują następujące zasady wobec części ekspozycji zabezpieczonej bieżącą wartością wykupu polis ubezpieczeniowych na życie zastawioną na rzecz instytucji kredytującej:

▼B

a) jeżeli do ekspozycji stosuje się metodę standardową, przypisuje się jej wagę ryzyka zgodnie z ust. 3;

b) jeżeli do ekspozycji stosuje się metodę IRB, ale ekspozycja ta nie podlega własnym oszacowaniom instytucji dotyczącym LGD, przypisuje się jej LGD równą 40 %.

W przypadku niedopasowania walutowego instytucje obniżają bieżącą wartość wykupu zgodnie z art. 233 ust. 3, przy czym wartość ochrony kredytowej stanowi bieżącą wartość wykupu polisy ubezpieczeniowej na życie.

3. Do celów ust. 2 lit. a) instytucje przypisują następujące wagi ryzyka na podstawie wagi ryzyka przypisanej niezabezpieczonej ekspozycji uprzywilejowanej wobec zakładu ubezpieczeń na życie:

a) wagę ryzyka równą 20 %, jeżeli niezabezpieczonej ekspozycji uprzywilejowanej wobec zakładu ubezpieczeń na życie przypisuje się wagę ryzyka równą 20 %;

b) wagę ryzyka równą 35 %, jeżeli niezabezpieczonej ekspozycji uprzywilejowanej wobec zakładu ubezpieczeń na życie przypisuje się wagę ryzyka równą 50 %;

▼M17

ba) wagę ryzyka równą 52,5 %, jeżeli niezabezpieczonej ekspozycji uprzywilejowanej wobec zakładu ubezpieczeń na życie przypisuje się wagę ryzyka równą 75 %;

▼B

c) wagę ryzyka równą 70 %, jeżeli niezabezpieczonej ekspozycji uprzywilejowanej wobec zakładu ubezpieczeń na życie przypisuje się wagę ryzyka równą 100 %;

d) wagę ryzyka równą 150 %, jeżeli niezabezpieczonej ekspozycji uprzywilejowanej wobec zakładu ubezpieczeń na życie przypisuje się wagę ryzyka równą 150 %.

4. Instytucje mogą traktować instrumenty z opcją wykupu na żądanie, uznane zgodnie z art. 200 lit. c), jako gwarancję udzieloną przez instytucję emitującą. Wartość uznanej ochrony kredytowej jest następująca:

a) jeżeli instrument podlega odkupowi po cenie nominalnej, wartością ochrony jest ta kwota;

b) jeżeli instrument podlega odkupowi po cenie rynkowej, wartością ochrony jest wartość instrumentu określona w taki sam sposób jak wartość dłużnych papierów wartościowych, które spełniają warunki określone w art. 197 ust. 4.

▼B

Podsekcja 2

Ochrona kredytowa nierzeczywista

Artykuł 233

Wycena

1. Do celów obliczania skutków ochrony kredytowej nierzeczywistej zgodnie z niniejszą podsekcją wartość ochrony kredytowej nierzeczywistej (G) jest kwotą, którą dostawca ochrony zobowiązał się zapłacić w przypadku niewykonania zobowiązania lub niedokonania płatności przez kredytobiorcę lub w przypadku zaistnienia innych określonych zdarzeń kredytowych.

2. Jeżeli chodzi o kredytowe instrumenty pochodne, w przypadku których za zdarzenie kredytowe nie uznaje się restrukturyzacji zobowiązania bazowego obejmującej umorzenie lub odroczenie spłaty kwoty głównej, odsetek lub opłat prowadzące do zdarzenia straty kredytowej, stosuje się następujące zasady:

a) jeżeli kwota, którą dostawca ochrony zobowiązał się zapłacić, nie jest wyższa niż wartość ekspozycji, instytucje obniżają wartość ochrony kredytowej obliczoną zgodnie z ust. 1 o 40 %;

b) jeżeli kwota, którą dostawca ochrony zobowiązał się zapłacić, jest wyższa niż wartość ekspozycji, wartość ochrony kredytowej nie przekracza 60 % wartości ekspozycji.

3. Jeżeli ochrona kredytowa nierzeczywista jest denominowana w walucie innej niż ta, w której denominowana jest ekspozycja, instytucje obniżają wartość ochrony kredytowej, stosując korektę z tytułu zmienności według następującego wzoru:

$$G^{*} = G \cdot (1 - H_{fx})$$

gdzie:

G* = wartość ochrony kredytowej skorygowana o ryzyko walutowe;

G = kwota nominalna ochrony kredytowej;

H_{fx} = korekta z tytułu zmienności obejmująca każde niedopasowanie walutowe między ochroną kredytową a zobowiązaniem bazowym określona zgodnie z ust. 4.

Jeżeli nie zachodzi niedopasowanie walutowe, H_{fx} jest równa zeru.

▼M17

4. Instytucje opierają korekty z tytułu zmienności dla każdego niedopasowania walutowego na okresie upłynnienia wynoszącym 10 dni roboczych, przy założeniu codziennej aktualizacji wyceny, i obliczają te korekty na podstawie metody nadzorczej obliczania korekt z tytułu zmienności, o których mowa w art. 224. Instytucje zwiększają korekty z tytułu zmienności zgodnie z art. 226.

▼B

Artykuł 234

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty w przypadku ochrony częściowej i podziału na transze

Jeżeli instytucja przenosi część ryzyka kredytowego w co najmniej jednej transzy, stosuje się zasady określone w rozdziale 5. Instytucje mogą uznawać progi istotności dotyczące płatności, poniżej których nie dokonuje się żadnych płatności w przypadku straty, za równoważne zachowanym pozycjom pierwszej straty i skutkujące transferem ryzyka podzielonym na transze.

Artykuł 235

▼M17

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem według metody substytucyjnej, gdy ekspozycję zabezpieczoną gwarancją traktuje się zgodnie z metodą standardową

1. Do celów art. 113 ust. 3 w przypadku ekspozycji z ochroną kredytową nierzeczywistą, wobec których instytucje stosują metodę standardową, niezależnie od sposobu ujmowania porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony, instytucje obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według następującego wzoru:

$$max\ \{0,\ E - G_A\} \cdot r + G_A \cdot g$$

gdzie:

E = wartość ekspozycji obliczona zgodnie z art. 111; w tym celu za wartość ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowej wymienionej w załączniku I przyjmuje się 100 % jej wartości, a nie wartość ekspozycji określoną w art. 111 ust. 2;

G_A = wartość ochrony kredytowej skorygowana o ryzyko walutowe (G*) i obliczona zgodnie z art. 233 ust. 3 oraz dodatkowo skorygowana o wszelkie niedopasowania terminów zapadalności, jak określono w sekcji 5 niniejszego rozdziału;

r = waga ryzyka ekspozycji wobec dłużnika, jak określono w rozdziale 2;

g = waga ryzyka mająca zastosowanie do ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony, jak określono w rozdziale 2.

▼B

2. W przypadkach, w których zabezpieczona kwota (G_A) jest niższa niż wartość ekspozycji (E), instytucje mogą stosować wzór przedstawiony w ust. 1, wyłącznie wtedy, gdy zabezpieczone i niezabezpieczone części ekspozycji są równe pod względem uprzywilejowania.

▼M17

3. Instytucje mogą rozszerzyć preferencyjne traktowanie przewidziane w art. 114 ust. 4 i 7 na ekspozycje lub części ekspozycji objęte gwarancją rządu centralnego lub banku centralnego, tak jakby ekspozycje te były bezpośrednimi ekspozycjami wobec rządu centralnego lub banku centralnego, o ile w przypadku takich bezpośrednich ekspozycji spełnione są warunki określone – stosownie do sytuacji – w art. 114 ust. 4 lub 7.

▼**M17**

Artykuł 235a

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty według metody substytucyjnej, gdy ekspozycję zabezpieczoną gwarancją traktuje się zgodnie z metodą IRB, a porównywalną ekspozycję bezpośrednią wobec dostawcy ochrony – zgodnie z metodą standardową

1. W przypadku ekspozycji z ochroną kredytową nierzeczywistą, wobec których instytucja stosuje metodę IRB określoną w rozdziale 3, i gdy porównywalne ekspozycje bezpośrednie wobec dostawcy ochrony są traktowane zgodnie z metodą standardową, instytucje obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z następującym wzorem:

$$max\ \{0,\ E - G_A\} \cdot r + G_A \cdot g$$

gdzie:

E = wartość ekspozycji obliczona zgodnie z rozdziałem 3 sekcja 5. W tym celu instytucje obliczają wartość ekspozycji dla pozycji pozabilansowych innych niż instrumenty pochodne traktowane zgodnie z metodą IRB przy użyciu współczynników CCF wynoszących 100 % zamiast współczynników SA-CCF lub IRB-CCF przewidzianych w art. 166 ust. 8, 8a i 8b;

G_A = wartość ochrony kredytowej skorygowana o ryzyko walutowe (G*) i obliczona zgodnie z art. 233 ust. 3 oraz skorygowana dodatkowo o wszelkie niedopasowania terminów zapadalności, jak określono w sekcji 5 niniejszego rozdziału;

r = waga ryzyka ekspozycji wobec dłużnika, jak określono w rozdziale 3;

g = waga ryzyka mająca zastosowanie do ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony, jak określono w rozdziale 2.

2. W przypadku gdy wartość ochrony kredytowej (G_A) jest niższa niż wartość ekspozycji (E), instytucje mogą stosować wzór przedstawiony w ust. 1 wyłącznie wówczas, gdy zabezpieczone i niezabezpieczone części ekspozycji są równe pod względem uprzywilejowania.

3. Instytucje mogą rozszerzyć preferencyjne traktowanie przewidziane w art. 114 ust. 4 i 7 na ekspozycje lub części ekspozycji objęte gwarancją rządu centralnego lub banku centralnego, tak jakby ekspozycje te były bezpośrednimi ekspozycjami wobec rządu centralnego lub banku centralnego, o ile w przypadku takich bezpośrednich ekspozycji spełnione są warunki określone – stosownie do sytuacji – w art. 114 ust. 4 lub 7.

4. Kwota oczekiwanej straty dla zabezpieczonej części wartości ekspozycji wynosi zero.

▼M17

5. Do każdej niezabezpieczonej części wartości ekspozycji (E) instytucje stosują wagę ryzyka i współczynnik oczekiwanej straty odpowiadające ekspozycji bazowej. Do celów obliczeń określonych w art. 159 instytucje przypisują do niezabezpieczonej części wartości ekspozycji wszelkie korekty z tytułu ogólnego lub szczególnego ryzyka kredytowego lub dodatkowe korekty wartości zgodnie z art. 34, dotyczące działalności instytucji zaliczanej do portfela bankowego lub inne redukcje funduszy własnych związane z ekspozycją, inne niż odliczenia dokonane zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m).

Artykuł 236

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty według metody substytucyjnej, gdy ekspozycję zabezpieczoną gwarancją traktuje się zgodnie z metodą IRB bez wykorzystania własnych oszacowań LGD, a porównywalną ekspozycję bezpośrednią wobec dostawcy ochrony – zgodnie z metodą IRB

1. W przypadku ekspozycji z ochroną kredytową nierzeczywistą, wobec której instytucja stosuje metodę IRB określoną w rozdziale 3, jednak nie korzysta ze swoich oszacowań LGD, a porównywalne ekspozycje bezpośrednie wobec dostawcy ochrony są traktowane zgodnie z metodą IRB określoną w rozdziale 3, jako zabezpieczoną część ekspozycji instytucje przyjmują wartość ekspozycji (E) lub skorygowaną wartość ochrony kredytowej nierzeczywistej (G_A) – przy czym stosuje się tę wartość, która jest niższa.

1a. Instytucje, które stosują metodę IRB do porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony, stosując własne oszacowania PD, obliczają kwotę ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwotę oczekiwanej straty w odniesieniu do zabezpieczonej części wartości ekspozycji, wykorzystując PD dostawcy ochrony oraz LGD mającą zastosowanie do porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony, jak określono w art. 161 ust. 1, zgodnie z ust. 1b niniejszego artykułu. W przypadku ekspozycji podporządkowanych i niepodporządkowanej ochrony kredytowej nierzeczywistej, do zabezpieczonej części wartości ekspozycji instytucje mają stosować, LGD związaną z należnościami uprzywilejowanymi i instytucje mogą uwzględniać ochronę kredytową rzeczywistą zabezpieczającą ochronę kredytową nierzeczywistą zgodnie z niniejszym rozdziałem.

1b. Instytucje obliczają wagę ryzyka i oczekiwaną stratę mające zastosowanie do zabezpieczonej części ekspozycji bazowej przy użyciu PD, LGD określonej w ust. 1a niniejszego artykułu oraz tej samej funkcji wagi ryzyka jak te, które stosuje się w przypadku porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony, a także, w stosownych przypadkach, stosują termin zapadalności (M) związany z ekspozycją bazową, obliczony zgodnie z art. 162.

1c. Instytucje, które stosują metodę IRB do porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony, korzystając z metody przewidzianej w art. 153 ust. 5, stosują wagę ryzyka i współczynnik oczekiwanej straty mające zastosowanie do zabezpieczonej części ekspozycji, które odpowiadają wagom ryzyka i współczynnikom oczekiwanej straty przewidzianym w art. 153 ust. 5 i art. 158 ust. 6.

▼M17

1d. Niezależnie od ust. 1c niniejszego artykułu instytucje, które stosują metodę IRB do ekspozycji zabezpieczonych gwarancją, korzystając z metody przewidzianej w art. 153 ust. 5, obliczają wagę ryzyka i współczynnik oczekiwanej straty mające zastosowanie do zabezpieczonej części ekspozycji przy użyciu PD oraz LGD mającej zastosowanie do porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony, jak określono w art. 161 ust. 1, zgodnie z ust. 1b niniejszego artykułu, a także tej samej funkcji wagi ryzyka jak te, które stosuje się w przypadku porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony, a także, w stosownych przypadkach, stosują termin zapadalności (M) związany z ekspozycją bazową, obliczony zgodnie z art. 162. W przypadku ekspozycji podporządkowanych i niepodporządkowanej ochrony kredytowej nierzeczywistej, do zabezpieczonej części wartości ekspozycji instytucje mają stosować, LGD związaną z należnościami uprzywilejowanymi i instytucje mogą uwzględniać ochronę kredytową rzeczywistą zabezpieczającą ochronę kredytową nierzeczywistą zgodnie z niniejszym rozdziałem.

2. Do każdej niezabezpieczonej części wartości ekspozycji (E) instytucje stosują wagę ryzyka i współczynnik oczekiwanej straty odpowiadające ekspozycji bazowej. Do celów obliczeń określonych w art. 159 instytucje przypisują do niezabezpieczonej części wartości ekspozycji wszelkie korekty z tytułu ogólnego lub szczególnego ryzyka kredytowego lub dodatkowe korekty wartości zgodnie z art. 34, dotyczące działalności instytucji zaliczanej do portfela bankowego lub inne redukcje funduszy własnych związane z ekspozycją, inne niż odliczenia dokonane zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m).

3. Na użytek niniejszego artykułu (G_A) oznacza wartość ochrony kredytowej skorygowanej o ryzyko walutowe (G*) obliczoną zgodnie z art. 233 ust. 3 i dodatkowo skorygowaną o każde niedopasowanie terminów zapadalności, jak określono w sekcji 5 niniejszego rozdziału. Wartość ekspozycji (E) oznacza wartość ekspozycji obliczoną zgodnie z rozdziałem 3 sekcja 5. Instytucje obliczają wartość ekspozycji dla pozycji pozabilansowych innych niż instrumenty pochodne traktowane zgodnie z metodą IRB przy użyciu współczynników CCF wynoszących 100 % zamiast współczynników SA-CCF lub IRB-CCF przewidzianych w art. 166 ust. 8, 8a i 8b.

Artykuł 236a

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem i kwot oczekiwanej straty według metody substytucyjnej, gdy ekspozycję zabezpieczoną gwarancją traktuje się zgodnie z metodą IRB z wykorzystaniem własnych oszacowań LGD, a porównywalną ekspozycję bezpośrednią wobec dostawcy ochrony – zgodnie z metodą IRB

1. W przypadku ekspozycji z ochroną kredytową nierzeczywistą, wobec której instytucja stosuje metodę IRB określoną w rozdziale 3, korzystając z własnych oszacowań LGD, oraz gdy porównywalne ekspozycje bezpośrednie wobec dostawcy ochrony są traktowane zgodnie z metodą IRB określoną w rozdziale 3, ale bez korzystania z własnych oszacowań LGD, jako zabezpieczoną część ekspozycji instytucje przyjmują wartość ekspozycji (E) lub skorygowaną wartość ochrony kredytowej nierzeczywistej (G_A) – przy czym stosuje się tę wartość, która jest niższa – obliczoną zgodnie z art. 235a ust. 1. Instytucja oblicza kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem i kwotę oczekiwanej straty dla zabezpieczonej części wartości ekspozycji przy użyciu PD i LGD oraz tej samej funkcji wagi ryzyka jak te, które stosuje się w przypadku porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony, a także, w stosownych przypadkach, stosuje termin zapadalności (M) związany z ekspozycją bazową, obliczony zgodnie z art. 162.

▼M17

2. Instytucje, które do porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony stosują metodę IRB określoną w rozdziale 3, ale nie korzystają przy tym z własnych oszacowań LGD, określają LGD zgodnie z art. 161 ust. 1. W przypadku ekspozycji podporządkowanych i niepodporządkowanej ochrony kredytowej nierzeczywistej, do zabezpieczonej części wartości ekspozycji instytucje mają stosować, LGD związaną z należnościami uprzywilejowanymi i instytucje mogą uwzględniać ochronę kredytową rzeczywistą zabezpieczającą ochronę kredytową nierzeczywistą zgodnie z niniejszym rozdziałem.

3. Instytucje, które do porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony stosują metodę IRB określoną w rozdziale 3, z wykorzystaniem własnych oszacowań LGD, obliczają wagę ryzyka i współczynnik oczekiwanej straty mające zastosowanie do zabezpieczonej części ekspozycji bazowej przy użyciu PD i LGD oraz tej samej funkcji wagi ryzyka jak te, które stosuje się w przypadku porównywalnej ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony, a także, w stosownych przypadkach, stosują termin zapadalności (M) związany z ekspozycją bazową, obliczony zgodnie z art. 162.

4. Instytucje, które stosują metodę IRB do porównywalnych ekspozycji bezpośrednich wobec dostawcy ochrony, korzystając z metody przewidzianej w art. 153 ust. 5, stosują wagę ryzyka i współczynnik oczekiwanej straty mające zastosowanie do zabezpieczonej części ekspozycji, które odpowiadają wagom ryzyka i współczynnikom oczekiwanej straty przewidzianym w art. 153 ust. 5 i art. 158 ust. 6.

5. Do każdej niezabezpieczonej części wartości ekspozycji (E) instytucje stosują wagę ryzyka i współczynnik oczekiwanej straty odpowiadające ekspozycji bazowej. Do celów obliczeń określonych w art. 159 instytucje przypisują do niezabezpieczonej części wartości ekspozycji wszelkie korekty z tytułu ogólnego lub szczególnego ryzyka kredytowego lub dodatkowe korekty wartości zgodnie z art. 34, dotyczące działalności instytucji zaliczanej do portfela bankowego lub inne redukcje funduszy własnych związane z ekspozycją, inne niż odliczenia dokonane zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. m).

▼B

Sekcja 5

Niedopasowania terminów zapadalności

Artykuł 237

Niedopasowanie terminów zapadalności

1. Do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem niedopasowanie terminów zapadalności ma miejsce, gdy rezydualny termin rozliczenia ochrony kredytowej jest krótszy niż rezydualny termin zapadalności tej zabezpieczonej ekspozycji. Jeżeli rezydualny termin rozliczenia ochrony jest krótszy niż trzy miesiące, a termin rozliczenia ochrony jest krótszy niż termin zapadalności ekspozycji bazowej, przedmiotowa ochrona nie kwalifikuje się jako uznana ochrona kredytowa.

2. W przypadku gdy dochodzi do niedopasowania terminów zapadalności, ochrona kredytowa nie kwalifikuje się jako uznana ochrona kredytowa, jeżeli spełniony jest jeden z poniższych warunków:

a) pierwotny termin rozliczenia ochrony wynosi mniej niż jeden rok;

▼B

b) ekspozycja jest ekspozycją krótkoterminową określoną przez właściwe organy jako podlegająca dolnej granicy jednego dnia, a nie jednego roku, jeżeli chodzi o termin zapadalności (M) zgodnie z art. 162 ust. 3.

Artykuł 238

Termin rozliczenia ochrony kredytowej

1. Efektywny termin zapadalności zobowiązania/ekspozycji bazowego jest możliwie najdłuższym pozostałym okresem, przed upływem którego dłużnik musi wykonać swoje zobowiązania, nie dłuższym jednak niż 5 lat. Z zastrzeżeniem ust. 2 termin rozliczenia ochrony kredytowej jest najwcześniejszym terminem, w którym ochrona może wygasnąć lub zostać zakończona.

2. Jeżeli sprzedawca ochrony może zgodnie z umową wypowiedzieć ochronę, za termin rozliczenia ochrony instytucje uznają najwcześniejszy termin, w którym można skorzystać z tej możliwości. Jeżeli nabywca ochrony może zgodnie z umową wypowiedzieć ochronę oraz jeżeli warunki ustalone przy zawieraniu umowy o ochronie zachęcają instytucję do wykupu instrumentu przed umownym terminem rozliczenia, za termin rozliczenia ochrony instytucja uznaje najwcześniejszy termin, w którym można skorzystać z tej możliwości; w pozostałych przypadkach instytucja może uznać, że taka możliwość nie wpływa na termin rozliczenia ochrony.

3. Jeżeli możliwe jest wycofanie kredytowego instrumentu pochodnego przed upływem okresu karencji wymaganego do stwierdzenia niewykonania zobowiązania z tytułu zobowiązania bazowego w wyniku nieuregulowania należnych płatności, instytucje skracają termin rozliczenia ochrony o długość okresu karencji.

Artykuł 239

Wycena ochrony

1. W przypadku transakcji objętych ochroną kredytową rzeczywistą według uproszczonej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych zabezpieczenie nie kwalifikuje się jako uznana ochrona kredytowa rzeczywista, jeżeli zachodzi niedopasowanie między terminem zapadalności ekspozycji a terminem rozliczenia ochrony.

2. W przypadku transakcji objętych ochroną kredytową rzeczywistą według kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych przy obliczaniu skorygowanej wartości zabezpieczenia instytucje uwzględniają termin rozliczenia ochrony kredytowej i termin zapadalności ekspozycji, zgodnie z następującym wzorem:

$$C_{VAM} = C_{VA} \cdot \frac{t - t^*}{T - t^*}$$

gdzie:

C_{VA} = wartość zabezpieczenia skorygowana o czynnik zmienności, jak określono w art. 223 ust. 2, lub kwota ekspozycji, w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa;

▼B

t = liczba lat pozostałych do upływu terminu rozliczenia ochrony kredytowej, obliczona zgodnie z art. 238, lub wartość T, w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa;

T = liczba lat pozostałych do upływu terminu zapadalności ekspozycji, obliczona zgodnie z art. 238, lub 5 lat, w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa;

t* = 0,25.

Posługując się powyższym wzorem przy obliczaniu w pełni skorygowanej wartości ekspozycji (E*), o której mowa w art. 223 ust. 5, instytucje stosują wartość C_{VAM} jako wartość C_{VA} skorygowaną dodatkowo o niedopasowanie terminów zapadalności.

3. W przypadku transakcji objętych ochroną kredytową nierzeczywistą przy obliczaniu skorygowanej wartości ochrony kredytowej instytucje uwzględniają termin rozliczenia ochrony kredytowej i termin zapadalności ekspozycji, zgodnie z następującym wzorem:

$$G_A = G^* \cdot \frac{t - t^*}{T - t^*}$$

gdzie:

G_A = G* skorygowana o wszelkie niedopasowanie terminów zapadalności;

G* = wartość ochrony skorygowana o wszelkie niedopasowanie walutowe;

t = liczba lat pozostałych do upływu terminu rozliczenia ochrony kredytowej, obliczona zgodnie z art. 238, lub wartość T, w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa;

T = liczba lat pozostałych do upływu terminu zapadalności ekspozycji, obliczona zgodnie z art. 238, lub 5 lat, w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa;

t* = 0,25.

Instytucje stosują G_A jako wartość ochrony do celów art. 233–236.

▼M17

———————

▼M5

ROZDZIAŁ 5

Sekurytyzacja

Sekcja 1

Definicje I kryteria dla prostych, przejrzystych I standardowych sekurytyzacji

Artykuł 242

Definicje

Do celów niniejszego rozdziału stosuje się następujące definicje:

▼M5

(1) „opcja odkupu końcowego” oznacza zawartą w umowie opcję, która uprawnia jednostkę inicjującą do kupna pozycji sekurytyzacyjnych, zanim wszystkie ekspozycje sekurytyzowane zostaną spłacone, poprzez wykup pozostałych w puli ekspozycji bazowych w przypadku tradycyjnej sekurytyzacji albo poprzez zakończenie ochrony kredytowej w przypadku sekurytyzacji syntetycznej, w obu przypadkach gdy kwota nierozliczonych ekspozycji bazowych spada do pewnego wcześniej określonego poziomu lub poniżej tego poziomu;

(2) „wydzielona należność odsetkowa wspierająca jakość kredytową” oznacza składnik aktywów bilansowych reprezentujący wycenę przepływów środków pieniężnych związanych z przyszłymi przychodami z tytułu marż i stanowi podporządkowaną transzę w ramach sekurytyzacji;

(3) „instrument wsparcia płynności” oznacza instrument wsparcia płynności zdefiniowany w art. 2 pkt 14 rozporządzenia (UE) 2017/2402;

(4) „pozycja bez ratingu” oznacza pozycję sekurytyzacyjną, która nie posiada uznanej oceny kredytowej zgodnie z sekcją 4;

(5) „pozycja z ratingiem” oznacza pozycję sekurytyzacyjną, która posiada uznaną ocenę kredytową zgodnie z sekcją 4;

(6) „uprzywilejowana pozycja sekurytyzacyjna” oznacza pozycję wspartą lub zabezpieczoną pierwszym wezwaniem do spłaty wszystkich ekspozycji bazowych, bez uwzględnienia dla tych celów kwot należnych z tytułu kontraktów na stopę procentową lub pochodnych instrumentów walutowych, opłat lub innych podobnych płatności oraz niezależnie od jakichkolwiek różnic w terminach zapadalności w odniesieniu do jednej lub większej liczby innych transz uprzywilejowanych, z którymi dana pozycja dzieli straty na zasadzie proporcjonalnej;

(7) „pula IRB” oznacza pulę ekspozycji bazowych takiego rodzaju, w odniesieniu do którego instytucja posiada zezwolenie na stosowanie metody IRB i jest w stanie obliczać kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z rozdziałem 3 w odniesieniu do wszystkich tych ekspozycji;

(8) „pula mieszana” oznacza pulę ekspozycji bazowych takiego rodzaju, w odniesieniu do którego instytucja posiada zezwolenie na stosowanie metody IRB i jest w stanie obliczać kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z rozdziałem 3 w odniesieniu do niektórych, ale nie wszystkich ekspozycji;

(9) „nadzabezpieczenie” oznacza wszelkie formy wsparcia jakości kredytowej, na mocy których ekspozycjom bazowym przyznawana jest wartość wyższa niż wartość pozycji sekurytyzacyjnych;

(10) „prosta, przejrzysta i standardowa sekurytyzacja” lub „sekurytyzacja STS” oznacza sekurytyzację zdefiniowaną w art. 18 rozporządzenia (UE) 2017/2402;

(11) „program emisji papierów dłużnych przedsiębiorstw zabezpieczonych aktywami” lub „program ABCP” oznacza program emisji papierów dłużnych przedsiębiorstw zabezpieczonych aktywami lub program ABCP, zdefiniowane w art. 2 pkt 7 rozporządzenia (UE) 2017/2402;

▼M5

(12) „transakcja na papierach dłużnych przedsiębiorstw zabezpieczonych aktywami” lub „transakcja ABCP” oznacza transakcję na papierach dłużnych przedsiębiorstw zabezpieczonych aktywami lub transakcję ABCP, zdefiniowane w art. 2 pkt 8 rozporządzenia (UE) 2017/2402;

(13) „sekurytyzacja tradycyjna” oznacza sekurytyzację tradycyjną zdefiniowaną w art. 2 pkt 9 rozporządzenia (UE) 2017/2402;

(14) „sekurytyzacja syntetyczna” oznacza sekurytyzację syntetyczną zdefiniowaną w art. 2 pkt 10 rozporządzenia (UE) 2017/2402;

(15) „ekspozycja odnawialna” oznacza ekspozycję odnawialną zdefiniowaną w art. 2 pkt 5 rozporządzenia (UE) 2017/2402;

(16) „opcja przedterminowej spłaty należności” oznacza opcję przedterminowej spłaty należności zdefiniowaną w art. 2 pkt 17 rozporządzenia (UE) 2017/2402;

(17) „transza pierwszej straty” oznacza transzę pierwszej straty zdefiniowaną w art. 2 pkt 18 rozporządzenia (UE) 2017/2402;

(18) „pozycja sekurytyzacyjna typu mezzanine” oznacza pozycję w ramach sekurytyzacji, która jest podporządkowana uprzywilejowanej pozycji sekurytyzacyjnej i bardziej uprzywilejowana niż transza pierwszej straty oraz która podlega wadze ryzyka niższej niż 1 250 % i wyższej niż 25 % zgodnie z sekcją 3 podsekcje 2 i 3;

(19) „podmiot finansowania preferencyjnego” oznacza każdą jednostkę lub podmiot, które zostały ustanowione przez rząd centralny, samorząd regionalny lub lokalny państwa członkowskiego i które udzielają kredytów preferencyjnych lub gwarancji preferencyjnych oraz których głównym celem nie jest osiągnięcie zysku ani maksymalizacja udziału w rynku, ale propagowanie celów tego rządu lub samorządu dotyczących polityki publicznej, pod warunkiem że – z zastrzeżeniem zasad pomocy państwa – ten rząd lub samorząd mają obowiązek ochrony ekonomicznej podstawy danej jednostki lub podmiotu i utrzymania ich rentowności w całym ich okresie życia lub że co najmniej 90 % ich pierwotnego kapitału lub finansowania lub kredytu preferencyjnego, których udzielają, jest bezpośrednio lub pośrednio gwarantowane przez rząd centralny, samorząd regionalny lub lokalny państwa członkowskiego;

▼M13

(20) „syntetyczna marża nadwyżkowa” oznacza syntetyczną marżę nadwyżkową zdefiniowaną w art. 2 pkt 29 rozporządzenia (UE) 2017/2402.

▼M5

Artykuł 243

Kryteria sekurytyzacji STS kwalifikującej się do zróżnicowanego traktowania kapitału

1. Pozycje w programie lub transakcji ABCP, które kwalifikują się jako pozycje sekurytyzacji STS, kwalifikują się do traktowania określonego w art. 260, 262 i 264 w przypadku, gdy spełnione są następujące wymogi:

▼M5

a) ekspozycje bazowe spełniają – w momencie ich ujęcia w programie ABCP, zgodnie z najlepszą wiedzą jednostki inicjującej lub pierwotnego kredytodawcy – warunki przypisania im, zgodnie z metodą standardową oraz przy uwzględnieniu wszystkich uznanych sposobów ograniczania ryzyka kredytowego, wagi ryzyka równej lub niższej niż 75 % na podstawie indywidualnej ekspozycji w przypadku, gdy ekspozycja jest ekspozycją detaliczną, lub 100 % w przypadku wszystkich innych ekspozycji; oraz

b) łączna wartość ekspozycji z tytułu wszystkich ekspozycji wobec pojedynczego dłużnika na poziomie programu ABCP nie przekracza 2 % łącznej wartości ekspozycji z tytułu wszystkich ekspozycji w ramach programu ABCP w momencie, gdy ekspozycje zostały dodane do programu ABCP. Do celów niniejszego obliczenia pożyczki lub leasingi na rzecz grupy powiązanych klientów – zgodnie z najlepszą wiedzą jednostki sponsorującej – uznaje się za ekspozycje wobec jednego dłużnika.

▼M9

W przypadku należności z tytułu dostaw i usług akapit pierwszy lit. b) nie ma zastosowania w przypadku gdy ryzyko kredytowe tych należności jest w pełni zabezpieczone uznaną ochroną kredytową zgodnie z rozdziałem 4, pod warunkiem że w tym przypadku dostawcą ochrony jest instytucja, firma inwestycyjna, zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji.

▼M5

W przypadku sekurytyzowanych wartości rezydualnych związanych z leasingiem akapit pierwszy lit. b) nie ma zastosowania w przypadku, gdy wartości te nie są narażone na ryzyko refinansowania lub odsprzedaży w wyniku możliwego do wyegzekwowania na drodze prawnej zobowiązania do odkupienia lub refinansowania ekspozycji po ustalonej wcześniej kwocie przez stronę trzecią kwalifikowalną na mocy art. 201 ust. 1.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego lit. a), w przypadku gdy instytucja stosuje art. 248 ust. 3 lub otrzymała zezwolenie na stosowanie metody wewnętrznych oszacowań zgodnie z art. 265, waga ryzyka, jaką instytucja ta przypisałaby instrumentowi wsparcia płynności, który całkowicie pokrywa ABCP wyemitowane w ramach programu, jest równa lub niższa niż 100 %.

2. Pozycje w ramach sekurytyzacji innej niż program ABCP lub transakcja ABCP, które kwalifikują się jako pozycje sekurytyzacji STS, kwalifikują się do traktowania określonego w art. 260, 262 i 264 w przypadku, gdy spełnione są następujące wymogi:

a) w momencie włączenia do sekurytyzacji łączna wartość ekspozycji z tytułu wszystkich ekspozycji wobec pojedynczego dłużnika w puli nie przekracza 2 % łącznej wartości nierozliczonych ekspozycji z puli ekspozycji bazowych. Do celów niniejszego wyliczenia pożyczki lub leasingi na rzecz grupy powiązanych klientów uznaje się za ekspozycje wobec jednego dłużnika.

W przypadku sekurytyzowanych wartości rezydualnych związanych z leasingiem akapit pierwszy niniejszej litery nie ma zastosowania w przypadku, gdy wartości te nie są narażone na ryzyko refinansowania lub odsprzedaży w wyniku możliwego do wyegzekwowania na drodze prawnej zobowiązania do odkupienia lub refinansowania ekspozycji po ustalonej wcześniej kwocie przez stronę trzecią kwalifikowalną na mocy art. 201 ust. 1;

▼M5

b) w momencie włączenia ich do sekurytyzacji ekspozycje bazowe spełniają warunki przypisania im – zgodnie z metodą standardową oraz przy uwzględnieniu wszystkich uznanych sposobów ograniczania ryzyka kredytowego – wagi ryzyka równej lub niższej niż:

(i) 40 % na podstawie średniej ważonej wartością ekspozycji w przypadku portfela, w którym ekspozycjami są kredyty zabezpieczone hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych lub w pełni gwarantowane kredyty na nieruchomości mieszkalne, o których mowa w art. 129 ust. 1 lit. e);

(ii) 50 % na podstawie indywidualnej ekspozycji, w przypadku gdy ekspozycja ma charakter pożyczki zabezpieczonej hipoteką na nieruchomości komercyjnej;

(iii) 75 % na podstawie indywidualnej ekspozycji, w przypadku gdy ekspozycja jest ekspozycją detaliczną;

(iv) 100 % w odniesieniu do wszystkich innych ekspozycji, na podstawie indywidualnej ekspozycji;

c) w przypadku gdy zastosowanie ma lit. b) ppkt (i) oraz lit. b) ppkt (ii), kredyty zabezpieczone prawami niższego rzędu względem danego składnika aktywów włącza się do sekurytyzacji jedynie wtedy, gdy wszystkie kredyty zabezpieczone prawami wyższego rzędu względem tego składnika aktywów są również objęte sekurytyzacją;

d) w przypadku gdy zastosowanie ma lit. b) ppkt (i) niniejszego ustępu, do żadnej pożyczki w puli ekspozycji bazowych nie stosuje się wyższego niż 100 % współczynnika pokrycia należności zabezpieczeniem w momencie włączenia do sekurytyzacji, mierzonego zgodnie z art. 129 ust. 1 lit. d) ppkt (i) oraz art. 229 ust. 1.

Sekcja 2

Uznanie przeniesienia istotnej części ryzyka

Artykuł 244

Sekurytyzacja tradycyjna

1. Instytucja inicjująca sekurytyzację tradycyjną może wyłączyć ekspozycje bazowe ze swoich obliczeń kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz, stosownie do sytuacji, kwot oczekiwanej straty, jeżeli spełniony jest którykolwiek z poniższych warunków:

a) istotna część ryzyka kredytowego związana z ekspozycjami bazowymi została przeniesiona na osoby trzecie;

b) instytucja inicjująca stosuje wagę ryzyka równą 1 250 % wobec wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych, które posiada w ramach sekurytyzacji, lub odejmuje te pozycje sekurytyzacyjne od pozycji kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. k).

2. Istotną część ryzyka kredytowego uznaje się za przeniesioną w którymkolwiek z następujących przypadków:

▼M5

a) wartość kwot ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine posiadanych przez instytucję inicjującą w ramach sekurytyzacji nie przekracza 50 % wartości kwot ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine w ramach tej sekurytyzacji;

b) instytucja inicjująca nie posiada więcej niż 20 % wartości ekspozycji transzy pierwszej straty w ramach sekurytyzacji, pod warunkiem że spełnione są oba następujące warunki:

(i) jednostka inicjująca może wykazać, że wartość ekspozycji transzy pierwszej straty przekracza uzasadnione szacunki dotyczące oczekiwanej straty na ekspozycjach bazowych o znaczny margines;

(ii) nie ma pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine.

W przypadku gdy możliwe zmniejszenie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, które instytucja inicjująca mogłaby uzyskać w wyniku sekurytyzacji zgodnie z lit. a) lub b), nie jest uzasadnione proporcjonalnym przeniesieniem ryzyka kredytowego na osoby trzecie, właściwe organy mogą w indywidualnych przypadkach podejmować decyzje o nieuznaniu, że istotna część ryzyka kredytowego została przeniesiona na osoby trzecie.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 właściwe organy mogą zezwolić instytucjom inicjującym na uznanie przeniesienia istotnej części ryzyka kredytowego w związku z sekurytyzacją, jeżeli instytucja inicjująca wykaże w każdym przypadku, że ograniczenie wymogów w zakresie funduszy własnych, które instytucja inicjująca osiąga poprzez sekurytyzację, jest uzasadnione proporcjonalnym przeniesieniem ryzyka kredytowego na osoby trzecie. Zezwolenia można udzielić wyłącznie w przypadku, gdy instytucja spełnia oba następujące warunki:

a) instytucja dysponuje odpowiednimi wewnętrznymi zasadami zarządzania ryzykiem i metodami oceny przeniesienia ryzyka kredytowego;

b) instytucja uznała również przeniesienie ryzyka kredytowego na osoby trzecie w każdym przypadku do celów swojego wewnętrznego procesu zarządzania ryzykiem i alokacji kapitału wewnętrznego.

4. Oprócz wymogów określonych w ust. 1, 2 i 3 muszą być również spełnione wszystkie następujące warunki:

a) dokumentacja dotycząca transakcji odzwierciedla istotę ekonomiczną sekurytyzacji;

b) pozycje sekurytyzacyjne nie stanowią zobowiązań płatniczych instytucji inicjującej;

c) ekspozycje bazowe znajdują się poza zasięgiem instytucji inicjującej oraz jej wierzycieli w sposób, który spełnia wymóg określony w art. 20 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/2402;

▼M5

d) instytucja inicjująca nie zachowuje kontroli nad ekspozycjami bazowymi. Uznaje się, że kontrola nad ekspozycjami bazowymi została zachowana w przypadku, gdy jednostka inicjująca ma prawo odkupu od jednostki przejmującej uprzednio przeniesionych ekspozycji w celu realizacji związanych z nimi zysków lub jeżeli w inny sposób wymaga się od jednostki inicjującej ponownego przejęcia przeniesionego ryzyka. Zachowanie przez instytucję inicjującą praw lub obowiązków dotyczących administrowania w odniesieniu do ekspozycji bazowych nie stanowi samo w sobie kontroli nad ekspozycjami;

e) dokumentacja dotycząca sekurytyzacji nie zawiera warunków, które:

(i) nakładają na instytucję inicjującą obowiązek zmiany ekspozycji bazowych w celu poprawy średniej jakości puli; lub

(ii) zwiększają dochód wypłacany posiadaczom pozycji sekurytyzacyjnych lub w inny sposób podnoszą jakość tych pozycji w odpowiedzi na pogorszenie się jakości kredytowej ekspozycji bazowych;

f) w stosownych przypadkach z dokumentacji transakcji jasno wynika, że jednostka inicjująca lub jednostka sponsorująca mogą zakupić lub odkupić pozycje sekurytyzacyjne, lub dokonać restrukturyzacji, odkupu lub zastąpienia ekspozycji bazowych poza swoje zobowiązania umowne, jedynie w przypadku, gdy takie ustalenia zostały dokonane zgodnie z warunkami panującymi na rynku, a strony tych ustaleń działają we własnym interesie jako wolne i niezależne podmioty (na warunkach rynkowych);

g) w przypadku gdy opcja odkupu końcowego jest dostępna, spełnia ona również wszystkie następujące warunki:

(i) opcja może zostać zrealizowana według uznania instytucji inicjującej;

(ii) opcję można zrealizować wyłącznie wtedy, gdy niespłacone pozostaje nie więcej niż 10 % pierwotnej wartości ekspozycji bazowych;

(iii) opcji nie skonstruowano w sposób mający na celu uniknięcie przypisania strat do pozycji wsparcia jakości kredytowej lub innych pozycji posiadanych przez inwestorów w ramach sekurytyzacji ani w jakikolwiek inny sposób mający zapewnić wsparcie jakości kredytowej;

h) instytucja inicjująca otrzymała opinię wykwalifikowanego doradcy prawnego, potwierdzającą, że sekurytyzacja spełnia warunki określone w lit. c) niniejszego ustępu.

5. Właściwe organy informują EUNB o przypadkach, w których zadecydowały, że możliwe zmniejszenie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem nie jest uzasadnione proporcjonalnym przeniesieniem ryzyka kredytowego na osoby trzecie zgodnie z ust. 2, oraz o przypadkach, w których postanowiły zastosować ust. 3.

6. EUNB monitoruje zakres praktyk nadzorczych w odniesieniu do uznania przeniesienia istotnej części ryzyka w sekurytyzacji tradycyjnej zgodnie z niniejszym artykułem. EUNB dokonuje w szczególności przeglądu:

▼M5

a) warunków przeniesienia istotnej części ryzyka kredytowego na osoby trzecie zgodnie z ust. 2, 3 i 4;

b) interpretacji „proporcjonalnego przeniesienia ryzyka kredytowego na osoby trzecie" do celów oceny przez właściwe organy przewidzianej w ust. 2 akapit drugi oraz w ust. 3;

c) wymogów dotyczących oceny transakcji sekurytyzacyjnych przez właściwe organy, w odniesieniu do których to transakcji jednostka inicjująca ubiega się o uznanie przeniesienia istotnej części ryzyka kredytowego na osoby trzecie zgodnie z ust. 2 lub 3.

EUNB przedstawi Komisji swoje ustalenia w formie sprawozdania do dnia 2 stycznia 2021 r. Komisja, po uwzględnieniu sprawozdania EUNB, może przyjąć akt delegowany zgodnie z art. 462 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez doprecyzowanie elementów wymienionych w lit. a), b) i c) niniejszego ustępu.

Artykuł 245

Sekurytyzacja syntetyczna

1. Instytucja inicjująca sekurytyzację syntetyczną może obliczać kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz, w stosownych przypadkach, kwoty oczekiwanej straty, w odniesieniu do ekspozycji bazowych zgodnie z art. 251 i 252, w przypadku gdy spełniony jest którykolwiek z następujących warunków:

a) istotna część ryzyka kredytowego została przeniesiona na osoby trzecie poprzez ochronę kredytową rzeczywistą lub nierzeczywistą;

b) instytucja inicjująca stosuje wagę ryzyka równą 1 250 % wobec wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych, które zachowuje w ramach sekurytyzacji, lub odejmuje te pozycje sekurytyzacyjne od pozycji kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. k).

2. Istotną część ryzyka kredytowego uznaje się za przeniesioną w którymkolwiek z następujących przypadków:

a) wartość kwot ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine posiadanych przez instytucję inicjującą w ramach sekurytyzacji nie przekracza 50 % wartości kwot ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine w ramach tej sekurytyzacji;

b) instytucja inicjująca nie posiada więcej niż 20 % wartości ekspozycji transzy pierwszej straty w ramach sekurytyzacji, pod warunkiem że spełnione są oba następujące warunki:

(i) jednostka inicjująca może wykazać, że wartość ekspozycji transzy pierwszej straty przekracza uzasadnione szacunki dotyczące oczekiwanej straty na ekspozycjach bazowych o znaczny margines;

▼M5

(ii) nie ma pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine.

W przypadku gdy możliwe zmniejszenie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, które instytucja inicjująca mogłaby uzyskać w wyniku sekurytyzacji, nie jest uzasadnione proporcjonalnym przeniesieniem ryzyka kredytowego na osoby trzecie, właściwe organy mogą w indywidualnych przypadkach podejmować decyzje o nieuznaniu, że istotna część ryzyka kredytowego została przeniesiona na osoby trzecie.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 właściwe organy mogą zezwolić instytucjom inicjującym na uznanie przeniesienia istotnej części ryzyka kredytowego w związku z sekurytyzacją, jeżeli instytucja inicjująca wykaże w każdym przypadku, że ograniczenie wymogów w zakresie funduszy własnych, które instytucja inicjująca osiąga poprzez sekurytyzację, jest uzasadnione proporcjonalnym przeniesieniem ryzyka kredytowego na osoby trzecie. Zezwolenia można udzielić wyłącznie w przypadku, gdy instytucja spełnia oba następujące warunki:

a) instytucja dysponuje odpowiednimi wewnętrznymi zasadami zarządzania ryzykiem i metodami oceny przeniesienia ryzyka;

b) instytucja uznała również przeniesienie ryzyka kredytowego na osoby trzecie w każdym przypadku do celów swojego wewnętrznego procesu zarządzania ryzykiem i alokacji kapitału wewnętrznego.

4. Oprócz wymogów określonych w ust. 1, 2 i 3 muszą być również spełnione wszystkie następujące warunki:

a) dokumentacja dotycząca transakcji odzwierciedla istotę ekonomiczną sekurytyzacji;

b) ochrona kredytowa, za pomocą której przenoszone jest ryzyko kredytowe, jest zgodna z art. 249;

c) dokumentacja dotycząca sekurytyzacji nie zawiera warunków, które:

(i) nakładają znaczne progi istotności, poniżej których uznaje się, że ochrona kredytowa nie jest uruchamiana w razie wystąpienia zdarzenia kredytowego;

(ii) zezwalają na wypowiedzenie ochrony wskutek pogorszenia jakości kredytowej ekspozycji bazowych;

(iii) nakładają na instytucję inicjującą obowiązek zmiany składu ekspozycji bazowych w celu poprawy średniej jakości puli; lub

(iv) zwiększają ponoszony przez instytucję koszt ochrony kredytowej lub dochód wypłacany posiadaczom pozycji w ramach sekurytyzacji w związku z pogorszeniem jakości kredytowej puli bazowej;

d) ochrona kredytowa jest egzekwowalna we wszystkich właściwych jurysdykcjach;

▼M5

e) w stosownych przypadkach z dokumentacji transakcji jasno wynika, że jednostka inicjująca lub jednostka sponsorująca mogą zakupić lub odkupić pozycje sekurytyzacyjne, lub dokonać restrukturyzacji, odkupu lub zastąpienia ekspozycji bazowych poza swoje zobowiązania umowne, jedynie w przypadku, gdy takie transakcje zostały przeprowadzone zgodnie z warunkami panującymi na rynku, a strony tych transakcji działają we własnym interesie jako wolne i niezależne podmioty (na warunkach rynkowych);

f) w przypadku gdy opcja odkupu końcowego jest dostępna, spełnia ona również wszystkie następujące warunki:

(i) opcja może zostać zrealizowana według uznania instytucji inicjującej;

(ii) opcję można zrealizować wyłącznie wtedy, gdy niespłacone pozostaje nie więcej niż 10 % pierwotnej wartości ekspozycji bazowych;

(iii) opcji nie skonstruowano w sposób mający na celu uniknięcie przypisania strat do pozycji wsparcia jakości kredytowej lub innych pozycji posiadanych przez inwestorów w ramach sekurytyzacji ani w jakikolwiek inny sposób mający zapewnić wsparcie jakości kredytowej;

g) instytucja inicjująca otrzymała opinię wykwalifikowanego doradcy prawnego, potwierdzającą, że sekurytyzacja spełnia warunki określone w lit. d) niniejszego ustępu.

5. Właściwe organy informują EUNB o przypadkach, w których zadecydowały, że możliwe zmniejszenie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem nie jest uzasadnione proporcjonalnym przeniesieniem ryzyka kredytowego na osoby trzecie zgodnie z ust. 2, oraz o przypadkach, w których postanowiły zastosować ust. 3.

6. EUNB monitoruje zakres praktyk nadzorczych w odniesieniu do uznania przeniesienia istotnej części ryzyka w sekurytyzacji syntetycznej zgodnie z niniejszym artykułem. EUNB dokonuje w szczególności przeglądu:

a) warunków przeniesienia istotnej części ryzyka kredytowego na osoby trzecie zgodnie z ust. 2, 3 i 4;

b) interpretacji „proporcjonalnego przeniesienia ryzyka kredytowego na osoby trzecie” do celów oceny przez właściwe organy przewidzianej w ust. 2 akapit drugi i w ust. 3; oraz

c) wymogów dotyczących oceny transakcji sekurytyzacyjnych przez właściwe organy, w odniesieniu do których to transakcji jednostka inicjująca ubiega się o uznanie przeniesienia istotnej części ryzyka kredytowego na osoby trzecie zgodnie z ust. 2 lub 3.

▼M5

EUNB przedstawi Komisji swoje ustalenia w formie sprawozdania do dnia 2 stycznia 2021 r. Komisja, po uwzględnieniu sprawozdania EUNB, może przyjąć akt delegowany zgodnie z art. 462 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez doprecyzowanie elementów wymienionych w lit. a), b) i c) niniejszego ustępu.

Artykuł 246

Wymogi operacyjne w zakresie opcji przedterminowej spłaty należności

W przypadku gdy sekurytyzacja obejmuje ekspozycje odnawialne oraz opcje przedterminowej spłaty należności lub podobne opcje, uznaje się, że istotna część ryzyka kredytowego została przeniesiona przez instytucję inicjującą jedynie wtedy, gdy spełnione są wymogi określone w art. 244 i 245, a opcja przedterminowej spłaty należności, kiedy zostanie już uruchomiona:

a) nie podporządkowuje roszczeń wyższego szczebla lub o równym stopniu uprzywilejowania posiadanych przez instytucję wobec ekspozycji bazowych roszczeniom innych inwestorów;

b) nie podporządkowuje dalej roszczenia instytucji wobec ekspozycji bazowych w stosunku do roszczeń innych stron; lub

c) nie zwiększa w inny sposób ekspozycji instytucji na straty związane z odnawialnymi ekspozycjami bazowymi.

Sekcja 3

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem

Podsekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 247

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem

1. W przypadku gdy instytucja inicjująca przeniosła istotną część ryzyka kredytowego związanego z ekspozycjami bazowymi danej sekurytyzacji zgodnie z sekcją 2, instytucja ta może:

a) w przypadku sekurytyzacji tradycyjnej – wyłączyć ekspozycje bazowe ze swoich obliczeń kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz, w stosownych przypadkach, kwot oczekiwanej straty;

b) w przypadku sekurytyzacji syntetycznej – obliczyć kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz, w stosownych przypadkach, kwoty oczekiwanych strat, w odniesieniu do ekspozycji bazowych zgodnie z art. 251 i 252.

2. W przypadku gdy instytucja inicjująca podjęła decyzję o zastosowaniu ust. 1, oblicza ona kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem określone w niniejszym rozdziale dla pozycji, które może posiadać w ramach sekurytyzacji.

▼M5

W przypadku gdy instytucja inicjująca nie przeniosła istotnej części ryzyka kredytowego lub gdy podjęła decyzję o niezastosowaniu ust. 1, nie jest ona zobowiązana do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem jakiejkolwiek pozycji, którą może posiadać w ramach sekurytyzacji, ale nadal uwzględnia ekspozycje bazowe w swoich obliczeniach kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz, w stosownych przypadkach, kwoty oczekiwanych strat, jak gdyby nie były one objęte sekurytyzacją.

3. W przypadku gdy ekspozycja dotyczy pozycji w różnych transzach sekurytyzacyjnych, ekspozycję w odniesieniu do każdej z transz uznaje się za odrębną pozycję sekurytyzacyjną. Uznaje się, że dostawcy ochrony kredytowej w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych posiadają pozycje w ramach sekurytyzacji. Pozycje sekurytyzacyjne obejmują ekspozycje z tytułu sekurytyzacji wynikające z kontraktów na stopę procentową lub pochodnych instrumentów walutowych, które instytucja zawarła w drodze transakcji.

4. Kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem włącza się do całkowitej wartości kwot ekspozycji ważonych ryzykiem danej instytucji do celów art. 92 ust. 3, chyba że pozycja sekurytyzacyjna jest odejmowana od pozycji kapitału podstawowego Tier I na podstawie art. 36 ust. 1 lit. k).

5. Kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej oblicza się, mnożąc wartość ekspozycji z tytułu pozycji, obliczoną zgodnie z art. 248, przez odpowiednią całkowitą wagę ryzyka.

6. Całkowitą wagę ryzyka ustala się jako sumę wagi ryzyka określoną w niniejszym rozdziale oraz wszelkiej dodatkowej wagi ryzyka zgodnie z art. 270a.

Artykuł 248

Wartość ekspozycji

1. Wartość ekspozycji z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej oblicza się w następujący sposób:

a) wartością ekspozycji z tytułu bilansowej pozycji sekurytyzacyjnej jest jej wartość księgowa pozostała po zastosowaniu względem pozycji sekurytyzacyjnej wszelkich stosownych korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego zgodnie z art. 110;

b) wartością ekspozycji z tytułu pozabilansowej pozycji sekurytyzacyjnej jest jej wartość nominalna pomniejszona o wartość wszelkich stosownych korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego względem pozycji sekurytyzacyjnej zgodnie z art. 110, pomnożona przez stosowny współczynnik konwersji, jak określono w niniejszej literze. Współczynnik konwersji wynosi 100 %, z wyjątkiem przypadków linii zaliczek gotówkowych. Aby określić wartość ekspozycji z tytułu niewykorzystanej części linii zaliczek gotówkowych, można zastosować współczynnik konwersji równy 0 % do kwoty nominalnej instrumentu wsparcia płynności, który jest bezwarunkowo odwoływalny, pod warunkiem że spłata z tytułu wykorzystania instrumentu jest uprzywilejowana w stosunku do wszelkich innych roszczeń do przepływów pieniężnych z tytułu ekspozycji bazowych, a instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że stosuje odpowiednio ostrożną metodę mierzenia kwoty niewykorzystanej części instrumentu;

▼M5

c) wartość ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej, wynikające z instrumentu pochodnego wymienionego w załączniku II, określa się zgodnie z rozdziałem 6;

d) instytucja inicjująca może odliczyć od wartości ekspozycji z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej, której przypisano wagę ryzyka równą 1 250 % zgodnie z podsekcją 3 lub którą odliczono od kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. k), kwotę korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego względem ekspozycji bazowych zgodnie z art. 110, a także wszelkie niepodlegające odliczeniu rabaty cenowe przy zakupie związane z takimi ekspozycjami bazowymi w zakresie, w jakim takie rabaty spowodowały zmniejszenie funduszy własnych;

▼M13

e) wartość ekspozycji syntetycznej marży nadwyżkowej obejmuje odpowiednio następujące pozycje:

(i) wszelkie przychody z tytułu sekurytyzowanych ekspozycji już ujętych przez instytucję inicjującą w jej rachunku zysków i strat zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości, które instytucja inicjująca wyznaczyła w umowie dla transakcji jako syntetyczną marżę nadwyżkową, która jest nadal dostępna do pokrycia strat;

(ii) syntetyczną marżę nadwyżkową, którą instytucja inicjująca wyznaczyła w umowie w poprzednich okresach i która jest nadal dostępna do pokrycia strat;

(iii) syntetyczną marżę nadwyżkową, którą instytucja inicjująca wyznaczyła w umowie na bieżący okres i która jest nadal dostępna do pokrycia strat;

(iv) syntetyczną marżę nadwyżkową, którą instytucja inicjująca wyznaczyła w umowie na przyszłe okresy.

Do celów tej litery w wartości ekspozycji nie uwzględnia się żadnej kwoty wyznaczonej jako zabezpieczenie lub wsparcie jakości kredytowej w związku z sekurytyzacją syntetyczną, która już podlega wymogowi dotyczącemu funduszy własnych zgodnie z niniejszym rozdziałem.

▼M5

EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia, co stanowi odpowiednio ostrożną metodę mierzenia kwoty niewykorzystanej części instrumentu, o której mowa w akapicie pierwszym lit. b).

EUNB przedłoży Komisji projekt tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 18 stycznia 2019 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełniania niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie trzecim niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

2. W przypadku gdy instytucja posiada dwie lub większą liczbę pokrywających się pozycji sekurytyzacyjnych, włącza ona do obliczeń kwot ekspozycji ważonych ryzykiem tylko jedną z pozycji.

▼M5

W przypadku gdy pozycje pokrywają się częściowo, instytucja może podzielić pozycję na dwie części i uznać pokrywanie się jedynie w odniesieniu do jednej części zgodnie z akapitem pierwszym. Ewentualnie instytucja może traktować pozycje tak, jakby się w pełni pokrywały, rozszerzając do celów obliczenia kapitału tę pozycję, która daje wyższe kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem.

Instytucja może również uznać pokrywanie się wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu szczególnego ryzyka dotyczące pozycji w portfelu handlowym z wymogami w zakresie funduszy własnych dotyczącymi pozycji sekurytyzacyjnych w portfelu bankowym, pod warunkiem że instytucja jest w stanie obliczyć i porównać wymogi w zakresie funduszy własnych dotyczące stosownych pozycji.

Do celów niniejszego ustępu dwie pozycje uznaje się za pokrywające się w przypadku, gdy kompensują się wzajemnie w taki sposób, że instytucja jest w stanie zapobiec stratom wynikającym z jednej pozycji poprzez wykonanie zobowiązań wymaganych na mocy drugiej pozycji.

3. W przypadku gdy do pozycji w ABCP ma zastosowanie art. 270c lit. d), instytucja może stosować wagę ryzyka przypisaną instrumentowi wsparcia płynności w celu obliczenia kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem dla ABCP, pod warunkiem że instrument wsparcia płynności obejmuje 100 % ABCP wyemitowanych w ramach programu ABCP oraz że instrument wsparcia płynności jest instrumentem o równym stopniu uprzywilejowania w stosunku do ABCP w taki sposób, że tworzą pokrywającą się pozycję. Instytucja powiadamia właściwe organy w przypadku, gdy zastosowała przepisy określone w niniejszym ustępie. Do celów ustalenia określonego w niniejszym ustępie zakresu wynoszącego 100 % instytucja może uwzględnić inne instrumenty wsparcia płynności w ramach programu ABCP, pod warunkiem że tworzą one z ABCP pokrywającą się pozycję.

▼M13

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia, w jaki sposób instytucje inicjujące mają ustalać wartość ekspozycji, o której mowa w ust. 1 lit. e), z uwzględnieniem odpowiednich strat, które mają być pokryte w ramach syntetycznej marży nadwyżkowej.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 października 2021 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M5

Artykuł 249

Uznanie ograniczenia ryzyka kredytowego w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych

1. Instytucja może uznać ochronę kredytową rzeczywistą lub nierzeczywistą w odniesieniu do danej pozycji sekurytyzacyjnej w przypadku, gdy spełnione są wymogi dotyczące ograniczania ryzyka kredytowego określone w niniejszym rozdziale oraz w rozdziale 4.

▼M5

2. Uznana ochrona kredytowa rzeczywista ogranicza się do zabezpieczenia finansowego, które kwalifikuje się do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z rozdziałem 2, jak określono w rozdziale 4, a warunkiem uznania ograniczenia ryzyka kredytowego jest spełnienie odpowiednich wymogów określonych w rozdziale 4.

Za uznaną ochronę kredytową nierzeczywistą oraz uznanych dostawców ochrony kredytowej nierzeczywistej uważa się jedynie ochronę, która kwalifikuje się zgodnie z rozdziałem 4, oraz dostawców, którzy kwalifikują się zgodnie z tymże rozdziałem, a warunkiem uznania ograniczenia ryzyka kredytowego jest spełnienie odpowiednich wymogów określonych w rozdziale 4.

▼M13

3. „Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 niniejszego artykułu uznanym dostawcom ochrony kredytowej nierzeczywistej wymienionym w art. 201 ust. 1 lit. g) uznana ECAI nadaje ocenę kredytową, o stopniu jakości kredytowej 2 lub wyższym w momencie uznania ochrony kredytowej po raz pierwszy, a obecnie o stopniu jakości kredytowej 3 lub wyższym.

▼M5

Instytucje, którym zezwolono na stosowanie metody IRB do ekspozycji bezpośredniej wobec dostawcy ochrony, mogą oceniać uznawalność zgodnie z akapitem pierwszym na podstawie równoważności między PD dotyczącym dostawcy ochrony a PD związanym ze stopniami jakości kredytowej, o których mowa w art. 136.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 SSPE są uznanymi dostawcami ochrony w przypadku, gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) dana SSPE posiada aktywa, które kwalifikują się jako uznane zabezpieczenie finansowe zgodnie z rozdziałem 4;

b) aktywa, o których mowa w lit. a), nie są przedmiotem należności ani należności warunkowych o stopniu uprzywilejowania wyższym lub równym w stosunku do należności lub należności warunkowej instytucji otrzymującej ochronę kredytową nierzeczywistą; oraz

c) spełnione są wszystkie wymogi dotyczące uznania zabezpieczenia finansowego określone w rozdziale 4.

5. Do celów ust. 4 kwota ochrony skorygowana o wszelkiego rodzaju niedopasowania walutowe i niedopasowania terminów zapadalności (Ga) zgodnie z rozdziałem 4 ogranicza się do wartości rynkowej wspomnianych aktywów skorygowanej o czynnik zmienności, a wagę ryzyka ekspozycji wobec dostawcy ochrony określoną według metody standardowej (g) ustala się jako średnią ważoną wagę ryzyka, która miałaby zastosowanie do tych aktywów jako zabezpieczenie finansowe według metody standardowej.

6. W przypadku gdy pozycja sekurytyzacyjna korzysta z pełnej ochrony kredytowej lub częściowej ochrony kredytowej na zasadzie proporcjonalnej, zastosowanie mają następujące wymogi:

a) instytucja zapewniająca ochronę kredytową oblicza kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla części pozycji sekurytyzacyjnej korzystającej z ochrony kredytowej zgodnie z podsekcją 3, tak jakby posiadała tę część pozycji bezpośrednio;

▼M5

b) instytucja kupująca ochronę kredytową oblicza kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z rozdziałem 4 dla tej części objętej ochroną.

7. We wszystkich przypadkach nieobjętych zakresem ust. 6 zastosowanie mają następujące wymogi:

a) instytucja zapewniająca ochronę kredytową traktuje część pozycji korzystającą z ochrony kredytowej jako pozycję sekurytyzacyjną i oblicza kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem, tak jakby posiadała tę pozycję bezpośrednio, zgodnie z podsekcją 3, z zastrzeżeniem ust. 8, 9 i 10;

b) instytucja kupująca ochronę kredytową oblicza kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla chronionej części pozycji, o której mowa w lit. a), zgodnie z rozdziałem 4. Instytucja traktuje część pozycji sekurytyzacyjnej niekorzystającą z ochrony kredytowej jako odrębną pozycję sekurytyzacyjną i oblicza kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z podsekcją 3, z zastrzeżeniem ust. 8, 9 i 10.

8. Instytucje stosujące metodę sekurytyzacji opartą na wewnętrznych ratingach (SEC-IRBA) lub standardową metodę sekurytyzacji (SEC-SA) zgodnie z podsekcją 3 określają punkt inicjujący (A) i punkt kończący (D) odrębnie dla każdej z pozycji uzyskanych zgodnie z ust. 7, tak jakby pozycje te zostały wyemitowane jako odrębne pozycje sekurytyzacyjne w momencie zainicjowania transakcji. Wartość, odpowiednio, K_{IRB} lub K_{SA} oblicza się, uwzględniając pierwotną pulę ekspozycji stanowiących podstawę sekurytyzacji.

9. Instytucje stosujące metodę sekurytyzacji opartą na zewnętrznych ratingach (SEC-ERBA) zgodnie z podsekcją 3 w odniesieniu do pierwotnej pozycji sekurytyzacyjnej obliczają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla pozycji uzyskanych zgodnie z ust. 7 w następujący sposób:

a) w przypadku gdy uzyskana pozycja jest wyżej uprzywilejowana, przypisuje się jej wagę ryzyka pierwotnej pozycji sekurytyzacyjnej;

b) w przypadku gdy uzyskana pozycja jest niżej uprzywilejowana, można jej przypisać rating implikowany zgodnie z art. 263 ust. 7. W takim przypadku dane wejściowe dotyczące grubości T są obliczane na podstawie uzyskanej pozycji. W przypadku gdy nie można przypisać ratingu implikowanego, instytucja stosuje wyższą z wag ryzyka wynikających z:

(i) zastosowania metody SEC-SA zgodnie z ust. 8 i podsekcją 3; albo

(ii) wagi ryzyka pierwotnej pozycji sekurytyzacyjnej zgodnie z metodą SEC-ERBA.

10. Uzyskaną pozycję o niższym uprzywilejowaniu traktuje się jak nieuprzywilejowaną pozycję sekurytyzacyjną, nawet jeśli pierwotna pozycja sekurytyzacyjna przed ochroną kwalifikuje się jako uprzywilejowana.

▼M5

Artykuł 250

Ukryte wsparcie

1. Instytucja sponsorująca lub instytucja inicjująca, które w odniesieniu do sekurytyzacji zastosowały art. 247 ust. 1 i 2 przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem lub które zbyły instrumenty zawarte w ich portfelu handlowym, w związku z czym nie obowiązuje już ich wymóg posiadania funduszy własnych z tytułu ryzyk dotyczących tych instrumentów, nie udzielają, bezpośrednio ani pośrednio, wsparcia sekurytyzacji wykraczającego poza ich zobowiązania umowne, z myślą o ograniczeniu potencjalnych lub faktycznych strat inwestorów.

2. Transakcji nie uznaje się za wsparcie do celów ust. 1 w przypadku, gdy transakcja została należycie uwzględniona w ocenie przeniesienia istotnej części ryzyka kredytowego, a obie strony zrealizowały transakcję, działając we własnym interesie jako wolne i niezależne podmioty (na warunkach rynkowych). Instytucja przeprowadza w tym celu pełną kontrolę kredytową transakcji oraz uwzględnia co najmniej wszystkie następujące elementy:

a) cenę odkupu;

b) kapitał instytucji i jej poziom płynności przed odkupem i po nim;

c) dochody z tytułu ekspozycji bazowych;

d) dochody z tytułu pozycji sekurytyzacyjnych;

e) wpływ wsparcia na straty, które jednostka inicjująca prawdopodobnie poniesie w stosunku do inwestorów.

3. Instytucja inicjująca oraz instytucja sponsorująca powiadamiają właściwy organ o każdej transakcji zawartej w związku z sekurytyzacją zgodnie z ust. 2.

4. EUNB, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, wydaje wytyczne określające, co stanowi „warunki rynkowe” do celów niniejszego artykułu oraz w jakich okolicznościach struktura transakcji nie ma na celu udzielenia wsparcia.

5. Jeżeli instytucja inicjująca lub instytucja sponsorująca nie spełniają warunków określonych w ust. 1 w odniesieniu do danej sekurytyzacji, uwzględniają one wszystkie ekspozycje bazowe tej sekurytyzacji w swoich obliczeniach kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, tak jakby nie zostały one objęte sekurytyzacją, oraz ujawniają:

a) fakt udzielenia wsparcia sekurytyzacji z naruszeniem ust. 1; oraz

b) wpływ udzielonego wsparcia pod względem wymogów w zakresie funduszy własnych.

▼M5

Artykuł 251

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem przez instytucje inicjujące dla ekspozycji objętych sekurytyzacją syntetyczną

1. Do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dla ekspozycji bazowych instytucja inicjująca sekurytyzację syntetyczną stosuje, w stosownych przypadkach, metody obliczania określone w niniejszej sekcji, zamiast metod określonych w rozdziale 2. Dla instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz, w stosownych przypadkach, kwoty oczekiwanej straty w odniesieniu do ekspozycji bazowych zgodnie z rozdziałem 3, kwota oczekiwanej straty w odniesieniu do takich ekspozycji jest równa zeru.

2. Wymogi określone w ust. 1 niniejszego artykułu mają zastosowanie do całej puli ekspozycji zabezpieczających sekurytyzację. Z zastrzeżeniem art. 252, instytucja inicjująca oblicza kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do wszystkich transz sekurytyzacyjnych zgodnie z niniejszą sekcją, w tym do tych pozycji, w odniesieniu do których dana instytucja jest w stanie uznać ograniczenie ryzyka kredytowego zgodnie z art. 249. Wagę ryzyka, która ma być zastosowana wobec pozycji, które korzystają z ograniczenia ryzyka kredytowego, można zmienić zgodnie z rozdziałem 4.

Artykuł 252

Traktowanie przypadków niedopasowania terminów zapadalności w sekurytyzacjach syntetycznych

Do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z art. 251 wszelkie niedopasowanie terminów zapadalności między ochroną kredytową, poprzez którą osiąga się przeniesienie ryzyka, a ekspozycjami bazowymi oblicza się w następujący sposób:

a) za termin zapadalności ekspozycji bazowych przyjmuje się najdłuższy termin zapadalności którejkolwiek z tych ekspozycji, jednak nie dłuższy niż pięć lat. Termin rozliczenia ochrony kredytowej określa się zgodnie z rozdziałem 4;

b) przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dla pozycji sekurytyzacyjnych, którym zgodnie z niniejszą sekcją przypisuje się wagę ryzyka równą 1 250 %, instytucja inicjująca nie uwzględnia żadnych przypadków niedopasowania terminów zapadalności. W odniesieniu do wszystkich pozostałych pozycji stosuje się traktowanie przypadków niedopasowania terminów zapadalności określone w rozdziale 4, według następującego wzoru:

$$RW^{*} = RW_{SP} \cdot [(t - t^{*})/(T - t^{*})] + RW_{Ass} \cdot [(T - t)/(T - t^{*})]$$

gdzie:

▼M17

RW^{*} = kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem do celów art. 92 ust. 4 lit. a);

▼M5

RW_{Ass} = kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla ekspozycji bazowych, tak jakby ekspozycje te nie zostały poddane sekurytyzacji, obliczane proporcjonalnie;

▼M5

RW_{SP} = kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem obliczane zgodnie z art. 251, tak jakby nie wystąpił przypadek niedopasowania terminów zapadalności;

T = termin zapadalności ekspozycji bazowych, wyrażony w latach;

t = termin rozliczenia ochrony kredytowej, wyrażony w latach;

t* = 0,25

Artykuł 253

Zmniejszenie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem

1. W przypadku pozycji sekurytyzacyjnej, której zgodnie z niniejszą sekcją przypisano wagę ryzyka równą 1 250 %, instytucje mogą zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. k) odliczyć wartość ekspozycji takiej pozycji od kapitału podstawowego Tier I w ramach rozwiązania alternatywnego wobec włączenia danej pozycji do swoich obliczeń kwot ekspozycji ważonych ryzykiem. W tym celu przy obliczaniu wartości ekspozycji można uwzględnić uznaną ochronę kredytową rzeczywistą zgodnie z art. 249.

2. W przypadku gdy instytucja korzysta z rozwiązania alternatywnego określonego w ust. 1, może ona odjąć kwotę odliczoną zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. k) od kwoty określonej w art. 268 jako maksymalny wymóg kapitałowy, który byłby obliczony dla ekspozycji bazowych, tak jakby nie zostały one poddane sekurytyzacji.

Podsekcja 2

Hierarchia metod i wspólne parametry

Artykuł 254

Hierarchia metod

1. Instytucje stosują jedną z metod określonych w podsekcji 3 do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z następującą hierarchią:

a) w przypadku gdy spełnione są warunki określone w art. 258, instytucja stosuje metodę SEC-IRBA zgodnie z art. 259 i 260;

b) w przypadku gdy nie można zastosować metody SEC-IRBA, instytucja stosuje metodę SEC-SA zgodnie z art. 261 i 262;

c) w przypadku gdy nie można zastosować metody SEC-SA, instytucja stosuje metodę SEC-ERBA zgodnie z art. 263 i 264 w odniesieniu do pozycji z ratingiem lub pozycji, wobec której można zastosować rating implikowany.

2. W odniesieniu do pozycji z ratingiem lub pozycji, wobec której można zastosować rating implikowany, instytucja stosuje metodę SEC-ERBA zamiast metody SEC-SA w każdym z następujących przypadków:

▼M5

a) w przypadku gdy zastosowanie metody SEC-SA spowodowałoby wagę ryzyka wyższą niż 25 % dla pozycji kwalifikujących się jako pozycje w ramach sekurytyzacji STS;

b) w przypadku gdy zastosowanie metody SEC-SA spowodowałoby wagę ryzyka wyższą niż 25 % lub zastosowanie metody SEC-ERBA spowodowałoby wagę ryzyka wyższą niż 75 % dla pozycji niekwalifikujących się jako pozycje w ramach sekurytyzacji STS;

c) w przypadku transakcji sekurytyzacyjnych zabezpieczonych pulami kredytów na zakup samochodu, umów leasingu samochodów i sprzętu.

3. W przypadkach nieobjętych zakresem ust. 2 oraz na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. b) instytucja może stosować metodę SEC-ERBA zamiast metody SEC-SA do wszystkich swoich pozycji sekurytyzacyjnych z ratingiem lub pozycji, wobec której można zastosować rating implikowany.

Do celów akapitu pierwszego instytucja zgłasza swoją decyzję właściwemu organowi nie później niż w dniu 17 listopada 2018 r..

Każda późniejsza decyzja o dalszej zmianie metody stosowanej do wszystkich swoich pozycji sekurytyzacyjnych z ratingiem musi być zgłaszana przez instytucję właściwemu organowi przed dniem 15 listopada następującym bezpośrednio po tej decyzji.

W przypadku braku sprzeciwu ze strony właściwego organu do dnia 15 grudnia następującego bezpośrednio po terminie, o którym mowa w akapitach drugim lub trzecim, stosownie do sytuacji, decyzja zgłoszona przez instytucję staje się skuteczna od dnia 1 stycznia następnego roku i jest ważna do momentu wejścia w życie kolejnej decyzji będącej przedmiotem zgłoszenia. Instytucja nie może stosować różnych metod w trakcie tego samego roku.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 właściwe organy mogą zakazać instytucjom, indywidualnie w każdym przypadku, stosowania metody SEC-SA, w przypadku gdy kwota ekspozycji ważonej ryzykiem wynikająca z zastosowania tej metody jest niewspółmierna do ryzyk dla instytucji lub stabilności finansowej, w tym – choć nie tylko – ryzyka kredytowego nieodłącznie związanego z ekspozycjami stanowiącymi podstawę sekurytyzacji. W przypadku ekspozycji niekwalifikujących się jako pozycje w ramach sekurytyzacji STS przedmiotem szczególnej uwagi muszą być sekurytyzacje cechujące się wysokim stopniem skomplikowania i ryzyka.

5. Bez uszczerbku dla ust. 1 niniejszego artykułu instytucja może stosować metodę wewnętrznych oszacowań do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do pozycji bez ratingu w programie ABCP lub transakcji ABCP zgodnie z art. 266, pod warunkiem że spełnione są warunki określone w art. 265. W przypadku gdy instytucja otrzymała zezwolenie na stosowanie metody wewnętrznych oszacowań zgodnie z art. 265 ust. 2, a konkretna pozycja w programie ABCP lub transakcji ABCP mieści się w zakresie stosowania objętym takim zezwoleniem, instytucja stosuje tę metodę do obliczenia kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem tej pozycji.

6. W odniesieniu do pozycji objętej resekurytyzacją instytucje stosują metodę SEC-SA zgodnie z art. 261, z modyfikacjami określonymi w art. 269.

▼M5

7. We wszystkich pozostałych przypadkach pozycjom sekurytyzacyjnym przypisuje się wagę ryzyka równą 1 250 %.

8. Właściwe organy informują EUNB o wszelkich zgłoszeniach dokonanych na mocy ust. 3 niniejszego artykułu. EUNB monitoruje wpływ niniejszego artykułu na wymogi kapitałowe oraz zakres praktyk nadzorczych w związku z ust. 4 niniejszego artykułu i co roku składa Komisji sprawozdanie ze swoich ustaleń oraz wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 255

Określenie K_{IRB} oraz K_{SA}

1. W przypadku gdy instytucja stosuje metodę SEC-IRBA zgodnie z podsekcją 3, oblicza ona K_{IRB} zgodnie z ust. 2–5.

2. Instytucje określają K_{IRB}, mnożąc kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem, które zostałyby obliczone zgodnie z rozdziałem 3 w odniesieniu do ekspozycji bazowych, jak gdyby nie zostały one objęte sekurytyzacją, przez 8 %, a następnie dzieląc wynik przez wartość ekspozycji bazowych. K_{IRB} wyraża się w postaci ułamka dziesiętnego o wartości od zera do jednego.

3. Do celów obliczania K_{IRB}, kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem, które zostałyby obliczone zgodnie z rozdziałem 3 w odniesieniu do ekspozycji bazowych, obejmują:

a) kwotę oczekiwanych strat związanych z wszystkimi ekspozycjami bazowymi danej sekurytyzacji, w tym z ekspozycjami bazowymi, których dotyczy niewykonanie zobowiązania i które wciąż stanowią część puli zgodnie z rozdziałem 3; oraz

b) kwotę nieoczekiwanych strat związanych z wszystkimi ekspozycjami bazowymi, w tym z ekspozycjami bazowymi, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, znajdującymi się w puli zgodnie z rozdziałem 3.

4. Instytucje mogą obliczać K_{IRB} w odniesieniu do ekspozycji bazowych danej sekurytyzacji zgodnie z przepisami określonymi w rozdziale 3 w odniesieniu do obliczania wymogów kapitałowych dla nabytych wierzytelności. W tym celu ekspozycje detaliczne traktuje się jako nabyte wierzytelności detaliczne, a ekspozycje niedetaliczne jako nabyte wierzytelności korporacyjne.

5. Instytucje obliczają K_{IRB} odrębnie dla ryzyka rozmycia w odniesieniu do ekspozycji bazowych danej sekurytyzacji w przypadku, gdy ryzyko rozmycia dla takich ekspozycji jest istotne.

W przypadku gdy straty z tytułu ryzyka rozmycia i ryzyka kredytowego są traktowane w ramach sekurytyzacji w sposób zbiorczy, instytucje łączą odpowiednie K_{IRB} dotyczące ryzyka rozmycia i ryzyka kredytowego w jedno K_{IRB} do celów podsekcji 3. Istnienie jednego funduszu rezerwowego lub nadzabezpieczenia mogącego pokryć straty z tytułu ryzyka kredytowego albo ryzyka rozmycia można uznać za wskazanie, że te ryzyka są traktowane w sposób zbiorczy.

▼M5

W przypadku gdy ryzyko rozmycia i ryzyko kredytowe nie są traktowane w ramach sekurytyzacji w sposób zbiorczy, instytucje modyfikują traktowanie określone w akapicie drugim w celu połączenia w ostrożny sposób odpowiednich K_{IRB} dotyczących ryzyka rozmycia i ryzyka kredytowego.

6. W przypadku gdy instytucja stosuje metodę SEC-SA zgodnie z podsekcją 3, oblicza ona K_{SA}, mnożąc kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem, które zostałyby obliczone zgodnie z rozdziałem 2 w odniesieniu do ekspozycji bazowych, jak gdyby nie zostały one objęte sekurytyzacją, przez 8 %, a następnie dzieląc wynik przez wartość ekspozycji bazowych. K_{SA} wyraża się w postaci ułamka dziesiętnego o wartości od zera do jednego.

Do celów niniejszego ustępu instytucje obliczają wartość ekspozycji z tytułu ekspozycji bazowych bez kompensowania korekt z tytułu jakiegokolwiek szczególnego ryzyka kredytowego i dodatkowych korekt wartości zgodnie z art. 34 i 110 ani innych redukcji funduszy własnych.

7. Do celów ust. 1–6, w przypadku gdy struktura sekurytyzacji obejmuje użycie SSPE, wszystkie ekspozycje SSPE związane z sekurytyzacją traktuje się jako ekspozycje bazowe. Bez uszczerbku dla powyższego, instytucja może wyłączyć ekspozycje SSPE z puli ekspozycji bazowych do celów obliczania K_{IRB} lub K_{SA}, jeżeli ryzyko z tytułu ekspozycji SSPE jest nieistotne lub jeżeli nie wpływa ono na pozycję sekurytyzacyjną instytucji.

W przypadku sekurytyzacji syntetycznych rzeczywistych wszelkie istotne dochody z tytułu emisji obligacji powiązanych z ryzykiem kredytowym lub innych obligacji finansowanych przez SSPE, które służą jako zabezpieczenie spłaty pozycji sekurytyzacyjnych, uwzględnia się w obliczeniach K_{IRB} lub K_{SA}, jeżeli ryzyko kredytowe zabezpieczenia podlega rozłożeniu strat na transze.

8. Do celów ust. 5 akapit trzeci niniejszego artykułu EUNB wydaje zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 wytyczne dotyczące odpowiednich metod łączenia K_{IRB} odnoszących się do ryzyka rozmycia i ryzyka kredytowego, w przypadku gdy ryzyka te nie są traktowane w sposób zbiorczy w ramach sekurytyzacji.

9. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu dalszego określenia warunków umożliwienia instytucjom obliczania K_{IRB} dla pul ekspozycji bazowych zgodnie z ust. 4, w szczególności w odniesieniu do:

a) wewnętrznej polityki kredytowej i modeli obliczania K_{IRB} w odniesieniu do sekurytyzacji;

b) zastosowania różnych czynników ryzyka względem puli ekspozycji bazowych oraz, gdy wystarczające, dokładne lub wiarygodne dane na temat tej puli nie są dostępne, danych przybliżonych w celu oszacowania PD i LGD; oraz

c) wymogów dotyczących należytej staranności w celu monitorowania działań i polityk sprzedawców wierzytelności lub innych jednostek inicjujących.

EUNB przedłoży Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych przed dniem 18 stycznia 2019 r.

▼M5

Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 256

Określenie punktu inicjującego (A) i punktu kończącego (D)

1. Do celów podsekcji 3 instytucje ustalają punkt inicjujący (A) na poziomie progu, począwszy od którego straty w obrębie puli ekspozycji bazowych zaczęłyby być przydzielane do odpowiedniej pozycji sekurytyzacyjnej.

Punkt inicjujący (A) wyraża się w postaci liczby dziesiętnej o wartości od zera do jednego i jest on równy większej z dwóch wartości – zeru lub stosunkowi salda należności puli ekspozycji bazowych w danej sekurytyzacji pomniejszonego o saldo należności wszystkich transz charakteryzujących się wyższym lub równym stopniem uprzywilejowania wobec transzy zawierającej odpowiednią pozycję sekurytyzacyjną, w tym samą ekspozycję, do salda należności wszystkich ekspozycji bazowych w danej sekurytyzacji.

2. Do celów podsekcji 3 instytucje ustalają punkt kończący (D) na poziomie progu, począwszy od którego straty w obrębie puli ekspozycji bazowych spowodowałyby całkowitą stratę kwoty głównej w przypadku transzy zawierającej odpowiednią pozycję sekurytyzacyjną.

Punkt kończący (D) wyraża się w postaci liczby dziesiętnej o wartości od zera do jednego i jest on równy większej z dwóch wartości – zeru lub stosunkowi salda należności puli ekspozycji bazowych w danej sekurytyzacji pomniejszonego o saldo należności wszystkich transz charakteryzujących się wyższym stopniem uprzywilejowania wobec transzy zawierającej odpowiednią pozycję sekurytyzacyjną do salda należności wszystkich ekspozycji bazowych w danej sekurytyzacji.

3. Do celów ust. 1 i 2 instytucje traktują nadzabezpieczenie i rachunki rezerw rzeczywistych jako transze, a aktywa obejmujące takie rachunki rezerw jako ekspozycje bazowe.

4. Do celów ust. 1 i 2 instytucje nie uwzględniają rachunków rezerw nierzeczywistych ani aktywów, które nie dostarczają wsparcia jakości kredytowej, takich jak aktywa dostarczające jedynie wsparcie płynności, swapów walutowych lub swapów stóp procentowych oraz rachunków zabezpieczenia gotówkowego związanych z tymi pozycjami sekurytyzacyjnymi. W odniesieniu do rachunków rezerw rzeczywistych i aktywów dostarczających wsparcia jakości kredytowej instytucja traktuje jako pozycje sekurytyzacyjne jedynie te części tych rachunków lub aktywów, które pokrywają straty.

5. W przypadku gdy jedna lub większa liczba pozycji tej samej transakcji mają różne terminy zapadalności, ale w przypadku których rozłożenie strat odbywa się w sposób proporcjonalny, obliczenie punktów inicjujących (A) i punktów kończących (D) opiera się na zagregowanym saldzie należności tych pozycji, a będące wynikiem obliczenia punkty inicjujące (A) i punkty kończące (D) muszą być takie same.

▼M13

6. Do celów obliczenia punktów inicjujących (A) i punktów kończących (D) sekurytyzacji syntetycznej instytucja inicjująca sekurytyzację traktuje wartość ekspozycji z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej odpowiadającą syntetycznej marży nadwyżkowej, o której mowa w art. 248 ust. 1 lit. e), jako transzę i dostosowuje punkty inicjujące (A) i punkty kończące (D) pozostałych transz, które zatrzymuje, dodając tę wartość ekspozycji do salda należności puli ekspozycji bazowych w ramach sekurytyzacji. Instytucje inne niż instytucja inicjująca nie dokonują tej korekty.

▼M5

Artykuł 257

Określenie terminu zapadalności transzy (M_T)

1. Do celów podsekcji 3 oraz z zastrzeżeniem ust. 2 instytucje mogą mierzyć termin zapadalności transzy (M_T) jako:

a) średni ważony termin zapadalności płatności umownych należnych w ramach transzy zgodnie z następującym wzorem:

$$\sum_t t \cdot CF_t / \sum_t CF_t,$$

gdzie CF_t oznacza wszystkie płatności umowne (kwotę główną, odsetki i opłaty) do zapłacenia przez kredytobiorcę w okresie t; albo

b) ostateczny prawny termin zapadalności transzy zgodnie z następującym wzorem:

$$M_T = 1 + (M_L - 1) * 80\ \%,$$

gdzie M_L jest ostatecznym prawnym terminem zapadalności transzy.

2. Do celów ust. 1 określenie terminu zapadalności transzy (M_T) podlega we wszystkich przypadkach dolnej granicy wynoszącej jeden rok i górnej granicy wynoszącej pięć lat.

3. W przypadku gdy instytucja może zostać narażona na potencjalne straty z tytułu ekspozycji bazowych na mocy umowy, instytucja określa termin zapadalności pozycji sekurytyzacyjnej, uwzględniając termin rozliczenia umowy oraz najdłuższy termin zapadalności takich ekspozycji bazowych. W odniesieniu do ekspozycji odnawialnych stosuje się najdłuższy możliwy na mocy umowy rezydualny termin zapadalności ekspozycji, który mógłby zostać dodany w okresie odnawialności.

4. EUNB monitoruje zakres praktyk w tym obszarze, ze szczególnym uwzględnieniem stosowania ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, oraz – do dnia 31 grudnia 2019 r. – wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M5

Podsekcja 3

Metody obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem

Artykuł 258

Warunki stosowania metody wewnętrznych ratingów (SEC-IRBA)

1. Instytucje stosują metodę SEC-IRBA do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do danej pozycji sekurytyzacyjnej w przypadku, gdy spełnione są następujące warunki:

a) pozycja jest zabezpieczona pulą IRB lub pulą mieszaną, pod warunkiem że w tym drugim przypadku instytucja jest w stanie obliczyć K_{IRB} zgodnie z sekcją 3 dla co najmniej 95 % kwoty ekspozycji bazowych;

b) dostępne są wystarczające informacje odnoszące się do ekspozycji bazowych danej sekurytyzacji, aby instytucja była w stanie obliczyć K_{IRB}; oraz

c) instytucji nie uniemożliwiono stosowania metody SEC-IRBA w odniesieniu do określonej pozycji sekurytyzacyjnej zgodnie z ust. 2.

2. Właściwe organy mogą w poszczególnych przypadkach uniemożliwić stosowanie metody SEC-IRBA, jeżeli odnośne sekurytyzacje cechuje wysoki stopień skomplikowania lub ryzyka. W tym celu można uznać poniższe za cechujące się wysokim stopniem skomplikowania lub ryzyka:

a) wsparcie jakości kredytowej, które może ulec pogorszeniu z powodów innych niż straty w portfelu;

b) pule ekspozycji bazowych o wysokim stopniu wewnętrznej współzależności w wyniku skoncentrowanych ekspozycji na pojedyncze sektory lub obszary geograficzne;

c) transakcje, w których przypadku spłata pozycji sekurytyzacyjnych zależy w wysokim stopniu od czynników ryzyka nieodzwierciedlonych w K_{IRB}; lub

d) bardzo skomplikowane rozłożenie strat na poszczególne transze.

Artykuł 259

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem według metody SEC-IRBA

1. Według metody SEC-IRBA kwotę ekspozycji ważonych ryzykiem dla danej pozycji sekurytyzacyjnej oblicza się, mnożąc wartość ekspozycji z tytułu pozycji obliczoną zgodnie z art. 248 przez mającą zastosowanie wagę ryzyka ustaloną w następujący sposób, we wszystkich przypadkach z zastrzeżeniem dolnego limitu wynoszącego 15 %:

$RW = 1\,250\ \%$ gdzie $D \leq K_{IRB}$

$RW = 12{,}5 \cdot K_{SSFA(K_{IRB})}$ gdzie $A \geq K_{IRB}$

$$RW = \left[\left(\frac{K_{IRB}-A}{D-A}\right) \cdot 12.5\right] + \left[\left(\frac{D-K_{IRB}}{D-A}\right) \cdot 12.5 \cdot K_{SSFA(K_{IRB})}\right] \quad \text{gdzie } A < K_{IRB} < D$$

▼**M5**

gdzie:

K_{IRB} jest narzutem kapitałowym z tytułu puli ekspozycji bazowych zgodnie z definicją w art. 255

D jest punktem kończącym określonym zgodnie z art. 256

A jest punktem inicjującym określonym zgodnie z art. 256.

$$K_{SSFA(K_{IRB})} = \frac{e^{a \cdot u} - e^{a \cdot l}}{a(u - l)}$$

gdzie:

$a = -(1/(p * K_{IRB}))$

$u = D - K_{IRB}$

$l = \max(A - K_{IRB}; 0)$

gdzie:

$$p = \max\left[0{,}3;\ (A + B^{*}(1/N) + C^{*}K_{IRB} + D^{*}LGD + E^{*}M_{T})\right]$$

gdzie:

N jest efektywną liczbą ekspozycji w puli ekspozycji bazowych, obliczoną zgodnie z ust. 4;

LGD jest średnią stratą z tytułu niewykonania zobowiązania w puli ekspozycji bazowych ważoną ekspozycją, obliczoną zgodnie z ust. 5;

M_T jest terminem zapadalności transzy określonym zgodnie z art. 257.

Parametry A, B, C, D i E określa się zgodnie z następującą tabelą przeglądową:

		A	B	C	D	E
Niedetaliczne	Uprzywilejowane, granulowane (N ≥ 25)	0	3,56	–1,85	0,55	0,07
	Uprzywilejowane, niegranulowane (N < 25)	0,11	2,61	–2,91	0,68	0,07
	Nieuprzywilejowane, granulowane (N ≥ 25)	0,16	2,87	–1,03	0,21	0,07
	Nieuprzywilejowane, niegranulowane (N < 25)	0,22	2,35	–2,46	0,48	0,07
Detaliczne	Uprzywilejowane	0	0	–7,48	0,71	0,24
	Nieuprzywilejowane	0	0	–5,78	0,55	0,27

2. Jeżeli bazowa pula IRB zawiera zarówno ekspozycje detaliczne, jak i niedetaliczne, pulę dzieli się na jedną podpulę detaliczną oraz jedną podpulę niedetaliczną i dla każdej podpuli oszacowuje się odrębny parametr p (oraz odpowiadające im parametry wejściowe N, K_{IRB} i LGD). Następnie oblicza się średni ważony parametr p dla transakcji na podstawie parametrów p dla każdej podpuli i nominalnej wielkości ekspozycji w każdej podpuli.

▼M5

3. W przypadku gdy instytucja stosuje metodę SEC-IRBA do puli mieszanej, parametr p oblicza się w oparciu jedynie o te ekspozycje bazowe, do których stosuje się metodę IRB. Ekspozycji bazowych, do których stosuje się metodę standardową, do tych celów nie uwzględnia się.

4. Efektywną liczbę ekspozycji (N) oblicza się według następującego wzoru:

$$N = \frac{(\sum_i EAD_i)^2}{\sum_i EAD_i^2}$$

gdzie EAD_i stanowi wartość ekspozycji, związaną z i-tą ekspozycją w puli.

Wielokrotne ekspozycje wobec tego samego dłużnika konsoliduje się i traktuje jako jedną ekspozycję.

5. Średnią LGD ważoną ekspozycją oblicza się według następującego wzoru:

$$LGD = \frac{\sum_i LGD_i \cdot EAD_i}{\sum_i EAD_i}$$

gdzie LGD_i stanowi średnią LGD związaną z wszystkimi ekspozycjami wobec i-tego dłużnika.

W przypadku gdy ryzyko kredytowe i ryzyko rozmycia z tytułu nabytych wierzytelności są zarządzane w ramach sekurytyzacji w sposób zbiorczy, wkład LGD traktuje się jako średnią ważoną wartość LGD dla ryzyka kredytowego i wartość LGD równą 100 % dla ryzyka rozmycia. Wagami są wyznaczone niezależnie wymogi kapitałowe w ramach metody IRB, odpowiednio, z tytułu ryzyka kredytowego i ryzyka rozmycia. W tym celu istnienie jednego funduszu rezerwowego lub nadzabezpieczenia mogącego pokryć straty z tytułu ryzyka kredytowego albo ryzyka rozmycia można uznać za wskazanie, że ryzyka te są zarządzane w sposób zbiorczy.

6. W przypadku gdy udział największej ekspozycji bazowej w puli (C_1) wynosi nie więcej niż 3 %, instytucje mogą stosować poniższą uproszczoną metodę do obliczania N i średnich LGD ważonych ekspozycją:

$$N = \left(C_1 \cdot C_m + \left(\frac{C_m - C_1}{m - 1} \right) \cdot \max\{1 - m \cdot C_1, 0\} \right)^{-1}$$

$$LGD = 0{,}50$$

gdzie:

C_m oznacza udział puli odpowiadający sumie największych m ekspozycji; oraz

m m jest ustalane przez instytucję.

▼M5

Jeżeli dostępne jest jedynie C_1 i wielkość ta jest nie większa niż 0,03, wówczas instytucja może ustalić, że LGD wynosi 0,50, a N jest równe $1/C_1$.

7. W przypadku gdy pozycja jest zabezpieczona pulą mieszaną, a instytucja jest w stanie obliczyć K_{IRB} dla co najmniej 95 % kwot ekspozycji bazowych zgodnie z art. 258 ust. 1 lit. a), instytucja oblicza narzut kapitałowy dla puli ekspozycji bazowych jako:

$$d \cdot K_{IRB} + (1 - d) \cdot K_{SA},$$

gdzie:

d jest odsetkiem kwoty ekspozycji z tytułu ekspozycji bazowych, dla których instytucja może obliczyć K_{IRB}, w odniesieniu do kwoty ekspozycji z tytułu wszystkich ekspozycji bazowych.

8. W przypadku gdy instytucja posiada pozycję sekurytyzacyjną w postaci instrumentu pochodnego w celu zabezpieczenia przed ryzykami rynkowymi, w tym ryzykiem stopy procentowej lub ryzykiem walutowym, instytucja może przypisać temu instrumentowi pochodnemu implikowaną wagę ryzyka równoważną wadze ryzyka pozycji odniesienia obliczonej zgodnie z niniejszym artykułem.

Do celów akapitu pierwszego pozycją odniesienia jest pozycja o stopniu uprzywilejowania pod każdym względem równym w stosunku do instrumentu pochodnego lub, w przypadku braku takiej pozycji o równym stopniu uprzywilejowania, pozycja bezpośrednio podporządkowana względem instrumentu pochodnego.

Artykuł 260

Traktowanie sekurytyzacji STS według metody SEC-IRBA

Według metody SEC-IRBA wagę ryzyka pozycji w ramach sekurytyzacji STS oblicza się zgodnie z art. 259, z zastrzeżeniem następujących modyfikacji:

dolny limit wagi ryzyka dla uprzywilejowanych pozycji sekurytyzacyjnych = 10 %

$$p = \max [0{,}3;\ 0{,}5 \cdot (A + B \cdot (1/N) + C \cdot K_{IRB} + D \cdot LGD + E \cdot M_T)]$$

Artykuł 261

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem według metody standardowej (SEC-SA)

1. Według metody SEC-SA kwotę ekspozycji ważonych ryzykiem dla danej pozycji objętej sekurytyzacją oblicza się, mnożąc wartość ekspozycji z tytułu pozycji obliczoną zgodnie z art. 248 przez mającą zastosowanie wagę ryzyka ustaloną w następujący sposób, we wszystkich przypadkach z zastrzeżeniem dolnego limitu wynoszącego 15 %:

▼M5

$RW = 1\,250\ \%$ gdzie $D \leq K_A$

$RW = 12.5 \cdot K_{SSFA(K_A)}$ gdzie $A \geq K_A$

$RW = \left[\left(\frac{K_A - A}{D - A}\right) \cdot 12.5\right] + \left[\left(\frac{D - K_A}{D - A}\right) \cdot 12.5 \cdot K_{SSFA(K_A)}\right]$ gdzie $A < K_A < D$

gdzie:

D jest punktem kończącym określonym zgodnie z art. 256;

A jest punktem inicjującym określonym zgodnie z art. 256;

K_A jest parametrem obliczonym zgodnie z ust. 2;

$$K_{SSFA(K_A)} = \frac{e^{a \cdot u} - e^{a \cdot l}}{a(u - l)}$$

gdzie:

$a = -(1/(p \cdot K_A))$

$u = D - K_A$

$l = \max(A - K_A; 0)$

p = 1 dla ekspozycji sekurytyzacyjnej, która nie jest ekspozycją resekurytyzacyjną.

2. Do celów ust. 1 K_A oblicza się według następującego wzoru:

$$K_A = (1 - W) \cdot K_{SA} + W \cdot 0.5$$

gdzie:

K_{SA} jest narzutem kapitałowym z tytułu puli bazowej zgodnie z definicją w art. 255;

W = stosunek:

a) sumy nominalnej kwoty ekspozycji bazowych, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, do

b) sumy nominalnej kwoty wszystkich ekspozycji bazowych.

Do tych celów ekspozycja, której dotyczy niewykonanie zobowiązania, oznacza ekspozycję bazową, która: (i) jest przeterminowana o 90 dni lub więcej; (ii) jest przedmiotem postępowania upadłościowego lub związanego z niewypłacalnością; (iii) jest przedmiotem egzekucji lub podobnego postępowania; albo (iv) której dotyczy niewykonanie zobowiązania zgodnie z dokumentacją dotyczącą sekurytyzacji.

W przypadku gdy instytucja nie zna stanu zaległości kredytowych w odniesieniu do 5 % lub mniejszego odsetka ekspozycji bazowych w puli, może stosować metodę SEC-SA, z zastrzeżeniem dokonania następującej korekty przy obliczaniu K_A:

▼M5

$$K_A = \left(\frac{EAD_{\text{Podpuli 1gdzie Wjest znany}}}{\text{Całkowita EAD}} \times K_A^{\text{Podpuli 1gdzie Wnie jest znany}} \right) + \frac{EAD_{\text{Podpuli 2gdzie Wnie jest znany}}}{\text{Całkowita EAD}}$$

W przypadku gdy instytucja nie zna stanu zaległości kredytowych w odniesieniu do więcej niż 5 % ekspozycji bazowych w puli, pozycji objętej sekurytyzacją przypisuje się wagę ryzyka równą 1 250 %.

3. W przypadku gdy instytucja posiada pozycję sekurytyzacyjną w postaci instrumentu pochodnego w celu zabezpieczenia przed ryzykami rynkowymi, w tym ryzykiem stopy procentowej lub ryzykiem walutowym, instytucja może przypisać temu instrumentowi pochodnemu implikowaną wagę ryzyka równoważną wadze ryzyka pozycji odniesienia obliczonej zgodnie z niniejszym artykułem.

Do celów niniejszego ustępu pozycją odniesienia jest pozycja o stopniu uprzywilejowania pod każdym względem równym w stosunku do instrumentu pochodnego lub, w przypadku braku takiej pozycji o równym stopniu uprzywilejowania, pozycja bezpośrednio podporządkowana względem tego instrumentu pochodnego.

Artykuł 262

Traktowanie sekurytyzacji STS według metody SEC-SA

Według metody SEC-SA wagę ryzyka pozycji w ramach sekurytyzacji STS oblicza się zgodnie z art. 261, z zastrzeżeniem następujących modyfikacji:

dolny limit wagi ryzyka dla uprzywilejowanych pozycji sekurytyzacyjnych = 10 %

p = 0,5

Artykuł 263

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem według metody zewnętrznych ratingów (SEC-ERBA)

1. Według metody SEC-ERBA kwotę ekspozycji ważonych ryzykiem dla danej pozycji sekurytyzacyjnej oblicza się, mnożąc wartość ekspozycji z tytułu pozycji obliczoną zgodnie z art. 248 przez mającą zastosowanie wagę ryzyka zgodnie z niniejszym artykułem.

2. W odniesieniu do ekspozycji z krótkoterminowymi ocenami kredytowymi lub gdy zgodnie z ust. 7 można nadać rating implikowany oparty na krótkoterminowej ocenie kredytowej, stosuje się następujące wagi ryzyka:

Tabela 1

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	Wszystkie pozostałe ratingi
Waga ryzyka	15 %	50 %	100 %	1 250 %

3. W odniesieniu do ekspozycji z długoterminowymi ocenami kredytowymi lub gdy zgodnie z ust. 7 niniejszego artykułu można nadać rating implikowany oparty na długoterminowej ocenie kredytowej, stosuje się wagi ryzyka określone w tabeli 2, skorygowane stosownie do przypadku o termin zapadalności transzy (M_T) zgodnie z art. 257 oraz ust. 4 niniejszego artykułu, a także o grubość transzy w przypadku transz nieuprzywilejowanych zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu:

▼**M5**

Tabela 2

Stopień jakości kredytowej	Transza uprzywilejowana		Transza nieuprzywilejowana (cienka)	
	Termin zapadalności transzy (M_T)		Termin zapadalności transzy (M_T)	
	1 rok	5 lat	1 rok	5 lat
1	15 %	20 %	15 %	70 %
2	15 %	30 %	15 %	90 %
3	25 %	40 %	30 %	120 %
4	30 %	45 %	40 %	140 %
5	40 %	50 %	60 %	160 %
6	50 %	65 %	80 %	180 %
7	60 %	70 %	120 %	210 %
8	75 %	90 %	170 %	260 %
9	90 %	105 %	220 %	310 %
10	120 %	140 %	330 %	420 %
11	140 %	160 %	470 %	580 %
12	160 %	180 %	620 %	760 %
13	200 %	225 %	750 %	860 %
14	250 %	280 %	900 %	950 %
15	310 %	340 %	1 050 %	1 050 %
16	380 %	420 %	1 130 %	1 130 %
17	460 %	505 %	1 250 %	1 250 %
Wszystkie pozostałe	1 250 %	1 250 %	1 250 %	1 250 %

4. W celu określenia wagi ryzyka dla transz z terminem zapadalności wynoszącym od jednego roku do pięciu lat instytucje stosują interpolację liniową wag ryzyka mających, odpowiednio, zastosowanie do jednorocznych i pięcioletnich terminów zapadalności zgodnie z tabelą 2.

5. W celu uwzględnienia grubości transzy instytucje obliczają wagę ryzyka dla transz nieuprzywilejowanych w następujący sposób:

$$RW = [\text{RW po skorygowaniu otermin zapadalności zgodnie zust. 4}] \cdot [1 - \min(T;\ 50\ \%)]$$

gdzie:

T = grubość transzy mierzona jako D – A

gdzie:

D jest punktem kończącym określonym zgodnie z art. 256;

A jest punktem inicjującym określonym zgodnie z art. 256.

▼M5

6. Wagi ryzyka dla transz nieuprzywilejowanych wynikające z zastosowania ust. 3, 4 i 5 podlegają dolnemu limitowi wynoszącemu 15 %. Uzyskane wagi ryzyka nie mogą ponadto być niższe niż waga ryzyka odpowiadająca hipotetycznej transzy uprzywilejowanej w ramach tej samej sekurytyzacji, posiadającej taką samą ocenę kredytową i termin zapadalności.

7. Do celów stosowania ratingów implikowanych instytucje przypisują danej pozycji bez ratingu rating implikowany równoważny ocenie kredytowej pozycji odniesienia z ratingiem, która spełnia wszystkie następujące warunki:

a) pozycja odniesienia ma stopień uprzywilejowania pod każdym względem równy pozycji sekurytyzacyjnej bez ratingu lub, w przypadku braku pozycji o równym stopniu uprzywilejowania, pozycja odniesienia jest bezpośrednio podporządkowana względem pozycji bez ratingu;

b) pozycja odniesienia nie korzysta z jakichkolwiek gwarancji udzielonych przez osobę trzecią ani z innych form wsparcia jakości kredytowej, które nie są dostępne w przypadku pozycji bez ratingu;

c) termin zapadalności pozycji odniesienia jest taki sam jak termin zapadalności danej pozycji bez ratingu lub dłuższy niż ten termin;

d) każdy rating implikowany jest na bieżąco aktualizowany w celu odzwierciedlenia wszelkich zmian w ocenie kredytowej pozycji odniesienia.

8. W przypadku gdy instytucja posiada pozycję sekurytyzacyjną w postaci instrumentu pochodnego w celu zabezpieczenia przed ryzykami rynkowymi, w tym ryzykiem stopy procentowej lub ryzykiem walutowym, instytucja może przypisać temu instrumentowi pochodnemu implikowaną wagę ryzyka równoważną wadze ryzyka pozycji odniesienia obliczonej zgodnie z niniejszym artykułem.

Do celów akapitu pierwszego pozycją odniesienia jest pozycja o stopniu uprzywilejowania pod każdym względem równym w stosunku do instrumentu pochodnego lub, w przypadku braku takiej pozycji o równym stopniu uprzywilejowania, pozycja bezpośrednio podporządkowana względem instrumentu pochodnego.

Artykuł 264

Traktowanie sekurytyzacji STS według metody SEC-ERBA

1. Według metody SEC-ERBA wagę ryzyka pozycji w ramach sekurytyzacji STS oblicza się zgodnie z art. 263, z zastrzeżeniem modyfikacji określonych w niniejszym artykule.

2. W odniesieniu do ekspozycji z krótkoterminowymi ocenami kredytowymi lub gdy zgodnie z art. 263 ust. 7 można nadać rating implikowany oparty na krótkoterminowej ocenie kredytowej, stosuje się następujące wagi ryzyka:

▼M5

Tabela 3

Stopień jakości kredytowej	1	2	3	Wszystkie pozostałe ratingi
Waga ryzyka	10 %	30 %	60 %	1 250 %

3. W odniesieniu do ekspozycji z długoterminowymi ocenami kredytowymi lub gdy zgodnie z art. 263 ust. 7 można nadać rating implikowany oparty na długoterminowej ocenie kredytowej, wagi ryzyka określa się zgodnie z tabelą 4 oraz koryguje się je o termin zapadalności transzy (M_T) zgodnie z art. 257 i art. 263 ust. 4 oraz o grubość transzy w przypadku transz nieuprzywilejowanych zgodnie z art. 263 ust. 5:

Tabela 4

Stopień jakości kredytowej	Transza uprzywilejowana		Transza nieuprzywilejowana (cienka)	
	Termin zapadalności transzy (M_T)		Termin zapadalności transzy (M_T)	
	1 rok	5 lat	1 rok	5 lat
1	10 %	10 %	15 %	40 %
2	10 %	15 %	15 %	55 %
3	15 %	20 %	15 %	70 %
4	15 %	25 %	25 %	80 %
5	20 %	30 %	35 %	95 %
6	30 %	40 %	60 %	135 %
7	35 %	40 %	95 %	170 %
8	45 %	55 %	150 %	225 %
9	55 %	65 %	180 %	255 %
10	70 %	85 %	270 %	345 %
11	120 %	135 %	405 %	500 %
12	135 %	155 %	535 %	655 %
13	170 %	195 %	645 %	740 %
14	225 %	250 %	810 %	855 %
15	280 %	305 %	945 %	945 %
16	340 %	380 %	1 015 %	1 015 %
17	415 %	455 %	1 250 %	1 250 %
Wszystkie pozostałe	1 250 %	1 250 %	1 250 %	1 250 %

Artykuł 265

Zakres i wymogi operacyjne dotyczące metody wewnętrznych oszacowań

1. Instytucje mogą obliczać kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem dla pozycji bez ratingu w programach ABCP lub transakcjach ABCP według metody wewnętrznych oszacowań zgodnie z art. 266 w przypadku, gdy spełnione są warunki określone w ust. 2 niniejszego artykułu.

▼M5

Jeżeli instytucja otrzymała zezwolenie na stosowanie metody wewnętrznych oszacowań zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, a konkretna pozycja w programie ABCP lub transakcji ABCP mieści się w zakresie stosowania objętym takim zezwoleniem, instytucja stosuje tę metodę do obliczenia kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem tej pozycji.

2. Właściwe organy udzielają instytucjom zezwolenia na stosowanie metody wewnętrznych oszacowań w ramach jasno określonego zakresu zastosowania, w przypadku gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) wszystkie pozycje w papierach dłużnych przedsiębiorstw wyemitowanych w ramach programu ABCP są pozycjami z ratingiem;

b) wewnętrzne oszacowanie jakości kredytowej danej pozycji odzwierciedla publicznie dostępne metody oszacowań stosowane przez jedną lub większą liczbę ECAI do przyznawania ratingu pozycjom sekurytyzacyjnym zabezpieczonym ekspozycjami bazowymi typu sekurytyzowanego;

c) papier dłużny przedsiębiorstwa wyemitowany w ramach programu ABCP jest w głównej mierze emitowany dla inwestorów będących osobami trzecimi;

d) proces wewnętrznego oszacowania stosowany przez instytucję jest co najmniej tak ostrożny jak publicznie dostępne oszacowania tych ECAI, które przyznały zewnętrzny rating papierom dłużnym przedsiębiorstw wyemitowanym w ramach programu ABCP, w szczególności w odniesieniu do czynników skrajnych i innych stosownych elementów ilościowych;

e) w metodzie wewnętrznego oszacowania stosowanej przez instytucję uwzględnia się wszystkie publicznie dostępne odpowiednie metody ratingowe stosowane przez ECAI, które przyznają rating papierom dłużnym przedsiębiorstw w ramach programu ABCP; metoda ta obejmuje również klasy ratingowe odpowiadające ocenom kredytowym dokonywanym przez ECAI. Instytucja wciąga do swych rejestrów wewnętrznych oświadczenie wyjaśniające sposób spełnienia wymogów określonych w niniejszej literze i regularnie aktualizuje takie oświadczenie;

f) instytucja stosuje metodę wewnętrznych oszacowań do celów wewnętrznego zarządzania ryzykiem, w tym w procesie decyzyjnym, informacji zarządczej i alokacji kapitału wewnętrznego;

g) wewnętrzni lub zewnętrzni audytorzy, ECAI bądź działy lub osoby realizujące zadania w zakresie wewnętrznej kontroli kredytowej lub zarządzania ryzykiem danej instytucji dokonują regularnych przeglądów procesów związanych z oszacowaniami wewnętrznymi oraz jakości wewnętrznych oszacowań jakości kredytowej ekspozycji danej instytucji z tytułu programu ABCP lub transakcji ABCP;

h) instytucja monitoruje zachowanie swoich wewnętrznych ratingów w czasie, aby ocenić skuteczność metody wewnętrznych oszacowań, oraz w razie potrzeby dokonuje korekt tej metody, jeżeli zachowanie ekspozycji regularnie odbiega od zachowania wskazywanego przez wewnętrzne ratingi;

i) program ABCP obejmuje standardy zawierania umów kredytowych i zarządzania zobowiązaniami w postaci wytycznych dla administratora programu dotyczących co najmniej:

▼M5

(i) kryteriów uznawania aktywów, z zastrzeżeniem lit. j);

(ii) rodzajów i wartości pieniężnej ekspozycji wynikających z zapewnienia instrumentów wsparcia płynności i wsparcia jakości kredytowej;

(iii) rozkładu strat na pozycje sekurytyzacyjne w programie ABCP lub transakcji ABCP;

(iv) prawnego i ekonomicznego rozdziału między przenoszonymi aktywami a podmiotem je sprzedającym;

j) kryteria uznawania aktywów w programie ABCP przewidują co najmniej:

(i) wykluczenie zakupu aktywów znacząco przeterminowanych lub takich, których dotyczy niewykonanie zobowiązania;

(ii) ograniczenie nadmiernej koncentracji w stosunku do danego dłużnika lub obszaru geograficznego; oraz

(iii) ograniczenie okresu zapadalności nabywanych aktywów;

k) przeprowadzana jest analiza ryzyka kredytowego i profilu działalności sprzedawcy aktywów, obejmująca co najmniej ocenę:

(i) dotychczasowych oraz oczekiwanych w przyszłości wyników działalności finansowej sprzedawcy;

(ii) aktualnej pozycji sprzedawcy na rynku i jego oczekiwanej przyszłej konkurencyjności;

(iii) dźwigni finansowej sprzedawcy, jego przepływu środków pieniężnych, wskaźnika pokrycia odsetek zyskiem i ratingu długu; oraz

(iv) stosowanych przez sprzedawcę standardów zawierania umów kredytowych, jego zdolności obsługi aktywów oraz procedur ściągania należności;

l) program ABCP obejmuje zasady i procedury ściągania należności, które uwzględniają potencjał operacyjny oraz jakość kredytową jednostki obsługującej oraz zawiera elementy ograniczające ryzyka sprzedawcy i jednostki obsługującej związane z wynikami. Do celów niniejszej litery ryzyka związane z wynikami można ograniczać za pomocą czynników uruchamiających w oparciu o bieżącą jakość kredytową sprzedawcy lub jednostki obsługującej, aby zapobiegać przemieszaniu funduszy w przypadku niewykonania zobowiązania przez sprzedawcę lub jednostkę obsługującą;

m) zagregowane oszacowanie straty z tytułu puli aktywów, którego zakup jest możliwy w ramach programu ABCP, uwzględnia wszystkie źródła potencjalnego ryzyka, takie jak ryzyko kredytowe i ryzyko rozmycia;

n) w przypadku gdy wsparcie jakości kredytowej dostarczane przez sprzedawcę jest mierzone jedynie w oparciu o straty kredytowe, a ryzyko rozmycia jest istotne dla określonej puli aktywów, program ABCP obejmuje oddzielną rezerwę w związku z ryzykiem rozmycia;

o) wymagany poziom wsparcia w ramach programu ABCP oblicza się, uwzględniając dane historyczne z kilku minionych lat, w tym dane dotyczące strat, zaległości kredytowych, przypadków rozmycia oraz wskaźnika obrotu w przypadku wierzytelności;

p) program ABCP zawiera narzędzia strukturalne, które przy zakupie ekspozycji służą ograniczeniu potencjalnego pogorszenia jakości kredytowej portfela bazowego. Do takich narzędzi mogą się zaliczać automatyczne mechanizmy wygasające specyficzne dla danej puli ekspozycji;

▼M5

q) instytucja ocenia charakterystyczne cechy puli aktywów bazowych, takie jak jej średnia ważona punktowa ocena kredytowa, oraz identyfikuje wszelkie przypadki koncentracji w stosunku do danego dłużnika lub obszaru geograficznego oraz określa granulację puli aktywów.

3. W przypadku gdy działy lub osoby realizujące w danej instytucji zadania w zakresie audytu wewnętrznego, kontroli kredytowej lub zarządzania ryzykiem przeprowadzają przegląd przewidziany w ust. 2 lit. g), te działy lub osoby muszą być niezależne od działów lub osób, które wewnątrz instytucji zajmują się kontaktami biznesowymi i obsługą klientów w ramach programu ABCP.

4. Instytucje, które otrzymały zezwolenie na stosowanie metody wewnętrznych oszacowań, nie mogą powrócić do stosowania innych metod w odniesieniu do pozycji, które objęte są zakresem stosowania metody wewnętrznych oszacowań, chyba że spełnione są obydwa następujące warunki:

a) instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ zasadność takiego działania;

b) instytucja otrzymała uprzednie zezwolenie właściwego organu.

Artykuł 266

Obliczanie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem według metody wewnętrznych oszacowań

1. Według metody wewnętrznych oszacowań instytucja, na podstawie swojego wewnętrznego oszacowania, przypisuje pozycję bez ratingu w ramach programu ABCP lub transakcji ABCP do jednej z klas ratingowych określonych w art. 265 ust. 2 lit. e). Pozycji przypisuje się rating wynikowy, który jest taki sam jak oceny kredytowe odpowiadające tej klasie ratingowej, jak określono w art. 265 ust. 2 lit. e).

2. Rating wynikowy uzyskany zgodnie z ust. 1 jest co najmniej na poziomie klasy inwestycyjnej lub wyższym w chwili przypisania go po raz pierwszy i uważa się go za uznaną ocenę kredytową wydaną przez ECAI do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z art. 263 lub 264, stosownie do przypadku.

Podsekcja 4

Górne limity dotyczące pozycji sekurytyzacyjnych

Artykuł 267

Maksymalna waga ryzyka dla uprzywilejowanych pozycji sekurytyzacyjnych: metoda pełnego przeglądu

1. Instytucja, która zawsze zna skład ekspozycji bazowych, może przypisać uprzywilejowanej pozycji sekurytyzacyjnej maksymalną wagę ryzyka równą średniej wadze ryzyka ważonej ekspozycją, która miałaby zastosowanie do ekspozycji bazowych, tak jakby nie zostały one objęte sekurytyzacją.

▼M5

2. W przypadku pul ekspozycji bazowych, jeżeli instytucja stosuje wyłącznie metodę standardową lub metodę IRB, maksymalna waga ryzyka uprzywilejowanej pozycji sekurytyzacyjnej jest równa średniej wadze ryzyka ważonej ekspozycją, która miałaby zastosowanie do ekspozycji bazowych zgodnie z, odpowiednio, rozdziałem 2 lub 3, tak jakby nie zostały one objęte sekurytyzacją.

W przypadku pul mieszanych maksymalną wagę ryzyka oblicza się w następujący sposób:

a) w przypadku gdy instytucja stosuje metodę SEC-IRBA, części puli bazowej objętej metodą standardową i części puli bazowej objętej metodą IRB przypisuje się wagę ryzyka odpowiadającą każdej z nich, odpowiednio, według metody standardowej i metody IRB;

b) w przypadku gdy instytucja stosuje metodę SEC-SA lub SEC-ERBA, maksymalna waga ryzyka dla uprzywilejowanych pozycji sekurytyzacyjnych jest równa średniej ważonej wadze ryzyka ekspozycji bazowych według metody standardowej.

3. Do celów niniejszego artykułu waga ryzyka, która miałaby zastosowanie według metody IRB zgodnie z rozdziałem 3, obejmuje stosunek:

a) oczekiwanych strat pomnożonych przez 12,5 do

b) wartości ekspozycji z tytułu ekspozycji bazowych.

4. W przypadku gdy w wyniku obliczenia maksymalnej wagi ryzyka zgodnie z ust. 1 uzyskuje się wagę ryzyka niższą niż dolne limity wagi ryzyka określone w art. 259–264, stosownie do przypadku, stosuje się tę pierwszą wartość.

Artykuł 268

Maksymalne wymogi kapitałowe

1. Instytucja inicjująca, instytucja sponsorująca lub inna instytucja stosujące metodę SEC-IRBA, bądź instytucja inicjująca lub instytucja sponsorująca stosujące metodę SEC-SA lub SEC-ERBA mogą stosować w odniesieniu do posiadanej przez siebie pozycji sekurytyzacyjnej maksymalne wymogi kapitałowe równe wymogom kapitałowym, które zostałyby obliczone zgodnie z rozdziałem 2 lub 3 w odniesieniu do ekspozycji bazowych, tak jakby nie zostały one objęte sekurytyzacją. Do celów niniejszego artykułu wymóg kapitałowy według metody IRB obejmuje kwotę oczekiwanych strat związanych z tymi ekspozycjami obliczoną zgodnie z rozdziałem 3 oraz kwotę nieoczekiwanych strat.

2. W przypadku pul mieszanych maksymalny wymóg kapitałowy określa się obliczając zgodnie z ust. 1 średnią wymogów kapitałowych ważoną ekspozycją dla części ekspozycji bazowych objętych metodą IRB i metodą standardową.

3. Maksymalnym wymogiem kapitałowym jest wynik mnożenia kwoty obliczonej zgodnie z ust. 1 lub 2 przez największą część udziału, jaki instytucja posiada w odnośnych transzach (V), wyrażoną jako wielkość procentowa i obliczoną w następujący sposób:

▼M5

a) w przypadku instytucji, która posiada jedną lub większą liczbę pozycji sekurytyzacyjnych w jednej transzy, współczynnik V jest równy stosunkowi kwoty nominalnej pozycji sekurytyzacyjnych, które instytucja posiada w danej transzy, do kwoty nominalnej transzy;

b) w przypadku instytucji, która posiada pozycje sekurytyzacyjne w różnych transzach, współczynnik V jest równy maksymalnej części udziału w poszczególnych transzach. W tym celu procentową część udziału w każdej z poszczególnych transz oblicza się w sposób określony w lit. a).

4. Przy obliczaniu maksymalnego wymogu kapitałowego dla pozycji sekurytyzacyjnej zgodnie z niniejszym artykułem całą kwotę wszelkich zysków ze sprzedaży i wspierających jakość kredytową wydzielonych należności odsetkowych wynikających z transakcji sekurytyzacyjnej odlicza się od pozycji kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. k).

Podsekcja 5

Przepisy różne

Artykuł 269

Resekurytyzacje

1. W odniesieniu do pozycji objętej resekurytyzacją instytucje stosują metodę SEC-SA zgodnie z art. 261, z następującymi zmianami:

a) W = 0 dla każdej ekspozycji wobec transzy sekurytyzacji w obrębie puli ekspozycji bazowych;

b) p = 1,5;

c) uzyskana waga ryzyka podlega dolnemu limitowi wagi ryzyka wynoszącemu 100 %.

2. K_{SA} dla sekurytyzacyjnych ekspozycji bazowych oblicza się zgodnie z podsekcją 2.

3. Maksymalnych wymogów kapitałowych określonych w podsekcji 4 nie stosuje się do pozycji resekurytyzacyjnych.

4. W przypadku gdy pula ekspozycji bazowych składa się z transz sekurytyzacji w połączeniu z innymi rodzajami aktywów, parametr K_A określa się jako nominalną średnią ważoną ekspozycję K_A obliczoną indywidualnie dla każdego podzestawu ekspozycji.

▼M13

Artykuł 269a

Traktowanie sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych

1. Do celów niniejszego artykułu:

a) „sekurytyzacja ekspozycji nieobsługiwanych” oznacza sekurytyzację ekspozycji nieobsługiwanej zdefiniowaną w art. 2 pkt 25 rozporządzenia (UE) 2017/2402;

▼M13

b) „kwalifikująca się tradycyjna sekurytyzacja ekspozycji nieobsługiwanych” oznacza tradycyjną sekurytyzację ekspozycji nieobsługiwanych, w przypadku której niepodlegające odliczeniu dyskonto cenowe przy zakupie wynosi co najmniej 50 % kwoty należności z tytułu ekspozycji bazowych w momencie ich przeniesienia do jednostki SSPE.

2. Wagę ryzyka dla pozycji dotyczącej sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych oblicza się zgodnie z art. 254 lub 267. Waga ryzyka podlega dolnemu progowi wynoszącemu 100 %, z wyjątkiem sytuacji, gdy stosuje się art. 263.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 niniejszego artykułu instytucje przypisują wagę ryzyka 100 % uprzywilejowanej pozycji sekurytyzacyjnej w kwalifikującej się tradycyjnej sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych, z wyjątkiem sytuacji, gdy stosuje się art. 263.

4. Instytucje, które stosują metodę IRB do wszelkich ekspozycji w puli ekspozycji bazowych zgodnie z rozdziałem 3 i które nie mają zezwolenia na stosowanie własnych oszacowań LGD i współczynników konwersji w odniesieniu do takich ekspozycji, nie stosują metody SEC-IRBA do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dla pozycji w ramach sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych i nie stosują ust. 5 ani ust. 6.

5. Do celów art. 268 ust. 1 oczekiwane straty związane z ekspozycjami bazowymi kwalifikującej się tradycyjnej sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych są uwzględniane po odliczeniu niepodlegającego odliczeniu dyskonta cenowego przy zakupie oraz, w stosownych przypadkach, wszelkich dodatkowych szczególnych korekt z tytułu ryzyka kredytowego.

Instytucje dokonują obliczeń według następującego wzoru:

$$CR_{max} = RWEA_{IRB} \cdot 8\,\% + max\left[EL_{IRB} - NRPPD \cdot \frac{EV_{IRB}}{EV_{Pool}} - SCRA_{IRB}; 0\right] + RWEA_{SA} \cdot 8\,\%$$

gdzie:

CR_{max} = maksymalny wymóg kapitałowy w przypadku kwalifikującej się tradycyjnej sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych;

$RWEA_{IRB}$ = suma kwot ekspozycji ważonych ryzykiem ekspozycji bazowych, do których stosuje się metodę IRB;

EL_{IRB} = suma kwot oczekiwanych strat ekspozycji bazowych, do których stosuje się metodę IRB;

NRPPD = niepodlegające odliczeniu dyskonto cenowe przy zakupie;

EV_{IRB} = suma wartości ekspozycji ekspozycji bazowych, do których stosuje się metodę IRB;

EV_{Pool} = suma wartości ekspozycji wszystkich ekspozycji bazowych w puli;

$SCRA_{IRB}$ = w przypadku instytucji inicjujących szczególne korekty z tytułu ryzyka kredytowego dokonane przez daną instytucję w odniesieniu do tych ekspozycji bazowych, do których stosuje się metodę IRB, tylko wtedy i tylko w zakresie, w jakim korekty te przekraczają NRPPD; w przypadku instytucji inwestujących kwota ta wynosi zero;

▼**M13**

$RWEA_{SA}$ = suma kwot ekspozycji ważonych ryzykiem ekspozycji bazowych, do których stosuje się metodę standardową.

6. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 niniejszego artykułu, jeżeli średnia waga ryzyka ważona ekspozycją – obliczona zgodnie z metodą pełnego przeglądu określoną w art. 267 – jest niższa niż 100 %, instytucje mogą stosować niższą wagę ryzyka, z zastrzeżeniem dolnego progu wagi ryzyka wynoszącego 50 %.

Do celów akapitu pierwszego instytucje inicjujące stosujące metodę SEC-IRBA do danej pozycji i mające zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD i współczynników konwersji w odniesieniu do wszystkich ekspozycji bazowych, do których stosuje się metodę IRB zgodnie z rozdziałem 3, odliczają niepodlegające odliczeniu dyskonto cenowe przy zakupie oraz, w stosownych przypadkach, wszelkie dodatkowe szczególne korekty z tytułu ryzyka kredytowego od oczekiwanych strat oraz wartości ekspozycji bazowych związanych z pozycją uprzywilejowaną w kwalifikującej się tradycyjnej sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych według następującego wzoru:

$$RW_{max} = \frac{RWEA_{IRB} + \max\left[12.5 \cdot \left(EL_{IRB} - NRPPD \cdot \frac{EV_{IRB}}{EV_{Pool}} - SCRA_{IRB}\right); 0\right] + RWEA_{SA}}{\max\left[EV_{IRB} - NRPPD \cdot \frac{EV_{IRB}}{EV_{Pool}} - SCRA_{IRB}; 0\right] + EV_{SA}}$$

gdzie:

RWmax = waga ryzyka przed zastosowaniem dolnego progu, mająca zastosowanie do pozycji uprzywilejowanej w kwalifikującej się tradycyjnej sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych, jeżeli stosowana jest metoda pełnego przeglądu;

RWEAIRB = suma kwot ekspozycji ważonych ryzykiem ekspozycji bazowych, do których stosuje się metodę IRB;

$RWEA_{SA}$ = suma kwot ekspozycji ważonych ryzykiem ekspozycji bazowych, do których stosuje się metodę standardową;

EL_{IRB} = suma kwot oczekiwanych strat ekspozycji bazowych, do których stosuje się metodę IRB;

NRPPD = niepodlegające odliczeniu dyskonto cenowe przy zakupie;

EV_{IRB} = suma wartości ekspozycji ekspozycji bazowych, do których stosuje się metodę IRB;

EV_{pool} = suma wartości ekspozycji wszystkich ekspozycji bazowych w puli;

EV_{SA} = suma wartości ekspozycji ekspozycji bazowych, do których stosuje się metodę standardową;

$SCRA_{IRB}$ = szczególne korekty z tytułu ryzyka kredytowego dokonane przez daną instytucję inicjującą w odniesieniu do ekspozycji bazowych, do których stosuje się metodę IRB, tylko wtedy i tylko w zakresie, w jakim korekty te przekraczają NRPPD.

▼M13

7. Do celów niniejszego artykułu niepodlegające odliczeniu dyskonto cenowe przy zakupie jest obliczane przez odjęcie kwoty, o której mowa w lit. b), od kwoty, o której mowa w lit. a):

a) kwota należności z tytułu ekspozycji bazowych sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych w momencie przeniesienia tych ekspozycji do SSPE;

b) suma następujących wartości:

(i) początkowa cena sprzedaży transz lub, w stosownych przypadkach, części transz sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych sprzedanych inwestorom będącym osobami trzecimi; oraz

(ii) w momencie przeniesienia ekspozycji bazowych do SSPE kwota należności z tytułu transz lub, w stosownych przypadkach, części transz tej sekurytyzacji posiadanej przez jednostkę inicjującą.

Do celów ust. 5 i 6 przez cały okres trwania transakcji obliczenie niepodlegającego odliczeniu dyskonta cenowego przy zakupie koryguje się w dół, z uwzględnieniem zrealizowanych strat. Każde zmniejszenie kwoty należności z tytułu ekspozycji bazowych wynikające ze zrealizowanych strat zmniejsza niepodlegające odliczeniu dyskonto cenowe przy zakupie, z zastrzeżeniem dolnego progu wynoszącego zero.

Jeżeli dyskonto jest skonstruowane w taki sposób, że może być zwrócone w całości lub w części jednostce inicjującej, nie jest liczone jako niepodlegające odliczeniu dyskonto cenowe przy zakupie do celów niniejszego artykułu.

Artykuł 270

Pozycje uprzywilejowane w sekurytyzacji bilansowej STS

1. Instytucja inicjująca może obliczyć kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem pozycji sekurytyzacyjnej w ramach sekurytyzacji bilansowej STS, o której mowa w art. 26a ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/2402, zgodnie z art. 260, 262 lub 264 niniejszego rozporządzenia, w zależności od przypadku, gdy pozycja ta spełnia oba z następujących warunków:

a) sekurytyzacja spełnia wymagania określone w art. 243 ust. 2;

b) pozycja kwalifikuje się jako uprzywilejowana pozycja sekurytyzacyjna.

2. EUNB monitoruje stosowanie ust. 1 w szczególności w odniesieniu do:

a) wielkości rynku i udziału w rynku bilansowych sekurytyzacji STS, do których instytucja inicjująca stosuje ust. 1, w różnych klasach aktywów;

b) odnotowanego przydziału strat do transzy uprzywilejowanej i do innych transz sekurytyzacji bilansowych STS, w przypadku gdy instytucja inicjująca stosuje ust. 1 do pozycji uprzywilejowanej posiadanej w takich sekurytyzacjach;

▼M13

c) wpływu stosowania ust. 1 na dźwignię finansową instytucji;

d) wpływu stosowania sekurytyzacji bilansowych STS, do których instytucja inicjująca stosuje ust. 1, na emisję instrumentów kapitałowych przez odpowiednie instytucje inicjujące.

3. EUNB przedstawia Komisji sprawozdanie ze swoich ustaleń do dnia 10 kwietnia 2023 r.

4. Do dnia 10 października 2023 r. Komisja – na podstawie sprawozdania, o którym mowa w ust. 3 – przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszego artykułu, ze szczególnym uwzględnieniem ryzyka nadmiernej dźwigni finansowej wynikającego ze stosowania sekurytyzacji bilansowych STS kwalifikujących się do traktowania zgodnie z ust. 1 oraz ze szczególnym uwzględnieniem potencjalnego zastąpienia emisji instrumentów kapitałowych przez instytucje inicjujące w drodze stosowania takiej sekurytyzacji. Do sprawozdania tego dołącza się, w stosownych przypadkach, wniosek ustawodawczy.

▼M5

Artykuł 270a

Dodatkowa waga ryzyka

1. W przypadku niespełnienia przez instytucję, w wyniku jej zaniedbania lub zaniechania, wymogów określonych w rozdziale 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402 w jakimkolwiek istotnym względzie, właściwe organy nakładają proporcjonalną dodatkową wagę ryzyka w wysokości co najmniej 250 % wagi ryzyka - maksymalnie do wysokości 1 250 % - którą stosuje się do odpowiednich pozycji sekurytyzacyjnych w sposób określony, odpowiednio, w art. 247 ust. 6 lub art. 337 ust. 3 niniejszego rozporządzenia. Dodatkowa waga ryzyka wzrasta stopniowo wraz z każdym kolejnym naruszeniem przepisów dotyczących należytej staranności i zarządzania ryzykiem. Właściwe organy uwzględniają wyłączenia dotyczące niektórych sekurytyzacji przewidziane w art. 6 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/2402, zmniejszając wagę ryzyka, którą w przeciwnym przypadku nałożyłyby zgodnie z niniejszym artykułem w odniesieniu do sekurytyzacji, do której ma zastosowanie art. 6 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/2402.

2. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu ułatwienia osiągnięcia zbieżności praktyk nadzorczych w odniesieniu do wykonania ust. 1, w tym środków, które należy stosować w przypadku naruszenia obowiązków dotyczących należytej staranności i zarządzania ryzykiem. EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisji powierza się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M5

Sekcja 4

Zewnętrzne oceny kredytowe

Artykuł 270b

Stosowanie ocen kredytowych ECAI

Instytucje mogą korzystać z ocen kredytowych w celu określenia wagi ryzyka danej pozycji sekurytyzacyjnej zgodnie z niniejszym rozdziałem jedynie wtedy, gdy ocena kredytowa została wydana lub zatwierdzona przez ECAI zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1060/2009.

Artykuł 270c

Wymogi, jakie mają spełniać oceny kredytowe ECAI

Do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z sekcją 3 instytucje stosują ocenę kredytową ECAI wyłącznie w przypadku, gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) nie istnieje żadne niedopasowanie między rodzajami płatności ujętymi w ocenie kredytowej a rodzajami płatności, do których instytucja jest uprawniona na mocy umowy stanowiącej podstawę danej pozycji sekurytyzacyjnej;

b) ECAI publikuje oceny kredytowe oraz informacje o analizie strat i przepływów pieniężnych, wrażliwości ratingów na zmiany w podstawowych założeniach ratingowych, w tym na dochody z tytułu ekspozycji bazowych, jak również o procedurach, metodach, założeniach i kluczowych elementach stanowiących podstawę ocen kredytowych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1060/2009. Do celów niniejszej litery informacje uznaje się za publicznie dostępne w przypadku, gdy zostały opublikowane w dostępnym formacie. Za publicznie dostępne nie uznaje się informacji udostępnionych jedynie ograniczonej liczbie podmiotów;

c) oceny kredytowe uwzględnia się w macierzy przejścia danej ECAI;

d) oceny kredytowe nie opierają się, w całości ani w części, na wsparciu nierzeczywistym udzielonym przez samą instytucję. W przypadku gdy dana pozycja opiera się, w całości lub w części, na wsparciu nierzeczywistym, instytucja uwzględnia tę pozycję w taki sposób, jakby nie posiadała ona ratingu do celów obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do tej pozycji zgodnie z sekcją 3;

e) ECAI zobowiązała się do publikowania wyjaśnień, w jaki sposób dochody z tytułu ekspozycji bazowych wpływają na daną ocenę kredytową.

Artykuł 270d

Stosowanie ocen kredytowych

1. Instytucja może zadecydować, czy wyznaczyć jedną lub większą liczbę ECAI, których oceny kredytowe stosuje się przy obliczaniu jej kwot ekspozycji ważonych ryzykiem na mocy niniejszego rozdziału („wyznaczona ECAI”).

▼M5

2. Instytucja stosuje oceny kredytowe swoich pozycji sekurytyzacyjnych w sposób konsekwentny, a nie wybiórczy, i w tym celu musi spełniać następujące wymogi:

a) instytucja nie stosuje ocen kredytowych danej ECAI do swoich pozycji w niektórych transzach oraz ocen kredytowych innej ECAI do swoich pozycji w innych transzach w ramach tej samej sekurytyzacji, które mogą posiadać rating nadany przez pierwszą ECAI lub takiego ratingu nie posiadać;

b) w przypadku gdy w odniesieniu do danej pozycji istnieją dwie oceny kredytowe wydane przez wyznaczone ECAI, instytucja stosuje mniej korzystną ocenę kredytową;

c) w przypadku gdy w odniesieniu do danej pozycji istnieją trzy lub więcej niż trzy oceny kredytowe wydane przez wyznaczone ECAI, stosuje się dwie najbardziej korzystne oceny kredytowe. W przypadku gdy dwie najbardziej korzystne oceny są różne, stosuje się mniej korzystną z nich;

d) instytucja nie zabiega aktywnie o wycofanie mniej korzystnych ratingów.

3. W przypadku gdy ekspozycje stanowiące podstawę sekurytyzacji korzystają z pełnej lub częściowej uznanej ochrony kredytowej zgodnie z rozdziałem 4, a skutki takiej ochrony znajdują odzwierciedlenie w ocenie kredytowej pozycji sekurytyzacyjnej wydanej przez wyznaczoną ECAI, instytucja stosuje wagę ryzyka związaną z tą oceną kredytową. W przypadku gdy ochrona kredytowa, o której mowa w niniejszym ustępie, nie jest uznana na mocy rozdziału 4, nie uznaje się oceny kredytowej, a pozycję sekurytyzacyjną traktuje się jako pozycję bez ratingu.

4. W przypadku gdy pozycja sekurytyzacyjna korzysta z uznanej ochrony kredytowej zgodnie z rozdziałem 4, a skutki takiej ochrony znajdują odzwierciedlenie w ocenie kredytowej tej pozycji wydanej przez wyznaczoną ECAI, instytucja traktuje pozycję sekurytyzacyjną, tak jakby była pozycją bez ratingu, oraz oblicza kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z rozdziałem 4.

Artykuł 270e

Przyporządkowywanie sekurytyzacji

EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu przyporządkowania w obiektywny i spójny sposób stopni jakości kredytowej określonych w niniejszym rozdziale odpowiadających odnośnym ocenom kredytowym zapewnionym przez wszystkie ECAI. Do celów niniejszego artykułu EUNB w szczególności:

a) różnicuje względne stopnie ryzyka wyrażone w każdej ocenie;

b) bierze pod uwagę czynniki ilościowe, takie jak współczynnik niewykonania zobowiązań lub wskaźniki strat, oraz historyczne wyniki ocen kredytowych każdej ECAI w ramach różnych klas aktywów;

c) bierze pod uwagę czynniki jakościowe, takie jak zakres transakcji ocenionych przez ECAI, stosowaną przez nią metodę i znaczenie jej ocen kredytowych, w szczególności czy oceny te uwzględniają oczekiwaną stratę lub pierwszą stratę w euro, oraz terminową spłatę odsetek lub ostateczną spłatę odsetek;

▼M5

d) stara się zapewnić, aby pozycje sekurytyzacyjne, którym przypisuje się taką samą wagę ryzyka na podstawie ocen kredytowych ECAI, podlegały równoważnym stopniom ryzyka kredytowego.

EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 lipca 2014 r.

Komisji powierza się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼B

ROZDZIAŁ 6

Ryzyko kredytowe kontrahenta

Sekcja 1

Definicje

Artykuł 271

Określanie wartości ekspozycji

1. Instytucja określa wartość ekspozycji z tytułu instrumentów pochodnych wymienionych w załączniku II zgodnie z niniejszym rozdziałem.

2. Instytucja może określić wartość ekspozycji z tytułu transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia oraz transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego zgodnie z niniejszym rozdziałem, zamiast stosować przepisy rozdziału 4.

Artykuł 272

Definicje

Do celów niniejszego rozdziału i tytułu VI niniejszej części stosuje się następujące definicje:

Pojęcia ogólne

(1) „ryzyko kredytowe kontrahenta” („CCR”) oznacza ryzyko niewykonania zobowiązania przez kontrahenta transakcji przed ostatecznym rozliczeniem przepływów pieniężnych związanych z tą transakcją;

Rodzaje transakcji

(2) „transakcje z długim terminem rozliczenia” oznaczają transakcje, w których kontrahent zobowiązuje się dostarczyć papiery wartościowe, towary lub walutę w zamian za środki pieniężne, inne instrumenty finansowe lub towary (albo odwrotnie) w dacie rozrachunku lub w dacie dostawy określonej w umowie, które to terminy są dłuższe niż zwyczajowo przyjęte na rynku dla danego rodzaju transakcji lub wynoszą pięć dni roboczych od daty zawarcia transakcji przez instytucję, w zależności od tego, który z nich przypada wcześniej;

▼B

(3) „transakcje z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego” oznaczają transakcje, w których instytucja udziela kredytu w związku z nabyciem, sprzedażą, przeniesieniem papierów wartościowych lub obrotem tymi papierami. Transakcje takie nie obejmują kredytów innego rodzaju, które posiadają zabezpieczenie w postaci papierów wartościowych.

Pakiet kompensowania, pakiety zabezpieczające i pojęcia pokrewne

(4) „pakiet kompensowania” oznacza grupę transakcji między instytucją a pojedynczym kontrahentem, które podlegają prawnie egzekwowalnemu dwustronnemu uzgodnieniu dotyczącemu kompensowania uznanemu zgodnie z sekcją 7 i rozdziałem 4.

Do celów niniejszego rozdziału każdą transakcję, która nie podlega prawnie egzekwowalnemu dwustronnemu uzgodnieniu dotyczącemu kompensowania uznanemu zgodnie z sekcją 7, traktuje się jako odrębny pakiet kompensowania.

Zgodnie z metodą modeli wewnętrznych określoną w sekcji 6 wszystkie pakiety kompensowania z pojedynczym kontrahentem mogą być traktowane jako pojedynczy pakiet kompensowania, jeżeli ujemne symulowane wartości rynkowe pojedynczych pakietów kompensowania są ustalone jako 0 przy szacowaniu oczekiwanej ekspozycji (zwanej dalej „EE”);

(5) „pozycja ryzyka” oznacza wartość liczbową ryzyka przypisaną transakcji według metody standardowej określonej w sekcji 5 na podstawie wcześniej ustalonego algorytmu;

▼M8

(6) „pakiet zabezpieczający” oznacza grupę transakcji w ramach pojedynczego pakietu kompensowania, w przypadku której dozwolone jest pełne lub częściowe kompensowanie w celu określenia potencjalnej przyszłej ekspozycji według metod określonych w sekcji 3 lub 4 niniejszego rozdziału;

▼B

(7) „umowa o dostarczenie zabezpieczenia” oznacza umowę lub postanowienia umowy, na mocy których jeden kontrahent musi dostarczyć drugiemu zabezpieczenie, w przypadku gdy ekspozycja drugiego kontrahenta wobec pierwszego przekracza określony poziom;

▼M8

(7a) „umowa o jednostronne dostarczenie zabezpieczenia” oznacza umowę o dostarczenie zabezpieczenia, zgodnie z którą instytucja jest zobowiązania do przekazania zmiennych depozytów zabezpieczających kontrahentowi, lecz nie jest uprawniona do otrzymania zmiennego depozytu zabezpieczającego od tego kontrahenta lub odwrotnie;

▼B

(8) „próg zabezpieczenia” oznacza maksymalną kwotę należności z tytułu ekspozycji pozostałą do spłacenia, po przekroczeniu której jedna ze stron uzyskuje prawo żądania dostarczenia zabezpieczenia;

(9) „okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia” oznacza czas, jaki upływa od ostatniej wymiany zabezpieczenia pakietu kompensowania obejmującego transakcje z kontrahentem niewykonującym zobowiązania do chwili rozliczenia danych transakcji i ponownego zabezpieczenia związanego z tym ryzyka rynkowego;

▼B

►C2 (10) „efektywny termin rozliczenia” według metody modeli wewnętrznych dla pakietu kompensowania z terminem rozliczenia dłuższym niż jeden rok oznacza stosunek sumy oczekiwanej ekspozycji ◄ w czasie trwania transakcji dokonanych w ramach pakietu kompensowania, zdyskontowanej stopą zwrotu wolną od ryzyka, do sumy oczekiwanej ekspozycji w okresie jednego roku z tytułu transakcji dokonanych w ramach pakietu kompensowania, zdyskontowanej stopą zwrotu wolną od ryzyka.

W przypadku okresu prognozowania krótszego niż jeden rok, efektywny termin rozliczenia można skorygować, tak by uwzględniał ryzyko prolongowane, zastępując oczekiwaną ekspozycję efektywną oczekiwaną ekspozycją;

(11) „kompensowanie międzyproduktowe” oznacza ujęcie transakcji dotyczących różnych kategorii produktów w ramach jednego pakietu kompensowania zgodnie z zasadami dotyczącymi tego typu kompensowania określonymi w niniejszym rozdziale;

▼M8

(12) „bieżąca wartość rynkowa”lub„CMV”) oznacza wartość rynkową netto wszystkich transakcji w ramach pakietu kompensowania bez uwzględnienia posiadania lub przekazania jakichkolwiek zabezpieczeń, w przypadku gdy kompensuje się dodatnie i ujemne wartości rynkowe w ramach wyceny CMV;

(12a) „wartość niezależnego zabezpieczenia netto” oznacza sumę wartości netto zabezpieczenia skorygowanej o współczynnik zmienności, które jest otrzymywane lub przekazywane, w stosownych przypadkach, do pakietu kompensowania innego niż zmienny depozyt zabezpieczający;

▼B

Rozkłady

(13) „rozkład wartości rynkowych” oznacza przewidywany rozkład prawdopodobieństwa wartości rynkowych netto transakcji dokonanych w ramach pakietu kompensowania na określoną datę w przyszłości (okres prognozowania), z uwzględnieniem wartości rynkowych zrealizowanych z tytułu takich transakcji na dzień prognozy;

(14) „rozkład ekspozycji” oznacza przewidywany rozkład prawdopodobieństwa wartości rynkowych, w którym przewidywane ujemne wartości rynkowe netto ustala się jako zero;

(15) „rozkład neutralny pod względem ryzyka” oznacza rozkład wartości rynkowych lub ekspozycji w określonym terminie w przyszłości, obliczony na podstawie implikowanych wartości rynkowych, takich jak implikowane zmienności;

(16) „rozkład faktyczny” oznacza rozkład wartości rynkowych lub ekspozycji w określonym terminie w przyszłości, obliczony przy użyciu wartości historycznych lub zrealizowanych, takich jak zmienność obliczona na podstawie zaobserwowanych w przeszłości zmian cen lub stóp procentowych.

Miary i korekty ekspozycji

(17) „bieżąca ekspozycja” oznacza większą spośród dwóch wartości: zera albo wartości rynkowej transakcji lub portfela transakcji dokonanych z kontrahentem w ramach pakietu kompensowania, która to wartość stanowiłaby stratę z chwilą niewykonania zobowiązania przez kontrahenta, przy założeniu, że w przypadku jego niewypłacalności lub likwidacji wartości takich transakcji nie można w żadnej mierze odzyskać;

(18) „ekspozycja szczytowa” oznacza wysoki percentyl rozkładu ekspozycji w określonej przyszłej dacie przed najdłuższym terminem rozliczenia transakcji z pakietu kompensowania;

▼B

(19) „ekspozycja oczekiwana” (zwana dalej „EE”) oznacza średni rozkład ekspozycji w określonej przyszłej dacie przed najdłuższym terminem rozliczenia transakcji z pakietu kompensowania;

(20) „efektywna ekspozycja oczekiwana w konkretnej dacie” (zwana dalej „efektywną EE”) oznacza maksymalną oczekiwaną ekspozycję w tej dacie lub w dowolnej dacie wcześniejszej. Jako rozwiązanie alternatywne, w odniesieniu do określonej daty pojęcie to można zdefiniować jako wyższą z dwóch wartości: oczekiwanej ekspozycji w tej dacie albo efektywnej ekspozycji oczekiwanej w dowolnej dacie wcześniejszej;

(21) „dodatnia ekspozycja oczekiwana” (zwana dalej „EPE”) oznacza średnią ważoną oczekiwanych ekspozycji w funkcji czasu, gdzie poszczególne wagi odpowiadają części, jaką dana oczekiwana ekspozycja stanowi w stosunku do całego przedziału czasowego.

Przy obliczaniu wymogu w zakresie funduszy własnych instytucje przyjmują średnią na podstawie pierwszego roku lub, jeśli termin rozliczenia wszystkich umów z pakietu kompensowania przypada przed upływem jednego roku, na podstawie okresu trwającego do dnia, w którym przypada termin rozliczenia umowy z pakietu kompensowania mającej najdłuższy termin rozliczenia;

(22) „efektywna dodatnia ekspozycja oczekiwana” (zwana dalej „efektywną EPE”) oznacza średnią ważoną efektywnej ekspozycji oczekiwanej wyznaczoną na podstawie pierwszego roku dla pakietu kompensowania lub – jeżeli termin rozliczenia wszystkich umów w ramach pakietu kompensowania przypada przed upływem jednego roku – na podstawie okresu odpowiadającego umowie o najdłuższym terminie rozliczenia w pakiecie kompensowania, gdzie poszczególne wagi odpowiadają części, jaką dana pojedyncza ekspozycja oczekiwana stanowi w stosunku do całego przedziału czasowego.

Ryzyka związane z CCR

(23) „ryzyko prolongowane” oznacza kwotę, o jaką obniża się EPE, gdy oczekuje się, że przyszłe transakcje z kontrahentem będą dokonywane w sposób ciągły.

Przy obliczaniu EPE nie uwzględnia się dodatkowej ekspozycji powstałej w wyniku takich przyszłych transakcji;

(24) „kontrahent” oznacza do celów sekcji 7 każdą osobę prawną lub fizyczną, która zawiera umowę o kompensowaniu zobowiązań oraz posiada zdolność do zawierania takich umów;

(25) „umowa o kompensowaniu międzyproduktowym” oznacza dwustronną umowę między instytucją a kontrahentem, w ramach której powstaje indywidualne zobowiązanie prawne (na podstawie kompensowania objętych transakcji) obejmujące wszystkie dwustronne umowy ramowe i transakcje należące do różnych kategorii produktów, których dotyczy dana umowa.

Do celów niniejszej definicji „różne kategorie produktów” oznaczają:

a) transakcje odkupu, transakcje udzielania i zaciągania pożyczek papierów wartościowych i towarów;

b) transakcje z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego;

c) umowy wymienione w załączniku II;

▼B

(26) „składnik płatnościowy transakcji” oznacza płatność uzgodnioną w ramach transakcji na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, o liniowym profilu ryzyka, która przewiduje wymianę instrumentu finansowego w zamian za płatność.

W przypadku transakcji, które przewidują wymianę jednej płatności na drugą, na przedmiotowe dwa składniki płatnościowe transakcji składają się uzgodnione umownie płatności brutto, w tym kwota referencyjna transakcji.

Sekcja 2

Metody obliczania wartości ekspozycji

Artykuł 273

Metody obliczania wartości ekspozycji

▼M8

1. ►M17 Instytucje obliczają wartość ekspozycji dla umów wymienionych w załączniku II i dla kredytowych instrumentów pochodnych, z wyjątkiem kredytowych instrumentów pochodnych, o których mowa w ust. 3 i 5 niniejszego artykułu, na podstawie jednej z metod określonych w sekcjach 3–6 zgodnie z niniejszym artykułem. ◄

Instytucja, która nie spełnia warunków określonych w art. 273a ust. 1, nie może stosować metody określonej w sekcji 4. Instytucja, która nie spełnia warunków określonych w art. 273a ust. 2, nie może stosować metody określonej w sekcji 5.

Instytucje mogą stosować łącznie metody określone w sekcjach 3–6 na stałe w ramach grupy. Pojedyncza instytucja nie może na stałe stosować łącznie metod określonych w sekcjach 3–6.

▼B

2. Instytucja może określić wartość ekspozycji w odniesieniu do następujących pozycji przy zastosowaniu metody modeli wewnętrznych (IMM) określonej w sekcji 6, jeżeli uzyskała zezwolenie właściwych organów zgodnie z art. 283 ust. 1 i 2:

a) umów wymienionych w załączniku II;

b) transakcji odkupu;

c) transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów;

d) transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego;

e) transakcji z długim terminem rozliczenia.

3. Jeżeli dana instytucja nabywa ochronę w postaci kredytowego instrumentu pochodnego w związku z ekspozycją zaliczaną do portfela niehandlowego lub ekspozycją na ryzyko kredytowe kontrahenta, może ona obliczać swój wymóg w zakresie funduszy własnych dla zabezpieczonej ekspozycji zgodnie z jedną z poniższych metod:

a) art. 233–236;

▼M17

b) zgodnie z art. 183, jeżeli udzielono zezwolenia zgodnie z art. 143.

▼B

Wartość ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta dla tych kredytowych instrumentów pochodnych wynosi zero, chyba że instytucja stosuje podejście przewidziane w art. 299 ust. 2 lit. h) ppkt (ii).

4. Niezależnie od przepisów ust. 3, do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ryzyka kredytowego kontrahenta instytucja może podjąć decyzję o konsekwentnym uwzględnianiu wszystkich kredytowych instrumentów pochodnych nieuwzględnionych w portfelu handlowym i nabytych jako ochrona w związku z ekspozycją zaliczaną do portfela niehandlowego lub ekspozycją na ryzyko kredytowe kontrahenta, jeżeli ochrona kredytowa jest uznana na mocy niniejszego rozporządzenia.

5. Jeżeli dana instytucja traktuje sprzedane przez nią swapy ryzyka kredytowego jako ochronę kredytową zapewnioną przez daną instytucję i jeżeli podlegają one wymogowi w zakresie funduszy własnych związanemu z ryzykiem kredytowym instrumentu bazowego z tytułu pełnej kwoty referencyjnej, ich wartość ekspozycji do celów CCR w portfelu niehandlowym wynosi zero.

▼M8

6. Zgodnie z metodami określonymi w sekcjach 3–6 wartość ekspozycji dla danego kontrahenta jest równa sumie wartości ekspozycji obliczonej dla każdego pakietu kompensowania z udziałem takiego kontrahenta.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego, w przypadku gdy jedna umowa o dostarczenie zabezpieczenia stosuje się do wielu pakietów kompensowania z udziałem tego kontrahenta, a instytucja stosuje jedną z metod określonych w sekcjach 3–6 do obliczania wartości ekspozycji tych pakietów kompensowania, wartość ekspozycji oblicza się zgodnie z odpowiednią sekcją.

W odniesieniu do danego kontrahenta wartość ekspozycji dla danego pakietu kompensowania instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym wymienionych w załączniku II obliczana zgodnie z niniejszym rozdziałem jest równa większej z dwóch następujących wartości: zera albo różnicy między sumą wartości ekspozycji z wszystkich pakietów kompensowania z udziałem danego kontrahenta i sumą wartości korekt wyceny kredytowej dla tego kontrahenta uznawanej przez daną instytucję jako poniesiony odpis aktualizujący wartość. Korekty wyceny kredytowej oblicza się, nie uwzględniając jakiejkolwiek korekty z tytułu kompensowania wartości obciążenia przypisanej własnemu ryzyku kredytowemu danej firmy, które już zostało wyłączone z funduszy własnych zgodnie z art. 33 ust. 1 lit. c).

7. Przy obliczaniu wartości ekspozycji zgodnie z metodami określonymi w sekcjach 3, 4 i 5 instytucje mogą traktować dwa doskonale dopasowane kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym objęte tą samą umową o kompensowaniu zobowiązań jako pojedynczy kontrakt z referencyjną kwotą główną równą zero.

Do celów akapitu pierwszego dwa kontrakty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym są doskonale dopasowane, gdy spełniają wszystkie następujące warunki:

a) ich pozycje ryzyka są przeciwne;

▼M8

b) ich cechy, z wyjątkiem daty zawarcia transakcji, są identyczne;

c) przepływy pieniężne w ich ramach w pełni się wzajemnie kompensują.

8. Instytucje określają wartość ekspozycji w odniesieniu do ekspozycji z tytułu transakcji z długim terminem rozliczenia z wykorzystaniem którejkolwiek z metod określonych w sekcjach 3–6 niniejszego rozdziału, niezależnie od tego, którą metodę dana instytucja wybrała dla instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym oraz transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów oraz transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego. Przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych dla transakcji z długim terminem rozliczenia instytucja stosująca metodę określoną w rozdziale 3 może na stałe przypisać takim transakcjom wagi ryzyka zgodne z metodą określoną w rozdziale 2 niezależnie od istotności tych pozycji.

9. W przypadku metod określonych w sekcjach 3–6 niniejszego rozdziału instytucje traktują transakcje, w których stwierdzono szczególne ryzyko korelacji, zgodnie z art. 291 ust. 2, 4, 5 i 6.

Artykuł 273a

Warunki stosowania uproszczonych metod obliczania wartości ekspozycji

1. Instytucja może obliczyć wartość ekspozycji swoich pozycji w instrumentach pochodnych zgodnie z metodą określoną w sekcji 4, pod warunkiem że zgodnie z przeprowadzaną – z wykorzystaniem danych z ostatniego dnia miesiąca – co miesiąc oceną wielkość prowadzonej przez nią działalności bilansowej i pozabilansowej dotyczącej instrumentów pochodnych jest równa lub mniejsza niż oba z następujących progów:

a) 10 % całkowitej kwoty aktywów instytucji;

b) 300 mln EUR.

2. Instytucja może obliczyć wartość ekspozycji swoich pozycji w instrumentach pochodnych zgodnie z metodą określoną w sekcji 5, pod warunkiem że zgodnie z przeprowadzaną – z wykorzystaniem danych z ostatniego dnia miesiąca – co miesiąc oceną wielkość prowadzonej przez nią działalności bilansowej i pozabilansowej dotyczącej instrumentów pochodnych jest równa lub mniejsza niż oba z następujących progów:

a) 5 % całkowitej kwoty aktywów instytucji;

b) 100 mln EUR.

3. Do celów ust. 1 i 2 instytucje obliczają wielkość prowadzonej przez siebie działalności bilansowej i pozabilansowej dotyczącej instrumentów pochodnych na podstawie danych z ostatniego dnia każdego miesiąca zgodnie z następującymi wymogami:

a) pozycje w instrumentach pochodnych wycenia się według ich wartości rynkowych w danym dniu; w przypadku gdy wartość rynkowa pozycji nie jest dostępna w danym dniu, instytucje stosują wartość godziwą dla tej pozycji w danym dniu; w przypadku gdy wartość godziwa i wartość rynkowa pozycji nie są dostępne w danym dniu, instytucje stosują ostatnią dostępną wartość rynkową lub ostatnią dostępną wartość godziwą dla tej pozycji;

▼M17

b) wartość bezwzględną zagregowanej pozycji długiej sumuje się z wartością bezwzględną zagregowanej pozycji krótkiej;

▼M8

c) uwzględnia się wszystkie pozycje w instrumentach pochodnych, z wyjątkiem kredytowych instrumentów pochodnych uznawanych za wewnętrzne instrumenty zabezpieczające przed ekspozycjami na ryzyko kredytowe portfela bankowego.

▼M17

Do celów akapitu pierwszego znaczenie terminów „pozycja długa” i „pozycja krótka” jest takie samo, jak znaczenie określone w art. 94 ust. 3.

Do celów akapitu pierwszego wartość zagregowanej pozycji długiej (krótkiej) jest równa sumie wartości poszczególnych pozycji długich (krótkich) uwzględnionych w obliczeniach zgodnie z lit. c).

▼M8

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lub 2, stosownie do przypadku, w przypadku gdy działalność dotycząca instrumentów pochodnych na zasadzie skonsolidowanej nie przekracza progów określonych w ust. 1 lub 2, stosownie do przypadku, instytucja, która jest objęta konsolidacją i która musiałaby stosować metodę określoną w sekcji 3 lub 4, gdyż przekracza te progi na zasadzie indywidualnej, może, z zastrzeżeniem uzyskania zgody właściwych organów, zadecydować o stosowaniu metody, która miałaby zastosowanie na zasadzie skonsolidowanej.

5. Instytucje zgłaszają właściwym organom, które metody określone w sekcjach 4 lub 5 stosują lub przestają stosować, stosownie do przypadku, do obliczania wartości ekspozycji swoich pozycji w instrumentach pochodnych.

6. Instytucje nie mogą zawierać transakcji na instrumentach pochodnych ani kupować lub zbywać instrumentów pochodnych jedynie w celu spełnienia któregokolwiek z warunków określonych w ust. 1 i 2 w trakcie comiesięcznej oceny.

Artykuł 273b

▼M17

Niespełnienie warunków stosowania uproszczonych metod obliczania wartości ekspozycji instrumentów pochodnych oraz uproszczonej metody obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA

▼M8

1. Instytucja, która nie spełnia już jednego lub większej liczby warunków określonych w art. 273a ust. 1 lub 2, niezwłocznie powiadamia o tym właściwy organ.

2. ►M17 Instytucje zaprzestają obliczania wartości ekspozycji swoich pozycji w instrumentach pochodnych zgodnie z sekcjami 4 lub 5 oraz obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z art. 385, stosownie do przypadku, w ciągu trzech miesięcy od wystąpienia jednej z następujących sytuacji: ◄

▼M8

a) instytucja nie spełnia warunków określonych w art. 273a ust. 1 lub 2 lit. a), stosownie do przypadku, lub warunków określonych w art. 273a ust. 1 lub 2 lit. b), stosownie do przypadku, przez trzy kolejne miesiące;

b) instytucja nie spełnia warunków określonych w art. 273a ust. 1 lub 2 lit. a), stosownie do przypadku, lub warunków określonych w art. 273a ust. 1 lub 2 lit. b), stosownie do przypadku, przez ponad sześć z 12 ostatnich miesięcy.

▼M17

3. Instytucje, które zaprzestały obliczania wartości ekspozycji swoich pozycji w instrumentach pochodnych zgodnie z sekcjami 4 lub 5 oraz obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z art. 385, stosownie do przypadku, mogą wznowić obliczanie wartości ekspozycji swoich pozycji w instrumentach pochodnych zgodnie z sekcjami 4 lub 5 oraz wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z art. 385 tylko wówczas, gdy wykażą właściwemu organowi, że wszystkie warunki określone w art. 273a ust. 1 lub 2 były spełnione nieprzerwanie przez okres jednego roku.

▼M8

Sekcja 3

Metoda standardowa dotycząca ryzyka kredytowego kontrahenta

Artykuł 274

Wartość ekspozycji

1. Instytucja może obliczyć jedną wartość ekspozycji na poziomie pakietu kompensowania dla wszystkich transakcji objętych umową o kompensowaniu zobowiązań, w przypadku gdy spełnione zostały wszystkie poniższe warunki:

a) umowa o kompensowaniu zobowiązań należy do jednego z rodzajów umów o kompensowaniu zobowiązań, o których mowa w art. 295;

b) umowa o kompensowaniu zobowiązań została uznana przez właściwe organy zgodnie z art. 296;

c) instytucja wypełniła obowiązki określone w art. 297 dotyczące umowy o kompensowaniu zobowiązań.

W przypadku gdy nie został spełniony którykolwiek z warunków określonych w akapicie pierwszym, instytucja traktuje każdą transakcję jako odrębny pakiet kompensowania.

2. Instytucje obliczają wartość ekspozycji pakietu kompensowania według metody standardowej dotyczącej ryzyka kredytowego kontrahenta w następujący sposób:

$$\text{Wartość ekspozycji} = \alpha \cdot (RC + PFE)$$

gdzie:

RC = koszt odtworzenia obliczony zgodnie z art. 275; oraz

▼M8

PFE = potencjalna przyszła ekspozycja obliczona zgodnie z art. 278;

α = 1,4.

3. Górnym limitem wartości ekspozycji pakietu kompensowania, który podlega umowie o dostarczenie zabezpieczenia, jest wartość ekspozycji tego samego pakietu kompensowania, który nie podlega jakiejkolwiek formie umowy o dostarczenie zabezpieczenia.

▼M17

4. W przypadku gdy do tego samego pakietu kompensowania ma zastosowanie wiele umów o dostarczenie zabezpieczenia lub ten sam pakiet kompensowania obejmuje zarówno transakcje podlegające umowie o dostarczenie zabezpieczenia, jak i transakcje niepodlegające umowie o dostarczenie zabezpieczenia, instytucja oblicza swoją wartość ekspozycji w następujący sposób:

a) instytucja tworzy odnośne hipotetyczne podpakiety kompensowania obejmujące transakcje zawarte w pakiecie kompensowania, w następujący sposób:

(i) wszystkie transakcje podlegające umowie o dostarczenie zabezpieczenia oraz temu samemu okresowi ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia określonemu zgodnie z art. 285 ust. 2–5 zalicza się do tego samego podpakietu kompensowania;

(ii) wszystkie transakcje niepodlegające umowie o dostarczenie zabezpieczenia zalicza się do tego samego podpakietu kompensowania odrębnego od podpakietów kompensowania utworzonych zgodnie z ppkt (i) niniejszego ustępu;

b) instytucja oblicza koszt odtworzenia pakietu kompensowania zgodnie z art. 275 ust. 2, uwzględniając wszystkie transakcje w ramach pakietu kompensowania, bez względu na to, czy podlegają one umowie o dostarczenie zabezpieczenia, oraz stosuje wszystkie poniższe zasady:

(i) CMV oblicza się w odniesieniu do wszystkich transakcji w ramach pakietu kompensowania bez uwzględnienia posiadanych lub przekazanych zabezpieczeń, w przypadku gdy przy obliczaniu CMV kompensuje się dodatnie i ujemne wartości rynkowe;

(ii) w stosownych przypadkach NICA, VM, TH i MTA oblicza się oddzielnie jako sumę tych samych danych wejściowych mających zastosowanie do każdej pojedynczej umowy o dostarczenie zabezpieczenia w ramach pakietu kompensowania;

c) instytucja oblicza potencjalną przyszłą ekspozycję pakietu kompensowania, o której mowa w art. 278, stosując wszystkie poniższe zasady:

(i) mnożnik, o którym mowa w art. 278 ust. 1, opiera się, stosownie do przypadku, na danych wejściowych CMV, NICA i VM, zgodnie z lit. b) niniejszego ustępu;

▼M17

(ii) $\sum_{h} AddOn^{(a)}$ oblicza się zgodnie z art. 278, oddzielnie dla każdego hipotetycznego podpakietu kompensowania, o którym mowa w lit. a) niniejszego ustępu.

▼M8

5. Instytucje mogą ustalić zerową wartość ekspozycji pakietu kompensowania, jeżeli spełnia on wszystkie poniższe warunki:

a) pakiet kompensowania składa się wyłącznie ze sprzedanych opcji;

b) bieżąca wartość rynkowa pakietu kompensowania jest stale ujemna;

c) instytucja z góry otrzymała premię dla wszystkich opcji zawartych w pakiecie kompensowania, aby zagwarantować wykonanie kontraktów;

d) pakiet kompensowania nie podlega jakiejkolwiek umowie o dostarczenie zabezpieczenia.

6. W pakiecie kompensowania instytucja zastępuje transakcję, która jest skończonym liniowym połączeniem nabytych lub sprzedanych opcji kupna lub opcji sprzedaży, wszystkimi pojedynczymi opcjami, które tworzą to liniowe połączenie i które traktuje jako pojedynczą transakcję, do celów obliczenia wartości ekspozycji pakietu kompensowania zgodnie z niniejszą sekcją. Każde takie połączenie opcji traktuje się jako pojedynczą transakcję w pakiecie kompensowania, do którego włączone jest to połączenie do celów obliczenia wartości ekspozycji.

▼M17

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego instytucje zastępują cyfrową opcję waniliową, której kurs wykonania jest równy K, odpowiednią kombinacją strategii opcyjnej typu kołnierz obejmującą dwie sprzedane i kupione waniliowe opcje kupna lub sprzedaży, które spełniają następujące wymagania:

a) te dwie opcje uwzględnione w kombinacji strategii opcyjnej typu kołnierz charakteryzują się:

(i) taką samą datą wygaśnięcia oraz ceną kasową lub ceną terminową instrumentu bazowego jak cyfrowa opcja waniliowa;

(ii) kursem wykonania wynoszącym, odpowiednio, 0,95•K i 1,05•K;

b) kombinacja strategii opcyjnej typu kołnierz dokładnie odwzorowuje wypłatę z cyfrowej opcji waniliowej poza przedziałem wyznaczonym przez dwa kursy wykonania, o których mowa w lit. a).

Pozycje ryzyka dotyczące dwóch opcji uwzględnionych w kombinacji strategii opcyjnej typu kołnierz, o której mowa w akapicie drugim, oblicza się osobno, zgodnie z art. 279.

▼M8

7. Górnym limitem wartości ekspozycji z tytułu transakcji na kredytowych instrumentach pochodnych stanowiącej pozycję długą w instrumencie bazowym może być kwota zaległej, niezapłaconej premii, pod warunkiem że jest ona traktowana jak odrębny pakiet kompensowania, który nie podlega umowie o dostarczenie zabezpieczenia.

▼M8

Artykuł 275

Koszt odtworzenia

1. Instytucje obliczają koszt odtworzenia RC dla pakietów kompensowania nieobjętych umową o dostarczenie zabezpieczenia zgodnie z poniższym wzorem:

$$RC = \max\{CMV - NICA, 0\}$$

2. Instytucje obliczają koszt odtworzenia dla pojedynczych pakietów kompensowania objętych umową o dostarczenie zabezpieczenia zgodnie z poniższym wzorem:

$$RC = \max\{CMV - VM - NICA, TH + MTA - NICA, 0\}$$

gdzie:

RC = koszt odtworzenia;

VM = wartość zmiennego depozytu zabezpieczającego netto skorygowana o współczynnik zmienności, która jest regularnie otrzymywana lub przekazywana, stosownie do przypadku, do pakietu kompensowania, aby ograniczyć zmiany CMV pakietu kompensowania;

TH = próg zabezpieczenia, który zgodnie z umową o dostarczenie zabezpieczenia ma zastosowanie do pakietu kompensowania i poniżej którego instytucja nie może żądać dostarczenia zabezpieczenia; oraz

MTA = minimalna kwota transferu, która zgodnie z umową o dostarczenie zabezpieczenia ma zastosowanie do pakietu kompensowania.

3. Instytucje obliczają koszt odtworzenia dla wielu pakietów kompensowania objętych tą samą umową o dostarczenie zabezpieczenia zgodnie z poniższym wzorem:

$$RC = \max\left\{\sum_i \max\{CMV_i, 0\} - \max\{VM_{MA} + NICA_{MA}, 0\}, 0\right\} + \max\left\{\sum_i \min\{CMV_i, 0\} - \min\{VM_{MA} + NICA_{MA}, 0\}, 0\right\}$$

gdzie:

RC = koszt odtworzenia;

i = indeks oznaczający pakiety kompensowania objęte jedną umową o dostarczenie zabezpieczenia;

CMV_i = CMV pakietu kompensowania i;

VM_{MA} = suma wartości zabezpieczenia skorygowanej o współczynnik zmienności, która jest regularnie otrzymywana lub przekazywana, stosownie do przypadku, do wielu pakietów kompensowania, aby ograniczyć zmiany ich CMV; oraz

$NICA_{MA}$ = suma wartości zabezpieczenia skorygowanej o współczynnik zmienności, która jest otrzymywana lub przekazywana, stosownie do przypadku, do wielu pakietów kompensowania innych niż w przypadku VM_{MA}.

▼M8

Do celów akapitu pierwszego wartość $NICA_{MA}$ może być obliczana na poziomie transakcji, na poziomie pakietu kompensowania lub na poziomie wszystkich pakietów kompensowania, do których ma zastosowanie umowa o dostarczenie zabezpieczenia, w zależności od poziomu, do którego ma zastosowanie umowa o dostarczenie zabezpieczenia.

Artykuł 276

Uznawanie i sposób traktowania zabezpieczenia

1. Do celów niniejszej sekcji instytucje obliczają kwoty zabezpieczeń dla VM, VM_{MA}, NICA oraz $NICA_{MA}$ poprzez zastosowanie wszystkich poniższych wymogów:

a) w przypadku gdy wszystkie transakcje wchodzące w skład pakietu kompensowania wchodzą w skład portfela handlowego, uznawane jest jedynie takie zabezpieczenie, które można uznać zgodnie z art. 197 i 299;

b) w przypadku gdy pakiet kompensowania zawiera przynajmniej jedną transakcję, która wchodzi w skład portfela bankowego, uznawane jest jedynie takie zabezpieczenie, które można uznać zgodnie z art. 197;

c) zabezpieczenie otrzymane od kontrahenta uznaje się, nadając mu znak dodatni, a zabezpieczenie przekazane kontrahentowi uznaje się, nadając mu znak ujemny;

▼M17

d) skorygowaną o współczynnik zmienności wartość każdego rodzaju otrzymanego lub przekazanego zabezpieczenia oblicza się zgodnie z art. 223;

▼M8

e) nie można włączyć tej samej pozycji zabezpieczenia równocześnie w VM i w NICA;

f) nie można włączyć tej samej pozycji zabezpieczenia równocześnie w VM_{MA} i w $NICA_{MA}$;

g) do celów obliczeń NICA i $NICA_{MA}$ nie można uznać jakiegokolwiek zabezpieczenia przekazanego kontrahentowi, które zostało oddzielone od aktywów tego kontrahenta i które w wyniku tego oddzielenia jest wyłączone z masy upadłościowej w przypadku niewykonania zobowiązania przez tego kontrahenta lub niewypłacalności tego kontrahenta.

2. W celu obliczenia wartości przekazanego zabezpieczenia skorygowanej o współczynnik zmienności, o której mowa w ust. 1 lit. d) niniejszego artykułu, instytucje stosują następujący wzór zamiast wzoru określonego w art. 223 ust. 2:

$$C_{VA} = C \cdot (1 + H_C + H_{fx})$$

gdzie

C_{VA} = wartość przekazanego zabezpieczenia skorygowanej o współczynnik zmienności; oraz

C = zabezpieczenie;

H_c i H_{fx} są zdefiniowane zgodnie z art. 223 ust. 2.

▼M8

3. Do celów ust. 1 lit. d) instytucje określają okres likwidacji właściwy do obliczenia wartości każdego zabezpieczenia skorygowanej o współczynnik zmienności, która została otrzymana lub przekazana, zgodnie z jednym z poniższych horyzontów czasowych:

a) rok w przypadku pakietów kompensowania, o których mowa w art. 275 ust. 1,

b) okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia określony zgodnie z art. 279c ust. 1 lit. b), w przypadku pakietów kompensowania, o których mowa w art. 275 ust. 2 i 3.

Artykuł 277

Przyporządkowanie transakcji do kategorii ryzyka

1. Instytucje przyporządkowują każdą transakcję z pakietu kompensowania do jednej z poniższych kategorii ryzyka, aby określić potencjalną przyszłą ekspozycję pakietu kompensowania, o której mowa w art. 278:

a) ryzyko stopy procentowej;

b) ryzyko walutowe;

c) ryzyko kredytowe;

d) ryzyko cen akcji;

e) ryzyko cen towarów;

f) inne ryzyka.

2. Instytucje dokonują przyporządkowania, o którym mowa w ust. 1, na podstawie pierwotnego czynnika wpływającego na poziom ryzyka transakcji na instrumentach pochodnych. Pierwotny czynnik wpływający na poziom ryzyka jest jedynym istotnym czynnikiem wpływającym na poziom ryzyka transakcji na instrumentach pochodnych.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 instytucje przyporządkowują transakcje na instrumentach pochodnych, które posiadają więcej niż jeden istotny czynnik wpływający na poziom ryzyka, do więcej niż jednej kategorii ryzyka. W przypadku gdy wszystkie istotne czynniki wpływające na poziom ryzyka jednej z tych transakcji należą do tej samej kategorii ryzyka, instytucje są zobowiązane przyporządkować tę transakcję do tej kategorii ryzyka tylko jeden raz na podstawie najbardziej istotnych spośród tych czynników wpływających na poziom ryzyka. W przypadku gdy istotne czynniki wpływające na poziom ryzyka jednej z tych transakcji należą do różnych kategorii ryzyka, instytucje jednorazowo przyporządkowują tę transakcję do każdej kategorii ryzyka, w odniesieniu do której transakcja posiada co najmniej jeden istotny czynnik wpływający na poziom ryzyka, na podstawie najbardziej istotnych czynników wpływających na poziom ryzyka w tej kategorii ryzyka.

4. Niezależnie od ust. 1, 2 i 3, podczas przyporządkowywania transakcji do kategorii ryzyka wymienionych w ust. 1 instytucje stosują następujące wymogi:

a) w przypadku gdy pierwotny czynnik wpływający na poziom ryzyka transakcji, lub najbardziej istotny czynnik wpływający na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w ust. 3, jest zmienną inflacji, instytucje przyporządkowują transakcję do kategorii ryzyka stopy procentowej;

▼M8

b) w przypadku gdy pierwotny czynnik wpływający na poziom ryzyka transakcji, lub najbardziej istotny czynnik wpływający na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w ust. 3, jest zmienną warunków klimatycznych, instytucje przyporządkowują transakcję do kategorii ryzyka cen towarów.

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) metody określania transakcji o tylko jednym istotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka;

b) metody określania transakcji o więcej niż jednym istotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka oraz określania najbardziej istotnego spośród tych czynników wpływających na poziom ryzyka do celów ust. 3.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 28 grudnia 2019 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 277a

Pakiety zabezpieczające

1. Instytucje ustanawiają odpowiednie pakiety zabezpieczające dla każdej kategorii ryzyka pakietu kompensowania i przypisują każdą transakcję do tych pakietów zabezpieczających w następujący sposób:

a) transakcje przyporządkowane do kategorii ryzyka stopy procentowej przypisuje się do tego samego pakietu zabezpieczającego wyłącznie w przypadku gdy ich pierwotny czynnik wpływający na poziom ryzyka, lub najbardziej istotny czynnik wpływający na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3, jest denominowany w tej samej walucie;

b) transakcje przyporządkowane do kategorii ryzyka walutowego przypisuje się do tego samego pakietu zabezpieczającego wyłącznie w przypadku gdy ich pierwotny czynnik wpływający na poziom ryzyka, lub najbardziej istotny czynnik wpływający na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3, jest oparty na tej samej parze walutowej;

c) wszystkie transakcje przyporządkowane do kategorii ryzyka kredytowego przypisuje się do tego samego pakietu zabezpieczającego;

d) wszystkie transakcje przyporządkowane do kategorii ryzyka cen akcji przypisuje się do tego samego pakietu zabezpieczającego;

e) transakcje przyporządkowane do kategorii ryzyka cen towarów przypisuje się do jednego z poniższych pakietów zabezpieczających w zależności od charakteru ich pierwotnego czynnika wpływającego na poziom ryzyka lub najbardziej istotnego czynnika wpływającego na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3:

(i) energia;

(ii) metale;

(iii) towary rolne;

(iv) inne towary;

(v) warunki klimatyczne;

▼M8

f) transakcje przyporządkowane do pozostałych kategorii ryzyka przypisuje się do tego samego pakietu zabezpieczającego wyłącznie w przypadku gdy ich pierwotny czynnik wpływający na poziom ryzyka, lub najbardziej istotny czynnik wpływający na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3, jest identyczny.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) niniejszego ustępu transakcje przyporządkowane do kategorii ryzyka stopy procentowej, których pierwotnym czynnikiem wpływającym na poziom ryzyka jest zmienna inflacji, przypisuje się do oddzielnych pakietów zabezpieczających innych niż pakiety zabezpieczające ustanowione dla transakcji przyporządkowanych do kategorii ryzyka stopy procentowej, których pierwotnym czynnikiem wpływającym na poziom ryzyka nie jest zmienna inflacji. Te transakcje przypisuje się do tego samego pakietu zabezpieczającego wyłącznie w przypadku gdy ich pierwotny czynnik wpływający na poziom ryzyka, lub najbardziej istotny czynnik wpływający na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3, określony jest w tej samej walucie.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu instytucje ustanawiają oddzielne pojedyncze pakiety zabezpieczające w każdej kategorii ryzyka dla następujących transakcji:

a) transakcji, których pierwotnym czynnikiem wpływającym na poziom ryzyka, lub najbardziej istotnym czynnikiem wpływającym na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3, jest zmienność implikowana rynkiem lub zrealizowana zmienność czynnika wpływającego na poziom ryzyka albo korelacja między dwoma czynnikami wpływającymi na poziom ryzyka;

b) transakcji, których pierwotnym czynnikiem wpływającym na poziom ryzyka, lub najbardziej istotnym czynnikiem wpływającym na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3, jest różnica między dwoma czynnikami wpływającymi na poziom ryzyka przyporządkowanymi do tej samej kategorii ryzyka, lub transakcji, które składają się z dwóch składników płatnościowych transakcji denominowanych w tej samej walucie i w przypadku których czynnik wpływający na poziom ryzyka z tej samej kategorii ryzyka pierwotnego czynnika wpływającego na poziom ryzyka jest zawarty w składniku płatnościowym transakcji innym niż ten, który zawiera pierwotny czynnik wpływający na poziom ryzyka.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) niniejszego ustępu instytucje przypisują transakcje do tego samego pakietu zabezpieczającego właściwej kategorii ryzyka tylko w przypadku gdy ich pierwotny czynnik wpływający na poziom ryzyka, lub najbardziej istotny czynnik wpływający na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3, jest identyczny.

Do celów akapitu pierwszego lit. b) instytucje przypisują transakcje do tego samego pakietu zabezpieczającego właściwej kategorii ryzyka tylko w przypadku gdy para czynników wpływających na poziom ryzyka w tych transakcjach, o których w nim mowa, jest identyczna, a dwa czynniki wpływające na poziom ryzyka wchodzące w skład tej pary są skorelowane dodatnio. W innym przypadku instytucje przypisują transakcje, o których mowa w lit. b) akapitu pierwszego, do jednego z pakietów zabezpieczających ustanowionych zgodnie z ust. 1, na podstawie tylko jednego z dwóch czynników wpływających na poziom ryzyka, o których mowa w lit. b) akapitu pierwszego.

▼M17

Do celów akapitu pierwszego lit. a) niniejszego ustępu instytucje przypisują transakcje do oddzielnego pakietu zabezpieczającego odpowiedniej kategorii ryzyka zgodnie z taką samą konstrukcją pakietu zabezpieczającego określoną w ust. 1.

▼M8

3. Na wniosek właściwych organów instytucje udostępniają im liczbę pakietów zabezpieczających ustanowionych zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu dla każdej kategorii ryzyka, wraz z pierwotnym czynnikiem wpływającym na poziom ryzyka, lub najbardziej istotnym czynnikiem wpływającym na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3, lub parą czynników wpływających na poziom ryzyka dla każdego z tych pakietów zabezpieczających oraz z liczbą transakcji zawartych w każdym z tych pakietów zabezpieczających.

Artykuł 278

Potencjalna przyszła ekspozycja

1. Instytucje obliczają potencjalną przyszłą ekspozycję pakietu kompensowania zgodnie z poniższym wzorem:

$$\text{PFE} = \text{mnożnik} \cdot \sum_{a} \text{AddOn}^{(a)}$$

gdzie:

PPE = potencjalna przyszła ekspozycja;

a = indeks oznaczający kategorie ryzyka uwzględnione w obliczeniu potencjalnej przyszłej ekspozycji pakietu kompensowania;

$\text{AddOn}^{(a)}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka a obliczony zgodnie z art. 280a–280f, stosownie do przypadku; oraz

mnożnik = mnożnik obliczony zgodnie ze wzorem, o którym mowa w ust. 3.

Do celów tego obliczenia instytucje uwzględniają narzut z tytułu danej kategorii ryzyka w obliczeniu potencjalnej przyszłej ekspozycji pakietu kompensowania, w przypadku gdy co najmniej jedna transakcja wchodząca w skład pakietu kompensowania została przyporządkowana do tej kategorii ryzyka.

2. Potencjalną przyszłą ekspozycję wielu pakietów kompensowania objętych jedną umową o dostarczenie zabezpieczenia, opisano której mowa w art. 275 ust. 3, oblicza się jako sumę potencjalnych przyszłych ekspozycji wszystkich pojedynczych pakietów kompensowania tak, jakby nie były objęte jakąkolwiek formą umowy o dostarczenie zabezpieczenia.

3. Do celów ust. 1 mnożnik oblicza się w następujący sposób:

$$\text{mnożnik} = \begin{cases} 1 \text{ jeśli } z \geq 0 \\ \min\{1,\ \text{Floor}_m + (1 - \text{Floor}_m) \cdot \exp\left(\frac{z}{y}\right)\} \text{ jeśli } z < 0 \end{cases}$$

gdzie:

Floor_m = 5 %;

▼M8

$$y = 2 \cdot (1 - Floor_m) \cdot \Sigma_a AddOn^{(a)}$$

$$z = \begin{cases} \text{CMV – NICA dla pakietów kompensowania,o których mowa w art. 275 ust. 1} \\ \text{CMV – VM – NICA dla pakietów kompensowania,o których mowa w art. 275 ust. 2} \\ \text{CMV}_i \text{ – NICA}_i \text{ dla pakietów kompensowania,o których mowa w art. 275 ust. 3} \end{cases}$$

$NICA_i$ = wartość niezależnego zabezpieczenia netto obliczona wyłącznie dla transakcji, które wchodzą w skład pakietu kompensowania i. $NICA_i$ oblicza się na poziomie transakcji lub na poziomie pakietu kompensowania w zależności od umowy o dostarczenie zabezpieczenia.

Artykuł 279

Obliczanie pozycji ryzyka

Do celów obliczenia narzutów z tytułu kategorii ryzyka, o których mowa w art. 280a–280f, instytucje obliczają pozycję ryzyka każdej transakcji wchodzącej w skład pakietu kompensowania w następujący sposób:

Pozycja ryzyka = $\delta \cdot AdjNot \cdot MF$

gdzie:

δ = wartość delty nadzorczej transakcji obliczona zgodnie ze wzorem określonym w art. 279a;

AdjNot = skorygowana kwota referencyjna transakcji obliczona zgodnie z art. 279b; oraz

MF = współczynnik terminu zapadalności transakcji obliczony zgodnie ze wzorem określonym w art. 279c.

Artykuł 279a

Delta nadzorcza

1. Instytucje obliczają wartość delty nadzorczej w następujący sposób:

▼M17

a) w przypadku opcji kupna i opcji sprzedaży, które uprawniają nabywcę opcji do nabycia lub sprzedaży instrumentu bazowego w cenie dodatniej w danym dniu lub w kilku terminach w przyszłości, z wyjątkiem sytuacji, gdy te opcje przyporządkowano do kategorii ryzyka stopy procentowej lub kategorii ryzyka cen towarów, instytucje stosują następujący wzór:

▼M8

$$\delta = \text{sign} \cdot N\left(\text{type} \cdot \frac{\ln(P/K) + 0{,}5 \cdot \sigma^2 \cdot T}{\sigma \cdot \sqrt{T}}\right)$$

gdzie:

δ = delta nadzorcza;

znak = – 1, w przypadku gdy transakcja jest sprzedaną opcją kupna lub nabytą opcją sprzedaży;

▼M8

znak = + 1, w przypadku gdy transakcja jest nabytą opcją kupna lub sprzedaną opcją sprzedaży;

rodzaj = – 1, w przypadku gdy transakcja jest opcją sprzedaży;

rodzaj = + 1 w przypadku gdy transakcja jest opcją kupna;

N(x) = dystrybuanta zmiennej losowej o standardowym rozkładzie normalnym, tj. prawdopodobieństwo, że zmienna losowa o rozkładzie normalnym ze średnią zero i wariancją 1 jest mniejsza lub równa x;

P = cena kasowa lub cena terminowa kontraktu forward instrumentu bazowego opcji; w przypadku opcji, których przepływy pieniężne zależne są od średniej wartości ceny instrumentu bazowego, P jest równe średniej wartości na dzień obliczenia;

K = kurs wykonania opcji;

▼C8

T = okres pomiędzy datą wygaśnięcia opcji (T_{exp}) a dniem sprawozdawczym; w przypadku opcji, które mogą zostać wykonane tylko w jednym terminie w przyszłości, T_{exp} odpowiada temu terminowi; w przypadku opcji, które mogą być wykonane w więcej niż jednym terminie w przyszłości, T_{exp} odpowiada ostatniemu z tych terminów; T wyraża się w latach z zastosowaniem właściwej konwencji dni roboczych; oraz

▼M8

σ = nadzorcza wartość zmienności opcji określona zgodnie z tabelą 1 na podstawie kategorii ryzyka transakcji i charakteru instrumentu bazowego opcji.

Tabela 1

Kategoria ryzyka	Instrument bazowy	Nadzorcza wartość zmienności
Kurs walutowy	Wszystkie	15 %
Ryzyko kredytowe	Instrument jednopodmiotowy	100 %
	Instrument wielopodmiotowy	80 %
Ryzyko cen akcji	Instrument jednopodmiotowy	120 %
	Instrument wielopodmiotowy	75 %
Ryzyko cen towarów	Energia elektryczna	150 %
	Inne towary (z wyłączeniem energii elektrycznej)	70 %
Inne	Wszystkie	150 %

Instytucje stosujące cenę terminową kontraktu forward instrumentu bazowego opcji zapewniają, aby:

(i) cena terminowa kontraktu forward była zgodna z właściwościami opcji;

▼M8

(ii) cena terminowa kontraktu forward została obliczona przy wykorzystaniu właściwej stopy procentowej obowiązującej w dniu sprawozdawczym;

(iii) cena terminowa kontraktu forward uwzględniała przewidywane przepływy pieniężne w ramach instrumentu bazowego przed datą wygaśnięcia opcji;

b) w przypadku transz syntetycznej sekurytyzacji oraz kredytowego instrumentu pochodnego uruchamianego n-tym niewykonaniem zobowiązania instytucje stosują następujący wzór:

$$\delta = \text{znak} \cdot \frac{15}{(1 + 14 \cdot A) \cdot (1 + 14 \cdot D)}$$

gdzie:

$$\text{znak} = \begin{cases} +1 \text{ w przypadku gdy ochrona kredytowa została uzyskana w drodze transakcji} \\ -1 \text{ w przypadku gdy ochrona kredytowa została zapewniona w drodze transakcji} \end{cases}$$

A = punkt inicjujący transzy; w przypadku transakcji na kredytowym instrumencie pochodnym uruchamianym n-tym niewykonaniem zobowiązania w oparciu o podmioty referencyjne k, A = (n – 1)/k; oraz

D = punkt kończący transzy; w przypadku transakcji na kredytowym instrumencie pochodnym uruchamianym n-tym niewykonaniem zobowiązania w oparciu o podmioty referencyjne k, D = n/k;

c) w przypadku transakcji innych niż te, o których mowa w lit. a) lub b), instytucje stosują następującą wartość delty nadzorczej:

$$\delta = \begin{cases} +1 \text{ w przypadku gdy transakcja jest pozycją długą w pierwotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka lub w najbardziej istotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka} \\ -1 \text{ w przypadku gdy transakcja jest pozycją krótką w pierwotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka lub w najbardziej istotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka} \end{cases}$$

2. Do celów niniejszej sekcji pozycja długa w pierwotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka lub w najbardziej istotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3, oznacza, że wartość rynkowa transakcji zwiększa się, gdy zwiększa się wartość tego czynnika wpływającego na poziom ryzyka, a pozycja krótka w pierwotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka lub w najbardziej istotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3, oznacza, że wartość rynkowa transakcji zmniejsza się, gdy zwiększa się wartość tego czynnika wpływającego na poziom ryzyka.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

▼M17

a) zgodnie z międzynarodowymi zmianami regulacyjnymi – wzorów, które instytucje stosują, aby obliczyć deltę nadzorczą opcji kupna i opcji sprzedaży przyporządkowanych do kategorii ryzyka stopy procentowej lub kategorii ryzyka cen towarów i uwzględniających warunki rynkowe, w których stopy procentowe lub ceny towarów mogą być ujemne, a także aby obliczyć nadzorczą wartość zmienności, która jest odpowiednia dla tych wzorów;

▼M8

b) metody określania, czy dana transakcja jest pozycją długą czy krótką w pierwotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka lub w najbardziej istotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka w danej kategorii ryzyka dla transakcji, o których mowa w art. 277 ust. 3.

▼M17

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2025 r.

▼M8

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 279b

Skorygowana kwota referencyjna

1. Instytucje obliczają skorygowaną kwotę referencyjną w następujący sposób:

a) w przypadku transakcji przyporządkowanych do kategorii ryzyka stopy procentowej lub do kategorii ryzyka kredytowego instytucje obliczają skorygowaną kwotę referencyjną jako iloczyn kwoty referencyjnej kontraktu na instrumenty pochodne i nadzorczego współczynnika czasu trwania, który oblicza się w następujący sposób:

▼C8

$$\text{nadzorczy współczynnik czasu trwania} = \max\left\{\frac{\exp(-R\cdot S)-\exp(-R\cdot E)}{R}; 10/\text{OneBusinessYear}\right\}$$

gdzie:

R = nadzorcza stopa dyskontowa; R = 5 %;

S = okres pomiędzy terminem rozpoczęcia transakcji a dniem sprawozdawczym; okres ten wyraża się w latach z zastosowaniem właściwej konwencji dni roboczych;

E = okres pomiędzy terminem zakończenia transakcji a dniem sprawozdawczym; okres ten wyraża się w latach z zastosowaniem właściwej konwencji dni roboczych; oraz

OneBusinessYear = jeden rok wyrażony w dniach roboczych z zastosowaniem właściwej konwencji dni roboczych.

▼M8

Terminem rozpoczęcia transakcji jest najwcześniejszy termin, w którym co najmniej płatność umowna w ramach transakcji, na rzecz danej instytucji lub dokonywana przez tę instytucję, zostaje ustalona lub wymieniona, inna niż płatności odnoszące się do wymiany zabezpieczenia na podstawie umowy o dostarczenie zabezpieczenia. W przypadku gdy w dniu sprawozdawczym rozpoczęto już ustalanie lub dokonywanie płatności w ramach transakcji, wartość terminu rozpoczęcia równa się 0.

W przypadku gdy dana transakcja obejmuje jeden lub większą liczbę wynikających z umowy dni w przyszłości, w których instytucja lub kontrahent mogą zdecydować o zakończeniu transakcji przed upływem jej umownego terminu zapadalności, termin rozpoczęcia transakcji odpowiada najwcześniejszej z poniższych:

(i) dzień lub najwcześniejszy z wielu dni w przyszłości, w którym instytucja lub kontrahent mogą zdecydować o zakończeniu transakcji przed upływem jej umownego terminu zapadalności;

▼M8

(ii) dzień, w którym w ramach transakcji rozpoczęto ustalanie lub dokonywanie płatności innych niż te odnoszące się do wymiany zabezpieczenia na podstawie umowy o dostarczenie zabezpieczenia.

W przypadku gdy instrumentem bazowym transakcji jest instrument finansowy, który może spowodować powstanie dodatkowych zobowiązań umownych poza zobowiązaniami dotyczącymi transakcji, termin rozpoczęcia transakcji określa się na podstawie najwcześniejszego dnia, w którym w ramach instrumentu bazowego rozpoczęto ustalanie lub dokonywanie płatności.

Termin zakończenia transakcji jest najpóźniejszym terminem, w którym płatność umowna w ramach transakcji, na rzecz danej instytucji lub dokonywana przez tę instytucję, zostaje lub może zostać wymieniona.

W przypadku gdy instrumentem bazowym transakcji jest instrument finansowy, który może spowodować powstanie dodatkowych zobowiązań umownych poza zobowiązaniami dotyczącymi transakcji, termin zakończenia transakcji określa się na podstawie ostatniej płatności umownej w ramach instrumentu bazowego transakcji.

W przypadku gdy transakcja jest tak skonstruowana, aby rozliczyć należność z tytułu ekspozycji po określonych terminach płatności oraz gdy warunki zostają przeformułowane w taki sposób, że wartość rynkowa transakcji jest równa zeru w tych określonych terminach, rozliczenie należności z tytułu ekspozycji w tych określonych terminach uznaje się za płatność umowną w ramach tej samej transakcji;

b) w przypadku transakcji przyporządkowanych do kategorii ryzyka walutowego instytucje obliczają skorygowaną kwotę referencyjną w następujący sposób:

(i) w przypadku gdy transakcja składa się z jednego składnika płatnościowego transakcji, skorygowana kwota referencyjna jest równa kwocie referencyjnej kontraktu na instrumenty pochodne;

(ii) w przypadku gdy transakcja składa się z dwóch składników płatnościowych transakcji, a kwota referencyjna jednego ze składników płatnościowych transakcji jest denominowana w walucie sprawozdawczej instytucji, skorygowana kwota referencyjna jest równa kwocie referencyjnej drugiego składnika płatnościowego transakcji;

(iii) w przypadku gdy transakcja składa się z dwóch składników płatnościowych transakcji, a kwota referencyjna każdego składnika płatnościowego transakcji jest denominowana w walucie innej niż waluta sprawozdawcza instytucji, skorygowana kwota referencyjna jest równa większej z kwot referencyjnych dwóch składników płatnościowych transakcji po przeliczeniu tych kwot na walutę sprawozdawczą instytucji po obowiązującym natychmiastowym kursie wymiany;

c) w przypadku transakcji przyporządkowanych do kategorii ryzyka cen akcji lub do kategorii ryzyka cen towarów instytucje obliczają skorygowaną kwotę referencyjną jako iloczyn ceny rynkowej jednej jednostki instrumentu bazowego transakcji i liczby jednostek instrumentu bazowego wskazaną dla transakcji;

▼M8

w przypadku gdy transakcja przyporządkowana do kategorii ryzyka cen akcji lub do kategorii ryzyka cen towarów została umownie wyrażona jako kwota referencyjna, jako skorygowaną kwotę referencyjną instytucje stosują kwotę referencyjną transakcji, a nie liczbę jednostek instrumentu bazowego;

d) w przypadku transakcji przyporządkowanych do pozostałych kategorii ryzyka instytucje obliczają skorygowaną kwotę referencyjną, stosując najodpowiedniejszą metodę spośród metod określonych w lit. a), b) i c), w zależności od charakteru i specyfiki instrumentu bazowego transakcji.

2. Instytucje określają kwotę referencyjną lub liczbę jednostek instrumentu bazowego do celów obliczenia skorygowanej kwoty referencyjnej transakcji, o której mowa w ust. 1, w następujący sposób:

a) w przypadku gdy kwota referencyjna lub liczba jednostek instrumentu bazowego transakcji nie zostanie ustalona przed upływem jej umownego terminu zapadalności:

(i) w przypadku deterministycznych kwot referencyjnych i liczb jednostek instrumentu bazowego kwota referencyjna jest równa średniej ważonej wszystkich wartości deterministycznych kwot referencyjnych lub liczb jednostek instrumentu bazowego, stosownie do przypadku, przed upływem umownego terminu zapadalności transakcji, przy czym wagi odpowiadają częściom okresu, w których każda z wartości kwoty referencyjnej ma zastosowanie;

(ii) w przypadku stochastycznych kwot referencyjnych i liczb jednostek instrumentu bazowego kwota referencyjna jest równa kwocie określonej poprzez ustalenie bieżących wartości rynkowych w ramach wzoru do obliczenia przyszłych wartości rynkowych;

b) w przypadku kontraktów z wielokrotną wymianą kwoty referencyjnej kwotę referencyjną mnoży się przez liczbę płatności pozostałych do realizacji zgodnie z kontraktami;

c) w przypadku kontraktów, które przewidują zwielokrotnienie płatności w ramach przepływów pieniężnych lub zwielokrotnienie instrumentu bazowego kontraktu na instrument pochodny, instytucja koryguje kwotę referencyjną, aby uwzględnić skutki zwielokrotnienia dla profilu ryzyka tych kontraktów.

3. Instytucje przeliczają skorygowaną kwotę referencyjną transakcji na swoją walutę sprawozdawczą po obowiązującym natychmiastowym kursie wymiany w przypadku, gdy zgodnie z niniejszym artykułem skorygowaną kwotę referencyjną oblicza się na podstawie umownej kwoty referencyjnej lub ceny rynkowej liczby jednostek instrumentu bazowego denominowanych w innej walucie.

▼M8

Artykuł 279c

Współczynnik terminu zapadalności

1. Instytucje obliczają współczynnik terminu zapadalności w następujący sposób:

a) w przypadku transakcji wchodzących w skład pakietów kompensowania, o których mowa w art. 275 ust. 1, instytucje stosują następujący wzór:

$$MF = \sqrt{\min\{\max\{M,\ 10/\text{OneBusinessYear}\},\ 1\}}$$

gdzie:

MF = termin zapadalności;

M = rezydualny termin zapadalności transakcji, który jest równy okresowi potrzebnemu do wypełnienia wszystkich zobowiązań umownych wynikających z transakcji;. w tym celu za zobowiązanie umowne uznaje się każdą opcjonalność kontraktu na instrumenty pochodne; rezydualny termin zapadalności wyraża się w latach z zastosowaniem właściwej konwencji dni roboczych;

w przypadku gdy instrumentem bazowym transakcji jest inny kontrakt na instrumenty pochodne, który może powodować powstanie dodatkowych zobowiązań umownych poza zobowiązaniami umownymi transakcji, rezydualny termin zapadalności transakcji jest równy okresowi potrzebnemu do wypełnienia wszystkich zobowiązań umownych wynikających z instrumentu bazowego;

w przypadku gdy transakcja jest tak skonstruowana, aby rozliczyć należność z tytułu ekspozycji po określonych terminach płatności oraz gdy warunki zostają przeformułowane w taki sposób, że wartość rynkowa transakcji jest równa zeru w tych określonych terminach, rezydualny termin zapadalności transakcji jest równy okresowi pozostającemu do najbliższego terminu przeformułowania warunków umowy; oraz

OneBusinessYear = jeden rok wyrażony w dniach roboczych z zastosowaniem właściwej konwencji dni roboczych;

b) w przypadku transakcji wchodzących w skład pakietów kompensowania, o których mowa w art. 275 ust. 2 i 3, współczynnik terminu zapadalności określa się jako:

▼M8

$$MF = \frac{3}{2}\sqrt{\frac{MPOR}{OneBusinessYear}}$$

gdzie:

MF = termin zapadalności;

MPOR = okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia pakietu kompensowania określony zgodnie z art. 285 ust. 2–5; oraz

OneBusinessYear = jeden rok wyrażony w dniach roboczych z zastosowaniem właściwej konwencji dni roboczych.

Określając długość okresu ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia dla transakcji między klientem a uczestnikiem rozliczającym, instytucja działająca jako klient albo jako uczestnik rozliczający stosuje okres wynoszący pięć dni roboczych zamiast minimalnego okresu, o którym mowa w art. 285 ust. 2 lit. b).

2. Do celów ust. 1 rezydualny termin zapadalności jest równy okresowi pozostającemu do najbliższego terminu przeformułowania warunków umowy dla transakcji, które są tak skonstruowane, aby rozliczyć należność z tytułu ekspozycji po określonych terminach płatności, oraz gdy warunki zostają przeformułowane w taki sposób, że wartość rynkowa kontraktu jest równa zeru w tych określonych terminach płatności.

Artykuł 280

Współczynnik czynnika nadzorczego pakietu zabezpieczającego

Do celów obliczenia narzutu pakietu zabezpieczającego, o którym mowa w art. 280a–280f, współczynnik czynnika nadzorczego pakietu zabezpieczającego ϵ oblicza się w następujący sposób:

$$\epsilon = \begin{cases} 1 \text{ dla pakietów zabezpieczających ustanowionych zgodnie z art.277a ust.1} \\ 5 \text{ dla pakietów zabezpieczających ustanowionych zgodnie z art.277a ust.2 lit. a)} \\ 0{,}5 \text{ dla pakietów zabezpieczających ustanowionych zgodnie z art.277a ust.2 lit. b)} \end{cases}$$

Artykuł 280a

Narzut z tytułu kategorii ryzyka stopy procentowej

1. Do celów art. 278 instytucje obliczają narzut z tytułu kategorii ryzyka stopy procentowej w odniesieniu do danego pakietu kompensowania w następujący sposób:

$$AddOn^{IR} = \sum_{j} AddOn_{j}^{IR}$$

gdzie:

$AddOn^{IR}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka stopy procentowej;

▼M8

j = indeks oznaczający wszystkie pakiety zabezpieczające z kategorii ryzyka stopy procentowej ustanowione zgodnie z art. 277a ust. 1 lit. a) i art. 277a ust. 2 dla pakietu kompensowania; oraz

$AddOn_j^{IR}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka stopy procentowej dla pakietu zabezpieczającego j obliczony zgodnie z ust. 2.

2. Instytucje obliczają narzut z tytułu kategorii ryzyka stopy procentowej dla pakietu zabezpieczającego j w następujący sposób:

$$AddOn_j^{IR} = \epsilon_j \cdot SF^{IR} \cdot EffNot_j^{IR}$$

gdzie:

ϵ_j = współczynnik czynnika nadzorczego pakietu zabezpieczającego dla pakietu zabezpieczającego j określony zgodnie z mającą zastosowanie wartością określoną w art. 280;

SF^{IR} = współczynnik nadzorczy dla kategorii ryzyka stopy procentowej o wartości równej 0,5 %; oraz

$EffNot_j^{IR}$ = efektywna kwota referencyjna pakietu zabezpieczającego j obliczona zgodnie z ust. 3.

3. Do celów obliczania efektywnej kwoty referencyjnej pakietu zabezpieczającego j instytucje w pierwszej kolejności przyporządkowują każdą transakcję wchodzącą w skład pakietu zabezpieczającego do właściwego koszyka w tabeli 2. Instytucje dokonują tego na podstawie terminu zakończenia każdej transakcji, jak określono w art. 279b ust. 1 lit. a):

Tabela 2

Koszyk	Termin zakończenia (w latach)
1	>0 oraz <=1
2	>1 oraz <= 5
3	> 5

Następnie instytucje obliczają efektywną kwotę referencyjną pakietu zabezpieczającego j zgodnie z następującym wzorem:

▼C8

$$EffNot_j^{IR} = \sqrt{\left[\left(D_{j,1}\right)^2 + \left(D_{j,2}\right)^2 + \left(D_{j,3}\right)^2 + 1{,}4 \cdot D_{j,1} \cdot D_{j,2} + 1{,}4 \cdot D_{j,2} \cdot D_{j,3} + 0{,}6 \cdot D_{j,1} \cdot D_{j,3}\right]}$$

▼M8

gdzie:

$EffNot_j^{IR}$ = efektywna kwota referencyjna pakietu zabezpieczającego j; oraz

$D_{j,k}$ = efektywna kwota referencyjna koszyka k pakietu zabezpieczającego j obliczona w następujący sposób:

$$D_{j,k} = \sum_{l \in \text{koszyk } k} \text{Pozycja ryzyka}_l$$

gdzie:

l = indeks oznaczający pozycję ryzyka.

▼M8

Artykuł 280b

Narzut z tytułu kategorii ryzyka walutowego

1. Do celów art. 278 instytucje obliczają narzut z tytułu kategorii ryzyka walutowego w odniesieniu do danego pakietu kompensowania w następujący sposób:

$$\text{AddOn}^{FX} = \sum_{j} \text{AddOn}_{j}^{FX}$$

gdzie:

AddOn^{FX} = narzut z tytułu kategorii ryzyka walutowego;

j = indeks oznaczający wszystkie pakiety zabezpieczające z kategorii ryzyka walutowego ustanowione zgodnie z art. 277a ust. 1 lit. a) i art. 277a ust. 2 dla pakietu kompensowania; oraz

AddOn_{j}^{FX} = narzut z tytułu kategorii ryzyka walutowego w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j obliczony zgodnie z ust. 2.

2. Instytucje obliczają narzut z tytułu kategorii ryzyka walutowego dla pakietu zabezpieczającego j w następujący sposób:

$$\text{AddOn}_{j}^{FX} = \epsilon_{j} \cdot \text{SF}^{FX} \cdot |\text{EffNot}_{j}^{FX}|$$

gdzie:

ϵ_{j} = współczynnik czynnika nadzorczego pakietu zabezpieczającego dla pakietu zabezpieczającego j obliczony zgodnie z art. 280;

SF^{FX} = współczynnik nadzorczy dla kategorii ryzyka walutowego o wartości równej 4 %;

EffNot_{j}^{FX} = efektywna kwota referencyjna pakietu zabezpieczającego j obliczona w następujący sposób:

$$\text{EffNot}_{j}^{FX} = \sum_{l \in \text{pakiet zabezpieczający j}} \text{Pozycja ryzyka}_{l}$$

gdzie:

l = indeks oznaczający pozycję ryzyka.

Artykuł 280c

Narzut z tytułu kategorii ryzyka kredytowego

1. Do celów ust. 2 instytucje ustanawiają właściwe podmioty referencyjne dla ryzyka kredytowego w ramach pakietu kompensowania w następujący sposób:

▼M8

a) na każdego emitenta referencyjnego instrumentu dłużnego będącego podstawą transakcji jednopodmiotowej przypisanej do kategorii ryzyka kredytowego przypada jeden podmiot referencyjny dla ryzyka kredytowego; transakcje jednopodmiotowe przypisuje się temu samemu podmiotowi referencyjnemu dla ryzyka kredytowego wyłącznie w przypadku gdy bazowy referencyjny instrument dłużny tych transakcji został wyemitowany przez tego samego emitenta;

b) na każdą grupę referencyjnych instrumentów dłużnych lub jednopodmiotowych kredytowych instrumentów pochodnych będących podstawą transakcji wielopodmiotowej przypisanej do kategorii ryzyka kredytowego przypada jeden podmiot referencyjny dla ryzyka kredytowego; transakcje wielopodmiotowe przypisuje się temu samemu podmiotowi referencyjnemu dla ryzyka kredytowego wyłącznie w przypadku gdy grupa bazowych referencyjnych instrumentów dłużnych lub jednopodmiotowych kredytowych instrumentów pochodnych tych transakcji ma te same elementy składowe.

2. Do celów art. 278 instytucja oblicza narzut z tytułu kategorii ryzyka kredytowego w odniesieniu do danego pakietu kompensowania w następujący sposób:

$$\text{AddOn}^{\text{Credit}} = \sum_{j} \text{AddOn}_{j}^{\text{Credit}}$$

gdzie:

$\text{AddOn}^{\text{Credit}}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka kredytowego;

j = indeks oznaczający wszystkie pakiety zabezpieczające z kategorii ryzyka kredytowego ustanowione zgodnie z art. 277a ust. 1 lit. c) i art. 277a ust. 2 dla pakietu kompensowania; oraz

$\text{AddOn}_{j}^{\text{Credit}}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka kredytowego w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j obliczony zgodnie z ust. 3.

3. Instytucje obliczają narzut z tytułu kategorii ryzyka kredytowego w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j w następujący sposób:

▼C8

$$\text{AddOn}_{j}^{\text{Credit}} = \epsilon_{j} \sqrt{\left(\sum_{k} \rho_{k}^{\text{Credit}} \cdot \text{AddOn}(\text{Entity}_{k})\right)^{2} + \sum_{k} \left(1 - \left(\rho_{k}^{\text{Credit}}\right)^{2}\right) \cdot \left(\text{AddOn}(\text{Entity}_{k})\right)^{2}}$$

▼M8

gdzie:

$\text{AddOn}_{j}^{\text{Credit}}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka kredytowego w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j;

ϵ_{j} = współczynnik czynnika nadzorczego pakietu zabezpieczającego dla pakietu zabezpieczającego j określony zgodnie z art. 280;

k = indeks oznaczający podmioty referencyjne dla ryzyka kredytowego w ramach pakietu kompensowania ustanowione zgodnie z ust. 1;

▼**M8**

ρ_k^{Credit} = współczynnik korelacji dla podmiotu referencyjnego dla ryzyka kredytowego k; w przypadku gdy podmiot referencyjny dla ryzyka kredytowego k został ustanowiony zgodnie z ust. 1 lit. a), $\rho_k^{Credit} = 50\%$, w przypadku gdy podmiot referencyjny dla ryzyka kredytowego k został określony zgodnie z ust. 1 lit. b),$\rho_k^{Credit} = 80\%$; oraz

$AddOn(Entity_k)$ = narzut dla podmiotu referencyjnego dla ryzyka kredytowego k określony zgodnie z ust. 4.

4. Instytucje obliczają narzut dla podmiotu referencyjnego dla ryzyka kredytowego k w następujący sposób:

$$AddOn(Entity_k) = EffNot_k^{Credit}$$

gdzie:

$EffNot_k^{Credit}$ = efektywna kwota referencyjna podmiotu referencyjnego dla ryzyka kredytowego k obliczona w następujący sposób:

$$EffNot_k^{Credit} = \sum_{l \in \text{podmiot referencyjny dla ryzyka kredytowego k}} SF_{k,l}^{Credit} \cdot \text{Pozycja ryzyka}_l$$

gdzie:

l = indeks oznaczający pozycję ryzyka; oraz

$SF_{k,l}^{Credit}$ = współczynnik nadzorczy mający zastosowanie do podmiotu referencyjnego dla ryzyka kredytowego k obliczony zgodnie z ust. 5.

5. Instytucje obliczają współczynnik nadzorczy mający zastosowanie do podmiotu referencyjnego dla ryzyka kredytowego k w następujący sposób:

a) w przypadku podmiotu referencyjnego dla ryzyka kredytowego k ustanowionego zgodnie z ust. 1 lit. a) wartość$SF_{k,l}^{Credit}$ przyporządkowuje się do jednego z sześciu współczynników nadzorczych określonych w tabeli 3 niniejszego ustępu na podstawie zewnętrznej oceny kredytowej wystawionej przez wyznaczoną ECAI odpowiadającego indywidualnego emitenta;. w przypadku indywidualnego emitenta, który nie posiada oceny kredytowej wystawionego przez wyznaczoną ECAI:

   (i) instytucja stosująca metodę, o której mowa w rozdziale 3, przyporządkowuje rating wewnętrzny indywidualnego emitenta do jednej z zewnętrznych ocen kredytowych;

   (ii) instytucja stosująca metodę, o której mowa w rozdziale 2, przypisuje temu podmiotowi referencyjnemu dla ryzyka kredytowego wartość $SF_{k,l}^{Credit} = 0{,}54\%$; jednakże w przypadku gdy instytucja stosuje art. 128 do przypisania wagi ryzyka ekspozycjom na ryzyko kredytowe kontrahenta wobec tego indywidualnego emitenta, temu podmiotowi referencyjnemu dla ryzyka kredytowego przypisuje się wartość $SF_{k,l}^{Credit} = 1{,}6\%$;

b) w przypadku podmiotu referencyjnego dla ryzyka kredytowego k ustanowionego zgodnie z ust. 1 lit. b):

▼M8

(i) w przypadku gdy pozycja ryzyka l przyporządkowana do podmiotu referencyjnego dla ryzyka kredytowego k jest indeksem kredytowym notowanym na uznanej giełdzie, wartość $SF_{k,l}^{Credit}$ przyporządkowuje się do jednego z dwóch współczynników nadzorczych określonych w tabeli 4 niniejszego ustępu na podstawie jakości kredytowej większości jego poszczególnych składników;

(ii) w przypadku gdy pozycja ryzyka l przyporządkowana do podmiotu referencyjnego dla ryzyka kredytowego k nie jest pozycją, o której mowa w ppkt (i) niniejszej litery, wartość $SF_{k,l}^{Credit}$ jest równa średniej ważonej współczynników nadzorczych przyporządkowanych do każdego składnika zgodnie z metodą określoną w lit. a), przy czym wagi określa się zgodnie ze stosunkiem wartości referencyjnych składników tej pozycji.

Tabela 3

Stopień jakości kredytowej	Współczynnik nadzorczy dla transakcji jednopodmiotowych
1	0,38 %
2	0,42 %
3	0,54 %
4	1,06 %
5	1,6 %
6	6,0 %

Tabela 4

Dominująca jakość kredytowa	Współczynnik nadzorczy dla notowanych indeksów
Opatrzona ratingiem na poziomie inwestycyjnym	0,38 %
Nieopatrzona ratingiem na poziomie inwestycyjnym	1,06 %

Artykuł 280d

Narzut z tytułu kategorii ryzyka cen akcji

1. Do celów ust. 2 instytucje ustanawiają właściwe podmioty referencyjne dla ryzyka cen akcji w ramach pakietu kompensowania w następujący sposób:

a) na każdego emitenta referencyjnego instrumentu kapitałowego będącego podstawą transakcji jednopodmiotowej przypisanej do kategorii ryzyka cen akcji przypada jeden podmiot referencyjny dla ryzyka cen akcji; transakcje jednopodmiotowe przypisuje się temu samemu podmiotowi referencyjnemu dla ryzyka cen akcji wyłącznie w przypadku gdy bazowy referencyjny instrument kapitałowy tych transakcji został wyemitowany przez tego samego emitenta;

b) na każdą grupę referencyjnych instrumentów kapitałowych lub jednopodmiotowych instrumentów pochodnych na akcje będących podstawą transakcji wielopodmiotowej przypisanej do kategorii ryzyka cen akcji przypada jeden podmiot referencyjny dla ryzyka cen akcji; transakcje wielopodmiotowe przypisuje się temu samemu podmiotowi referencyjnemu dla ryzyka cen akcji wyłącznie w przypadku gdy grupa bazowych referencyjnych instrumentów kapitałowych lub jednopodmiotowych instrumentów pochodnych na akcje w ramach tych transakcji, stosownie do przypadku, ma te same elementy składowe.

▼M8

2. Do celów art. 278 instytucje obliczają narzut z tytułu kategorii ryzyka cen akcji w odniesieniu do danego pakietu kompensowania w następujący sposób:

$$\text{AddOn}^{\text{Equity}} = \sum_{j} \text{AddOn}_{j}^{\text{Equity}}$$

gdzie:

AddOn^{FX} = narzut z tytułu kategorii ryzyka walutowego;

j = indeks oznaczający wszystkie pakiety zabezpieczające z kategorii ryzyka walutowego ustanowione zgodnie z art. 277a ust. 1 lit. a) i art. 277a ust. 2 dla pakietu kompensowania; oraz

$\text{AddOn}_{j}^{\text{FX}}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka walutowego w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j obliczony zgodnie z ust. 2.

3. Instytucje obliczają narzut z tytułu kategorii ryzyka cen akcji w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j w następujący sposób:

$$\text{AddOn}_{j}^{\text{Equity}} = \epsilon_j \sqrt{\left(\sum_{k} \rho_{k}^{\text{Equity}} \cdot \text{AddOn}(\text{Entity}_k)\right)^2 + \sum_{k} \left(1 - \left(\rho_{k}^{\text{Equity}}\right)^2\right) \cdot \left(\text{AddOn}(\text{Entity}_k)\right)^2}$$

gdzie:

$\text{AddOn}_{j}^{\text{Equit}}$ = narzut z tytułu kategoria ryzyka cen akcji w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j;

ϵ_j = współczynnik czynnika nadzorczego pakietu zabezpieczającego dla pakietu zabezpieczającego j określony zgodnie z art. 280;

k = indeks oznaczający podmioty referencyjne dla ryzyka cen akcji w ramach pakietu kompensowania ustanowione zgodnie z ust. 1;

ρ_{k}^{Equity} = współczynnik korelacji dla podmiotu referencyjnego dla ryzyka cen akcji k; w przypadku gdy podmiot referencyjny dla ryzyka cen akcji k został ustanowiony zgodnie z ust. 1 lit. a), $\rho_{k}^{\text{Equity}} = 50\%$; w przypadku gdy podmiot referencyjny dla ryzyka cen akcji k został ustanowiony zgodnie z ust. 1 lit. b), $\rho_{k}^{\text{Equity}} = 80\%$; oraz

$\text{AddOn}(\text{Entity}_k)$ = narzut dla podmiotu referencyjnego dla ryzyka cen akcji k określony zgodnie z ust. 4.

4. Instytucje obliczają narzut dla podmiotu referencyjnego dla ryzyka cen akcji k w następujący sposób:

▼C8

$$\text{AddOn}(\text{Entity}_k) = \text{SF}_{k}^{\text{Equity}} \cdot \text{EffNot}_{k}^{\text{Equity}}$$

▼M8

gdzie:

$\text{AddOn}(\text{Entity}_k)$ = narzut dla podmiotu referencyjnego dla ryzyka cen akcji k;

▼M8

SF_k^{Equity} = współczynnik nadzorczy mający zastosowanie do podmiotu referencyjnego dla ryzyka cen akcji k; w przypadku gdy podmiot referencyjny dla ryzyka cen akcji k został ustanowiony zgodnie z ust. 1 lit. a), $SF_k^{Equity} = 32\%$; w przypadku gdy podmiot referencyjny dla ryzyka cen akcji k został ustanowiony zgodnie z ust. 1 lit. b), $SF_k^{Equity} = 20\%$; oraz

$EffNot_k^{Equity}$ = efektywna kwota referencyjna podmiotu referencyjnego dla ryzyka cen akcji k obliczona w następujący sposób:

$$EffNot_k^{Equity} = \sum_{l \in \text{podmiot referencyjny dla ryzyka cen k}} \text{Pozycja ryzyka}_l$$

gdzie:

l = indeks oznaczający pozycję ryzyka.

Artykuł 280e

Narzut z tytułu kategorii ryzyka cen towarów

1. Do celów art. 278 instytucje obliczają narzut z tytułu kategorii ryzyka cen towarów w odniesieniu do danego pakietu kompensowania w następujący sposób:

▼C8

$$\text{AddOn}^{Com} = \sum_j \text{AddOn}_j^{Com}$$

▼M8

gdzie:

$AddOn^{Com}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka cen towarów;

j = indeks oznaczający pakiety zabezpieczające z kategorii ryzyka cen towarów ustanowione zgodnie z art. 277a ust. 1 lit. e) i art. 277a ust. 2 dla pakietu kompensowania; oraz

$AddOn_j^{Com}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka cen towarów w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j obliczony zgodnie z ust. 4.

2. Do celów obliczenia narzutu dla pakietu zabezpieczającego z kategorii ryzyka cen towarów w odniesieniu do danego pakietu kompensowania zgodnie z ust. 4 instytucje określają właściwe rodzaje referencyjne pod względem ryzyka cen towarów w odniesieniu do każdego pakietu zabezpieczającego. Transakcje na towarowych instrumentach pochodnych przypisuje się do tego samego rodzaju referencyjnego pod względem ryzyka cen towarów wyłącznie w przypadku gdy bazowy instrument towarowy dla tych transakcji ma taki sam charakter, niezależnie od lokalizacji odbioru i jakości instrumentu towarowego.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 właściwe organy mogą wymagać, aby instytucja, która jest w istotnym stopniu eksponowana na ryzyko bazowe różnych pozycji mających taki sam charakter, o czym mowa w ust. 2, określiła rodzaje referencyjne pod względem ryzyka cen towarów dla tych pozycji, uwzględniając większą liczbę właściwości, niż tylko charakter bazowego instrumentu towarowego. W takiej sytuacji transakcje na towarowych instrumentach pochodnych przypisuje się do tego samego rodzaju referencyjnego pod względem ryzyka cen towarów wyłącznie w przypadku gdy mają one te same właściwości.

▼M8

4. Instytucje obliczają narzut z tytułu kategorii ryzyka cen towarów w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j w następujący sposób:

▼C8

$$\mathrm{AddOn}_j^{\mathrm{Com}} = \epsilon_j \sqrt{\left(\rho^{\mathrm{Com}} \cdot \sum_k \mathrm{AddOn}\left(\mathrm{Type}_k^j\right)\right)^2 + \left(1 - (\rho^{\mathrm{Com}})^2\right) \cdot \sum_k \left(\mathrm{AddOn}\left(\mathrm{Type}_k^j\right)\right)^2}$$

▼M8

gdzie:

$\mathrm{AddOn}_j^{\mathrm{Com}}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka cen towarów w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j;

ϵ_j = współczynnik czynnika nadzorczego pakietu zabezpieczającego dla pakietu zabezpieczającego j obliczony zgodnie z art. 280;

ρ^{Com} = współczynnik korelacji kategorii ryzyka cen towarów o wartości równej 40 %;

k = indeks oznaczający rodzaje referencyjne pod względem ryzyka cen towarów w ramach pakietu kompensowania określone zgodnie z ust. 2; oraz

$\mathrm{AddOn}\left(\mathrm{Type}_k^j\right)$ = narzut dla rodzaju referencyjnego pod względem ryzyka cen towarów k obliczony zgodnie z ust. 5.

5. Instytucje obliczają narzut dla rodzaju referencyjnego pod względem ryzyka cen towarów k w następujący sposób:

$$\mathrm{AddOn}\left(\mathrm{Type}_k^j\right) = \mathrm{SF}_k^{\mathrm{Com}} \cdot \mathrm{EffNot}_k^{\mathrm{Com}}$$

gdzie:

$\mathrm{AddOn}\left(\mathrm{Type}_k^j\right)$ = narzut dla rodzaju referencyjnego pod względem ryzyka cen towarów k;

▼C8

$\mathrm{SF}_k^{\mathrm{Com}}$ = współczynnik nadzorczy mający zastosowanie do rodzaju referencyjnego pod względem ryzyka cen towarów k;w przypadku gdy rodzaj referencyjny pod względem ryzyka cen towarów k odpowiada transakcjom przypisanym do pakietu zabezpieczającego, o którym mowa w art. 277a ust. 1 lit. e), z wyłączeniem transakcji dotyczących energii elektrycznej, $\mathrm{SF}_k^{\mathrm{Com}} = 18\,\%$; w przypadku transakcji dotyczących energii elektrycznej, $\mathrm{SF}_k^{\mathrm{Com}} = 40\,\%$

▼M8

$\mathrm{EffNot}_k^{\mathrm{Com}}$ = efektywna kwota referencyjna rodzaju referencyjnego pod względem ryzyka cen towarów k obliczona w następujący sposób:

$$\mathrm{EffNot}_k^{\mathrm{Com}} = \sum_{l \in \text{ rodzaj referencyjny pod względem ryzyka cen towarów k}} \text{Pozycja ryzyka}_l$$

gdzie:

l = indeks oznaczający pozycję ryzyka.

▼M8

Artykuł 280f

Narzut z tytułu pozostałych kategorii ryzyka

1. Do celów art. 278 instytucje obliczają narzut z tytułu pozostałych kategorii ryzyka w odniesieniu do danego pakietu kompensowania w następujący sposób:

$$\text{AddOn}^{\text{Other}} = \sum_{j} \text{AddOn}_{j}^{\text{Other}}$$

gdzie:

$\text{AddOn}^{\text{Other}}$ = narzut z tytułu pozostałych kategorii ryzyka;

j = indeks oznaczający pakiety zabezpieczające z pozostałych kategorii ryzyka ustanowione zgodnie z art. 277a ust. 1 lit. f) i art. 277a ust. 2 dla pakietu kompensowania; oraz

$\text{AddOn}_{j}^{\text{Other}}$ = narzut z tytułu pozostałych kategorii ryzyka w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j obliczony zgodnie z ust. 2.

2. Instytucje obliczają narzut z tytułu pozostałych kategorii ryzyka w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j w następujący sposób:

$$\text{AddOn}_{j}^{\text{Other}} = \epsilon_{j} \cdot \text{SF}^{\text{Other}} \cdot |\text{EffNot}_{j}^{\text{Other}}|$$

gdzie:

$\text{AddOn}_{j}^{\text{Other}}$ = narzut z tytułu pozostałych kategorii ryzyka w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego j;

ϵ_{j} = współczynnik czynnika nadzorczego pakietu zabezpieczającego dla pakietu zabezpieczającego j określony zgodnie z art. 280; oraz

SF^{Other} = współczynnik nadzorczy dla pozostałych kategorii ryzyka o wartości równej 8 %;

$\text{EffNot}_{j}^{\text{Other}}$ = efektywna kwota referencyjna pakietu zabezpieczającego j obliczona w następujący sposób:

$$\text{EffNot}_{j}^{\text{Other}} = \sum_{l \in \text{ pakiet zabezpieczający j}} \text{Pozycja ryzyka}_{l}$$

gdzie:

l = indeks oznaczający pozycję ryzyka.

Sekcja 4

Uproszczona metoda standardowa dotycząca ryzyka kredytowego kontrahenta

Artykuł 281

Obliczanie wartości ekspozycji

1. Instytucje obliczają jedną wartość ekspozycji na poziomie pakietu kompensowania zgodnie z sekcją 3, z zastrzeżeniem ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Wartość ekspozycji pakietu kompensowania oblicza się zgodnie z następującymi wymogami:

a) instytucje nie stosują podejścia, o którym mowa w art. 274 ust. 6;

▼M8

b) na zasadzie odstępstwa od art. 275 ust. 1, w przypadku pakietów kompensowania innych niż te, o których mowa w art. 275 ust. 2, instytucje obliczają koszt odtworzenia zgodnie z następującym wzorem:

$$RC = \max\{CMV, 0\}$$

gdzie:

RC = koszt odtworzenia; oraz

CMV = bieżąca wartość rynkowa.

c) na zasadzie odstępstwa od art. 275 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, w przypadku pakietów kompensowania transakcji: które są przedmiotem obrotu na uznanej giełdzie; które są rozliczane centralnie przez kontrahenta centralnego, któremu udzielono zezwolenia na prowadzenie działalności zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 lub którego uznano zgodnie z art. 25 tego rozporządzenia; lub w przypadku których zabezpieczenie jest przedmiotem wymiany dwustronnej z kontrahentem zgodnie z art. 11 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, instytucje obliczają koszt odtworzenia zgodnie z następującym wzorem:

$$RC = TH + MTA$$

gdzie:

RC = koszt odtworzenia;

TH = próg zabezpieczenia, który zgodnie z umową o dostarczenie zabezpieczenia ma zastosowanie do pakietu kompensowania i poniżej którego instytucja nie może żądać dostarczenia zabezpieczenia; oraz

MTA = minimalna kwota transferu, która zgodnie z umową o dostarczenie zabezpieczenia ma zastosowanie do pakietu kompensowania;

d) na zasadzie odstępstwa od art. 275 ust. 3, w przypadku wielu pakietów kompensowania objętych umową o dostarczenie zabezpieczenia, instytucje obliczają koszt odtworzenia jako sumę kosztów odtworzenia każdego odrębnego pakietu kompensowania obliczonych zgodnie z ust. 1, tak jakby nie były one objęte obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia;

e) wszystkie pakiety zabezpieczające ustanawia się zgodnie z art. 277a ust. 1;

f) instytucje przyjmują, że wartość mnożnika we wzorze wykorzystywanym do obliczenia potencjalnej przyszłej ekspozycji, o której mowa w art. 278 ust. 1, wynosi 1, w następujący sposób:

$$PFE = \sum_{a} AddOn^{(a)}$$

gdzie:

PFE = potencjalna przyszła ekspozycja; oraz

$AddOn^{(a)}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka a;

g) na zasadzie odstępstwa od art. 279a ust. 1, w przypadku wszystkich transakcji, instytucje obliczają wartość delty nadzorczej w następujący sposób:

▼**M8**

$$\delta = \begin{cases} +1 \text{ gdy transakcja jest pozycją długą w pierwotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka} \\ -1 \text{ gdy transakcja jest pozycją krótką w pierwotnym czynniku wpływającym na poziom ryzyka} \end{cases}$$

gdzie:

δ = delta nadzorcza;

h) do obliczania nadzorczego współczynnika czasu trwania wykorzystuje się następujący wzór, o którym mowa w art. 279b ust. 1 lit. a):

nadzorczy współczynnik czasu trwania=E-S

gdzie:

E = okres pomiędzy dniem zakończenia transakcji a dniem sprawozdawczym;

S = okres pomiędzy dniem rozpoczęcia transakcji a okresem sprawozdawczym;

i) współczynnik terminu zapadalności, o którym mowa w art. 279c ust. 1, oblicza się w następujący sposób:

(i) w przypadku transakcji wchodzących w skład pakietów kompensowania, o których mowa w art. 275 ust. 1, MF = 1;

(ii) w przypadku transakcji wchodzących w skład pakietów kompensowania, o których mowa w art. 275 ust. 2 i 3, MF = 0,42;

j) do obliczania efektywnej kwoty referencyjnej pakietu zabezpieczającego „j” wykorzystuje się następujący wzór, o którym mowa w art. 280a ust. 3:

$$\text{EffNot}_j^{IR} = |D_{j,1}| + |D_{j,2}| + |D_{j,3}|$$

gdzie:

EffNot^{IR}_j = efektywna kwota referencyjna pakietu zabezpieczającego „j”; oraz

$D_{j,k}$ = efektywna kwota referencyjna koszyka k pakietu zabezpieczającego „j”;

k) do obliczania narzutu z tytułu kategorii ryzyka kredytowego w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego „j” wykorzystuje się następujący wzór, o którym mowa w art. 280c ust. 3:

$$\text{AddOn}_j^{\text{Credit}} = \sum_k |\text{AddOn}(\text{Entity}_k)|$$

gdzie:

$\text{AddOn}_j^{\text{Credit}}$ = narzutu z tytułu kategorii ryzyka kredytowego w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego „j”; oraz

$\text{AddOn}(\text{Entity}_k)$ = narzut z tytułu ryzyka kredytowego jednostki referencyjnej k;

▼M8

l) do obliczania narzutu z tytułu kategorii ryzyka cen akcji w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego „j” wykorzystuje się następujący wzór, o którym mowa w art. 280d ust. 3:

$$\mathrm{AddOn}_{j}^{\mathrm{Equity}} = \sum_{k} |\mathrm{AddOn}(\mathrm{Entity}_{k})|$$

gdzie:

$\mathrm{AddOn}_{j}^{\mathrm{Equity}}$ = narzutu z tytułu kategorii ryzyka cen akcji w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego „j”; oraz

$\mathrm{AddOn}(\mathrm{Entity}_{k})$ = narzut z tytułu ryzyka cen akcji jednostki referencyjnej k;

m) do obliczania narzutu z tytułu kategorii ryzyka cen towarów w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego „j” wykorzystuje się następujący wzór, o którym mowa w art. 280e ust. 4:

$$\mathrm{AddOn}_{j}^{\mathrm{Com}} = \sum_{k} |\mathrm{AddOn}(\mathrm{Type}_{k}^{j})|$$

gdzie:

$\mathrm{AddOn}_{j}^{\mathrm{Com}}$ = narzut z tytułu kategorii ryzyka cen towarów w odniesieniu do pakietu zabezpieczającego „j”;

$\mathrm{AddOn}(\mathrm{Type}_{k}^{j})$ = narzut z tytułu ryzyka cen towarów jednostki referencyjnej k.

Sekcja 5

Metoda wyceny pierwotnej ekspozycji

Artykuł 282

Obliczanie wartości ekspozycji

1. Instytucje mogą obliczyć jedną wartość ekspozycji dla wszystkich transakcji objętych umową o kompensowaniu zobowiązań, jeżeli wszystkie warunki przewidziane w art. 274 ust. 1 zostały spełnione. W przeciwnym razie instytucje obliczają wartość ekspozycji osobno dla każdej transakcji, traktując każdą z nich jako odrębny pakiet kompensowania.

2. Wartość ekspozycji pakietu kompensowania lub transakcji jest równa sumie aktualnego kosztu odtworzenia i potencjalnej przyszłej ekspozycji, pomnożonej przez 1,4.

3. Aktualny koszt odtworzenia, o którym mowa w ust. 2, oblicza się w następujący sposób:

a) w przypadku pakietów kompensowania transakcji: które są przedmiotem obrotu na uznanej giełdzie; są rozliczane centralnie przez kontrahenta centralnego, któremu udzielono zezwolenia na prowadzenie działalności zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 lub którego uznano zgodnie z art. 25 tego rozporządzenia; lub w przypadku których zabezpieczenie jest przedmiotem wymiany dwustronnej z kontrahentem zgodnie z art. 11 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, instytucje wykorzystują następujący wzór:

▼**M8**

$$RC = TH + MTA$$

gdzie:

RC = koszt odtworzenia;

TH = próg zabezpieczenia, który zgodnie z umową o dostarczenie zabezpieczenia ma zastosowanie do pakietu kompensowania i poniżej którego instytucja nie może żądać dostarczenia zabezpieczenia; oraz

MTA = minimalna kwota transferu, która zgodnie z umową o dostarczenie zabezpieczenia ma zastosowanie do pakietu kompensowania;

b) w przypadku wszystkich innych pakietów kompensowania lub poszczególnych transakcji, instytucje wykorzystują następujący wzór:

$$RC = \max\{CMV, 0\}$$

gdzie:

RC = koszt odtworzenia; oraz

CMW = bieżąca wartość rynkowa.

Aby obliczyć aktualny koszt odtworzenia, instytucje aktualizują bieżące wartości rynkowe przynajmniej raz w miesiącu.

4. Instytucje obliczają potencjalną przyszłą ekspozycję, o której mowa w ust. 2, w następujący sposób:

a) potencjalna przyszła ekspozycja pakietu kompensowania stanowi sumę potencjalnych przyszłych ekspozycji wszystkich transakcji wchodzących w skład pakietu kompensowania obliczoną zgodnie z lit. b);

b) potencjalna przyszła ekspozycja pojedynczej transakcji odpowiada jej kwocie referencyjnej pomnożonej przez:

(i) iloczyn 0,5 % i wyrażonej w latach wartości rezydualnego terminu zapadalności transakcji w przypadku kontraktów na instrumenty pochodne na stopę procentową;

(ii) iloczyn 6 % i wyrażonej w latach wartości rezydualnego terminu zapadalności transakcji w przypadku kontraktów na kredytowe instrumenty pochodne;

(iii) 4 % w przypadku walutowych instrumentów pochodnych;

(iv) 18 % w przypadku instrumentów pochodnych na złoto i towarowych instrumentów pochodnych innych niż derywaty elektroenergetyczne;

(v) 40 % w przypadku derywatów elektroenergetycznych;

(vi) 32 % w przypadku instrumentów pochodnych na akcje;

▼M8

c) kwotę referencyjną, o której mowa w lit. b) niniejszego ustępu, ustala się zgodnie z art. 279b ust. 2 i 3 w odniesieniu do wszystkich instrumentów pochodnych wymienionych w tej literze; ponadto kwotę referencyjną instrumentów pochodnych, o których mowa w lit. b) ppkt (iii)–(vi) niniejszego ustępu, ustala się zgodnie z art. 279b ust. 1 lit. b) i c);

d) potencjalną przyszłą ekspozycję pakietów kompensowania, o których mowa w ust. 3 lit. a), mnoży się przez 0,42.

Do celów obliczenia potencjalnej ekspozycji kontraktów na instrumenty pochodne na stopę procentową i na kredytowe instrumenty pochodne zgodnie z lit. b) ppkt (i) oraz (ii) instytucja może zdecydować o zastosowaniu pierwotnego terminu zapadalności, a nie rezydualnego terminu zapadalności kontraktów.

▼B

Sekcja 6

Metoda modeli wewnętrznych

Artykuł 283

Zezwolenie na stosowanie metody modeli wewnętrznych

1. Właściwe organy zezwalają danej instytucji na zastosowanie metody modeli wewnętrznych (IMM) w celu obliczenia wartości ekspozycji z tytułu dowolnej z poniższych transakcji, pod warunkiem że organy te są przekonane, iż dana instytucja spełniła wymóg zawarty w ust. 2:

a) transakcji określonych w art. 273 ust. 2 lit. a);

b) transakcji określonych w art. 273 ust. 2 lit. b), c) i d);

▼C2

c) transakcji określonych w art. 273 ust. 2 lit. a)–d).

▼B

Jeżeli dana instytucja uzyskała zezwolenie na zastosowanie IMM w celu obliczenia wartości ekspozycji z tytułu dowolnej z transakcji wymienionych w akapicie pierwszym lit. a)–c), może ona również zastosować IMM do transakcji określonych w art. 273 ust. 2 lit. e).

Niezależnie od art. 273 ust. 1 akapit trzeci instytucja może zdecydować o niestosowaniu tej metody do ekspozycji nieistotnych pod względem wielkości i ryzyka. W takim przypadku do tych ekspozycji instytucja stosuje jedną z metod określonych w sekcjach 3–5, jeżeli spełnione zostały stosowne wymogi dotyczące każdej metody.

2. Właściwe organy zezwalają instytucjom na stosowanie IMM do obliczeń, o których mowa w ust. 1, wyłącznie wtedy, gdy instytucja wykazała, że spełnia wymogi określone w niniejszej sekcji, a właściwe organy potwierdziły, że posiadane przez instytucję systemy zarządzania CCR są należyte i odpowiednio wdrożone.

3. Właściwe organy mogą na określony czas zezwolić instytucjom na wprowadzanie IMM kolejno w odniesieniu do poszczególnych rodzajów transakcji. W czasie takiego okresu kolejnego wprowadzania IMM instytucje mogą stosować metody określone w sekcjach 3 lub 5 do rodzaju transakcji, w odniesieniu do której nie stosują IMM.

▼M8

4. W przypadku wszystkich transakcji na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym i wszystkich transakcji z długim terminem rozliczenia, w odniesieniu do których instytucja nie otrzymała na mocy ust. 1 zezwolenia na stosowanie IMM, instytucja ta korzysta z metod określonych w sekcji 3. Metody te można stosować łącznie na stałe w ramach określonej grupy.

▼B

5. Instytucja, która na mocy ust. 1 uzyskała zezwolenie na stosowanie IMM, nie powraca do stosowania metod określonych w sekcjach 3 lub 5, chyba że uzyskała na to zgodę właściwego organu. Właściwe organy udzielają takiego zezwolenia, jeżeli instytucja wykaże zasadność takiego działania.

6. Jeżeli instytucja przestaje spełniać wymogi określone w niniejszej sekcji, powiadamia o tym właściwy organ i podejmuje jedno z następujących działań:

a) przedstawia właściwemu organowi plan szybkiego powrotu do stanu zgodności;

b) wykazuje w sposób zadowalający właściwy organ, że skutki braku zgodności są nieistotne.

Artykuł 284

Wartość ekspozycji

1. Jeżeli instytucja uzyskała zezwolenie zgodnie z art. 283 ust. 1 na stosowanie IMM do obliczenia wartości ekspozycji z tytułu niektórych lub wszystkich transakcji wymienionych w przedmiotowym ustępie, dokonuje ona pomiaru wartości ekspozycji z tytułu tych transakcji na poziomie pakietu kompensowania.

W modelu wykorzystywanym w tym celu przez instytucję:

a) określa się prognozowany rozkład zmian wartości rynkowej pakietu kompensowania wynikający z łącznych zmian odpowiednich parametrów rynkowych, takich jak stopy procentowe czy kursy wymiany walut;

b) oblicza się wartość ekspozycji dla danego pakietu kompensowania w dowolnym czasie w przyszłości, z uwzględnieniem łącznych zmian parametrów rynkowych.

►C2 2. Do celów uwzględnienia w ramach danego modelu skutków uzupełniania zabezpieczenia, model wartości zabezpieczenia spełnia wymogi ilościowe, jakościowe i wymogi w zakresie danych w odniesieniu do IMM zgodnie z niniejszą sekcją ◄, a instytucja w swoim prognozowanym rozkładzie zmian wartości rynkowej pakietu kompensowania może uwzględnić jedynie uznane zabezpieczenie finansowe, o których mowa w art. 197, 198 i art. 299 ust. 2 lit. c) i d).

3. Wymóg w zakresie funduszy własnych dotyczący ryzyka kredytowego kontrahenta w stosunku do ekspozycji na CCR, w odniesieniu do których instytucja stosuje IMM, jest równy wyższej z następujących wartości:

▼B

a) wymóg w zakresie funduszy własnych dotyczący ekspozycji obliczanych na podstawie efektywnej dodatniej ekspozycji oczekiwanej z wykorzystaniem bieżących danych rynkowych;

b) wymóg w zakresie funduszy własnych dotyczący ekspozycji obliczanych na podstawie efektywnej dodatniej ekspozycji oczekiwanej z wykorzystaniem pojedynczej, jednolitej kalibracji dla warunków skrajnych dla wszystkich ekspozycji na CCR, do których instytucje stosują IMM.

4. Z wyjątkiem kontrahentów, w odniesieniu do których stwierdzono, że posiadają szczególne ryzyko korelacji objęte zakresem stosowania art. 291 ust. 4 i 5, instytucje obliczają wartość ekspozycji jako iloczyn współczynnika alfa (α) i efektywnej EPE według następującego wzoru:

$$Exposure\ value = \alpha \cdot Effective\ EPE$$

gdzie:

α = 1,4, chyba że właściwe organy wymagają wyższego współczynnika α lub zezwalają instytucjom na stosowanie ich własnych oszacowań zgodnie z ust. 9.

Efektywną EPE oblicza się, szacując wartość oczekiwanej ekspozycji (EE_t) jako średnią ekspozycję liczoną w określonym terminie w przyszłości t, gdzie średnią tę uzyskuje się na podstawie wszystkich możliwych wartości stosownych czynników ryzyka rynkowego w przyszłości.

Według modelu wartość EE szacuje się w szeregu terminów w przyszłości t_1, t_2, t_3 itp.

5. Efektywną EE oblicza się rekursywnie jako:

$$Effective\ EE_{tk} = \max\{Effective\ EE_{tk-1},\ EE_{tk}\}$$

gdzie:

bieżącą datę oznacza się jako t_0;

Efektywna EEt_0 jest równa bieżącej ekspozycji.

6. Efektywna EPE jest średnią efektywną EE w ciągu pierwszego roku przyszłej ekspozycji. Jeżeli termin rozliczenia wszystkich umów w ramach pakietu kompensowania przypada przed upływem jednego roku, EPE jest średnią EE do chwili upłynięcia terminu rozliczenia wszystkich umów w ramach takiego pakietu. Efektywną EPE oblicza się jako średnią ważoną efektywnej EE:

▼C3

$$Effective\ EPE = \frac{1}{min\{1\ year,\ maturity\}} \cdot \sum_{k=1}^{min\{1\ year,\ maturity\}} Effective\ EE_{t_k} \cdot \Delta t_k$$

▼B

gdzie wagi $\Delta t_k = t_k - t_{k-1}$ dopuszczają przypadek, w którym przyszłą ekspozycję oblicza się w nierównych odstępach czasu.

7. Instytucje obliczają miary EE albo ekspozycji szczytowej na podstawie rozkładu ekspozycji uwzględniającego możliwość odchylenia takiego rozkładu od normy.

▼C2

8. Dla każdego kontrahenta instytucja może skorzystać z miary rozkładu obliczanej przy zastosowaniu IMM, o ile jej wartość jest ostrożniejsza niż wartość iloczynu α i efektywnej EPE obliczanego według równania podanego w ust. 4.

▼B

9. Niezależnie od przepisów ust. 4 właściwe organy mogą zezwolić instytucjom na stosowanie ich własnych oszacowań alfa, jeżeli:

a) alfa jest równa stosunkowi kapitału wewnętrznego wynikającego z pełnej symulacji ekspozycji na CCR wszystkich kontrahentów (licznik) do kapitału wewnętrznego opartego na EPE (mianownik);

b) w mianowniku EPE jest traktowana tak jak by była stałą pozostającą kwotą należną.

Jeżeli wartość alfa jest szacowana zgodnie z niniejszym ustępem, nie jest mniejsza niż 1,2.

10. Do celów oszacowania wartości alfa zgodnie z ust. 9 instytucja zapewnia, aby licznik i mianownik obliczano w sposób konsekwentny pod względem metodyki stosowania modeli, specyfikacji parametrów i składu portfela. Metoda wykorzystana do oszacowania α jest oparta na przyjętej przez instytucję koncepcji kapitału wewnętrznego, należycie udokumentowana i podlega zatwierdzeniu przez niezależny organ. Ponadto instytucja weryfikuje swoje oszacowania współczynnika alfa co najmniej raz na kwartał lub częściej, jeżeli skład portfela ulega zmianom w czasie. Instytucja ocenia również ryzyko modelu.

11. Instytucja wykazuje w sposób zadowalający właściwe organy, że jej wewnętrzne oszacowania współczynnika alfa uwzględniają w liczniku istotne przyczyny zależności występującej po rozkładzie wartości rynkowych transakcji lub portfeli transakcji na poszczególnych kontrahentów. W wewnętrznych oszacowaniach alfa uwzględnia się granulację portfeli.

12. Sprawując nadzór nad stosowaniem oszacowań zgodnie z ust. 9, właściwe organy mają na uwadze znaczne zróżnicowanie między oszacowaniami alfa wynikające z możliwości wystąpienia błędnej specyfikacji w modelach stosowanych w odniesieniu do licznika, w szczególności w przypadku występowania wypukłości.

13. W stosownych przypadkach parametry zmienności i korelacje czynników ryzyka rynkowego stosowane przy wspólnym modelowaniu ryzyka rynkowego i kredytowego są uzależnione od czynnika ryzyka kredytowego, aby uwzględnić potencjalny wzrost zmienności lub korelacji w razie pogorszenia koniunktury gospodarczej.

▼B

Artykuł 285

Wartość ekspozycji w odniesieniu do pakietów kompensowania podlegających umowie o dostarczenie zabezpieczenia

►C2 1. Jeżeli pakiet kompensowania podlega umowie o dostarczenie zabezpieczenia i bieżącej wycenie rynkowej, instytucja oblicza efektywną EPE w sposób określony w niniejszym ustępie. Jeżeli w ramach modelu uwzględnia się skutki uzupełniania zabezpieczenia przy szacowaniu EE, instytucja może — pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwego organu — zastosować miarę EE uzyskaną przy pomocy takiego modelu bezpośrednio w równaniu podanym w art. 284 ust. 5. Właściwe organy udzielają takiego zezwolenia wyłącznie wtedy, gdy potwierdzą, że przy szacowaniu EE w modelu właściwie uwzględnia się skutki uzupełniania zabezpieczenia. Instytucja, która nie uzyskała takiego zezwolenia stosuje jedną z następujących miar EPE:

a) efektywną EPE obliczoną bez uwzględniania jakichkolwiek zabezpieczeń posiadanych lub przekazanych w ramach depozytu zabezpieczającego powiększonego o ewentualne zabezpieczenie udzielone kontrahentowi niezależnie od bieżącej wyceny i procesu uzupełniania zabezpieczenia ani od bieżącej ekspozycji;

b) efektywną EPE obliczoną jako potencjalny wzrost ekspozycji w okresie ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia ◄, powiększony o większą z następujących kwot:

   (i) bieżącą ekspozycję, w tym wszystkie zabezpieczenia aktualnie posiadane lub przekazane, inne niż zabezpieczenie żądane lub będące przedmiotem sporu;

   (ii) największą ekspozycję netto, w tym zabezpieczenie na mocy umowy o dostarczenie zabezpieczenia, która nie uruchamia wezwania do zabezpieczenia. Kwota ta odzwierciedla wszystkie mające zastosowanie progi, minimalne kwoty transferu, kwoty niezależne i początkowe depozyty zabezpieczające na podstawie umowy o dostarczenie zabezpieczenia.

▼C2

———————

▼B

Do celów lit. b) instytucje obliczają narzut jako oczekiwaną dodatnią zmianę wartości wyceny według wartości rynkowej transakcji w okresie ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia. Zmiany wartości zabezpieczenia odzwierciedla się, ►C2 stosując nadzorcze korekty z tytułu zmienności zgodnie z rozdziałem 4 sekcja 4 lub ◄ własne oszacowania korekt z tytułu zmienności w ramach kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych, jednak w okresie ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia nie zakłada się żadnych płatności z tytułu zabezpieczeń. Okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia podlega okresom minimalnym określonym w ust. 2–5.

2. W odniesieniu do transakcji podlegających codziennej korekcie wartości depozytu zabezpieczającego i bieżącej wycenie według wartości rynkowej okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia stosowany w celu modelowania wartości ekspozycji wobec umów o dostarczenie zabezpieczenia nie jest krótszy niż:

a) pięć dni roboczych w przypadku pakietów kompensowania składających się wyłącznie z transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów oraz transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego;

b) dziesięć dni roboczych w przypadku wszystkich pozostałych pakietów kompensowania.

3. Ust. 2 lit. a) i b) podlegają następującym wyjątkom:

a) w przypadku wszystkich pakietów kompensowania, w których liczba transakcji przekracza 5 000 w dowolnym momencie jednego kwartału, okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia na następny kwartał nie jest krótszy niż dwadzieścia dni roboczych. Wyjątek ten nie ma zastosowania do ekspozycji instytucji z tytułu transakcji;

▼B

b) w przypadku pakietów kompensowania zawierających co najmniej jedną transakcję obejmującą zabezpieczenie niepłynne lub instrument pochodny będący przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, który nie może być łatwo wymieniony, okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia nie jest krótszy niż dwadzieścia dni roboczych.

Instytucja określa, czy zabezpieczenie jest niepłynne lub czy instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym nie mogą być łatwo wymienione w kontekście skrajnych warunków rynkowych, charakteryzujących się brakiem stale aktywnych rynków, na których kontrahent w ciągu najwyżej dwóch dni uzyskałby wiele notowań cen, które nie spowodowałyby ruchów na rynku ani nie stanowiłyby ceny odzwierciedlającej dyskonto rynkowe (w przypadku zabezpieczenia) ani premii rynkowej (w przypadku instrumentu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym).

Instytucja analizuje, czy transakcje lub papiery wartościowe, które posiada jako zabezpieczenie, są skoncentrowane wokół określonego kontrahenta oraz czy w sytuacji, gdyby ten kontrahent nagle zniknął z rynku, instytucja byłaby w stanie zamienić te transakcje lub papiery wartościowe.

4. Jeżeli instytucja jest zaangażowana w więcej niż dwa spory w zakresie wezwania do uzupełnienia wartości depozytu zabezpieczającego dotyczące określonego pakietu kompensowania w ciągu dwóch poprzednich kwartałów, które to spory trwały dłużej niż mający zastosowanie zgodnie z ust. 2 i 3 okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia, instytucja przez następne dwa kwartały stosuje w odniesieniu do danego pakietu kompensowania okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia, który jest przynajmniej dwa razy dłuższy od okresu podanego w ust. 2 i 3.

5. W odniesieniu do korekty wartości depozytu zabezpieczającego o okresowości równej N dni, okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia jest co najmniej równy okresowi podanemu w ust. 2 i 3, F, powiększonemu o N dni i pomniejszonemu o jeden dzień. Czyli:

$$\textit{okres ryzyka wzwiązku zuzupełnieniem zabezpieczenia} = F + N - 1$$

6. Jeżeli w modelu wewnętrznym uwzględnia się wpływ uzupełniania zabezpieczenia na zmiany wartości rynkowej pakietu kompensowania, instytucja modeluje zabezpieczenie, inne niż środki pieniężne w tej samej walucie co sama ekspozycja, łącznie z ekspozycją w ramach dokonywanych przez instytucję obliczeń wartości ekspozycji dla transakcji dotyczących instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym i transakcji finansowania papierów wartościowych.

▼M17

7. Jeżeli instytucja nie jest w stanie modelować zabezpieczenia łącznie z ekspozycją, w swoich obliczeniach wartości ekspozycji w odniesieniu do instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym nie uwzględnia ona skutków zabezpieczenia innego niż środki pieniężne w tej samej walucie co sama ekspozycja, chyba że instytucja stosuje korekty z tytułu zmienności na mocy standardowej metody nadzorczej obliczania korekt z tytułu zmienności zgodnie z rozdziałem 4.

7a. Jeżeli instytucja nie jest w stanie modelować zabezpieczenia łącznie z ekspozycją, w swoich obliczeniach wartości ekspozycji w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych nie uwzględnia ona skutków zabezpieczenia innego niż środki pieniężne w tej samej walucie co sama ekspozycja.

▼B

8. Instytucja stosująca IMM nie uwzględnia w swoich modelach skutków zmniejszenia wartości ekspozycji wynikających z jakiejkolwiek klauzuli w umowie zabezpieczającej, która wymaga otrzymania zabezpieczenia w przypadku pogorszenia jakości kredytowej kontrahenta.

▼B

Artykuł 286

Zarządzanie CCR – zasady, procesy i systemy

1. Instytucja ustanawia i utrzymuje system zarządzania CCR składający się z:

a) zasad, procesów i systemów, aby zapewnić rozpoznanie, pomiar, zarządzanie, zatwierdzanie i sprawozdawczość wewnętrzną w zakresie CCR;

b) procedur służących zapewnieniu przestrzegania tych zasad, procesów i systemów.

Wspomniane zasady, procesy i systemy opierają się na solidnych założeniach, są konsekwentnie wdrażane i udokumentowane. Dokumentacja zawiera wyjaśnienia dotyczące technik doświadczalnych służących pomiarowi CCR.

2. W systemie zarządzania CCR wymaganym na mocy ust. 1 uwzględnia się ryzyko rynkowe, ryzyko płynności oraz ryzyko prawne i ryzyko operacyjne, związane z CCR. System w szczególności gwarantuje, że instytucja przestrzega poniższych zasad:

a) nie prowadzi interesów z kontrahentem, nie oceniwszy wcześniej jego wiarygodności kredytowej;

b) w należyty sposób uwzględnia ryzyko kredytowe przed rozliczeniem i w trakcie rozliczenia;

c) zarządza takim ryzykiem w sposób jak najbardziej kompleksowy na poziomie kontrahenta, sumując ekspozycje na ryzyko kredytowe kontrahenta z innymi ekspozycjami kredytowymi, oraz na poziomie całego przedsiębiorstwa.

3. Instytucja stosująca IMM gwarantuje, że jej system zarządzania CCR– w sposób zadowalający właściwy organ – uwzględnia ryzyko płynności we wszystkich poniższych przypadkach:

a) potencjalne przychodzące wezwania do uzupełnienia depozytu zabezpieczającego w kontekście wymian zmiennego depozytu zabezpieczającego lub innych rodzajów depozytu zabezpieczającego, takich jak depozyt początkowy lub depozyt niezależny, w sytuacji niekorzystnych wstrząsów na rynkach;

b) potencjalne przychodzące wezwania do zwrotu nadwyżki zabezpieczenia przekazanego przez kontrahentów;

c) wezwania wynikające z potencjalnego obniżenia własnej zewnętrznej oceny jakości kredytowej.

Instytucja zapewnia ponowne wykorzystanie zabezpieczenia w taki sposób i w takim stopniu, jakie odpowiadają jej potrzebom w zakresie płynności i nie stanowią zagrożenia dla jej zdolności do terminowego przekazania lub zwrotu zabezpieczenia.

4. Organ zarządzający i kadra kierownicza wyższego szczebla instytucji aktywnie uczestniczą w zarządzaniu CCR i zapewniają przeznaczenie odpowiednich środków na ten cel. Kadra kierownicza wyższego szczebla jest świadoma ograniczeń i założeń wynikających ze stosowanego modelu oraz wpływu, jaki te ograniczenia i założenia mogą mieć na miarodajność wyników uzyskanych w procesie formalnym. Kadra kierownicza wyższego szczebla bierze także pod uwagę niepewność otoczenia rynkowego oraz zagadnienia związane z prowadzeniem działalności, mając świadomość tego, w jaki sposób rzutują one na model.

▼B

5. Codzienne sprawozdania na temat ekspozycji instytucji na ryzyko kredytowe kontrahenta przygotowywane zgodnie z art. 287 ust. 2 lit. b) są analizowane na szczeblu kadry kierowniczej posiadającej wystarczające uprawnienia i kompetencje, by móc decydować o ograniczeniu pozycji zajmowanych przez poszczególnych kierowników działu kredytowego lub traderów, czy też o ograniczeniu ogólnej ekspozycji danej instytucji na CCR.

6. System zarządzania CCR instytucji ustanowiony zgodnie z ust. 1 stosuje się w powiązaniu z wewnętrznymi limitami dotyczącymi działalności kredytowej i handlowej. Limity te stosuje się do używanego przez instytucję modelu pomiaru ryzyka w sposób jednolity w długim okresie i zrozumiały dla kierowników działu kredytowego, traderów oraz kadry kierowniczej wyższego szczebla. Instytucja dysponuje formalnym procesem zgłaszania przypadków naruszenia limitów ryzyka odpowiedniemu szczeblowi kadry kierowniczej.

7. W ramach pomiaru CCR instytucja mierzy wykorzystanie linii kredytowych w perspektywie dziennej i śródziennej. Pomiarowi podlega także bieżąca ekspozycja przed ustanowieniem i po ustanowieniu zabezpieczenia. Na poziomie portfela i kontrahenta instytucja oblicza i monitoruje ekspozycję szczytową lub potencjalną przyszłą ekspozycję w wybranym przez siebie przedziale ufności. Instytucja bierze pod uwagę pozycje charakteryzujące się wysoką wartością lub dużą koncentracją, w tym według grup powiązanych kontrahentów, według sektorów i według rynków.

8. Instytucja ustanawia i utrzymuje rutynowy i rygorystyczny program testów warunków skrajnych. Wyniki takich testów podlegają regularnej, co najmniej kwartalnej weryfikacji przez kadrę kierowniczą wyższego szczebla, oraz znajdują odzwierciedlenie w zasadach i limitach dotyczących CCR ustalanych przez organ zarządzający lub kadrę kierowniczą wyższego szczebla. Tam, gdzie testy warunków skrajnych ujawniają szczególną podatność na określone okoliczności, instytucja podejmuje bezzwłoczne kroki w celu przeciwdziałania wiążącym się z tym zagrożeniom.

Artykuł 287

Struktury organizacyjne w odniesieniu do zarządzania CCR

1. Instytucja stosująca IMM ustanawia i utrzymuje:

a) jednostkę do spraw kontroli ryzyka, która spełnia wymogi ust. 2;

b) jednostkę do spraw zarządzania zabezpieczeniami, która spełnia wymogi ust. 3.

2. Jednostka do spraw kontroli ryzyka odpowiada za opracowanie i wdrożenie systemu zarządzania CCR instytucji, w tym za początkową i bieżącą walidację modelu, oraz pełni następujące funkcje i spełnia następujące wymagania:

a) odpowiada za opracowanie i wdrożenie systemu zarządzania CCR instytucji;

b) sporządza codzienne sprawozdania na temat wyników funkcjonowania stosowanego przez instytucję modelu pomiaru ryzyka i analizuje te wyniki. Analiza taka obejmuje ocenę związku między miarami wartości ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta a limitami dotyczącymi działalności handlowej;

▼B

c) kontroluje spójność danych wejściowych, a także sporządza i analizuje sprawozdania dotyczące wyników funkcjonowania stosowanego przez instytucję modelu pomiaru ryzyka, łącznie z oceną związku między miarami ekspozycji na ryzyko a limitami dotyczącymi działalności kredytowej i handlowej;

d) jest niezależna od jednostek odpowiedzialnych za tworzenie i odnawianie ekspozycji lub obrót nimi oraz wolna od wszelkich niepożądanych wpływów;

e) składa się z odpowiednio wykwalifikowanej kadry;

f) podlega bezpośrednio kadrze kierowniczej wyższego szczebla instytucji;

g) jej praca jest ściśle związana z procesem bieżącego zarządzania ryzykiem kredytowym instytucji;

h) wyniki jej pracy stanowią integralną część procesu planowania, monitorowania i kontrolowania profilu ryzyka kredytowego instytucji i jej ogólnego profilu ryzyka.

3. Jednostka do spraw zarządzania zabezpieczeniem realizuje następujące zadania i funkcje:

a) obliczanie wartości depozytu zabezpieczającego i wzywanie do uzupełnienia jego wartości, zarządzanie sporami związanymi z wezwaniem do uzupełnienia wartości depozytu zabezpieczającego oraz codzienne przekazywanie dokładnych informacji o poziomach kwot niezależnych, początkowych depozytów zabezpieczających oraz zmiennych depozytów zabezpieczających;

b) kontrolowanie prawidłowości danych wykorzystywanych do sporządzania wezwań do uzupełnienia wartości depozytu zabezpieczającego oraz zapewnianie spójności i regularnego uzgadniania tych danych z wszystkimi odpowiednimi źródłami danych w ramach instytucji;

c) monitorowanie stopnia ponownego wykorzystania zabezpieczenia oraz wszelkich zmian w zakresie praw instytucji do zabezpieczenia lub związanych z zabezpieczeniem, które przekazuje;

d) informowanie odpowiedniego szczebla kadry kierowniczej o rodzajach ponownie wykorzystanych aktywów zabezpieczających oraz o warunkach takiego ponownego wykorzystania, z uwzględnieniem instrumentu, jakości kredytowej oraz terminu zapadalności;

e) monitorowanie koncentracji poszczególnych rodzajów aktywów zabezpieczających akceptowanych przez instytucję;

f) przedstawianie kadrze kierowniczej wyższego szczebla regularnych, co najmniej kwartalnych sprawozdań na temat zarządzania zabezpieczeniem, zawierających informacje na temat rodzaju otrzymanego i przekazanego zabezpieczenia, skali, rozkładu pod względem terminów oraz przyczyn sporów dotyczących wezwania do uzupełnienia wartości depozytu zabezpieczającego. W takiej wewnętrznej sprawozdawczości odzwierciedla się również trendy dotyczące tych danych.

▼B

4. Kadra kierownicza wyższego szczebla przydziela jednostce do spraw zarządzania zabezpieczeniem odpowiednie zasoby wymagane na mocy ust. 1 lit. b), aby zapewnić osiągnięcie odpowiedniego poziomu wydajności operacyjnej systemów jednostki, mierzonych terminowością i prawidłowością wystosowywanych przez instytucję wezwań do uzupełnienia wartości depozytu zabezpieczającego oraz terminowością odpowiedzi instytucji na wezwania do uzupełnienia wartości depozytu zabezpieczającego wystosowane przez jej kontrahentów. Kadra kierownicza wyższego szczebla zapewnia odpowiednie wykwalifikowanie kadr jednostki, tak aby działania związane z wezwaniami i sporami były realizowane terminowo – nawet w warunkach poważnego kryzysu na rynku – oraz aby umożliwić instytucji ograniczenie liczby sporów na dużą skalę spowodowanych wolumenem transakcji.

Artykuł 288

Przegląd systemu zarządzania CCR

Instytucja regularnie przeprowadza niezależny przegląd swojego systemu zarządzania CCR za pomocą własnego procesu kontroli wewnętrznej. Przegląd ten obejmuje zarówno działalność jednostki do spraw kontroli, jak i jednostki do spraw zarządzania zabezpieczeniem, wymaganych na mocy przepisów art. 287, oraz dotyczy w szczególności co najmniej następujących kwestii:

a) poprawności dokumentacji systemu i procesu zarządzania CCR wymaganych w art. 286;

b) organizacji jednostki kontroli CCR, wymaganej na mocy art. 287 ust. 1 lit. a);

c) organizacji jednostki do spraw zarządzania zabezpieczeniem, wymaganej na mocy art. 287 ust. 1 lit. b);

d) uwzględnienia miar CCR w bieżącym zarządzaniu ryzykiem;

e) procesu zatwierdzania modeli wyceny ryzyka i systemów wyceny stosowanych przez pracowników jednostek handlowych i rozliczeniowych;

f) zatwierdzania wszelkich istotnych zmian w procesie pomiaru CCR;

g) zakresu CCR ujętego w modelu pomiaru ryzyka;

h) spójności systemu informacji zarządczej;

i) dokładności i kompletności danych dotyczących CCR;

j) dokładnego odzwierciedlenia warunków prawnych zawartych w umowach dotyczących zabezpieczeń i umowach o kompensowaniu zobowiązań w pomiarach wartości ekspozycji;

k) sprawdzenia spójności, terminowości oraz rzetelności źródeł danych wykorzystywanych do zasilania modeli, w tym oceny stopnia niezależności takich źródeł;

l) dokładności i zasadności założeń dotyczących zmienności i korelacji;

▼B

m) dokładności wycen i obliczeń związanych z ryzykiem transformacji;

n) sprawdzenia dokładności modelu poprzez częste weryfikacje historyczne, zgodnie z art. 293 ust. 1 lit. b)–e);

o) zgodności jednostki kontroli do spraw CCR i jednostki do spraw zarządzania zabezpieczeniem z odpowiednimi wymogami regulacyjnymi.

Artykuł 289

Test praktyczny

1. Instytucje zapewniają aby, że rozkład ekspozycji powstały w wyniku zastosowania modelu obliczania efektywnej EPE był ściśle związany z procesem bieżącego zarządzania CCR tej instytucji oraz by wyniki stosowania modelu były uwzględniane w procesie zatwierdzania kredytów, zarządzania CCR, alokacji kapitału wewnętrznego oraz ładu korporacyjnego.

2. Instytucja wykazuje w sposób zadowalający właściwe organy, że co najmniej na rok przed uzyskaniem zgody właściwych organów na wykorzystanie IMM zgodnie z art. 283 stosowała i nadal stosuje model obliczania rozkładu ekspozycji, który spełnia zasadniczo wymogi ustanowione w niniejszej sekcji i na podstawie którego oblicza się EPE.

3. Model służący ustaleniu rozkładu ekspozycji na CCR stanowi część systemu zarządzania CCR wymaganego na mocy art. 286. W ramach tego systemu dokonuje się pomiaru wykorzystania linii kredytowych, sumując ekspozycje na ryzyko kredytowe kontrahenta z innymi ekspozycjami kredytowymi, oraz alokacji kapitału wewnętrznego.

4. Oprócz obliczania EPE instytucja mierzy bieżące ekspozycje i zarządza nimi. W stosownych przypadkach instytucja dokonuje pomiaru bieżącej ekspozycji przed ustanowieniem i po ustanowieniu zabezpieczenia. Test uważa się za miarodajny, jeśli instytucja stosuje inne miary CCR, takie jak ekspozycja szczytowa, oparte na rozkładzie ekspozycji ustalonym za pomocą tego samego modelu obliczania EPE.

5. Instytucja stosuje systemy pozwalające w razie potrzeby dokonywać codziennych oszacowań EE, chyba że wykaże w sposób zadowalający właściwe organy, że jej ekspozycje na ryzyko kredytowe kontrahenta uzasadniają mniejszą częstotliwość obliczeń. Instytucja dokonuje oszacowań EE w odpowiednich punktach okresu prognozowania, tak by uwzględnić strukturę czasową przyszłych przepływów pieniężnych oraz terminy zapadalności umów w sposób odpowiadający istotności i składowi ekspozycji.

6. Ekspozycję mierzy się, monitoruje i kontroluje przez cały okres obowiązywania wszystkich umów wchodzących w skład pakietu kompensowania, a nie tylko w perspektywie jednego roku. Instytucja ustanawia procedury służące rozpoznaniu i kontroli ryzyka kontrahenta, w przypadku gdy ekspozycja trwa dłużej niż jeden rok. Prognozowany wzrost wartości ekspozycji stanowi element danych wejściowych na potrzeby modelu kapitału wewnętrznego instytucji.

▼B

Artykuł 290

Testy warunków skrajnych

1. Instytucja posiada kompleksowy program testów warunków skrajnych dla CCR, który można wykorzystać do oceny wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do CCR i który spełnia wymogi określone w ust. 2–10.

2. Testy warunków skrajnych obejmują rozpoznanie możliwych zdarzeń lub zmian warunków ekonomicznych, które mogłyby mieć w przyszłości niekorzystny wpływ na ekspozycje kredytowe instytucji, oraz ocenę zdolności instytucji do reagowania na takie zmiany.

3. Pomiary uzyskane w testach w ramach programu są porównywane z limitami ryzyka i uznawane przez instytucję za część procesu określonego w art. 81 dyrektywy 2013/36/UE.

4. Program kompleksowo uwzględnia transakcje i zagregowane ekspozycje z tytułu wszystkich form ryzyka kredytowego kontrahenta na poziomie poszczególnych kontrahentów w ramach czasowych wystarczających do regularnego przeprowadzania testów warunków skrajnych.

5. Program przewiduje przeprowadzenie co najmniej raz w miesiącu testu warunków skrajnych ekspozycji w odniesieniu do głównych czynników ryzyka rynkowego, takich jak stopy procentowe, kursy walutowe, akcje, spready kredytowe oraz ceny towarów, dla wszystkich kontrahentów instytucji w celu rozpoznania i w razie potrzeby umożliwienia instytucji zredukowania nadmiernych koncentracji określonych ryzyk kierunkowych. Test warunków skrajnych ekspozycji – w tym pojedynczych czynników ryzyka, ryzyka wieloczynnikowego oraz istotnych ryzyk niekierunkowych – oraz wspólny test warunków skrajnych ekspozycji i wiarygodności kredytowej przeprowadza się na poziomie CCR dla danego kontrahenta, grupy kontrahentów oraz dla całej instytucji.

6. W ramach programu stosuje się co najmniej raz na kwartał scenariusze testu warunków skrajnych dla ryzyka wieloczynnikowego oraz ocenia istotne ryzyka niekierunkowe, z uwzględnieniem ryzyka krzywej dochodowości i ryzyka bazowego. Testy warunków skrajnych dla ryzyka wieloczynnikowego obejmują co najmniej poniższe scenariusze, w których zakłada się następujące zdarzenia:

a) wystąpiły poważne zdarzenia ekonomiczne lub rynkowe;

b) nastąpił znaczny spadek płynności na rynku ogólnym;

c) duży pośrednik finansowy likwiduje pozycje.

7. Dotkliwość wstrząsów powodowanych przez podstawowe czynniki ryzyka jest zgodna z celem testu warunków skrajnych. Przy ocenie wypłacalności w warunkach skrajnych wstrząsy powodowane przez podstawowe czynniki ryzyka są dostatecznie dotkliwe, aby objąć historyczne, nadzwyczajne okoliczności rynkowe, jak również nadzwyczajne, ale wiarygodne skrajne warunki rynkowe. W ramach testów warunków skrajnych ocenia się wpływ takich wstrząsów na fundusze własne, wymogi w zakresie funduszy własnych i zyski. Do celów bieżących procesów monitorowania portfela, zabezpieczania i zarządzania koncentracjami w programie testów uwzględnia się również scenariusze zdarzeń mniej dotkliwych, ale bardziej prawdopodobnych.

▼B

8. W programie przewiduje się możliwość przeprowadzenia, w stosownych przypadkach, odwrotnych testów warunków skrajnych w celu określenia nadzwyczajnych, ale wiarygodnych scenariuszy, które mogłyby wywołać poważne niekorzystne skutki. W ramach odwrotnych testów warunków skrajnych uwzględnia się wpływ istotnej nieliniowości produktów portfela.

9. Wyniki testów warunków skrajnych przeprowadzonych w ramach programu są przedstawiane regularnie, co najmniej raz na kwartał, kadrze kierowniczej wyższego szczebla. Sprawozdania i analizy dotyczące wyników obejmują rodzaje największych skutków na poziomie kontrahenta w całym portfelu, istotne koncentracje w poszczególnych segmentach portfela (w ramach tej samej branży lub regionu), jak również istotne tendencje w odniesieniu do danego portfela i kontrahenta.

10. Kadra kierownicza wyższego szczebla odgrywa kluczową rolę we włączaniu testów warunków skrajnych do systemu zarządzania ryzykiem i podejścia instytucji do podejmowania ryzyka oraz zapewnia wymierność wyników i ich wykorzystanie w zarządzaniu CCR. Wyniki testów warunków skrajnych dla znacznych ekspozycji ocenia się pod kątem wytycznych, w których wskazano gotowość instytucji do podejmowania ryzyka, oraz przedkłada się kadrze kierowniczej wyższego szczebla do omówienia i podjęcia działań w razie stwierdzenia nadmiernego lub skoncentrowanego ryzyka.

Artykuł 291

Ryzyko korelacji

1. Do celów niniejszego artykułu:

a) „ogólne ryzyko korelacji” powstaje, gdy prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania przez kontrahentów pozostaje w korelacji dodatniej z ogólnymi czynnikami ryzyka rynkowego;

b) „szczególne ryzyko korelacji” powstaje, gdy przyszła ekspozycja wobec określonego kontrahenta pozostaje w korelacji dodatniej z prawdopodobieństwem niewykonania zobowiązania przez kontrahenta, co wynika z charakteru transakcji, w których kontrahent ten uczestniczy. Uważa się, że dana instytucja jest narażona na szczególne ryzyko korelacji, jeżeli oczekuje się wysokiej wartości przyszłej ekspozycji wobec określonego kontrahenta, w przypadku gdy prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania przez kontrahenta jest także wysokie.

2. Instytucja należycie uwzględnia ekspozycje, które wiążą się ze znacznym stopniem szczególnego i ogólnego ryzyka korelacji.

3. W celu rozpoznania ogólnego ryzyka korelacji instytucja opracowuje testy warunków skrajnych i analizy scenariuszy, aby przeprowadzić testy warunków skrajnych dla czynników ryzyka, które niekorzystnie wpływają na wiarygodność kredytową kontrahenta. W takich testach uwzględnia się możliwość wystąpienia poważnych wstrząsów w przypadku zmiany zależności między czynnikami ryzyka. Instytucja monitoruje ogólne ryzyko korelacji według produktów, regionów, branż lub innych kategorii, które są istotne dla jej działalności.

4. Instytucja stosuje procedury służące rozpoznawaniu, monitorowaniu i kontrolowaniu przypadków szczególnego ryzyka korelacji w odniesieniu do każdego podmiotu prawnego, począwszy od fazy wstępnej transakcji poprzez cały czas jej trwania.

▼B

5. Instytucje obliczają wymogi w zakresie funduszy własnych dla CCR w odniesieniu do transakcji, w przypadku których rozpoznano szczególne ryzyko korelacji oraz gdy występuje związek prawny między kontrahentem a emitentem bazowego instrumentu pochodnego będącego przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym lub bazowych transakcji, o których mowa w art. 273 ust. 2 lit. b, c) oraz d), zgodnie z poniższymi zasadami:

a) instrumentów, w przypadku których istnieje szczególne ryzyko korelacji, nie włącza się do tego samego pakietu kompensowania co inne transakcje z kontrahentem i traktuje się każdy z nich jako oddzielny pakiet kompensowania;

b) w ramach każdego takiego oddzielnego pakietu kompensowania wartość ekspozycji dla jednopodmiotowych swapów ryzyka kredytowego jest równa całkowitej oczekiwanej stracie wartości pozostałej wartości godziwej instrumentów bazowych, przy założeniu, że emitent bazowy jest objęty postępowaniem likwidacyjnym;

c) LGD w przypadku instytucji stosującej podejście określone w rozdziale 3 wynosi 100 % dla takich swapów;

d) w przypadku instytucji stosującej podejście określone w rozdziale 2 mająca zastosowanie waga ryzyka odpowiada wadze ryzyka transakcji niezabezpieczonej;

e) w przypadku wszystkich innych transakcji, które mają jeden podmiot referencyjny w każdym takim oddzielnym pakiecie kompensowania, obliczenie wartości ekspozycji jest zgodne z założeniem ryzyka niespodziewanego niewykonania tych zobowiązań bazowych, w przypadku których emitent jest prawnie związany z kontrahentem. W przypadku transakcji, które mają koszyk podmiotów referencyjnych lub indeks, stosuje się – o ile jest ono istotne – ryzyko niespodziewanego niewykonania odnośnych zobowiązań bazowych, w przypadku których emitent jest prawnie związany z kontrahentem;

▼M17

f) w zakresie, w jakim do obliczeń wykorzystywane są istniejące obliczenia dotyczące ryzyka rynkowego dla wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ryzyka niewykonania zobowiązania, jak określono w tytule IV rozdział 1a sekcje 4 lub 5, lub w odniesieniu do ryzyka niewykonania zobowiązania z wykorzystaniem wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania, jak określono w tytule IV rozdział 1b sekcja 3, w których założono już występowanie LGD, wartość LGD zastosowana we wzorze wynosi 100 %.

▼B

6. Instytucje przedkładają kadrze kierowniczej wyższego szczebla i właściwemu komitetowi organu zarządzającego regularne sprawozdania na temat szczególnego i ogólnego ryzyka korelacji oraz kroków podejmowanych celem zarządzania tymi rodzajami ryzyka.

Artykuł 292

Spójność stosowania modeli

1. Instytucja zapewnia spójność stosowania modeli zgodnie z art. 284, przyjmując co najmniej poniższe środki:

a) model uwzględnia warunki i specyfikacje transakcji w sposób terminowy, kompletny i ostrożny;

b) warunki transakcji obejmują co najmniej kwoty referencyjne dotyczące umowy, termin zapadalności, aktywa referencyjne, uzgodnienia dotyczące uzupełniania zabezpieczenia i uzgodnienia dotyczące kompensowania;

▼B

c) warunki i specyfikacje przechowywane są w bazie danych, która podlega formalnej i okresowej kontroli;

d) proces uznawania uzgodnień dotyczących kompensowania wymagający weryfikacji prawnej w celu potwierdzenia, że kompensowanie na mocy tych uzgodnień jest prawnie egzekwowalne;

e) weryfikacja wymagana w lit. d) zostaje wprowadzona w bazie danych, o której mowa w lit. c), przez niezależną jednostkę;

f) zasilanie modelu EPE danymi dotyczącymi warunków i specyfikacji transakcji podlega kontroli wewnętrznej;

g) stosuje się procesy formalnych uzgodnień między modelem a systemami danych źródłowych w celu sprawdzania na bieżąco, czy warunki i specyfikacje transakcji są uwzględniane w EPE w sposób prawidłowy lub przynajmniej ostrożny.

2. Do obliczania bieżących ekspozycji wykorzystuje się aktualne dane rynkowe. Instytucja może kalibrować swój model EPE, wykorzystując historyczne dane rynkowe albo zakładane dane rynkowe w celu ustalenia parametrów podstawowych procesów stochastycznych, takich jak dryf, zmienność i korelacja. Jeżeli instytucja wykorzystuje dane historyczne, obejmują one okres co najmniej trzech lat. Dane te są aktualizowane co najmniej raz na kwartał lub częściej, jeśli jest to konieczne, aby odzwierciedlić warunki rynkowe.

Aby obliczyć efektywną EPE przy pomocy kalibracji dla warunków skrajnych, instytucja kalibruje efektywną EPE, wykorzystując dane z trzech lat obejmujące okres występowania warunków skrajnych w odniesieniu do spreadów swapu ryzyka kredytowego kontrahentów instytucji albo zakładane dane rynkowe za taki sam okres występowania warunków skrajnych.

W tym celu instytucja stosuje wymogi określone w ust. 3, 4 i 5.

3. Instytucja wykazuje, co najmniej kwartalnie, w sposób zadowalający właściwy organ, że okres występowania warunków skrajnych wykorzystany do obliczeń wymaganych niniejszym ustępem pokrywa się z okresem występowania wyższych spreadów swapu ryzyka kredytowego lub innych spreadów kredytowych (takich jak kredyt lub obligacje korporacyjne) w odniesieniu do reprezentatywnej próby jej kontrahentów z transakcjami spreadu kredytowego. W przypadku gdy instytucja nie posiada wystarczających danych na temat spreadu kredytowego w odniesieniu do kontrahenta, przyporządkowuje tego kontrahenta do określonych danych na temat spreadu kredytowego na podstawie regionu, ratingu wewnętrznego i rodzaju działalności.

4. W modelu EPE dla wszystkich kontrahentów wykorzystuje się historyczne lub zakładane dane, które obejmują dane za okres występowania warunków skrajnych dla działalności kredytowej, w sposób zgodny z metodą wykorzystywaną do kalibrowania modelu EPE względem aktualnych danych.

▼B

5. Aby ocenić efektywność przeprowadzonej kalibracji dla warunków skrajnych dla efektywnej EPE, instytucja opracowuje kilka portfeli odniesienia podatnych na główne czynniki ryzyka, na które narażona jest instytucja. Ekspozycję na te portfele odniesienia oblicza się za pomocą: a) metody testów warunków skrajnych w oparciu o bieżące wartości rynkowe i parametry modelu skalibrowane względem skrajnych warunków rynkowych; oraz b) ekspozycji wygenerowanej w okresie występowania warunków skrajnych, ale przy zastosowaniu metody określonej w niniejszej sekcji (wartość rynkowa na koniec okresu występowania warunków skrajnych, zmienność i korelacje za trzyletni okres występowania warunków skrajnych).

Właściwe organy wymagają od instytucji skorygowania kalibracji dla warunków skrajnych, jeżeli ekspozycje na wspomniane portfele odniesienia są w znacznym stopniu rozbieżne.

6. Instytucja poddaje model procesowi walidacji, który jest wyraźnie opisany w jej zasadach i procedurach. W ramach procesu walidacji:

a) określa się rodzaj testów niezbędnych do zapewnienia spójności modelu oraz określenia warunków, w których założenia przyjęte w odniesieniu do modelu są niewłaściwe, co może skutkować zaniżeniem wartości EPE;

b) uwzględnia się weryfikację kompleksowości modelu.

7. Instytucja monitoruje stosowne ryzyka i ustanawia procedury służące korygowaniu jej oszacowań efektywnej EPE w przypadku, gdy ryzyka te stają się znaczące. Aby zachować zgodność z niniejszym ustępem, instytucja:

a) określa swoje ekspozycje na szczególne ryzyko korelacji, powstające w sposób określony w art. 291 ust. 1 lit. b), i ekspozycje na ogólne ryzyko korelacji, powstające w sposób określony w art. 291 ust. 1 lit. a), a także zarządza tymi ekspozycjami;

b) w przypadku ekspozycji o rosnącym profilu ryzyka po jednym roku – regularnie porównuje oszacowania roczne odpowiedniej miary ekspozycji z wartością takiej miary ekspozycji obejmującą cały okres trwania ekspozycji;

c) w przypadku ekspozycji z rezydualnym terminem zapadalności krótszym niż jeden rok – regularnie porównuje koszt odtworzenia (bieżąca ekspozycja) z profilem zrealizowanej ekspozycji i przechowuje dane umożliwiające takie porównanie.

8. Instytucja ustanawia wewnętrzne procedury pozwalające sprawdzić, czy przed zaliczeniem danej transakcji do pakietu kompensowania została ona objęta prawnie egzekwowalną umową o kompensowaniu, która spełnia wymogi określone w sekcji 7.

9. Instytucja, która korzysta z zabezpieczenia w celu ograniczenia CCR, ustanawia procedury wewnętrzne pozwalające sprawdzić, czy zabezpieczenie takie spełnia normy pewności prawa określone w rozdziale 4, zanim jego skutki zostaną uznane w obliczeniach.

▼B

10. EUNB monitoruje zakres praktyk w tym obszarze oraz, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, wydaje wytyczne dotyczące stosowania tego artykułu.

Artykuł 293

Wymagania w zakresie systemu zarządzania ryzykiem

1. Instytucja stosuje się do następujących wymogów:

a) spełnia wymogi jakościowe określone w przepisach części trzeciej tytuł IV rozdział 5;

b) regularnie realizuje program weryfikacji historycznej, porównując miary ryzyka wygenerowane przez model ze zrealizowanymi miarami ryzyka oraz hipotetyczne zmiany oparte na pozycjach statycznych ze zrealizowanymi miarami;

c) przeprowadza wstępną walidację oraz bieżące okresowe przeglądy swojego modelu ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta i wygenerowanych przez ten model miar ryzyka. Walidacja i przegląd modelu są niezależne od jego opracowywania;

d) organ zarządzający i kadra kierownicza wyższego szczebla uczestniczą w procesie kontroli ryzyka i zapewniają przeznaczenie odpowiednich zasobów na kontrolę ryzyka kredytowego i ryzyka kredytowego kontrahenta. W tym celu codzienne sprawozdania przygotowywane przez niezależną jednostkę do spraw kontroli ryzyka, ustanowioną zgodnie z art. 287 ust. 1 lit. a), są analizowane na szczeblu kadry kierowniczej posiadającej wystarczające uprawnienia i kompetencje, by móc decydować zarówno o ograniczeniu pozycji zajmowanych przez poszczególnych traderów, jak i o ograniczeniu ogólnej ekspozycji na ryzyko danej instytucji;

e) wewnętrzny model pomiaru ekspozycji na ryzyko zostaje włączony do procesu bieżącego zarządzania ryzykiem instytucji;

f) system pomiaru ryzyka jest stosowany w powiązaniu z wewnętrznymi limitami dotyczącymi działalności handlowej i ekspozycji. W tym kontekście limity ekspozycji odnoszą się do używanego przez instytucję modelu pomiaru ryzyka w sposób jednolity w długim okresie i zrozumiały dla traderów, działu kredytowego oraz kadry kierowniczej wyższego szczebla;

g) instytucja zapewnia należyte udokumentowanie swojego systemu zarządzania ryzykiem. Instytucja posiada w szczególności udokumentowany zbiór wewnętrznych zasad, mechanizmów kontroli i procedur dotyczących funkcjonowania systemu pomiaru ryzyka, jak również ustalenia mające zapewnić przestrzeganie tych zasad;

h) w ramach własnego procesu kontroli wewnętrznej instytucji regularnie przeprowadza się niezależny przegląd systemu pomiaru ryzyka. Przegląd ten obejmuje zarówno działalność jednostek handlowych, jak i niezależnej jednostki do spraw kontroli ryzyka. Przegląd całościowego procesu zarządzania ryzykiem odbywa się w regularnych odstępach (nie rzadziej niż raz w roku) i obejmuje co najmniej wszystkie elementy wymienione w art. 288;

▼B

i) bieżąca walidacja modeli ryzyka kredytowego kontrahenta, z uwzględnieniem weryfikacji historycznej, podlega regularnemu przeglądowi na szczeblu kadry kierowniczej posiadającej wystarczające uprawnienia, by móc decydować o działaniach, które zostaną podjęte w celu usunięcia słabych punktów modeli.

2. Właściwe organy uwzględniają zakres, w jakim instytucja spełnia wymogi przepisów ust. 1 przy ustalaniu poziomu alfa, zgodnie z art. 284 ust. 4. Wyłącznie te instytucje, które w pełni spełniają przedmiotowe wymogi, kwalifikują się do stosowania minimalnego mnożnika.

3. Instytucja dokumentuje proces wstępnej i bieżącej walidacji swojego modelu ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta oraz obliczenia miar ryzyka wygenerowanych przez modele na tyle szczegółowo, aby umożliwić osobie trzeciej odtworzenie, odpowiednio, analizy i miar ryzyka. W dokumentacji tej określa się: częstotliwość przeprowadzania analizy weryfikacji historycznej i wszelkich innych bieżących procedur walidacji; sposób walidacji przepływów danych i portfeli oraz wykorzystywane analizy.

4. Instytucja definiuje kryteria oceny swoich modeli ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta oraz modeli dostarczających dane wejściowe do obliczania ekspozycji oraz posiada sporządzone na piśmie zasady opisujące proces identyfikacji i naprawiania niedopuszczalnych wyników.

5. Instytucja określa sposób konstruowania reprezentatywnych portfeli kontrahenta do celów walidacji modelu ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta i wygenerowanych przez niego miar ryzyka.

6. W ramach walidacji modeli ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta i ich miar ryzyka, które generują rozkład prognoz, uwzględnia się więcej niż jedną statystykę rozkładu prognoz.

Artykuł 294

Wymogi dotyczące walidacji

1. W ramach wstępnej i bieżącej walidacji swojego modelu ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta oraz jego miar ryzyka instytucja zapewnia spełnienie następujących wymogów:

a) instytucja przeprowadza weryfikacje historyczne z wykorzystaniem danych historycznych dotyczących zmian czynników ryzyka rynkowego przed uzyskaniem zezwolenia właściwych organów zgodnie z art. 283 ust. 1. W ramach takiej weryfikacji historycznej uwzględnia się szereg różnych horyzontów czasowych prognoz na przestrzeni co najmniej jednego roku, o wielu różnych datach rozpoczęcia i obejmujących szeroki zakres warunków rynkowych;

b) instytucja stosująca podejście określone w art. 285 ust. 1 lit. b) regularnie waliduje swój model, aby zbadać, czy zrealizowane ekspozycje bieżące są zgodne z prognozami dla wszystkich okresów ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia na przestrzeni jednego roku. Jeżeli niektóre transakcje w pakiecie kompensowania mają termin zapadalności krótszy niż jeden rok, a pakiet kompensowania jest bardziej wrażliwy na czynniki ryzyka bez tych transakcji, uwzględnia się to przy walidacji;

▼B

c) instytucja przeprowadza weryfikację historyczną wyników stosowania swojego modelu ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta i stosownych miar ryzyka tego modelu, jak również prognoz dotyczących czynników ryzyka rynkowego. W odniesieniu do zabezpieczonych transakcji uwzględnia się te horyzonty czasowe prognoz, które odzwierciedlają typowe okresy ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia stosowane w transakcjach zabezpieczonych lub transakcjach z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia;

d) jeżeli walidacja modelu wskazuje, że efektywna EPE jest zaniżona, instytucja podejmuje niezbędne działania, aby wyeliminować niedokładność modelu;

e) w ramach procesu wstępnej i bieżącej walidacji modelu instytucja testuje modele wyceny stosowane do obliczania ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta przy określonym scenariuszu przyszłych wstrząsów mających wpływ na czynniki ryzyka rynkowego. Modele wyceny opcji uwzględniają nieliniowy charakter wartości opcji w odniesieniu do czynników ryzyka rynkowego;

f) w modelu ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta uwzględnia się informacje charakterystyczne dla danych transakcji, niezbędne w celu agregowania ekspozycji na poziomie pakietu kompensowania. Instytucja sprawdza, czy w ramach modelu transakcje są przypisane właściwemu pakietowi kompensowania;

g) model ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta zawiera informacje charakterystyczne dla danych transakcji, tak by uwzględnić skutki uzupełniania depozytu zabezpieczającego. Bierze się w nim pod uwagę zarówno bieżącą kwotę depozytu zabezpieczającego, jak i depozyt zabezpieczający, który będzie przekazywany między kontrahentami w przyszłości. Model taki uwzględnia charakter umów o dostarczenie zabezpieczenia (jednostronnych lub dwustronnych), częstotliwość wezwań do uzupełnienia depozytu zabezpieczającego, okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia, minimalny próg ekspozycji niepodlegającej uzupełnieniu zabezpieczenia, jaki instytucja jest gotowa zaakceptować, oraz minimalną kwotę transferu. Model taki pozwala oszacować zmianę wartości wyceny przekazanego depozytu zabezpieczającego według wartości rynkowej lub stosować zasady określone w rozdziale 4;

h) częścią procesu walidacji modelu jest statyczna weryfikacja historyczna przeprowadzona na reprezentatywnych portfelach kontrahenta. Instytucja dokonuje takiej weryfikacji historycznej w regularnych odstępach czasu na reprezentatywnej grupie portfeli kontrahentów (faktycznych lub hipotetycznych). Takie reprezentatywne portfele wybiera się na podstawie stopnia ich wrażliwości na istotne czynniki ryzyka oraz kombinacje czynników ryzyka, na jakie instytucja jest narażona;

i) instytucja przeprowadza weryfikację historyczną, która ma służyć sprawdzeniu kluczowych założeń modelu ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta i stosownych miar ryzyka, w tym modelowego związku pomiędzy aspektami tego samego czynnika ryzyka oraz modelowych związków pomiędzy czynnikami ryzyka;

j) wyniki modeli ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta i ich miar ryzyka poddaje się właściwej weryfikacji historycznej. Program weryfikacji historycznej umożliwia zidentyfikowanie niezadowalających wyników miar ryzyka wygenerowanych przez model EPE;

▼B

k) instytucja waliduje swoje modele ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta i wszystkie miary ryzyka na przestrzeni horyzontów czasowych współmiernych do terminów zapadalności transakcji dla których obliczana jest ekspozycja przy zastosowaniu IMM zgodnie z art. 283;

l) instytucja regularnie testuje modele wyceny stosowane do obliczania ekspozycji kontrahenta względem odpowiednich niezależnych poziomów odniesienia w ramach procesu bieżącej walidacji modelu;

m) bieżąca walidacja używanego przez instytucję modelu ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta i stosownych miar ryzyka obejmuje ocenę adekwatności najnowszych wyników;

n) instytucja ocenia częstotliwość aktualizowania parametrów modelu ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta w ramach procesu wstępnej i bieżącej walidacji;

o) w ramach wstępnej i bieżącej walidacji modeli ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta ocenia się, czy obliczenia ekspozycji na poziomie kontrahenta i pakietu kompensowania są właściwe.

2. Po uzyskaniu uprzedniego zezwolenia właściwych organów zamiast iloczynu współczynnika alfa i efektywnej EPE można wykorzystać miarę, która jest ostrożniejsza niż wskaźnik stosowany do obliczania regulacyjnej wartości ekspozycji dla każdego kontrahenta. Stopień względnej ostrożności będzie oceniany po uzyskaniu wstępnego zatwierdzenia przez właściwe organy oraz w ramach regularnych przeglądów nadzorczych modeli EPE. Instytucja regularnie waliduje stopień ostrożności. Bieżąca ocena wyników modeli obejmuje wszystkich kontrahentów, w odniesieniu do których stosuje się dane modele.

3. Jeżeli z weryfikacji historycznej wynika, że model nie jest wystarczająco dokładny, właściwe organy cofają zezwolenie na stosowanie modelu lub nakładają odpowiednie środki w celu zapewnienia szybkiego udoskonalenia modelu.

Sekcja 7

Kompensowanie umowne

Artykuł 295

Uznawanie kompensowania umownego za ograniczające ryzyko

Zgodnie z art. 298 instytucje mogą traktować jako ograniczające ryzyko wyłącznie następujące rodzaje umów o kompensowaniu zobowiązań, o ile umowa o kompensowaniu zobowiązań została uznana przez właściwe organy zgodnie z art. 296oraz jeżeli instytucja spełnia wymogi określone w art. 297:

▼B

a) dwustronne umowy nowacji zawarte między instytucją a jej kontrahentem, zgodnie z którymi wzajemne należności i zobowiązania stron zostają automatycznie połączone w taki sposób, że każdorazowo przy odnowieniu zobowiązań określona zostaje pojedyncza kwota netto, w związku z czym powstaje nowa, pojedyncza umowa, która zastępuje wszystkie poprzednie umowy i wszystkie zobowiązania między stronami na mocy tych umów oraz jest wiążąca dla stron;

b) inne umowy dwustronne zawarte między instytucją a jej kontrahentem;

c) umowy o kompensowaniu międzyproduktowym dotyczące instytucji, które uzyskały zgodę na stosowanie metody określonej w sekcji 6 w odniesieniu do transakcji objętych zakresem tej metody. Właściwe organy przedstawiają EUNB wykaz zatwierdzonych umów o kompensowaniu międzyproduktowym.

Kompensowania transakcji dokonywanych przez różne podmioty prawne grupy nie uznaje się do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych.

Artykuł 296

Uznawanie umów o kompensowaniu zobowiązań

1. Właściwe organy uznają umowę o kompensowaniu zobowiązań wyłącznie wtedy, gdy spełnione są warunki określone w ust. 2 i, w stosownych przypadkach, w ust. 3.

2. Wszystkie umowy o kompensowaniu zobowiązań wykorzystywane przez instytucję do celów określania wartości ekspozycji w niniejszej części spełniają następujące warunki:

a) instytucja zawarła z kontrahentem umowę o kompensowaniu zobowiązań, która tworzy pojedyncze zobowiązanie prawne obejmujące wszystkie transakcje podlegające kompensowaniu i powoduje, że w przypadku niewykonania zobowiązania przez kontrahenta kwota należna instytucji lub wymagalna od niej stanowić będzie jedynie sumę netto wartości dodatnich i ujemnych poszczególnych transakcji objętych kompensowaniem, wycenionych według ich wartości rynkowej;

b) instytucja udostępniła właściwym organom pisemne opinie prawne wraz z uzasadnieniem świadczące o tym, że w przypadku zakwestionowania umowy o kompensowaniu zobowiązań na drodze sądowej należności i zobowiązania instytucji nie przekroczą należności i zobowiązań, o których mowa w lit. a). Opinia prawna zawiera odwołanie do mającego zastosowanie prawa:

(i) jurysdykcji, w której jest zarejestrowany kontrahent;

(ii) jeżeli stroną jest oddział przedsiębiorstwa, który ma siedzibę w państwie innym niż państwo, w którym zarejestrowane jest przedsiębiorstwo – jurysdykcji, w której znajduje się ten oddział;

(iii) jurysdykcji, której podlegają poszczególne transakcje objęte umową o kompensowaniu zobowiązań;

▼B

(iv) jurysdykcji, której podlegają wszelkie porozumienia lub umowy niezbędne do wykonania kompensowania umownego;

c) ryzyko kredytowe wobec każdego kontrahenta jest agregowane w celu obliczenia jednej ekspozycji prawnej w odniesieniu do transakcji z każdym kontrahentem. Taka łączna wartość jest uwzględniana przy określaniu limitu kredytowego oraz kapitału wewnętrznego;

d) umowa nie zawiera żadnej klauzuli, która – w przypadku niewykonania zobowiązania przez kontrahenta – zezwala kontrahentowi wykonującemu zobowiązania na dokonywanie jedynie ograniczonych płatności lub na niedokonywanie żadnych płatności na rzecz majątku strony niewykonującej swoich zobowiązań, nawet wówczas, gdy strona ta jest wierzycielem netto (tj. klauzula walk away).

Jeżeli którykolwiek z właściwych organów nie jest przekonany, że kompensowanie umowne ma moc prawną i jest prawnie egzekwowalne na mocy prawa obowiązującego w każdej z jurysdykcji, o których mowa w lit. b), umowy o kompensowaniu zobowiązań nie uznaje się za ograniczającą ryzyko w stosunku do żadnego z kontrahentów. Właściwe organy powiadamiają się wzajemnie w tym zakresie.

3. Opinie prawne, o których mowa w lit. b), można sporządzać poprzez odniesienie do poszczególnych rodzajów kompensowania umownego. W przypadku umów o kompensowaniu międzyproduktowym spełnia się następujące warunki dodatkowe:

a) kwota netto, o której mowa w ust. 2 lit. a), jest sumą netto dodatnich i ujemnych wartości zamknięć każdej pojedynczej dwustronnej umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań oraz dodatniej i ujemnej wartości wyceny według wartości rynkowej poszczególnych transakcji („międzyproduktowa kwota netto”);

b) w opiniach prawnych, o których mowa w ust. 2 lit. b), uwzględnia się kwestię ważności i egzekwowalności całej umowy o kompensowaniu międzyproduktowym zgodnie z jej warunkami oraz kwestię wpływu uzgodnień dotyczących kompensowania na istotne postanowienia wszelkich objętych nią poszczególnych dwustronnych umów ramowych o kompensowaniu zobowiązań.

Artykuł 297

Obowiązki instytucji

1. Instytucja ustanawia i utrzymuje procedury zapewniające monitorowanie mocy prawnej i egzekwowalności kompensowania umownego w świetle zmian w prawie stosownych jurysdykcji, o których mowa w art. 296 ust. 2 lit. b).

2. Instytucja przechowuje całość wymaganych dokumentów dotyczących jej kompensowania umownego w swoich aktach.

3. Instytucja uwzględnia skutki kompensowania przy dokonywaniu pomiaru łącznej ekspozycji każdego kontrahenta na ryzyko kredytowe i zarządza swoim CCR na podstawie tych skutków tego pomiaru.

▼B

4. W przypadku umów o kompensowaniu międzyproduktowym, o których mowa w art. 295, instytucja utrzymuje procedury zgodnie z art. 296 ust. 2 lit. c) pozwalające sprawdzić, czy każda transakcja, która ma zostać włączona do pakietu kompensowania, jest objęta opinią prawną, o której mowa w art. 296 ust. 2 lit. b).

Uwzględniając umowy o kompensowaniu międzyproduktowym, instytucja nadal przestrzega wymogów dotyczących, w stosownych przypadkach, uznawania dwustronnych umów o kompensowaniu zobowiązań oraz określonych w rozdziale 4 wymogów dotyczących uznawania ograniczenia ryzyka kredytowego, w odniesieniu do wszystkich uwzględnionych poszczególnych dwustronnych umów ramowych o kompensowaniu zobowiązań i transakcji objętych kompensowaniem.

▼M8

Artykuł 298

Skutki uznawania kompensowania za ograniczające ryzyko

Kompensowanie do celów sekcji 3–6 uznaje się według zasad określonych w tych sekcjach.

▼B

Sekcja 8

Pozycje z portfela handlowego

Artykuł 299

Pozycje z portfela handlowego

1. Do celów stosowania niniejszego artykułu załącznik II zawiera odesłanie do instrumentów pochodnych do celów przeniesienia ryzyka kredytowego zgodnie z sekcją C pkt 8 załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE.

2. Przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dla ryzyka kontrahenta w odniesieniu do pozycji z portfela handlowego instytucje stosują się do następujących zasad:

▼M8

_____

▼B

b) instytucje nie stosują uproszczonej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych określonej w art. 222 do celów uznawania skutków zabezpieczenia finansowego;

c) w przypadku transakcji odkupu oraz transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów zaksięgowanych w portfelu handlowym instytucje mogą traktować jako uznane zabezpieczenie wszystkie instrumenty finansowe i towary, które kwalifikują się do włączenia do portfela handlowego;

▼B

d) w odniesieniu do ekspozycji z tytułu instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, zaksięgowanych w portfelu handlowym, instytucje mogą traktować jako uznane zabezpieczenie towary, które kwalifikują się do włączenia do portfela handlowego;

e) do celów obliczenia korekt z tytułu zmienności, w przypadku gdy takie instrumenty finansowe lub towary, które nie są uznane zgodnie z przepisami rozdziału 4, są przekazywane w ramach pożyczki, sprzedawane lub dostarczane, bądź też są pożyczane, nabywane lub otrzymywane jako zabezpieczenie lub z innego tytułu w ramach takiej transakcji, a instytucja wykorzystuje metodę nadzorczą obliczania korekt z tytułu zmienności zgodnie z rozdziałem 4 sekcja 3, instytucje traktują takie instrumenty i towary w taki sam sposób jak papiery kapitałowe nieobjęte głównym indeksem, notowane na uznanej giełdzie;

f) jeżeli instytucja stosuje metodę własnych oszacowań korekty z tytułu zmienności zgodnie z rozdziałem 4 sekcja 3 w odniesieniu do instrumentów finansowych lub towarów, które nie są uznane zgodnie z rozdziałem 4, oblicza ona korekty z tytułu zmienności osobno dla każdej pozycji. W przypadku gdy instytucja uzyskała zgodę na zastosowanie metody modeli wewnętrznych określonej w rozdziale 4, może stosować tę metodę również w portfelu handlowym;

g) w odniesieniu do uznawania umów ramowych o kompensowaniu zobowiązań obejmujących transakcje odkupu, transakcje udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów lub inne transakcje oparte na rynku kapitałowym instytucje uznają kompensowanie dokonywane na pozycjach portfela handlowego i portfela niehandlowego wyłącznie wtedy, gdy kompensowane transakcje spełniają następujące warunki:

(i) wszystkie transakcje podlegają codziennej wycenie według wartości rynkowej;

(ii) wszelkie pozycje pożyczane, nabywane lub otrzymywane w ramach takich transakcji mogą zostać uznane jako uznane zabezpieczenie finansowe na mocy przepisów rozdziału 4 bez zastosowania przepisów lit. c)–f) niniejszego ustępu;

h) w przypadku gdy kredytowy instrument pochodny objęty portfelem handlowym stanowi część zabezpieczenia wewnętrznego, a ochronę kredytową uznano zgodnie z art. 204 niniejszego rozporządzenia, instytucje stosują jedną z poniższych metod:

(i) traktują ten kredytowy instrument pochodny w taki sposób, jakby nie istniało ryzyko kontrahenta z tytułu pozycji w tym instrumencie;

(ii) do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta uwzględniają konsekwentnie wszystkie objęte portfelem handlowym kredytowe instrumenty pochodne, stanowiące część zabezpieczenia wewnętrznego lub zakupione jako ochrona przed ekspozycją na ryzyko kredytowe kontrahenta, jeżeli ochronę kredytową traktuje się jako uznaną zgodnie z przepisami rozdziału 4.

▼B

Sekcja 9

Wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ekspozycji wobec kontrahenta centralnego

Artykuł 300

Definicje

▼M8

Do celów niniejszej sekcji i części siódmej stosuje się następujące definicje:

▼B

(1) „wyłączony z masy upadłościowej” w odniesieniu do aktywów klienta oznacza, że istnieją skuteczne uzgodnienia, które gwarantują, że aktywa te nie będą dostępne dla wierzycieli kontrahenta centralnego (CCP) lub uczestnika rozliczającego w przypadku niewypłacalności, odpowiednio, takiego kontrahenta centralnego lub uczestnika rozliczającego lub że aktywa nie będą dla uczestnika rozliczającego dostępne do celów pokrycia strat, które poniósł w wyniku niewykonania zobowiązania przez klienta lub klientów innych niż klienci, którzy dostarczyli te aktywa;

(2) „transakcja związana z kontrahentem centralnym” oznacza umowę lub transakcję wymienioną w art. 301 ust. 1 zawartą między klientem a uczestnikiem rozliczającym, która jest bezpośrednio związana z umową lub transakcją wymienioną w tym ustępie zawartą między takim uczestnikiem rozliczającym a kontrahentem centralnym;

(3) „uczestnik rozliczający” oznacza uczestnika rozliczającego zgodnie z definicją w art. 2 pkt 14 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;

(4) „klient” oznacza klienta zgodnie z definicją w art. 2 pkt 15 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 lub przedsiębiorstwo, które zawarło pośrednie uzgodnienia rozliczeniowe z uczestnikiem rozliczającym, zgodnie z art. 4 ust. 3 tego rozporządzenia;

▼M8

(5) „transakcja o charakterze gotówkowym” oznacza transakcję w gotówce, instrumentach dłużnych lub instrumentach kapitałowych, kasową transakcję walutową lub kasową transakcję towarową; transakcji odkupu oraz transakcji udzielania i zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów nie uznaje się jednak za transakcje o charakterze gotówkowym;

(6) „pośrednie uzgodnienie rozliczeniowe” oznacza uzgodnienie spełniające warunki ustanowione w art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 648/2012;

(7) „klient wyższego poziomu” oznacza podmiot świadczący usługi rozliczeniowe na rzecz klienta niższego poziomu;

(8) „klient niższego poziomu” oznacza podmiot korzystający z usług kontrahenta centralnego za pośrednictwem klienta wyższego poziomu;

(9) „wielopoziomowa struktura klientów” oznacza pośrednie uzgodnienie rozliczeniowe, w ramach którego podmiot niebędący uczestnikiem rozliczającym, który sam jest klientem uczestnika rozliczającego lub klienta wyższego poziomu, świadczy usługi rozliczeniowe na rzecz instytucji;

▼M8

(10) „niewniesiony wkład do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania” oznacza wkład, który instytucja pełniąca rolę uczestnika rozliczającego zobowiązała się na mocy umowy przekazać na rzecz kontrahenta centralnego po wyczerpaniu przez niego jego funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania w celu pokrycia strat, które kontrahent centralny poniósł w wyniku niewykonania zobowiązania przez co najmniej jednego ze swoich uczestników rozliczających;

(11) „w pełni gwarantowana transakcja udzielenia lub zaciągnięcia pożyczki depozytu” oznacza w pełni zabezpieczoną transakcję rynku pieniężnego, w ramach której dwóch kontrahentów wymienia się depozytami, a kontrahent centralny pełni rolę pośrednika między nimi, aby zapewnić wywiązanie się przez nich ze spoczywających na nich zobowiązań płatniczych.

Artykuł 301

Zakres przedmiotowy

1. Niniejsza sekcja ma zastosowanie do poniższych umów i transakcji przez cały okres, gdy pozostają one nierozliczone z kontrahentem centralnym:

a) kontrakty na instrumenty pochodne wymienione w załączniku II oraz kredytowe instrumenty pochodne;

b) transakcje finansowane z użyciem papierów wartościowych i w pełni gwarantowane transakcje udzielenia lub zaciągnięcia pożyczki depozytu; oraz

c) transakcje z długim terminem rozliczenia.

Niniejsza sekcja nie ma zastosowania do ekspozycji z tytułu rozliczenia transakcji o charakterze gotówkowym. Instytucje stosują podejście ustanowione w tytule V w odniesieniu do ekspozycji z tytułu transakcji wynikających z takich transakcji oraz wagę ryzyka w wysokości 0 % w odniesieniu do wkładów do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania obejmujących wyłącznie takie transakcje. Instytucje stosują podejście określone w art. 307 w odniesieniu do wkładów do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania obejmujących, obok transakcji o charakterze gotówkowym, dowolne z umów wymienionych w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

2. Do celów niniejszej sekcji zastosowanie mają następujące wymogi:

a) początkowy depozyt zabezpieczający nie obejmuje wkładów na rzecz kontrahenta centralnego wynikających z uzgodnień dotyczących wzajemnego podziału strat;

b) początkowy depozyt zabezpieczający obejmuje zabezpieczenie zdeponowane przez instytucję pełniącą rolę uczestnika rozliczającego lub przez klienta, którego kwota przekracza minimalną kwotę wymaganą przez, odpowiednio, kontrahenta centralnego lub instytucję pełniącą rolę uczestnika rozliczającego, pod warunkiem że kontrahent centralny lub instytucja pełniąca rolę uczestnika rozliczającego może, w stosownych przypadkach, uniemożliwić instytucji pełniącej rolę uczestnika rozliczającego lub klientowi wycofanie takiej nadwyżki zabezpieczenia;

c) jeżeli kontrahent centralny korzysta z początkowego depozytu zabezpieczającego w celu podziału strat między swoich uczestników rozliczających, instytucje pełniące rolę uczestników rozliczających traktują ten początkowy depozyt zabezpieczający jako wkład do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania.

▼B

Artykuł 302

Monitorowanie ekspozycji wobec kontrahentów centralnych

1. Instytucje monitorują wszystkie swoje ekspozycje wobec kontrahentów centralnych i określają procedury służące regularnemu przekazywaniu informacji na temat tych ekspozycji kadrze kierowniczej wyższego szczebla oraz właściwemu komitetowi lub właściwym komitetom organu zarządzającego.

▼M8

2. Za pomocą odpowiedniej analizy scenariuszy i odpowiednich testów warunków skrajnych instytucje oceniają, czy poziom funduszy własnych utrzymywanych względem ekspozycji wobec kontrahenta centralnego, w tym ewentualnych przyszłych lub warunkowych ekspozycji na ryzyko kredytowe, ekspozycji wynikających z wkładów do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania oraz – w przypadku gdy instytucja pełni rolę uczestnika rozliczającego – ekspozycji wynikających z ustaleń umownych określonych w art. 304, jest odpowiednio powiązany z rodzajami ryzyka nieodłącznie związanymi z tymi ekspozycjami.

Artykuł 303

Traktowanie ekspozycji uczestników rozliczających wobec kontrahentów centralnych

1. Instytucja pełniąca rolę uczestnika rozliczającego – dla własnych celów albo jako pośrednik finansowy między klientem a kontrahentem centralnym – oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu swoich ekspozycji wobec kontrahenta centralnego w następujący sposób:

a) stosuje podejście określone w art. 306 w odniesieniu do swoich ekspozycji z tytułu transakcji wobec kontrahenta centralnego;

b) stosuje podejście określone w art. 307 w odniesieniu do wniesionego przez siebie wkładu do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania wobec kontrahenta centralnego.

2. Do celów ust. 1 suma wymogów w zakresie funduszy własnych danej instytucji z tytułu jej ekspozycji wobec kwalifikującego się kontrahenta centralnego wynikających z ekspozycji z tytułu transakcji oraz wkładu do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania jest ograniczona górnym pułapem w wysokości odpowiadającej sumie wymogów w zakresie funduszy własnych, które miałyby zastosowanie do tych samych ekspozycji, gdyby dany kontrahent centralny był niekwalifikującym się kontrahentem centralnym.

▼B

Artykuł 304

Traktowanie ekspozycji uczestników rozliczających wobec klienta

▼M8

1. Instytucja pełniąca rolę uczestnika rozliczającego, która w tym charakterze działa jako pośrednik finansowy między klientem a kontrahentem centralnym, oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu swoich transakcji związanych z kontrahentem centralnym przeprowadzanych z klientem zgodnie z sekcją 1–8 niniejszego rozdziału, sekcją 4 rozdziału 4 niniejszego tytułu oraz tytułem VI, stosownie do przypadku.

▼B

2. Jeżeli instytucja pełniąca rolę uczestnika rozliczającego zawiera z klientem innego uczestnika rozliczającego ustalenia umowne, które ułatwiają, zgodnie z art. 48 ust. 5 i 6 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, przeniesienie pozycji i zabezpieczeń, o których mowa w art. 305 ust. 2 lit. b) niniejszego rozporządzenia, na rzecz tego klienta, a te ustalenia umowne rodzą zobowiązanie warunkowe dla tej instytucji, instytucja ta do takiego zobowiązania warunkowego może przypisać wartość ekspozycji wynoszącą zero.

▼M8

3. Jeżeli instytucja pełniąca rolę uczestnika rozliczającego stosuje metody określone w sekcji 3 lub 6 niniejszego rozdziału przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych dla swoich ekspozycji, zastosowanie mają następujące przepisy:

a) na zasadzie odstępstwa od art. 285 ust. 2 instytucja może stosować okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia wynoszący co najmniej pięć dni roboczych w odniesieniu do swoich ekspozycji wobec klienta;

b) instytucja stosuje okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia wynoszący co najmniej 10 dni roboczych w odniesieniu do swoich ekspozycji wobec kontrahenta centralnego;

c) na zasadzie odstępstwa od art. 285 ust. 3, jeżeli pakiet kompensowania uwzględniony w obliczeniach spełnia warunek określony w lit. a) tego ustępu, instytucja może pominąć ograniczenie ustanowione w tej literze, o ile pakiet kompensowania nie spełnia warunku określonego w lit. b) tego ustępu i nie obejmuje transakcji spornych ani opcji egzotycznych;

d) jeżeli kontrahent centralny utrzymuje zmienny depozyt zabezpieczający w odniesieniu do danej transakcji, a zabezpieczenie ustanowione przez instytucję nie podlega ochronie na wypadek niewypłacalności kontrahenta centralnego, instytucja stosuje okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia odpowiadający jednemu rokowi lub rezydualnemu terminowi zapadalności transakcji, w zależności od tego, który z tych okresów jest krótszy, przy czym okres ten musi wynosić przynajmniej 10 dni roboczych.

4. Na zasadzie odstępstwa od art. 281 ust. 2 lit. i), jeżeli instytucja pełniąca rolę uczestnika rozliczającego korzysta z metody określonej w sekcji 4 do obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu swoich ekspozycji wobec klienta, może ona na potrzeby tych obliczeń zastosować współczynnik terminu zapadalności w wysokości 0,21.

5. Na zasadzie odstępstwa od art. 282 ust. 4 lit. d), jeżeli instytucja pełniąca rolę uczestnika rozliczającego korzysta z metody określonej w sekcji 5 do obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu swoich ekspozycji wobec klienta, instytucja ta może zastosować na potrzeby tych obliczeń współczynnik terminu zapadalności w wysokości 0,21.

6. Instytucja pełniąca rolę uczestnika rozliczającego może stosować obniżoną wartość ekspozycji, której dotyczy niewykonanie zobowiązania, obliczoną zgodnie z ust. 3, 4 i 5 do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z tytułem VI.

7. Instytucja pełniąca rolę uczestnika rozliczającego, która pobiera zabezpieczenie od klienta na potrzeby transakcji związanej z kontrahentem centralnym i która przekazuje to zabezpieczenie kontrahentowi centralnemu, może uznać to zabezpieczenie w celu obniżenia wartości swojej ekspozycji wobec klienta w ramach tej transakcji związanej z kontrahentem centralnym.

W przypadku wielopoziomowej struktury klientów metodę opisaną w akapicie pierwszym można stosować na każdym poziomie tej struktury.

▼B

Artykuł 305

Traktowanie ekspozycji klientów

▼M8

1. Instytucja będąca klientem oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu swoich transakcji związanych z kontrahentem centralnym przeprowadzanych ze swoim uczestnikiem rozliczającym zgodnie z sekcjami 1–8 niniejszego rozdziału, sekcją 4 rozdziału 4 niniejszego tytułu i tytułem VI, stosownie do przypadku.

▼B

2. Bez uszczerbku dla podejścia określonego w ust. 1, w przypadku gdy instytucja jest klientem, może ona obliczać wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu swoich ekspozycji z tytułu transakcji w odniesieniu do transakcji związanych z kontrahentem centralnym przeprowadzanych z uczestnikiem rozliczającym zgodnie z art. 306, pod warunkiem że spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) pozycje i aktywa tej instytucji związane z przedmiotowymi transakcjami są odróżnione i wyodrębnione, zarówno na poziomie uczestnika rozliczającego, jak i kontrahenta centralnego, w stosunku do pozycji i aktywów zarówno uczestnika rozliczającego, jak i pozostałych klientów tego uczestnika rozliczającego, a wspomniane pozycje i aktywa są w wyniku tego odróżnienia i wyodrębnienia wyłączone z masy upadłościowej w przypadku niewykonania zobowiązania lub niewypłacalności dotyczących uczestnika rozliczającego lub jego innego klienta lub klientów;

b) odnośne przepisy, regulacje, zasady i ustalenia umowne mające zastosowanie do takiej instytucji bądź kontrahenta centralnego lub dla nich wiążące ułatwiają przeniesienie pozycji klienta związanych z tymi umowami i transakcjami oraz odpowiednich zabezpieczeń na innego uczestnika rozliczającego w odnośnym okresie ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia w przypadku niewykonania zobowiązania przez pierwotnego uczestnika rozliczającego lub jego niewypłacalności. W takiej sytuacji pozycje klienta i odpowiednie zabezpieczenia są przenoszone po wartości rynkowej, chyba że klient zwróci się o rozliczenie danej pozycji po wartości rynkowej;

▼M8

c) klient przeprowadził dostatecznie szczegółową weryfikację prawną potwierdzającą, że uzgodnienia służące zapewnieniu spełnienia warunku ustanowionego w lit. b) są zgodne z prawem, ważne, wiążące i egzekwowalne zgodnie z odpowiednimi przepisami obowiązującymi w stosownej jurysdykcji lub w stosownych jurysdykcjach, i zapewnił aktualność wyników tej weryfikacji;

▼B

d) kontrahent centralny jest kwalifikującym się kontrahentem centralnym.

▼M8

Gdy instytucja ocenia, czy spełnia warunek ustanowiony w akapicie pierwszym lit. b), może wziąć pod uwagę wszelkie ewidentne wcześniejsze przypadki przeniesienia pozycji klienta i odpowiedniego zabezpieczenia na poziomie kontrahenta centralnego oraz wszelkie deklaracje podmiotów prowadzących działalność w tym sektorze świadczące o zamiarze kontynuowania tej praktyki.

▼M8

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 niniejszego artykułu, jeżeli instytucja będąca klientem nie spełnia warunku ustanowionego w lit. a) tego ustępu, ponieważ nie jest chroniona przed stratami w przypadku, gdy uczestnik rozliczający i inny klient tego uczestnika rozliczającego wspólnie nie wykonają zobowiązania, pod warunkiem że spełnione są wszystkie pozostałe warunki określone w lit. a)–d) tego ustępu, instytucja może obliczyć wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu swoich ekspozycji z tytułu transakcji związanych z kontrahentem centralnym przeprowadzanych ze swoim uczestnikiem rozliczającym zgodnie z art. 306, o ile zastąpi wagę ryzyka równą 2 %, o której mowa w art. 306 ust. 1 lit. a), wagą ryzyka wynoszącą 4 %.

4. W przypadku wielopoziomowej struktury klientów instytucja będąca klientem niższego poziomu, która uzyskuje dostęp do usług kontrahenta centralnego za pośrednictwem klienta wyższego poziomu, może stosować podejście określone w ust. 2 lub 3 wyłącznie w przypadku, gdy warunki w nich ustanowione są spełnione na wszystkich szczeblach tej struktury.

▼B

Artykuł 306

Wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ekspozycji z tytułu transakcji

1. Instytucja stosuje następujące podejście do swoich ekspozycji z tytułu transakcji z kontrahentami centralnymi:

a) stosuje wagę ryzyka równą 2 % w odniesieniu do wartości ekspozycji dla wszystkich swoich ekspozycji z tytułu transakcji z kwalifikującymi się kontrahentami centralnymi;

b) stosuje wagę ryzyka wykorzystywaną w przypadku podejścia standardowego do ryzyka kredytowego określoną w art. 107 ust. 2 lit. b) do wszystkich swoich ekspozycji z tytułu transakcji z niekwalifikującymi się kontrahentami centralnymi;

▼M8

c) w przypadkach gdy instytucja pełni rolę pośrednika finansowego między klientem a kontrahentem centralnym i gdy zgodnie z warunkami transakcji związanej z kontrahentem centralnym instytucja nie jest zobowiązana do zwrotu klientowi żadnych strat poniesionych w związku ze zmianą wartości tej transakcji w przypadku niewykonania zobowiązania przez kontrahenta centralnego, instytucja ta może określić, że wartość ekspozycji z tytułu transakcji wobec kontrahenta centralnego, która odpowiada danej transakcji związanej z kontrahentem centralnym, wynosi zero;

d) w przypadkach gdy instytucja pełni rolę pośrednika finansowego między klientem a kontrahentem centralnym i gdy zgodnie z warunkami transakcji związanej z kontrahentem centralnym instytucja jest zobowiązana do zwrotu klientowi wszelkich strat poniesionych w związku ze zmianą wartości tej transakcji w przypadku niewykonania zobowiązania przez kontrahenta centralnego, instytucja ta stosuje podejście, o którym mowa w lit. a) lub b), stosownie do przypadku, w odniesieniu do ekspozycji z tytułu transakcji wobec kontrahenta centralnego, która odpowiada danej transakcji związanej z kontrahentem centralnym.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli aktywa przekazane jako zabezpieczenie do kontrahenta centralnego lub do uczestnika rozliczającego są wyłączone z masy upadłościowej w razie niewypłacalności kontrahenta centralnego, uczestnika rozliczającego lub co najmniej jednego jego innego klienta, instytucja może przypisać wartość ekspozycji równą zeru ekspozycjom na ryzyko kredytowe kontrahenta związanym z tymi aktywami.

▼M8

3. Instytucja oblicza wartości ekspozycji swoich ekspozycji z tytułu transakcji wobec kontrahenta centralnego zgodnie z sekcjami 1–8 niniejszego rozdziału i zgodnie z sekcją 4 rozdziału 4, stosownie do przypadku.

▼B

4. Instytucja oblicza kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do swoich ekspozycji z tytułu transakcji z kontrahentami centralnymi do celów art. 92 ust. 3 jako sumę wartości ekspozycji swoich ekspozycji z tytułu transakcji z kontrahentami centralnymi, obliczonych zgodnie z ust. 2 i 3 niniejszego artykułu pomnożonych przez wagę ryzyka określoną zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

▼M8

Artykuł 307

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu wkładów do funduszu kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania

Instytucja pełniąca rolę uczestnika rozliczającego stosuje następujący sposób traktowania wobec swoich ekspozycji z tytułu swoich wkładów do funduszu kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania:

a) oblicza ona wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu wniesionych przez nią z góry wkładów do funduszu kwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania zgodnie z metodą określoną w art. 308;

b) oblicza ona wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu jej wniesionych z góry wkładów oraz jej niewniesionych wkładów do funduszu niekwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania zgodnie z metodą określoną w art. 309;

c) oblicza ona wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu jej niewniesionych wkładów do funduszu kwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania zgodnie z metodą określoną w art. 310.

▼B

Artykuł 308

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu wniesionych z góry wkładów do funduszu kwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania

1. Wartość ekspozycji dla wniesionego z góry wkładu instytucji do funduszu kwalifikującego się kontrahenta centralnego (DF_i) na wypadek niewykonania zobowiązania stanowi wpłaconą kwotę lub odpowiada wartości rynkowej aktywów dostarczonych przez tę instytucję pomniejszonej o każdą kwotę tego wkładu, którą kwalifikujący się kontrahent centralny wykorzystał w celu absorpcji swoich strat wynikających z niewykonania zobowiązania przez jednego lub więcej jego uczestników rozliczających.

▼M8

2. Instytucja oblicza wymóg w zakresie funduszy własnych w celu pokrycia ekspozycji z tytułu wniesionego przez siebie z góry wkładu w następujący sposób:

$$K_i = \max\left\{K_{CCP} \cdot \frac{DF_i}{DF_{CCP} + DF_{CM}},\ 8\% \cdot 2\% \cdot DF_i\right\}$$

gdzie:

K_i = wymóg w zakresie funduszy własnych;

▼M8

i = indeks oznaczający uczestnika rozliczającego;

K_{CCP} = kapitał hipotetyczny kwalifikującego się kontrahenta centralnego podany do wiadomości instytucji przez kwalifikującego się kontrahenta centralnego zgodnie z art. 50c rozporządzenia (UE) nr 648/2012;

DF_i = wniesiony z góry wkład;

DF_{CCP} = wniesione z góry zasoby finansowe kontrahenta centralnego podane do wiadomości instytucji przez kontrahenta centralnego zgodnie z art. 50c rozporządzenia (UE) nr 648/2012; oraz

DF_{CM} = suma wkładów wniesionych z góry przez wszystkich uczestników rozliczających kwalifikującego się kontrahenta centralnego podana do wiadomości instytucji przez kwalifikującego się kontrahenta centralnego zgodnie z art. 50c rozporządzenia (UE) nr 648/2012.

3. Instytucja oblicza kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem dla ekspozycji z tytułu wkładu wniesionego przez siebie z góry do funduszu kwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania do celów art. 92 ust. 3 jako wymogi w zakresie funduszy własnych obliczone zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu i pomnożone przez 12,5.

_____

Artykuł 309

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu wniesionych z góry wkładów do funduszu niekwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania oraz z tytułu niewniesionych wkładów na rzecz niekwalifikującego się kontrahenta centralnego

1. Instytucja stosuje następujący wzór do obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych dla ekspozycji z tytułu wniesionych przez siebie z góry wkładów do funduszu niekwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania oraz z tytułu niewniesionych wkładów na rzecz takiego kontrahenta centralnego:

$$K = DF + UC$$

gdzie:

K = wymóg w zakresie funduszy własnych;

DF = wniesione z góry wkłady do funduszu niekwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania; oraz

UC = niewniesione wkłady do funduszu niekwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania.

2. Instytucja oblicza kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem dla ekspozycji z tytułu wniesionego przez siebie wkładu do funduszu niekwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania do celów art. 92 ust. 3 jako wymogi w zakresie funduszy własnych obliczone zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu i pomnożone przez 12,5.

▼M8

Artykuł 310

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu niewniesionych wkładów do funduszu kwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania

Instytucja stosuje wagę ryzyka w wysokości 0 % w odniesieniu do swoich niewniesionych wkładów do funduszu kwalifikującego się kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania.

Artykuł 311

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, którzy przestali spełniać pewne warunki

1. Instytucje stosują podejście określone w niniejszym artykule, jeżeli dowiedzą się z publicznego ogłoszenia lub powiadomienia ze strony organu właściwego dla kontrahenta centralnego, z którego korzystają te instytucje, lub od samego kontrahenta centralnego o tym, że przestanie on spełniać warunki zezwolenia lub uznania, stosownie do przypadku.

2. W przypadku spełnienia warunku określonego w ust. 1 instytucje – w ciągu trzech miesięcy od momentu, w którym dowiedziały się o sytuacji określonej w tym ustępie, lub wcześniej, jeżeli wymagają tego organy właściwe dla tych instytucji – podejmują następujące czynności względem swoich ekspozycji wobec tego kontrahenta centralnego:

a) stosują podejście określone w art. 306 ust. 1 lit. b) względem swoich ekspozycji z tytułu transakcji wobec tego kontrahenta centralnego;

b) stosują podejście określone w art. 309 względem swoich wniesionych z góry wkładów do funduszu tego kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania oraz względem swoich niewniesionych wkładów na rzecz tego kontrahenta centralnego;

c) traktują swoje ekspozycje wobec tego kontrahenta centralnego, inne niż ekspozycje wymienione w lit. a) i b) niniejszego ustępu, jako ekspozycje wobec przedsiębiorstwa zgodnie z metodą standardową dotyczącą ryzyka kredytowego określoną w rozdziale 2.

▼M17

TYTUŁ III

WYMÓG W ZAKRESIE FUNDUSZY WŁASNYCH Z TYTUŁU RYZYKA OPERACYJNEGO

ROZDZIAŁ 1

Obliczanie wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego

Artykuł 311a

Definicje

Do celów niniejszego tytułu stosuje się następujące definicje:

1) „zdarzenie ryzyka operacyjnego” oznacza każde zdarzenie związane z ryzykiem operacyjnym, które powoduje stratę lub wiele strat w ciągu jednego lub wielu lat obrachunkowych;

2) „zagregowana strata brutto” oznacza sumę wszystkich strat brutto związanych z tym samym zdarzeniem ryzyka operacyjnego w okresie jednego roku obrachunkowego lub wielu lat obrachunkowych;

3) „zagregowana strata netto” oznacza sumę wszystkich strat netto związanych z tym samym zdarzeniem ryzyka operacyjnego w okresie jednego roku obrachunkowego lub wielu lat obrachunkowych;

▼M17

4) „straty pogrupowane” oznaczają wszystkie straty operacyjne spowodowane wspólnym czynnikiem bazowym lub wspólną pierwotną przyczyną, które to straty można zgrupować w jedno zdarzenie ryzyka operacyjnego.

Artykuł 312

Wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego

Wymogiem w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego jest element wskaźnika biznesowego obliczany zgodnie z art. 313.

Artykuł 313

Wskaźnik biznesowy skorygowany o współczynniki krańcowe

Instytucje obliczają swój wskaźnik biznesowy skorygowany o współczynniki krańcowe zgodnie z następującym wzorem:

$$BIC = \begin{cases} 0{,}12 \cdot BI, & gdy\ BI \leq 1 \\ 0{,}12 + 0{,}15 \cdot (BI - 1), & gdy\ 1 < BI \leq 30 \\ 4{,}47 + 0{,}18 \cdot (BI - 30), & gdy\ BI > 30 \end{cases}$$

gdzie:

BIC = wskaźnik biznesowy skorygowany o współczynniki krańcowe;

BI = wskaźnik biznesowy wyrażony w miliardach euro, obliczony zgodnie z art. 314.

Artykuł 314

Wskaźnik biznesowy

1. Instytucje obliczają swój wskaźnik biznesowy zgodnie z następującym wzorem:

$$BI = ILDC + SC + FC$$

gdzie:

BI = wskaźnik biznesowy, wyrażony w miliardach euro;

ILDC = składnik dotyczący odsetek, leasingu i dywidendy, wyrażony w miliardach euro i obliczony zgodnie z ust. 2;

SC = składnik dotyczący usług, wyrażony w miliardach euro i obliczony zgodnie z ust. 5;

FC = składnik finansowy, wyrażony w miliardach euro i obliczony zgodnie z ust. 6.

2. Do celów ust. 1 składnik dotyczący odsetek, leasingu i dywidendy oblicza się zgodnie z następującym wzorem:

▼**M17**

$$ILDC = min(IC, 0{,}0225 \cdot AC) + DC$$

gdzie:

ILDC = składnik dotyczący odsetek, leasingu i dywidendy;

IC = składnik dotyczący odsetek, który odpowiada przychodom odsetkowym instytucji pochodzącym z wszystkich aktywów finansowych i pozostałym przychodom odsetkowym, w tym przychodom finansowym z leasingu finansowego i przychodom z leasingu operacyjnego oraz zyskom z aktywów będących przedmiotem leasingu, pomniejszonym o koszty odsetkowe instytucji z tytułu wszystkich zobowiązań finansowych i pozostałe koszty odsetkowe, w tym koszty odsetkowe związane z leasingiem finansowym i operacyjnym, amortyzację i utratę wartości aktywów będących przedmiotem leasingu operacyjnego oraz straty z tego tytułu, obliczonym jako roczna średnia wartości bezwzględnych różnicy z trzech ostatnich lat obrachunkowych;

AC = składnik dotyczący aktywów, który jest sumą brutto wszystkich niespłaconych kredytów, jej zaliczek, oprocentowanych papierów wartościowych, w tym obligacji skarbowych, oraz aktywów będących przedmiotem leasingu, obliczoną jako roczna średnia z trzech ostatnich lat obrachunkowych na podstawie kwot na koniec każdego z tych lat obrachunkowych;

DC = składnik dotyczący dywidendy, który odpowiada przychodom instytucji z tytułu dywidendy z inwestycji w akcje i fundusze nieobjęte konsolidacją w sprawozdaniach finansowych instytucji, w tym przychodom z tytułu dywidendy od jednostek zależnych, stowarzyszonych i spółek joint venture nieobjętych konsolidacją, obliczonym jako roczna średnia z trzech ostatnich lat obrachunkowych.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 unijna instytucja dominująca może, do dnia 31 grudnia 2027 r., zwrócić się do organu sprawującego nadzór skonsolidowany o zezwolenie na obliczanie oddzielnego składnika dotyczącego odsetek, leasingu i dywidendy dla dowolnej z jej konkretnych instytucji zależnych oraz na dodanie wyniku tego obliczenia do składnika dotyczącego odsetek, leasingu i dywidendy obliczonego, na zasadzie skonsolidowanej, dla pozostałych podmiotów należących do grupy, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) działalność odnośnych jednostek zależnych w zakresie bankowości detalicznej lub bankowości komercyjnej stanowi większość ich działalności;

b) znacząca część działalności odnośnych jednostek zależnych w zakresie bankowości detalicznej lub bankowości komercyjnej dotyczy kredytów obciążonych dużym prawdopodobieństwem niewykonania zobowiązania;

c) zastosowanie odstępstwa stanowi odpowiednią podstawę do obliczania wymogu unijnej instytucji dominującej w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego.

Zezwolenie i jego warunki są po udzieleniu co dwa lata poddawane ponownej ocenie przez organ sprawujący nadzór.

Organ sprawujący nadzór skonsolidowany powiadamia EUNB niezwłocznie po udzieleniu, potwierdzeniu *lub* cofnięciu takiego zezwolenia.

▼M17

Do dnia 31 grudnia 2031 r. EUNB przedstawi Komisji sprawozdanie na temat stosowania i zasadności odstępstwa, o którym mowa w akapicie pierwszym, uwzględniając w szczególności konkretne modele biznesowe oraz adekwatność powiązanego wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego. Na podstawie tego sprawozdania i z należytym uwzględnieniem odnośnych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego Komisja w stosownych przypadkach przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy do dnia 31 grudnia 2032 r.

4. Do dnia 31 grudnia 2027 r. lub do czasu wydania przez organ sprawujący nadzór skonsolidowany zezwolenia zgodnie z ust. 3, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej, unijna instytucja dominująca, której udzielono zezwolenia na stosowanie alternatywnej metody standardowej do swoich linii biznesowych bankowości detalicznej i bankowości komercyjnej w celu obliczenia wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego, może – po poinformowaniu swojego organu sprawującego nadzór skonsolidowany – nadal stosować alternatywną metodę standardową określoną w niniejszym rozporządzeniu w jego brzmieniu obowiązującym w dniu 8 lipca 2024 r. do celów obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego związanego z tymi dwiema liniami biznesowymi i zgodnie z zakresem obowiązującego zezwolenia.

5. Do celów ust. 1 składnik dotyczący usług oblicza się zgodnie z następującym wzorem:

$$SC = max\ (OI,\ OE) + max\ (FI,\ FE)$$

gdzie:

SC = składnik dotyczący usług;

OI = pozostałe przychody operacyjne, które odpowiadają rocznej średniej przychodu instytucji z trzech ostatnich lat obrachunkowych pochodzącego ze zwykłych operacji bankowych nieuwzględnionych w innych pozycjach wskaźnika biznesowego, jednak o podobnym charakterze;

OE = pozostałe koszty operacyjne, które odpowiadają rocznej średniej kosztów i strat poniesionych przez instytucję w trzech ostatnich latach obrachunkowych w związku ze zwykłymi operacjami bankowymi nieuwzględnionymi w innych pozycjach wskaźnika biznesowego, jednak o podobnym charakterze, a także w związku ze zdarzeniami ryzyka operacyjnego;

FI = składnik dotyczący przychodów z tytułu opłat i prowizji, który odpowiada rocznej średniej przychodu instytucji z trzech ostatnich lat obrachunkowych uzyskanego z tytułu doradztwa i świadczenia usług, w tym przychodu uzyskanego przez instytucję jako podmiot świadczący usługi finansowe na zasadzie outsourcingu;

FE = składnik dotyczący kosztów z tytułu opłat i prowizji, który odpowiada rocznej średniej wydatków instytucji z trzech ostatnich lat obrachunkowych poniesionych z tytułu korzystania z doradztwa i usług, w tym opłat z tytułu outsourcingu poniesionych przez instytucję za świadczenie usług finansowych, jednak z wyłączeniem opłat z tytułu outsourcingu uiszczonych w związku ze świadczeniem usług innych niż finansowe.

▼M17

Z zastrzeżeniem otrzymania uprzedniego zezwolenia właściwego organu i w zakresie, w jakim w ramach instytucjonalnego systemu ochrony istnieją właściwe i jednolicie określone systemy monitorowania i klasyfikowania ryzyk operacyjnych, instytucje, które są członkami instytucjonalnego systemu ochrony, spełniające wymogi art. 113 ust. 7, mogą obliczać składnik dotyczący usług po odliczeniu wszelkich przychodów uzyskanych od instytucji lub kosztów poniesionych na rzecz instytucji, które są członkami tego samego instytucjonalnego systemu ochrony. Członkowie instytucjonalnego systemu ochrony wspólnie ponoszą wszelkie straty wynikające z powiązanych ryzyk operacyjnych.

6. Do celów ust. 1 składnik finansowy oblicza się zgodnie z następującym wzorem:

$$FC = TC + BC$$

gdzie:

FC = składnik finansowy;

TC = składnik dotyczący portfela handlowego, który odpowiada rocznej średniej bezwzględnych wartości z trzech ostatnich lat obrachunkowych – stosownie do przypadku – zysku lub straty netto w portfelu handlowym instytucji, określonym – w zależności od przypadku – zgodnie ze standardami rachunkowości albo zgodnie z częścią trzecią tytuł I rozdział 3, w tym z tytułu aktywów i zobowiązań obrotowych, rachunkowości zabezpieczeń oraz różnic kursowych;

BC = składnik dotyczący portfela bankowego, który odpowiada rocznej średniej bezwzględnych wartości – stosownie do przypadku – zysku lub straty netto w portfelu bankowym instytucji z trzech ostatnich lat obrachunkowych, w tym z tytułu składników aktywów finansowych oraz zobowiązań finansowych wycenianych według wartości godziwej przez wynik finansowy, z tytułu rachunkowości zabezpieczeń, różnic kursowych, jak również zrealizowanych zysków i strat z tytułu aktywów i zobowiązań finansowych niewycenianych według wartości godziwej przez wynik finansowy.

7. Do obliczenia swojego wskaźnika biznesowego instytucje nie stosują żadnego z następujących elementów:

a) przychodów ani kosztów z działalności ubezpieczeniowej lub reasekuracyjnej;

b) składek zapłaconych ani płatności otrzymanych z tytułu zakupionych polis ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych;

c) kosztów administracyjnych, w tym kosztów personelu, opłat outsourcingowych za świadczenie usług innych niż finansowe oraz pozostałych kosztów administracyjnych;

d) odzyskanych kwot kosztów administracyjnych, w tym odzyskanych kwot płatności w imieniu klientów;

e) wydatków na lokale i środki trwałe, z wyjątkiem sytuacji, gdy wydatki te wynikają ze zdarzeń ryzyka operacyjnego;

f) amortyzacji aktywów rzeczowych oraz wartości niematerialnych i prawnych, z wyjątkiem amortyzacji związanej z aktywami będącymi przedmiotem leasingu operacyjnego, którą uwzględnia się w kosztach leasingu finansowego i operacyjnego;

▼M17

g) rezerw ani odwrócenia rezerw, z wyjątkiem sytuacji, gdy rezerwy te dotyczą zdarzeń ryzyka operacyjnego;

h) kosztów z tytułu kapitału zakładowego płatnego na żądanie;

i) utraty wartości ani odwrócenia utraty wartości;

j) zmian wartości firmy ujmowanych w wyniku finansowym;

k) podatku dochodowego od osób prawnych.

8. Jeżeli instytucja prowadzi działalność krócej niż trzy lata, do obliczania odpowiednich składników swojego wskaźnika biznesowego wykorzystuje prognozowane dane szacunkowe, pod warunkiem że właściwy organ uzna to za zadowalające. Instytucja zaczyna stosować dane historyczne, gdy tylko będą one dostępne.

9. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:

a) składników wskaźnika biznesowego, i ich stosowania, w drodze opracowania wykazów typowych podpozycji, z uwzględnieniem międzynarodowych standardów regulacyjnych oraz, w stosownych przypadkach, granic ostrożnościowych określonych w części trzeciej tytuł I rozdział 3;

b) elementów, o których mowa w ust. 7 niniejszego artykułu.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 stycznia 2026 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

10. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia pozycji wskaźnika biznesowego w drodze przyporządkowania, w stosownych przypadkach, tych pozycji do odpowiednich komórek sprawozdawczych określonych w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2021/451 ([1]).

EUNB przedłoży Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 10 stycznia 2026 r.

Komisji powierza się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 315

Korekty wskaźnika biznesowego

1. W swoich obliczeniach wskaźnika biznesowego instytucje uwzględniają pozycje wskaźnika biznesowego dotyczące połączonych lub przejętych podmiotów lub rodzajów działalności od momentu, stosownie do przypadku, połączenia lub przejęcia oraz uwzględniają trzy ostatnie lata obrachunkowe.

([1]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/451 z dnia 17 grudnia 2020 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne do celów stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do sprawozdań nadzorczych instytucji oraz uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 680/2014 (Dz.U. L 97 z 19.3.2021, s. 1).

▼M17

2. Instytucje mogą wystąpić do właściwego organu o zezwolenie na wyłączenie ze wskaźnika biznesowego kwot dotyczących zbytych podmiotów lub rodzajów działalności.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:

a) sposobu określania przez instytucje korekt wskaźnika biznesowego, o których mowa w ust. 1 i 2;

b) warunków, na jakich właściwe organy mogą udzielić zezwolenia, o którym mowa w ust. 2;

c) harmonogramu korekt, o których mowa w ust. 2.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 stycznia 2026 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.217)

ROZDZIAŁ 2

Gromadzenie danych i zarządzanie nimi

Artykuł 316

Obliczanie rocznych strat z tytułu ryzyka operacyjnego

1. Instytucje o wskaźniku biznesowym równym co najmniej 750 mln EUR obliczają swoją roczną stratę z tytułu ryzyka operacyjnego jako sumę wszystkich strat netto w danym roku obrachunkowym obliczoną zgodnie z art. 318 ust. 1, które to straty są co najmniej równe progom danych dotyczących strat określonym w art. 319 ust. 1 lub 2.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego właściwe organy mogą zwolnić instytucje o wskaźniku biznesowym nieprzekraczającym 1 mld EUR z wymogu obliczania rocznej straty z tytułu ryzyka operacyjnego, pod warunkiem że instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że stosowanie przepisów akapitu pierwszego byłoby dla niej nadmiernie uciążliwe.

2. Do celów ust. 1 odpowiedni wskaźnik biznesowy jest równy najwyższej wartości wskaźnika biznesowego, którą instytucja zgłosiła w ośmiu ostatnich sprawozdawczych dniach odniesienia. Instytucja, która nie zgłaszała jeszcze swojego wskaźnika biznesowego, stosuje swój najbardziej aktualny wskaźnik biznesowy.

▼M17

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunku nadmiernej uciążliwości na potrzeby ust. 1.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 stycznia 2026 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 317

Zbiór danych dotyczących strat

1. Instytucje, które obliczają roczną stratę z tytułu ryzyka operacyjnego zgodnie z art. 316 ust. 1, wprowadzają rozwiązania, procesy i mechanizmy służące sporządzeniu i aktualizowaniu na bieżąco zbioru danych dotyczących strat, w którym dla każdego zarejestrowanego zdarzenia ryzyka operacyjnego gromadzone są informacje na temat kwot strat brutto, kwot odzyskanych z tytułu innego niż ubezpieczenie, kwot odzyskanych z ubezpieczenia, a także dat odniesienia i strat pogrupowanych, w tym strat wynikających z uchybień.

2. Sporządzony przez instytucję zbiór danych dotyczących strat musi uwzględniać wszystkie zdarzenia ryzyka operacyjnego związane ze wszystkimi podmiotami, które wchodzą w zakres konsolidacji, zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2.

3. Do celów ust. 1 instytucje:

a) włączają do zbioru danych dotyczących strat każde zdarzenie ryzyka operacyjnego zarejestrowane w ciągu jednego roku obrachunkowego lub wielu lat obrachunkowych;

b) stosują datę ujęcia straty do celów uwzględnienia strat związanych ze zdarzeniami ryzyka operacyjnego w zbiorze danych dotyczących strat;

c) przypisują straty i odzyskane kwoty związane ze wspólnym zdarzeniem ryzyka operacyjnego lub z powiązanymi zdarzeniami ryzyka operacyjnego rozciągniętymi w czasie oraz przekazane na rachunki w ciągu kilku lat do odpowiednich lat obrachunkowych w zbiorze danych dotyczących strat, zgodnie ze swoim podejściem księgowym.

4. Instytucje gromadzą także:

a) informacje o datach odniesienia dotyczących zdarzeń ryzyka operacyjnego, w tym:

   (i) dacie zaistnienia lub wystąpienia po raz pierwszy zdarzenia ryzyka operacyjnego („data zdarzenia”), jeżeli jest znana;

   (ii) dacie, kiedy instytucja dowiedziała się o zdarzeniu ryzyka operacyjnego („data wykrycia”);

   (iii) dacie lub datach, kiedy zdarzenie ryzyka operacyjnego doprowadziło do straty lub utworzenia rezerwy na stratę ujętej w rachunku zysków i strat instytucji („data ujęcia”);

b) informacje na temat ewentualnych kwot odzyskanych kwot straty brutto, a także informacje opisowe na temat czynników lub przyczyn zdarzenia powodującego straty.

▼M17

Poziom szczegółowości wszelkich informacji opisowych musi być współmierny do wielkości kwoty straty brutto.

5. Instytucja nie uwzględnia w zbiorze danych dotyczących strat zdarzeń ryzyka operacyjnego związanych z ryzykiem kredytowym, które są uwzględnione w kwocie ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu ryzyka kredytowego. W zbiorze danych dotyczących strat uwzględnia się zdarzenia ryzyka operacyjnego związane z ryzykiem kredytowym, ale nieuwzględnione w kwocie ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu ryzyka kredytowego.

6. Zdarzenia ryzyka operacyjnego związane z ryzykiem rynkowym traktuje się jako ryzyko operacyjne i uwzględnia w zbiorze danych dotyczących strat.

7. Na wniosek właściwego organu instytucja musi być w stanie przyporządkować swoje historyczne dane dotyczące strat wewnętrznych do rodzaju zdarzenia.

8. Do celów niniejszego artykułu instytucje zapewniają solidność, niezawodność i wydajność swoich systemów informatycznych i infrastruktury informatycznej niezbędnych do utrzymania i aktualizacji zbioru danych dotyczących strat, potwierdzając wszystkie poniższe elementy:

a) że ich systemy informatyczne i infrastruktura informatyczna są solidne i odporne, a tę solidność i odporność można utrzymać w sposób ciągły;

b) że ich systemy informatyczne i infrastruktura informatyczna podlegają procesom zarządzania konfiguracją, zmianami i wersjami;

c) w przypadku gdy instytucja zleca na zasadzie outsourcingu część czynności związanych z utrzymaniem swoich systemów informatycznych i infrastruktury informatycznej – że zapewnia się solidność, niezawodność i wydajność systemów informatycznych i infrastruktury informatycznej, potwierdzając co najmniej że:

   (i) jej systemy informatyczne i infrastruktura informatyczna są solidne i odporne, a tę solidność i odporność można utrzymać w sposób ciągły;

   (ii) proces planowania, tworzenia, testowania i wdrażania systemów informatycznych i infrastruktury informatycznej jest solidny i właściwy pod względem zarządzania projektem, zarządzania ryzykiem, ogólnego zarządzania instytucją, inżynierii, zapewniania jakości i planowania testów, modelowania i rozwoju systemów, zapewniania jakości we wszystkich działaniach, w tym przeglądów kodu i, w stosownych przypadkach, weryfikacji kodu, a także testowania, w tym akceptacji użytkowników;

   (iii) jej systemy informatyczne i infrastruktura informatyczna podlegają procesom zarządzania konfiguracją, zmianami i wersjami;

   (iv) proces planowania, tworzenia, testowania i wdrażania systemów informatycznych i infrastruktury informatycznej oraz plany awaryjne zostały zatwierdzone przez organ zarządzający lub kadrę kierowniczą wyższego szczebla oraz że organ zarządzający i kadrę kierowniczą wyższego szczebla okresowo informuje się o wydajności systemów informatycznych i infrastruktury informatycznej.

▼M17

9. Na potrzeby ust. 7 EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych ustanawiających taksonomię ryzyka w zakresie ryzyka operacyjnego, która jest zgodna ze standardami międzynarodowymi, oraz metody klasyfikacji zdarzeń straty uwzględnianych w zbiorze danych dotyczących strat w oparciu o tę taksonomię ryzyka w zakresie ryzyka operacyjnego.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 stycznia 2026 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

10. Do celów ust. 8 EUNB wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 wyjaśniające techniczne elementy niezbędne do zapewnienia solidności, niezawodności i wydajności rozwiązań w zakresie zarządzania służących utrzymywaniu zbioru danych dotyczących strat, ze szczególnym uwzględnieniem systemów i infrastruktur informatycznych.

Artykuł 318

Obliczanie straty netto i straty brutto

1. Do celów art. 316 ust. 1 instytucje obliczają stratę netto w odniesieniu do każdego zdarzenia ryzyka operacyjnego w następujący sposób:

strata netto = strata brutto – kwota odzyskana

gdzie:

strata brutto = strata związana ze zdarzeniem ryzyka operacyjnego przed odzyskaniem jakichkolwiek kwot;

kwota odzyskana = co najmniej jedno niezależne zdarzenie powiązane z pierwotnym zdarzeniem ryzyka operacyjnego, odrębne w czasie, w ramach którego od osoby trzeciej otrzymano środki lub wpływy korzyści ekonomicznych.

Instytucje na bieżąco aktualizują obliczenia straty netto dotyczące każdego konkretnego zdarzenia ryzyka operacyjnego. W tym celu instytucje aktualizują obliczenia straty netto na podstawie zaobserwowanych lub oszacowanych zmian straty brutto i kwoty odzyskanej za każdy rok z ostatnich 10 lat obrachunkowych. Jeżeli straty związane z tym samym zdarzeniem ryzyka operacyjnego odnotowuje się w ciągu wielu lat obrachunkowych w tym dziesięcioletnim przedziale czasowym, instytucja oblicza i aktualizuje:

a) stratę netto, stratę brutto i kwotę odzyskaną dla każdego roku obrachunkowego w dziesięcioletnim przedziale czasowym, w którym zarejestrowano tę stratę netto, stratę brutto i kwotę odzyskaną;

b) zagregowaną stratę netto, zagregowaną stratę brutto oraz zagregowaną kwotę odzyskaną dotyczące wszystkich odnośnych lat obrachunkowych w dziesięcioletnim przedziale czasowym.

2. Do celów ust. 1 przy obliczaniu straty brutto uwzględnia się następujące pozycje:

▼M17

a) bezpośrednie obciążenia, takie jak utrata wartości, ugody, kwoty zapłacone w celu naprawienia szkody, kary oraz odsetki za zwłokę i opłaty z tytułu obsługi prawnej, ujmowane w rachunku zysków i strat instytucji oraz odpisy z tytułu zdarzenia ryzyka operacyjnego, w tym:

(i) w przypadku gdy zdarzenie ryzyka operacyjnego dotyczy ryzyka rynkowego – koszty likwidacji pozycji rynkowych w ramach zarejestrowanej kwoty straty z tytułu pozycji ryzyka operacyjnego;

(ii) w przypadku gdy płatności dotyczą zaniedbań lub nieodpowiednich procedur instytucji – kary, odsetki, opłaty za zwłokę, opłaty z tytułu obsługi prawnej oraz podatek, z wyłączeniem pierwotnie należnej kwoty podatku, chyba że kwota ta została już uwzględniona w lit. e);

b) koszty poniesione w wyniku zdarzenia ryzyka operacyjnego, w tym wydatki zewnętrzne bezpośrednio związane ze zdarzeniem ryzyka operacyjnego oraz koszty naprawy lub odtworzenia poniesione w celu przywrócenia pozycji do stanu sprzed wystąpienia zdarzenia ryzyka operacyjnego;

c) ujęte w rachunku zysków i strat rezerwy przeznaczone na pokrycie potencjalnych skutków strat operacyjnych, w tym wynikających z uchybień;

d) straty wynikające ze zdarzeń ryzyka operacyjnego o ostatecznych skutkach finansowych, które są tymczasowo księgowane na rachunkach przejściowych lub tymczasowych, ale nie wykazano ich jeszcze w rachunku zysków i strat („straty oczekujące”);

e) negatywne skutki ekonomiczne zaksięgowane w danym roku obrachunkowym, które wynikają ze zdarzeń ryzyka operacyjnego mających wpływ na przepływy środków pieniężnych lub sprawozdania finansowe z poprzednich lat obrachunkowych („straty czasowe”).

Do celów akapitu pierwszego lit. d) istotne straty oczekujące włącza się do zbioru danych dotyczących strat w okresie proporcjonalnym do wielkości i wieku oczekującej pozycji.

Do celów akapitu pierwszego lit. e) instytucja uwzględnia w zbiorze danych dotyczących strat istotne straty czasowe, jeżeli straty te wynikają ze zdarzeń ryzyka operacyjnego, które obejmują więcej niż jeden rok obrachunkowy. W zarejestrowanej kwocie straty ujętej w pozycji ryzyka operacyjnego z danego roku obrachunkowego instytucje uwzględniają straty wynikające z korekty błędów księgowych, które wystąpiły w dowolnym poprzednim roku obrachunkowym, nawet jeżeli straty te nie dotyczą bezpośrednio osób trzecich. W przypadku gdy pojawiają się istotne straty czasowe, a zdarzenie ryzyka operacyjnego dotyczy bezpośrednio osób trzecich, w tym klientów, dostawców i pracowników instytucji, instytucja uwzględnia również oficjalną modyfikację uprzednio opublikowanych sprawozdań finansowych.

3. Do celów ust. 1 przy obliczaniu straty brutto nie uwzględnia się następujących pozycji:

a) kosztów ogólnego utrzymania umów dotyczących rzeczowych aktywów trwałych;

▼M17

b) wydatków wewnętrznych lub zewnętrznych służących usprawnieniu działalności po wystąpieniu strat z tytułu ryzyka operacyjnego, w tym modernizacji, udoskonaleń oraz inicjatyw i usprawnień w zakresie oceny ryzyka;

c) składek ubezpieczeniowych.

4. Do celów ust. 1 kwoty odzyskane wykorzystuje się do zmniejszenia strat brutto jedynie w przypadku, gdy instytucja otrzymała płatność. Wierzytelności nie uznaje się za kwoty odzyskane.

Na wniosek właściwego organu instytucja dostarcza wszelkie dokumenty niezbędne do weryfikacji płatności otrzymanych i uwzględnionych przy obliczaniu straty netto wynikającej ze zdarzenia ryzyka operacyjnego.

Artykuł 319

Progi danych dotyczących strat

1. W celu obliczenia rocznej straty wynikłej z ryzyka operacyjnego, o której mowa w art. 316 ust. 1, instytucje uwzględniają – ze zbioru danych dotyczących strat – te zdarzenia ryzyka operacyjnego, z którymi związana jest strata netto, obliczona zgodnie z art. 318, wynosząca co najmniej 20 000 EUR.

2. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 1 niniejszego artykułu oraz do celów art. 446 instytucje obliczają również roczną stratę z tytułu ryzyka operacyjnego, o której mowa w art. 316 ust. 1, uwzględniając – ze zbioru danych dotyczących strat – te zdarzenia ryzyka operacyjnego, z którymi związana jest strata netto, obliczona zgodnie z art. 318, wynosząca co najmniej 100 000 EUR.

3. W przypadku zdarzenia ryzyka operacyjnego prowadzącego do strat w okresie przekraczającym jeden rok obrachunkowy, o czym mowa w art. 318 ust. 1 akapit drugi, stratą netto, którą należy uwzględnić na potrzeby progów, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, jest zagregowana strata netto.

Artykuł 320

Wyłączenie strat

1. Instytucja może wystąpić do właściwego organu o zezwolenie na wyłączenie z obliczeń swoich rocznej straty z tytułu ryzyka operacyjnego wyjątkowych zdarzeń ryzyka operacyjnego, które nie mają już znaczenia dla profilu ryzyka instytucji, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) instytucja może wykazać w sposób zadowalający właściwy organ, że przyczyna zdarzenia ryzyka operacyjnego leżącego u podstaw strat wynikłych z ryzyka operacyjnego, już się nie powtórzy;

b) zagregowana strata netto z tytułu odpowiedniego zdarzenia ryzyka operacyjnego spełnia jeden z poniższych warunków:

   (i) stanowi co najmniej 10 % średniej rocznej straty danej instytucji z tytułu ryzyka operacyjnego, obliczonej w ciągu ostatnich 10 lat obrachunkowych i na podstawie progu, o którym mowa w art. 319 ust. 1, w przypadku gdy zdarzenie straty z tytułu ryzyka operacyjnego dotyczy rodzajów działalności, które nadal stanowią część wskaźnika biznesowego;

▼**M17**

(ii) jest związana ze zdarzeniem ryzyka operacyjnego, które odnosi się do zbywanych rodzajów działalności wyłączonych z obliczeń wskaźnika biznesowego zgodnie z art. 315 ust. 2;

c) strata z tytułu ryzyka operacyjnego figurowała w bazie danych dotyczących strat przez co najmniej jeden rok, chyba że strata z tytułu ryzyka operacyjnego dotyczy zbywanych rodzajów działalności, które wyłączono z obliczeń wskaźnika biznesowego zgodnie z art. 315 ust. 2.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) niniejszego ustępu minimalny okres jednego roku liczy się od dnia, w którym dla zdarzenia ryzyka operacyjnego ujętego w zbiorze danych dotyczących strat po raz pierwszy przekroczony został próg istotności przewidziany w art. 319 ust. 1.

2. Instytucja występująca o zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, przedstawia właściwemu organowi udokumentowane uzasadnienie wyłączenia wyjątkowego zdarzenia ryzyka operacyjnego, obejmujące:

a) opis zdarzenia ryzyka operacyjnego;

b) dowód, że strata wynikająca ze zdarzenia ryzyka operacyjnego jest wyższa od progu istotności do celów wyłączenia straty, o którym mowa w ust. 1 lit. b) ppkt (i), w tym datę, w której dla tego zdarzenia ryzyka operacyjnego próg istotności został przekroczony;

c) datę, w której dane zdarzenie ryzyka operacyjnego zostałoby wyłączone, biorąc pod uwagę minimalny okres figurowania w zbiorze danych określony w ust. 1 lit. c);

d) powód, dla którego danego zdarzenia ryzyka operacyjnego nie uważa się już za istotne dla profilu ryzyka instytucji;

e) wykazanie, że nie istnieją podobne lub rezydualne ekspozycje prawne oraz że zdarzenie ryzyka operacyjnego, które ma zostać wyłączone, nie ma znaczenia dla innych rodzajów działalności ani dla innych produktów;

f) sprawozdania z niezależnego przeglądu lub niezależnej walidacji instytucji, potwierdzające, że zdarzenie ryzyka operacyjnego nie ma już znaczenia i że nie istnieją podobne lub rezydualne ekspozycje prawne;

g) dowód, że właściwe organy w danej instytucji zatwierdziły – w ramach obowiązujących w instytucji procedur zatwierdzania – wniosek o wyłączenie zdarzenia ryzyka operacyjnego, oraz datę takiego zatwierdzenia;

h) wpływ wyłączenia zdarzenia ryzyka operacyjnego na roczną stratę z tytułu ryzyka operacyjnego.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, które właściwy organ musi ocenić zgodnie z ust. 1, w tym sposobu obliczania średniej rocznej straty wynikłej z ryzyka operacyjnego oraz specyfikacji dotyczących informacji, które należy gromadzić zgodnie z ust. 2, lub wszelkich innych informacji uznanych za niezbędne do przeprowadzenia oceny.

▼M17

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 stycznia 2027 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 321

Włączenie strat, których źródłem są podmioty lub rodzaje działalności będące przedmiotem połączenia lub przejęcia

1. Straty, których źródłem są podmioty lub rodzaje działalności będące przedmiotem połączenia lub przejęcia, uwzględnia się w zbiorze danych dotyczących strat z chwilą uwzględnienia pozycji wskaźnika biznesowego odnoszących się do tych podmiotów lub rodzajów działalności w obliczeniach wskaźnika biznesowego instytucji, zgodnie z art. 315 ust. 1. W tym celu instytucje uwzględniają straty odnotowane w okresie 10 lat przed przejęciem lub połączeniem.

2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu sprecyzowania, w jaki sposób instytucje mają określać korekty swojego zbioru danych dotyczących strat w związku z włączeniem strat, których źródłem są podmioty lub rodzaje działalności będące przedmiotem połączenia lub przejęcia, o których to stratach mowa w ust. 1.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 stycznia 2027 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 322

Kompleksowość, dokładność i jakość danych dotyczących strat

1. Instytucje dysponują strukturą i procedurami umożliwiającymi zapewnienie kompleksowości, dokładności i jakości danych dotyczących strat oraz poddanie tych danych niezależnemu przeglądowi.

2. Właściwe organy dokonują okresowo, a co najmniej raz na pięć lat, przeglądów jakości danych dotyczących strat instytucji, która oblicza roczną stratę z tytułu ryzyka operacyjnego zgodnie z art. 316 ust. 1. W przypadku instytucji o wskaźniku biznesowym przekraczającym 1 mld EUR właściwe organy przeprowadzają taki przegląd co najmniej raz na trzy lata.

▼M17

Artykuł 323

Ramy zarządzania ryzykiem operacyjnym

1. Instytucje posiadają:

a) dobrze udokumentowany system oceny ryzyka operacyjnego i zarządzania tym ryzykiem, który jest ściśle zintegrowany z procesami bieżącego zarządzania ryzykiem, stanowi integralną część procesu monitorowania i kontrolowania profilu ryzyka operacyjnego instytucji oraz w odniesieniu do którego dokonano jasnego podziału obowiązków; system oceny ryzyka operacyjnego i zarządzania nim służy określaniu ekspozycji instytucji na ryzyko operacyjne i monitorowaniu istotnych danych dotyczących ryzyka operacyjnego, w tym danych dotyczących istotnych strat;

b) funkcję zarządzania ryzykiem operacyjnym, która jest niezależna od jednostek biznesowych i operacyjnych instytucji;

c) system sprawozdawczości dla kadry kierowniczej wyższego szczebla, który udostępnia sprawozdania na temat ryzyka operacyjnego odpowiednim funkcjom w instytucji;

d) system regularnego monitorowania i sprawozdawczości w zakresie ekspozycji na ryzyko operacyjne i ponoszonych strat oraz procedury podejmowania odpowiednich działań naprawczych;

e) rutynowe procedury mające na celu zapewnienie zgodności z przepisami oraz zasady postępowania w przypadku braku zgodności;

f) regularne przeglądy procesów i systemów oceny ryzyka operacyjnego instytucji oraz zarządzania nim, przeprowadzane przez wewnętrznych lub zewnętrznych audytorów, którzy posiadają niezbędną wiedzę;

g) procesy walidacji wewnętrznej, które funkcjonują w sposób należyty i skuteczny;

h) przejrzyste i dostępne przepływy danych oraz procedury związane z systemem oceny ryzyka operacyjnego instytucji.

2. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia obowiązków wynikających z ust. 1 lit. a)–h), biorąc pod uwagę wielkość i złożoność instytucji.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 stycznia 2027 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼B

TYTUŁ IV

WYMOGI W ZAKRESIE FUNDUSZY WŁASNYCH Z TYTUŁU RYZYKA RYNKOWEGO

▼M8

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

Artykuł 325

Metody obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego

▼M17

1. Instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dla wszystkich swoich pozycji portfela handlowego oraz wszystkich swoich pozycji portfela bankowego obciążonych ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów, zgodnie z następującymi metodami:

a) alternatywną metodą standardową określoną w rozdziale 1a;

b) alternatywną metodą modeli wewnętrznych określoną w rozdziale 1b w odniesieniu do tych pozycji przypisanych do jednostki odpowiadającej za handel, dla których instytucja otrzymała zezwolenie swojego właściwego organu na stosowanie tej alternatywnej metody, jak określono w art. 325az ust. 1;

c) uproszczoną metodą standardową, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, pod warunkiem że instytucja spełnia warunki określone w art. 325a ust. 1.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego instytucja nie oblicza wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka walutowego dla pozycji portfela handlowego oraz pozycji portfela bankowego obciążonych ryzykiem walutowym, w przypadku gdy pozycje te odlicza się od funduszy własnych instytucji. Instytucja dokumentuje stosowanie odstępstwa określonego w niniejszym akapicie, w tym jego wpływ i istotność, oraz – na wniosek – udostępnia właściwemu organowi stosowne informacje.

2. Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego obliczone zgodnie z uproszczoną metodą standardową oznaczają – stosownie do przypadku – sumę następujących wymogów w zakresie funduszy własnych:

a) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka pozycji, o którym mowa w rozdziale 2, pomnożonych przez:

(i) 1,3 w przypadku ryzyka ogólnego i szczególnego związanego z pozycjami w instrumentach dłużnych, z wyłączeniem instrumentów sekurytyzacyjnych, o których to wymogach mowa w art. 337;

(ii) 3,5 w przypadku ryzyka ogólnego i szczególnego związanego z pozycjami w instrumentach kapitałowych;

▼M17

b) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka walutowego, o których to wymogach mowa w rozdziale 3, pomnożonych przez 1,2;

c) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka cen towarów, o których to wymogach mowa w rozdziale 4, pomnożonych przez 1,9;

d) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu instrumentów sekurytyzacyjnych, o których to wymogach mowa w art. 337.

3. Instytucja stosująca alternatywną metodę modeli wewnętrznych, o której mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego pozycji portfela handlowego i pozycji portfela bankowego, które są obciążone ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów, przekazuje swojemu właściwemu organowi miesięczne obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dokonane przy użyciu alternatywnej metody standardowej, o której mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, w odniesieniu do każdej jednostki odpowiadającej za handel, do której przypisano te pozycje zgodnie z art. 104b.

4. Instytucja może stosować połączenie alternatywnej metody standardowej, o której mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, oraz alternatywnej metody modeli wewnętrznych, o której mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, na stałe, pod warunkiem że łączne wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego obliczone przy użyciu alternatywnej metody modeli wewnętrznych stanowią co najmniej 10 % łącznych wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego. Na zasadzie indywidualnej instytucja nie może stosować żadnej z tych metod w połączeniu z uproszczoną metodą standardową, o której mowa w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu. Na poziomie skonsolidowanym instytucja może stosować połączenie tych trzech metod do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z art. 325b ust. 4 lit. b), o ile uproszczona metoda standardowa nie jest stosowana w połączeniu z dwiema pozostałymi metodami w ramach jednego podmiotu prawnego.

5. Instytucja nie może stosować alternatywnej metody modeli wewnętrznych, o której mowa w ust. 1 lit. b), w odniesieniu do instrumentów w swoim portfelu handlowym, które stanowią pozycje sekurytyzacyjne lub pozycje wchodzące w zakres alternatywnego korelacyjnego portfela handlowego (ACTP) określone w ust. 6, 7 i 8.

▼M8

6. Pozycje sekurytyzacyjne i kredytowe instrumenty pochodne uruchamiane n-tym niewykonaniem zobowiązania, które spełniają wszystkie następujące kryteria, włącza się do ACTP:

▼M8

a) pozycje nie są ani pozycjami resekurytyzacyjnymi, ani opcjami na transzę sekurytyzacyjną, ani żadnymi innymi instrumentami pochodnymi ekspozycji sekurytyzacyjnych, które nie dają proporcjonalnego udziału we wpływach z transzy sekurytyzacyjnej;

b) wszystkie ich instrumenty bazowe są:

(i) instrumentami jednopodmiotowymi, w tym jednopodmiotowymi kredytowymi instrumentami pochodnymi, dla których istnieje płynny rynek dwustronny;

(ii) indeksami będącymi przedmiotem zwyczajowego obrotu opartymi na instrumentach, o których mowa w ppkt (i).

Uznaje się, że rynek dwustronny istnieje wówczas, gdy występują na nim niezależne, składane w dobrej wierze oferty kupna i sprzedaży, tak że możliwe jest określenie w ciągu jednego dnia ceny racjonalnie powiązanej z ostatnią ceną sprzedaży lub bieżącymi kwotowaniami konkurencyjnych, przedstawianych w dobrej wierze, kursów kupna i sprzedaży oraz dokonanie kupna lub sprzedaży po tej cenie w stosunkowo krótkim czasie, który odpowiada obowiązującym zwyczajom handlowym.

7. Do ACTP nie włącza się pozycji z którymkolwiek z poniższych instrumentów bazowych:

a) instrumentami bazowymi, które są przypisane do kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 112 lit. h) lub i);

b) roszczeniem wobec jednostki specjalnego przeznaczenia zabezpieczonym bezpośrednio lub pośrednio pozycją, która zgodnie z ust. 6 sama nie kwalifikowałaby się do włączenia do alternatywnego ACTP.

8. Instytucje mogą włączyć do ACTP pozycje, które nie są ani pozycjami sekurytyzacyjnymi, ani kredytowymi instrumentami pochodnymi uruchamianymi n-tym niewykonaniem zobowiązania, ale które zabezpieczają inne pozycje tego portfela, pod warunkiem że płynny rynek dwustronny opisany w ust. 6 akapit drugi istnieje w odniesieniu do danego instrumentu lub jego instrumentów bazowych.

▼M17

9. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych, aby określić, w jaki sposób instytucje mają obliczać wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dotyczące pozycji portfela bankowego obciążonych ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów zgodnie z metodami określonymi w ust. 1 lit. a) i b) niniejszego artykułu przy jednoczesnym uwzględnieniu, w stosownych przypadkach, wymogów określonych w art. 104b ust. 5 i 6.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2025 r.

▼M17

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M8

Artykuł 325a

▼M17

Warunki stosowania uproszczonej metody standardowej

▼M8

1. ►M17 Instytucja może obliczać wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, stosując uproszczoną metodę standardową, o której mowa w art. 325 ust. 1 lit. c), o ile wielkość jej działalności bilansowej i pozabilansowej, która jest obciążona ryzykiem rynkowym – ustalona na podstawie oceny przeprowadzanej w odstępach comiesięcznych z wykorzystaniem danych z ostatniego dnia miesiąca – jest nie większa niż każdy z następujących progów: ◄

a) 10 % całkowitych aktywów instytucji;

b) 500 mln EUR.

2. Instytucje obliczają wielkość prowadzonej przez siebie działalności bilansowej i pozabilansowej obciążonej ryzykiem rynkowym z wykorzystaniem danych z ostatniego dnia każdego miesiąca zgodnie z następującymi wymogami:

a) uwzględnia się wszystkie pozycje przypisane do portfela handlowego, z wyjątkiem kredytowych instrumentów pochodnych, które uznaje się za wewnętrzne instrumenty zabezpieczające przed ekspozycjami na ryzyko kredytowe zaliczonymi do portfela bankowego, oraz transakcji na kredytowych instrumentach pochodnych, które doskonale kompensują ryzyko rynkowe tych wewnętrznych instrumentów zabezpieczających, zgodnie z art. 106 ust. 3;

▼M17

b) uwzględnia się wszystkie pozycje portfela bankowego obciążone ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów, z wyjątkiem pozycji, które są wyłączone z obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka walutowego zgodnie z art. 104c lub które odlicza się od funduszy własnych instytucji;

▼C8

c) wszystkie pozycje wycenia się według ich wartości rynkowych w danym dniu, z wyjątkiem pozycji, o których mowa w lit. b); jeżeli wartość rynkowa pozycji księgi handlowej nie jest dostępna w danym dniu, instytucje stosują wartość godziwą dla tej pozycji księgi handlowej w danym dniu; jeżeli wartość godziwa i wartość rynkowa pozycji księgi handlowej nie są dostępne w danym dniu, instytucje stosują ostatnią dostępną wartość rynkową lub ostatnią dostępną wartość godziwą dla tej pozycji;

▼M8

d) wszystkie pozycje portfela bankowego obciążone ryzykiem walutowym uwzględnia się jako ogólną pozycję walutową netto i wycenia zgodnie z art. 352;

e) wszystkie pozycje portfela bankowego obciążone ryzykiem cen towarów wycenia się zgodnie z art. 357 i 358;

▼M17

f) wartość bezwzględną zagregowanej pozycji długiej sumuje się z wartością bezwzględną zagregowanej pozycji krótkiej.

Do celów akapitu pierwszego znaczenie terminów „pozycja długa” i „pozycja krótka” jest takie samo, jak znaczenie określone w art. 94 ust. 3.

Do celów akapitu pierwszego wartość zagregowanej pozycji długiej (krótkiej) jest równa sumie wartości poszczególnych pozycji długich (krótkich) uwzględnionych w obliczeniach zgodnie z lit. a) i b) tego akapitu.

▼M8

3. Instytucje powiadamiają właściwe organy o obliczaniu lub zaprzestaniu obliczania przez nie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z niniejszym artykułem.

4. Instytucja, która przestaje spełniać którykolwiek z warunków określonych w ust. 1, niezwłocznie powiadamia o tym właściwy organ.

5. ►M17 Instytucje zaprzestają obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z metodą, o której mowa w art. 325 ust. 1 lit. c), w ciągu trzech miesięcy od wystąpienia jednej z następujących sytuacji: ◄

a) instytucja nie spełnia warunku określonego w ust. 1 lit. a) lub b) przez trzy kolejne miesiące; albo

b) instytucja nie spełnia warunku określonego w ust. 1 lit. a) lub b) przez ponad 6 z ostatnich 12 miesięcy.

▼M17

6. Instytucja, która zaprzestała obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego przy użyciu metody, o której mowa w art. 325 ust. 1 lit. c), może rozpocząć obliczanie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego przy użyciu tej metody tylko wówczas, gdy wykaże przed właściwym organem, że wszystkie warunki określone w ust. 1 niniejszego artykułu były spełnione nieprzerwanie przez jeden rok.

▼M8

7. Instytucje nie mogą otwierać, nabywać lub sprzedawać pozycji tylko po to, by spełnić którykolwiek z warunków określonych w ust. 1 w trakcie comiesięcznej oceny.

▼M17

_____

▼M8

Artykuł 325b

Zezwolenie dotyczące wymogów skonsolidowanych

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 i jedynie do celów obliczania pozycji netto i wymogów w zakresie funduszy własnych zgodnie z niniejszym tytułem na zasadzie skonsolidowanej instytucje mogą wykorzystywać pozycje w jednej instytucji lub przedsiębiorstwie do kompensowania pozycji w innej instytucji lub przedsiębiorstwie.

2. Instytucje mogą stosować ust. 1 wyłącznie po uzyskaniu zezwolenia właściwych organów, które wydają je, jeżeli spełnione zostaną wszystkie poniższe warunki:

a) alokacja funduszy własnych w grupie jest satysfakcjonująca;

b) warunki regulacyjne, prawne lub umowne określające działalność tych instytucji gwarantują wzajemne wsparcie finansowe w ramach grupy.

3. W przypadku przedsiębiorstw znajdujących się w państwach trzecich, oprócz warunków określonych w ust. 2 należy spełnić wszystkie poniższe warunki:

a) przedsiębiorstwom takim udzielono zezwolenia w danym państwie trzecim i przedsiębiorstwa te albo spełniają definicję instytucji kredytowej, albo są uznanymi firmami inwestycyjnymi z państwa trzeciego;

b) na zasadzie indywidualnej, przedsiębiorstwa takie spełniają wymogi w zakresie funduszy własnych równoważne wymogom określonym w niniejszym rozporządzeniu;

c) w danych państwach trzecich nie obowiązują przepisy, które mogłyby znacząco wpływać na transfer funduszy w ramach grupy.

▼M17

4. W przypadku gdy właściwy organ nie udzielił instytucji zezwolenia, o którym mowa w ust. 2, w odniesieniu do co najmniej jednej instytucji lub jednostki należących do grupy, do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z przepisami niniejszego tytułu stosuje się następujące wymogi:

a) instytucja oblicza pozycje netto i wymogi w zakresie funduszy własnych zgodnie z przepisami niniejszego tytułu dla wszystkich pozycji w instytucjach lub jednostkach należących do grupy, w odniesieniu do których instytucja uzyskała zezwolenie, o którym mowa w ust. 2, stosując sposób ujmowania określony w ust. 1;

b) instytucja oblicza pozycje netto i wymogi w zakresie funduszy własnych zgodnie z przepisami niniejszego tytułu indywidualnie dla wszystkich pozycji w każdej instytucji lub jednostce należących do grupy, w odniesieniu do których instytucja nie uzyskała zezwolenia, o którym mowa w ust. 2;

c) instytucja oblicza całkowite wymogi w zakresie funduszy własnych zgodnie z przepisami niniejszego tytułu na zasadzie skonsolidowanej, sumując kwoty obliczone w lit. a) i b) niniejszego ustępu.

Do celów obliczeń, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), instytucje i jednostki, o których tam mowa, stosują tę samą walutę sprawozdawczą, co waluta sprawozdawcza stosowana do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych grupy z tytułu ryzyka rynkowego na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z niniejszym tytułem.

▼M8

ROZDZIAŁ 1a

Alternatywna metoda standardowa

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 325c

▼M17

Zakres i struktura alternatywnej metody standardowej oraz dotyczące jej wymogi jakościowe

1. Instytucje posiadają i udostępniają właściwym organom udokumentowany zbiór wewnętrznych zasad, procedur i mechanizmów kontroli służących monitorowaniu i zapewnianiu zgodności z wymogami określonymi w niniejszym rozdziale. Wszelkie zmiany w tych zasadach, procedurach i mechanizmach kontroli zgłasza się właściwym organom w należytym czasie.

▼M8

2. Instytucje obliczają wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z alternatywną metodą standardową dla portfela zawierającego pozycje portfela handlowego lub pozycje portfela bankowego obciążone ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów, jako sumę następujących trzech elementów:

a) wymogu w zakresie funduszy własnych wyznaczonego według metody opartej na wskaźnikach wrażliwości określonej w sekcji 2;

b) wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania określonego w sekcji 5, który ma zastosowanie wyłącznie do pozycji portfela handlowego, o których mowa w tej sekcji;

c) wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rezydualnego określonego w sekcji 4, który ma zastosowanie wyłącznie do pozycji portfela handlowego, o których mowa w tej sekcji.

▼M17

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z alternatywną metodą standardową w odniesieniu do posiadanych przez instytucję własnych instrumentów dłużnych jako sumę dwóch składników, o których mowa w ust. 2 lit. a) i c). Obliczając wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego w odniesieniu do własnych instrumentów dłużnych zgodnie z metodą opartą na wskaźnikach wrażliwości, o których mowa w ust. 2 lit. a), instytucja wyłącza z tego obliczenia ryzyka z własnego spreadu kredytowego instytucji.

4. W instytucjach musi istnieć jednostka do spraw kontroli ryzyka, która jest niezależna od jednostek handlowych i podlega bezpośrednio kadrze kierowniczej wyższego szczebla. Ta jednostka do spraw kontroli ryzyka jest odpowiedzialna za projektowanie i wdrażanie alternatywnej metody standardowej. Opracowuje ona i analizuje miesięczne sprawozdania na temat wyników alternatywnej metody standardowej, a także adekwatności limitów transakcyjnych instytucji.

5. Instytucje dokonują niezależnych przeglądów alternatywnej metody standardowej, z której korzystają do celów niniejszego rozdziału i w stopniu zadowalającym właściwe organy, albo w ramach regularnego procesu kontroli wewnętrznej, albo upoważniając przedsiębiorstwo będące osobą trzecią do przeprowadzenia takiego przeglądu. Wyniki takiego przeglądu zgłasza się odpowiednim organom zarządzającym.

▼M17

Do celów akapitu pierwszego „przedsiębiorstwo będące osobą trzecią” oznacza przedsiębiorstwo, które świadczy usługi audytu lub konsultingowe na rzecz instytucji oraz które posiada personel mający wystarczające kwalifikacje w dziedzinie ryzyka rynkowego.

6. Przegląd alternatywnej metody standardowej, o którym mowa w ust. 5, obejmuje działalność zarówno jednostek handlowych, jak i niezależnej jednostki do spraw kontroli ryzyka; w ramach takiego przeglądu ocenia się co najmniej poniższe elementy:

a) wewnętrzne zasady, procedury i mechanizmy kontroli służące monitorowaniu oraz zapewnianiu zgodności z wymogami, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;

b) adekwatność dokumentacji systemu i procesów zarządzania ryzykiem oraz organizację jednostki do spraw kontroli ryzyka, o której mowa w ust. 4 niniejszego artykułu;

c) dokładność określonych w art. 325t obliczeń wskaźników wrażliwości i procesu stosowanego do wyprowadzania tych obliczeń z modeli wyceny stosowanych przez instytucję, które to wskaźniki służą jako podstawa sprawozdawczości w zakresie zysków i strat dla kadry kierowniczej wyższego szczebla;

d) proces weryfikacji, który instytucja stosuje do oceny spójności, terminowości i rzetelności źródeł danych wykorzystywanych do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego przy użyciu alternatywnej metody standardowej, w tym niezależności tych źródeł danych.

Instytucja przeprowadza przegląd, o którym mowa w akapicie pierwszym, co najmniej raz do roku lub nie rzadziej niż raz na dwa lata, jeżeli instytucja może wykazać w sposób zadowalający właściwy organ, że wielkość, znaczenie systemowe, charakter, skala i złożoność jej działalności zaliczanej do portfela handlowego uzasadnia rzadsze przeprowadzanie przeglądu.

7. Właściwe organy weryfikują, czy obliczenie, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w tym wdrożenie przez instytucję wymogów określonych w niniejszym rozdziale i w art. 325a, przeprowadzono w sposób kompletny.

8. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia metodyki oceny, zgodnie z którą właściwe organy przeprowadzają weryfikację określoną w ust. 7.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2028 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M8

Sekcja 2

Metody oparte na wskaźnikach wrażliwości do obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych

Artykuł 325d

Definicje

Do celów niniejszego rozdziału stosuje się następujące definicje:

1) „klasa ryzyka” oznacza jedną z następujących siedmiu kategorii:

   (i) ryzyko ogólne stopy procentowej;

   (ii) ryzyko spreadu kredytowego (CSR) pozycji niesekurytyzacyjnych;

   (iii) ryzyko spreadu kredytowego pozycji sekurytyzacyjnych niewłączonych do alternatywnego korelacyjnego portfela handlowego (non-ACTP CSR);

   (iv) ryzyko spreadu kredytowego pozycji sekurytyzacyjnych włączonych do alternatywnego korelacyjnego portfela handlowego (ACTP CSR);

   (v) ryzyko cen akcji;

   (vi) ryzyko cen towarów;

   (vii) ryzyko walutowe;

2) „wskaźnik wrażliwości” oznacza względną zmianę wartości danej pozycji będącą wynikiem zmiany wartości jednego z istotnych czynników ryzyka tej pozycji obliczaną przy użyciu modelu wyceny stosowanego przez daną instytucję zgodnie z sekcją 3 podsekcja 2;

3) „koszyk” oznacza podkategorię pozycji w ramach jednej klasy ryzyka, która cechuje się podobnym profilem ryzyka i do której przypisano wagę ryzyka określoną w sekcji 3 podsekcja 1.

Artykuł 325e

Elementy metody opartej na wskaźnikach wrażliwości

1. Instytucje obliczają wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z metodą opartą na wskaźnikach wrażliwości, sumując następujące trzy wymogi w zakresie funduszy własnych zgodnie z art. 325h:

a) wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta uwzględniającego ryzyko zmiany wartości instrumentu w wyniku zmian jego czynników ryzyka niezwiązanych ze zmiennością;

b) wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka vega ujmującego ryzyko zmiany wartości instrumentu w wyniku zmian jego czynników ryzyka związanych ze zmiennością;

▼M8

c) wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka zakrzywienia ujmującego ryzyko zmiany wartości instrumentu w wyniku zmian głównych czynników ryzyka niezwiązanych ze zmiennością, których nie obejmują wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta.

2. Do celów dokonywania obliczeń, o których mowa w ust. 1:

▼M12

a) wszystkie pozycje w instrumentach cechujących się opcjonalnością podlegają wymogom w zakresie funduszy własnych, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), z tytułu ryzyk innych niż egzotyczne instrumenty bazowe instrumentów, o których mowa w art. 325u ust. 2 lit. a);

b) wszystkie pozycje w instrumentach pozbawionych opcjonalności podlegają wymogom w zakresie funduszy własnych, o których mowa w ust. 1 lit. a), z tytułu ryzyk innych niż egzotyczne instrumenty bazowe instrumentów, o których mowa w art. 325u ust. 2 lit. a).

▼M8

Do celów niniejszego rozdziału za instrumenty cechujące się opcjonalnością uznaje się m.in.: opcje kupna, opcje sprzedaży, górne pułapy, dolne pułapy, opcje swapowe, opcje barierowe i opcje egzotyczne. Opcje wbudowane, takie jak opcje przedpłaty lub opcje zachowania, uznaje się za samodzielne pozycje w opcjach do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego.

Do celów niniejszego rozdziału instrumenty, których przepływy pieniężne mogą zostać przedstawione w postaci funkcji liniowej wartości referencyjnej instrumentu bazowego, uznaje się za instrumenty pozbawione opcjonalności.

▼M12

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 lit. b) instytucja może podjąć decyzję o objęciu wszystkich pozycji w instrumentach pozbawionych opcjonalności wymogami w zakresie funduszy własnych, o których mowa w ust. 1 lit. a) i c).

Instytucja, która podejmie decyzję o stosowaniu podejścia, o którym mowa w akapicie pierwszym, powiadamia o tym właściwy organ co najmniej trzy miesiące przed pierwszym zastosowaniem. Po upływie tych trzech miesięcy i pod warunkiem że właściwy organ nie wyraził sprzeciwu, instytucja może stosować przedmiotowe podejście, dopóki właściwy organ nie poinformuje tej instytucji, że nie może już tego robić.

Instytucja, która chce zaprzestać stosowania podejścia, o którym mowa w akapicie pierwszym, powiadamia o tym właściwy organ co najmniej trzy miesiące przed zaprzestaniem stosowania tego podejścia. Instytucja może zaprzestać stosowania przedmiotowego podejścia, chyba że właściwy organ wyrazi sprzeciw we wspomnianym terminie trzech miesięcy.

▼M8

Artykuł 325f

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta i ryzyka vega

1. Instytucje stosują czynniki ryzyka delta i ryzyka vega opisane w sekcji 3 podsekcja 1 do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta i ryzyka vega.

2. Przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta i ryzyka vega instytucje stosują procedurę określoną w ust. 3–8.

▼M8

3. Dla każdej klasy ryzyka wskaźnik wrażliwości wszystkich instrumentów objętych wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta lub ryzyka vega dla wszystkich mających zastosowanie czynników ryzyka delta lub ryzyka vega wchodzących w zakres tej klasy ryzyka oblicza się, stosując odpowiednie wzory przedstawione w sekcji 3 podsekcja 2. Jeżeli wartość danego instrumentu zależy od kilku czynników ryzyka, wskaźnik wrażliwości ustala się odrębnie dla każdego czynnika ryzyka.

4. Wskaźniki wrażliwości przypisuje się do jednego z koszyków „b” w ramach każdej klasy ryzyka.

5. W ramach każdego koszyka „b” kompensuje się dodatnie i ujemne wskaźniki wrażliwości dla tego samego czynnika ryzyka, dzięki czemu uzyskuje się wskaźniki wrażliwości netto (s_k) dla każdego czynnika ryzyka k wchodzącego w skład danego koszyka.

6. Wskaźniki wrażliwości netto dla każdego czynnika ryzyka wchodzącego w skład poszczególnych koszyków mnoży się przez odpowiednie wagi ryzyka określone w sekcji 6, dzięki czemu uzyskuje się ważone wskaźniki wrażliwości dla każdego czynnika ryzyka wchodzącego w skład tego koszyka zgodnie z następującym wzorem:

$$WS_k = RW_k \cdot s_k$$

gdzie:

WS_k = ważone wskaźniki wrażliwości;

RW_k = wagi ryzyka; oraz

s_k = czynnik ryzyka.

7. Ważone wskaźniki wrażliwości dla poszczególnych czynników ryzyka wchodzących w skład poszczególnych koszyków sumuje się zgodnie z poniższym wzorem, gdzie dolny pułap wartości pierwiastka kwadratowego wynosi zero, dzięki czemu uzyskuje się wskaźnik wrażliwości określonego koszyka. Należy korzystać z odpowiednich korelacji dla ważonych wskaźników wrażliwości w ramach tego samego koszyka (ρ_{kl}), określonych w sekcji 6.

$$K_b = \sqrt{\sum_k WS_k^2 + \sum_k \sum_{k \neq l} \rho_{kl} WS_k WS_l}$$

gdzie:

K_b = wskaźnik wrażliwości określonego koszyka; oraz

WS = ważone wskaźniki wrażliwości.

8. Wskaźnik wrażliwości określonego koszyka (K_b) oblicza się dla każdego koszyka w ramach danej klasy ryzyka zgodnie z ust. 5, 6 i 7. Po obliczeniu wskaźnika wrażliwości określonego koszyka dla wszystkich koszyków sumuje się ważone wskaźniki wrażliwości dla wszystkich czynników ryzyka we wszystkich koszykach zgodnie z poniższym wzorem, stosując odpowiednie korelacje γ_{bc} dla ważonych wskaźników wrażliwości w odrębnych koszykach określone w sekcji 6, dzięki czemu uzyskuje się wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta lub ryzyka vega dla określonej klasy ryzyka:

$$\text{Ryzyko – wymóg wzakresie funduszy własnych ztytułu ryzyka delta lub ryzyka vega dla określonej klasy ryzyka} = \sqrt{\sum_b K_b^2 + \sum_b \sum_{c \neq b} \gamma_{bc} S_b S_c}$$

▼M8

gdzie:

▼C8

S_b = Σ_k WS_k dla wszystkich czynników ryzyka w koszyku b i S_c=Σ_k WS_k dla wszystkich czynników ryzyka w koszyku c. Jeżeli te wartości dla S_b i S_c doprowadzą do tego, że ogólna suma $\sum_b K_b^2 + \sum_b \sum_{c \neq b} \gamma_{bc} S_b S_c$, przyjmie wartość ujemną, instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta lub ryzyka vega dla określonej klasy ryzyka, stosując alternatywną specyfikację, zgodnie z którą

▼M8

S_b = max [min (Σ_k WS_k, K_b), – K_b] dla wszystkich czynników ryzyka w koszyku b i

S_c = max [min (Σ_k WS_k, K_c), – K_c] dla wszystkich czynników ryzyka w koszyku c.

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta lub ryzyka vega dla określonej klasy ryzyka oblicza się dla każdej klasy ryzyka zgodnie z ust. 1–8.

▼M12

Artykuł 325g

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka zakrzywienia

1. Instytucje przeprowadzają obliczenia określone w ust. 2 w odniesieniu do każdego czynnika ryzyka instrumentów, który podlega wymogowi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka zakrzywienia, z wyjątkiem czynników ryzyka, o których mowa w ust. 3.

Dla danego czynnika ryzyka instytucje przeprowadzają wspomniane obliczenia w kwocie netto w odniesieniu do wszystkich pozycji w instrumentach podlegających wymogowi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka zakrzywienia, które obejmują ten czynnik ryzyka.

2. Dla danego czynnika ryzyka k zawartego w instrumencie lub instrumentach, o których mowa w ust. 1, instytucje obliczają wznoszącą pozycję netto ryzyka zakrzywienia dla tego czynnika ryzyka (CVR_k^+) oraz opadającą pozycję netto ryzyka zakrzywienia dla tego czynnika ryzyka (CVR_k^-) w następujący sposób:

$$\mathrm{CVR}_k^+ = -\sum_i \mathrm{CVR}_{ik}^+$$

$$\mathrm{CVR}_k^- = -\sum_i \mathrm{CVR}_{ik}^-$$

$$\mathrm{CVR}_{ik}^+ = V_i\left(x_k^{\mathrm{RW(Curvature)}^+}\right) - V_i(x_k) - \mathrm{RW}_k^{\mathrm{Curvature}} \times s_{ik}$$

$$\mathrm{CVR}_{ik}^- = V_i\left(x_k^{\mathrm{RW(Curvature)}^-}\right) - V_i(x_k) + \mathrm{RW}_k^{\mathrm{Curvature}} \times s_{ik}$$

▼**M12**

gdzie:

i = indeks oznaczający wszystkie pozycje w instrumentach, o których mowa w ust. 1, przy uwzględnieniu czynnika ryzyka k;

x_k = the current value of risk factor k;

$V_i\ (x_k)$ = wartość instrumentu i oszacowana zgodnie z modelem wyceny stosowanym przez instytucję w oparciu o bieżącą wartość czynnika ryzyka k;

$V_i\left(x_k^{RW(Curvature)^+}\right)$ = wartość instrumentu *i* oszacowana zgodnie z modelem wyceny stosowanym przez instytucję w oparciu o wzrost wartości czynnika ryzyka *k*;

$V_i\left(x_k^{RW(Curvature)^-}\right)$ = wartość instrumentu *i* oszacowana zgodnie z modelem wyceny stosowanym przez instytucję w oparciu o spadek wartości czynnika ryzyka k;

$RW_k^{Curvature}$ = waga ryzyka mająca zastosowanie do czynnika ryzyka *k* ustalona zgodnie z sekcją 6;

s_{ik} = wskaźnik wrażliwości delta instrumentu i dla czynnika ryzyka k obliczony zgodnie z art. 325r.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 w odniesieniu do krzywych czynników ryzyka, które należą do klasy ryzyka ogólnego stopy procentowej (GIRR), klasy ryzyka spreadu kredytowego (CSR) oraz klasy ryzyka cen towarów, instytucje przeprowadzają obliczenia określone w ust. 6 na poziomie całej krzywej, a nie na poziomie poszczególnych czynników ryzyka, które znajdują się na tej krzywej.

Na potrzeby obliczeń, o których mowa w ust. 2, gdzie x_k oznacza krzywą czynników ryzyka przypisanych do klasy ryzyka ogólnego stopy procentowej, klasy ryzyka spreadu kredytowego oraz klasy ryzyka cen towarów, s_{ik} stanowi sumę wskaźników wrażliwości delta na czynnik ryzyka krzywej w odniesieniu do wszystkich terminów zapadalności na tej krzywej.

4. Aby ustalić wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka zakrzywienia na poziomie koszyka, instytucje sumują – zgodnie z poniższym wzorem – wznoszące i opadające pozycje netto ryzyka zakrzywienia, które obliczono zgodnie z ust. 2, dla wszystkich czynników ryzyka przypisanych do tego koszyka zgodnie z sekcją 3 podsekcja 1:

$$K_b = \begin{cases} max(K_b^+, K_b^-), \text{gdzie } K_b^+ \neq K_b^- \\ K_b^+, \text{gdzie } K_b^+ = K_b^- \text{ oraz } \sum_k CVR_k^+ > \sum_k CVR_k^- \\ K_b^-, \text{w innych przypadkach} \end{cases}$$

gdzie:

b = indeks oznaczający koszyk danej klasy ryzyka;

K_b = wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka zakrzywienia w odniesieniu do koszyka *b*;

▼**M12**

$$K_b^+ = \sqrt{max\left(0, \sum_k max(CVR_k^+, 0)^2 + \sum_{l \neq k} \sum_k p_{kl}\, CVR_k^+ CVR_l^+ \psi(CVR_k^+, CVR_l^+)\right)}$$

$$K_b^- = \sqrt{max\left(0, \sum_k max(CVR_k^-, 0)^2 + \sum_{l \neq k} \sum_k p_{kl}\, CVR_k^- CVR_l^- \psi(CVR_k^-, CVR_l^-)\right)}$$

$$\psi\,(x, y) = \begin{cases} 0, \text{gdzie } x < 0 \text{ oraz } y < 0 \\ 1, \text{w innych przypadkach} \end{cases}$$

p_{kl} = korelacje zachodzące w obrębie koszyka między czynnikami ryzyka k i l zgodnie z sekcją 6;

k, l = indeksy oznaczające wszystkie czynniki ryzyka instrumentów, o których mowa w ust. 1 i które przypisano do koszyka b;

(CVR_k^+) = wznosząca pozycja netto ryzyka zakrzywienia;

(CVR_k^-) = opadająca pozycja netto ryzyka zakrzywienia;

5. W drodze odstępstwa od ust. 4 na potrzeby wymogów w zakresie funduszy własnych na poziomie koszyka z tytułu ryzyka zakrzywienia w odniesieniu do koszyka 18 w art. 325ah, koszyka 18 w art. 325ak, koszyka 25 w art. 325am i koszyka 11 w art. 325ap stosuje się następujący wzór:

$$K_b = max\left(\sum_k max(CVR_k^+, 0)\,, \sum_k max(CVR_k^-, 0)\right)$$

6. Instytucje obliczają wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka zakrzywienia dla klasy ryzyka (*RCCR*), sumując wszystkie wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka zakrzywienia na poziomie koszyka w danej klasie ryzyka w następujący sposób:

$$RCCR = \sqrt{max\left(0, \sum_b K_b^2 + \sum_{c \neq b} \sum_b \gamma_{bc}\, S_b S_c\, \psi(S_b, S_c)\right)}$$

gdzie:

b, c = indeksy oznaczające wszystkie koszyki danej klasy ryzyka odpowiadającej instrumentom, o których mowa w ust. 1;

K_b = wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka zakrzywienia w odniesieniu do koszyka b;

$$S_b = \begin{cases} \sum_k CVR_k^+, & \text{gdzie } K_b = K_b^+ \text{ zgodnie z ust. 4} \\ \sum_k CVR_k^-, & \text{w innych przypadkach} \end{cases}$$

$$\psi\,(x, y) = \begin{cases} 0, \text{gdzie } x < 0 \text{ oraz } y < 0 \\ 1, \text{w innych przypadkach} \end{cases}$$

γ_{bc} = korelacje międzykoszykowe zachodzące między koszykami b i c, jak określono w sekcji 6.

▼M12

7. Wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka zakrzywienia stanowi sumę wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka zakrzywienia dla klasy ryzyka obliczonych zgodnie ust. 6 w odniesieniu do wszystkich klas ryzyka, do których należy co najmniej jeden czynnik ryzyka instrumentów, o których mowa w ust. 1.

▼M8

Artykuł 325h

Sumowanie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta, ryzyka vega i ryzyka zakrzywienia dla określonej klasy ryzyka

1. Instytucje sumują wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta, ryzyka vega i ryzyka zakrzywienia dla określonej klasy ryzyka zgodnie z procedurą określoną w ust. 2, 3 i 4.

2. Procedurę obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta, ryzyka vega i ryzyka zakrzywienia dla określonej klasy ryzyka opisaną w art. 325f i 325g przeprowadza się trzykrotnie dla każdej klasy ryzyka, za każdym razem przy wykorzystaniu innego zestawu parametrów korelacji ρ_{kl} (korelacja między czynnikami ryzyka w ramach koszyka) i γ_{bc} (korelacja między koszykami w ramach klasy ryzyka). Każdy z tych trzech zestawów odpowiada jednemu z następujących scenariuszy:

a) scenariuszowi średnich korelacji, w ramach którego parametry korelacji ρ_{kl} i γ_{bc} pozostają takie same jak parametry określone w sekcji 6;

b) scenariuszowi wysokich korelacji, w ramach którego parametry korelacji ρ_{kl} i γ_{bc} określone w sekcji 6 zostają jednakowo pomnożone przez 1,25, a dla ρ_{kl} i γ_{bc} wyznacza się górny pułap wynoszący 100 %;

▼M12

c) scenariuszowi „niskich korelacji”, w ramach którego parametry korelacji ρ_{kl} i γ_{bc} określone w sekcji 6 zostają odpowiednio zastąpione przez $\rho_{kl}^{low} = max(2 \cdot \rho_{kl} - 100\ \%;\ 75\ \% \cdot \rho_{kl})$ i $\gamma_{bc}^{low} = max(2 \cdot \gamma_{bc} - 100\%;\ 75\% \cdot \gamma_{bc})$.

▼M8

3. Instytucje obliczają sumę wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta, ryzyka vega i ryzyka zakrzywienia dla określonej klasy ryzyka w odniesieniu do każdego scenariusza w celu określenia trzech wymogów w zakresie funduszy własnych dla poszczególnych scenariuszy.

4. Wymóg w zakresie funduszy własnych zgodnie z metodą opartą na wskaźnikach wrażliwości stanowi najwyższy spośród trzech wymogów w zakresie funduszy własnych dla poszczególnych scenariuszy, o których mowa w ust. 3.

▼M12

Artykuł 325i

Sposób traktowania instrumentów indeksowych i innych instrumentów o wielu bazach

1. Instytucje stosują metodę pełnego przeglądu w odniesieniu do instrumentów indeksowych i innych instrumentów o wielu bazach zgodnie z następującymi zasadami:

▼**M12**

a) do celów obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta i ryzyka zakrzywienia instytucje uznają, że utrzymują indywidualne pozycje bezpośrednio w bazowych składnikach indeksu lub instrumentów o wielu bazach, z wyjątkiem pozycji w indeksie włączonej do ACTP, dla której obliczają pojedynczy wskaźnik wrażliwości względem indeksu;

b) instytucje mogą kompensować wskaźniki wrażliwości dla czynnika ryzyka danego składnika instrumentu indeksowego lub innego instrumentu o wielu bazach wskaźnikami wrażliwości dla tego samego czynnika ryzyka tego samego składnika instrumentu jednopodmiotowego, z wyjątkiem pozycji włączonych do ACTP;

c) do celów obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka vega instytucje mogą albo uznać, że bezpośrednio utrzymują indywidualne pozycje w bazowych składnikach indeksu lub innego instrumentu o wielu bazach, albo obliczyć pojedynczy wskaźnik wrażliwości względem bazy tego instrumentu. W tym drugim przypadku instytucje przypisują pojedynczy wskaźnik wrażliwości do odpowiedniego koszyka zgodnie z sekcją 6 podsekcja 1 w następujący sposób:

(i) jeżeli po uwzględnieniu wag danego indeksu ponad 75 % składników w danym indeksie byłoby przyporządkowane do tego samego koszyka, instytucje przypisują wskaźnik wrażliwości do tego koszyka i traktują go jako jednopodmiotowy wskaźnik wrażliwości w tym koszyku;

(ii) we wszystkich innych przypadkach instytucje przypisują wskaźnik wrażliwości do odpowiedniego koszyka indeksów.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. a) instytucje mogą obliczyć pojedynczy wskaźnik wrażliwości na pozycję w notowanym indeksie akcji lub indeksie kredytowym do celów obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta i ryzyka zakrzywienia pod warunkiem że notowany indeks akcji lub indeks kredytowy spełnia warunki określone w ust. 3. W takim przypadku instytucje przypisują pojedynczy wskaźnik wrażliwości do odpowiedniego koszyka zgodnie z sekcją 6 podsekcja 1 w następujący sposób:

a) jeżeli po uwzględnieniu wag danego notowanego indeksu ponad 75 % składników w danym notowanym indeksie byłoby przyporządkowane do tego samego koszyka, przypisuje się ten wskaźnik wrażliwości do tego koszyka i traktuje się go jako jednopodmiotowy wskaźnik wrażliwości w tym koszyku;

b) we wszystkich innych przypadkach instytucje przypisują wskaźnik wrażliwości do odpowiedniego koszyka notowanych indeksów.

3. Instytucje mogą stosować metodę określoną w ust. 2 w odniesieniu do instrumentów dotyczących notowanego indeksu akcji lub indeksu kredytowego w przypadku spełnienia wszystkich poniższych warunków:

a) znane są składniki notowanego indeksu oraz odpowiadające im wagi w danym indeksie;

b) notowany indeks zawiera co najmniej 20 składników;

c) żaden pojedynczy składnik zawarty w notowanym indeksie nie stanowi ponad 25 % całkowitej kapitalizacji rynkowej danego indeksu;

▼M12

d) żaden zbiór, na który składa się jedna dziesiąta całkowitej liczby składników notowanego indeksu, w zaokrągleniu do kolejnej liczby całkowitej, nie stanowi ponad 60 % całkowitej kapitalizacji rynkowej danego indeksu;

e) całkowita kapitalizacja rynkowa wszystkich składników notowanego indeksu wynosi nie mniej niż 40 mld EUR.

4. Instytucja stosuje, w sposób spójny w długim okresie, jedynie metodę określoną w ust. 1 lub metodę określoną w ust. 2 w odniesieniu do wszystkich instrumentów dotyczących notowanego indeksu akcji lub indeksu kredytowego, który spełnia kryteria określone w ust. 3. Dana instytucja musi uzyskać uprzednie zezwolenie od właściwego organu zanim przejdzie z jednej metody na drugą.

5. W odniesieniu do indeksu lub instrumentu o wielu bazach dane wejściowe dotyczące wskaźników wrażliwości stosowane do obliczania ryzyka delta i ryzyka zakrzywienia muszą być spójne, niezależnie od metod stosowanych w odniesieniu do danego instrumentu.

6. Indeks lub instrument o wielu bazach obciążony innymi rodzajami ryzyka rezydualnego, o którym mowa w art. 325u ust. 5, jest przedmiotem narzutu z tytułu ryzyka rezydualnego, o którym mowa w sekcji 4.

Artykuł 325j

Sposób traktowania przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania

▼M17

1. Instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dla pozycji w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, stosując jedną z poniższych metod:

a) instytucja, która spełnia warunek określony w art. 104 ust. 8 lit. a), oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dla tej pozycji, stosując co miesiąc w stosunku do pozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania metodę pełnego przeglądu, tak jakby pozycje te były bezpośrednio w posiadaniu instytucji;

b) instytucja, która spełnia warunek określony w art. 104 ust. 8 lit. b), oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dla tej pozycji, stosując jedną z następujących metod:

(i) instytucja uznaje pozycję w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania za pojedynczą pozycję kapitałową przypisaną do koszyka „pozostałe sektory” w art. 325ap ust. 1 tabela 8;

(ii) instytucja uznaje limity określone w zakresie uprawnień przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania i w odpowiednich przepisach.

Do celów obliczeń, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b) ppkt (ii) niniejszego ustępu, instytucja może obliczać wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta oraz wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej pozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w instrumentach pochodnych przy użyciu metody uproszczonej określonej w art. 132a ust. 3.

▼M17

1a. Do celów metod, o których mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu instytucja:

a) stosuje wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania określone w sekcji 5 oraz narzut z tytułu ryzyka rezydualnego określony w sekcji 4 w odniesieniu do pozycji w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania w przypadku, gdy zakres uprawnień tego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania umożliwia mu inwestowanie w ekspozycje, które podlegają tym wymogom w zakresie funduszy własnych; stosując metodę, o której mowa w ust. 1 lit. b) ppkt (i) niniejszego artykułu, instytucja uznaje pozycję w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania za pojedynczą pozycję kapitałową bez ratingu przypisaną do koszyka „bez ratingu” w art. 325y ust. 1 tabela 2; oraz

b) w odniesieniu do wszystkich pozycji w tym samym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania stosuje tę samą metodę spośród metod określonych w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych niezależnie jako oddzielny portfel.

▼M12

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli instytucja posiada pozycję w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, które odwzorowuje indeks odniesienia, tak że na przestrzeni ostatnich 12 miesięcy różnica w zwrocie w ujęciu rocznym między przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania a odwzorowywanym indeksem odniesienia kształtuje się na poziomie poniżej 1 % w wartościach bezwzględnych, z pominięciem opłat i prowizji, instytucja może traktować tę pozycję jako pozycję w odwzorowywanym indeksie odniesienia. Instytucja sprawdza zgodność z tym wymogiem w momencie otworzenia pozycji przez instytucję, a następnie co najmniej raz w roku.

Jeżeli jednak dane za ostatnie 12 miesięcy nie są w pełni dostępne, instytucja może, za zgodą właściwego organu, któremu podlega, wykorzystać różnicę w wysokości zwrotu w ujęciu rocznym za okres krótszy niż 12 miesięcy.

▼M17

3. Instytucja może zastosować połączenie metod, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), w odniesieniu do swoich pozycji w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania. Instytucja stosuje jednak tylko jedną z tych metod w odniesieniu do wszystkich pozycji w tym samym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania

4. Do celów ust. 1 lit. b) ppkt (ii) niniejszego artykułu instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, określając hipotetyczny portfel w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, z którym wiązałyby się najwyższe wymogi w zakresie funduszy własnych obliczone zgodnie z art. 325c ust. 2 lit. a), na podstawie zakresu uprawnień przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub odpowiednich przepisów prawa, w stosownych przypadkach uwzględniając w jak największym stopniu dźwignię finansową.

Instytucja wykorzystuje ten sam hipotetyczny portfel, o którym mowa w akapicie pierwszym, do obliczania, w stosownych przypadkach, wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania określonych w sekcji 5 oraz narzutu z tytułu ryzyka rezydualnego określonego w sekcji 4 w odniesieniu do pozycji w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania.

Właściwy organ zatwierdza metodę opracowaną przez instytucję do celów określenia hipotetycznych portfeli wszystkich pozycji w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania, do których stosuje się obliczenia, o których mowa w akapicie pierwszym.

▼M17

5. Instytucja może stosować metody, o których mowa w ust. 1, tylko wówczas, gdy przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania spełnia wszystkie warunki określone w art. 132 ust. 2. Jeżeli przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania nie spełnia wszystkich warunków określonych w art. 132 ust. 2, instytucja przypisuje swoje pozycje w tym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania do portfela bankowego.

6. W celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego pozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z metodą określoną w ust. 1 lit. a) instytucje mogą polegać na osobie trzeciej w celu dokonania takich obliczeń, o ile spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) osobą trzecią jest jeden z następujących podmiotów:

   (i) instytucja przyjmująca depozyty lub przyjmująca depozyty instytucja finansowa przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania inwestuje wyłącznie w papiery wartościowe i deponuje wszystkie papiery wartościowe w tej instytucji przyjmującej depozyty lub instytucji finansowej przyjmującej depozyty;

   (ii) w przypadku przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania nieobjętych ppkt (i) niniejszej litery – przedsiębiorstwo zarządzające przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania, o ile spełnia ono kryteria określone w art. 132 ust. 3 lit. a);

   (iii) sprzedawca będący osobą trzecią, pod warunkiem że dane, informacje lub wskaźniki ryzyka są przekazywane lub obliczane przez osoby trzecie, o których mowa w ppkt (i) lub (ii) niniejszej litery, lub przez innego takiego sprzedawcę będącego osobą trzecią;

b) osoba trzecia przekazuje instytucji dane, informacje lub wskaźniki ryzyka w celu obliczenia wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dla pozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z metodą, o której mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu;

c) audytor zewnętrzny instytucji potwierdził odpowiedniość przekazanych przez osobę trzecią danych, informacji lub wskaźników ryzyka, o których mowa w lit. b) niniejszego ustępu, a właściwy organ instytucji, na wniosek, otrzymuje nieograniczony dostęp do tych danych, informacji lub wskaźników ryzyka.

7. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania technicznych elementów metodyki ustalania hipotetycznych portfeli do celów metody określonej w ust. 4, w tym sposobu, w jaki instytucje mają, w stosownych przypadkach, uwzględniać w tej metodyce dźwignię finansową w jak największym stopniu.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 stycznia 2027 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M8

Artykuł 325k

Pozycje z tytułu gwarantowania emisji

1. Instytucje mogą korzystać z procedury ustanowionej w niniejszym artykule do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dla pozycji z tytułu gwarantowania emisji instrumentów dłużnych lub instrumentów kapitałowych.

▼M8

2. Instytucje stosują jeden z odpowiednich mnożników wymienionych w tabeli 1 w odniesieniu do wskaźników wrażliwości netto wszystkich pozycji z tytułu gwarantowania emisji każdego indywidualnego emitenta, z wyjątkiem pozycji z tytułu gwarantowania emisji, które są subskrybowane lub regwarantowane przez osoby trzecie na podstawie formalnych umów, i obliczają wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z metodą określoną w niniejszym rozdziale na podstawie skorygowanych wskaźników wrażliwości netto.

Tabela 1

dzień roboczy 0	0 %
dzień roboczy 1	10 %
dzień roboczy 2 i 3	25 %
dzień roboczy 4	50 %
dzień roboczy 5	75 %
po dniu roboczym 5	100 %

Do celów niniejszego artykułu „dzień roboczy 0” oznacza dzień roboczy, w którym instytucja podejmuje bezwarunkowe zobowiązanie przejęcia określonej liczby papierów wartościowych po ustalonej cenie.

3. Instytucje powiadamiają właściwe organy o zastosowaniu procedury ustanowionej w niniejszym artykule.

Sekcja 3

Definicje czynnika ryzyka i wskaźników wrażliwości

Podsekcja 1

Definicje czynnika ryzyka

Artykuł 325l

Czynniki ryzyka ogólnego stopy procentowej

1. W odniesieniu do wszystkich czynników ryzyka ogólnego stopy procentowej, z uwzględnieniem ryzyka inflacji i ryzyka bazy walutowej, dla każdej waluty stosuje się jeden koszyk, w którym uwzględnia się różne rodzaje czynników ryzyka.

Czynniki ryzyka ogólnego stopy procentowej delta mające zastosowanie do instrumentów wrażliwych na stopę procentową odpowiadają odpowiednim stopom wolnym od ryzyka wyznaczonym w odniesieniu do danej waluty dla każdego z następujących terminów zapadalności: 0,25 roku, 0,5 roku, 1 rok, 2 lata, 3 lata, 5 lat, 10 lat, 15 lat, 20 lat, 30 lat. Instytucje przyporządkowują czynniki ryzyka do określonych punktów w drodze interpolacji liniowej lub stosując metodę w największym stopniu zgodną z funkcjami wyceny wykorzystywanymi przez niezależną komórkę kontroli ryzyka instytucji, aby przekazywać kadrze kierowniczej wyższego szczebla informacje na temat ryzyka rynkowego lub na temat zysków i strat.

2. Instytucje otrzymują stopy wolne od ryzyka dla poszczególnych walut z instrumentów rynku pieniężnego ujętych w portfelu handlowym instytucji i posiadających najmniejsze ryzyko kredytowe, takich jak jednodniowe transakcje swap na rynku międzybankowym.

▼M8

3. Jeżeli instytucje nie mogą zastosować metody, o której mowa w ust. 2, stopy wolne od ryzyka opierają się na co najmniej jednej zakładanej rynkowej krzywej swapu, które dana instytucja wykorzystuje do wyceny pozycji według wartości rynkowej, np. takich jak krzywe swapu międzybankowej stopy procentowej.

Jeżeli dane dotyczące zakładanych rynkowych krzywych swapu opisane w ust. 2 i w niniejszym ustępie akapit pierwszy są niewystarczające, stopy wolne od ryzyka można wyprowadzić z najwłaściwszej krzywej obligacji skarbowej dla danej waluty.

Jeżeli instytucje wykorzystują czynniki ryzyka ogólnego stopy procentowej wyprowadzone zgodnie z procedurą ustanowioną w niniejszym ustępie akapit drugi w odniesieniu do instrumentów długu państwowego, instrumentu długu państwowego nie wyłącza się z wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka spreadu kredytowego. W tych przypadkach, gdzie nie jest możliwe oddzielenie stopy wolnej od ryzyka od elementu spreadu kredytowego, wskaźnik wrażliwości na czynnik ryzyka przypisuje się zarówno do klasy ryzyka ogólnego stopy procentowej, jak i do klasy ryzyka spreadu kredytowego.

4. W przypadku czynników ryzyka ogólnego stopy procentowej każda waluta stanowi osobny koszyk. Instytucje przypisują czynnikom ryzyka w ramach tego samego koszyka, ale o różnych terminach zapadalności, inną wagę ryzyka zgodnie z sekcją 6.

Instytucje stosują dodatkowe czynniki ryzyka dotyczące ryzyka inflacji w odniesieniu do instrumentów dłużnych, których przepływy pieniężne są funkcjonalnie zależne od stóp inflacji. Tego rodzaju dodatkowe czynniki ryzyka składają się z jednego wektora zakładanych rynkowych stóp inflacji o różnych terminach zapadalności dla poszczególnych walut. W przypadku każdego instrumentu wektor składa się z tylu elementów, ile jest stóp inflacji wykorzystywanych przez instytucję jako zmienne w jej modelu wyceny dla tego instrumentu.

5. Instytucje obliczają wskaźnik wrażliwości instrumentu na dodatkowy czynnik ryzyka dotyczący ryzyka inflacji, o którym mowa w ust. 4, jako zmianę wartości tego instrumentu, zgodnie z jego modelem wyceny, w wyniku przesunięcia o 1 punkt bazowy w każdym z elementów wektora. Każda waluta stanowi osobny koszyk. W ramach każdego koszyka instytucje traktują inflację jako pojedynczy czynnik ryzyka niezależnie od liczby elementów każdego wektora. Instytucje kompensują wszystkie wskaźniki wrażliwości na inflację w ramach koszyka, obliczone w sposób opisany w niniejszym ustępie, aby uzyskać jeden wskaźnik wrażliwości netto na koszyk.

6. Instrumenty dłużne, które wiążą się z płatnościami w różnych walutach, również podlegają ryzyku bazy walutowej pomiędzy tymi walutami. Do celów metody opartej na wskaźnikach wrażliwości czynnikami ryzyka, które mają stosować instytucje, jest ryzyko bazy walutowej w odniesieniu do każdej waluty w stosunku do dolara amerykańskiego albo euro. Instytucje obliczają bazy walutowe, które nie odnoszą się do bazy w stosunku do dolara amerykańskiego ani do bazy w stosunku do euro, stosując „bazę w stosunku do dolara amerykańskiego” albo „bazę w stosunku do euro”.

Każdy czynnik ryzyka bazy walutowej składa się z jednego wektora bazy walutowej o różnych terminach zapadalności dla poszczególnych walut. W przypadku każdego instrumentu dłużnego wektor składa się z tylu elementów, ile jest baz walutowych wykorzystywanych przez instytucję jako zmienne w jej modelu wyceny dla tego instrumentu. Każda waluta stanowi odrębny koszyk.

▼M8

Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości instrumentu na czynnik ryzyka bazy walutowej jako zmianę wartości tego instrumentu, zgodnie z jego modelem wyceny, w wyniku przesunięcia o 1 punkt bazowy w każdym z elementów wektora. Każda waluta stanowi osobny koszyk. W obrębie każdego koszyka istnieją dwa możliwe odrębne czynniki ryzyka: baza w stosunku do euro i baza w stosunku do dolara amerykańskiego, niezależnie od liczby elementów, z których składa się wektor każdej bazy walutowej. Maksymalna liczba wskaźników wrażliwości netto na koszyk wynosi dwa.

7. Czynnikami ryzyka ogólnego stopy procentowej vega mającymi zastosowanie do opcji o instrumentach bazowych, które są wrażliwe na ryzyko ogólne stopy procentowej, są zmienności implikowane odnośnych stóp wolnych od ryzyka, jak opisano w ust. 2 i 3, które przypisuje się do koszyków w zależności od waluty i przyporządkowuje się następującym terminom zapadalności w ramach każdego koszyka: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat. Istnieje jeden koszyk na każdą walutę.

Do celów kompensowania instytucje uznają, że zmienności implikowane związane z tymi samymi stopami wolnymi od ryzyka oraz przyporządkowane do tych samych terminów zapadalności stanowią ten sam czynnik ryzyka.

Jeżeli instytucje przyporządkowują zmienności implikowane do terminów zapadalności, jak określono w niniejszym ustępie, zastosowanie mają następujące wymogi:

a) jeżeli termin zapadalności opcji jest dostosowany do terminu zapadalności instrumentu bazowego, uwzględnia się pojedynczy czynnik ryzyka, który przyporządkowuje się do tego terminu zapadalności;

b) jeżeli termin zapadalności opcji jest krótszy od terminu zapadalności instrumentu bazowego, następujące czynniki ryzyka uwzględnia się w następujący sposób:

   (i) pierwszy czynnik ryzyka przyporządkowuje się do terminu zapadalności opcji;

   (ii) drugi czynnik ryzyka przyporządkowuje się do rezydualnego terminu zapadalności instrumentu bazowego opcji w dacie wygaśnięcia opcji.

8. Czynniki ryzyka ogólnego stopy procentowej zakrzywienia, które mają stosować instytucje, składają się z jednego wektora stóp wolnych od ryzyka, reprezentującego konkretną wolną od ryzyka krzywą dochodowości, na walutę. Każda waluta stanowi odrębny koszyk. W przypadku każdego instrumentu wektor składa się z tylu elementów, ile jest różnych terminów zapadalności stóp wolnych od ryzyka wykorzystywanych przez instytucję jako zmienne w jej modelu wyceny dla tego instrumentu.

9. Instytucje obliczają wskaźnik wrażliwości instrumentu na każdy czynnik ryzyka wykorzystywany we wzorze na ryzyko zakrzywienia zgodnie z art. 325g. Do celów ryzyka zakrzywienia instytucje uznają wektory odpowiadające różnym krzywym dochodowości oraz posiadające różną liczbę elementów za ten sam czynnik ryzyka, pod warunkiem że wspomniane wektory odpowiadają tej samej walucie. Instytucje kompensują wskaźniki wrażliwości na ten sam czynnik ryzyka. W każdym koszyku może być tylko jeden wskaźnik wrażliwości netto.

Nie ustanawia się żadnych wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka zakrzywienia w odniesieniu do ryzyka inflacji i ryzyka bazy walutowej.

▼M8

Artykuł 325m

Czynniki ryzyka spreadu kredytowego w odniesieniu do pozycji niesekurytyzacyjnych

1. Czynnikami ryzyka spreadu kredytowego delta, które mają stosować instytucje w odniesieniu do instrumentów niesekurytyzacyjnych wrażliwych na spready kredytowe, są stopy spreadu kredytowego emitenta tych instrumentów wyprowadzone z odpowiednich instrumentów dłużnych oraz swapów ryzyka kredytowego i przyporządkowane do każdego z następujących terminów zapadalności: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat. Instytucje stosują jeden czynnik ryzyka w odniesieniu do każdego emitenta i terminu zapadalności bez względu na to, czy wspomniane stopy spreadu kredytowego emitenta wyprowadzono z instrumentów dłużnych czy ze swapów ryzyka kredytowego. Koszyki są koszykami sektorowymi, o których mowa w sekcji 6, i każdy koszyk obejmuje wszystkie czynniki ryzyka przypisane do danego sektora.

2. Czynnikami ryzyka spreadu kredytowego vega, które mają stosować instytucje w odniesieniu do opcji o niesekurytyzacyjnych instrumentach bazowych wrażliwych na spread kredytowy, są zmienności implikowane stóp spreadu kredytowego emitenta instrumentu bazowego wyprowadzone w sposób określony w ust. 1, które przyporządkowuje się do następujących terminów zapadalności zgodnie z terminem zapadalności opcji podlegającej wymogom w zakresie funduszy własnych: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat. Wykorzystuje się te same koszyki, które wykorzystano w odniesieniu do ryzyka spreadu kredytowego delta dla pozycji niesekurytyzacyjnych.

3. Czynniki ryzyka spreadu kredytowego zakrzywienia, które mają stosować instytucje w odniesieniu do instrumentów niesekurytyzacyjnych, obejmują jeden wektor stóp spreadu kredytowego reprezentujący krzywą spreadu kredytowego specyficzną dla emitenta. W przypadku każdego instrumentu wektor składa się z tylu elementów, ile jest różnych terminów zapadalności stóp spreadu kredytowego wykorzystywanych przez instytucję jako zmienne w jej modelu wyceny dla tego instrumentu. Wykorzystuje się te same koszyki, które wykorzystano w odniesieniu do ryzyka spreadu kredytowego delta dla pozycji niesekurytyzacyjnych.

4. Instytucje obliczają wskaźnik wrażliwości instrumentu na każdy czynnik ryzyka wykorzystywany we wzorze na ryzyko zakrzywienia zgodnie z art. 325g. Do celów ryzyka zakrzywienia instytucje uznają wektory o różnej liczbie elementów wyprowadzone na podstawie odpowiednich instrumentów dłużnych albo swapów ryzyka kredytowego za ten sam czynnik ryzyka, pod warunkiem że wspomniane wektory odpowiadają temu samemu emitentowi.

Artykuł 325n

Czynniki ryzyka spreadu kredytowego w odniesieniu do sekurytyzacji

1. Instytucje stosują czynniki ryzyka spreadu kredytowego, o których mowa w ust. 3, do pozycji sekurytyzacyjnych, które zostały włączone do ACTP zgodnie z art. 325 ust. 6, 7 i 8.

Instytucje stosują czynniki ryzyka spreadu kredytowego, o których mowa w ust. 5, do pozycji sekurytyzacyjnych, które nie zostały włączone do ACTP zgodnie z art. 325 ust. 6, 7 i 8.

2. Koszyki mające zastosowanie do ryzyka spreadu kredytowego sekurytyzacji, które zostały włączone do ACTP, pokrywają się z koszykami mającymi zastosowanie do ryzyka spreadu kredytowego pozycji niesekurytyzacyjnych, o których mowa w sekcji 6.

▼M8

Koszyki mające zastosowanie do ryzyka spreadu kredytowego sekurytyzacji, które nie zostały włączone do ACTP, są odrębne dla danej kategorii klasy ryzyka, o której mowa w sekcji 6.

3. Czynniki ryzyka spreadu kredytowego, które mają stosować instytucje do pozycji sekurytyzacyjnych, które zostały włączone do ACTP, są następujące:

a) czynnikami ryzyka delta są wszystkie odpowiednie stopy spreadu kredytowego emitentów ekspozycji bazowych pozycji sekurytyzacyjnej wyprowadzone z odpowiednich instrumentów dłużnych oraz swapów ryzyka kredytowego i przyporządkowane do każdego z następujących terminów zapadalności: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat;

b) czynnikami ryzyka vega mającymi zastosowanie do opcji, których instrumentami bazowymi są pozycje sekurytyzacyjne włączone do ACTP, są zmienności implikowane spreadów kredytowych emitentów ekspozycji bazowych pozycji sekurytyzacyjnej wyprowadzone w sposób opisany w lit. a) niniejszego ustępu, które przyporządkowuje się do następujących terminów zapadalności zgodnie z terminem zapadalności odpowiadającej im opcji podlegającej wymogom w zakresie funduszy własnych: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat;

c) czynnikami ryzyka zakrzywienia są odpowiednie krzywe dochodowości spreadu kredytowego emitentów ekspozycji bazowych pozycji sekurytyzacyjnej wyrażone jako wektor stóp spreadu kredytowego w odniesieniu do różnych terminów zapadalności, wyprowadzone w sposób opisany w lit. a) niniejszego ustępu; w przypadku każdego instrumentu wektor składa się z tylu elementów, ile jest różnych terminów zapadalności stóp spreadu kredytowego wykorzystywanych przez instytucję jako zmienne w jej modelu wyceny dla tego instrumentu.

4. Instytucje obliczają wskaźnik wrażliwości pozycji sekurytyzacyjnej na każdy czynnik ryzyka wykorzystywany we wzorze na ryzyko zakrzywienia, jak określono w art. 325g. Do celów ryzyka zakrzywienia instytucje uznają wektory wyprowadzone z odpowiednich instrumentów dłużnych albo swapów ryzyka kredytowego oraz posiadające różną liczbę elementów za ten sam czynnik ryzyka, pod warunkiem że wspomniane wektory odpowiadają temu samemu emitentowi.

5. Czynniki ryzyka spreadu kredytowego, które mają stosować instytucje do pozycji sekurytyzacyjnych niewłączonych do ACTP, odnoszą się do spreadu transzy, a nie do spreadu instrumentów bazowych i są następujące:

a) czynnikami ryzyka delta są odnośne stopy spreadu kredytowego transzy przyporządkowane do następujących terminów zapadalności zgodnie z terminem zapadalności transzy: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat;

b) czynnikami ryzyka vega mającymi zastosowanie do opcji, których instrumentami bazowymi są pozycje sekurytyzacyjne niewłączone do ACTP, są zmienności implikowane spreadów kredytowych transz, przy czym każda z nich jest przyporządkowana do następujących terminów zapadalności zgodnie z terminem zapadalności opcji podlegającej wymogom w zakresie funduszy własnych: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat;

▼M8

c) czynniki ryzyka zakrzywienia są takie same, jak czynniki opisane w lit. a) niniejszego ustępu; w odniesieniu do wszystkich wymienionych czynników ryzyka stosuje się wspólną wagę ryzyka, o której mowa w sekcji 6.

Artykuł 325o

Czynniki ryzyka cen akcji

1. Koszykami dla wszystkich czynników ryzyka cen akcji są koszyki sektorowe, o których mowa w sekcji 6.

2. Czynnikami ryzyka delta cen akcji, które mają stosować instytucje, są wszystkie ceny kasowe akcji i wszystkie stopy repo akcji.

Do celów ryzyka cen akcji konkretną krzywą repo akcji stanowi pojedynczy czynnik ryzyka wyrażony jako wektor stóp repo w odniesieniu do różnych terminów zapadalności. W przypadku każdego instrumentu wektor składa się z tylu elementów, ile jest różnych terminów zapadalności stóp repo wykorzystywanych przez instytucję jako zmienne w jej modelu wyceny dla tego instrumentu.

Instytucje obliczają wskaźnik wrażliwości instrumentu na czynnik ryzyka cen akcji jako zmianę wartości tego instrumentu, zgodnie z jego modelem wyceny, w wyniku przesunięcia o 1 punkt bazowy w każdym z elementów wektora. Instytucje kompensują wskaźniki wrażliwości na czynnik ryzyka stopy repo tego samego udziałowego papieru wartościowego bez względu na liczbę elementów każdego wektora.

3. Czynnikami ryzyka vega cen akcji, które mają stosować instytucje do opcji o instrumentach bazowych wrażliwych na akcje, są zmienności implikowane cen kasowych akcji, które przyporządkowuje się do następujących terminów zapadalności zgodnie z terminami zapadalności odpowiadających im opcji podlegających wymogom w zakresie funduszy własnych: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat. Nie ustanawia się żadnych wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka vega w odniesieniu do stóp repo akcji.

4. Czynnikami ryzyka zakrzywienia cen akcji, które mają stosować instytucje do opcji o instrumentach bazowych wrażliwych na akcje, są wszystkie ceny kasowe akcji niezależnie od terminu zapadalności odpowiadających im opcji. Nie ustanawia się żadnych wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka zakrzywienia w odniesieniu do stóp repo akcji.

Artykuł 325p

Czynniki ryzyka cen towarów

1. Koszykami dla wszystkich czynników ryzyka cen towarów są koszyki sektorowe, o których mowa w sekcji 6.

2. Czynnikami ryzyka delta cen towarów, które mają stosować instytucje w odniesieniu do instrumentów wrażliwych na towary, są wszystkie ceny kasowe towarów dla poszczególnych rodzajów towarów i dla każdego z następujących terminów zapadalności: 0,25 roku, 0,5 roku, 1 rok, 2 lata, 3 lata, 5 lat, 10 lat, 15 lat, 20 lat, 30 lat. Instytucje uznają, że dwie ceny towarów tego samego rodzaju towaru i o tym samym terminie zapadalności stanowią ten sam czynnik ryzyka wyłącznie wówczas, gdy zbiory warunków prawnych dotyczących lokalizacji dostawy są identyczne.

▼M8

3. Czynnikami ryzyka vega cen towarów, które mają stosować instytucje do opcji o instrumentach bazowych wrażliwych na towary, są zmienności implikowane cen towarów dla poszczególnych rodzajów towarów, które przyporządkowuje się do następujących terminów zapadalności zgodnie z terminami zapadalności odpowiadających im opcji podlegających wymogom w zakresie funduszy własnych: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat. Instytucje uznają wskaźniki wrażliwości na ten sam rodzaj towaru przypisane do tego samego terminu zapadalności za pojedynczy czynnik ryzyka, który następnie kompensują.

4. Czynnikami ryzyka zakrzywienia cen towarów, które mają stosować instytucje do opcji o instrumentach bazowych wrażliwych na towary, jest jeden zestaw cen towarów o różnych terminach zapadalności dla poszczególnych rodzajów towarów, wyrażony jako wektor. W przypadku każdego instrumentu wektor składa się z tylu elementów, ile jest cen tego towaru wykorzystywanych przez instytucję jako zmienne w jej modelu wyceny dla tego instrumentu. Instytucje nie rozróżniają cen towarów według lokalizacji dostawy.

Wrażliwość instrumentu na każdy czynnik ryzyka wykorzystywany we wzorze na ryzyko zakrzywienia oblicza się w sposób określony w art. 325g. Do celów ryzyka zakrzywienia instytucje uznają wektory posiadające różną liczbę elementów za ten sam czynnik ryzyka, pod warunkiem że wspomniane wektory odpowiadają temu samemu rodzajowi towarów.

Artykuł 325q

Czynniki ryzyka walutowego

▼M12

1. Czynnikami ryzyka walutowego delta, które mają stosować instytucje w odniesieniu do instrumentów wrażliwych na kurs walutowy, są wszystkie natychmiastowe kursy wymiany między walutą, w której instrument jest denominowany, a walutą sprawozdawczą instytucji lub walutą bazową instytucji, w przypadku gdy instytucja stosuje walutę bazową zgodnie z ust. 7. Istnieje jeden koszyk na parę walutową zawierający pojedynczy czynnik ryzyka i pojedynczy wskaźnik wrażliwości netto.

▼M17

2. Czynnikami ryzyka walutowego vega, które mają stosować instytucje do opcji o instrumentach bazowych wrażliwych na kurs walutowy, są zmienności implikowane kursów wymiany między parami walutowymi. Wspomniane zmienności implikowane przyporządkowuje się do następujących terminów zapadalności zgodnie z terminami zapadalności odpowiadających im opcji podlegających wymogom w zakresie funduszy własnych: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat i 10 lat.

▼M12

3. Czynnikami ryzyka walutowego zakrzywienia, które mają stosować instytucje do instrumentów bazowych wrażliwych na kurs walutowy, są czynniki ryzyka walutowego delta, o których mowa w ust. 1.

▼M8

4. Od instytucji nie wymaga się dokonywania rozróżnienia wariantów waluty funkcjonujących na rynku wewnętrznym (ang. onshore) i zewnętrznym (ang. offshore) w odniesieniu do wszystkich czynników ryzyka walutowego: delta, vega i zakrzywienia.

▼**M12**

5. Jeżeli kurs wymiany walut będący podstawą instrumentu i, który podlega wymogom w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka zakrzywienia, nie odnosi się ani do waluty sprawozdawczej instytucji, ani do waluty bazowej instytucji, instytucja może podzielić przez 1,5 odpowiednie składniki CVR_{ik}^{-} I CVR_{ik}^{+} określone w art. 325g ust. 2, dla których wartość x_k stanowi czynnik ryzyka walutowego między jedną z dwóch walut instrumentu bazowego i, stosownie do przypadku, walutą sprawozdawczą instytucji lub walutą bazową instytucji.

6. Za zgodą właściwego organu instytucja może konsekwentnie dzielić przez 1,5 składniki CVR_k^{-} i CVR_k^{+} określone w art. 325g ust. 2 w odniesieniu do wszystkich czynników ryzyka walutowego instrumentów walutowych, które podlegają wymogowi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka zakrzywienia, o ile wszelkie czynniki ryzyka walutowego oparte na walucie sprawozdawczej danej instytucji lub, w stosownych przypadkach, jej walucie bazowej, które uwzględniono w obliczeniach tych składników, podlegają jednoczesnemu przesunięciu.

7. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 i 3 instytucja, za zgodą właściwego organu, może zastąpić swoją walutę sprawozdawczą inną walutą („waluta bazowa”) we wszystkich natychmiastowych kursach wymiany w celu wyrażenia czynników ryzyka walutowego delta i zakrzywienia, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) instytucja używa tylko jednej waluty bazowej;

b) instytucja stosuje walutę bazową konsekwentnie do wszystkich swoich pozycji zaliczanych do portfela handlowego i portfela niehandlowego;

c) instytucja wykazała w sposób zadowalający właściwy organ, że:

   (i) stosowanie wybranej waluty bazowej zapewnia odpowiednią reprezentację ryzyka dla pozycji instytucji narażonych na ryzyko walutowe;

   (ii) wybór waluty bazowej jest spójny ze sposobem wewnętrznego zarządzania przez instytucję danymi rodzajami ryzyka walutowego;

   (iii) wybór waluty bazowej nie wynika wyłącznie z chęci ograniczenia wymogów w zakresie funduszy własnych instytucji;

d) instytucja uwzględnia ryzyko związane z przeliczeniem kwoty w walucie sprawozdawczej na kwotę w walucie bazowej.

Instytucja, która uzyskała zezwolenie na stosowanie waluty bazowej, jak określono w akapicie pierwszym, przelicza powstałe w ten sposób wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka walutowego na walutę sprawozdawczą przy zastosowaniu obowiązującego natychmiastowego kursu wymiany między walutą bazową a walutą sprawozdawczą.

▼M8

Podsekcja 2

Definicje wskaźników wrażliwości

Artykuł 325r

Wskaźniki wrażliwości ryzyka delta

1. Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości na ryzyko ogólne stopy procentowej (GIRR) delta w następujący sposób:

a) wskaźniki wrażliwości na czynniki ryzyka obejmujące stopy wolne od ryzyka oblicza się w następujący sposób:

$$S_{r_{kt}} = \frac{V_i(r_{kt} + 0{,}0001,\ x,\ y\ \ldots) - V_i(r_{kt},\ x,\ y\ \ldots)}{0{,}0001}$$

gdzie:

$S_{r_{kt}}$ = wskaźniki wrażliwości na czynniki ryzyka obejmujące stopy wolne od ryzyka;

r_{kt} = wskaźnik wolnej od ryzyka krzywej k o terminie zapadalności t;

V_i (.) = funkcja wyceny instrumentu i; oraz

x,y = czynniki ryzyka inne niż r_{kt} w funkcji wyceny V_i;

b) wskaźniki wrażliwości na czynniki ryzyka obejmujące ryzyko inflacji i bazę walutową oblicza się w następujący sposób:

$$S_{x_j} = \frac{V_i(\overline{x}_{ji} + 0{,}0001\overline{I_m},\ y,\ z\ldots) - V_i(\overline{x}_{ji},\ y,\ z\ldots)}{0{,}0001}$$

gdzie:

S_{x_j} = wskaźniki wrażliwości na czynniki ryzyka obejmujące ryzyko inflacji i bazę walutową;

$\overline{x}_{ji}$ = wektor m elementów reprezentujący implikowaną krzywą inflacji lub krzywą bazy walutowej dla danej waluty j, przy czym m jest równe liczbie zmiennych związanych z inflacją lub z walutą wykorzystanych w modelu wyceny instrumentu i;

$\overline{I_m}$ = jednostkowa macierz wymiaru (1 x m);

V_i (.) = funkcja wyceny instrumentu i; oraz

y, z = inne zmienne w modelu wyceny.

▼**M8**

2. Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości na ryzyko spreadu kredytowego delta dla wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych i pozycji niesekurytyzacyjnych w następujący sposób:

$$S_{CS_{kt}} = \frac{V_i(CS_{kt} + 0{,}0001,\ x,\ y\ \ldots) - V_i(CS_{kt},\ x,\ y\ \ldots)}{0{,}0001}$$

gdzie:

$S_{CS_{kt}}$ = wskaźniki wrażliwości na ryzyko spreadu kredytowego delta dla wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych i pozycji niesekurytyzacyjnych;

cs_{kt} = wartość stopy spreadu kredytowego emitenta j w terminie zapadalności t;

V_i (.) = funkcja wyceny instrumentu i; oraz

x,y = czynniki ryzyka inne niż cs_{kt} w funkcji wyceny V_i.

3. Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości na ryzyko ceny akcji delta w następujący sposób:

a) wskaźniki wrażliwości na czynniki ryzyka, obejmujące ceny kasowe akcji, oblicza się w następujący sposób:

$$S_k = \frac{V_i(1{,}01\ EQ_k,\ x,\ y,\ \ldots) - V_i(EQ_k,\ x,\ y,\ \ldots)}{0{,}01}$$

gdzie:

s_k = wskaźniki wrażliwości na czynniki ryzyka;

k = konkretny udziałowy papier wartościowy;

EQ_k = wartość ceny kasowej tego udziałowego papieru wartościowego;

V_i (.) = funkcja wyceny instrumentu i; oraz

x,y = czynniki ryzyka inne niż EQ_k w funkcji wyceny V_i;

b) wskaźniki wrażliwości na czynniki ryzyka obejmujące stopy repo akcji oblicza się w następujący sposób:

$$S_{x_k} = \frac{V_i(\overline{x}_{ki} + 0{,}0001\overline{I_m},\ y,\ z\ldots) - V_i(\overline{x}_{ji},\ y,\ z\ldots)}{0{,}0001}$$

gdzie:

S_{x_k} = wskaźniki wrażliwości na czynniki ryzyka obejmujące stopy repo akcji;

k = indeks oznaczający akcje;

▼M8

$\overline{x_{ki}}$ = wektor m elementów reprezentujący strukturę terminową transakcji repo dla danych akcji k, przy czym m jest równe liczbie stóp repo odpowiadających różnym terminom zapadalności wykorzystanym w modelu wyceny instrumentu i;

$\overline{I_m}$ = jednostkowa macierz wymiaru (1 · m);

V_i (.) = funkcja wyceny instrumentu i; oraz

y,z = czynniki ryzyka inne niż $\overline{x_{ki}}$ w funkcji wyceny V_i.

4. Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości na ryzyko cen towarów delta w odniesieniu do każdego czynnika ryzyka k w następujący sposób:

$$S_k = \frac{V_i(1{,}01\ CTY_k,\ \gamma,\ z\ldots) - V_i(CTY_k,\ \gamma,\ z\ldots)}{0{,}01}$$

gdzie:

s_k = wskaźniki wrażliwości na ryzyko cen towarów delta;

k = dany czynnik ryzyka cen towarów;

CTY_k = wartość czynnika ryzyka k;

▼C8

V_i (.) = funkcja wyceny instrumentu i; oraz

▼M8

y, z = czynniki ryzyka inne niż CTY_k w modelu wyceny instrumentu i.

5. Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości na ryzyko kursu walutowego delta w odniesieniu do każdego czynnika ryzyka walutowego k w następujący sposób:

$$S_k = \frac{V_i(1{,}01\ FX_k,\ y,\ z\ldots) - V_i(FX_k,\ y,\ z\ldots)}{0{,}01}$$

gdzie:

s_k = wskaźniki wrażliwości na ryzyko kursu walutowego delta;

k = dany czynnik ryzyka walutowego;

FX_k = wartość czynnika ryzyka;

▼C8

V_i (.) = funkcja wyceny instrumentu i; oraz

▼M8

y, z = czynniki ryzyka inne niż FX_k w modelu wyceny instrumentu i.

▼M8

Artykuł 325s

Wskaźniki wrażliwości na ryzyko vega

1. Instytucje obliczają wskaźnik wrażliwości opcji na ryzyko vega w odniesieniu do danego czynnika ryzyka k w następujący sposób:

▼M17

$$s_k = \frac{V_i(1{,}01 \cdot vol_k, x, y) - V_i(vol_k, x, y)}{0{,}01}$$

▼M8

gdzie:

s_k = wskaźnik wrażliwości opcji na ryzyko vega;

k = określony czynnik ryzyka vega obejmujący zmienność implikowaną;

vol_k = wartość tego czynnika ryzyka, którą należy wyrazić jako wartość procentową; oraz

x,y = czynniki ryzyka inne niż vol_k w funkcji wyceny V_i.

2. W przypadku klas ryzyka, w których czynniki ryzyka vega posiadają wymiar terminu zapadalności, ale zasady dotyczące przyporządkowywania czynników ryzyka nie mają zastosowania, ponieważ opcje nie mają terminu zapadalności, instytucje przyporządkowują te czynniki ryzyka do najdłuższego przewidzianego terminu zapadalności. Tego rodzaju opcje są przedmiotem narzutu z tytułu ryzyka rezydualnego.

3. W przypadku opcji, które nie posiadają kursu wykonania ani bariery, oraz opcji posiadających wiele kursów wykonania lub barier instytucje stosują przyporządkowanie do kursów wykonania i terminu zapadalności stosowanych wewnętrznie przez instytucję do wyceny opcji. Tego rodzaju opcje są również przedmiotem narzutu z tytułu ryzyka rezydualnego.

4. Instytucje nie obliczają ryzyka vega dla transz sekurytyzacyjnych włączonych do ACTP zgodnie z art. 325 ust. 6, 7 i 8 i niemających zmienności implikowanej. Dla takich transz sekurytyzacyjnych oblicza się wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta i ryzyka zakrzywienia.

Artykuł 325t

Wymogi w zakresie obliczeń wskaźników wrażliwości

1. Instytucje wyprowadzają wskaźniki wrażliwości ze stosowanych przez instytucję modeli wyceny, które służą jako podstawa przeznaczonych dla kadry kierowniczej wyższego szczebla sprawozdań na temat zysków i strat, wykorzystując w tym celu wzory określone w niniejszej podsekcji.

▼M17

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu właściwe organy mogą zażądać od instytucji, która otrzymała zezwolenie na stosowanie alternatywnej metody modeli wewnętrznych określonej w rozdziale 1b, by stosowała funkcje wyceny systemu pomiaru ryzyka w ramach swojej metody modeli wewnętrznych przy obliczaniu wskaźników wrażliwości na podstawie niniejszego rozdziału do celów obliczeń i wymogów sprawozdawczych określonych w art. 325 ust. 3.

▼M8

2. Przy obliczaniu wskaźników wrażliwości na ryzyko delta instrumentów cechujących się opcjonalnością, o których mowa w art. 325e ust. 2 lit. a), instytucje mogą przyjąć, że czynniki ryzyka związane ze zmiennością implikowaną pozostają stałe.

3. Przy obliczaniu wskaźników wrażliwości na ryzyko vega instrumentów cechujących się opcjonalnością, o których mowa w art. 325e ust. 2 lit. b), zastosowanie mają następujące wymogi:

a) w odniesieniu do ryzyka ogólnego stopy procentowej i ryzyka spreadu kredytowego instytucje przyjmują – dla każdej waluty – że instrument bazowy czynników ryzyka związanego ze zmiennością, dla którego oblicza się ryzyko vega, przyjmuje rozkład logarytmiczno-normalny albo rozkład normalny w modelach wyceny stosowanych wobec tych instrumentów;

b) w odniesieniu do ryzyka cen akcji, ryzyka cen towarów i ryzyka walutowego instytucje przyjmują, że instrument bazowy czynników ryzyka związanego ze zmiennością, dla którego oblicza się ryzyko vega, przyjmuje rozkład logarytmiczno-normalny w modelach wyceny stosowanych wobec tych instrumentów.

4. Instytucje obliczają wszystkie wskaźniki wrażliwości, z wyjątkiem wskaźników wrażliwości na korekty wyceny kredytowej.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, z zastrzeżeniem zezwolenia właściwych organów, instytucja może stosować alternatywne definicje wskaźników wrażliwości na ryzyko delta przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych danej pozycji portfela handlowego na mocy niniejszego rozdziału, o ile instytucja ta spełnia wszystkie następujące warunki:

▼M17

a) te alternatywne definicje są wykorzystywane do celów wewnętrznego zarządzania ryzykiem lub opracowywania przeznaczonych dla kadry kierowniczej wyższego szczebla sprawozdań na temat zysków i strat przez niezależną jednostkę do spraw kontroli ryzyka działającą w ramach instytucji;

▼M8

b) instytucja wykazuje, że te alternatywne definicje są odpowiedniejsze do ujęcia wskaźników wrażliwości dotyczących danych pozycji niż wzory przedstawione w niniejszej podsekcji oraz że wynikające stąd wskaźniki wrażliwości nie różnią się w istotnym stopniu od wskaźników obliczonych przy użyciu tych wzorów.

▼M8

6. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, z zastrzeżeniem zezwolenia właściwych organów, instytucja może obliczać wskaźniki wrażliwości na ryzyko vega na podstawie liniowych przekształceń alternatywnych definicji wskaźników wrażliwości przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych danej pozycji portfela handlowego na mocy niniejszego rozdziału, o ile instytucja ta spełnia oba następujące warunki:

▼M17

a) te alternatywne definicje są wykorzystywane do celów wewnętrznego zarządzania ryzykiem lub opracowywania przeznaczonych dla kadry kierowniczej wyższego szczebla sprawozdań na temat zysków i strat przez niezależną jednostkę do spraw kontroli ryzyka działającą w ramach instytucji;

b) instytucja wykazuje, że te alternatywne definicje są bardziej odpowiednie do ujęcia wskaźników wrażliwości pozycji niż wzory określone w niniejszej podsekcji, że liniowe przekształcenie, o którym mowa w akapicie pierwszym, odzwierciedla wskaźnik wrażliwości na ryzyko vega oraz że wynikające stąd wskaźniki wrażliwości nie różnią się w istotnym stopniu od wskaźników uzyskanych w wyniku zastosowania tych wzorów.

▼M8

Sekcja 4

Narzut z tytułu ryzyka rezydualnego

Artykuł 325u

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rezydualnego

1. Oprócz wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, o których mowa w sekcji 2, instytucje stosują dodatkowe wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do instrumentów, które mają ekspozycję na ryzyko rezydualne zgodnie z niniejszym artykułem.

2. Uznaje się, że instrumenty mają ekspozycję na ryzyko rezydualne, jeżeli spełniają dowolny z następujących warunków:

a) instrument odnosi się do egzotycznego instrumentu bazowego, co – do celów niniejszego rozdziału – oznacza instrument portfela handlowego, który odnosi się do ekspozycji bazowej, która nie jest objęta zakresem traktowania ryzyka delta, vega lub zakrzywienia, zgodnie z metodą opartą na wskaźnikach wrażliwości określoną w sekcji 2 lub z wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania określonymi w sekcji 5;

b) instrument jest instrumentem obciążonym innym ryzykiem rezydualnym, co – do celów niniejszego rozdziału – oznacza dowolny z poniższych instrumentów:

   (i) instrumenty, które podlegają wymogom w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka vega i ryzyka zakrzywienia zgodnie z metodą opartą na wskaźnikach wrażliwości określoną w sekcji 2 oraz które generują wypłaty, których nie można odwzorować jako skończonego linearnego połączenia prostych opcji waniliowych z pojedynczą bazową ceną akcji, ceną towarów, kursem wymiany, ceną obligacji, ceną swapów ryzyka kredytowego lub swapami stóp procentowych;

▼M8

(ii) instrumenty będące pozycjami włączonymi do ACTP, o których mowa w art. 325 ust. 6; instrumenty zabezpieczające, które zostały włączone do tego ACTP zgodnie z art. 325 ust. 8 nie są uwzględniane.

3. Instytucje obliczają dodatkowe wymogi w zakresie funduszy własnych, o których mowa w ust. 1, jako sumę kwot referencyjnych brutto instrumentów, o których mowa w ust. 2, pomnożoną przez następujące wagi ryzyka:

a) 1,0 % w przypadku instrumentów, o których mowa w ust. 2 lit. a);

b) 0,1 % w przypadku instrumentów, o których mowa w ust. 2 lit. b).

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 instytucja nie stosuje wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rezydualnego w przypadku instrumentu, który spełnia dowolny z następujących warunków:

a) instrument jest notowany na uznanej giełdzie;

b) instrument kwalifikuje się do rozliczenia centralnego zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 648/2012;

c) instrument doskonale kompensuje ryzyko rynkowe innej pozycji portfela handlowego – wówczas obie doskonale dopasowane pozycje portfela handlowego są wyłączone z wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rezydualnego.

▼M17

4a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, do dnia 31 grudnia 2032 r., instytucja nie stosuje wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rezydualnego do instrumentów, które mają wyłącznie na celu zabezpieczenie ryzyka rynkowego pozycji w portfelu handlowym, które generują wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rezydualnego i podlegają temu samemu rodzajowi ryzyka rezydualnego co zabezpieczane przez nie pozycje.

Właściwy organ udziela zezwolenia na stosowanie podejścia, o którym mowa w akapicie pierwszym, jeżeli instytucja może na bieżąco wykazać w sposób zadowalający właściwy organ, że dane instrumenty spełniają kryteria niezbędne, by traktować je jako pozycje zabezpieczające.

Instytucja zgłasza właściwemu organowi wynik obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rezydualnego w odniesieniu do wszystkich instrumentów, do których stosuje się odstępstwo określone w akapicie pierwszym.

▼M8

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania, czym jest egzotyczny instrument bazowy oraz które instrumenty są instrumentami obciążonymi ryzykiem rezydualnym do celów ust. 2.

▼M8

Opracowując te projekty regulacyjnych standardów technicznych, EUNB bada, czy ryzyko długowieczności, pogodę, klęski żywiołowe i przyszłą zrealizowaną zmienność należy uznać za egzotyczne instrumenty bazowe.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 28 czerwca 2021 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M17

6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia kryteriów, które instytucje mają stosować w celu identyfikacji pozycji kwalifikujących się do odstępstwa określonego w ust. 4a. Kryteria te obejmują co najmniej charakter instrumentów, o których mowa w tym ustępie, zysk i stratę netto połączonych pozycji, wskaźniki wrażliwości połączonych pozycji oraz ryzyka, które pozostają niezabezpieczone w połączonych pozycjach, ze szczególnym uwzględnieniem możliwości, że pierwotna pozycja może zostać zabezpieczona kwotą częściową.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 czerwca 2024 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

7. Do dnia 31 grudnia 2029 r. EUNB przedstawi Komisji sprawozdanie na temat wpływu stosowania traktowania, o którym mowa w ust. 4a. Na podstawie ustaleń tego sprawozdania Komisja w stosownym przypadku przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w celu przedłużenia traktowania, o którym mowa w tym ustępie.

▼M8

Sekcja 5

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania

Artykuł 325v

Definicje i przepisy ogólne

1. Do celów niniejszej sekcji stosuje się następujące definicje:

▼M8

a) „ekspozycja krótka” oznacza, że niewykonanie zobowiązania przez emitenta lub grupę emitentów prowadzi do zysku dla instytucji, bez względu na rodzaj instrumentu lub transakcji tworzących ekspozycję;

b) „ekspozycja długa” oznacza, że niewykonanie zobowiązania przez emitenta lub grupę emitentów prowadzi do straty dla instytucji, bez względu na rodzaj instrumentu lub transakcji tworzących ekspozycję;

c) „kwota brutto z tytułu niespodziewanego niewykonania zobowiązania” (JTD brutto) oznacza szacowaną wysokość straty lub zysku na danej ekspozycji z powodu niewykonania zobowiązania przez dłużnika;

d) „kwota netto z tytułu niespodziewanego niewykonania zobowiązania” (JTD netto) oznacza szacowaną wysokość straty, którą poniosłaby dana instytucja, lub zysku, który ta instytucja by odnotowała, w związku z niewykonaniem zobowiązania przez dłużnika po dokonaniu kompensowania poszczególnych kwot JTD brutto;

e) „strata z tytułu niewykonania zobowiązania” lub „LGD” oznacza stratę z tytułu niewykonania zobowiązania przez dłużnika na instrumencie wyemitowanym przez tego dłużnika, wyrażoną jako udział w wartości referencyjnej instrumentu;

f) „waga ryzyka niewykonania zobowiązania” oznacza wartość procentową reprezentującą szacowane prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania przez każdego z dłużników zgodnie ze zdolnością kredytową danego dłużnika.

2. Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania mają zastosowanie do instrumentów dłużnych i kapitałowych, do instrumentów pochodnych, których instrumentami bazowymi są instrumenty dłużne i kapitałowe, oraz do instrumentów pochodnych, na których wypłaty lub wartości godziwe ma wpływ niewykonanie zobowiązania przez dłużnika innego niż kontrahent będący stroną tegoż instrumentu pochodnego. Instytucje obliczają wymogi w zakresie ryzyka niewykonania zobowiązania osobno dla każdego z następujących rodzajów instrumentów: instrumentów niesekurytyzacyjnych, instrumentów sekurytyzacyjnych, które nie zostały włączone do ACTP oraz instrumentów sekurytyzacyjnych, które zostały włączone do ACTP. Ostateczne wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania przez instytucje stanowią sumę tych trzech elementów.

▼M17

3. W przypadku będących przedmiotem obrotu niesekurytyzacyjnych kredytowych instrumentów pochodnych i niesekurytyzacyjnych instrumentów pochodnych na akcje kwoty JTD dla poszczególnych elementów składowych ustala się, stosując metodę pełnego przeglądu.

▼M8

Podsekcja 1

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do pozycji niesekurytyzacyjnych

Artykuł 325w

Kwoty brutto z tytułu niespodziewanego niewykonania zobowiązania

1. Instytucje obliczają kwoty JTD brutto w odniesieniu do każdej ekspozycji długiej z tytułu instrumentów dłużnych w następujący sposób:

▼M8

$$JTD_{long} = \max \{LGD\ V_{notional} + P\&L_{long} + Adjustment_{long};\ 0\}$$

gdzie:

JTD_{long} = kwota JTD brutto w odniesieniu do ekspozycji długiej;

▼C8

$V_{notional}$ = kwota referencyjna instrument tworzącego ekspozycję;

$P\&L_{long}$ = element, który stanowi korektę o zyski lub straty już ujęte przez instytucję z powodu zmian wartości godziwej instrumentu tworzącego ekspozycję długą; zyski wprowadza się do wzoru ze znakiem dodatnim, a straty wprowadza się do wzoru ze znakiem ujemnym; oraz

$Adjustment_{long}$ = w przypadku gdy instrument tworzący ekspozycję jest instrumentem pochodnym, kwota, o jaką – w związku ze strukturą instrumentu pochodnego – strata instytucji w przypadku niewykonania zobowiązania zwiększyłaby się lub zmniejszyła w stosunku do pełnej straty na instrumencie bazowym; zwiększenia wprowadza się do wzoru ze znakiem dodatnim, a zmniejszenia wprowadza się do wzoru ze znakiem ujemnym.

▼M8

2. Instytucje obliczają kwoty JTD brutto w odniesieniu do każdej ekspozycji krótkiej z tytułu instrumentów dłużnych w następujący sposób:

$$JTD_{short} = \min \{LGD\ V_{notional} + P\&L_{short} + Adjustment_{short};\ 0\}$$

gdzie:

JTD_{short} = kwota JTD brutto w odniesieniu do ekspozycji krótkiej;

▼C8

$V_{notional}$ = kwota referencyjna instrumentu tworzącego ekspozycję, którą wprowadza się do wzoru ze znakiem ujemnym;

$P\&L_{short}$ = element, który stanowi korektę o zyski lub straty już ujęte przez instytucję z powodu zmian wartości godziwej instrumentu tworzącego ekspozycję krótką; zyski wprowadza się do wzoru ze znakiem dodatnim, a straty – ze znakiem ujemnym; oraz

$Adjustment_{short}$ = w przypadku gdy instrument tworzący ekspozycję jest instrumentem pochodnym, kwota, o jaką – w związku ze strukturą instrumentu pochodnego – zysk instytucji w przypadku niewykonania zobowiązania zwiększyłby się lub zmniejszył w stosunku do pełnej straty na instrumencie bazowym; zmniejszenia wprowadza się do wzoru ze znakiem dodatnim, a zwiększenia wprowadza się do wzoru ze znakiem ujemnym.

▼M8

3. Do celów obliczeń określonych w ust. 1 i 2, LGD odnosząca się do instrumentów dłużnych, którą mają stosować instytucje, jest następująca:

a) ekspozycjom z tytułu instrumentów dłużnych innych niż uprzywilejowane przypisuje się LGD równą 100 %;

▼M8

b) ekspozycjom z tytułu uprzywilejowanych instrumentów dłużnych przypisuje się LGD równą 75 %;

c) ekspozycjom z tytułu obligacji zabezpieczonych, o których mowa w art. 129, przypisuje się LGD równą 25 %.

▼C8

4. Do celów obliczeń, o których mowa w ust. 1 i 2, kwoty referencyjne określa się w następujący sposób:

a) w przypadku obligacji kwotą referencyjną jest wartość nominalna obligacji;

b) w przypadku sprzedanej opcji sprzedaży obligacji, kwotą referencyjną jest wartość nominalna opcji; w przypadku nabytej opcji kupna obligacji, kwota referencyjna wynosi 0.

5. W odniesieniu do ekspozycji z tytułu instrumentów kapitałowych instytucje obliczają kwoty JTD brutto w następujący sposób:

$$JTD_{long} = \max \{LGD \cdot V_{notional} + P\&L_{long} + Adjustment_{long}; 0\}$$

$$JTD_{short} = \min \{LGD \cdot V_{notional} + P\&L_{short} + Adjustment_{short}; 0\}$$

gdzie:

JTD_{long} = kwota JTD brutto w odniesieniu do ekspozycji długiej;

$V_{notional}$ = kwota referencyjna instrumentu tworzącego ekspozycję; kwota referencyjna jest wartością godziwą instrumentów rynku kasowego; w przypadku wzoru JTD_{short}, kwotę referencyjną instrumentu wprowadza się do wzoru ze znakiem ujemnym;

$P\&L_{long}$ = element, który stanowi korektę o zyski lub straty już ujęte przez instytucję z powodu zmian wartości godziwej instrumentu tworzącego ekspozycję długą; zyski wprowadza się do wzoru ze znakiem dodatnim, a straty wprowadza się do wzoru ze znakiem ujemnym;

$Adjustment_{long}$ = kwota o jaką – w związku ze strukturą instrumentu pochodnego – strata instytucji w przypadku niewykonania zobowiązania zwiększyłaby się lub zmniejszyła w stosunku do pełnej straty na instrumencie bazowym; zwiększenia wprowadza się wzoru ze znakiem dodatnim, a zmniejszenia wprowadza się do wzoru ze znakiem ujemnym.”;

JTD_{short} = kwota JTD brutto w odniesieniu do ekspozycji krótkiej;

$P\&L_{short}$ = element, który stanowi korektę o zyski lub straty już ujęte przez instytucję z powodu zmian wartości godziwej instrumentu tworzącego ekspozycję krótką; zyski wprowadza się do wzoru ze znakiem dodatnim, a straty – ze znakiem ujemnym; oraz

▼C8

$Adjustment_{short}$ = kwota, o jaką – w związku ze strukturą instrumentu pochodnego – zysk instytucji w przypadku niewykonania zobowiązania zwiększyłby się lub zmniejszył w stosunku do pełnej straty na instrumencie bazowym; zmniejszenia wprowadza się do wzoru ze znakiem dodatnim, a zwiększenia wprowadza się do wzoru ze znakiem ujemnym.

▼M8

6. Instytucje przypisują LGD w wysokości 100 % instrumentom kapitałowym do celów obliczeń, o których mowa w ust. 5.

7. W przypadku ekspozycji na ryzyko niewykonania zobowiązania wynikające z instrumentów pochodnych, których wypłaty w przypadku niewykonania zobowiązania przez dłużnika nie są związane z kwotą referencyjną konkretnego instrumentu wyemitowanego przez tego dłużnika ani z LGD dłużnika, ani z instrumentem wyemitowanym przez tego dłużnika, instytucje stosują alternatywne metody szacowania kwot JTD brutto.

8. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

▼C8

a) sposobu, w jaki instytucje mają określać składniki $P\&L_{long}$, $P\&L_{short}$, $Adjustment_{long}$ i $Adjustment_{short}$ przy obliczaniu kwoty JTD dla poszczególnych rodzajów instrumentów zgodnie z niniejszym artykułem;

▼M8

b) alternatywnych metod, które instytucje mają stosować do celów oszacowania kwot JTD brutto, o których mowa w ust. 7;

c) kwot referencyjnych instrumentów innych niż te, o których mowa w ust. 4 lit. a) i b).

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 28 czerwca 2021 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 325x

Kwoty netto z tytułu niespodziewanego niewykonania zobowiązania

1. Instytucje obliczają kwoty JTD netto, kompensując kwoty JTD brutto w odniesieniu do ekspozycji krótkich i długich. Kompensowanie jest możliwe wyłącznie między ekspozycjami wobec tego samego dłużnika, jeżeli ekspozycje krótkie posiadają taki sam stopień uprzywilejowania jak ekspozycje długie lub niższy.

2. Kompensowanie jest pełne albo częściowe w zależności od terminów zapadalności ekspozycji objętych kompensowaniem:

▼M8

a) kompensowanie jest pełne, jeżeli wszystkie ekspozycje objęte kompensowaniem mają terminy zapadalności wynoszące co najmniej jeden rok;

b) kompensowanie jest częściowe, jeżeli co najmniej jedna z ekspozycji objętych kompensowaniem ma termin zapadalności krótszy niż jeden rok; wówczas wysokość kwoty JTD każdej ekspozycji o terminie zapadalności wynoszącym mniej niż jeden rok mnoży się przez wskaźnik terminu zapadalności ekspozycji w odniesieniu do jednego roku.

3. Jeżeli kompensowanie nie jest możliwe, kwoty JTD brutto są równe kwotom JTD netto w przypadku ekspozycji, których termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok. Kwoty JTD brutto o terminie zapadalności krótszym niż jeden rok mnoży się przez wartość równą stosunkowi terminu zapadalności ekspozycji do okresu wynoszącego jeden rok, o dolnym pułapie wynoszącym 3 miesiące, w celu obliczenia kwot JTD netto.

4. Do celów ust. 2 i 3 uwzględnia się terminy zapadalności kontraktów na instrumenty pochodne, a nie terminy zapadalności ich instrumentów bazowych. Pieniężnym ekspozycjom z tytułu instrumentów kapitałowych przypisuje się termin zapadalności wynoszący jeden rok albo trzy miesiące, według uznania instytucji.

▼M17

5. W przypadku gdy warunki umowne lub prawne dotyczące pozycji w instrumentach pochodnych, której instrumentem bazowym jest dłużny lub kapitałowy instrument pieniężny i który jest zabezpieczony tym dłużnym lub kapitałowym instrumentem pieniężnym, pozwalają instytucji na zamknięcie obu części tej pozycji w momencie, gdy wygasa ta część pozycji, której termin zapadalności przypada wcześniej, bez ekspozycji na ryzyko niewykonania zobowiązania instrumentu bazowego, kwotę netto z tytułu niespodziewanego niewykonania zobowiązania połączonej pozycji ustala się na poziomie zero.

▼M8

Artykuł 325y

Obliczanie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania

1. Niezależnie od rodzaju kontrahenta kwoty JTD netto mnoży się przez wagi ryzyka niewykonania zobowiązania, które odpowiadają ich jakości kredytowej określonej w tabeli 2:

Tabela 2

Kategoria jakości kredytowej	Waga ryzyka niewykonania zobowiązania
Stopień jakości kredytowej 1	0,5 %
Stopień jakości kredytowej 2	3 %
Stopień jakości kredytowej 3	6 %
Stopień jakości kredytowej 4	15 %
Stopień jakości kredytowej 5	30 %
Stopień jakości kredytowej 6	50 %
Bez ratingu	15 %
Których dotyczy niewykonanie zobowiązania	100 %

2. Ekspozycjom, którym przypisano by wagę ryzyka wynoszącą 0 % przy zastosowaniu metody standardowej dla ryzyka kredytowego zgodnie z tytułem II rozdział 2, przypisuje się wagę ryzyka niewykonania zobowiązania wynoszącą 0 % w odniesieniu do wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania.

▼M8

3. Ważoną kwotę JTD netto przypisuje się do następujących koszyków: przedsiębiorstwa, państwa oraz samorządy terytorialne / gminy.

4. Ważone kwoty JTD netto agreguje się w ramach każdego koszyka zgodnie z następującym wzorem:

▼C8

$$DRC_b = \max\left\{\left(\sum_{i \in long} RW_i \cdot \text{net JTD}_i\right) - WtS \cdot \left(\sum_{i \in short} RW_i \cdot |\text{net JTD}_i|\right); 0\right\}$$

▼M8

gdzie:

DRC_b = wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do koszyka b;

i = indeks, który oznacza instrument należący do koszyka b;

RW_i = waga ryzyka; oraz

WtS = współczynnik uwzględniający korzyść dla powiązań zabezpieczających w ramach koszyka, który oblicza się w następujący sposób:

$$WtS = \frac{\sum \text{netJTD}_{long}}{\sum \text{netJTD}_{long} + \sum |\text{netJTD}_{short}|}$$

Do celów obliczenia DRC_b oraz WtS, pozycje długie i pozycje krótkie sumuje się w odniesieniu do wszystkich pozycji w ramach koszyka, bez względu na stopień jakości kredytowej, do którego te pozycje są przypisane, co skutkuje powstaniem specyficznych dla danego koszyka wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania.

5. Ostateczny wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do pozycji niesekurytyzacyjnych oblicza się jako prostą sumę wymogów w zakresie funduszy własnych na poziomie koszyka.

▼M17

6. Do celów niniejszego artykułu ekspozycji przypisuje się kategorię jakości kredytowej odpowiadającą kategorii jakości kredytowej, która zostałaby jej przypisana zgodnie z metodą standardową dotyczącą ryzyka kredytowego określoną w tytule II rozdział 2.

▼M8

Podsekcja 2

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych niewłączonych do ACTP

Artykuł 325z

Kwoty z tytułu niespodziewanego niewykonania zobowiązania

1. Kwotami brutto z tytułu niespodziewanego niewykonania zobowiązania (JTD brutto) w odniesieniu do ekspozycji sekurytyzacyjnych jest ich wartość rynkowa lub, jeżeli ich wartość rynkowa nie jest dostępna, ich wartość godziwa określona zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości.

▼M8

2. Kwoty netto z tytułu niespodziewanego niewykonania zobowiązania (JTD netto) określa się w drodze kompensowania kwot JTD brutto w odniesieniu do pozycji długich i kwot JTD brutto w odniesieniu do pozycji krótkich. Kompensowanie jest możliwe wyłącznie między ekspozycjami sekurytyzacyjnymi o tej samej puli aktywów bazowych i należącymi do tej samej transzy. Nie jest dozwolone kompensowanie między ekspozycjami sekurytyzacyjnymi o różnych pakietach aktywów bazowych, nawet jeżeli punkt inicjujący i punkt kończący są takie same.

3. Jeżeli dekomponując lub łącząc istniejące ekspozycje sekurytyzacyjne, można doskonale odwzorować inne istniejące ekspozycje sekurytyzacyjne, z wyjątkiem terminu zapadalności, do celów kompensowania zamiast istniejących ekspozycji sekurytyzacyjnych można wykorzystać ekspozycje wynikające z dekompozycji lub z połączenia.

4. Jeżeli dekomponując lub łącząc istniejące ekspozycje w podmiotach bazowych, można doskonale odwzorować strukturę całej transzy istniejącej ekspozycji sekurytyzacyjnej, do celów kompensowania zamiast istniejących ekspozycji sekurytyzacyjnych można wykorzystać ekspozycje wynikające z dekompozycji lub z połączenia. Jeżeli podmioty bazowe wykorzystuje się w ten sposób, wyklucza się je z traktowania ryzyka niewykonania zobowiązania z tytułu pozycji niesekurytyzacyjnych.

5. Art. 325x ma zastosowanie zarówno do istniejących ekspozycji sekurytyzacyjnych, jak i ekspozycji sekurytyzacyjnych wykorzystywanych zgodnie z ust. 3 lub 4 niniejszego artykułu. Odnośnymi terminami zapadalności są terminy zapadalności transz sekurytyzacyjnych.

Artykuł 325aa

Obliczanie wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do sekurytyzacji

1. Kwoty JTD netto dotyczące ekspozycji sekurytyzacyjnych mnoży się przez 8 % wagi ryzyka, która ma zastosowanie do danej ekspozycji sekurytyzacyjnej, w tym prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji (sekurytyzacji STS), w portfelu bankowym zgodnie z hierarchią metod określoną w tytule II rozdział 5 sekcja 3, niezależnie od rodzaju kontrahenta.

2. Termin zapadalności wynoszący jeden rok ma zastosowanie do wszystkich transz, w przypadku których wagi ryzyka oblicza się zgodnie z SEC-IRBA i SEC-ERBA.

3. Ważone ryzykiem kwoty JTD w odniesieniu do poszczególnych pieniężnych ekspozycji sekurytyzacyjnych ogranicza się do wartości godziwej pozycji.

4. Ważone ryzykiem kwoty JTD netto przypisuje się do następujących koszyków:

a) jednego wspólnego koszyka dla wszystkich przedsiębiorstw niezależnie od regionu;

b) 44 odrębnych koszyków odpowiadających 1 koszykowi na każdy region dla każdej z 11 klas aktywów zdefiniowanych w akapicie drugim.

▼M8

Do celów akapitu pierwszego, do przedmiotowych jedenastu klas aktywów należą: ABCP, kredyty na zakup samochodu / leasing samochodów, papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych (RMBS), karty kredytowe, papiery wartościowe zabezpieczone spłatami komercyjnych kredytów hipotecznych (CMBS), instrumenty typu CLO, instrumenty typu CDO-squared, małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP), kredyty studenckie, inne detaliczne, inne hurtowe. Cztery regiony obejmują: Azję, Europę, Amerykę Północną oraz resztę świata.

5. Aby przypisać ekspozycję sekurytyzacyjną do koszyka, instytucje opierają się na klasyfikacji powszechnie stosowanej na rynku. Instytucje przypisują każdą ekspozycję sekurytyzacyjną wyłącznie do jednego z koszyków, o których mowa w ust. 4. Każdą ekspozycję sekurytyzacyjną, której instytucja nie może przypisać do koszyka klasy aktywów lub regionu, przypisuje się, odpowiednio, do klasy aktywów „inne detaliczne” lub „inne hurtowe” lub do regionu „reszta świata”.

6. Ważone kwoty JTD netto agreguje się w obrębie każdego koszyka w ten sam sposób, co w przypadku ryzyka niewykonania zobowiązania związanego z ekspozycjami niesekurytyzacyjnymi z zastosowaniem wzoru przedstawionego w art. 325y ust. 4, co skutkuje powstaniem wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do każdego koszyka.

7. Ostateczny wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych niewłączonych do ACTP oblicza się jako prostą sumę wymogów w zakresie funduszy własnych na poziomie koszyka.

Podsekcja 3

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych włączonych do ACTP

Artykuł 325ab

Zakres

1. W przypadku ACTP wymogi w zakresie funduszy własnych obejmują ryzyko niewykonania zobowiązania w odniesieniu do ekspozycji sekurytyzacyjnych i niesekurytyzacyjnych instrumentów zabezpieczających. Takie instrumenty zabezpieczające wyłącza się z obliczeń ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do pozycji niesekurytyzacyjnych. Nie istnieje korzyść z dywersyfikacji między wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do pozycji niesekurytyzacyjnych, wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych niewłączonych do ACTP oraz wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych włączonych do ACTP.

▼M17

_____

▼M8

Artykuł 325ac

Kwoty z tytułu niespodziewanego niewykonania zobowiązania w odniesieniu do ACTP

1. Do celów niniejszego artykułu stosuje się następujące definicje:

a) „dekompozycja z wykorzystaniem modelu wyceny” oznacza, że jednopodmiotowy składnik sekurytyzacji wycenia się jako różnicę między bezwarunkową wartością sekurytyzacji a warunkową wartością sekurytyzacji, przy założeniu, że niewykonanie zobowiązania w przypadku jednopodmiotowego składnika prowadzi do LGD w wysokości 100 %;

▼M8

b) „odwzorowanie” oznacza, że poszczególne transze sekurytyzacyjne oparte na indeksach łączy się w celu odwzorowania innej transzy o tej samej serii indeksu lub w celu odwzorowania pozycji nietranszowanych w serii indeksu;

c) „dekompozycja” oznacza odwzorowanie indeksu poprzez sekurytyzację, w przypadku której ekspozycje bazowe w puli są identyczne z ekspozycjami jednopodmiotowymi, które składają się na indeks.

2. Kwotami JTD brutto w odniesieniu do ekspozycji sekurytyzacyjnych i ekspozycji niesekurytyzacyjnych w ACTP jest ich wartość rynkowa lub, jeżeli ich wartość rynkowa nie jest dostępna, ich wartość godziwa określona zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości.

3. Produkty uruchamiane n-tym niewykonaniem zobowiązania są traktowane jako produkty transzowane o następujących punktach inicjujących i kończących:

a) punkt inicjujący = (N – 1) / podmioty ogółem;

b) punkt kończący = N / podmioty ogółem;

gdzie wyrażenie „podmioty ogółem” oznacza całkowitą liczbę podmiotów w koszyku bazowym lub w puli bazowej.

4. Kwoty JTD netto określa się w drodze kompensowania kwot JTD brutto w odniesieniu do pozycji długich i kwot JTD brutto w odniesieniu do pozycji krótkich. Kompensowanie jest możliwe wyłącznie pomiędzy ekspozycjami, których wszystkie właściwości poza terminem zapadalności są identyczne. Kompensowanie jest możliwe wyłącznie w następujących przypadkach:

a) w odniesieniu do indeksów, transz opartych na indeksach i transz zindywidualizowanych kompensowanie jest możliwe pomiędzy terminami zapadalności w ramach tej samej rodziny, serii i transzy indeksów, z zastrzeżeniem przepisów dotyczących ekspozycji o terminie zapadalności krótszym niż jeden rok ustanowionych w art. 325x. Kwoty JTD brutto w odniesieniu do pozycji długich i kwoty JTD brutto w odniesieniu do pozycji krótkich, które się wzajemnie doskonale odwzorowują, można kompensować w drodze dekompozycji na jednopodmiotowe ekspozycje równoważne, wykorzystując model wyceny; w takich przypadkach suma kwot JTD brutto jednopodmiotowych ekspozycji równoważnych otrzymana w drodze dekompozycji jest równa kwocie JTD brutto ekspozycji, której nie poddano dekompozycji.

b) kompensowanie w drodze dekompozycji, jak określono w lit. a), nie jest dozwolone w odniesieniu do resekurytyzacji ani instrumentów pochodnych powiązanych z sekurytyzacjami

c) w odniesieniu do indeksów i transz opartych na indeksach kompensowanie jest możliwe pomiędzy terminami zapadalności w ramach tej samej rodziny, serii i transzy indeksów w drodze odwzorowania lub dekompozycji; jeżeli ekspozycje długie i ekspozycje krótkie są równoważne poza jednym elementem rezydualnym, kompensowanie jest dozwolone, a kwota JTD netto odzwierciedla ekspozycję rezydualną.

d) różne transze tej samej serii indeksu, różne serie tego samego indeksu, ani różne rodziny indeksów nie mogą być wykorzystywane do wzajemnego kompensowania.

▼M8

Artykuł 325ad

Obliczanie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do ACTP

▼M17

1. Kwoty JTD netto mnoży się przez:

a) w przypadku produktów nietranszowanych – wagi ryzyka niewykonania zobowiązania odpowiadające ich jakości kredytowej, jak określono w art. 325y ust. 1 i 2;

b) w przypadku produktów transzowanych – wagi ryzyka niewykonania zobowiązania, o których mowa w art. 325aa ust. 1.

▼M8

2. Ważone ryzykiem kwoty JTD netto przypisuje się do koszyków, które odpowiadają indeksowi.

3. Ważone kwoty JTD netto agreguje się w ramach każdego koszyka zgodnie z następującym wzorem:

▼M17

$$DRC_b = \sum_{i \epsilon long} RW_i \cdot netJTD_i - WtS_{ACTP} \cdot \left(\sum_{i \epsilon short} RW_i \cdot |netJTD_i| \right)$$

▼M8

gdzie:

DRC_b = wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do koszyka b;

i = instrument należący do koszyka b; oraz

WtS_{ACTP} = współczynnik uwzględniający korzyść dla powiązań zabezpieczających w ramach koszyka, który oblicza się zgodnie ze wzorem WtS określonym w art. 325y ust. 4, ale z wykorzystaniem pozycji długich i pozycji krótkich w całym ACTP, a nie tylko pozycji w konkretnym koszyku.

4. Instytucje obliczają wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do ACTP, stosując następujący wzór:

▼C8

$$DRC_b = \max\left\{\left(\sum_{i \in long} RW_i \cdot net\ JTD_i\right) - WtS_{ACTP} \cdot \left(\sum_{i \in short} RW_i \cdot |net\ JTD_i|\right); 0\right\}$$

▼M8

gdzie:

DRC_{ACTP} = wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do ACTP;

DRC_b = wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do koszyka b.

▼M8

Sekcja 6

Wagi i korelacje ryzyka

Podsekcja 1

Wagi i korelacje ryzyka delta

Artykuł 325ae

Wagi ryzyka w odniesieniu do ryzyka ogólnego stopy procentowej

▼M12

1. W odniesieniu do walut nieuwzględnionych w podkategorii walut o największej płynności, o której mowa w art. 325bd ust. 7 lit. b), wagi ryzyka wskaźników wrażliwości na czynniki ryzyka stóp wolnych od ryzyka przedstawiają się następująco:

Tabela 3

Koszyk	Termin zapadalności	Waga ryzyka
1	0,25 roku	1,7 %
2	0,5 roku	1,7 %
3	1 rok	1,6 %
4	2 lata	1,3 %
5	3 lata	1,2 %
6	5 lat	1,1 %
7	10 lat	1,1 %
8	15 lat	1,1 %
9	20 lat	1,1 %
10	30 lat	1,1 %

2. Instytucje stosują wagę ryzyka równą 1,6 % wobec wszystkich wskaźników wrażliwości na inflację oraz czynników ryzyka bazy walutowej.

▼M17

3. Wagi ryzyka czynników ryzyka określone na podstawie walut uwzględnionych w podkategorii walut o największej płynności, o których mowa w art. 325bd ust. 7 lit. b), oraz waluty krajowej danej instytucji są następujące:

a) w przypadku czynników ryzyka stóp wolnych od ryzyka – wagi ryzyka, o których mowa w ust. 1 tabela 3 niniejszego artykułu, podzielone przez $\sqrt{2}$;

b) w przypadku czynnika ryzyka stopy inflacji oraz czynników ryzyka bazy walutowej – wagi ryzyka, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, podzielone przez $\sqrt{2}$.

▼M8

Artykuł 325af

Korelacje zachodzące w obrębie koszyka w odniesieniu do ryzyka ogólnego stopy procentowej

1. Między dwoma ważonymi wskaźnikami wrażliwości czynników ryzyka ogólnego stopy procentowej WS_k oraz WS_l w ramach tego samego koszyka oraz o tym samym przypisanym terminie zapadalności, ale odpowiadającymi różnym krzywym, korelację *ρkl* ustala się na poziomie 99,90 %.

2. Między dwoma ważonymi wskaźnikami wrażliwości czynników ryzyka ogólnego stopy procentowej WS_k oraz WS_l w ramach tego samego koszyka, odpowiadającymi tej samej krzywej, ale o różnych terminach zapadalności, korelację ustala się zgodnie z następującym wzorem:

$$\max\left[e^{\left(-\theta \cdot \frac{|T_k - T_l|}{\min\{T_k;\, T_l\}}\right)};\ 40\ \%\right]$$

gdzie:

T_k (odpowiednio T_l) = termin zapadalności, który odnosi się do stopy wolnej od ryzyka;

θ = 3 %.

3. Korelacja ρ_{kl} między dwoma ważonymi wskaźnikami wrażliwości czynników ryzyka ogólnego stopy procentowej WS_k oraz WS_l w ramach tego samego koszyka, odpowiadającymi różnym krzywym i o różnych terminach zapadalności, jest równa parametrowi korelacji określonemu w ust. 2 i pomnożonemu przez 99,90 %.

4. Między jakimkolwiek ważonym wskaźnikiem wrażliwości czynników ryzyka ogólnego stopy procentowej WS_k a jakimkolwiek ważonym wskaźnikiem wrażliwości czynników ryzyka inflacji WS_l korelację ustala się na poziomie 40 %.

5. Między jakimkolwiek ważonym wskaźnikiem wrażliwości czynników ryzyka bazy walutowej WS_k a jakimkolwiek ważonym wskaźnikiem wrażliwości czynników ryzyka ogólnego stopy procentowej WS_l, w tym innym czynnikiem ryzyka bazy walutowej, korelację ustala się na poziomie 0 %.

Artykuł 325ag

Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka ogólnego stopy procentowej

1. Parametr γ_{bc} = 50 % stosuje się do agregowania czynników ryzyka należących do odrębnych koszyków.

2. Parametr γ_{bc} = 80 % stosuje się do agregowania czynnika ryzyka stopy procentowej w oparciu o walutę, o której mowa w art. 325av ust. 3, i czynnika ryzyka stopy procentowej w oparciu o euro.

▼M8

Artykuł 325ah

Wagi ryzyka w odniesieniu do ryzyka spreadu kredytowego w odniesieniu do pozycji niesekurytyzacyjnych

1. Wagi ryzyka w odniesieniu do wskaźników wrażliwości na czynniki ryzyka spreadu kredytowego w odniesieniu do pozycji niesekurytyzacyjnych są takie same dla wszystkich terminów zapadalności (0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat) w obrębie każdego koszyka wymienionego w tabeli 4:

▼M12

Tabela 4

Numer koszyka	Jakość kredytowa	Sektor	Waga ryzyka
1	Wszystkie	Rząd centralny, w tym banki centralne, państw członkowskich	0,5 %
2	Stopień jakości kredytowej 1–3	Rząd centralny, w tym banki centralne, państwa trzeciego, wielostronne banki rozwoju i organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 117 ust. 2 lub art. 118	0,5 %
3		Władze regionalne lub lokalne i podmioty sektora publicznego	1,0 %
4		Podmioty sektora finansowego, w tym instytucje kredytowe zarejestrowane lub utworzone przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, i podmioty udzielające kredytów preferencyjnych	5,0 %
5		Materiały podstawowe, energia, przemysł, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie	3,0 %
6		Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca	3,0 %
7		Technologia, telekomunikacja	2,0 %
8		Ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna, działalność profesjonalna i techniczna	1,5 %
9		Obligacje zabezpieczone emitowane przez instytucje kredytowe z siedzibą w państwach członkowskich	1,0 %
10	Stopień jakości kredytowej 1	Obligacje zabezpieczone emitowane przez instytucje kredytowe w państwach trzecich	1,5 %
	Stopień jakości kredytowej 2–3		2,5 %
11	Stopień jakości kredytowej 4–6 i bez ratingu	Rząd centralny, w tym banki centralne, państwa trzeciego, wielostronne banki rozwoju i organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 117 ust. 2 lub art. 118	2 %
12		Władze regionalne lub lokalne i podmioty sektora publicznego	4,0 %
13		►M17 Podmioty sektora finansowego, w tym instytucje kredytowe zarejestrowane lub utworzone przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, podmioty udzielające kredytów preferencyjnych i obligacje zabezpieczone ◄	12,0 %
14		Materiały podstawowe, energia, przemysł, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie	7,0 %
15		Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca	8,5 %
16		Technologia, telekomunikacja	5,5 %
17		Ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna, działalność profesjonalna i techniczna	5,0 %

▼M12

Numer koszyka	Jakość kredytowa	Sektor	Waga ryzyka
18	Pozostałe sektory		12,0 %
19	Indeksy kredytowe notowane na giełdzie, których poszczególne elementy składowe są w większości na poziomie klasy inwestycyjnej		1,5 %
20	Indeksy kredytowe notowane na giełdzie, których poszczególne elementy składowe w większości nie są na poziomie klasy inwestycyjnej lub nie posiadają ratingu		5 %

▼M17

Do celów niniejszego artykułu ekspozycji przypisuje się kategorię jakości kredytowej odpowiadającą kategorii jakości kredytowej, która zostałaby jej przypisana zgodnie z metodą standardową dotyczącą ryzyka kredytowego określoną w tytule II rozdział 2.

▼M8

2. Aby przypisać ekspozycję na ryzyko do danego sektora, instytucje opierają się na klasyfikacji powszechnie stosowanej na rynku w celu grupowania emitentów według sektora. Instytucje przypisują każdego emitenta wyłącznie do jednego koszyka sektorowego wymienionego w tabeli 4. Ekspozycje na ryzyko związane z dowolnym emitentem, którego instytucja nie może przypisać w taki sposób do żadnego sektora, przypisuje się do koszyka 18 w tabeli 4.

▼M17

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 instytucje mogą przypisać ekspozycję na ryzyko z tytułu obligacji zabezpieczonej bez ratingu do koszyka 4, jeżeli instytucja, która wyemitowała obligację zabezpieczoną, posiada stopień jakości kredytowej 1–3.

▼M8

Artykuł 325ai

Korelacje zachodzące w obrębie koszyka w odniesieniu do ryzyka spreadu kredytowego w odniesieniu do pozycji niesekurytyzacyjnych

1. Parametr korelacji ρ_{kl} między dwoma wskaźnikami wrażliwości WS_k oraz WS_l w ramach tego samego koszyka ustala się następująco:

$$\rho_{kl} = \rho_{kl}^{(name)} \cdot \rho_{kl}^{(tenor)} \cdot \rho_{kl}^{(basis)}$$

gdzie:

▼M17

$\rho_{kl}^{(name)}$ wynosi 1, jeżeli obie nazwy wskaźników wrażliwości k i l są identyczne; wynosi 35 %, jeżeli obie nazwy wskaźników wrażliwości k i l należą do koszyków 1–18 określonych w art. 325ah ust. 1 tabela 4, a w przeciwnym wypadku – 80 %;

▼M8

$\rho_{kl}^{(tenor)}$ wynosi 1, jeżeli oba wierzchołki wskaźników wrażliwości k i l są takie same, a w przeciwnym wypadku – 65 %; oraz

$\rho_{kl}^{(basis)}$ wynosi 1, jeżeli oba wskaźniki wrażliwości dotyczą tych samych krzywych, a w przeciwnym wypadku – 99,90 %.

2. Parametry korelacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, nie mają zastosowania do koszyka 18 w tabeli 4 w art. 325ah ust. 1. Wymóg kapitałowy na potrzeby wzoru na agregację ryzyka delta w koszyku 18 jest równy sumie wartości bezwzględnych ważonych wskaźników wrażliwości netto przypisanych do tego koszyka:

▼M8

$$K_{b(\text{koszyk } 18)} = \sum_{k} |WS_k|$$

Artykuł 325aj

Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka spreadu kredytowego w odniesieniu do pozycji niesekurytyzacyjnych

Parametr korelacji γ_{bc}, który ma zastosowanie do agregacji wskaźników wrażliwości między odrębnymi koszykami, ustala się następująco:

$$\gamma_{bc} = \gamma_{bc}^{(\text{rating})} \cdot \gamma_{bc}^{(\text{sector})}$$

gdzie:

▼M17

$\gamma_{bc}^{(\text{rating})}$ wynosi:

a) 1, jeżeli koszyki b oraz c należą do koszyków 1–17, a ponadto oba koszyki należą do tej samej kategorii jakości kredytowej („stopień jakości kredytowej 1–3” albo „stopień jakości kredytowej 4–6”); w przeciwnym wypadku – 50 %; do celów tych obliczeń uznaje się, że koszyk 1 należy do tej samej kategorii jakości kredytowej co koszyki o stopniu jakości kredytowej 1–3;

b) 1, jeżeli koszyk b albo koszyk c to koszyk 18;

c) 1, jeżeli koszyk b albo koszyk c to koszyk 19, a drugi koszyk charakteryzuje się stopniem jakości kredytowej 1–3; w przeciwnym wypadku – 50 %;

d) 1, jeżeli koszyk b albo koszyk c to koszyk 20, a drugi koszyk charakteryzuje się stopniem jakości kredytowej 4–6; w przeciwnym wypadku – 50 %;

▼M8

$\gamma_{bc}^{(\text{sector})}$ wynosi 1, jeżeli oba koszyki należą do tego samego sektora, a w przeciwnym wypadku jest równe odpowiedniej wartości procentowej określonej w tabeli 5:

▼M12

Tabela 5

Koszyk	1, 2 i 11	3 i 12	4 i 13	5 i 14	6 i 15	7 i 16	8 i 17	9 i 10	18	19	20
1, 2 i 11		75 %	10 %	20 %	25 %	20 %	15 %	10 %	0 %	45 %	45 %
3 i 12			5 %	15 %	20 %	15 %	10 %	10 %	0 %	45 %	45 %
4 i 13				5 %	15 %	20 %	5 %	20 %	0 %	45 %	45 %
5 i 14					20 %	25 %	5 %	5 %	0 %	45 %	45 %
6 i 15						25 %	5 %	15 %	0 %	45 %	45 %
7 i 16							5 %	20 %	0 %	45 %	45 %
8 i 17								5 %	0 %	45 %	45 %
9 i 10									0 %	45 %	45 %
18										0 %	0 %
19											75 %
20											

▼M8

Artykuł 325ak

Wagi ryzyka w odniesieniu do ryzyka spreadu kredytowego w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych włączonych do ACTP

Wagi ryzyka w odniesieniu do wskaźników wrażliwości na czynniki ryzyka spreadu kredytowego dla poszczególnych pozycji sekurytyzacyjnych włączonych do ACTP są takie same dla wszystkich terminów zapadalności (0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat) w każdym koszyku; są one określane dla każdego koszyka wymienionego w tabeli 6 na mocy aktu delegowanego, o którym mowa w art. 461a:

▼M12

Tabela 6

Numer koszyka	Jakość kredytowa	Sektor	Waga ryzyka
1	Wszystkie	Rząd centralny, w tym banki centralne, państw członkowskich	4,0 %
2	►M17 Stopień jakości kredytowej 1–10 ◄	Rząd centralny, w tym banki centralne, państwa trzeciego, wielostronne banki rozwoju i organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 117 ust. 2 lub art. 118	4,0 %
3		Władze regionalne lub lokalne i podmioty sektora publicznego	4,0 %
4		Podmioty sektora finansowego, w tym instytucje kredytowe zarejestrowane lub utworzone przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, i podmioty udzielające kredytów preferencyjnych	8,0 %
5		Materiały podstawowe, energia, przemysł, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie	5,0 %
6		Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca	4,0 %
7		Technologia, telekomunikacja	3,0 %
8		Ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna, działalność profesjonalna i techniczna	2,0 %
9		Obligacje zabezpieczone emitowane przez instytucje kredytowe z siedzibą w państwach członkowskich	3,0 %
10		Obligacje zabezpieczone emitowane przez instytucje kredytowe w państwach trzecich	6,0 %
11	►M17 Stopień jakości kredytowej 11–17 ◄	Rząd centralny, w tym banki centralne, państwa trzeciego, wielostronne banki rozwoju i organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 117 ust. 2 lub art. 118	13,0 %
12		Władze regionalne lub lokalne i podmioty sektora publicznego	13,0 %
13		►M17 Podmioty sektora finansowego, w tym instytucje kredytowe zarejestrowane lub utworzone przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, podmioty udzielające kredytów preferencyjnych i obligacje zabezpieczone ◄	16,0 %
14		Materiały podstawowe, energia, przemysł, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie	10,0 %
15		Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca	12,0 %
16		Technologia, telekomunikacja	12,0 %
17		Ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna, działalność profesjonalna i techniczna	12,0 %
18	Pozostałe sektory		13,0 %

▼M17

Do celów niniejszego artykułu ekspozycji przypisuje się kategorię jakości kredytowej odpowiadającą kategorii jakości kredytowej, która zostałaby jej przypisana zgodnie z metodą standardową dotyczącą ryzyka kredytowego określoną w tytule II rozdział 2.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu drugiego instytucje mogą przypisać ekspozycję na ryzyko z tytułu obligacji zabezpieczonej bez ratingu do koszyka 4, jeżeli instytucja, która emituje obligację zabezpieczoną, posiada stopień jakości kredytowej 1–3.

▼M8

Artykuł 325al

Korelacje w zakresie sekurytyzacji ryzyka spreadu kredytowego włączonych do ACTP

1. Korelację ryzyka delta ρ_{kl} wyprowadza się zgodnie z art. 325ai, przy czym – w drodze wyjątku – do celów niniejszego ustępu $\rho_{kl}^{(basis)}$ wynosi 1, jeżeli oba wskaźniki wrażliwości dotyczą tych samych krzywych, a w przeciwnym wypadku – 99,00 %.

2. Korelację γ_{bc} oblicza się zgodnie z art. 325aj.

Artykuł 325am

Wagi ryzyka w odniesieniu do ryzyka spreadu kredytowego w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych niewłączonych do ACTP

1. Wagi ryzyka w odniesieniu do wskaźników wrażliwości na czynniki ryzyka spreadu kredytowego w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych niewłączonych do ACTP są takie same dla wszystkich terminów zapadalności (0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat) w każdym koszyku wymienionym w tabeli 7; są one określane dla każdego koszyka wymienionego w tabeli 7 na mocy aktu delegowanego, o którym mowa w art. 461a:

▼M12

Tabela 7

Numer koszyka	Jakość kredytowa	Sektor	Waga ryzyka
1	►M17 Pozycja uprzywilejowana i stopień jakości kredytowej 1–10 ◄	Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych pierwszorzędnej jakości	0,9 %
2		Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych o średnim ratingu	1,5 %
3		Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych subprime	2,0 %
4		Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami komercyjnych kredytów hipotecznych	2,0 %
5		Papiery wartościowe zabezpieczone aktywami (papiery typu ABS) – kredyty studenckie	0,8 %
6		Papiery typu ABS – karty kredytowe	1,2 %
7		Papiery typu ABS – kredyty samochodowe	1,2 %
8		Obligacje zabezpieczone kredytem (instrumenty typu CLO) niewłączone do ACTP	1,4 %
9	►M17 Pozycja inna niż uprzywilejowana i stopień jakości kredytowej 1–10 ◄	Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych pierwszorzędnej jakości	1,125 %
10		Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych o średnim ratingu	1,875 %
11		Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych subprime	2,5 %
12		Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami komercyjnych kredytów hipotecznych	2,5 %
13		Papiery typu ABS – kredyty studenckie	1 %
14		Papiery typu ABS – karty kredytowe	1,5 %
15		Papiery typu ABS – kredyty samochodowe	1,5 %
16		Instrumenty typu CLO niewłączone do ACTP	1,75 %

▼M12

Numer koszyka	Jakość kredytowa	Sektor	Waga ryzyka
17	►M17 Stopień jakości kredytowej 11–17 i bez ratingu ◄	Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych pierwszorzędnej jakości	1,575 %
18		Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych o średnim ratingu	2,625 %
19		Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych subprime	3,5 %
20		Papiery wartościowe zabezpieczone spłatami komercyjnych kredytów hipotecznych	3,5 %
21		Papiery typu ABS – kredyty studenckie	1,4 %
22		Papiery typu ABS – karty kredytowe	2,1 %
23		Papiery typu ABS – kredyty samochodowe	2,1 %
24		Instrumenty typu CLO niewłączone do ACTP	2,45 %
25	Pozostałe sektory		3,5 %

▼M8

2. Aby przypisać ekspozycję na ryzyko do danego sektora, instytucje opierają się na klasyfikacji powszechnie stosowanej na rynku w celu grupowania emitentów według branży. Instytucje przypisują każdą transzę wyłącznie do jednego koszyka sektorowego wymienionego w tabeli 7. Ekspozycje na ryzyko z dowolnej transzy, której instytucja nie może przypisać w ten sposób do żadnego sektora, przypisuje się do koszyka 25.

▼M17

3. Do celów niniejszego artykułu ekspozycji przypisuje się kategorię jakości kredytowej odpowiadającą kategorii jakości kredytowej, która zostałaby jej przypisana zgodnie z metodą zewnętrznych ratingów określoną w tytule II rozdział 5.

▼M8

Artykuł 325an

Korelacje zachodzące w obrębie koszyka w zakresie ryzyka spreadu kredytowego w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych niewłączonych do ACTP

1. Parametr korelacji ρ_k między dwoma wskaźnikami wrażliwości WS_k oraz WS_l w ramach tego samego koszyka ustala się następująco:

$$\rho_{kl} = \rho_{kl}^{(tranche)} \cdot \rho_{kl}^{(tenor)} \cdot \rho_{kl}^{(basis)}$$

gdzie:

$\rho_{kl}^{(tranche)}$ wynosi 1, jeżeli obie nazwy wskaźników wrażliwości k i l należą do tego samego koszyka i dotyczą tej samej transzy sekurytyzacyjnej (pokrywanie się na poziomie powyżej 80 % w wartościach referencyjnych), a w przeciwnym wypadku – 40 %;

$\rho_{kl}^{(tenor)}$ wynosi 1, jeżeli oba wierzchołki wskaźników wrażliwości k i l są takie same, a w przeciwnym wypadku – 80 %; oraz

$\rho_{kl}^{(basis)}$ wynosi 1, jeżeli oba wskaźniki wrażliwości dotyczą tych samych krzywych, a w przeciwnym wypadku – 99,90 %.

▼M8

2. Parametry korelacji, o których mowa w ust. 1, nie mają zastosowania do koszyka 25 w tabeli 7 w art. 325am ust. 1. Wymóg w zakresie funduszy własnych na potrzeby wzoru na agregację ryzyka delta w koszyku 25 jest równy sumie wartości bezwzględnych ważonych wskaźników wrażliwości netto przypisanych do tego koszyka:

$$K_{b(\text{koszyk } 25)} = \sum_{k} |WS_k|$$

Artykuł 325ao

Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w zakresie ryzyka spreadu kredytowego w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych niewłączonych do ACTP

1. Parametr korelacji γ_{bc}, który ma zastosowanie do agregacji wskaźników wrażliwości między odrębnymi koszykami, ustala się na poziomie 0 %.

2. Wymóg w zakresie funduszy własnych dotyczący koszyka 25 dodaje się do ogólnego kapitału na poziomie klasy ryzyka bez uznawania efektu dywersyfikacji ani efektu zabezpieczenia w stosunku do jakiegokolwiek innego koszyka.

Artykuł 325ap

Wagi ryzyka dla ryzyka cen akcji

1. Wagi ryzyka w odniesieniu do wskaźników wrażliwości na czynniki ryzyka dotyczące akcji i stopy repo akcji są określane dla każdego koszyka wymienionego w tabeli 8 na mocy aktu delegowanego, o którym mowa w art. 461a:

▼M12

Tabela 8

Numer koszyka	Kapitalizacja rynkowa	Gospodarka	Sektor	Waga ryzyka dotycząca ceny kasowej akcji	Waga ryzyka dotycząca stopy repo akcji
1	Duża	Wschodząca gospodarka rynkowa	Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca, ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna	55 %	0,55 %
2			Telekomunikacja, przemysł	60 %	0,60 %
3			Materiały podstawowe, energia, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie	45 %	0,45 %
4			Instytucje finansowe, w tym instytucje finansowe wspierane przez rząd, działalność związana z obsługą rynku nieruchomości, technologia	55 %	0,55 %
5		Gospodarka zaawansowana	Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca, ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna	30 %	0,30 %
6			Telekomunikacja, przemysł	35 %	0,35 %
7			Materiały podstawowe, energia, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie	40 %	0,40 %
8			Instytucje finansowe, w tym instytucje finansowe wspierane przez rząd, działalność związana z obsługą rynku nieruchomości, technologia	50 %	0,50 %

▼M12

Numer koszyka	Kapitalizacja rynkowa	Gospodarka	Sektor	Waga ryzyka dotycząca ceny kasowej akcji	Waga ryzyka dotycząca stopy repo akcji
9	Mała	Wschodząca gospodarka rynkowa	Wszystkie sektory opisane w koszykach nr 1, 2, 3 i 4	70 %	0,70 %
10		Gospodarka zaawansowana	Wszystkie sektory opisane w koszykach nr 5, 6, 7 i 8	50 %	0,50 %
11	Pozostałe sektory			70 %	0,70 %
12	Duża kapitalizacja rynkowa, indeksy gospodarki zaawansowanej			15 %	0,15 %
13	Pozostałe indeksy			25 %	0,25 %

▼M8

2. Do celów niniejszego artykułu zakres małej i dużej kapitalizacji rynkowej określa się w regulacyjnych standardach technicznych, o których mowa w art. 325bd ust. 7.

3. Do celów niniejszego artykułu EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia, co stanowi wschodzącą gospodarkę rynkową, i w celu określenia, co stanowi gospodarkę zaawansowaną.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 28 czerwca 2021 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

4. Przypisując ekspozycję na ryzyko do danego sektora, instytucje opierają się na klasyfikacji powszechnie stosowanej na rynku w celu grupowania emitentów według branży. Instytucje przypisują każdego emitenta do jednego z koszyków sektorowych wymienionych w tabeli w ust. 8 oraz przypisują wszystkich emitentów z tej samej branży do tego samego sektora. Ekspozycje na ryzyko związane z dowolnym emitentem, którego instytucja nie może przypisać w taki sposób do żadnego sektora, przypisuje się do koszyka 11 w tabeli 8. Wielonarodowych lub wielosektorowych emitentów akcji przypisuje się do określonego koszyka na podstawie regionu i sektora, które są najistotniejsze dla prowadzonej przez danych emitentów akcji działalności.

Artykuł 325aq

Korelacje zachodzące w obrębie koszyka w odniesieniu do ryzyka cen akcji

▼M12

1. Parametr korelacji ryzyka delta ρ_{kl} między dwoma wskaźnikami wrażliwości WS_k oraz WS_l w ramach tego samego koszyka ustala się na poziomie 99,90 %, w przypadku gdy jeden wskaźnik dotyczy wrażliwości na cenę kasową akcji, a drugi – wrażliwości na stopę repo akcji, i jeżeli oba wskaźniki wrażliwości dotyczą tego samego podmiotu emitującego akcje.

▼M8

2. W przypadkach innych niż te, o których mowa w ust. 1, parametr korelacji ρ_{kl} między dwoma wskaźnikami wrażliwości WS_k oraz WS_l na cenę kasową akcji w ramach tego samego koszyka ustala się następująco:

▼M8

a) 15 % między dwoma wskaźnikami wrażliwości w ramach tego samego koszyka należącymi do kategorii „duża kapitalizacja rynkowa”, „wschodząca gospodarka rynkowa” (koszyk nr 1, 2, 3 lub 4);

b) 25 % między dwoma wskaźnikami wrażliwości w ramach tego samego koszyka należącymi do kategorii „duża kapitalizacja rynkowa”, „gospodarka zaawansowana” (koszyk nr 5, 6, 7 lub 8);

c) 7,5 % między dwoma wskaźnikami wrażliwości w ramach tego samego koszyka należącymi do kategorii „mała kapitalizacja rynkowa”, „wschodząca gospodarka rynkowa” (koszyk nr 9);

d) 12,5 % między dwoma wskaźnikami wrażliwości w ramach tego samego koszyka należącymi do kategorii „mała kapitalizacja rynkowa”, „gospodarka zaawansowana” (koszyk nr 10);

▼M12

e) 80 % między dwoma wskaźnikami wrażliwości w ramach tego samego koszyka, jeżeli jednym z dwóch koszyków jest koszyk indeksów (koszyk nr 12 lub 13).

3. Parametr korelacji ρ_{kl} między dwoma wskaźnikami wrażliwości WS_k oraz WS_l na stopy repo akcji w ramach tego samego koszyka ustala się zgodnie z ust. 2 lit. a)–d).

▼M8

4. Między dwoma wskaźnikami wrażliwości WS_k oraz WS_l w ramach tego samego koszyka, w przypadku gdy jeden wskaźnik dotyczy wrażliwości na cenę kasową akcji, a drugi wskaźnik dotyczy wrażliwości na stopę repo akcji i oba wskaźniki wrażliwości dotyczą innego podmiotu emitującego akcje, parametr korelacji ρ_{kl} ustala się na poziomie parametrów korelacji określonych w ust. 2 i pomnożonych przez 99,90 %.

5. Parametry korelacji określone w ust. 1–4, nie mają zastosowania do koszyka 11. Wymóg kapitałowy na potrzeby wzoru na agregację ryzyka delta w koszyku 11 jest równy sumie wartości bezwzględnych ważonych wskaźników wrażliwości netto przypisanych do tego koszyka:

$$K_{b(\text{koszyk } 11)} = \sum_{k} |WS_k|$$

▼M12

Artykuł 325ar

Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka cen akcji

Parametr korelacji γ_{bc} stosuje się do agregacji wskaźników wrażliwości między odrębnymi koszykami.

Parametr ten określa się względem koszyków wymienionych w tabeli 8 w art. 325ap w następujący sposób:

a) 15 %, jeżeli oba koszyki to koszyki o numerze od 1 do 10;

b) 0 %, jeżeli jednym z dwóch koszyków jest koszyk nr 11;

c) 75 %, jeżeli oba koszyki to koszyki o numerze 12 i 13;

▼M12

d) 45 % w innych przypadkach.

Artykuł 325as

Wagi ryzyka dla ryzyka cen towarów

Wagi ryzyka w odniesieniu do wskaźników wrażliwości na czynniki ryzyka cen towarów są następujące:

Tabela 9

Numer koszyka	Nazwa koszyka	Waga ryzyka
1	Energia – stałe substancje palne	30 %
2	Energia – płynne substancje palne	35 %
3	►M17 Energia – energia elektryczna ◄	60 %
▼M17 3a	Energia – handel uprawnieniami do emisji w ramach EU ETS	40 %
3b	Energia – handel uprawnieniami do emisji poza EU ETS	60 %
▼M12 4	Fracht	80 %
5	Metale – nieszlachetne	40 %
6	Lotne substancje palne	45 %
7	Metale szlachetne (w tym złoto)	20 %
8	Zboża i nasiona oleiste	35 %
9	Produkty zwierzęce i mleczne	25 %
10	Produkty nietrwałe i inne towary rolne	35 %
11	Inne towary	50 %

▼M8

Artykuł 325at

Korelacje zachodzące w obrębie koszyka w odniesieniu do ryzyka cen towarów

1. Do celów niniejszego artykułu dowolne dwa towary uznaje się za różne towary, jeżeli na rynku występują dwa kontrakty różniące się wyłącznie towarem bazowym, który ma zostać dostarczony na podstawie każdego z tych kontraktów.

2. Parametr korelacji ρ_{kl} między dwoma wskaźnikami wrażliwości WS_k oraz WS_l w ramach tego samego koszyka ustala się następująco:

$$\rho_{kl} = \rho_{kl}^{(commodity)} \cdot \rho_{kl}^{(tenor)} \cdot \rho_{kl}^{(basis)}$$

gdzie:

$\rho_{kl}^{(commodity)}$ shall wynosi 1, jeżeli oba towary o wskaźnikach wrażliwości k i l są identyczne, a w przeciwnym wypadku jest równy korelacjom zachodzącym w obrębie koszyków wymienionych w tabeli 10;

▼M8

$\rho_{kl}^{(tenor)}$ wynosi 1, jeżeli oba wierzchołki wskaźników wrażliwości k i l są takie same, a w przeciwnym wypadku – 99 %; oraz

$\rho_{kl}^{(basis)}$ wynosi 1, jeżeli oba wskaźniki wrażliwości są identyczne pod względem lokalizacji dostawy towaru, a w przeciwnym wypadku – 99,90 %.

3. Korelacje zachodzące wewnątrz koszyka $\rho_{kl}^{(commodity)}$ są następujące:

Tabela 10

Numer koszyka	Nazwa koszyka	Korelacja ρ_{kl} (commodity)
1	Energia – stałe substancje palne	55 %
2	Energia – płynne substancje palne	95 %
3	Energia – handel energią elektryczną i węglem	40 %
4	Fracht	80 %
5	Metale – nieszlachetne	60 %
6	Lotne substancje palne	65 %
7	Metale szlachetne (w tym złoto)	55 %
8	Zboża i nasiona oleiste	45 %
9	Produkty zwierzęce i mleczne	15 %
10	Produkty nietrwałe i inne produkty rolne	40 %
11	Inne towary	15 %

4. Niezależnie od ust. 1 zastosowanie mają następujące przepisy:

a) dwa czynniki ryzyka, które są przypisane do koszyka 3 w tabeli 10 i które dotyczą energii elektrycznej generowanej w innych regionach lub dostarczanej w innych okresach na mocy umowy, uznaje się za osobne czynniki ryzyka cen towarów;

b) dwa czynniki ryzyka, które są przypisane do koszyka 4 w tabeli 10 i które dotyczą frachtu, w przypadku gdy ma on jednak inną trasę przewozu lub inny tydzień dostawy, uznaje się za osobne czynniki ryzyka cen towarów.

Artykuł 325au

Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka cen towarów

Parametr korelacji γ_{bc} stosowany do agregacji wskaźników wrażliwości między odrębnymi koszykami ustala się na poziomie:

a) 20 %, jeżeli oba koszyki mieszczą się w zakresie koszyków od 1 do 10;

b) 0 %, jeżeli jednym z dwóch koszyków jest koszyk nr 11.

▼M8

Artykuł 325av

Wagi ryzyka dla ryzyka walutowego

▼M12

1. Do wszystkich wskaźników wrażliwości na czynniki ryzyka walutowego stosuje się wagę ryzyka na poziomie 15 %.

▼M8

2. Waga ryzyka w przypadku czynników ryzyka walutowego dotyczących par walutowych, w których jedną walutą jest euro, a drugą walutą jest waluta państwa członkowskiego uczestniczącego w drugim etapie unii gospodarczej i walutowej (ERM II), jest równa jednej z następujących wartości:

a) wadze ryzyka, o której mowa w ust. 1, podzielonej przez 3;

b) maksymalnym wahaniom w zakresie marginesu wahań formalnie uzgodnionego przez dane państwo członkowskie i Europejski Bank Centralny, jeśli ten margines wahań jest węższy niż margines wahań określony w ramach ERM II.

3. Niezależnie od ust. 2 waga ryzyka w przypadku czynników ryzyka walutowego dotyczących walut określonych w ust. 2, które to waluty uczestniczą w ERM II i cechują się formalnie uzgodnionym marginesem wahań węższym o około 15 % niż margines standardowy, równa się maksymalnym procentowym wahaniom w zakresie tego węższego marginesu.

4. Waga ryzyka w przypadku czynników ryzyka walutowego uwzględnionych w podkategorii par walutowych o największej płynności, o których mowa w art. 325bd ust. 7 lit. c), jest równa wadze ryzyka, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, podzielonej przez$\sqrt{2}$.

5. W przypadku gdy dzienne dane dotyczące kursów walutowych obowiązujących w ciągu poprzednich trzech lat wskazują, że ta para walutowa składająca się z euro i innej niż euro waluty danego państwa członkowskiego jest stała oraz że instytucja może zawsze mieć do czynienia z zerową różnicą pomiędzy ceną kupna a ceną sprzedaży poszczególnych transakcji związanych z tą parą walutową, instytucja ta może stosować wagę ryzyka, o której mowa w ust. 1, podzieloną przez 2, pod warunkiem uzyskania wyraźnej zgody swojego właściwego organu.

Artykuł 325aw

Korelacje ryzyka walutowego

Jednolity parametr korelacji γ_{bc} wynoszący 60 % stosuje się do agregacji wskaźników wrażliwości na czynniki ryzyka walutowego.

Podsekcja 2

Wagi i korelacje ryzyka vega i ryzyka zakrzywienia

Artykuł 325ax

Wagi ryzyka vega i ryzyka zakrzywienia

▼M17

1. Koszyki czynników ryzyka vega są podobne do koszyków określonych dla czynników ryzyka delta zgodnie z sekcją 3 podsekcja 1.

▼M17

2. Wagi ryzyka w przypadku wskaźników wrażliwości czynników ryzyka vega przypisuje się zgodnie z klasą ryzyka czynników ryzyka w następujący sposób:

Tabela 1

Klasa ryzyka	Waga ryzyka
Ryzyko ogólne stopy procentowej	100 %
Pozycje niestanowiące sekurytyzacji ryzyka spreadu kredytowego	100 %
Sekurytyzacje ryzyka spreadu kredytowego (włączone do ACTP)	100 %
Sekurytyzacje ryzyka spreadu kredytowego (niewłączone do ACTP)	100 %
Akcje (spółki o dużej kapitalizacji i indeksy)	77,78 %
Akcje (spółki o małej kapitalizacji i pozostałe sektory)	100 %
Ceny towarów	100 %
Kurs walutowy	100 %

_____

▼M8

4. W kontekście ryzyka zakrzywienia stosuje się koszyki stosowane w kontekście ryzyka delta w podsekcji 1, chyba że w niniejszym rozdziale określono inaczej.

5. W odniesieniu do czynników ryzyka walutowego i ryzyka zakrzywienia cen akcji wagi ryzyka zakrzywienia to względne przesunięcia równe wagom ryzyka delta, o których mowa w podsekcji 1.

▼M17

6. W odniesieniu do czynników ryzyka zakrzywienia ryzyka ogólnego stopy procentowej, spreadu kredytowego i cen towarów waga ryzyka zakrzywienia to równoległe przesunięcie wszystkich wierzchołków w przypadku każdej krzywej na podstawie najwyższej wagi ryzyka delta, o której mowa w podsekcji 1 dla stosownego koszyka ryzyka.

▼M8

Artykuł 325ay

Korelacje ryzyka vega i ryzyka zakrzywienia

▼C8

1. Parametr korelacji ρ_{kl} między dwoma wskaźnikami wrażliwości na ryzyko vega w tym samym koszyku w przypadku klasy GIRR ustala się następująco:

▼M8

$$\rho_{kl} = \min\{\rho_{kl}^{(\text{option maturity})} \cdot \rho_{kl}^{(\text{underlying maturity})}; 1\}$$

▼M8

gdzie:

$\rho_{kl}^{(\text{option maturity})}$ wynosi $e^{-\alpha \cdot \frac{|T_k - T_l|}{\min\{T_k; T_l\}}}$, gdzie α ustala się na poziomie 1 %, T_k i T_l są równe terminom zapadalności opcji, dla których określa się wskaźniki wrażliwości na ryzyko vega, wyrażone w latach; oraz

$\rho_{kl}^{(\text{underlying maturity})}$ wynosi $e^{-\alpha \cdot \frac{|T_k^U - T_l^U|}{\min\{T_k^U; T_l^U\}}}$, gdzie α ustala się na poziomie 1 %, T_k^U i T_l^U są równe terminom zapadalności instrumentów bazowych opcji, dla których określa się wskaźniki wrażliwości na ryzyko vega, pomniejszonym o terminy zapadalności odpowiadających im opcji, w obu wypadkach wyrażone w latach.

2. Między wskaźnikami wrażliwości na ryzyko vega w koszyku dotyczącym pozostałych klas ryzyka parametr korelacji ρ_{kl} ustala się następująco:

$$\rho_{kl} = \min\{\rho_{kl}^{(\text{DELTA})} \cdot \rho_{kl}^{(\text{option maturity})}; 1\}$$

gdzie:

$\rho_{kl}^{(\text{DELTA})}$ jest równy korelacji ryzyka delta zachodzącej wewnątrz koszyka dotyczącej koszyka, do którego przypisano by czynniki ryzyka vega k i l; oraz

$\rho_{kl}^{(\text{option maturity})}$ ustala się zgodnie z ust. 1.

3. Jeżeli chodzi o wskaźniki wrażliwości na ryzyko vega między koszykami w ramach jednej klasy ryzyka (ryzyko ogólne stopy procentowej i pozycje nieujęte jako ryzyko ogólne stopy procentowej), w kontekście ryzyka vega stosuje się te same parametry korelacji dla γ_{bc}, jak określone dla korelacji ryzyka delta dla każdej klasy ryzyka w sekcji 4.

4. W metodzie standardowej nie uznaje się korzyści w postaci dywersyfikacji lub zabezpieczenia między czynnikami ryzyka vega i ryzyka delta. Agregacja narzutów z tytułu ryzyka vega i ryzyka delta polega na zwykłym zsumowaniu.

5. Korelacje ryzyka zakrzywienia stanowią kwadrat odpowiadających im korelacji ryzyka delta ρ_{kl} i γ_{bc}, o których mowa w podsekcji 1.

ROZDZIAŁ 1B

Alternatywna metoda modeli wewnętrznych

Sekcja 1

Zezwolenie i wymogi w zakresie funduszy własnych

Artykuł 325az

Alternatywna metoda modeli wewnętrznych i zezwolenie na stosowanie alternatywnych modeli wewnętrznych

▼M17

1. Instytucja może wykorzystywać alternatywną metodę modeli wewnętrznych do obliczania swoich wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, pod warunkiem że instytucja spełnia wszystkie wymogi określone w niniejszym rozdziale.

▼M8

2. Po sprawdzeniu przestrzegania przez instytucje wymogów określonych w art. 325bh, 325bi i 325bj właściwe organy udzielają tym instytucjom zezwolenia na obliczanie ich wymogów w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do portfela obejmującego wszystkie pozycje przypisane jednostkom odpowiadającym za handel, przy użyciu ich alternatywnych modeli wewnętrznych zgodnie z art. 325ba, pod warunkiem że spełnione są wszystkie następujące wymogi:

a) jednostki odpowiadające za handel zostały ustanowione zgodnie z art. 104b;

b) instytucja przedstawiła właściwemu organowi uzasadnienie włączenia jednostek odpowiadających za handel w zakres alternatywnej metody modeli wewnętrznych;

▼M17

c) jednostki odpowiadające za handel spełniły wymogi dotyczące weryfikacji historycznej, o których mowa w art. 325bf ust. 3;

d) jednostki odpowiadające za handel spełniły wymogi dotyczące przypisania zysków i strat, o których mowa w art. 325bg;

▼M8

e) jednostki odpowiadające za handel, którym przypisano co najmniej jedną z pozycji portfela handlowego, o których mowa w art. 325bl, spełniają wymogi określone w art. 325bm w zakresie wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania;

f) jednostkom odpowiadającym za handel nie przypisano żadnych pozycji sekurytyzacyjnych ani pozycji resekurytyzacyjnych;

▼M17

g) żadnych pozycji w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania, które spełniają warunek określony w art. 104 ust. 8 lit. b), nie przypisano do jednostek odpowiadających za handel.

▼M8

Do celów akapitu pierwszego lit. b) niniejszego ustępu brak włączenia jednostki odpowiadającej za handel w zakres alternatywnej metody modeli wewnętrznych nie może być motywowany faktem, że wymóg w zakresie funduszy własnych obliczony przy użyciu alternatywnej metody standardowej określonej w art. 325 ust. 3 lit. a) byłby niższy niż wymóg w zakresie funduszy własnych obliczony przy użyciu alternatywnej metody modeli wewnętrznych.

▼M17

3. Instytucje, którym udzielono zezwolenia na stosowanie alternatywnej metody modeli wewnętrznych, muszą także spełniać wymogi dotyczące sprawozdawczości określone w art. 325 ust. 3.

▼M8

4. Instytucja, której udzielono zezwolenia, o którym mowa w ust. 2, niezwłocznie powiadamia właściwe organy, którym podlega, że jedna z jej jednostek odpowiadających za handel przestała spełniać co najmniej jeden z wymogów określonych w tym ustępie. Instytucja ta nie może już stosować niniejszego rozdziału do żadnych pozycji przypisanych do tej jednostki odpowiadającej za handel i oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z metodą określoną w rozdziale 1a w odniesieniu do wszystkich pozycji przypisanych do tej jednostki odpowiadającej za handel począwszy od najwcześniejszego dnia sprawozdawczego i do momentu, w którym instytucja wykaże właściwym organom, że dana jednostka odpowiadająca za handel ponownie spełnia wszystkie wymogi określone w ust. 1.

▼M8

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 4 w wyjątkowych okolicznościach właściwe organy mogą zezwolić instytucji na dalsze stosowanie jej alternatywnych modeli wewnętrznych do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego w przypadku jednostki odpowiadającej za handel, która przestała spełniać warunki, o których mowa w ust. 2 lit. c) niniejszego artykułu i w art. 325bg ust. 1. Właściwe organy powiadamiają EUNB, jeżeli skorzystają z tej możliwości, i uzasadniają swoją decyzję.

6. W przypadku pozycji przypisanych do jednostek odpowiadających za handel, dla których dana instytucja nie uzyskała zezwolenia, o którym mowa w ust. 2, instytucja ta oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z niniejszym tytułem rozdział 1a. Do celów takiego obliczenia wszystkie takie pozycje uwzględnia się niezależnie jako oddzielny portfel.

7. Istotne zmiany w stosowaniu alternatywnych modeli wewnętrznych, na stosowanie których instytucja uzyskała zezwolenie, rozszerzenie zakresu stosowania alternatywnych modeli wewnętrznych, na stosowanie których instytucja uzyskała zezwolenie, oraz istotne zmiany w dokonywanym przez instytucję wyborze podzbioru możliwych do modelowania czynników ryzyka, o którym mowa w art. 325bc ust. 2, wymagają oddzielnego zezwolenia właściwych organów.

Instytucje powiadamiają właściwe organy o wszelkich innych rozszerzeniach i zmianach stosowania alternatywnych modeli wewnętrznych, na które instytucja uzyskała zezwolenie.

8. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) warunków oceny istotności rozszerzeń i zmian stosowania alternatywnych modeli wewnętrznych oraz zmian w podzbiorze możliwych do modelowania czynników ryzyka, o którym mowa w art. 325bc;

▼M17

b) metody oceny, według której właściwe organy sprawdzają przestrzeganie przez instytucje wymogów określonych w niniejszym rozdziale.

▼M8

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 28 czerwca 2024 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M17

9. EUNB wydaje opinię w sprawie wystąpienia wyjątkowych okoliczności, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu i w art. 325bf ust. 6 akapit drugi.

Do celów wydania tej opinii EUNB monitoruje warunki rynkowe, aby ocenić, czy wystąpiły wyjątkowe okoliczności, i – jeśli tak – niezwłocznie powiadamia Komisję.

▼M17

10. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków i wskaźników, które EUNB ma stosować w celu stwierdzenia, czy wystąpiły wyjątkowe okoliczności.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 czerwca 2024 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M8

Artykuł 325ba

Wymogi w zakresie funduszy własnych przy stosowaniu alternatywnych modeli wewnętrznych

1. Instytucja stosująca alternatywny model wewnętrzny oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych dla portfela obejmującego wszystkie pozycje przypisane do jednostek odpowiadających za handel, dla których instytucja uzyskała zezwolenie, o którym mowa w art. 325az ust. 2, jako wyższą z następujących wartości:

a) sumy następujących wartości:

(i) miary ryzyka oczekiwanych braków dla danej instytucji z poprzedniego dnia obliczonej zgodnie z art. 325bb (ES_{t-1}), oraz

(ii) miary ryzyka scenariusza warunków skrajnych dla danej instytucji z poprzedniego dnia obliczonej zgodnie z sekcją 5 (SS_{t-1}); lub

b) sumy następujących wartości:

(i) średniej dziennej miary ryzyka oczekiwanych braków dla danej instytucji obliczonej zgodnie z art. 325bb dla każdego z poprzedzających sześćdziesięciu dni roboczych (ES^{avg}), pomnożonej przez mnożnik (m_c); oraz

(ii) średniej dziennej miary ryzyka scenariusza warunków skrajnych dla danej instytucji obliczonej zgodnie z sekcją 5 dla każdego z poprzedzających sześćdziesięciu dni roboczych (SS^{avg}).

▼M17

Obliczając wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego przy użyciu modelu wewnętrznego zgodnie z akapitem pierwszym, instytucja nie uwzględnia własnych spreadów kredytowych przy obliczaniu miar, o których mowa w lit. a) i b), w odniesieniu do pozycji we własnych instrumentach dłużnych instytucji.

▼M8

2. Instytucje posiadające pozycje w będących przedmiotem obrotu instrumentach dłużnych i kapitałowych, które wchodzą w zakres stosowania wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania i zostały przypisane do jednostek odpowiadających za handel, o których mowa w ust. 1, spełniają dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych wyrażony jako wyższa z następujących wartości:

a) ostatni wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania obliczony zgodnie z sekcją 3;

b) średnia kwota, o której mowa w lit. a), z poprzedzających 12 tygodni.

▼**M17**

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego instytucja nie podlega dodatkowemu wymogowi w zakresie funduszy własnych z tytułu posiadanych własnych instrumentów dłużnych.

3. Instytucja stosująca alternatywny model wewnętrzny oblicza łączne wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dla wszystkich pozycji portfela handlowego oraz wszystkich pozycji portfela bankowego generujących ryzyko walutowe lub ryzyko cen towarów zgodnie z następującym wzorem:

$$AIMA_{total} = \min(AIMA + PLA_{addon} + ASA_{non-aima}\,; ASA_{all\ portfolio}) + \max(AIMA - ASA_{aima}\,; 0)$$

gdzie:

AIMA = suma wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w ust. 1 i 2;

PLA_{addon} = dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 325bg ust. 2;

$ASA_{non\text{-}aima}$ = wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego obliczone zgodnie z alternatywną metodą standardową, o której mowa w art. 325 ust. 1 lit. a), dla portfela obejmującego pozycje portfela handlowego oraz pozycje portfela bankowego generujące ryzyko walutowe lub ryzyko cen towarów, w przypadku których do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego instytucja stosuje alternatywną metodę standardową;

$ASA_{allportfolio}$ = wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego obliczone zgodnie z alternatywną metodą standardową, o której mowa w art. 325 ust. 1 lit. a), dla portfela obejmującego wszystkie pozycje portfela handlowego oraz wszystkie pozycje portfela bankowego generujące ryzyko walutowe lub ryzyko cen towarów;

ASA_{aima} = wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego obliczone zgodnie z alternatywną metodą standardową, o której mowa w art. 325 ust. 1 lit. a), dla portfela obejmującego pozycje portfela handlowego oraz pozycje portfela bankowego generujące ryzyko walutowe lub ryzyko cen towarów, w przypadku których do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego instytucja stosuje metodę, o której mowa w art. 325 ust. 1 lit. b);

▼M8

Sekcja 2

Wymogi ogólne

Artykuł 325bb

Miara ryzyka oczekiwanych braków

▼C8

1. Instytucje obliczają miarę ryzyka oczekiwanych braków, o której mowa w art. 325ba ust. 1 lit. a), dla każdej danej daty „*t*” i każdej pozycji portfela handlowego i pozycji niezaliczanej do portfela handlowego, która narażona jest na ryzyko kursu walutowego lub ryzyko cen towarów, według następującego wzoru:

▼M8

$$ES_t = \rho \cdot (UES_t) + (1 - \rho) \cdot \sum_i UES_t^i$$

gdzie:

ES_t = miara ryzyka oczekiwanych braków;

i = indeks oznaczający pięć szerokich kategorii czynników ryzyka wymienionych w pierwszej kolumnie tabeli 2 w art. 325bd;

UES_t = miara swobodnych oczekiwanych braków obliczana w następujący sposób:

$$UES_t = PES_t^{RS} \cdot \max\left(\frac{PES_t^{FC}}{PES_t^{RC}},\ 1\right)$$

UES_t^i = miara swobodnych oczekiwanych braków dla szerokiej kategorii czynnika ryzyka „i” obliczana w następujący sposób:

$$UES_t^i = PES_t^{RS,i} \cdot \max\left(\frac{PES_t^{FC,i}}{PES_t^{RC,i}},\ 1\right)$$

ρ = nadzorczy współczynnik korelacji pomiędzy szerokimi kategoriami ryzyka; ρ = 50 %;

PES_t^{RS} = miara częściowych oczekiwanych braków obliczana dla wszystkich pozycji w portfelu zgodnie z art. 325bc ust. 2;

PES_t^{RC} = miara częściowych oczekiwanych braków obliczana dla wszystkich pozycji w portfelu zgodnie z art. 325bc ust. 3;

PES_t^{FC} = miara częściowych oczekiwanych braków obliczana dla wszystkich pozycji w portfelu zgodnie z art. 325bc ust. 4;

$PES_t^{RS,i}$ = miara częściowych oczekiwanych braków dla szerokiej kategorii czynnika ryzyka „i” obliczana dla wszystkich pozycji w portfelu zgodnie z art. 325bc ust. 2;

▼M8

$PES_t^{RC,i}$ = miara częściowych oczekiwanych braków dla szerokiej kategorii czynnika ryzyka „i” obliczana dla wszystkich pozycji w portfelu zgodnie z art. 325bc ust. 3; oraz

$PES_t^{FC,i}$ = miara częściowych oczekiwanych braków dla szerokiej kategorii czynnika ryzyka „i” obliczana dla wszystkich pozycji w portfelu zgodnie z art. 325bc ust. 4.

2. Określając miarę każdego z częściowych oczekiwanych braków do celów obliczenia miary ryzyka oczekiwanych braków zgodnie z ust. 1, instytucje stosują scenariusze przyszłych wstrząsów wyłącznie w odniesieniu do określonego zbioru możliwych do modelowania czynników ryzyka mających zastosowanie do miar każdego z częściowych oczekiwanych braków, zgodnie z art. 325bc.

3. Jeżeli z przynajmniej jedną transakcją w portfelu wiąże się przynajmniej jeden możliwy do modelowania czynnik ryzyka, który przyporządkowano do szerokiej kategorii czynnika ryzyka „i” zgodnie z art. 325bd, instytucje obliczają miarę swobodnych oczekiwanych braków dla szerokiej kategorii czynnika ryzyka „i”oraz uwzględniają ją we wzorze miary ryzyka oczekiwanych braków, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 instytucja może zmniejszyć częstotliwość obliczania miary swobodnych oczekiwanych braków UES_t^i oraz miary częściowych oczekiwanych braków $PES_t^{RS,i}$, $PES_t^{RC,i}$ oraz $PES_t^{FC,i}$ dla wszystkich szerokich kategorii czynnika ryzyka „i” z codziennej na cotygodniową, o ile spełnione są oba poniższe warunki:

a) instytucja jest w stanie wykazać swojemu właściwemu organowi, że przy obliczaniu miary swobodnych oczekiwanych braków UES_t^i nie dochodzi do niedoszacowania ryzyka rynkowego odnośnych pozycji portfela handlowego;

b) instytucja jest w stanie zwiększyć częstotliwość obliczania UES_t^i, $PES_t^{RS,i}$, $PES_t^{RC,i}$ oraz $PES_t^{FC,i}$ z cotygodniowej na codzienną, jeżeli wymaga tego właściwy organ.

Artykuł 325bc

Obliczanie częściowych oczekiwanych braków

1. Instytucje obliczają wszystkie miary częściowych oczekiwanych braków, o których mowa w art. 325bb ust. 1, w następujący sposób:

a) codzienne obliczenia miary częściowych oczekiwanych braków;

b) jednostronny przedział ufności 97,5. percentyl;

▼C8

c) dla danego portfela zawierającego pozycje portfela handlowego i pozycje niezaliczane do portfela handlowego, które narażone są na ryzyko kursu walutowego lub ryzyko cen towarów, instytucje obliczają miarę częściowych oczekiwanych braków w czasie „*t*” według następującego wzoru:

$$PES_t = \sqrt{\left(PES_t(T)\right)^2 + \sum_{j\geq 2}\left(PES_t(T,j)\cdot\sqrt{\frac{\left(LH_j - LH_{j-1}\right)}{10}}\right)^2}$$

▼**M8**

gdzie:

PES_t = miara częściowych oczekiwanych braków w czasie „t”;

j = indeks oznaczający pięć horyzontów płynnościowych wymienionych w pierwszej kolumnie tabeli 1;

LH_j = długość horyzontów płynnościowych j wyrażona w dniach w tabeli 1;

T = bazowy horyzont czasowy, gdzie T = 10 dni;

PES_t (T) = miara częściowych oczekiwanych braków określana poprzez zastosowanie scenariuszy przyszłych wstrząsów z założeniem dziesięciodniowego horyzontu czasowego wyłącznie wobec określonego zbioru możliwych do modelowania czynników ryzyka związanych z pozycjami w portfelu, określonych w ust. 2, 3 i 4 dla każdej miary częściowych oczekiwanych braków, o której mowa w art. 325bb ust. 1; oraz

PES_t (T, j) = miara częściowych oczekiwanych braków określana poprzez zastosowanie scenariuszy przyszłych wstrząsów z założeniem dziesięciodniowego horyzontu czasowego wyłącznie wobec określonego zbioru możliwych do modelowania czynników ryzyka związanych z pozycjami w portfelu, określonych w ust. 2, 3 i 4 dla każdej miary częściowych oczekiwanych braków, o której mowa w art. 325bb ust. 1, i których efektywny horyzont płynnościowy, określany zgodnie z art. 325bd ust. 2, jest równy LH_j lub dłuższy.

Tabela 1

Horyzont płynnościowy j	Długość horyzontu płynnościowego j (w dniach)
1	10
2	20
3	40
4	60
5	120

2. Do celów obliczenia miary częściowych oczekiwanych braków PES_t^{RS} oraz $PES_t^{RS,i}$, o których mowa w art. 325bb ust. 1 niniejszego artykułu, oprócz wymogów określonych w ust. 1 instytucje spełniają następujące wymogi:

a) obliczając PES_t^{RS}, instytucje stosują scenariusze przyszłych wstrząsów wyłącznie w odniesieniu do podzbioru możliwych do modelowania czynników ryzyka związanych z pozycjami w portfelu, który to podzbiór dana instytucja wybrała w sposób zadowalający właściwe organy, tak aby spełniony był następujący warunek, przy sumie wartości z poprzedzających 60 dni roboczych:

$$\frac{1}{60} \cdot \sum_{k=0}^{59} \frac{PES_{t-k}^{RC}}{PES_{t-k}^{FC}} \geq 75\ \%$$

▼M8

Instytucja, która przestała spełniać wymóg, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszej litery, niezwłocznie powiadamia o tym fakcie właściwe organy i aktualizuje podzbiór możliwych do modelowania czynników ryzyka w terminie dwóch tygodni w celu spełnienia wspomnianego wymogu; jeżeli po upływie dwóch tygodni instytucja nadal nie spełnia tego wymogu, musi ona powrócić do stosowania metody określonej w rozdziale 1a w celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego w odniesieniu do niektórych jednostek odpowiadających za handel do momentu, w którym będzie w stanie wykazać właściwemu organowi, że spełnia wymóg określony w akapicie pierwszym niniejszej litery;

b) obliczając $PES_t^{RS,i}$, instytucje stosują scenariusze przyszłych wstrząsów wyłącznie w odniesieniu do podzbioru możliwych do modelowania czynników ryzyka związanych z pozycjami w portfelu, który to podzbiór dana instytucja wybrała do celów lit. a) niniejszego ustępu i przyporządkowała do szerokiej kategorii czynnika ryzyka „i”zgodnie z art. 325bd;

c) parametry wejściowe używane do określenia scenariuszy przyszłych wstrząsów mających zastosowanie do możliwych do modelowania czynników ryzyka, o których mowa w lit. a) i b), kalibruje się z danymi historycznymi z ciągłego 12-miesięcznego okresu występowania skrajnych warunków finansowych, który instytucja określa w celu maksymalizacji wartości PES_t^{RS}; do celów określenia wspomnianego okresu występowania warunków skrajnych instytucje stosują okres obserwacji rozpoczynający się przynajmniej w dniu 1 stycznia 2007 r., w sposób zadowalający właściwe organy; oraz

d) parametry wejściowe modelu $PES_t^{RS,i}$ kalibruje się z danymi z 12-miesięcznego okresu występowania skrajnych warunków finansowych określonego przez instytucję do celów lit. c).

3. Do celów obliczenia miary częściowych oczekiwanych braków PES_t^{RC} oraz $PES_t^{RC,i}$, o których mowa w art. 325bb ust. 1, oprócz wymogów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, instytucje spełniają następujące wymogi:

a) obliczając PES_t^{RC}, instytucje stosują scenariusze przyszłych wstrząsów wyłącznie w odniesieniu do podzbioru możliwych do modelowania czynników ryzyka związanych z pozycjami w portfelu, o którym mowa w ust. 2 lit. a);

b) obliczając $PES_t^{RC,i}$, instytucje stosują scenariusze przyszłych wstrząsów wyłącznie w odniesieniu do podzbioru możliwych do modelowania czynników ryzyka związanych z pozycjami w portfelu, o którym mowa w ust. 2 lit. b);

c) parametry wejściowe używane do określenia scenariuszy przyszłych wstrząsów mających zastosowanie do możliwych do modelowania czynników ryzyka, o których mowa w lit. a) i b) niniejszego ustępu, kalibruje się z danymi historycznymi, o których mowa w ust. 4 lit. c); dane te aktualizuje się co najmniej raz w miesiącu.

4. Do celów obliczenia miary częściowych oczekiwanych braków PES_t^{FC} oraz $PES_t^{FC,i}$, o których mowa w art. 325bb ust. 1, oprócz wymogów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, instytucje spełniają następujące wymogi:

a) obliczając PES_t^{FC}, instytucje stosują scenariusze przyszłych wstrząsów w odniesieniu do wszystkich możliwych do modelowania czynników ryzyka związanych z pozycjami w portfelu;

▼M8

b) obliczając $PES_t^{FC,i}$, instytucje stosują scenariusze przyszłych wstrząsów w odniesieniu do wszystkich możliwych do modelowania czynników ryzyka związanych z pozycjami w portfelu, które przyporządkowano do szerokiej kategorii czynnika ryzyka „i”zgodnie z art. 325bd;

c) parametry wejściowe używane do określenia scenariuszy przyszłych wstrząsów mających zastosowanie do możliwych do modelowania czynników ryzyka, o których mowa w lit. a) i b), kalibruje się z danymi historycznymi z poprzedzającego 12-miesięcznego okresu; w przypadku wystąpienia znacznego wzrostu zmienności cenowej istotnej liczby możliwych do modelowania czynników ryzyka w portfelu danej instytucji, które nie należą do podzbioru czynników ryzyka, o którym mowa w ust. 2 lit. a), właściwe organy mogą wymagać od instytucji zastosowania danych historycznych z okresu krótszego niż poprzedzające 12 miesięcy, jednak nie krótszego niż poprzedzające 6 miesięcy; właściwe organy powiadamiają EUNB o każdej decyzji, za pomocą której nakładają na instytucję wymóg zastosowania danych historycznych z okresu krótszego niż 12 miesięcy, i przedstawiają uzasadnienie takiej decyzji.

5. Obliczając daną miarę częściowych oczekiwanych braków, o której mowa w art. 325bb ust. 1, instytucje zachowują wartości możliwych do modelowania czynników ryzyka, w odniesieniu do których nie zostały zobligowane do stosowania scenariuszy przyszłych wstrząsów dla danej miary częściowych oczekiwanych braków na mocy ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu.

▼M17

6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia kryteriów stosowania parametrów wejściowych w modelu pomiaru ryzyka, o którym mowa w niniejszym artykule, w tym kryteriów dokładności danych oraz kryteriów kalibracji parametrów wejściowych, w przypadku gdy dane rynkowe nie są wystarczające.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 stycznia 2026 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M8

Artykuł 325bd

Horyzonty płynnościowe

1. Instytucje przyporządkowują każdy czynnik ryzyka pozycji przypisanych do jednostek odpowiadających za handel, dla których uzyskały zezwolenie określone w art. 325az ust. 2 lub dla których procedura udzielenia takiego zezwolenia jest w toku, do jednej z szerokich kategorii czynników ryzyka wymienionych w tabeli 2 oraz do jednej z szerokich podkategorii czynników ryzyka wymienionych w tej tabeli.

2. Horyzont płynnościowy czynnika ryzyka pozycji, o których mowa w ust. 1, jest tożsamy z horyzontem płynnościowym odnośnej szerokiej podkategorii czynników ryzyka, do której dany czynnik ryzyka został przyporządkowany.

▼M8

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu, w odniesieniu do danej jednostki odpowiadającej za handel, instytucja może podjąć decyzję o zastąpieniu horyzontu płynnościowego szerokiej podkategorii czynników ryzyka wymienionej w tabeli 2 niniejszego artykułu jednym z dłuższych horyzontów płynnościowych wymienionych w tabeli 1 w art. 325bc. W przypadku podjęcia przez instytucję takiej decyzji dłuższy horyzont płynnościowy stosuje się do wszystkich możliwych do modelowania czynników ryzyka pozycji przypisanych do danej jednostki odpowiadającej za handel i przyporządkowanych do danej szerokiej podkategorii czynników ryzyka do celów obliczenia miary częściowych oczekiwanych braków zgodnie z art. 325bc ust. 1 lit. c).

Dana instytucja powiadamia właściwe organy o jednostkach odpowiadających za handel i szerokich podkategoriach czynników ryzyka, w odniesieniu do których podjęła decyzję o zastosowaniu metody, o której mowa w akapicie pierwszym.

▼C8

4. Do celów obliczenia miary częściowych oczekiwanych braków zgodnie z art. 325bc ust. 1 lit. c) efektywny horyzont płynnościowy danego możliwego do modelowania czynnika ryzyka danej pozycji portfela handlowego lub pozycji niezaliczanej do portfela handlowego, która narażona jest na ryzyko kursu walutowego lub ryzyko cen towarów, oblicza się w następujący sposób:

▼M8

$$\text{EffectiveLH} = \begin{cases} \text{SubCatLH if Mat} > LH_5 \\ \min\left(\text{SubCatLH}, \min_j\{LH_j/LH_j \geq \text{Mat}\}\right) \text{ if } LH1 \leq \text{Mat} \leq LH_5 \\ LH_1 \text{ if Mat} < LH_1 \end{cases}$$

gdzie:

EffectiveLH	=	efektywny horyzont płynnościowy;
Mat	=	termin zapadalności pozycji portfela handlowego;
SubCatLH	=	długość horyzontu płynnościowego możliwego do modelowania czynnika ryzyka określanego zgodnie z ust. 1; oraz
$\min_j \{LH_j/LH_j \geq \text{Mat}\}$	=	długość tego z horyzontów płynnościowych wymienionych w tabeli 1 w art. 325bc, który pod względem swojej długości jest najbardziej zbliżonym horyzontem płynnościowym do terminu zapadalności pozycji portfela handlowego.

5. Pary walutowe, w których jedną walutą jest euro, a drugą walutą jest waluta państwa członkowskiego uczestniczącego w ERM II, uwzględnia się w podkategorii par walut o największej płynności w ramach szerokiej kategorii czynnika ryzyka dotyczącego kursu walutowego, ujętej w tabeli 2.

▼M17

5a. Waluty państw członkowskich uczestniczących w ERM II uwzględnia się w podkategorii walut o największej płynności i waluty krajowej w ramach szerokiej kategorii czynnika ryzyka stopy procentowej, ujętej w tabeli 2.

▼M8

6. Instytucja co najmniej raz w miesiącu sprawdza poprawność przyporządkowania, o którym mowa w ust. 1.

7. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) sposobu przyporządkowania przez instytucje czynników ryzyka pozycji, o których mowa w ust. 1, do szerokich kategorii czynników ryzyka i szerokich podkategorii czynników ryzyka do celów ust. 1;

▼M8

b) walut stanowiących podkategorię walut o największej płynności w szerokiej kategorii czynnika ryzyka dotyczącego stopy procentowej, ujętej w tabeli 2;

c) par walutowych stanowiących podkategorię par walut o największej płynności w szerokiej kategorii czynnika ryzyka dotyczącego kursu walutowego, ujętej w tabeli 2;

d) definicji małej kapitalizacji rynkowej i dużej kapitalizacji rynkowej do celów podkategorii, na którą składają się ceny akcji i zmienność, w kategorii czynnika ryzyka dotyczącego akcji, ujętej w tabeli 2.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 28 marca 2020 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Tabela 2

Szerokie kategorie czynników ryzyka	Szerokie podkategorie czynników ryzyka	Horyzonty płynnościowe	Długość horyzontu płynnościowego (w dniach)
Stopa procentowa	Waluty o największej płynności i waluta krajowa	1	10
	Pozostałe waluty (z wyłączeniem walut o największej płynności)	2	20
	Zmienność	4	60
	Pozostałe rodzaje	4	60
Spread kredytowy	Rząd centralny, w tym banki centralne, państw członkowskich	2	20
	Obligacje zabezpieczone emitowane przez instytucje kredytowe w państwach członkowskich (rating na poziomie inwestycyjnym)	2	20
	Obligacje skarbowe (rating na poziomie inwestycyjnym)	2	20
	Obligacje skarbowe (wysoka stopa zwrotu)	3	40
	Obligacje korporacyjne (rating na poziomie inwestycyjnym)	3	40
	Obligacje korporacyjne (wysoka stopa zwrotu)	4	60
	Zmienność	5	120
	Pozostałe rodzaje	5	120
Ceny akcji	Cena akcji (duża kapitalizacja rynkowa)	1	10
	Cena akcji (mała kapitalizacja rynkowa)	2	20
	Zmienność (duża kapitalizacja rynkowa)	2	20
	Zmienność (mała kapitalizacja rynkowa)	4	60
	Pozostałe rodzaje	4	60

▼M8

Szerokie kategorie czynników ryzyka	Szerokie podkategorie czynników ryzyka	Horyzonty płynnościowe	Długość horyzontu płynnościowego (w dniach)
Kurs walutowy	Pary walutowe o największej płynności	1	10
	Pozostałe pary walutowe (z wyłączeniem par walutowych o największej płynności)	2	20
	Zmienność	3	40
	Pozostałe rodzaje	3	40
Ceny towarów	Cena energii i cena emisji dwutlenku węgla	2	20
	Cena metali szlachetnych i cena metali nieżelaznych	2	20
	Ceny pozostałych towarów (z wyłączeniem ceny energii, ceny emisji dwutlenku węgla, ceny metali szlachetnych i ceny metali nieżelaznych)	4	60
	Zmienność ceny energii i zmienność ceny emisji dwutlenku węgla	4	60
	Zmienność cen metali szlachetnych i zmienność cen metali nieżelaznych	4	60
	Zmienność cen pozostałych towarów (z wyłączeniem zmienności ceny energii, zmienności ceny emisji dwutlenku węgla, zmienności cen metali szlachetnych i zmienności cen metali nieżelaznych)	5	120
	Pozostałe rodzaje	5	120

Artykuł 325be

Ocena możliwości modelowania czynników ryzyka

1. Instytucje dokonują oceny możliwości modelowania wszystkich czynników ryzyka pozycji przypisanych do jednostek odpowiadających za handel, dla których uzyskały zezwolenie, o którym mowa w art. 325az ust. 2, lub w odniesieniu do których procedura udzielenia takiego zezwolenia jest w toku.

▼M17

Do celów oceny, o której mowa w akapicie pierwszym, właściwe organy mogą zezwolić instytucjom na korzystanie z danych rynkowych przekazanych przez sprzedawców będących osobami trzecimi.

1a. Właściwe organy mogą zobowiązać instytucję do uznania czynnika ryzyka – który instytucja oceniła jako możliwy do modelowania zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu – za niemożliwy do modelowania, jeżeli parametry wejściowe wykorzystane do określenia scenariuszy przyszłych wstrząsów zastosowanych do czynnika ryzyka nie spełniają – w sposób zadowalający właściwe organy – wymogów, o których mowa w art. 325bc ust. 6.

▼M8

2. W ramach oceny, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, instytucje obliczają wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego zgodnie z art. 325bk w odniesieniu do tych czynników ryzyka, które są niemożliwe do modelowania.

▼M17

2a. W wyjątkowych okolicznościach występujących w okresach znacznego ograniczenia niektórych rodzajów działalności handlowej na rynkach finansowych właściwe organy mogą zezwolić instytucjom stosującym metodę określoną w niniejszym rozdziale na uznanie czynników ryzyka – które instytucje te oceniły jako niemożliwe do modelowania zgodnie z ust. 1 – za możliwe do modelowania, o ile spełnione są poniższe warunki:

a) czynniki ryzyka ujmowane w ten sposób odpowiadają rodzajom działalności handlowej, które uległy znacznemu ograniczeniu na rynkach finansowych;

b) sposób ujmowania jest tymczasowy i nie stosuje się go dłużej niż przez sześć miesięcy w ciągu jednego roku obrachunkowego;

c) sposób ujmowania nie zmniejsza znacząco łącznych wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego instytucji, które go stosują;

d) właściwe organy niezwłocznie powiadamiają EUNB o wszelkich decyzjach zezwalających instytucjom na stosowanie metody określonej w niniejszym rozdziale do celów uznania czynników ryzyka – które oceniono jako niemożliwe do modelowania – za możliwe do modelowania, a także o odnośnej działalności handlowej oraz uzasadniają taką decyzję.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia kryteriów oceny możliwości modelowania czynników ryzyka zgodnie z ust. 1, także w przypadku wykorzystania danych rynkowych przekazanych przez sprzedawców będących osobami trzecimi, i w celu określenia częstotliwości tej oceny.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2025 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M8

Artykuł 325bf

Wymogi dotyczące regulacyjnej weryfikacji historycznej i mnożniki

1. Do celów niniejszego artykułu „przekroczenie” oznacza jednodniową zmianę wartości portfela, na który składają się wszystkie pozycje przypisane do jednostki odpowiadającej za handel, przewyższającą odpowiadającą jej miarę wartości zagrożonej obliczoną na podstawie alternatywnego modelu wewnętrznego instytucji zgodnie z następującymi wymogami:

a) obliczenie wartości zagrożonej podlega jednodniowemu okresowi posiadania;

b) scenariusze przyszłych wstrząsów mają zastosowanie do czynników ryzyka dotyczących pozycji jednostki odpowiadającej za handel, o których mowa w art. 325bg ust. 3 i które uznaje się za możliwe do modelowania zgodnie z art. 325be;

c) parametry wejściowe używane do określenia scenariuszy przyszłych wstrząsów mających zastosowanie do możliwych do modelowania czynników ryzyka kalibruje się z danymi historycznymi, o których mowa w art. 325bc ust. 4 lit. c);

▼M8

d) o ile w niniejszym artykule nie określono inaczej, alternatywny model wewnętrzny instytucji opiera się na tych samych założeniach dotyczących modelowania, co założenia stosowane do obliczania miary ryzyka oczekiwanych braków, o której mowa w art. 325ba ust. 1 lit. a).

2. Instytucje obliczają dzienne przekroczenia na podstawie weryfikacji historycznej hipotetycznych i rzeczywistych zmian wartości portfela, na który składają się wszystkie pozycje przypisane do danej jednostki odpowiadającej za handel.

3. Uznaje się, że jednostka danej instytucji odpowiadająca za handel spełnia wymogi dotyczące weryfikacji historycznej, jeżeli liczba przekroczeń w odniesieniu do tej jednostki odpowiadającej za handel, które wystąpiły w ostatnich 250 dniach roboczych, nie przekracza żadnej z następujących wartości:

a) 12 przekroczeń miary wartości zagrożonej obliczanej w oparciu o jednostronny przedział ufności, 99. percentyl, na podstawie weryfikacji historycznej hipotetycznych zmian wartości portfela;

b) 12 przekroczeń miary wartości zagrożonej obliczanej w oparciu o jednostronny przedział ufności, 99. percentyl, na podstawie weryfikacji historycznej rzeczywistych zmian wartości portfela;

c) 30 przekroczeń miary wartości zagrożonej obliczanej w oparciu o jednostronny przedział ufności, 97,5. percentyl, na podstawie weryfikacji historycznej hipotetycznych zmian wartości portfela;

d) 30 przekroczeń miary wartości zagrożonej obliczanej w oparciu o jednostronny przedział ufności, 97,5. percentyl, na podstawie weryfikacji historycznej rzeczywistych zmian wartości portfela.

4. Instytucje obliczają dzienne przekroczenia zgodnie z następującymi zasadami:

a) weryfikacja historyczna hipotetycznych zmian wartości portfela opiera się na porównaniu wartości portfela na koniec dnia z jego wartością na koniec następnego dnia przy założeniu braku zmian pozycji;

b) weryfikacja historyczna rzeczywistych zmian wartości portfela opiera się na porównaniu wartości portfela na koniec dnia z jego rzeczywistą wartością na koniec następnego dnia z pominięciem opłat i prowizji;

c) przekroczenie oblicza się dla każdego dnia roboczego, dla którego instytucja nie jest w stanie ocenić wartości portfela lub nie jest w stanie obliczyć wartości zagrożonej, o której mowa w ust. 3.

5. Instytucja oblicza, zgodnie z ust. 6 i 7 niniejszego artykułu, mnożnik (m_c), o którym mowa w art. 325ba, dla portfela obejmującego wszystkie pozycje przypisane jednostkom odpowiadającym za handel, w przypadku których instytucja otrzymała zezwolenie na stosowanie alternatywnych modeli wewnętrznych, o którym mowa w art. 325az ust. 2.

▼M8

6. ►M17 Mnożnik (m_c) jest równy co najmniej sumie wartości 1,5 i narzutu określonego zgodnie z tabelą 3. W odniesieniu do portfela, o którym mowa w ust. 5, narzut ten oblicza się na podstawie liczby przekroczeń, które wystąpiły w ciągu ostatnich 250 dni roboczych zgodnie z dokonaną przez instytucję weryfikacją historyczną wartości zagrożonej obliczonej zgodnie z lit. a) niniejszego akapitu. Obliczenie narzutu podlega następującym wymogom: ◄

a) przekroczenie oznacza jednodniową zmianę wartości portfela przewyższającą odpowiadającą jej miarę wartości zagrożonej obliczoną przy użyciu modelu wewnętrznego instytucji zgodnie z następującymi zasadami:

(i) jednodniowy okres posiadania;

(ii) jednostronny przedział ufności, 99. percentyl;

(iii) scenariusze przyszłych wstrząsów mają zastosowanie do czynników ryzyka dotyczących pozycji jednostek odpowiadających za handel, o których mowa w art. 325bg ust. 3 i które uznaje się za możliwe do modelowania zgodnie z art. 325be;

(iv) parametry wejściowe używane do określenia scenariuszy przyszłych wstrząsów mających zastosowanie do możliwych do modelowania czynników ryzyka kalibruje się z danymi historycznymi, o których mowa w art. 325bc ust. 4 lit. c);

(v) o ile w niniejszym artykule nie określono inaczej, model wewnętrzny instytucji opiera się na tych samych założeniach dotyczących modelowania, co założenia stosowane do obliczania miary ryzyka oczekiwanych braków, o której mowa w art. 325ba ust. 1 lit. a);

b) liczba przekroczeń jest równa wyższej z następujących liczb: przekroczeń w ramach hipotetycznych zmian wartości portfela i przekroczeń w ramach rzeczywistych zmian wartości portfela.

Tabela 3

Liczba przekroczeń	Narzut
Mniej niż 5	0,00
5	0,20
6	0,26
7	0,33
8	0,38
9	0,42
Ponad 9	0,50

▼M17

W wyjątkowych okolicznościach właściwe organy mogą zezwolić instytucji na jedno z poniższych działań lub oba poniższe działania:

a) ograniczenie narzutu do narzutu wynikającego z przekroczeń w ramach weryfikacji historycznej hipotetycznych zmian, jeżeli liczba przekroczeń w ramach weryfikacji historycznej rzeczywistych zmian nie wynika z braków w alternatywnym modelu wewnętrznym instytucji;

▼M17

b) wyłączenie przekroczeń potwierdzonych w ramach weryfikacji historycznej hipotetycznych lub rzeczywistych zmian z obliczania narzutu, w przypadku gdy przekroczenia te nie wynikają z braków w alternatywnym modelu wewnętrznym instytucji.

Do celów akapitu pierwszego właściwe organy mogą zwiększyć wartość m_c powyżej sumy, o której mowa w tym akapicie, jeżeli alternatywny model wewnętrzny instytucji wykazuje braki uniemożliwiające dokonanie właściwego pomiaru wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego.

▼M8

7. Właściwe organy monitorują adekwatność mnożnika, o którym mowa w ust. 5, oraz przestrzeganie przez jednostki odpowiadające za handel wymogów dotyczących weryfikacji historycznej, o których mowa w ust. 3. Instytucje niezwłocznie powiadamiają właściwe organy o przekroczeniach wynikających z ich programu weryfikacji historycznej i przedstawiają wyjaśnienie dotyczące tych przekroczeń, a w każdym wypadku powiadamiają o tym właściwe organy nie później niż w ciągu pięciu dni roboczych od wystąpienia przekroczenia.

▼M17

8. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 i 6 właściwe organy mogą zezwolić instytucji na nieliczenie przekroczenia, gdy jednodniową zmianę wartości jej portfela przewyższającą odpowiadającą jej wartość zagrożoną obliczoną przy użyciu modelu wewnętrznego tej instytucji można przypisać niemożliwemu do modelowania czynnikowi ryzyka.

▼M8

9. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia elementów technicznych, które należy uwzględniać w rzeczywistych i hipotetycznych zmianach wartości portfela instytucji do celów niniejszego artykułu.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 28 marca 2020 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M17

10. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków oraz kryteriów, zgodnie z którymi instytucja może otrzymać zezwolenie na nieliczenie przekroczenia, gdy jednodniową zmianę wartości jej portfela przewyższającą odpowiadającą jej wartość zagrożoną obliczoną przy użyciu modelu wewnętrznego tej instytucji można przypisać niemożliwemu do modelowania czynnikowi ryzyka.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2026 r.

▼M17

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M8

Artykuł 325bg

Wymóg dotyczący przypisania zysków i strat

▼M17

1. Jednostka danej instytucji odpowiadająca za handel spełnia wymogi dotyczące przypisania zysków i strat, jeżeli teoretyczne zmiany wartości portfela tej jednostki oparte na stosowanym przez instytucję modelu pomiaru ryzyka są zbliżone albo wystarczająco zbliżone do hipotetycznych zmian wartości portfela tej jednostki, opartych na stosowanym przez instytucję modelu wyceny.

2. Niezależnie od przepisów ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli teoretyczne zmiany wartości portfela jednostki odpowiadającej za handel, oparte na stosowanym przez instytucję modelu pomiaru ryzyka, są wystarczająco zbliżone do hipotetycznych zmian wartości portfela tej jednostki odpowiadającej za handel, opartych na stosowanym przez instytucję modelu wyceny, w odniesieniu do wszystkich pozycji przypisanych do tej jednostki odpowiadającej za handel instytucja oblicza dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych obok wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 325ba ust. 1 i 2.

3. Na podstawie wyników wymogu dotyczącego przypisania zysków i strat, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, instytucja określa i dokumentuje dokładny wykaz czynników ryzyka uwzględnionych w stosowanym przez nią modelu pomiaru ryzyka, które to czynniki uznaje się za właściwe do celów sprawdzenia, czy instytucja przestrzega wymogu przeprowadzania weryfikacji historycznej określonego w art. 325bf. Instytucja monitoruje wszelkie zmiany w wykazie tych czynników ryzyka.

▼M8

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

▼M17

a) kryteriów wskazujących, czy teoretyczne zmiany wartości portfela jednostki odpowiadającej za handel są zbliżone lub wystarczająco zbliżone do hipotetycznych zmian wartości portfela jednostki odpowiadającej za handel do celów ust. 1, z uwzględnieniem międzynarodowych zmian regulacyjnych;

b) dodatkowych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w ust. 2;

▼M8

c) częstotliwości, z jaką dana instytucja ma dokonywać przypisania zysków i strat;

d) elementów technicznych, które uwzględnia się w teoretycznych i hipotetycznych zmianach wartości portfela jednostki odpowiadającej za handel do celów niniejszego artykułu;

▼M17

_____

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2025 r.

▼M8

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 325bh

Wymogi dotyczące pomiaru ryzyka

1. Instytucje stosujące wewnętrzny model pomiaru ryzyka do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, o których mowa w art. 325ba, zapewniają, aby ten model spełniał wszystkie następujące wymogi:

a) wewnętrzny model pomiaru ryzyka obejmuje dostateczną liczbę czynników ryzyka, która uwzględnia co najmniej czynniki ryzyka, o których mowa w rozdziale 1a sekcja 3 podsekcja 1, chyba że instytucja wykaże właściwym organom, że pominięcie tych czynników ryzyka nie wpływa w istotny sposób na wyniki spełnienia wymogu dotyczącego przypisania zysków i strat, o którym mowa w art. 325 bg; instytucja musi być w stanie wyjaśnić właściwym organom, dlaczego włączyła dany czynnik ryzyka do swojego modelu wyceny, ale nie do wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka;

b) wewnętrzny model pomiaru ryzyka obejmuje nieliniowy charakter wartości opcji i innych produktów, a także ryzyko korelacji i ryzyko bazowe;

c) wewnętrzny model pomiaru ryzyka obejmuje zbiór czynników ryzyka odpowiadających stopom procentowym w każdej walucie, w której instytucja utrzymuje pozycje bilansowe lub pozabilansowe wrażliwe na stopy procentowe; instytucja modeluje krzywe dochodowości, stosując jedną z ogólnie przyjętych metod; krzywą dochodowości dzieli się na różne segmenty terminów zapadalności w celu ujęcia wahań zmienności stóp wzdłuż krzywej dochodowości; w przypadku istotnych ekspozycji na ryzyko stopy procentowej w najważniejszych walutach i na najważniejszych rynkach krzywą dochodowości modeluje się z wykorzystaniem co najmniej sześciu segmentów terminów zapadalności, a liczba czynników ryzyka stosowanych do modelowania krzywej dochodowości musi być proporcjonalna do charakteru i stopnia złożoności strategii handlowych instytucji; model obejmuje także dywersyfikację ryzyka niedoskonale skorelowanych przesunięć między różnymi krzywymi dochodowości lub różnymi instrumentami finansowymi tego samego emitenta bazowego;

▼M17

d) wewnętrzny model pomiaru ryzyka obejmuje czynniki ryzyka odpowiadające złotu i poszczególnym walutom obcym, w których denominowane są pozycje instytucji; w odniesieniu do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania uwzględnia się ich rzeczywiste pozycje walutowe; instytucje mogą oprzeć się na sprawozdaniu osoby trzeciej na temat pozycji walutowej przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że w odpowiedni sposób zapewniono poprawność tego sprawozdania;

▼M8

e) poziom złożoności techniki modelowania jest proporcjonalny do poziomu istotności działań prowadzonych przez instytucję na rynkach akcji; w wewnętrznym modelu pomiaru ryzyka wykorzystuje się odrębny czynnik ryzyka przynajmniej dla każdego z rynków akcji, na których instytucja utrzymuje znaczące pozycje oraz co najmniej jeden czynnik ryzyka, który obejmuje zmiany systemowe cen akcji oraz zależność tego czynnika ryzyka od poszczególnych czynników ryzyka dla każdego rynku akcji;

f) w wewnętrznym modelu pomiaru ryzyka wykorzystuje się odrębny czynnik ryzyka co najmniej dla każdego towaru, w którym instytucja utrzymuje znaczące pozycje, chyba że instytucja utrzymuje niewielką łączną pozycję na rynku towarów w porównaniu ze wszystkimi jej działaniami handlowymi, w którym to przypadku może ona użyć odrębnego czynnika ryzyka dla każdego szerokiego rodzaju towarów; w odniesieniu do istotnych ekspozycji na rynki towarowe model obejmuje ryzyko niedoskonale skorelowanych przesunięć między podobnymi, ale nie identycznymi towarami, ekspozycję na ryzyko zmiany cen terminowych kontraktów forward wynikające z niedopasowania terminów zapadalności oraz premię z tytułu fizycznego posiadania między pozycjami w instrumentach pochodnych a pozycjami w środkach pieniężnych;

g) wykorzystywane wskaźniki zastępcze cechują się udokumentowaną historią potwierdzającą dobre wyniki ich stosowania w odniesieniu do rzeczywistej utrzymywanej pozycji, są odpowiednio ostrożne i stosowane wyłącznie, jeżeli dostępne dane są niewystarczające, np. w okresie występowania warunków skrajnych, o których mowa w art. 325bc ust. 2 lit. c);

h) w odniesieniu do istotnych ekspozycji na ryzyko zmienności instrumentów z opcjonalnością wewnętrzny model pomiaru ryzyka obejmuje zależność implikowanych zmienności kursów wykonania i terminów zapadalności opcji;

▼M17

i) w przypadku pozycji w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania do pozycji bazowych tych przedsiębiorstw instytucje stosują metodę pełnego przeglądu co najmniej raz w tygodniu w celu obliczenia swoich wymogów w zakresie funduszy własnych zgodnie z niniejszym rozdziałem; w przypadku gdy metoda pełnego przeglądu jest stosowana co tydzień, instytucje muszą być w stanie monitorować ryzyka wynikające ze znaczących zmian w składzie przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania; instytucje, które nie posiadają odpowiednich parametrów wejściowych lub informacji niezbędnych do obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dla pozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z metodą pełnego przeglądu, mogą polegać na osobie trzeciej w celu uzyskania tych parametrów wejściowych lub informacji, o ile spełnione są wszystkie poniższe warunki:

(i) osobą trzecią jest jeden z następujących podmiotów:

1) instytucja przyjmująca depozyty lub przyjmująca depozyty instytucja finansowa przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania inwestuje wyłącznie w papiery wartościowe i deponuje wszystkie papiery wartościowe w tej instytucji przyjmującej depozyty lub instytucji finansowej przyjmującej depozyty;

2) przedsiębiorstwo zarządzające przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że spełnia ono kryteria określone w art. 132 ust. 3 lit. a);

3) sprzedawca będący osobą trzecią, pod warunkiem że dane, informacje lub wskaźniki ryzyka są przekazywane lub obliczane przez osoby trzecie, o których mowa w pkt 1) lub 2) niniejszego punktu, lub przez innego takiego sprzedawcę będącego osobą trzecią;

▼M17

(ii) osoba trzecia przekazuje instytucji dane, informacje lub wskaźniki ryzyka do celów obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego dla pozycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zgodnie z metodą pełnego przeglądu, o której mowa w akapicie pierwszym;

(iii) audytor zewnętrzny instytucji potwierdził odpowiedniość przekazanych przez osobę trzecią danych, informacji lub wskaźników ryzyka, o których mowa w pkt (ii), a właściwy organ, na wniosek, otrzymuje nieograniczony dostęp do tych danych, informacji lub wskaźników ryzyka.

2. Instytucja może stosować korelacje empiryczne w ramach szerokich kategorii czynników ryzyka i, do celów obliczenia miary swobodnych oczekiwanych braków UES_t, o której mowa w art. 325bb ust. 1, pomiędzy szerokimi kategoriami czynników ryzyka wyłącznie wówczas, gdy stosowana przez instytucję metoda służąca do pomiaru tych korelacji jest oparta na solidnych założeniach, jest spójna albo z mającymi zastosowanie horyzontami płynnościowymi, albo – w stopniu zadowalającym właściwy organ – z podstawowym 10-dniowym horyzontem czasowym określonym w art. 325bc ust. 1 i została wdrożona w sposób rzetelny.

_____

▼M8

Artykuł 325bi

Wymogi jakościowe

1. Każdy wewnętrzny model pomiaru ryzyka stosowany do celów niniejszego rozdziału musi być oparty na solidnych założeniach, obliczany i wdrażany z zapewnieniem integralności oraz musi spełniać wszystkie następujące wymogi jakościowe:

a) każdy wewnętrzny model pomiaru ryzyka stosowany do obliczania wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka rynkowego jest ściśle zintegrowany z bieżącym procesem zarządzania ryzykiem instytucji i służy jako podstawa sprawozdawczości na temat ekspozycji na ryzyko, przeznaczonej dla kadry kierowniczej wyższego szczebla;

▼M17

b) instytucja posiada jednostkę do spraw kontroli ryzyka, która jest niezależna od jednostek handlowych i podlega bezpośrednio kadrze kierowniczej wyższego szczebla; jednostka ta:

(i) jest odpowiedzialna za projektowanie i wdrażanie każdego wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka wykorzystywanego w ramach alternatywnej metody modeli wewnętrznych do celów niniejszego rozdziału;

(ii) odpowiada za ogólny system zarządzania ryzykiem;

(iii) przygotowuje i analizuje dzienne sprawozdania na temat wyników każdego modelu wewnętrznego stosowanego do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego oraz na temat adekwatności środków, które należy podejmować, w postaci limitów transakcyjnych.

▼M8

c) organ zarządzający i kadra kierownicza wyższego szczebla aktywnie uczestniczą w procesie kontroli ryzyka, zaś dzienne sprawozdania przygotowywane przez jednostkę do spraw kontroli ryzyka są weryfikowane na szczeblu kadry kierowniczej posiadającej wystarczające uprawnienia, aby nałożyć wymóg ograniczenia pozycji utrzymywanych przez poszczególnych traderów oraz wymóg ograniczenia całkowitej ekspozycji danej instytucji na ryzyko;

▼M8

d) instytucja posiada wystarczającą liczbę pracowników wykwalifikowanych w stopniu odpowiednim do stopnia zaawansowania wewnętrznych modeli pomiaru ryzyka, oraz wystarczającą liczbę pracowników posiadających kwalifikacje w dziedzinach działalności handlowej, kontroli ryzyka, audytu i działalności rozliczeniowej;

e) instytucja posiada udokumentowany zbiór wewnętrznych zasad, procedur i mechanizmów kontroli służących monitorowaniu i zapewnianiu zgodności z ogólnym działaniem jej wewnętrznych modeli pomiaru ryzyka;

f) każdy wewnętrzny model pomiaru ryzyka, w tym każdy model wyceny, posiada udokumentowaną historię potwierdzającą odpowiednią dokładność pomiarów ryzyka i nie różni się znacząco od modeli, które instytucja stosuje na potrzeby wewnętrznego zarządzania ryzykiem;

g) instytucja regularnie realizuje rygorystyczne programy testów warunków skrajnych, w tym odwrotnych testów warunków skrajnych, które obejmują każdy wewnętrzny model pomiaru ryzyka; wyniki tych testów warunków skrajnych są weryfikowane przez kadrę kierowniczą wyższego szczebla co najmniej raz w miesiącu i respektują zasady i limity zatwierdzone przez organ zarządzający; instytucja podejmuje odpowiednie działania, jeżeli wyniki wspomnianych testów warunków skrajnych wykażą nadmierne straty wynikające z działalności handlowej instytucji w określonych okolicznościach;

h) instytucja dokonuje niezależnego przeglądu swoich wewnętrznych modeli pomiaru ryzyka albo w ramach regularnego procesu kontroli wewnętrznej, albo upoważniając przedsiębiorstwo będące stroną trzecią do przeprowadzenia takiego przeglądu, który jest dokonywany w sposób zadowalający właściwe organy.

▼M17

Jednostka do spraw walidacji, która jest odrębna od jednostki do spraw kontroli ryzyka, o której mowa w akapicie pierwszym lit. b), przeprowadza wstępną i bieżącą walidację każdego wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka wykorzystywanego w ramach alternatywnej metody modeli wewnętrznych na potrzeby niniejszego rozdziału.

▼M8

Do celów lit. h) akapitu pierwszego przedsiębiorstwo będące stroną trzecią oznacza przedsiębiorstwo, które świadczy usługi audytowe lub konsultingowe na rzecz instytucji oraz które posiada personel dostatecznie wykwalifikowany w obszarze ryzyka rynkowego związanego z działalnością handlową.

2. Przegląd, o którym mowa w ust. 1 lit. h), obejmuje zarówno działalność jednostek handlowych, jak i niezależnej jednostki do spraw kontroli ryzyka. Przynajmniej raz w roku instytucja dokonuje przeglądu całego procesu zarządzania ryzykiem. W ramach takiego przeglądu ocenia się następujące elementy:

a) adekwatność dokumentacji systemu i procesu zarządzania ryzykiem oraz organizację jednostki do spraw kontroli ryzyka;

b) uwzględnienie miar ryzyka w bieżącym zarządzaniu ryzykiem oraz integralność systemu informacji zarządczej;

▼M8

c) wykorzystywane przez instytucję procesy zatwierdzania modeli wyceny ryzyka oraz systemów wyceny stosowanych przez pracowników jednostek operacyjnych i rozliczeniowych;

d) zakres ryzyka ujmowanego w modelu, dokładność i adekwatność systemu pomiaru ryzyka oraz walidację wszelkich istotnych zmian w wewnętrznym modelu pomiaru ryzyka;

e) dokładność i kompletność danych dotyczących pozycji, dokładność i adekwatność założeń dotyczących zmienności i korelacji, dokładność wyceny i obliczeń wrażliwości na ryzyko oraz dokładność i adekwatność generowania wskaźników zastępczych danych, gdy dostępne dane są niewystarczające, aby spełnić wymóg określony w niniejszym rozdziale;

f) proces weryfikacji, który instytucja stosuje do oceny spójności, terminowości i rzetelności źródeł danych wykorzystywanych do zasilania wszelkich swoich wewnętrznych modeli pomiaru ryzyka, w tym niezależności tych źródeł danych;

g) proces weryfikacji, który instytucja stosuje do oceny wymogów dotyczących weryfikacji historycznej i wymogów dotyczących przypisania zysków i strat, który przeprowadza się w celu zweryfikowania dokładności jej wewnętrznych modeli pomiaru ryzyka;

h) w przypadku gdy przegląd prowadzi przedsiębiorstwo będące stroną trzecią zgodnie z ust. 1 lit. h) niniejszego artykułu – sprawdzenie, czy proces walidacji wewnętrznej określony w art. 325bj realizuje założone cele.

3. Instytucje aktualizują techniki i praktyki stosowane w odniesieniu do wszelkich wewnętrznych modeli pomiaru ryzyka stosowanych do celów niniejszego rozdziału, aby uwzględnić prace nad nowymi technikami i najlepszymi praktykami, które rozwijają się w odniesieniu do tych wewnętrznych modeli pomiaru ryzyka.

Artykuł 325bj

Walidacja wewnętrzna

1. Instytucje wprowadzają procedury zapewniające, aby każdy wewnętrzny model pomiaru ryzyka stosowany do celów niniejszego rozdziału był adekwatnie walidowany przez odpowiednio wykwalifikowane osoby niebiorące udziału w procedurze ich opracowywania w celu zapewnienia solidnych założeń tych modeli z koncepcyjnego punktu widzenia oraz odpowiedniego uwzględnienia w nich całego istotnego ryzyka.

2. Instytucje dokonują walidacji, o której mowa w ust. 1, w następujących okolicznościach:

a) na początkowym etapie funkcjonowania każdego wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka oraz przy wprowadzaniu wszelkich istotnych zmian do tego modelu;

b) okresowo oraz w przypadku wystąpienia istotnych zmian strukturalnych na rynku lub zmian w składzie portfela, które mogą sprawić, że wewnętrzny model pomiaru ryzyka przestanie być odpowiedni.

▼M8

3. Walidacja wewnętrznych modeli pomiaru ryzyka instytucji nie ogranicza się wyłącznie do wymogów dotyczących weryfikacji historycznej i wymogów dotyczących przypisania zysków i strat, ale obejmuje także przynajmniej następujące działania:

a) testy służące sprawdzeniu, czy założenia przyjęte w ramach modelu wewnętrznego są odpowiednie i czy nie nastąpiło niedoszacowanie lub zawyżenie ryzyka;

b) własne testy walidacyjne modelu wewnętrznego, w tym weryfikacje historyczne w uzupełnieniu regulacyjnych programów weryfikacji historycznej, dotyczące ryzyka i struktur ich portfeli;

c) zastosowanie hipotetycznych portfeli w celu zapewnienia, aby wewnętrzny model pomiaru ryzyka był w stanie uwzględniać szczególne właściwości strukturalne, które mogą wystąpić, np. istotne ryzyko bazowe i istotne ryzyko koncentracji lub ryzyko związane z wykorzystaniem wskaźników zastępczych.

Artykuł 325bk

Obliczenia miary ryzyka scenariusza warunków skrajnych

1. „Miara ryzyka scenariusza warunków skrajnych dotyczącego danego niemożliwego do modelowania czynnika ryzyka” oznacza stratę poniesioną we wszystkich pozycjach portfela handlowego lub pozycjach portfela bankowego obciążonych ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów w przypadku portfela, który obejmuje dany niemożliwy do modelowania czynnik ryzyka, gdy ekstremalny scenariusz przyszłych wstrząsów ma zastosowanie do tego czynnika ryzyka.

2. Instytucje opracowują odpowiednie ekstremalne scenariusze przyszłych wstrząsów dla wszystkich niemożliwych do modelowania czynników ryzyka, w sposób zadowalający właściwe organy.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) sposobu opracowywania przez instytucje ekstremalnych scenariuszy przyszłych wstrząsów, które to scenariusze mają zastosowanie do niemożliwych do modelowania czynników ryzyka, oraz sposobu stosowania przez instytucje tych ekstremalnych scenariuszy przyszłych wstrząsów do tych czynników ryzyka;

b) regulacyjnego ekstremalnego scenariusza przyszłych wstrząsów dla każdej szerokiej podkategorii czynników ryzyka wymienionej w tabeli 2 w art. 325bd, z którego to scenariusza instytucje mogą korzystać, gdy nie są w stanie opracować ekstremalnego scenariusza przyszłych wstrząsów zgodnie z lit. a) niniejszego akapitu, lub którego stosowania mogą wymagać od danej instytucji właściwe organy, gdy nie uznają za satysfakcjonujący ekstremalnego scenariusza przyszłych wstrząsów opracowanego przez tę instytucję;

c) okoliczności, w których instytucje mogą obliczać pomiar ryzyka scenariusza warunków skrajnych dla więcej niż jednego niemożliwego do modelowania czynnika ryzyka;

d) sposobu agregowania przez instytucje pomiarów ryzyka scenariusza warunków skrajnych dla wszystkich niemożliwych do modelowania czynników ryzyka zawartych w ich pozycjach portfela handlowego oraz pozycjach portfela bankowego obciążonych ryzykiem walutowym lub ryzykiem cen towarów.

▼M8

Przy opracowywaniu tych projektów regulacyjnych standardów technicznych EUNB bierze pod uwagę wymóg, zgodnie z którym poziom wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego związanego z niemożliwym do modelowania czynnikiem ryzyka, jak określono w niniejszym artykule, musi być tak wysoki jak poziom wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, który zostałby obliczony zgodnie z niniejszym rozdziałem, gdyby modelowanie tego czynnika ryzyka było możliwe.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 28 września 2020 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Sekcja 3

Wewnętrzny model pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania

Artykuł 325bl

Zakres stosowania wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania

1. Wszystkie pozycje instytucji przypisane jednostkom odpowiadającym za handel, dla których instytucja otrzymała zezwolenie, o którym mowa w art. 325az ust. 2, podlegają wymogowi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania, jeżeli pozycje te zawierają co najmniej jeden czynnik ryzyka przyporządkowany do szerokich kategorii czynników ryzyka „akcje” lub „spread kredytowy” zgodnie z art. 325bd ust. 1. Ten wymóg w zakresie funduszy własnych, który ma charakter dodatkowy w stosunku do ryzyka objętego wymogami w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 325ba ust. 1, oblicza się z zastosowaniem wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania używanego przez instytucję. Model ten spełnia wymogi określone w niniejszej sekcji.

2. Dla każdej z pozycji, o których mowa w ust. 1, instytucja określa jednego emitenta rynkowych instrumentów dłużnych lub kapitałowych związanych z co najmniej jednym czynnikiem ryzyka.

Artykuł 325bm

Zezwolenie na stosowanie wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania

1. Właściwe organy udzielają danej instytucji zezwolenia na stosowanie wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania w celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 325ba ust. 2, dla wszystkich pozycji portfela handlowego określonych w art. 325bl, które są przypisane jednostce odpowiadającej za handel, w odniesieniu do której wewnętrzny model pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania spełnia wymogi określone w art. 325bi, 325bj, 325bn, 325bo i 325bp.

2. Jeżeli jednostka instytucji odpowiadająca za handel, której przypisano co najmniej jedną z pozycji portfela handlowego, o których mowa w art. 325bl, nie spełnia wymogów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego wszystkich pozycji w danej jednostce odpowiadającej za handel oblicza się zgodnie z metodą określoną w rozdziale 1a.

▼M8

Artykuł 325bn

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania z zastosowaniem wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania

1. Instytucje obliczają wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania przy zastosowaniu wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do portfela wszystkich pozycji portfela handlowego, o których mowa w art. 325bl, w następujący sposób:

a) wymogi w zakresie funduszy własnych są równe wartości zagrożonej będącej miarą potencjalnych strat wartości rynkowej portfela spowodowanych niewykonaniem zobowiązania przez emitentów w odniesieniu do tych pozycji, do której to wartości stosuje się wynoszący 99,9 % przedział ufności w horyzoncie czasowym wynoszącym jeden rok;

b) potencjalna strata, o której mowa w lit. a), oznacza bezpośrednią lub pośrednią stratę wartości rynkowej pozycji spowodowaną niewykonaniem zobowiązania przez emitentów, która ma charakter dodatkowy w stosunku do wszelkich strat uwzględnionych już w bieżącej wycenie pozycji; niewykonanie zobowiązania przez emitentów pozycji kapitałowych odzwierciedlone jest ustaleniem cen akcji danych emitentów na poziomie zero;

c) instytucje określają korelacje w zakresie niewykonania zobowiązania między różnymi emitentami na podstawie metody opartej na solidnych założeniach, wykorzystując obiektywne dane historyczne dotyczące rynkowych spreadów kredytowych lub cen akcji, obejmujące okres co najmniej 10 lat, w tym okres występowania warunków skrajnych określony przez instytucję zgodnie z art. 325bc ust. 2; obliczenie korelacji w zakresie niewykonania zobowiązania między różnymi emitentami kalibruje się z horyzontem czasowym wynoszącym jeden rok;

d) wewnętrzny model pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania opiera się na stosowaniu założenia dotyczącego stałej pozycji, obejmującego jeden rok.

2. Instytucje co najmniej raz w tygodniu obliczają wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania z zastosowaniem wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania, o którym mowa w ust. 1.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. a) i c), do celów obliczenia ryzyka niewykonania zobowiązania w odniesieniu do niektórych lub wszystkich pozycji kapitałowych, instytucja może, w stosownych przypadkach, zastąpić jednoroczny horyzont czasowy horyzontem czasowym wynoszącym 60 dni. W takim przypadku obliczenie korelacji w zakresie niewykonania zobowiązania między cenami akcji a wartościami prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania musi być spójne z horyzontem czasowym wynoszącym 60 dni, a obliczenie korelacji w zakresie niewykonania zobowiązania między cenami akcji a cenami obligacji – z horyzontem czasowym wynoszącym jeden rok.

Artykuł 325bo

Uznawanie instrumentów zabezpieczających w wewnętrznym modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania

1. Instytucje mogą włączyć instrumenty zabezpieczające do swoich wewnętrznych modeli pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania i mogą kompensować pozycje, w przypadku gdy pozycje długie i pozycje krótkie odnoszą się do tego samego instrumentu finansowego.

▼M8

2. W swoich wewnętrznych modelach pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania instytucje mogą uznawać skutki zabezpieczania lub dywersyfikacji związane z pozycjami długimi i krótkimi obejmującymi różne instrumenty lub różne papiery wartościowe tego samego dłużnika oraz z pozycjami długimi i krótkimi dotyczącymi różnych emitentów wyłącznie poprzez wyraźne modelowanie pozycji długich i krótkich brutto dotyczących poszczególnych instrumentów, w tym poprzez modelowanie ryzyka bazowego różnych emitentów.

▼M17

3. W swoich wewnętrznych modelach ryzyka niewykonania zobowiązania instytucje uwzględniają w strategiach zabezpieczających istotne ryzyka bazowe wynikające z różnic w rodzaju produktu, stopniu uprzywilejowania w strukturze kapitałowej, ratingach wewnętrznych lub zewnętrznych, dacie emisji i innych różnic.

Instytucje zapewniają, aby niedopasowania terminów zapadalności między instrumentem zabezpieczającym a instrumentem zabezpieczanym – które mogłyby wystąpić w jednorocznym horyzoncie czasowym, w przypadku gdy te niedopasowania nie zostały uwzględnione w stosowanym przez instytucje wewnętrznym modelu ryzyka niewykonania zobowiązania – nie prowadziły do istotnego niedoszacowania ryzyka.

Instytucje uznają instrument zabezpieczający tylko w takim zakresie, w jakim może być on utrzymany, nawet jeżeli dłużnik stoi przed zdarzeniem kredytowym lub innym zdarzeniem.

▼M8

Artykuł 325bp

Wymogi szczególne dotyczące wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania

1. Wewnętrzny model pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania, o którym mowa w art. 325bm ust. 1, zapewnia możliwość modelowania niewykonania zobowiązania przez indywidualnych emitentów oraz równoczesnego niewykonania zobowiązania przez wielu emitentów, a także uwzględnia wpływ tych przypadków niewykonania zobowiązania na wartości rynkowe pozycji wchodzących w zakres stosowania tego modelu. W tym celu niewykonanie zobowiązania przez każdego indywidualnego emitenta modeluje się przy wykorzystaniu dwóch rodzajów czynników ryzyka systematycznego.

2. Wewnętrzny model pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania odzwierciedla cykl koniunkturalny, w tym zależność między stopami odzysku a czynnikami ryzyka systematycznego, o których mowa w ust. 1.

3. Wewnętrzny model pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania odzwierciedla nieliniowe skutki opcji i innych pozycji, które cechuje znaczna nieliniowość w odniesieniu do zmian cen. Instytucje należycie uwzględniają również wysokość ryzyka modelu nieodłącznie związanego z wyceną i szacowaniem ryzyka zmiany cen dotyczącego tych produktów.

4. Wewnętrzny model pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania opiera się na obiektywnych i aktualnych danych.

▼M8

5. Aby przeprowadzić symulację niewykonania zobowiązania przez emitentów w ramach wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania, instytucja dokonuje szacunków wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania, które spełniają poniższe wymogi:

▼M17

a) dolny pułap wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania wynosi 0,01 % w odniesieniu do ekspozycji, którym przypisuje się wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z art. 114–118, oraz 0,01 % w odniesieniu do obligacji zabezpieczonych, którym przypisuje się wagę ryzyka równą 10 % zgodnie z art. 129; w pozostałych przypadkach dolny pułap wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania wynosi 0,03 %;

▼M8

b) wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania opierają się na jednorocznym horyzoncie czasowym, o ile w niniejszej sekcji nie określono inaczej;

c) wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania mierzy się przy wykorzystaniu – wyłącznie lub w połączeniu z bieżącymi cenami rynkowymi – danych zaobserwowanych podczas co najmniej pięcioletniego przeszłego okresu dotyczących rzeczywistych przeszłych przypadków niewykonania zobowiązania i skrajnych spadków cen rynkowych równoważnych niewykonaniu zobowiązania; nie ustala się wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania wyłącznie na podstawie bieżących cen rynkowych;

▼M17

d) instytucja, która otrzymała zezwolenie na oszacowanie wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania zgodnie z tytułem II rozdział 3 sekcja 1 w odniesieniu do kategorii ekspozycji i systemu ratingowego odpowiadających danemu emitentowi, do obliczania wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania przez tego emitenta stosuje metodę tamże określoną, pod warunkiem że dostępne są dane na potrzeby dokonania takiego oszacowania;

e) instytucja, która nie otrzymała zezwolenia na oszacowanie wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania, o którym mowa w lit. d), opracowuje wewnętrzną metodę lub wykorzystuje źródła zewnętrzne, aby oszacować te wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania zgodnie z wymogami mającymi zastosowanie do szacunków wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania wynikającymi z niniejszego artykułu.

Do celów akapitu pierwszego lit. d) dane do oszacowania wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania przez danego emitenta pozycji portfela handlowego są dostępne, jeżeli na dzień przeprowadzania obliczeń instytucja posiada pozycję portfela bankowego dotyczącą tego samego dłużnika, w odniesieniu do którego dokonuje oszacowania wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania zgodnie z tytułem II rozdział 3 sekcja 1 w celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w tym rozdziale.

▼M8

6. Aby przeprowadzić symulację niewykonania zobowiązania przez emitentów w ramach wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania, instytucja dokonuje szacunków straty z tytułu niewykonania zobowiązania, które spełniają poniższe wymogi:

a) dolny pułap szacunków straty z tytułu niewykonania zobowiązania wynosi 0 %;

b) szacunki straty z tytułu niewykonania zobowiązania odzwierciedlają stopień uprzywilejowania każdej pozycji;

▼M17

c) instytucja, która otrzymała zezwolenie na oszacowanie LGD zgodnie z tytułem II rozdział 3 sekcja 1 w odniesieniu do kategorii ekspozycji i systemu ratingowego odpowiadających danej ekspozycji, do obliczania oszacowań LGD tego emitenta stosuje metodę tamże określoną, pod warunkiem że dostępne są dane na potrzeby dokonania takiego oszacowania;

▼M17

d) instytucja, która nie otrzymała zezwolenia na oszacowanie LGD, o którym mowa w lit. c), opracowuje wewnętrzną metodę lub wykorzystuje źródła zewnętrzne, aby oszacować LGD zgodnie z wymogami mającymi zastosowanie do oszacowań LGD na mocy niniejszego artykułu.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) dane do oszacowania LGD danego emitenta pozycji portfela handlowego są dostępne, jeżeli na dzień przeprowadzania obliczeń instytucja posiada pozycję portfela bankowego dotyczącą tej samej ekspozycji, w odniesieniu do której dokonuje oszacowania LGD zgodnie z tytułem II rozdział 3 sekcja 1 w celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w tym rozdziale.

▼M8

7. W ramach niezależnego przeglądu i walidacji swoich modeli wewnętrznych stosowanych do celów niniejszego rozdziału, w tym do celów systemu pomiaru ryzyka, instytucje przeprowadzają następujące czynności:

a) sprawdzają, czy ich metoda modelowania korelacji i zmian cen są odpowiednie dla portfeli tych instytucji, w tym sprawdzają wybór i wagi czynników ryzyka systematycznego w modelu;

b) przeprowadzają różnorodne testy warunków skrajnych, w tym analizy wrażliwości i analizy scenariuszowe, aby ocenić zasadność wewnętrznego modelu pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania w kategoriach jakościowych i ilościowych, szczególnie w odniesieniu do sposobu traktowania koncentracji; oraz

c) stosują odpowiednią walidację ilościową, w tym odpowiednie wewnętrzne wartości referencyjne na potrzeby modelowania.

Testy, o których mowa w lit. b), nie ograniczają się do zakresu zdarzeń, które miały miejsce w przeszłości.

8. Wewnętrzny model pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania odpowiednio odzwierciedla koncentracje emitentów oraz takie koncentracje, które mogą powstawać w warunkach skrajnych w obrębie jednej klasy produktów lub większej liczby takich klas.

9. Wewnętrzny model pomiaru ryzyka niewykonania zobowiązania jest zgodny z wewnętrznymi metodami zarządzania ryzykiem stosowanymi przez instytucję do celów identyfikowania i pomiaru ryzyka transakcyjnego oraz zarządzania nim.

10. Instytucje posiadają jasno określone zasady i procedury określania założeń dotyczących korelacji w zakresie niewykonania zobowiązania między różnymi emitentami zgodnie z art. 325bn ust. 1 lit. c) oraz preferowanego wyboru metod szacowania wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania zgodnie z ust. 5 lit. e) niniejszego artykułu oraz strat z tytułu niewykonania zobowiązania zgodnie z ust. 6 lit. d) niniejszego artykułu.

11. Instytucje dokumentują swoje modele wewnętrzne, tak aby ich założenia dotyczące korelacji i inne założenia na potrzeby modelowania były przejrzyste dla właściwych organów.

12. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia wymogów, które wewnętrzna metoda lub źródła zewnętrzne instytucji mają spełniać do celów szacowania wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania i straty z tytułu niewykonania zobowiązania zgodnie z ust. 5 lit. e) i ust. 6 lit. d).

▼M8

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 28 września 2020 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼B

ROZDZIAŁ 2

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka pozycji

Sekcja 1

Przepisy ogólne i szczególne instrumenty

Artykuł 326

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka pozycji

Wymóg w zakresie funduszy własnych instytucji z tytułu ryzyka pozycji stanowi sumę wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka ogólnego i szczególnego pozycji tej instytucji w instrumentach dłużnych i instrumentach kapitałowych. Pozycje sekurytyzacyjne w portfelu handlowym traktowane są jako instrumenty dłużne.

Artykuł 327

Kompensowanie

1. Wartość bezwzględna nadwyżki długich (krótkich) pozycji danej instytucji nad jej pozycjami krótkimi (długimi) w tych samych emisjach akcji, papierów dłużnych i papierów zamiennych oraz w identycznych kontraktach terminowych typu future na instrumenty finansowe, opcjach, warrantach i zabezpieczonych warrantach stanowi pozycję netto tej instytucji w każdym takim instrumencie. Przy wyliczaniu pozycji netto pozycje w poszczególnych instrumentach pochodnych traktowane są zgodnie z przepisami art. 328–330. Posiadane przez instytucje własne instrumenty dłużne zostają wyłączone z wyliczeń wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka szczególnego stosownie do art. 336.

2. Nie zezwala się na kompensowanie pozycji w zamiennych papierach wartościowych z pozycją przeciwstawną w instrumencie bazowym, chyba że właściwe organy przyjmują podejście, w którym uwzględnia się prawdopodobieństwo zamiany danego papieru zamiennego, lub ustanawiają wymóg w zakresie funduszy własnych na pokrycie ewentualnej straty, którą taka zamiana może spowodować. Takie podejścia lub wymogi w zakresie funduszy własnych zgłaszane są do EUNB. EUNB monitoruje zakres praktyk w tym obszarze i wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

3. Wszystkie pozycje netto bez względu na znak, muszą być przeliczane codziennie na walutę sprawozdawczą danej instytucji po obowiązującym natychmiastowym kursie wymiany jeszcze przed agregacją tych pozycji.

▼B

Artykuł 328

Kontrakty terminowe typu future i kontrakty terminowe typu forward na stopę procentową

1. Kontrakty terminowe typu future na stopę procentową, kontrakty terminowe typu forward na stopę procentową i terminowe zobowiązania zakupu lub sprzedaży instrumentów dłużnych traktuje się jako połączenia pozycji długiej i krótkiej. Pozycję długą w kontraktach terminowych typu future na stopę procentową traktuje się zatem jako połączenie zaciągniętej pożyczki zapadalnej w terminie wykonania kontraktu terminowego typu future i posiadanych aktywów z terminem zapadalności identycznym z terminem zapadalności instrumentu lub pozycji referencyjnej, będących przedmiotem danego kontraktu terminowego typu future. Podobnie sprzedany kontrakt terminowy typu forward na stopę procentową będzie traktowany jako pozycja długa z terminem zapadalności identycznym z terminem rozliczenia umowy wydłużonym o okres obowiązywania umowy oraz jako pozycja krótka z terminem zapadalności identycznym z terminem rozliczenia. Zarówno zaciągniętą pożyczkę, jak i posiadane aktywa wpisuje się do kategorii pierwszej określonej w tabeli 1 w art. 336 do celów obliczenia wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego dla kontraktów terminowych typu future na stopę procentową oraz kontraktów terminowych typu forward na stopę procentową. Terminowe zobowiązanie zakupu instrumentu dłużnego traktuje się jako połączenie zaciągniętej pożyczki zapadalnej w terminie wykonania i pozycji długiej (kasowej) w samym instrumencie dłużnym. Zaciągniętą pożyczkę wpisuje się do kategorii pierwszej określonej w tabeli 1 w art. 336 do celów wyliczenia ryzyka szczególnego, natomiast instrument dłużny wpisuje się w tabeli do kolumny, która będzie właściwa dla danego instrumentu.

2. Do celów niniejszego artykułu „pozycja długa” oznacza pozycję, w którą wchodzi instytucja poprzez ustalenie stopy oprocentowania, jaką otrzyma w danej przyszłej dacie, natomiast „pozycja krótka” oznacza pozycję, w którą wchodzi instytucja poprzez ustalenie stopy oprocentowania, jaką zapłaci w danej przyszłej dacie.

Artykuł 329

Opcje i warranty

1. Opcje i warranty na stopę procentową, instrumenty dłużne, akcje, indeksy akcyjne, kontrakty terminowe typu future na instrumenty finansowe, swapy i waluty obce traktowane są jako pozycje o wartości równej kwocie instrumentu bazowego będącego przedmiotem opcji, pomnożonej do celów niniejszego rozdziału przez współczynnik delta tej opcji. Wspomniane pozycje mogą być kompensowane ewentualnymi pozycjami przeciwstawnymi w identycznych bazowych papierach wartościowych lub instrumentach pochodnych. Stosowany współczynnik delta oznacza współczynnik delta używany przez daną giełdę. W przypadku opcji będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym lub w przypadku niepowiadomienia o takim współczynniku delta przez daną giełdę instytucja może sama obliczyć współczynnik delta z zastosowaniem odpowiedniego modelu, z zastrzeżeniem uzyskania zezwolenia właściwych organów. Zezwolenia udziela się, jeśli model pozwala na prawidłowe oszacowanie zakresu zmian wartości opcji lub warrantu w odniesieniu do niewielkich zmian w cenie rynkowej instrumentu bazowego.

2. W wymogach w zakresie funduszy własnych instytucje w odpowiedni sposób uwzględniają pozostałe rodzaje ryzyka powiązane z opcjami inne niż ryzyko delta.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu zdefiniowania zakresu metod uwzględniania w swoich wymogach w zakresie funduszy własnych pozostałych rodzajów ryzyka – innych niż ryzyko delta – o których mowa w ust. 2, w sposób proporcjonalny do skali i złożoności działań instytucji w obszarze opcji i warrantów.

▼B

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

4. Przed wejściem w życie standardów technicznych, o których mowa w ust. 3, właściwe organy mogą nadal stosować obowiązujące traktowanie krajowe, jeżeli właściwe organy stosowały to traktowanie przed dniem 31 grudnia 2013 r.

Artykuł 330

Swapy

Do celów związanych z ryzykiem stopy procentowej swapy traktuje się według zasad obowiązujących dla instrumentów bilansowych. Swap stopy procentowej, zgodnie z którym instytucja otrzymuje odsetki według zmiennej stopy oprocentowania i płaci je według stopy stałej, traktuje się zatem jako odpowiadający pozycji długiej w instrumencie o oprocentowaniu zmiennym, którego termin zapadalności odpowiada najbliższemu terminowi określenia stopy procentowej i pozycji krótkiej w instrumencie o stałym oprocentowaniu o takim samym terminie zapadalności jak swap.

Artykuł 331

Ryzyko stopy procentowej obciążające instrumenty pochodne

1. Instytucje, które dokonują wyceny instrumentów według wartości rynkowej i zarządzają ryzykiem stopy procentowej obciążającym instrumenty pochodne, o których mowa w art. 328–330, na zasadzie dyskontowania przepływów pieniężnych, mogą po uzyskaniu zezwolenia właściwych organów posługiwać się modelami wrażliwości celem wyliczania pozycji, o których mowa w tych artykułach, i mogą również stosować te modele w stosunku do wszelkich obligacji, w których przypadku wierzytelność główna spłacana jest regularnie przez cały okres do wykupu, a nie jednorazową płatnością kwoty kapitału w terminie wykupu. Zezwolenia udziela się, jeśli modele te wygenerują pozycje o takiej samej wrażliwości na zmiany stopy procentowej jak związane z nimi przepływy pieniężne. Wrażliwość tę ocenia się w odniesieniu do niezależnych ruchów przykładowych stóp procentowych dobranych w różnych punktach krzywej dochodowości, przy czym należy umieścić przynajmniej jeden punkt badania wrażliwości w każdym przedziale zapadalności wyznaczonym w tabeli 2 w art. 339. Pozycje włącza się do wyliczeń wymogów w zakresie funduszy własnych dla ryzyka ogólnego instrumentów dłużnych.

2. Instytucje, które nie posługują się modelami, o których mowa w ust. 1, mogą uznać za w pełni kompensujące się wszelkie pozycje w instrumentach pochodnych objętych przepisami art. 328–330, które spełniają przynajmniej następujące warunki:

a) pozycje mają tę samą wartość i są denominowane w tej samej walucie;

b) istnieje ścisłe dopasowanie stopy referencyjnej (w przypadku pozycji o zmiennym oprocentowaniu) lub kuponu (w przypadku pozycji o oprocentowaniu stałym);

c) najbliższy termin określenia stopy procentowej, a w przypadku pozycji z kuponami o stałym oprocentowaniu – rezydualny termin zapadalności, odpowiada następującym limitom:

▼B

(i) do jednego miesiąca: ten sam dzień;

(ii) od jednego miesiąca do jednego roku: w ciągu siedmiu dni;

(iii) powyżej jednego roku: w ciągu 30 dni.

Artykuł 332

Kredytowe instrumenty pochodne

1. Przy obliczaniu wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka ogólnego i szczególnego strony, która przyjmuje na siebie ryzyko kredytowe („sprzedawca zabezpieczenia"), uwzględnia się kwotę referencyjną umowy dotyczącej kredytowego instrumentu pochodnego, chyba że wskazano inaczej. Niezależnie od zdania pierwszego instytucja może zdecydować się na zastąpienie wartości referencyjnej wartością referencyjną powiększoną o zmianę wartości rynkowej netto kredytowego instrumentu pochodnego od momentu uruchomienia wymiany handlowej, co stanowi spadek netto z perspektywy sprzedawcy zabezpieczenia i ma wartość ujemną. Do celów obliczania narzutu kapitałowego z tytułu ryzyka szczególnego, z wyjątkiem narzutu kapitałowego z tytułu swapów przychodu całkowitego, zamiast terminu wymagalności zobowiązania stosuje się termin rozliczenia umowy dotyczącej kredytowego instrumentu pochodnego. Pozycje określa się w następujący sposób:

a) swap przychodu całkowitego generuje pozycję długą z tytułu ryzyka ogólnego dla zobowiązania referencyjnego oraz pozycję krótką z tytułu ryzyka ogólnego dla obligacji rządowej zapadającej w najbliższym terminie określenia stopy procentowej i której przypisuje się wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z tytułem II rozdział 2. Generuje on również pozycję długą z tytułu ryzyka szczególnego dla zobowiązania referencyjnego;

b) swap ryzyka kredytowego nie generuje pozycji z tytułu ryzyka ogólnego. Do celów ryzyka szczególnego instytucja musi udokumentować syntetyczną pozycję długą dla zobowiązania podmiotu referencyjnego, chyba że instrument pochodny posiada zewnętrzną ocenę ratingową oraz spełnia warunki dotyczące pozycji dłużnych o obniżonym ryzyku, w którym to przypadku dokumentowana jest pozycja długa dla tego instrumentu pochodnego. W przypadku należnych płatności premii lub odsetek w ramach produktu, przepływy środków pieniężnych muszą być przedstawiane jako pozycje referencyjne w obligacjach rządowych;

c) jednopodmiotowy instrument dłużny powiązany ze zdarzeniem kredytowym jako produkt oprocentowany sam generuje pozycję długą z tytułu ryzyka ogólnego w instrumencie dłużnym. Do celów ryzyka szczególnego tworzy się syntetyczną pozycję długą dla zobowiązania podmiotu referencyjnego. Dodatkową pozycję długą tworzy się u emitenta instrumentu dłużnego. Jeżeli instrument dłużny powiązany ze zdarzeniem kredytowym posiada rating zewnętrzny oraz spełnia warunki dotyczące pozycji dłużnych o obniżonym ryzyku, wystarczy udokumentować pojedynczą pozycję długą z tytułu ryzyka szczególnego dla tego instrumentu;

d) oprócz pozycji długiej z tytułu ryzyka szczególnego emitenta instrumentu dłużnego wielopodmiotowy instrument dłużny powiązany ze zdarzeniem kredytowym zapewniający proporcjonalne zabezpieczenie generuje pozycję dla każdego podmiotu referencyjnego, gdzie całkowitą kwotę referencyjną umowy przypisuje się każdej z pozycji proporcjonalnie do udziału procentowego w całkowitej kwocie referencyjnej, jaką stanowi każda ekspozycja wobec podmiotu referencyjnego. Jeżeli możliwe jest wyodrębnienie więcej niż jednego zobowiązania podmiotu referencyjnego, podstawę określenia ryzyka szczególnego stanowi zobowiązanie o najwyższej wadze ryzyka;

▼B

e) kredytowy instrument pochodny uruchamiany pierwszym niewykonaniem zobowiązania generuje, w odniesieniu do kwoty referencyjnej, pozycję w zobowiązaniu każdego podmiotu referencyjnego. Jeśli wartość maksymalnej płatności w przypadku zdarzenia kredytowego jest mniejsza niż wymóg w zakresie funduszy własnych wyznaczony według metody omówionej w zdaniu pierwszym niniejszej litery, wówczas maksymalną płatność można przyjąć jako wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego.

Kredytowy instrument pochodny uruchamiany n-tym niewykonaniem zobowiązania generuje pozycję odpowiadającą kwocie referencyjnej zobowiązania każdego z podmiotów referencyjnych pomniejszoną o n-1 podmiotów referencyjnych o najniższym wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego. Jeśli wartość maksymalnej płatności w przypadku zdarzenia kredytowego jest mniejsza niż wymóg w zakresie funduszy własnych wyznaczony według metody omówionej w zdaniu pierwszym niniejszej litery, wówczas taką kwotę można przyjąć jako wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego.

Jeżeli kredytowy instrument pochodny uruchamiany n-tym niewykonaniem zobowiązania posiada zewnętrzną ocenę ratingową, sprzedawca zabezpieczenia oblicza wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego przy wykorzystaniu oceny ratingowej instrumentu pochodnego i używa w stosownych przypadkach odpowiednich wag ryzyka dla sekurytyzacji.

2. Dla strony przenoszącej ryzyko kredytowe („nabywca ochrony”) pozycje określa się na zasadzie lustrzanego odbicia pozycji sprzedawcy zabezpieczenia, z wyjątkiem instrumentu powiązanego ze zdarzeniami kredytowymi (który nie skutkuje stworzeniem krótkiej pozycji u emitenta). W przypadku obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych dla „nabywcy ochrony” wykorzystuje się kwotę referencyjną umowy dotyczącej kredytowego instrumentu pochodnego. Niezależnie od zdania pierwszego instytucja może zdecydować się na zastąpienie wartości referencyjnej wartością referencyjną powiększoną o zmianę wartości rynkowej netto kredytowego instrumentu pochodnego od momentu uruchomienia wymiany handlowej, co stanowi spadek netto z perspektywy sprzedawcy ochrony i ma wartość ujemną. Jeśli w danym momencie obowiązuje opcja kupna połączona z przyrostem wartości odsetek danego instrumentu (*step-up*), moment ten traktuje się jako termin rozliczenia ochrony.

▼M17

3. Kredytowe instrumenty pochodne zgodnie z art. 325 ust. 6 lub 8 uwzględnia się jedynie przy określaniu wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego zgodnie z art. 338 ust. 2.

▼B

Artykuł 333

Papiery wartościowe sprzedawane w ramach umowy z udzielonym przyrzeczeniem odkupu lub pożyczone

Strona przekazująca papiery wartościowe lub gwarantowane prawa do tych papierów w ramach umowy z udzielonym przyrzeczeniem odkupu oraz strona udzielająca pożyczki papierów wartościowych uwzględniają te papiery wartościowe przy obliczaniu swoich wymogów w zakresie funduszy własnych na mocy niniejszego rozdziału, pod warunkiem że papiery te są pozycjami portfela handlowego.

Sekcja 2

Instrumenty dłużne

Artykuł 334

Pozycje netto w instrumentach dłużnych

Pozycje netto klasyfikuje się według waluty, w której są denominowane, i przyjmuje się je za podstawę obliczeń wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka ogólnego i szczególnego oddzielnie dla każdej waluty.

▼B

Podsekcja 1

Ryzyko szczególne

Artykuł 335

Ograniczenie wymogu w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do pozycji netto

Instytucja może wprowadzić górne ograniczenie wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego w odniesieniu do pozycji netto w instrumencie dłużnym na poziomie najwyższej potencjalnej straty powiązanej z ryzykiem niewykonania zobowiązań. Dla pozycji krótkiej limit ten może być obliczany jako zmiana wartości ze względu na instrument lub, w stosownych przypadkach, ze względu na fakt, że podmioty bazowe natychmiast są pozbawiane ryzyka niewykonania zobowiązań.

Artykuł 336

Wymóg w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do instrumentów dłużnych niestanowiących pozycji sekurytyzacyjnych

1. Instytucja przypisuje swoje pozycje netto w portfelu handlowym dotyczące instrumentów niestanowiących pozycji sekurytyzacyjnych, obliczone zgodnie z art. 327, do odpowiednich kategorii wymienionych w tabeli 1, według ich emitenta lub dłużnika, zewnętrznej lub wewnętrznej oceny kredytowej oraz rezydualnego terminu zapadalności, a następnie mnoży te pozycje przez wagi wskazane w tej tabeli. Następnie instytucja sumuje zarówno długie, jak i krótkie pozycje ważone wynikające z zastosowania przepisów niniejszego artykułu, aby wyliczyć wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego.

Tabela 1

Kategorie	Wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego
Dłużne papiery wartościowe, którym według metody standardowej dotyczącej ryzyka kredytowego przypisano by wagę ryzyka wynoszącą 0 %.	0 %
Dłużne papiery wartościowe, którym według metody standardowej dotyczącej ryzyka kredytowego przypisano by wagę ryzyka wynoszącą 20 % lub 50 %, oraz inne uznane pozycje określone w ust. 4.	0,25 % (okres pozostały do ostatecznego terminu zapadalności: nie więcej niż sześć miesięcy) 1,00 % (okres pozostały do ostatecznego terminu zapadalności: ponad sześć miesięcy, ale nie więcej niż 24 miesiące) 1,60 % (okres pozostały do terminu zapadalności: ponad 24 miesiące)
Dłużne papiery wartościowe, którym według metody standardowej dotyczącej ryzyka kredytowego przypisano by wagę ryzyka wynoszącą 100 %.	8,00 %
Dłużne papiery wartościowe, którym według metody standardowej dotyczącej ryzyka kredytowego przypisano by wagę ryzyka wynoszącą 150 %.	12,00 %

2. W przypadku instytucji stosujących metodę IRB do kategorii ekspozycji, która obejmuje emitenta instrumentu dłużnego, warunkiem kwalifikowania się przez emitenta do wagi ryzyka obliczonej według metody standardowej dotyczącej ryzyka kredytowego, o której mowa w ust. 1, jest posiadanie ratingu wewnętrznego z poziomem współczynnika PD nieprzekraczającym poziomu powiązanego z odpowiednim stopniem jakości kredytowej według metody standardowej.

▼B

3. Instytucje mogą obliczać wymogi z tytułu ryzyka szczególnego dla wszelkich obligacji kwalifikujących się do 10 % wagi ryzyka zgodnie z art. 129 ust. 4, 5 i 6 jako połowę mającego zastosowanie wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego dla drugiej kategorii z tabeli 1.

4. Inne kwalifikujące się pozycje to:

a) pozycje długie i krótkie w aktywach, dla których niedostępna jest ocena kredytowa wyznaczonej ECAI oraz które spełniają wszystkie poniższe warunki:

(i) są one uznawane przez przedmiotową instytucję za wystarczająco płynne;

(ii) ich jakość inwestycyjna jest zdaniem instytucji co najmniej równoważna jakości aktywów, o których mowa w tabeli 1 wiersz drugi;

(iii) są notowane na przynajmniej jednym rynku regulowanym w państwie członkowskim lub na giełdzie w państwie trzecim, pod warunkiem że giełda ta jest uznawana przez właściwe organy danego państwa członkowskiego;

b) pozycje długie i krótkie w aktywach emitowanych przez instytucje podlegające wymogom w zakresie funduszy własnych określonym w niniejszym rozporządzeniu, które są uznawane przez zainteresowaną instytucję za wystarczająco płynne oraz których jakość inwestycyjna jest zdaniem instytucji co najmniej równoważna jakości aktywów, o których mowa w tabeli 1 wiersz drugi;

c) emitowane przez instytucje papiery wartościowe, które uznaje się za równoważne lub wyższe pod względem jakości kredytowej niż papiery, którym przyznano 2. stopień jakości kredytowej według metody standardowej dotyczącej ryzyka kredytowego z tytułu ekspozycji wobec instytucji oraz które podlegają procedurom nadzorczym i regulacyjnym porównywalnym do tych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu i dyrektywie 2013/36/UE.

Instytucje stosujące przepisy lit. a) lub b) posiadają udokumentowaną metodę oceny spełniania przez aktywa wymogów określonych w tych literach i informują o niej właściwe organy.

▼M5

Artykuł 337

Wymóg w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do instrumentów sekurytyzacyjnych

1. W przypadku instrumentów w portfelu handlowym, które stanowią pozycje sekurytyzacyjne, instytucja stosuje wobec pozycji netto obliczonych zgodnie z art. 327 ust. 1 wagę wynoszącą 8 % wagi ryzyka, którą instytucja stosowałaby wobec pozycji w swoim portfelu bankowym zgodnie z tytułem II rozdział 5 sekcja 3.

▼M17

2. Określając wagi ryzyka do celów ust. 1, instytucje stosują wyłącznie metodę określoną w tytule II rozdział 5 sekcja 3.

▼M5

3. W przypadku pozycji sekurytyzacyjnych, które podlegają dodatkowej wadze ryzyka zgodnie z art. 247 ust. 6, stosuje się 8 % całkowitej wagi ryzyka.

▼M17

4. Instytucja sumuje swoje pozycje ważone wynikające z zastosowania ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu, niezależnie od tego, czy są to pozycje długie czy krótkie, aby obliczyć swój wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego, z wyjątkiem pozycji sekurytyzacyjnych podlegających art. 338 ust. 2.

▼M5

5. W przypadku gdy instytucja inicjująca sekurytyzację tradycyjną nie spełnia warunków przeniesienia istotnej części ryzyka określonych w art. 244, instytucja ta uwzględnia ekspozycje stanowiące podstawę sekurytyzacji przy obliczaniu swojego wymogu w zakresie funduszy własnych, tak jakby te ekspozycje nie zostały objęte sekurytyzacją.

W przypadku gdy instytucja inicjująca sekurytyzację syntetyczną nie spełnia warunków przeniesienia istotnej części ryzyka określonych w art. 245, instytucja ta uwzględnia ekspozycje stanowiące podstawę sekurytyzacji przy obliczaniu swoich wymogów w zakresie funduszy własnych, tak jakby te ekspozycje nie zostały objęte sekurytyzacją, oraz nie uwzględnia skutków sekurytyzacji syntetycznej do celów ochrony kredytowej.

▼M17

Artkuł 338

Wymóg w zakresie funduszy własnych dla korelacyjnego portfela handlowego

1. Do celów niniejszego artykułu instytucja określa swój korelacyjny portfel handlowy zgodnie z art. 325 ust. 6, 7 i 8.

2. Za wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego dla korelacyjnego portfela handlowego instytucja przyjmuje wyższą z poniższych kwot:

a) całkowity wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego, który miałby zastosowanie wyłącznie do pozycji długich netto korelacyjnego portfela handlowego;

b) całkowity wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego, który miałby zastosowanie wyłącznie do pozycji krótkich netto korelacyjnego portfela handlowego.

▼B

Podsekcja 2

Ryzyko ogólne

Artykuł 339

Obliczanie ryzyka ogólnego na podstawie metody terminów zapadalności

1. W celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka ogólnego wszystkie pozycje waży się według terminów zapadalności, jak wyjaśniono w ust. 2, aby obliczyć kwotę funduszy własnych wymaganą do pokrycia tych pozycji. Wymóg ten zostaje ograniczony, jeżeli obok pozycji ważonej posiadana jest również przeciwstawna pozycja ważona w tym samym przedziale zapadalności. Ograniczenie wymogu stosuje się również wówczas, gdy przeciwstawne pozycje ważone zaliczane są do różnych przedziałów zapadalności, przy czym stopień ograniczenia wymogu zależy od tego, czy obie pozycje znajdują się w tej samej strefie, czy nie, oraz od konkretnych stref, w jakich te pozycje się znajdują.

▼B

2. Instytucja klasyfikuje swoje pozycje netto do odpowiednich przedziałów zapadalności znajdujących się, stosownie do przypadku, w kolumnie 2 lub 3 tabeli 2 zawartej w ust. 4. Instrumenty o oprocentowaniu stałym klasyfikuje się według rezydualnego terminu zapadalności, natomiast instrumenty, których oprocentowanie zmienia się przed ostatecznym terminem zapadalności – według okresu do najbliższego terminu określenia stopy procentowej. Ponadto instytucja rozróżnia instrumenty dłużne o kuponach odsetkowych w wysokości co najmniej 3 % od tych o kuponach odsetkowych poniżej 3 % i na tej podstawie przypisuje je odpowiednio do kolumny 2 lub 3 w tabeli 2. Każdy z nich następnie jest mnożony przez podaną w kolumnie 4 w tabeli 2 wagę dla danego przedziału zapadalności.

3. Instytucja następnie wylicza sumę ważonych pozycji długich i sumę ważonych pozycji krótkich w każdym przedziale zapadalności. Kwota wysokości pierwszej sumy równoważona kwotą w wysokości drugiej sumy w danym przedziale zapadalności stanowi dopasowaną pozycję ważoną tego przedziału, zaś rezydualna pozycja długa lub krótka stanowi niedopasowaną pozycję ważoną tego przedziału. Następnie wylicza się sumę łączną dopasowanych pozycji ważonych we wszystkich przedziałach.

4. Instytucja wylicza sumy łączne niedopasowanych pozycji ważonych długich dla przedziałów zapadalności należących do każdej strefy w tabeli 2 celem określenia niedopasowanej pozycji ważonej długiej dla każdej strefy. Podobnie wylicza się sumę niedopasowanych pozycji ważonych krótkich w każdym przedziale poszczególnej strefy, aby obliczyć niedopasowaną pozycję ważoną krótką tej strefy. Kwota niedopasowanej pozycji ważonej długiej w danej strefie równoważona niedopasowaną pozycją ważoną krótką w tej samej strefie stanowi dopasowaną pozycję ważoną tej strefy. Kwota niedopasowanej pozycji ważonej – długiej lub krótkiej – w danej strefie, której nie można w ten sposób zrównoważyć, stanowi niedopasowaną pozycję ważoną tej strefy.

Tabela 2

Strefa	Przedział zapadalności		Waga (w %)	Zakładana zmiana stopy procentowej (w %)
	Kupon odsetkowy w wysokości co najmniej 3 %	Kupon odsetkowy poniżej 3 %		
Pierwsza	0 ≤ 1 miesiąc	0 ≤ 1 miesiąc	0,00	—
	> 1 ≤ 3 miesiące	> 1 ≤ 3 miesiące	0,20	1,00
	> 3 ≤ 6 miesięcy	> 3 ≤ 6 miesięcy	0,40	1,00
	> 6 ≤ 12 miesięcy	> 6 ≤ 12 miesięcy	0,70	1,00
Druga	> 1 ≤ 2 lata	> 1,0 ≤ 1,9 roku	1,25	0,90
	> 2 ≤ 3 lata	> 1,9 ≤ 2,8 roku	1,75	0,80
	> 3 ≤ 4 lata	> 2,8 ≤ 3,6 roku	2,25	0,75

▼B

Strefa	Przedział zapadalności		Waga (w %)	Zakładana zmiana stopy procentowej (w %)
	Kupon odsetkowy w wysokości co najmniej 3 %	Kupon odsetkowy poniżej 3 %		
Trzecia	> 4 ≤ 5 lat	> 3,6 ≤ 4,3 roku	2,75	0,75
	> 5 ≤ 7 lat	> 4,3 ≤ 5,7 roku	3,25	0,70
	> 7 ≤ 10 lat	> 5,7 ≤ 7,3 roku	3,75	0,65
	> 10 ≤ 15 lat	> 7,3 ≤ 9,3 roku	4,50	0,60
	> 15 ≤ 20 lat	> 9,3 ≤ 10,6 roku	5,25	0,60
	> 20 lat	>10,6 ≤ 12,0 roku	6,00	0,60
		> 12,0 ≤ 20,0 roku	8,00	0,60
		> 20 lat	12,50	0,60

5. Kwota niedopasowanej pozycji ważonej długiej lub krótkiej strefy pierwszej, która jest równoważona przez niedopasowaną pozycję ważoną krótką lub długą strefy drugiej, stanowi zatem dopasowaną pozycję ważoną między strefą pierwszą a drugą. Następnie dokonuje się takiego samego obliczenia dla tej części niedopasowanej pozycji ważonej strefy drugiej i dla niedopasowanej pozycji ważonej strefy trzeciej w celu obliczenia dopasowanej pozycji ważonej między strefą drugą a trzecią.

6. Instytucja może również odwrócić kolejność obliczeń w ust. 5, aby obliczyć dopasowaną pozycję ważoną między strefą drugą a trzecią przed obliczeniem tej pozycji między strefą pierwszą a drugą.

7. Pozostałą część niedopasowanej pozycji ważonej strefy pierwszej równoważy się następnie pozostałą częścią tej samej pozycji strefy trzeciej po dopasowaniu pozycji strefy drugiej i trzeciej, aby obliczyć dopasowaną pozycję ważoną między strefą pierwszą a trzecią.

8. Pozycje rezydualne, które nadal pozostają niedopasowane po przeprowadzeniu przedstawionych w ust. 5, 6 i 7 trzech oddzielnych obliczeń w celu dopasowania pozycji między strefami, zostają zsumowane.

9. Wymóg w zakresie funduszy własnych danej instytucji oblicza się jako sumę następujących wielkości:

a) 10 % sumy dopasowanych pozycji ważonych we wszystkich przedziałach zapadalności;

b) 40 % dopasowanej pozycji ważonej strefy pierwszej;

c) 30 % dopasowanej pozycji ważonej strefy drugiej;

d) 30 % dopasowanej pozycji ważonej strefy trzeciej;

▼B

e) 40 % dopasowanej pozycji ważonej między strefą pierwszą a drugą oraz między strefą drugą a trzecią;

f) 150 % dopasowanej pozycji ważonej między strefą pierwszą a trzecią;

g) 100 % rezydualnych niedopasowanych pozycji ważonych.

Artykuł 340

Obliczanie ryzyka ogólnego zgodnie z podejściem opartym na duracji

1. Zamiast stosować metodę określoną w art. 339, instytucja może obliczać wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka ogólnego obciążającego instrumenty dłużne, korzystając z metody odzwierciedlającej duracji, pod warunkiem że stosuje ją konsekwentnie.

2. Zgodnie z podejściem opartym na duracji, o którym mowa w ust. 1, na podstawie wartości rynkowej każdego instrumentu dłużnego o stałym oprocentowaniu instytucja wylicza jego rentowność do wykupu, która stanowi założoną stopę dyskontową danego instrumentu. W przypadku instrumentów o oprocentowaniu zmiennym instytucja oblicza dochód dla każdego instrumentu na podstawie wartości rynkowej każdego z tych instrumentów, przy założeniu, że kwota główna jest wymagalna w najbliższym możliwym terminie określenia zmiany stopy procentowej.

3. Następnie instytucja wylicza zmodyfikowaną duracji każdego instrumentu dłużnego według następującego wzoru:

$$modified\ duration = \frac{D}{1+R}$$

gdzie:

D = duracja obliczona według następującego wzoru:

$$D = \frac{\sum_{t=1}^{M} \frac{t \cdot C_t}{(1+\mathrm{R})^t}}{\sum_{t=1}^{M} \frac{C_t}{(1+\mathrm{R})^t}}$$

gdzie:

R = rentowność do wykupu;

C_t = płatność gotówkowa w czasie *t*;

M = termin wymagalności kwoty głównej

Przy obliczaniu zmodyfikowanej duracji w przypadku instrumentów dłużnych obarczonych ryzykiem przedterminowej spłaty stosuje się korektę. Zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 EUNB wydaje wytyczne dotyczące sposobu stosowania takich korekt.

4. Następnie instytucja przypisuje każdy instrument dłużny do odpowiedniej strefy w tabeli 3. W tym celu instytucja wykorzystuje zmodyfikowaną duracji każdego instrumentu.

▼B

Tabela 3

Strefa	Zmodyfikowana duracja (w latach)	Założona zmiana stopy procentowej (w %)
Pierwsza	> 0 ≤ 1,0	1,0
Druga	> 1,0 ≤ 3,6	0,85
Trzecia	> 3,6	0,7

5. Następnie instytucja oblicza pozycję ważoną duracją dla każdego instrumentu jako iloczyn jego ceny rynkowej, zmodyfikowanej duracji oraz założonej zmiany stopy procentowej dla instrumentu o danej zmodyfikowanej duracji (zob. kolumna 3 w tabeli 3).

6. Instytucja oblicza swoje długie i krótkie pozycje ważone duracją w każdej strefie. Kwota pozycji długich równoważona pozycjami krótkimi w każdej strefie stanowi dopasowaną pozycję ważoną duracją tej strefy.

Instytucja oblicza następnie niedopasowane pozycje ważone duracją dla każdej strefy. Kolejnym krokiem jest stosowanie procedur określonych dla niedopasowanych pozycji ważonych w art. 339 ust. 5–8.

7. Wymóg w zakresie funduszy własnych danej instytucji oblicza się zatem jako sumę następujących składników:

a) 2 % dopasowanej pozycji ważonej duracją dla każdej strefy;

b) 40 % dopasowanych pozycji ważonych duracją między strefą pierwszą a drugą oraz między strefą drugą a trzecią;

c) 150 % dopasowanej pozycji ważonej duracją między strefą pierwszą a trzecią;

d) 100 % rezydualnych niedopasowanych pozycji ważonych duracją.

Sekcja 3

Instrumenty kapitałowe

Artykuł 341

Pozycje netto w instrumentach kapitałowych

1. Instytucja sumuje oddzielnie wszystkie swoje pozycje długie netto i wszystkie swoje pozycje krótkie netto zgodnie z art. 327. Łączna suma wartości bezwzględnych tych dwóch wielkości stanowi pozycję globalną brutto instytucji.

2. Instytucja oblicza, oddzielnie dla każdego rynku, różnicę między sumą pozycji długich netto i pozycji krótkich netto. Suma wartości bezwzględnych tych różnic stanowi pozycję globalną netto instytucji.

▼C2

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określające termin „rynek”, o którym mowa w ust. 2.

▼B

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 342

Ryzyko szczególne instrumentów kapitałowych

Instytucja oblicza wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego, mnożąc swoją pozycję globalną brutto przez 8 %.

Artykuł 343

Ryzyko ogólne instrumentów kapitałowych

Wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka ogólnego stanowi 8 % pozycji globalnej netto instytucji.

Artykuł 344

Indeksy giełdowe

1. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych zawierające wykaz indeksów giełdowych, do których stosuje się sposoby traktowania określone w ust. 4 zdanie drugie.

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

►C2 2. Przed wejściem w życie standardów technicznych, o których mowa w ust. 1, instytucje mogą nadal stosować podejście określone w ust. 4 zdanie drugie, jeżeli ◄ właściwe organy stosowały to podejście przed dniem 1 stycznia 2014 r.

3. Terminowe kontrakty typu future na indeksy giełdowe, ważone współczynnikiem delta ekwiwalenty opcji na takie kontrakty oraz ważone współczynnikiem delta ekwiwalenty opcji na indeksy giełdowe, razem zwane dalej „terminowymi kontraktami na indeksy giełdowe”, można rozłożyć na pozycje w poszczególnych instrumentach kapitałowych zaliczonych do indeksu. Takie pozycje można traktować jako pozycje bazowe w danych instrumentach kapitałowych oraz można je kompensować z przeciwstawnymi pozycjami w bazowych instrumentach kapitałowych. Instytucje powiadamiają właściwy organ o stosowaniu tego podejścia.

▼B

4. Jeżeli terminowy kontrakt na indeks giełdowy nie zostaje rozłożony na poszczególne pozycje bazowe, traktuje się go jako pojedynczy instrument kapitałowy. Można jednak zignorować ryzyko szczególne takiego pojedynczego instrumentu kapitałowego, o ile przedmiotowy kontrakt jest przedmiotem obrotu giełdowego i odnosi się do stosownego indeksu o odpowiednim poziomie dywersyfikacji.

Sekcja 4

Gwarantowanie emisji

Artykuł 345

Zmniejszenie pozycji netto

1. W przypadku gwarantowania emisji instrumentów dłużnych i kapitałowych instytucja może stosować następującą procedurę obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych. Najpierw instytucja oblicza pozycje netto przez odliczenie pozycji z tytułu gwarantowania emisji, które są subskrybowane lub regwarantowane przez osoby trzecie na podstawie formalnych umów. Następnie instytucja zmniejsza te pozycje netto przez zastosowanie współczynników zmniejszających określonych w tabeli 4 i oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych przy zastosowaniu zmniejszonych pozycji z tytułu gwarantowania emisji.

Tabela 4

dzień roboczy 0:	100 %
dzień roboczy 1:	90 %
dni robocze 2–3:	75 %
dzień roboczy 4:	50 %
dzień roboczy 5:	25 %
po dniu roboczym 5:	0 %.

„Dzień roboczy zero” oznacza dzień roboczy, w którym instytucja podejmuje bezwarunkowe zobowiązanie przejęcia określonej liczby papierów wartościowych po ustalonej cenie.

2. Instytucje powiadamiają właściwe organy o stosowaniu przepisów ust. 1.

Sekcja 5

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego w przypadku pozycji zabezpieczonych kredytowymi instrumentami pochodnymi

Artykuł 346

Odpis z tytułu zabezpieczenia kredytowymi instrumentami pochodnymi

1. Stosuje się odpisy z tytułu zabezpieczenia kredytowymi instrumentami pochodnymi zgodnie z zasadami określonymi w ust. 2–6.

▼B

2. Instytucje traktują pozycję w kredytowym instrumencie pochodnym jako jedną „stronę”, a pozycję zabezpieczoną o takiej samej kwocie nominalnej lub, w stosownym przypadku, kwocie referencyjnej – jako drugą „stronę”.

3. Pełny odpis stosuje się w przypadku, gdy wartości po obu stronach zawsze rozchodzą się w przeciwnych kierunkach i zasadniczo w tym samym zakresie. Dotyczy to następujących sytuacji:

a) obie strony składają się z identycznych instrumentów;

b) długa pozycja na rynku kasowym jest zabezpieczona swapem przychodu całkowitego (lub odwrotnie), a zobowiązanie referencyjne oraz ekspozycja bazowa (tj. pozycja na rynku kasowym) są idealnie dopasowane. Termin zapadalności samego swapu może się różnić od terminu zapadalności ekspozycji bazowej.

W takich przypadkach do żadnej ze stron pozycji nie ma zastosowania wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego.

4. Kompensowanie w wysokości 80 % ma zastosowanie w przypadku, gdy wartości po obu stronach będą zawsze rozchodzić się w przeciwnych kierunkach oraz gdy będzie występować idealne dopasowanie zobowiązania referencyjnego, terminu rozliczenia zarówno zobowiązania referencyjnego, jak i kredytowego instrumentu pochodnego, a także waluty ekspozycji bazowej. Ponadto zasadnicze elementy umowy dotyczącej kredytowego instrumentu pochodnego nie powodują istotnej różnicy między ruchem cenowym kredytowego instrumentu pochodnego a ruchami cenowymi pozycji na rynku kasowym. W zakresie, w jakim dana transakcja powoduje transfer ryzyka, do strony transakcji o wyższym wymogu w zakresie funduszy własnych stosuje się kompensowanie ryzyka szczególnego w wysokości 80 %, podczas gdy wymogi dotyczące ryzyka szczególnego po drugiej stronie wynoszą zero.

5. Przeprowadza się częściowy odpis, z wyjątkiem sytuacji opisanych w ust. 3 i 4, w następujących przypadkach:

a) pozycja jest objęta przepisem ust. 3 lit. b), ale występuje rozbieżność aktywów między zobowiązaniem referencyjnym a ekspozycją bazową. Pozycje spełniają jednak następujące wymogi:

   (i) zobowiązanie referencyjne ma stopień uprzywilejowania równy zobowiązaniu bazowemu lub niższy od niego;

   (ii) zobowiązanie bazowe oraz zobowiązanie referencyjne mają tego samego dłużnika oraz zawierają obustronną klauzulę stwierdzania niewykonania zobowiązań lub przekrojową klauzulę przyspieszenia spłaty zobowiązania, które są wykonalne na mocy prawa;

b) pozycja jest objęta przepisem ust. 3 lit. a) lub ust. 4, ale występuje niedopasowanie walutowe lub niedopasowanie terminów rozliczenia ochrony kredytowej i terminów zapadalności aktywów bazowych. Takie niedopasowanie walutowe uwzględnia się w wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka walutowego;

c) pozycja jest objęta przepisem ust. 4, ale występuje niedopasowanie aktywów między pozycją na rynku kasowym a kredytowym instrumentem pochodnym. Aktywa bazowe ujmuje się jednak jako zobowiązanie (z obowiązkiem dostawy) w dokumentacji dotyczącej kredytowego instrumentu pochodnego.

W celu przeprowadzenia częściowego odpisu nie sumuje się obu wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego dla każdej ze stron transakcji, lecz stosuje się jedynie wyższy z tych wymogów w zakresie funduszy własnych.

▼B

6. We wszystkich przypadkach nieobjętych ust. 3–5 wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego oblicza się oddzielnie dla obu stron pozycji.

Artykuł 347

Odpis z tytułu zabezpieczenia kredytowymi instrumentami pochodnymi uruchamianymi pierwszym i n-tym niewykonaniem zobowiązania

W przypadku kredytowych instrumentów pochodnych uruchamianych pierwszym i n-tym niewykonaniem zobowiązania w odniesieniu do odpisu, który należy przeprowadzić zgodnie z art. 346, stosuje się następujące podejście:

a) jeżeli instytucja otrzymuje ochronę kredytową obejmującą koszyk podmiotów referencyjnych stanowiących podstawę kredytowego instrumentu pochodnego i gdy według warunków tej ochrony pierwsze niewykonanie zobowiązania dotyczącego aktywów uruchamia płatność, a to zdarzenie kredytowe oznacza rozwiązanie umowy, instytucja może kompensować ryzyko szczególne dla podmiotu referencyjnego, do którego spośród bazowych podmiotów referencyjnych zgodnie z tabelą 1 w art. 336 stosuje się najniższy procentowy narzut z tytułu ryzyka szczególnego;

b) jeżeli n-te niewykonanie zobowiązania dotyczącego ekspozycji uruchamia płatność z tytułu ochrony kredytowej, nabywca ochrony może kompensować ryzyko szczególne jedynie wtedy, gdy ochroną objęte było również niewykonanie zobowiązań od zobowiązania pierwszego do zobowiązania n-1 lub gdy niewykonanie zobowiązania n-1 miało już miejsce. Stosuje się wówczas metodę określoną w lit. a) dotyczącą kredytowych instrumentów pochodnych uruchamianych pierwszym niewykonaniem zobowiązania, odpowiednio dostosowaną do produktów uruchamianych n-tym niewykonaniem zobowiązania.

Sekcja 6

Wymogi w zakresie funduszy własnych w przypadku przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania

Artykuł 348

Wymogi w zakresie funduszy własnych w przypadku przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania

▼M17

1. Bez uszczerbku dla innych przepisów niniejszej sekcji pozycje w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania podlegają wymogowi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka pozycji, obejmującego ryzyko ogólne i szczególne, w wysokości 32 %. Bez uszczerbku dla przepisów art. 353 w połączeniu ze zmodyfikowaną metodą ujmowania złota określoną w art. 352 ust. 4, pozycje w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania podlegają wymogowi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka pozycji, obejmującego ryzyko ogólne i szczególne, i ryzyka walutowego w wysokości 40 %.

▼B

2. Nie zezwala się na kompensowanie bazowych inwestycji przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania z innymi pozycjami utrzymywanymi przez instytucję, chyba że wskazano inaczej w art. 350.

Artykuł 349

Kryteria ogólne w przypadku przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania

Przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania kwalifikują się do stosowania metody określonej w art. 350, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

▼B

a) prospekt emisyjny przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub równoważny dokument zawiera wszystkie poniższe pozycje:

(i) kategorie aktywów, do inwestowania w które przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania jest upoważnione;

(ii) jeżeli zastosowanie mają limity inwestycyjne – limity względne i metody ich obliczania;

(iii) maksymalny poziom dźwigni finansowej, jeżeli jest dozwolona;

(iv) działania mające na celu ograniczenie ryzyka kontrahenta z tytułu zawierania finansowych transakcji pochodnych poza rynkiem regulowanym lub transakcji odkupu lub transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych, jeżeli takie transakcje są dozwolone;

b) działalność przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania jest przedstawiana w sprawozdaniach półrocznych i rocznych, aby umożliwić ocenę aktywów i pasywów, dochodu i operacji za dany okres sprawozdawczy;

c) udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania mogą być każdego dnia wykupione za gotówkę pochodzącą z aktywów własnych przedsiębiorstwa na żądanie posiadacza jednostki;

d) inwestycje w przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania oddziela się od aktywów podmiotu zarządzającego tym przedsiębiorstwem;

e) instytucja dokonująca inwestycji przeprowadza odpowiednią ocenę ryzyka przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania;

f) przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania zarządzają osoby nadzorowane zgodnie z dyrektywą 2009/65/WE lub równoważnym ustawodawstwem.

Artykuł 350

Metody szczegółowe w przypadku przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania

1. Jeżeli instytucja ma aktualizowane codziennie informacje na temat bazowych inwestycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, może ona dokonać pełnego przeglądu tych inwestycji w celu obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka pozycji, obejmującego ryzyko ogólne i szczególne. Zgodnie z taką metodą pozycje w jednostkach przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania traktuje się jak pozycje w bazowych inwestycjach takiego przedsiębiorstwa. Zezwala się na kompensowanie pozycji w bazowych inwestycjach przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania z innymi pozycjami posiadanymi przez instytucję, o ile dana instytucja posiada taką liczbę udziałów lub jednostek uczestnictwa, która pozwala na wykup/tworzenie w zamian za bazowe inwestycje.

2. Instytucje mogą obliczać wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka pozycji, obejmującego ryzyko szczególne i ogólne, dla pozycji w jednostkach przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w odniesieniu do pozycji służących odwzorowaniu struktury i wyników zewnętrznie generowanego indeksu lub ustalonego koszyka instrumentów kapitałowych lub dłużnych papierów wartościowych, o których mowa w lit. a), jeżeli zostały spełnione następujące warunki:

▼B

a) celem zezwolenia wydanego przedsiębiorstwu zbiorowego inwestowania jest odwzorowanie struktury oraz wyników zewnętrznie generowanego indeksu lub ustalonego koszyka instrumentów kapitałowych lub dłużnych papierów wartościowych;

b) w ciągu minimalnego okresu sześciu miesięcy można wyraźnie ustalić korelację o współczynniku co najmniej 0,9 między dziennymi wahaniami cen jednostek w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania a indeksem lub koszykiem instrumentów kapitałowych lub dłużnych papierów wartościowych odnoszącym się do nich.

3. Jeżeli instytucja nie ma aktualizowanych codziennie informacji na temat bazowych inwestycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, może ona obliczać wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka pozycji, obejmującego ryzyko szczególne i ogólne, jeżeli zostały spełnione następujące warunki:

a) zakłada się, że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania w pierwszej kolejności inwestuje w największym dozwolonym w ramach jego uprawnień zakresie w te klasy aktywów, które wiążą się z najwyższym wymogiem w zakresie funduszy własnych oddzielnie z tytułu ryzyka szczególnego i ogólnego, następnie zaś w porządku malejącym aż do osiągnięcia maksymalnego łącznego limitu inwestycyjnego. Pozycja w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania będzie traktowana jak bezpośredni udział kapitałowy w zakładanej pozycji;

b) przy obliczaniu wymogu w zakresie funduszy własnych oddzielnie z tytułu ryzyka szczególnego i ogólnego instytucje uwzględniają maksymalną ekspozycję pośrednią, jaką mogłyby osiągnąć poprzez przyjmowanie pozycji lewarowanych za pośrednictwem przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, przez zwiększenie pozycji w jednostkach przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania proporcjonalnie do maksymalnej wartości ekspozycji z tytułu bazowych inwestycji wynikających z zezwoleń;

c) jeżeli wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego i ogólnego łącznie zgodnie z niniejszym ustępem przekracza poziom określony w art. 348 ust. 1, poziom ten stanowi limit dla wymogu w zakresie funduszy własnych.

4. Instytucje mogą skorzystać z usług następujących osób trzecich w zakresie obliczeń i sprawozdań dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka pozycji dla pozycji w jednostkach przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania objętych przepisami ust. 1–4, zgodnie z metodami określonymi w niniejszym rozdziale:

a) depozytariusza przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że przedsiębiorstwo to inwestuje wyłącznie w papiery wartościowe i deponuje wszystkie papiery wartościowe u danego depozytariusza;

b) w przypadku innych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania – przedsiębiorstwa zarządzającego przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że spełnia ono kryteria określone w art. 132 ust. 3 lit. a).

Poprawność obliczeń potwierdza audytor zewnętrzny.

▼B

ROZDZIAŁ 3

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka walutowego

▼M17

Artykuł 351

Wymogi de minimis i ważenie ryzyka walutowego

Jeżeli suma całkowitej pozycji walutowej netto instytucji i jej pozycji netto w złocie obliczona zgodnie z procedurą określoną w art. 352 przekracza 2 % jej łącznych funduszy własnych, instytucja oblicza wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka walutowego. Wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka walutowego jest sumą całkowitej pozycji walutowej netto i pozycji netto w złocie wyrażoną w walucie sprawozdawczej, pomnożoną przez 8 %.

▼B

Artykuł 352

Obliczanie całkowitej pozycji walutowej netto

1. Otwartą pozycję netto instytucji w każdej walucie (w tym w walucie sprawozdawczej) oraz w złocie oblicza się jako sumę następujących elementów (dodatnich lub ujemnych):

a) pozycja kasowa netto (tj. wszelkie składniki aktywów pomniejszone o wszelkie pozycje pasywów w danej walucie, łącznie z naliczonymi odsetkami, lub w przypadku złota – pozycja kasowa netto w złocie);

b) pozycja terminowa netto, tj. wszelkie kwoty do otrzymania pomniejszone o wszelkie kwoty do zapłacenia w ramach terminowych transakcji walutowych i transakcji w złocie, w tym kontrakty terminowe typu future na kursy walut i złoto oraz kwoty główne swapów walutowych nieujęte w pozycji kasowej;

c) nieodwołalne gwarancje i podobne instrumenty, których uruchomienie jest pewne i które prawdopodobnie nie zostaną odzyskane;

d) kwota netto ekwiwalentu delta lub opartego na współczynniku delta całego portfela opcji walutowych i na złoto;

e) wartość rynkowa innych opcji.

Współczynnik delta stosowany do celów lit. d) to współczynnik delta wykorzystywany przez daną giełdę. W przypadku opcji będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym lub w przypadku niepowiadomienia o takim współczynniku delta przez daną giełdę instytucja może sama obliczyć współczynnik delta z zastosowaniem odpowiedniego modelu, z zastrzeżeniem uzyskania zezwolenia właściwych organów. Zezwolenia udziela się, jeśli model pozwala na prawidłowe oszacowanie zakresu zmian wartości opcji lub warrantu w odniesieniu do niewielkich zmian w cenie rynkowej instrumentu bazowego.

Instytucja może uwzględnić kwotę netto przyszłych przychodów/wydatków dotychczas nienaliczonych, ale już w pełni zabezpieczonych, o ile robi to w sposób konsekwentny.

▼B

Instytucja może rozłożyć pozycje netto w koszyku walutowym na waluty składowe zgodnie z obowiązującymi kwotami.

▼M17

_____

▼B

3. Instytucja może stosować wartość bieżącą netto przy obliczaniu otwartej pozycji netto w każdej walucie i w złocie, pod warunkiem że instytucja stosuje tę metodę w sposób konsekwentny.

4. Krótkie i długie pozycje netto w każdej walucie innej niż waluta sprawozdawcza oraz długą lub krótką pozycję w złocie przelicza się na walutę sprawozdawczą według natychmiastowych kursów wymiany. Te pozycje są następnie oddzielnie sumowane, aby określić, odpowiednio, sumę pozycji krótkich netto i sumę pozycji długich netto. Wyższa z tych dwóch zsumowanych wartości stanowi całkowitą pozycję walutową netto danej instytucji.

5. Instytucje w odpowiedni sposób uwzględniają w wymogach w zakresie funduszy własnych pozostałe rodzaje ryzyka powiązane z opcjami inne niż ryzyko delta.

6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu zdefiniowania szeregu metod służących uwzględnieniu w wymogach w zakresie funduszy własnych pozostałych rodzajów ryzyka – innych niż ryzyko delta – w sposób proporcjonalny do skali i złożoności działań instytucji w obszarze opcji.

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Przed wejściem w życie standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, właściwe organy mogą nadal stosować obowiązujące traktowanie krajowe, jeżeli właściwe organy stosowały to traktowanie przed dniem 31 grudnia 2013 r.

Artykuł 353

Ryzyko walutowe przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania

1. Do celów art. 352 w odniesieniu do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania uwzględnia się rzeczywiste pozycje walutowe danego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania.

2. Instytucje mogą oprzeć się na sprawozdaniach następujących osób trzecich na temat pozycji walutowych w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania:

a) instytucji przyjmującej depozyty przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że przedsiębiorstwo to inwestuje wyłącznie w papiery wartościowe i deponuje wszystkie papiery wartościowe w danej instytucji przyjmującej depozyty;

b) w przypadku innych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania – przedsiębiorstwa zarządzającego przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że spełnia ono kryteria określone w art. 132 ust. 3 lit. a).

▼B

Poprawność obliczeń potwierdza audytor zewnętrzny.

3. Jeżeli instytucja nie posiada informacji na temat pozycji walutowych w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania, zakłada się, że przedsiębiorstwo dokonało inwestycji wyrażonych w walutach obcych w maksymalnie dozwolonym zakresie w ramach jego uprawnień, a w odniesieniu do pozycji portfela handlowego przy obliczaniu wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka walutowego instytucje uwzględniają dla pozycji w portfelu handlowym maksymalną ekspozycję pośrednią, jaką mogłyby osiągnąć poprzez przyjmowanie pozycji lewarowanych za pośrednictwem przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania. Dokonuje się tego przez zwiększenie pozycji w jednostkach przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania proporcjonalnie do maksymalnej wartości ekspozycji z tytułu bazowych inwestycji wynikających z uprawnień inwestycyjnych. Zakładaną pozycję walutową przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania traktuje się jako oddzielną walutę zgodnie z metodą ujmowania inwestycji w złocie, z zastrzeżeniem zmiany polegającej na tym, że jeżeli znany jest kierunek inwestycji przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, całkowitą pozycję długą dodaje się do całkowitej długiej otwartej pozycji walutowej, natomiast całkowitą pozycję krótką dodaje się do całkowitej krótkiej otwartej pozycji walutowej. Przed dokonaniem obliczeń nie zezwala się na kompensowanie takich pozycji.

Artykuł 354

Waluty silnie ze sobą skorelowane

1. Instytucje mogą ustanowić niższe wymogi w zakresie funduszy własnych w stosunku do pozycji w odnośnych walutach silnie ze sobą skorelowanych. Dwie waluty uznaje się za silnie ze sobą skorelowane jedynie wówczas, gdy prawdopodobieństwo obliczone na podstawie dziennych danych dotyczących kursów walutowych obowiązujących w ciągu poprzednich trzech lub pięciu lat, iż ewentualna strata poniesiona z tytułu utrzymania przeciwstawnych pozycji jednakowej wysokości w tych walutach nie przekroczy w ciągu następnych dziesięciu dni roboczych 4 % wartości takiej pozycji dopasowanej (po przeliczeniu na walutę sprawozdawczą), wynosi co najmniej 99 % w przypadku badania okresu trzyletniego i 95 % – w przypadku badania okresu pięcioletniego. Wymóg w zakresie funduszy własnych dotyczący pozycji dopasowanej w dwóch walutach silnie ze sobą skorelowanych wynosi 4 % pomnożone przez wartość takiej pozycji dopasowanej.

2. Podczas obliczeń wymogów w ramach niniejszego rozdziału instytucje mogą wyłączyć pozycje w walutach objętych prawnie wiążącą umową międzyrządową, która ogranicza maksymalne wahania kursów tych walut w stosunku do innych walut objętych tą samą umową. Instytucje obliczają swoje pozycje dopasowane w takich walutach i stosują wobec tych pozycji wymóg w zakresie funduszy własnych nie niższy niż połowa maksymalnej dopuszczalnej wariancji określonej dla danych walut w przedmiotowej umowie międzyrządowej.

3. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych zawierające wykaz walut, do których można stosować sposób traktowania określony w ust. 1.

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

4. Wymóg w zakresie funduszy własnych w stosunku do dopasowanych pozycji w walutach państw członkowskich uczestniczących w drugim etapie unii gospodarczej i walutowej oblicza się jako 1,6 % wartości takich pozycji dopasowanych.

5. Do całkowitej otwartej pozycji netto, zgodnie z art. 352 ust. 4, włącza się jedynie pozycje niedopasowane w walutach, o których mowa w niniejszym artykule.

6. W przypadku gdy dzienne dane dotyczące kursów walutowych obowiązujących w ciągu poprzednich trzech lub pięciu lat, z tytułu utrzymania przeciwstawnych pozycji jednakowej wysokości w dwóch walutach przez kolejnych 10 dni roboczych, wskazują, że te dwie waluty pozostają w pełnej korelacji dodatniej i instytucja może zawsze mieć do czynienia z zerową różnicą pomiędzy ceną kupna a ceną sprzedaży poszczególnych transakcji, instytucja ta może – za wyraźną zgodą odnośnego właściwego organu – stosować wymóg w zakresie funduszy własnych wynoszący 0 % do końca 2017 r.

ROZDZIAŁ 4

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka cen towarów

Artykuł 355

Wybór metody w przypadku ryzyka cen towarów

Z zastrzeżeniem przepisów art. 356–358, instytucje obliczają wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka cen towarów za pomocą jednej z metod określonych w art. 359, 360 lub 361.

Artykuł 356

Pomocnicza działalność w zakresie obrotu towarami

1. Instytucje prowadzące pomocniczą działalność w zakresie obrotu towarami rolnymi mogą określać wymogi w zakresie funduszy własnych w przypadku własnych fizycznych zapasów towarów na koniec każdego roku na następny rok, jeżeli spełniono wszystkie następujące warunki:

a) w każdym momencie w ciągu roku instytucja posiada fundusze własne na pokrycie tego ryzyka, które nie są niższe od średniego wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu tego ryzyka, ostrożnie oszacowanego na następny rok;

b) instytucja ostrożnie oszacowuje oczekiwaną zmienność wartości obliczonej zgodnie z lit. a);

c) średni wymóg tej instytucji w zakresie funduszy własnych z tytułu tego ryzyka nie przekracza 5 % funduszy własnych instytucji lub 1 mln EUR, a po uwzględnieniu zmienności oszacowanej zgodnie z lit. b) oczekiwana maksymalna wysokość wymogów w zakresie funduszy własnych nie przekracza 6,5 % funduszy własnych instytucji;

▼B

d) instytucja stale monitoruje, czy oszacowania przeprowadzone zgodnie z lit. a) i b) nadal odzwierciedlają rzeczywistość.

2. Instytucje powiadamiają właściwe organy o stosowaniu opcji przedstawionej w ust. 1.

Artykuł 357

Pozycje w towarach

1. Każda pozycja w towarach lub w towarowych instrumentach pochodnych jest wyrażona w standardowych jednostkach miary. Cena kasowa każdego towaru jest wyrażona w walucie sprawozdawczej.

2. Przyjmuje się, że pozycje w złocie lub instrumentach pochodnych opartych na złocie są obciążone ryzykiem walutowym i traktowane zgodnie z przepisami, stosownie do przypadku, rozdziału 3 lub 5 do celów obliczania ryzyka cen towarów.

3. Do celów art. 360 ust. 1 nadwyżka pozycji długich instytucji nad jej pozycjami krótkimi – lub odwrotnie – w tym samym towarze i identycznych towarowych kontraktach terminowych typu future, opcjach i warrantach stanowi jej pozycję netto w każdym towarze. Zgodnie z art. 358 instrumenty pochodne traktuje się jako pozycje w towarach bazowych.

4. Do celów obliczania pozycji w towarze następujące pozycje traktuje się jako pozycje w tym samym towarze:

a) pozycje w różnych podkategoriach towarów, w przypadku gdy podkategorie te są wzajemnie wymienialne;

b) pozycje w podobnych towarach, jeżeli są bliskimi substytutami oraz jeżeli można wyraźnie ustalić, że współczynnik korelacji między zmianami cen tych towarów wynosi nie mniej niż 0,9 w okresie co najmniej jednego roku.

Artykuł 358

Instrumenty szczególne

1. Towarowe kontrakty terminowe typu future i terminowe zobowiązania do nabycia lub sprzedaży poszczególnych towarów włącza się do systemu pomiaru jako kwoty referencyjne w standardowych jednostkach miary i przypisuje się im termin zapadalności w zależności od daty wygaśnięcia.

2. Swapy towarowe ze stałą ceną jednej strony transakcji i bieżącą ceną rynkową drugiej strony traktuje się jako szereg pozycji równych kwocie referencyjnej kontraktu, przy czym w stosownych przypadkach jedna pozycja odpowiada każdej płatności z tytułu swapu i klasyfikuje się ją do przedziałów zapadalności określonych w art. 359 ust. 1. Pozycje są długie, jeśli instytucja płaci stałą cenę, a otrzymuje cenę zmienną, a krótkie – jeżeli instytucja otrzymuje stałą cenę, a płaci cenę zmienną. Swapy towarowe, w których po obu stronach transakcji występują różne towary, ujmuje się w metodzie terminów zapadalności w odpowiedniej „drabince” zapadalności.

▼B

3. Do celów niniejszego rozdziału opcje i warranty na towary lub na towarowe instrumenty pochodne traktuje się tak, jakby były pozycjami równymi co do wartości kwocie towaru bazowego, pomnożonej przez jej współczynnik delta. Tak otrzymane pozycje można kompensować z wszelkimi równoważnymi pozycjami w identycznym towarze bazowym lub towarowym instrumencie pochodnym. Stosowany współczynnik delta oznacza współczynnik delta używany przez daną giełdę. W przypadku opcji będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym lub w przypadku niepowiadomienia o takim współczynniku delta przez daną giełdę instytucja może sama obliczyć współczynnik delta z zastosowaniem odpowiedniego modelu, z zastrzeżeniem uzyskania zezwolenia właściwych organów. Zezwolenia udziela się, jeśli model pozwala na prawidłowe oszacowanie zakresu zmian wartości opcji lub warrantu w odniesieniu do niewielkich zmian w cenie rynkowej instrumentu bazowego.

Instytucje w odpowiedni sposób uwzględniają w wymogach w zakresie funduszy własnych pozostałe rodzaje ryzyka powiązane z opcjami inne niż ryzyko delta.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu zdefiniowania szeregu metod służących uwzględnieniu w wymogach w zakresie funduszy własnych pozostałych rodzajów ryzyka – innych niż ryzyko delta – w sposób proporcjonalny do skali i złożoności działań instytucji w obszarze opcji.

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 grudnia 2013 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Przed wejściem w życie standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, właściwe organy mogą nadal stosować obowiązujące traktowanie krajowe, jeżeli właściwe organy stosowały to traktowanie przed dniem 31 grudnia 2013 r.

5. Instytucja uwzględnia przedmiotowe towary przy obliczaniu wymogu w zakresie swych funduszy własnych z tytułu ryzyka cen towarów, jeżeli jest jednym z następujących podmiotów:

a) jednostką przekazującą towary lub gwarantowane prawa związane z tytułem do towarów w ramach umowy z udzielonym przyrzeczeniem odkupu;

b) jednostką pożyczającą towary w ramach umowy udzielenia pożyczki towarów.

Artykuł 359

Metoda terminów zapadalności

1. W odniesieniu do każdego towaru instytucja stosuje oddzielną „drabinkę” zapadalności zgodną z tabelą 1. Wszelkie pozycje w danym towarze klasyfikuje się do odpowiednich przedziałów zapadalności. Zapasy fizyczne klasyfikuje się do pierwszego przedziału zapadalności między 0 a 1 miesiącem włącznie.

▼B

Tabela 1

Przedział zapadalności (1)	Stopa spreadu (%) (2)
0 ≤ 1 miesiąc	1,50
> 1 ≤ 3 miesiące	1,50
> 3 ≤ 6 miesięcy	1,50
> 6 ≤ 12 miesięcy	1,50
> 1 ≤ 2 lata	1,50
> 2 ≤ 3 lata	1,50
> 3 lata	1,50

2. Pozycje w tym samym towarze można kompensować i klasyfikować do odpowiednich przedziałów zapadalności w kwocie netto w przypadku:

a) pozycji w kontraktach z terminem rozliczenia przypadającym w tym samym dniu;

b) pozycji w kontraktach z terminem rozliczenia przypadającym w odstępie co najwyżej 10 dni, jeśli kontrakty sprzedawane są na rynkach z codziennymi datami dostaw.

3. Instytucja następnie oblicza sumę pozycji długich i sumę pozycji krótkich w każdym przedziale zapadalności. Kwota zsumowanych pozycji długich równoważona kwotą zsumowanych pozycji krótkich w danym przedziale zapadalności stanowi dopasowane pozycje tego przedziału, a rezydualna pozycja długa lub krótka stanowi niedopasowaną pozycję tego przedziału.

4. Część niedopasowanej pozycji długiej w danym przedziale zapadalności zrównoważona niedopasowaną pozycją krótką – lub odwrotnie – w kolejnym przedziale zapadalności stanowi dopasowaną pozycję między dwoma przedziałami zapadalności. Część niedopasowanej pozycji długiej lub niedopasowanej pozycji krótkiej, której nie można w ten sposób zrównoważyć, stanowi pozycję niedopasowaną.

5. Wymóg w zakresie funduszy własnych instytucji w odniesieniu do każdego towaru oblicza się na podstawie odpowiedniej „drabinki” zapadalności jako sumę następujących elementów:

a) sumy dopasowanych pozycji długich i krótkich pomnożonej przez odpowiednią stopę spreadu podaną w drugiej kolumnie tabeli 1 dla każdego przedziału zapadalności oraz przez cenę kasową towaru;

b) dopasowanej pozycji między dwoma przedziałami zapadalności dla każdego przedziału zapadalności, do którego przenosi się pozycję niedopasowaną, pomnożonej przez 0,6 %, czyli stopę przeniesienia, oraz przez cenę kasową towaru;

▼B

c) rezydualnych pozycji niedopasowanych pomnożonych przez 15 %, czyli stopę rzeczywistą, oraz przez cenę kasową towaru.

6. Całkowity wymóg w zakresie funduszy własnych instytucji z tytułu ryzyka cen towarów oblicza się jako sumę wymogów w zakresie funduszy własnych obliczonych dla każdego towaru zgodnie z ust. 5.

Artykuł 360

Metoda uproszczona

1. Wymóg w zakresie funduszy własnych instytucji w odniesieniu do każdego towaru oblicza się jako sumę:

a) 15 % pozycji netto, długiej lub krótkiej, pomnożonej przez cenę kasową towaru;

b) 3 % pozycji brutto, długiej oraz krótkiej, pomnożonej przez cenę kasową towaru.

2. Całkowity wymóg w zakresie funduszy własnych instytucji z tytułu ryzyka cen towarów oblicza się jako sumę wymogów w zakresie funduszy własnych obliczonych dla każdego towaru zgodnie z ust. 1.

Artykuł 361

Rozszerzona metoda terminów zapadalności

Instytucje mogą stosować minimalną stopę spreadu, stopę przeniesienia i stopę rzeczywistą określone w poniższej tabeli 2 zamiast stóp wskazanych w art. 359, pod warunkiem że instytucje:

a) prowadzą znaczącą działalność w zakresie obrotu towarowego;

b) posiadają odpowiednio zdywersyfikowany portfel towarów.

▼M17

_____

▼B

Tabela 2

	Metale szlachetne (oprócz złota)	Metale nieszlachetne	Produkty rolne (nietrwałe)	Inne, w tym produkty energetyczne
Stopa spreadu (%)	1,0	1,2	1,5	1,5
Stopa przeniesienia (%)	0,3	0,5	0,6	0,6
Stopa rzeczywista (%)	8	10	12	15

▼M17

Instytucje powiadamiają właściwe organy o stosowaniu niniejszego artykułu.

_____

▼B

TYTUŁ V

WYMOGI W ZAKRESIE FUNDUSZY WŁASNYCH Z TYTUŁU RYZYKA ROZLICZENIA

Artykuł 378

Ryzyko rozliczenia/dostawy

W przypadku transakcji, w których instrumenty dłużne, instrumenty kapitałowe, waluty obce i towary, z wyjątkiem transakcji odkupu i transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, pozostają nierozliczone po ustalonych datach dostawy, instytucja oblicza różnicę cenową mogącą stanowić jej stratę.

Różnicę cenową oblicza się jako różnicę między ustalonym kursem rozliczeniowym danego instrumentu dłużnego, instrumentu kapitałowego, towaru lub danej waluty obcej a bieżącą wartością rynkową, jeżeli ta różnica może oznaczać stratę dla instytucji kredytowej.

Aby obliczyć wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rozliczenia, instytucja mnoży wartość tej różnicy cenowej przez odpowiedni współczynnik określony w prawej kolumnie poniższej tabeli 1.

Tabela 1

Liczba dni roboczych po terminie rozliczenia	(%)
5 — 15	8
16 — 30	50
31 — 45	75
46 lub więcej	100

Artykuł 379

Dostawy z późniejszym terminem rozliczenia

1. Instytucja ma obowiązek utrzymywania funduszy własnych, jak określono w tabeli 2, jeżeli:

a) zapłaciła za papiery wartościowe, waluty obce lub towary przed ich otrzymaniem bądź dostarczyła papiery wartościowe, waluty obce lub towary przed otrzymaniem za nie zapłaty;

b) w przypadku transakcji transgranicznych, gdy upłynął co najmniej jeden dzień od czasu dokonania tej płatności lub dostawy.

Tabela 2

Sposób ujmowania w kapitale dostaw z późniejszym terminem rozliczenia

Kolumna 1	Kolumna 2	Kolumna 3	Kolumna 4
Rodzaj transakcji	Do pierwszej umownej płatności lub dostawy	Od pierwszej umownej płatności lub dostawy do czterech dni po drugiej umownej płatności lub dostawie	Od 5 dni roboczych po drugiej umownej płatności lub dostawie do wygaśnięcia transakcji

▼B

Kolumna 1	Kolumna 2	Kolumna 3	Kolumna 4
Dostawa z późniejszym terminem rozliczenia	Brak narzutu kapitałowego	Tak sam sposób ujmowania jak w przypadku ekspozycji	Taki sam sposób ujmowania jak w przypadku ekspozycji o wadze ryzyka równej 1 250 %

2. Stosując wagę ryzyka do ekspozycji z tytułu dostaw z późniejszym terminem rozliczenia, które ujmuje się w sposób określony w kolumnie 3 tabeli 2, instytucja korzystająca z metody ratingów wewnętrznych omówionej w części trzeciej tytuł II rozdział 3 może przypisać współczynniki PD na podstawie ratingu zewnętrznego kontrahenta tym kontrahentom, wobec których nie posiada żadnej innej ekspozycji zaliczonej do portfela niehandlowego. Instytucje korzystające z własnych oszacowań strat z tytułu wystąpienia niewypłacalności mogą stosować współczynnik LGD określony w art. 161 ust. 1 do ekspozycji z tytułu dostaw z późniejszym terminem rozliczenia, które ujmuje się w sposób określony w kolumnie 3 tabeli 2, pod warunkiem że stosują go one do wszystkich takich ekspozycji. Jako rozwiązanie alternatywne instytucja korzystająca z metody ratingów wewnętrznych, określonej w części trzeciej tytuł II rozdział 3, może stosować wagi ryzyka według metody standardowej, zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2, pod warunkiem że wybrane podejście będzie stosowane do wszystkich takich ekspozycji, albo może stosować wagę ryzyka równą 100 % do wszystkich tych ekspozycji.

Jeżeli kwota ekspozycji dodatniej wynikająca z transakcji dostaw z późniejszym terminem rozliczenia jest nieznaczna, instytucje mogą stosować do tych ekspozycji wagę ryzyka wynoszącą 100 %, z wyjątkiem przypadków, w których zgodnie z kolumną 4 tabeli 2 zawartej w ustępie 1 wymagana jest waga ryzyka równa 1 250 %.

3. Jako rozwiązanie alternatywne wobec stosowania wagi ryzyka równej 1 250 % do ekspozycji z tytułu dostaw z późniejszym terminem rozliczenia, zgodnie z kolumną 4 tabeli 2 zawartej w ust. 1, instytucje mogą odliczyć wartość przekazaną wraz z bieżącą ekspozycją dodatnią tych ekspozycji od pozycji kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. k).

Artykuł 380

Odstępstwo

W przypadku całkowitej awarii systemów rozrachunku lub rozliczeń lub u kontrahenta centralnego właściwe organy mogą odstąpić od wymogów w zakresie funduszy własnych obliczanych zgodnie z art. 378 i 378 do czasu wznowienia ich normalnego działania. Jeżeli w tych okolicznościach kontrahent nie jest w stanie rozliczyć transakcji, nie jest to uznawane za niewykonanie zobowiązania w kontekście ryzyka kredytowego.

TYTUŁ VI

WYMOGI W ZAKRESIE FUNDUSZY WŁASNYCH Z TYTUŁU RYZYKA ZWIĄZANEGO Z KOREKTĄ WYCENY KREDYTOWEJ

Artykuł 381

Znaczenie korekty wyceny kredytowej

Do celów niniejszego tytułu i do celów tytułu II rozdział 6 „korekta wyceny kredytowej” („CVA”) oznacza korektę portfela transakcji z kontrahentem do poziomu średniej wartości rynkowej. Korekta ta odzwierciedla bieżącą wartość rynkową ryzyka kredytowego kontrahenta wobec instytucji, ale nie odzwierciedla bieżącej wartości rynkowej ryzyka kredytowego instytucji wobec kontrahenta.

▼M17

Do celów niniejszego tytułu „ryzyko związane z CVA” oznacza ryzyko strat wynikających ze zmian wartości CVA obliczonej dla portfela transakcji z kontrahentem, jak określono w akapicie pierwszym, z powodu zmian czynników ryzyka spreadu kredytowego kontrahenta i innych czynników ryzyka uwzględnionych w portfelu transakcji.

▼B

Artykuł 382

Zakres stosowania

1. Instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z niniejszym tytułem dla wszystkich instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym w odniesieniu do wszystkich rodzajów jej działalności innych niż kredytowe instrumenty pochodne, w stosunku do których stwierdzono, że pomniejszają kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do ryzyka kredytowego.

▼M17

2. Przy obliczaniu funduszy własnych wymaganych na mocy przepisów ust. 1 instytucja bierze pod uwagę transakcje finansowane z użyciem papierów wartościowych wyceniane według wartości godziwej zgodnie ze standardami rachunkowości mającymi zastosowanie do instytucji, jeżeli ekspozycje instytucji na ryzyko związane z CVA wynikające z tych transakcji są istotne.

▼B

3. Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA nie dotyczą transakcji z kwalifikującym się kontrahentem centralnym i transakcji klienta z uczestnikiem rozliczającym, w przypadku gdy uczestnik rozliczający pełni rolę pośrednika między klientem a kwalifikującym się kontrahentem centralnym, a transakcje skutkują ekspozycją z tytułu transakcji uczestnika rozliczającego wobec kwalifikującego się kontrahenta centralnego.

4. Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA nie dotyczą następujących transakcji:

a) transakcji z kontrahentami niefinansowymi zdefiniowanymi w art. 2 pkt 9 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 ani transakcji z kontrahentami niefinansowymi z siedzibą w państwie trzecim, w przypadku gdy transakcje te nie przekraczają progu rozliczania określonego w art. 10 ust. 3 i 4 tego rozporządzenia;

▼M19

aa) transakcji wewnątrzgrupowych zawieranych z kontrahentami niefinansowymi w rozumieniu art. 2 pkt 9 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, którzy są częścią tej samej grupy, o ile spełnione są wszystkie poniższe warunki:

(i) instytucja i kontrahenci niefinansowi są objęci tą samą konsolidacją na zasadzie pełnej i podlegają nadzorowi na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2;

(ii) podlegają oni właściwym procedurom z zakresu scentralizowanej oceny, pomiaru i kontroli ryzyka; oraz

(iii) kontrahenci niefinansowi mają siedzibę w Unii lub, jeżeli mają siedzibę w państwie trzecim, Komisja przyjęła akt wykonawczy zgodnie z ust. 4c w odniesieniu do tego państwa trzeciego;

▼M19

b) transakcji wewnątrzgrupowych z kontrahentami finansowymi zdefiniowanymi w art. 2 pkt 8 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, instytucjami finansowymi lub przedsiębiorstwami usług pomocniczych, mającymi siedzibę w Unii lub mającymi siedzibę w państwie trzecim stosującym wymogi ostrożnościowe i nadzorcze wobec tych kontrahentów finansowych, instytucji finansowych lub przedsiębiorstw usług pomocniczych, które są co najmniej równoważne z wymogami stosowanymi w Unii, chyba że państwa członkowskie przyjmą przepisy krajowe wymagające strukturalnego podziału w ramach grupy bankowej, w którym to przypadku właściwe organy mogą wymagać, aby te transakcje wewnątrzgrupowe między strukturalnie oddzielonymi podmiotami były objęte wymogami w zakresie funduszy własnych;

▼B

c) transakcji z kontrahentami, o których mowa w art. 2 pkt 10 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 i które podlegają przepisom przejściowym zawartym w art. 89 ust. 1 tego rozporządzenia, aż do chwili gdy przepisy te przestaną obowiązywać;

▼C2

d) transakcji z kontrahentami, o których mowa w art. 1 ust. 4 i 5 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, ani transakcji z kontrahentami, dla których w art. 114 ust. 4 i art. 115 ust. 2 niniejszego rozporządzenia wagę ryzyka dla ekspozycji wobec danych kontrahentów określono na 0 %.

Zwolnienie z wymogu kapitałowego z tytułu ryzyka związanego z CVA dla tych transakcji określonych w lit. c) niniejszego ustępu, które przeprowadzono w trakcie okresu przejściowego przewidzianego w art. 89 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, ma zastosowanie w okresie obowiązywania umowy na daną transakcję.

W odniesieniu do lit. a), w przypadku gdy instytucja przestaje być objęta zwolnieniem ze względu na przekroczenie progu zwolnienia, zawarte wcześniej umowy pozostają objęte zwolnieniem do terminu ich rozliczenia.

▼M17

4a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 4 niniejszego artykułu instytucja może zdecydować się na obliczenie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA, stosując dowolną z metod, o których mowa w art. 382a ust. 1, w odniesieniu do transakcji, które są wyłączone zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu, jeżeli instytucja korzysta z uznanych zabezpieczeń określonych zgodnie z art. 386 w celu ograniczenia ryzyka związanego z CVA dotyczącego tych transakcji. Instytucje ustanawiają zasady służące określeniu stosowania i obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA dotyczącego takich transakcji.

4b. Instytucje składają swoim właściwym organom sprawozdania na temat wyników obliczeń wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA dla wszystkich transakcji, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu. Do celów tego wymogu dotyczącego sprawozdawczości instytucje obliczają wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA, stosując odpowiednie metody określone w art. 382a ust. 1, które wykorzystałyby do spełnienia wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA, gdyby transakcje te nie zostały wyłączone z zakresu zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu.

▼M19

4c. Do celów ust. 4 lit. aa) i b) Komisja może przyjąć, w drodze aktów wykonawczych i przy zastosowaniu procedury oceny, o której mowa w art. 464 ust. 2, decyzję dotyczącą tego, czy dane państwo trzecie stosuje ostrożnościowe wymogi nadzorcze i regulacyjne co najmniej równoważne z wymogami stosowanymi w Unii.

▼C2

5. EUNB przeprowadzi przegląd do dnia 1 stycznia 2015 r., a następnie co dwa lata, w świetle rozwoju międzynarodowej sytuacji regulacyjnej i z uwzględnieniem potencjalnych metod dotyczących kalibracji i progów stosowania wymogu kapitałowego z tytułu ryzyka związanego z CVA do kontrahentów niefinansowych z siedzibą w państwie trzecim.

EUNB, we współpracy z EUNGiPW, opracuje projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia procedur wykluczania z wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA transakcji z kontrahentami niefinansowymi z siedzibą w państwie trzecim.

EUNB przedstawi powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie sześciu miesięcy od daty przeglądu, o którym mowa w akapicie pierwszym.

▼M17

6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków i kryteriów, które instytucje mają stosować do przeprowadzenia oceny, czy ekspozycje na ryzyko związane z CVA wynikające z transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych wycenianych według wartości godziwej są istotne, a także częstotliwości dokonywania takiej oceny.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2026 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 382a

Metody obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA

1. Instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA dla wszystkich transakcji, o których mowa w art. 382, zgodnie z poniższymi metodami:

a) metodą standardową określoną w art. 383, jeżeli instytucja otrzymała od właściwego organu zezwolenie na stosowanie tej metody;

b) metodą podstawową określoną w art. 384;

c) metodą uproszczoną określoną w art. 385, o ile instytucja spełnia warunki ustanowione w ust. 1 tego artykułu.

2. Instytucja nie może stosować metody, o której mowa w ust. 1 lit. c), w połączeniu z metodami, o których mowa w lit. a) lub b) tego ustępu.

▼M17

3. Instytucja może stosować stałe połączenie metod, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), do obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA w odniesieniu do:

a) różnych kontrahentów;

b) różnych uznanych pakietów kompensowania z tym samym kontrahentem;

c) różnych transakcji w ramach tego samego uznanego pakietu kompensowania, o ile spełniony jest dowolny z warunków, o których mowa w ust. 5.

4. Do celów ust. 3 lit. c) instytucje dzielą uznany pakiet kompensowania na hipotetyczny pakiet kompensowania obejmujący transakcje podlegające metodzie, o której mowa w ust. 1 lit. a), oraz na hipotetyczny pakiet kompensowania obejmujący transakcje podlegające metodzie, o której mowa w ust. 1 lit. b).

5. Do celów ust. 3 lit. c) warunki, o których w nim mowa, są następujące:

a) podział jest zgodny z traktowaniem prawnego pakietu kompensowania przy obliczaniu CVA do celów rachunkowości;

b) zezwolenie udzielone przez właściwe organy na stosowanie metody, o której mowa w ust. 1 lit. a), ogranicza się do odpowiedniego hipotetycznego pakietu kompensowania i nie obejmuje wszystkich transakcji w ramach uznanego pakietu kompensowania.

Instytucje dokumentują sposób, w jaki stosują one na stałe połączenie metod, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), i zgodnie z niniejszym ustępem, do obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA.

Artykuł 383

Metoda standardowa

1. Właściwy organ udziela instytucji zezwolenia na obliczenie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA w odniesieniu do portfela transakcji z co najmniej jednym kontrahentem przy użyciu metody standardowej zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu, po dokonaniu oceny, czy instytucja spełnia następujące wymogi:

a) instytucja utworzyła odrębną jednostkę, która jest odpowiedzialna za ogólne zarządzanie ryzykiem w instytucji i zabezpieczanie ryzyka związanego z CVA;

b) w odniesieniu do każdego określonego kontrahenta instytucja opracowała regulacyjny model CVA do obliczania CVA dla tego kontrahenta zgodnie z art. 383a;

c) w odniesieniu do każdego danego kontrahenta instytucja jest w stanie co najmniej raz w miesiącu obliczyć wskaźniki wrażliwości jego CVA na odnośne czynniki ryzyka określone zgodnie z art. 383b;

d) w odniesieniu do wszystkich pozycji w uznanych zabezpieczeniach uwzględnionych zgodnie z art. 386 do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA przy zastosowaniu metody standardowej instytucja jest w stanie co najmniej raz w miesiącu obliczyć wskaźniki wrażliwości tych pozycji na odnośne czynniki ryzyka określone zgodnie z art. 383b;

▼M17

e) instytucja ustanowiła jednostkę do spraw kontroli ryzyka, która jest niezależna od jednostek handlowych i od jednostki, o której mowa w lit. a), i podlega bezpośrednio organowi zarządzającemu; ta jednostka do spraw kontroli ryzyka jest odpowiedzialna za opracowanie i wdrożenie metody standardowej oraz sporządza i analizuje comiesięczne sprawozdania dotyczące wyników tej metody; ponadto jednostka do spraw kontroli ryzyka ocenia adekwatność przyjętych przez instytucję limitów dotyczących działalności handlowej i uwzględnia wyniki tej oceny w swoich comiesięcznych sprawozdaniach; jednostka do spraw kontroli ryzyka dysponuje wystarczającą liczbą pracowników wykwalifikowanych w stopniu odpowiednim do realizacji jej zadania.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) niniejszego ustępu wskaźnik wrażliwości CVA kontrahenta na czynnik ryzyka oznacza względną zmianę wartości tej CVA będącą wynikiem zmiany wartości jednego z istotnych czynników ryzyka tej CVA obliczaną przy użyciu regulacyjnego modelu CVA instytucji zgodnie z art. 383i oraz 383j.

Do celów akapitu pierwszego lit. d) niniejszego ustępu wskaźnik wrażliwości pozycji w uznanym zabezpieczeniu na czynnik ryzyka oznacza względną zmianę wartości tej pozycji będącą wynikiem zmiany wartości jednego z istotnych czynników ryzyka tej pozycji obliczaną przy użyciu stosowanego przez instytucję modelu wyceny zgodnie z art. 383i oraz 383j.

2. Do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA stosuje się następujące definicje:

1) „klasa ryzyka” oznacza dowolną z następujących kategorii:

   a) ryzyko stopy procentowej;

   b) ryzyko spreadu kredytowego kontrahenta;

   c) ryzyko referencyjnego spreadu kredytowego;

   d) ryzyko cen akcji;

   e) ryzyko cen towarów;

   f) ryzyko walutowe;

2) „portfel CVA” oznacza portfel, na który składają się zagregowana CVA i uznane zabezpieczenia, o których mowa w ust. 1 lit. d);

3) „zagregowana CVA” oznacza sumę CVA obliczonych przy użyciu regulacyjnego modelu CVA w odniesieniu do kontrahentów, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy.

3. Instytucje określają wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA przy zastosowaniu metody standardowej jako sumę poniższych wymogów w zakresie funduszy własnych obliczonych zgodnie z art. 383b:

a) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta ujmujących ryzyko zmiany portfela CVA instytucji w wyniku zmian odnośnych czynników ryzyka niezwiązanych ze zmiennością;

▼M17

b) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka vega ujmujących ryzyko zmiany portfela CVA instytucji w wyniku zmian odnośnych czynników ryzyka związanych ze zmiennością.

Artykuł 383a

Regulacyjny model CVA

1. Regulacyjny model CVA stosowany do obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z art. 383 musi być oparty na solidnych założeniach, wdrażany w sposób rzetelny oraz musi spełniać wszystkie poniższe wymogi:

a) regulacyjny model CVA daje możliwość modelowania CVA danego kontrahenta z uwzględnieniem, w stosownych przypadkach, umowy o kompensowaniu i umowy o dostarczenie zabezpieczenia na poziomie pakietu kompensowania zgodnie z niniejszym artykułem;

b) instytucja szacuje wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania przez kontrahenta na podstawie spreadów kredytowych kontrahenta i oczekiwanej straty z tytułu niewykonania zobowiązania ustalonej dla tego kontrahenta zgodnie z konsensusem rynkowym;

c) oczekiwana strata z tytułu niewykonania zobowiązania, o której mowa w lit. a), jest taka sama jak oczekiwana strata z tytułu niewykonania zobowiązania ustalona zgodnie z konsensusem rynkowym, o której mowa w lit. b), chyba że instytucja może wykazać, że stopień uprzywilejowania portfela transakcji z tym kontrahentem różni się od stopnia uprzywilejowania uprzywilejowanych niezabezpieczonych obligacji wyemitowanych przez tego kontrahenta;

d) w dowolnej chwili w przyszłości symulowana zdyskontowana przyszła ekspozycja z tytułu portfela transakcji z kontrahentem będzie obliczana za pomocą modelu ekspozycji poprzez przeszacowanie wszystkich transakcji w tym portfelu na podstawie symulowanych łącznych zmian czynników ryzyka rynkowego, które są istotne dla tych transakcji, z wykorzystaniem odpowiedniej liczby scenariuszy oraz poprzez dyskontowanie cen do dnia obliczeń przy użyciu stóp procentowych wolnych od ryzyka;

e) regulacyjny model CVA zapewnia możliwość modelowania znaczącej zależności między symulowaną zdyskontowaną przyszłą ekspozycją portfela transakcji a spreadami kredytowymi kontrahenta;

f) w przypadku gdy transakcje zaliczane do portfela są objęte pakietem kompensowania podlegającym umowie o dostarczenie zabezpieczenia i bieżącej wycenie rynkowej, zabezpieczenie przekazane i otrzymane w ramach tej umowy uznaje się za czynnik ograniczający ryzyko w symulowanej zdyskontowanej przyszłej ekspozycji, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

   (i) instytucja określa okres ryzyka w związku z uzupełnieniem zabezpieczenia istotny dla tego pakietu kompensowania zgodnie z wymogami ustanowionymi w art. 285 ust. 2 i 5 oraz odzwierciedla ten okres ryzyka przy obliczaniu symulowanej zdyskontowanej przyszłej ekspozycji;

   (ii) wszystkie mające zastosowanie elementy umowy o dostarczenie zabezpieczenia, w tym częstotliwość wezwań do uzupełnienia depozytu zabezpieczającego, rodzaj zabezpieczenia uznanego na podstawie umowy, kwoty progowe, minimalne kwoty transferu, kwoty niezależne i początkowe depozyty zabezpieczające zarówno w przypadku instytucji, jak i kontrahenta, są odpowiednio odzwierciedlone przy obliczaniu symulowanej zdyskontowanej przyszłej ekspozycji;

▼M17

(iii) instytucja ustanowiła jednostkę do spraw zarządzania zabezpieczeniami, która spełnia wymogi art. 287, w odniesieniu do wszystkich zabezpieczeń uznanych do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA przy zastosowaniu metody standardowej.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) CVA ma znak dodatni i oblicza się ją jako funkcję właściwej dla kontrahenta oczekiwanej straty z tytułu niewykonania zobowiązania, odpowiedniego zbioru wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania przez kontrahenta w momentach w przyszłości oraz odpowiedniego zbioru symulowanych zdyskontowanych przyszłych ekspozycji portfela transakcji z tym kontrahentem istniejących w momentach w przyszłości w okresie do upływu terminu zapadalności najdłuższej transakcji w tym portfelu.

Do celów wykazania, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. c), zabezpieczenie otrzymane od kontrahenta nie zmienia stopnia uprzywilejowania ekspozycji.

Do celów akapitu pierwszego lit. f) ppkt (iii) niniejszego ustępu, jeżeli instytucja ustanowiła już jednostkę do spraw zarządzania zabezpieczeniami na potrzeby stosowania metody modeli wewnętrznych, o której mowa w art. 283, instytucja nie jest zobowiązana do ustanowienia dodatkowej jednostki do spraw zarządzania zabezpieczeniami, o ile instytucja ta wykaże przed swoim właściwym organem, że jednostka taka spełnia wymogi określone w art. 287 w odniesieniu do zabezpieczeń uznanych do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA przy zastosowaniu metody standardowej.

2. Do celów ust. 1 lit. b), jeżeli spready swapu ryzyka kredytowego kontrahenta można zaobserwować na rynku, instytucja stosuje te spready. Jeżeli takie spready swapu ryzyka kredytowego nie są dostępne, instytucja stosuje jedno z następujących:

a) spready kredytowe z innych instrumentów wyemitowanych przez danego kontrahenta, odzwierciedlające obecne warunki rynkowe;

b) wskaźniki zastępcze spreadów, które są odpowiednie z punktu widzenia ratingu, branży i regionu działalności kontrahenta.

3. Instytucja korzystająca z regulacyjnego modelu CVA musi spełniać wszystkie poniższe wymogi jakościowe:

a) model ekspozycji, o którym mowa w ust. 1, jest częścią wewnętrznego systemu zarządzania ryzykiem związanym z CVA stosowanego przez instytucję, który obejmuje rozpoznawanie, pomiar, zarządzanie, zatwierdzanie i sprawozdawczość wewnętrzną w zakresie CVA i ryzyka związanego z CVA do celów rachunkowości;

b) w instytucji istnieje proces mający na celu zapewnienie zgodności z udokumentowanym zbiorem wewnętrznych zasad, mechanizmów kontroli, oceny wyników modeli i procedur dotyczących modelu ekspozycji, o którym mowa w ust. 1;

c) instytucja posiada niezależną jednostkę do spraw walidacji, która odpowiada za skuteczną wstępną i bieżącą walidację modelu ekspozycji, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu; jednostka ta jest niezależna od jednostek ds. kredytów gospodarczych i od jednostek handlowych, w tym od jednostki, o której mowa w art. 383 ust. 1 lit. a), i podlega bezpośrednio kadrze kierowniczej wyższego szczebla; dysponuje ona wystarczającą liczbą pracowników wykwalifikowanych w stopniu odpowiednim do realizacji tego celu;

▼M17

d) kadra kierownicza wyższego szczebla jest aktywnie zaangażowana w proces kontroli ryzyka i uznaje kontrolę ryzyka związanego z CVA za istotny aspekt działalności, na który należy przeznaczyć odpowiednie zasoby;

e) instytucja dokumentuje proces wstępnej i bieżącej walidacji modelu ekspozycji, o którym mowa w ust. 1, na poziomie szczegółowości, który umożliwiłby osobie trzeciej zrozumienie sposobu działania modeli, ich ograniczeń i głównych założeń oraz odtworzenie analizy; w dokumentacji tej określa się minimalną częstotliwość, z jaką będzie przeprowadzana bieżąca walidacja, a także inne okoliczności – takie jak nagła zmiana zachowań rynkowych – w których musi być przeprowadzona dodatkowa walidacja; opisuje się w niej sposób przeprowadzania walidacji w odniesieniu do przepływów danych i portfeli, stosowane analizy oraz sposób konstruowania reprezentatywnych portfeli kontrahentów;

f) modele wyceny wykorzystywane w modelu ekspozycji, o którym mowa w ust. 1, w odniesieniu do danego scenariusza symulowanych czynników ryzyka rynkowego testuje się w ramach procesu wstępnej i bieżącej walidacji modelu względem odpowiednich, niezależnych poziomów odniesienia dotyczących szerokiego zakresu sytuacji rynkowych; modele wyceny opcji uwzględniają nieliniowy charakter wartości opcji w odniesieniu do czynników ryzyka rynkowego;

g) instytucja regularnie przeprowadza niezależny przegląd swojego wewnętrznego systemu zarządzania ryzykiem związanym z CVA, o którym mowa w lit. a) niniejszego ustępu, w ramach własnego procesu kontroli wewnętrznej; przegląd ten obejmuje działania zarówno jednostki, o której mowa w art. 383 ust. 1 lit. a), jak i niezależnej jednostki do spraw walidacji, o której mowa w lit. c) niniejszego ustępu;

h) regulacyjny model CVA stosowany przez instytucję do obliczania symulowanej zdyskontowanej przyszłej ekspozycji, o której mowa w ust. 1, uwzględnia warunki i specyfikacje transakcji oraz umowy o dostarczenie zabezpieczenia w sposób terminowy, kompletny i ostrożny; warunki i specyfikacje przechowywane są w bezpiecznej bazie danych, która podlega formalnej i okresowej kontroli; przekazywanie danych o warunkach i specyfikacjach transakcji oraz umowach o dostarczenie zabezpieczenia w odniesieniu do modelu ekspozycji również podlega kontroli wewnętrznej oraz istnieją formalne procesy dokonywania uzgodnień między modelem wewnętrznym a systemami danych źródłowych w celu sprawdzania na bieżąco, czy warunki i specyfikacje transakcji oraz umowy o dostarczenie zabezpieczenia są uwzględniane w systemie ekspozycji w sposób prawidłowy lub przynajmniej ostrożny;

i) bieżące i historyczne rynkowe parametry wejściowe wykorzystywane w modelu stosowanym przez instytucję do obliczania symulowanej zdyskontowanej przyszłej ekspozycji, o której mowa w ust. 1, są pozyskiwane niezależnie od linii biznesowych, a także wprowadzane do tego modelu w sposób terminowy i kompletny oraz przechowywane w bezpiecznej bazie danych, która podlega formalnej i okresowej kontroli; instytucja posiada odpowiednio opracowany proces zapewniania rzetelności danych na potrzeby postępowania z niewłaściwymi obserwacjami danych; jeżeli model opiera się na zastępczych danych rynkowych, instytucja opracowuje wewnętrzne zasady określania odpowiednich danych zastępczych i na bieżąco wykazuje w sposób empiryczny, że dane zastępcze w sposób ostrożny odzwierciedlają ryzyko bazowe;

▼M17

j) model ekspozycji, o którym mowa w ust. 1, uwzględnia informacje specyficzne dla danej transakcji oraz informacje umowne niezbędne, by zagregować ekspozycje na poziomie pakietu kompensowania; instytucja sprawdza, czy w ramach modelu transakcje są przypisane właściwemu pakietowi kompensowania.

Do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA, model ekspozycji, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, może mieć różne specyfikacje i założenia umożliwiające spełnienie wszystkich wymogów określonych w art. 383a, z tym że rynkowe parametry wejściowe i uznawanie kompensowania muszą pozostać takie same jak te wykorzystywane do celów rachunkowości.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) sposobu, w jaki wskaźniki zastępcze spreadów, o których mowa w ust. 2 lit. b), mają być ustalane przez instytucję do celów obliczania wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania;

b) dalszych elementów technicznych, które instytucje mają brać pod uwagę przy obliczaniu właściwej dla kontrahenta oczekiwanej straty z tytułu niewykonania zobowiązania, wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania przez kontrahenta oraz symulowanej zdyskontowanej przyszłej ekspozycji portfela transakcji z tym kontrahentem oraz CVA, o których mowa w ust. 1;

c) jakie inne instrumenty, o których mowa w ust. 2 lit. a), są właściwe do celów oszacowania wartości prawdopodobieństwa niewykonania zobowiązania przez kontrahenta oraz sposobu, w jaki instytucje mają dokonywać takiego oszacowania.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2027 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) warunków oceny istotności rozszerzeń i zmian stosowania metody standardowej, o której mowa w art. 383 ust. 3;

b) metody oceny, według której właściwe organy mają sprawdzać przestrzeganie przez instytucje wymogów określonych w art. 383 i 383a.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2028 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M17

Artykuł 383b

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta i ryzyka vega

1. Instytucje stosują czynniki ryzyka delta i czynniki ryzyka vega opisane w art. 383c–383h oraz proces przewidziany w ust. 2–8 niniejszego artykułu do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta i ryzyka vega.

2. Dla każdej klasy ryzyka, o której mowa w art. 383 ust. 2, wskaźnik wrażliwości zagregowanych CVA i wskaźnik wrażliwości wszystkich pozycji w uznanych zabezpieczeniach objętych wymogami w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta lub ryzyka vega dla wszystkich mających zastosowanie czynników ryzyka delta lub czynników ryzyka vega wchodzących w zakres tej klasy ryzyka oblicza się, stosując odpowiednie wzory określone w art. 383i i art. 383j. Jeżeli wartość danego instrumentu zależy od kilku czynników ryzyka, wskaźnik wrażliwości ustala się odrębnie dla każdego czynnika ryzyka.

W celu obliczenia wskaźnika wrażliwości na ryzyko vega zagregowanych CVA uwzględnia się wskaźniki wrażliwości zarówno na zmienności stosowane w modelu ekspozycji do symulacji czynników ryzyka, jak i na zmienności wykorzystywane do przeszacowania ujętych w portfelu transakcji związanych z opcjami przeprowadzanych z kontrahentem.

Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu i pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwego organu instytucja może korzystać z alternatywnych definicji wskaźników wrażliwości na ryzyko delta i ryzyko vega przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu pozycji portfela handlowego zgodnie z niniejszym rozdziałem, o ile instytucja ta spełnia wszystkie poniższe warunki:

a) te alternatywne definicje są wykorzystywane do celów wewnętrznego zarządzania ryzykiem lub opracowywania przeznaczonych dla kadry kierowniczej wyższego szczebla sprawozdań na temat zysków i strat przez niezależną jednostkę do spraw kontroli ryzyka działającą w ramach instytucji;

b) instytucja wykazuje, że te alternatywne definicje są bardziej odpowiednie do ujęcia wskaźników wrażliwości pozycji niż wzory określone w art. 383i i 383j oraz że wynikające stąd wskaźniki wrażliwości na ryzyko delta i ryzyko vega nie różnią się w istotnym stopniu od wskaźników uzyskanych w wyniku zastosowania wzorów określonych, odpowiednio, w art. 383i oraz 383j.

3. Jeżeli uznane zabezpieczenie jest instrumentem indeksowym, instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości tego uznanego zabezpieczenia na wszystkie istotne czynniki ryzyka, stosując przesunięcie jednego z istotnych czynników ryzyka do każdego składnika indeksu.

4. Instytucja może wprowadzić dodatkowe czynniki ryzyka odpowiadające kwalifikowanym instrumentom indeksowym w odniesieniu do następujących klas ryzyka:

a) ryzyko spreadu kredytowego kontrahenta;

b) ryzyko referencyjnego spreadu kredytowego; oraz

c) ryzyko cen akcji.

Do celów ryzyka delta instrument indeksowy uznaje się za kwalifikowany, jeżeli spełnia on warunki określone w art. 325i. Na potrzeby ryzyka vega wszystkie instrumenty indeksowe uznaje się za kwalifikowane.

▼**M17**

Instytucja oblicza wskaźniki wrażliwości CVA i uznanych zabezpieczeń na czynniki ryzyka związanego z indeksem kwalifikowanym obok wskaźników wrażliwości na czynniki ryzyka niezwiązanego z indeksem.

Instytucja oblicza wskaźniki wrażliwości na ryzyko delta i ryzyko vega w odniesieniu do czynnika ryzyka związanego z indeksem kwalifikowanym jako pojedynczy wskaźnik wrażliwości na bazowy indeks kwalifikowany. Jeżeli 75 % składników indeksu kwalifikowanego przyporządkowano do tego samego sektora, jak określono w art. 383p, 383s i 383v, instytucja przyporządkowuje indeks kwalifikowany do tego samego sektora. W przeciwnym przypadku instytucja przyporządkowuje wskaźnik wrażliwości do mającego zastosowanie koszyka indeksów kwalifikowanych.

5. Ważone wskaźniki wrażliwości zagregowanej CVA i wartości rynkowej wszystkich uznanych zabezpieczeń na każdy czynnik ryzyka oblicza się, mnożąc odpowiednie wskaźniki wrażliwości netto przez odpowiadającą im wagę ryzyka, zgodnie z następującymi wzorami:

$$WS_k^{CVA} = RW_k \cdot S_k^{CVA}$$

$$WS_k^{hedges} = RW_k \cdot S_k^{hedges}$$

gdzie:

k = indeks oznaczający czynnik ryzyka k;

WS_k^{CVA} = ważony wskaźnik wrażliwości zagregowanej CVA na czynnik ryzyka k;

RW_k = waga ryzyka mająca zastosowanie do czynnika ryzyka k;

S_k^{CVA} = wskaźnik wrażliwości netto zagregowanej CVA na czynnik ryzyka k;

WS_k^{hedges} = ważony wskaźnik wrażliwości wartości rynkowej wszystkich uznanych zabezpieczeń w portfelu CVA na czynnik ryzyka k;

S_k^{hedges} = wskaźnik wrażliwości netto wartości rynkowej wszystkich uznanych zabezpieczeń w portfelu CVA na czynnik ryzyka k.

6. Instytucje obliczają ważony wskaźnik wrażliwości netto WS_k portfela CVA na czynnik ryzyka k według następującego wzoru:

$$WS_k = WS_k^{CVA} - WS_k^{hedges}$$

7. Ważone wskaźniki wrażliwości netto w ramach tego samego koszyka sumuje się zgodnie z następującym wzorem, korzystając z odpowiednich korelacji ρ_{kl} dla ważonych wskaźników wrażliwości w ramach tego samego koszyka przewidzianych w art. 383l, 383t i 383q, w wyniku czego uzyskuje się wskaźnik wrażliwości określonego koszyka K_b:

▼**M17**

$$K_b = \sqrt{\sum_{k \epsilon b} WS_k^2 + \sum_{k \epsilon b} \sum_{l \epsilon b, k \neq l} \rho_{kl} WS_k WS_l + R \cdot \sum_{k \epsilon b} \left(\left(WS_k^{hedges} \right)^2 \right)}$$

gdzie:

K_b = wskaźnik wrażliwości określonego koszyka w przypadku koszyka b;

WS_k = ważone wskaźniki wrażliwości netto;

ρ_{kl} = odpowiednie parametry korelacji zachodzącej wewnątrz koszyka;

R = parametr ograniczający skuteczność zabezpieczenia wynoszący 0,01.

8. Wskaźnik wrażliwości określonego koszyka oblicza się zgodnie z ust. 5, 6 i 7 niniejszego artykułu dla każdego koszyka w ramach danej klasy ryzyka. Po obliczeniu wskaźnika wrażliwości określonego koszyka dla wszystkich koszyków sumuje się ważone wskaźniki wrażliwości dla wszystkich czynników ryzyka we wszystkich koszykach zgodnie z poniższym wzorem, stosując odpowiednie korelacje γ_{bc} dla ważonych wskaźników wrażliwości w poszczególnych koszykach określone w art. 383l, 383o, 383r, 383u, 383w oraz 383z, w wyniku czego uzyskuje się wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta lub ryzyka vega dla określonej klasy ryzyka:

z tytu[3]u ryzyka delta lub ryzyka vega $dla\ określonej\ klasy\ ryzyka$

$$= m_{CVA} \sqrt{\sum_b K_b^2 + \sum_b \sum_{b \neq c} \gamma_{bc} S_b S_c}$$

gdzie:

m_{CVA} = mnożnik równy 1; właściwy organ może zwiększyć wartość m_{CVA}, jeśli regulacyjny model CVA instytucji wykazuje braki uniemożliwiające dokonanie właściwego pomiaru wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA;

K_b = wskaźnik wrażliwości określonego koszyka w przypadku koszyka b;

γ_{bc} = parametr korelacji między koszykami b i c;

$S_b = max\left\{-K_b; min\left(\sum_{k \epsilon b} WS_k ; K_b\right)\right\}$ dla wszystkich czynników ryzyka w koszyku b;

$S_c = max\left\{-K_c; min\left(\sum_{k \epsilon c} WS_k ; K_c\right)\right\}$ dla wszystkich czynników ryzyka w koszyku c.

Artykuł 383c

Czynniki ryzyka stopy procentowej

1. W odniesieniu do wszystkich czynników ryzyka delta stopy procentowej, z uwzględnieniem ryzyka stopy inflacji, dla każdej waluty stosuje się jeden koszyk, w którym uwzględnia się różne rodzaje czynników ryzyka.

▼M17

Czynniki ryzyka delta stopy procentowej mające zastosowanie do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na stopę procentową odpowiadają stopom wolnym od ryzyka wyznaczonym w odniesieniu do danej waluty dla każdego z następujących terminów zapadalności: 1 rok, 2 lata, 5 lat, 10 lat i 30 lat.

Czynniki ryzyka delta stopy procentowej mające zastosowanie do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na stopę inflacji odpowiadają stopom inflacji wyznaczonym w odniesieniu do danej waluty dla każdego z następujących terminów zapadalności: 1 rok, 2 lata, 5 lat, 10 lat i 30 lat.

2. Walutami, w odniesieniu do których instytucja stosuje czynniki ryzyka delta stopy procentowej zgodnie z ust. 1, są: euro, korona szwedzka, dolar australijski, dolar kanadyjski, funt brytyjski, jen japoński i dolar amerykański, waluta sprawozdawcza instytucji oraz waluta państwa członkowskiego uczestniczącego w ERM II.

3. W przypadku walut niewymienionych w ust. 2 czynnikami ryzyka delta stopy procentowej są: bezwzględna zmiana stopy inflacji oraz równoległe przesunięcie całej krzywej wolnej od ryzyka dla danej waluty.

4. Instytucje otrzymują stopy wolne od ryzyka dla poszczególnych walut z instrumentów rynku pieniężnego ujętych w ich portfelu handlowym posiadających najmniejsze ryzyko kredytowe, w tym jednodniowych transakcji swap na rynku międzybankowym.

5. Jeżeli instytucje nie mogą zastosować metody, o której mowa w ust. 4, stopy wolne od ryzyka opierają się na co najmniej jednej krzywej swapu bazującej na danych rynkowych, którą instytucje wykorzystują do wyceny pozycji według wartości rynkowej, takich jak krzywe swapu międzybankowej stopy procentowej.

Jeżeli dane na krzywych swapu bazujących na danych rynkowych, o których to krzywych mowa w akapicie pierwszym, są niewystarczające, stopy wolne od ryzyka można wyprowadzić z najwłaściwszej krzywej rentowności obligacji skarbowej dla danej waluty.

6. Czynnikiem ryzyka vega stopy procentowej mającym zastosowanie do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na zmienność stóp procentowych są wszystkie zmienności stóp procentowych wszystkich okresów dla danej waluty. Czynnikiem ryzyka vega stopy inflacji mającym zastosowanie do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na zmienność stopy inflacji są wszystkie zmienności stopy inflacji wszystkich okresów dla danej waluty. Dla każdej waluty obliczana jest jedna wrażliwość netto na stopę procentową i jedna wrażliwość netto na stopę inflacji.

Artykuł 383d

Czynniki ryzyka walutowego

1. Czynnikami ryzyka walutowego delta, które mają stosować instytucje w odniesieniu do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na natychmiastowe kursy wymiany, są natychmiastowe kursy wymiany między walutą, w której instrument jest denominowany, a walutą sprawozdawczą instytucji lub walutą bazową instytucji, w przypadku gdy instytucja stosuje walutę bazową zgodnie z art. 325q ust. 7. Dla każdej pary walutowej istnieje jeden koszyk zawierający pojedynczy czynnik ryzyka i pojedynczy wskaźnik wrażliwości netto.

▼M17

2. Czynnikami ryzyka walutowego vega, które mają stosować instytucje w odniesieniu do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na zmienność kursu wymiany, są zmienności implikowane kursów wymiany między parami walutowymi, o których mowa w ust. 1. Dla wszystkich walut i terminów zapadalności istnieje jeden koszyk zawierający wszystkie czynniki ryzyka walutowego vega i pojedynczy wskaźnik wrażliwości netto.

3. Od instytucji nie wymaga się dokonywania rozróżnienia wariantów waluty funkcjonujących na rynku wewnętrznym (ang. onshore) i zewnętrznym (ang. offshore) w odniesieniu do czynników ryzyka walutowego delta i vega.

Artykuł 383e

Czynniki ryzyka spreadu kredytowego kontrahenta

1. Czynnikami ryzyka delta spreadu kredytowego kontrahenta mającymi zastosowanie do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na spread kredytowy kontrahenta są spready kredytowe poszczególnych kontrahentów oraz nazwy referencyjne i indeksy kwalifikowane dla następujących terminów zapadalności: 0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat i 10 lat.

2. Klasa ryzyka spreadu kredytowego kontrahenta nie podlega wymogom w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka vega.

Artykuł 383f

Czynniki ryzyka referencyjnego spreadu kredytowego

1. Czynnikami ryzyka delta referencyjnego spreadu kredytowego mającymi zastosowanie do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na referencyjny spread kredytowy są spready kredytowe wszystkich terminów zapadalności dla wszystkich nazw referencyjnych w danym koszyku. Dla każdego koszyka oblicza się jeden wskaźnik wrażliwości netto.

2. Czynnikami ryzyka vega referencyjnego spreadu kredytowego mającymi zastosowanie do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na zmienność referencyjnego spreadu kredytowego są zmienności spreadów kredytowych wszystkich okresów zapadalności dla wszystkich nazw referencyjnych w danym koszyku. Dla każdego koszyka oblicza się jeden wskaźnik wrażliwości netto.

Artykuł 383g

Czynniki ryzyka cen akcji

1. Koszykami dla wszystkich czynników ryzyka cen akcji są koszyki, o których mowa w art. 383t.

2. Czynnikami ryzyka delta cen akcji, które instytucje mają stosować do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na ceny kasowe akcji, są ceny kasowe wszystkich akcji przyporządkowanych do tego samego koszyka, o którym mowa w ust. 1. Dla każdego koszyka oblicza się jeden wskaźnik wrażliwości netto.

3. Czynnikami ryzyka vega cen akcji, które instytucje mają stosować do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na zmienność cen akcji, są implikowane zmienności wszystkich akcji przyporządkowanych do tego samego koszyka, o którym mowa w ust. 1. Dla każdego koszyka oblicza się jeden wskaźnik wrażliwości netto.

▼M17

Artykuł 383h

Czynniki ryzyka cen towarów

1. Koszykami dla wszystkich czynników ryzyka cen towarów są koszyki sektorowe, o których mowa w art. 383x.

2. Czynnikami ryzyka delta cen towarów, które instytucje mają stosować do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na ceny kasowe towarów, są ceny kasowe wszystkich towarów przyporządkowanych do tego samego koszyka sektorowego, o którym mowa w ust. 1. Dla każdego koszyka sektorowego oblicza się jeden wskaźnik wrażliwości netto.

3. Czynnikami ryzyka vega cen towarów, które instytucje mają stosować do instrumentów w portfelu CVA wrażliwych na zmienność cen towarów, są implikowane zmienności wszystkich towarów przyporządkowanych do tego samego koszyka sektorowego, o którym mowa w ust. 1. Dla każdego koszyka sektorowego oblicza się jeden wskaźnik wrażliwości netto.

Artykuł 383i

Wskaźniki wrażliwości na ryzyko delta

1. Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości delta obejmujące czynniki ryzyka stopy procentowej w następujący sposób:

a) wskaźniki wrażliwości delta zagregowanej CVA na czynniki ryzyka obejmujące stopy wolne od ryzyka, jak również uznanego zabezpieczenia na te czynniki ryzyka oblicza się w następujący sposób:

$$S_{r_{kt}}^{CVA} = \frac{V_{CVA}(r_{kt} + 0{,}0001, x, y \ldots) - V_{CVA}(r_{kt}, x, y \ldots)}{0{,}0001}$$

$$S_{r_{kt}}^{hedge_i} = \frac{V_i(r_{kt} + 0{,}0001, w, z \ldots) - V_i(r_{kt}, w, z \ldots)}{0{,}0001}$$

gdzie:

$S_{r_{kt}}^{CVA}$ = wskaźniki wrażliwości zagregowanej CVA na czynnik ryzyka stopy wolnej od ryzyka;

r_{kt} = wartość czynnika ryzyka stopy wolnej od ryzyka k o terminie zapadalności t;

V_{CVA} = zagregowana CVA obliczona za pomocą regulacyjnego modelu CVA;

x,y = czynniki ryzyka inne niż r_{kt} w V_{CVA};

$S_{r_{kt}}^{hedge_i}$ = wskaźniki wrażliwości uznanego zabezpieczenia i na czynnik ryzyka stopy wolnej od ryzyka;

V_i = funkcja wyceny uznanego zabezpieczenia i;

w,z = czynniki ryzyka inne niż r_{kt} w funkcji wyceny V_i.

▼**M17**

b) wskaźniki wrażliwości delta na czynniki ryzyka obejmujące stopy inflacji, jak również uznanego zabezpieczenia na te czynniki ryzyka oblicza się w następujący sposób:

$$S_{infl_{kt}}^{CVA} = \frac{V_{CVA}(infl_{kt} + 0{,}0001, x, y \ldots) - V_{CVA}(infl_{kt}, x, y \ldots)}{0{,}0001}$$

$$S_{infl_{kt}}^{hedge_i} = \frac{V_i(infl_{kt} + 0{,}0001, w, z \ldots) - V_i(infl_{kt}, w, z \ldots)}{0{,}0001}$$

gdzie:

$S_{infl_{kt}}^{CVA}$ = wskaźniki wrażliwości zagregowanej CVA na czynnik ryzyka stopy inflacji;

$infl_{kt}$ = wartość czynnika ryzyka stopy inflacji k o terminie zapadalności t;

V_{CVA} = zagregowana CVA obliczona za pomocą regulacyjnego modelu CVA;

x,y = czynniki ryzyka inne niż $infl_{kt}$ w V_{CVA};

$S_{infl_{kt}}^{hedge_i}$ = wskaźniki wrażliwości uznanego zabezpieczenia i na czynnik ryzyka stopy inflacji;

V_i = funkcja wyceny uznanego zabezpieczenia i;

w,z = czynniki ryzyka inne niż $infl_{kt}$ w funkcji wyceny V_i.

2. Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości delta zagregowanej CVA na czynniki ryzyka obejmujące natychmiastowe kursy wymiany, jak również wskaźniki wrażliwości delta uznanego instrumentu zabezpieczającego na te czynniki ryzyka w następujący sposób:

$$S_{FX_k}^{CVA} = \frac{V_{CVA}(FX_k \cdot 1{,}01, x, y \ldots) - V_{CVA}(FX_k, x, y \ldots)}{0{,}01}$$

$$S_{FX_k}^{hedge_i} = \frac{V_i(FX_k \cdot 1{,}01, w, z \ldots) - V_i(FX_k, w, z \ldots)}{0{,}01}$$

gdzie:

$S_{FX_k}^{CVA}$ = wskaźniki wrażliwości zagregowanej CVA na czynnik ryzyka natychmiastowego kursu wymiany;

FX_k = wartość czynnika ryzyka natychmiastowego kursu wymiany k;

V_{CVA} = zagregowana CVA obliczona za pomocą regulacyjnego modelu CVA;

x,y = czynniki ryzyka inne niż FX_k w V_{CVA};

▼**M17**

$S_{FX_k}^{hedge_i}$ = wskaźniki wrażliwości uznanego zabezpieczenia i na czynnik ryzyka natychmiastowego kursu wymiany;

V_i = funkcja wyceny uznanego zabezpieczenia i;

w,z = czynniki ryzyka inne niż FX_k w funkcji wyceny V_i.

3. Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości delta zagregowanej CVA na czynniki ryzyka obejmujące stopy spreadu kredytowego kontrahenta, jak również wskaźniki wrażliwości delta uznanego instrumentu zabezpieczającego na te czynniki ryzyka w następujący sposób:

$$S_{ccs_{kt}}^{CVA} = \frac{V_{CVA}(ccs_{kt} + 0{,}0001, x, y \ldots) - V_{CVA}(ccs_{kt}, x, y \ldots)}{0{,}0001}$$

$$S_{ccs_{kt}}^{hedge_i} = \frac{V_i(ccs_{kt} + 0{,}0001, w, z \ldots) - V_i(ccs_{kt}, w, z \ldots)}{0{,}0001}$$

gdzie:

$S_{ccs_{kt}}^{CVA}$ = wskaźniki wrażliwości zagregowanej CVA na czynnik ryzyka stopy spreadu kredytowego kontrahenta;

ccs_{kt} = wartość czynnika ryzyka stopy spreadu kredytowego kontrahenta k w terminie zapadalności t;

V_{CVA} = zagregowana CVA obliczona za pomocą regulacyjnego modelu CVA;

x,y = czynniki ryzyka inne niż ccs_{kt} *w* V_{CVA};

$S_{ccs_{kt}}^{hedge_i}$ = wskaźniki wrażliwości uznanego zabezpieczenia i na czynnik ryzyka stopy spreadu kredytowego kontrahenta;

V_i = funkcja wyceny uznanego zabezpieczenia i;

w,z = czynniki ryzyka inne niż ccs_{kt} w funkcji wyceny V_i.

4. Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości delta zagregowanej CVA na czynniki ryzyka obejmujące stopy referencyjnego spreadu kredytowego, jak również wskaźniki wrażliwości delta uznanego instrumentu zabezpieczającego na te czynniki ryzyka w następujący sposób:

$$S_{rcs_{kt}}^{CVA} = \frac{V_{CVA}(rcs_{kt} + 0{,}0001, x, y \ldots) - V_{CVA}(rcs_{kt}, x, y \ldots)}{0{,}0001}$$

$$S_{rcs_{kt}}^{hedge_i} = \frac{V_i(rcs_{kt} + 0{,}0001, w, z \ldots) - V_i(rcs_{kt}, w, z \ldots)}{0{,}0001}$$

gdzie:

$S_{rcs_{kt}}^{CVA}$ = wskaźniki wrażliwości zagregowanej CVA na czynnik ryzyka stopy referencyjnego spreadu kredytowego;

▼**M17**

rcs_{kt} = wartość czynnika ryzyka stopy referencyjnego spreadu kredytowego k w terminie zapadalności t;

V_{CVA} = zagregowana CVA obliczona za pomocą regulacyjnego modelu CVA;

x,y = czynniki ryzyka inne niż ccs_{kt} w V_{CVA} ;

$S_{rcs_{kt}}^{hedge_i}$ = wskaźniki wrażliwości uznanego zabezpieczenia i na czynnik ryzyka stopy referencyjnego spreadu kredytowego;

V_i = funkcja wyceny uznanego zabezpieczenia i;

w,z = czynniki ryzyka inne niż ccs_{kt} w funkcji wyceny V_i.

5. Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości delta zagregowanej CVA na czynniki ryzyka obejmujące ceny kasowe akcji, jak również wskaźniki wrażliwości delta uznanego instrumentu zabezpieczającego na te czynniki ryzyka w następujący sposób:

$$S_{EQ}^{CVA} = \frac{V_{CVA}(EQ \cdot 1{,}01, x, y \ldots) - V_{CVA}(EQ, x, y \ldots)}{0{,}01}$$

$$S_{EQ}^{hedge_i} = \frac{V_i(EQ \cdot 1{,}01, w, z \ldots) - V_i(EQ, w, z \ldots)}{0{,}01}$$

gdzie:

S_{EQ}^{CVA} = wskaźniki wrażliwości zagregowanej CVA na czynnik ryzyka ceny kasowej akcji;

EQ = wartość ceny kasowej akcji;

V_{CVA} = zagregowana CVA obliczona za pomocą regulacyjnego modelu CVA;

x,y = czynniki ryzyka inne niż EQ w V_{CVA};

$S_{EQ}^{hedge_i}$ = wskaźniki wrażliwości uznanego zabezpieczenia i na czynnik ryzyka ceny kasowej akcji;

V_i = funkcja wyceny uznanego zabezpieczenia i;

w,z = czynniki ryzyka inne niż EQ w funkcji wyceny V_i.

6. Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości delta zagregowanej CVA na czynniki ryzyka obejmujące ceny kasowe towarów, jak również wskaźniki wrażliwości delta uznanego instrumentu zabezpieczającego na te czynniki ryzyka w następujący sposób:

▼**M17**

$$S_{CTY}^{CVA} = \frac{V_{CVA}(1{,}01 \cdot CTY, x, y \ldots) - V_{CVA}(CTY, x, y \ldots)}{0{,}01}$$

$$S_{CTY}^{hedge_i} = \frac{V_i(1{,}01 \cdot CTY, w, z \ldots) - V_i(CTY, w, z \ldots)}{0{,}01}$$

gdzie:

S_{CTY}^{CVA} = wskaźniki wrażliwości zagregowanej CVA na czynnik ryzyka ceny kasowej towaru;

CTY = wartość ceny kasowej towaru;

V_{CVA} = zagregowana CVA obliczona za pomocą regulacyjnego modelu CVA;

x,y = czynniki ryzyka inne niż CTY w V_{CVA};

$S_{CTY}^{hedge_i}$ = wskaźniki wrażliwości uznanego zabezpieczenia i na czynnik ryzyka ceny kasowej towaru;

V_i = funkcja wyceny uznanego zabezpieczenia i;

w,z = czynniki ryzyka inne niż CTY w funkcji wyceny V_i.

Artykuł 383j

Wskaźniki wrażliwości na ryzyko vega

Instytucje obliczają wskaźniki wrażliwości vega zagregowanej CVA na czynniki ryzyka obejmujące zmienność implikowaną, jak również wskaźniki wrażliwości vega uznanego instrumentu zabezpieczającego na te czynniki ryzyka w następujący sposób:

$$S_{vol_k}^{CVA} = \frac{V_{CVA}(vol_k \cdot 1{,}01, x, y \ldots) - V_{CVA}(vol_k, x, y \ldots)}{0{,}01}$$

$$S_{vol_k}^{hedge_i} = \frac{V_i(vol_k \cdot 1{,}01, w, z \ldots) - V_i(vol_k, w, z \ldots)}{0{,}01}$$

gdzie:

$S_{vol_k}^{CVA}$ = wskaźniki wrażliwości zagregowanej CVA na czynnik ryzyka zmienności implikowanej;

vol_k = wartość czynnika ryzyka zmienności implikowanej;

V_{CVA} = zagregowana CVA obliczona za pomocą regulacyjnego modelu CVA;

x,y = czynniki ryzyka inne niż vol_k w funkcji wyceny V_{CVA};

▼M17

$S_{vol_k}^{hedge_i}$ = wskaźniki wrażliwości uznanego instrumentu zabezpieczającego i na czynnik ryzyka zmienności implikowanej;

V_i = funkcja wyceny uznanego zabezpieczenia i;

w,z = czynniki ryzyka inne niż vol_k w funkcji wyceny V_i.

Artykuł 383k

Wagi ryzyka w odniesieniu do ryzyka stopy procentowej

1. W przypadku walut, o których mowa w art. 383c ust. 2, wagi ryzyka wskaźników wrażliwości delta stopy wolnej od ryzyka dla każdego koszyka w tabeli 1 są następujące:

Tabela 1

Koszyk	Termin zapadalności	Waga ryzyka
1	1 rok	1,11 %
2	2 lata	0,93 %
3	5 lat	0,74 %
4	10 lat	0,74 %
5	30 lat	0,74 %

2. W przypadku walut innych niż waluty, o których mowa w art. 383c ust. 2, waga ryzyka wskaźników wrażliwości delta stopy wolnej od ryzyka wynosi 1,58 %.

3. W przypadku ryzyka stopy inflacji denominowanego w jednej z walut, o których mowa w art. 383c ust. 2, waga ryzyka wskaźnika wrażliwości delta na ryzyko stopy inflacji wynosi 1,11 %.

4. W przypadku ryzyka stopy inflacji denominowanego w walucie innej niż waluty, o których mowa w art. 383c ust. 2, waga ryzyka wskaźnika wrażliwości delta na ryzyko stopy inflacji wynosi 1,58 %.

5. Wagi ryzyka stosowane do wskaźników wrażliwości na czynniki ryzyka vega stóp procentowych i czynniki ryzyka vega stóp inflacji dla wszystkich walut wynoszą 100 %.

Artykuł 383l

Korelacje zachodzące w obrębie koszyka w odniesieniu do ryzyka stopy procentowej

1. W przypadku walut, o których mowa w art. 383c ust. 2, parametry korelacji, które instytucje stosują do agregacji wskaźników wrażliwości delta stopy wolnej od ryzyka między poszczególnymi koszykami określonymi w art. 383k tabela 1, są następujące:

Tabela 1

Koszyk	1	2	3	4	5
1	100 %	91 %	72 %	55 %	31 %
2		100 %	87 %	72 %	45 %

▼M17

3			100 %	91 %	68 %
4				100 %	83 %
5					100 %

2. Instytucje stosują parametr korelacji wynoszący 40 % w odniesieniu do agregacji wskaźnika wrażliwości na ryzyko delta stopy inflacji oraz wskaźnika wrażliwości delta stopy wolnej od ryzyka denominowanej w tej samej walucie.

3. Instytucje stosują parametr korelacji wynoszący 40 % w odniesieniu do agregacji wskaźnika wrażliwości na czynnik ryzyka vega stopy inflacji oraz wskaźnika wrażliwości na czynnik ryzyka vega stopy procentowej denominowanej w tej samej walucie.

Artykuł 383m

Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka stopy procentowej

Parametr korelacji zachodzących pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka delta i ryzyka vega stopy procentowej ustala się w wysokości 0,5 dla wszystkich par walutowych.

Artykuł 383n

Wagi ryzyka dla ryzyka walutowego

1. Wagi ryzyka dla wszystkich wskaźników wrażliwości delta na czynnik ryzyka walutowego między walutą sprawozdawczą instytucji a inną walutą wynoszą 11 %.

2. Waga ryzyka w przypadku czynników ryzyka walutowego dotyczących par walutowych, w których jedną walutą jest euro, a drugą walutą jest waluta państwa członkowskiego uczestniczącego w ERM II, jest równa jednej z poniższych wartości:

a) wadze ryzyka, o której mowa w ust. 1, podzielonej przez 3;

b) maksymalnym wahaniom w zakresie marginesu wahań formalnie uzgodnionego przez dane państwo członkowskie i EBC, jeśli ten margines wahań jest węższy niż margines wahań określony w ramach ERM II.

3. Niezależnie od ust. 2 waga ryzyka w przypadku czynników ryzyka walutowego dotyczących walut określonych w tym ustępie, które to waluty uczestniczą w ERM II i cechują się formalnie uzgodnionym marginesem wahań węższym niż standardowy margines wynoszący plus lub minus 15 %, równa się maksymalnym procentowym wahaniom w zakresie tego węższego marginesu.

4. Wagi ryzyka dla wszystkich wskaźników wrażliwości vega na czynnik ryzyka walutowego wynoszą 100 %.

Artykuł 383o

Korelacje ryzyka walutowego

1. Jednolity parametr korelacji wynoszący 60 % stosuje się do agregacji wskaźników wrażliwości na czynnik ryzyka walutowego delta pomiędzy koszykami.

▼M17

2. Jednolity parametr korelacji wynoszący 60 % stosuje się do agregacji wskaźników wrażliwości na czynnik ryzyka walutowego vega pomiędzy koszykami.

Artykuł 383p

Wagi ryzyka dla ryzyka spreadu kredytowego kontrahenta

1. Wagi ryzyka dla wskaźników wrażliwości delta na czynniki ryzyka spreadu kredytowego kontrahenta są takie same dla wszystkich terminów zapadalności (0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat) w ramach każdego koszyka w tabeli 1 i są następujące:

Tabela 1

Numer koszyka	Jakość kredytowa	Sektor	Waga ryzyka
1	Wszystkie	Rząd centralny, w tym banki centralne, państw członkowskich	0,5 %
2	Stopień jakości kredytowej 1–3	Rząd centralny, w tym banki centralne, państw trzecich, wielostronne banki rozwoju i organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 117 ust. 2 i art. 118	0,5 %
3		Samorząd regionalny lub władze lokalne oraz podmioty sektora publicznego	1,0 %
4		Podmioty sektora finansowego, w tym instytucje kredytowe zarejestrowane lub utworzone przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, i podmioty udzielające kredytów preferencyjnych	5,0 %
5		Materiały podstawowe, energia, przemysł, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie	3,0 %
6		Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca	3,0 %
7		Technologia, telekomunikacja	2,0 %
8		Ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna, działalność profesjonalna i techniczna	1,5 %
9		Obligacje zabezpieczone emitowane przez instytucje kredytowe mające siedzibę w państwach członkowskich	1,0 %
10	Stopień jakości kredytowej 1	Obligacje zabezpieczone emitowane przez instytucje kredytowe w państwach trzecich	1,5 %
	Stopień jakości kredytowej 2–3		2,5 %
11	Stopień jakości kredytowej 1–3	Inne sektory	5,0 %
12		Indeksy kwalifikowane	1,5 %

▼M17

Numer koszyka	Jakość kredytowa	Sektor	Waga ryzyka
13	Stopień jakości kredytowej 4–6 i bez ratingu	Rząd centralny, w tym banki centralne, państw trzecich, wielostronne banki rozwoju i organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 117 ust. 2 i art. 118	2,0 %
14		Samorząd regionalny lub władze lokalne oraz podmioty sektora publicznego	4,0 %
15		Podmioty sektora finansowego, w tym instytucje kredytowe zarejestrowane lub utworzone przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, i podmioty udzielające kredytów preferencyjnych	12,0 %
16		Materiały podstawowe, energia, przemysł, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie	7,0 %
17		Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca	8,5 %
18		Technologia, telekomunikacja	5,5 %
19		Ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna, działalność profesjonalna i techniczna	5,0 %
20		Inne sektory	12,0 %
21		Indeksy kwalifikowane	5,0 %

Jeżeli dany kontrahent nie posiada ratingu zewnętrznego, instytucje mogą, pod warunkiem uzyskania zgody właściwych organów, przyporządkować rating wewnętrzny do odpowiedniego ratingu zewnętrznego i przypisać wagę ryzyka odpowiadającą *stopniowi* jakości kredytowej 1–3 albo stopniowi jakości kredytowej 4–6. W przeciwnym wypadku stosuje się wagi ryzyka dla ekspozycji bez ratingu.

2. Aby przypisać ekspozycję na ryzyko do danego sektora, instytucje opierają się na klasyfikacji powszechnie stosowanej na rynku w celu grupowania emitentów według sektora. Instytucje przypisują każdego emitenta wyłącznie do jednego koszyka sektorowego określonego w tabeli 1. Ekspozycje na ryzyko związane z dowolnym emitentem, którego instytucja nie może przypisać w taki sposób do żadnego sektora, przypisuje się do koszyka 11 lub koszyka 20 w tabeli 1, w zależności od jakości kredytowej emitenta.

3. Instytucje przypisują do koszyków 12 i 21 w tabeli 1 jedynie ekspozycje, które odnoszą się do indeksów kwalifikowanych, o których mowa w art. 383b ust. 4.

4. Instytucje stosują metodę pełnego przeglądu w celu określenia wskaźników wrażliwości ekspozycji odnoszącej się do indeksu niekwalifikowanego.

▼M17

Artykuł 383q

Korelacje zachodzące w obrębie koszyka w odniesieniu do ryzyka spreadu kredytowego kontrahenta

1. Pomiędzy dwoma wskaźnikami wrażliwości WS_k i WS_l, wynikającymi z ekspozycji na ryzyko przypisanych do koszyków sektorowych 1–11 i 13–20, określonych w art. 383p ust. 1 tabela 1, parametr korelacji ρ_{kl} ustala się w następujący sposób:

$$\rho_{kl} = \rho_{kl}^{(tenor)} \cdot \rho_{kl}^{(name)} \cdot \rho_{kl}^{(quality)}$$

gdzie:

$\rho_{kl}^{(tenor)}$ wynosi 1, jeżeli oba wierzchołki wskaźników wrażliwości k i l są identyczne, a w przeciwnym wypadku wynosi 90 %;

$\rho_{kl}^{(name)}$ wynosi 1, jeżeli obie nazwy wskaźników wrażliwości k i l są identyczne, 90 %, jeżeli obie nazwy są różne, ale prawnie powiązane, w przeciwnym wypadku wynosi 50 %;

$\rho_{kl}^{(quality)}$ wynosi 1, jeżeli obie nazwy znajdują się w koszykach 1–11 lub w koszykach 13–20, a w przeciwnym wypadku wynosi 80 %.

2. Pomiędzy dwoma wskaźnikami wrażliwości WS_k i WS_l, wynikającymi z ekspozycji na ryzyko przypisanych do koszyków sektorowych 12 i 21, parametr korelacji ρ_{kl} ustala się w następujący sposób:

$$\rho_{kl} = \rho_{kl}^{(tenor)} \cdot \rho_{kl}^{(name)} \cdot \rho_{kl}^{(quality)}$$

gdzie:

$\rho_{kl}^{(tenor)}$ wynosi 1, jeżeli oba wierzchołki wskaźników wrażliwości k i l są identyczne, a w przeciwnym wypadku wynosi 90 %;

$\rho_{kl}^{(name)}$ wynosi 1, jeżeli obie nazwy wskaźników wrażliwości k i l są identyczne i oba indeksy należą do tego samego szeregu, a 90 %, jeżeli oba indeksy są takie same, ale należą do innych szeregów, w przeciwnym wypadku wynosi 80 %;

$\rho_{kl}^{(quality)}$ wynosi 1, jeżeli obie nazwy znajdują się w koszyku 12 lub w koszyku 21, a w przeciwnym wypadku wynosi 80 %.

Artykuł 383r

Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka spreadu kredytowego kontrahenta

Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka delta spreadu kredytowego kontrahenta są następujące:

▼**M17**

Tabela 1

Koszyk	1, 2, 3, 13 i 14	4 i 15	5 i 16	6 i 17	7 i 18	8 i 19	9 i 10	11 i 20	12 i 21
1, 2, 3, 13 i 14	100 %	10 %	20 %	25 %	20 %	15 %	10 %	0 %	45 %
4 i 15		100 %	5 %	15 %	20 %	5 %	20 %	0 %	45 %
5 i 16			100 %	20 %	25 %	5 %	5 %	0 %	45 %
6 i 17				100 %	25 %	5 %	15 %	0 %	45 %
7 i 18					100 %	5 %	20 %	0 %	45 %
8 i 19						100 %	5 %	0 %	45 %
9 i 10							100 %	0 %	45 %
11 i 20								100 %	0 %
12 i 21									100 %

Artykuł 383s

Wagi ryzyka dla ryzyka referencyjnego spreadu kredytowego

1. Wagi ryzyka dla wskaźników wrażliwości delta na czynniki ryzyka referencyjnego spreadu kredytowego są takie same dla wszystkich terminów zapadalności (0,5 roku, 1 rok, 3 lata, 5 lat, 10 lat) oraz wszystkich ekspozycji na referencyjny spread kredytowy w ramach każdego koszyka w tabeli 1 i są następujące:

Tabela 1

Numer koszyka	Jakość kredytowa	Sektor	Waga ryzyka
1	Wszystkie	Rząd centralny, w tym banki centralne, państw członkowskich	0,5 %
2	Stopień jakości kredytowej 1–3	Rząd centralny, w tym banki centralne, państw trzecich, wielostronne banki rozwoju i organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 117 ust. 2 i art. 118	0,5 %
3		Samorząd regionalny lub władze lokalne oraz podmioty sektora publicznego	1,0 %
4		Podmioty sektora finansowego, w tym instytucje kredytowe zarejestrowane lub utworzone przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, i podmioty udzielające kredytów preferencyjnych	5,0 %
5		Materiały podstawowe, energia, przemysł, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie	3,0 %
6		Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca	3,0 %
7		Technologia, telekomunikacja	2,0 %
8		Ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna, działalność profesjonalna i techniczna	1,5 %
9		Obligacje zabezpieczone emitowane przez instytucje kredytowe mające siedzibę w państwach członkowskich	1,0 %

▼M17

Numer koszyka	Jakość kredytowa	Sektor	Waga ryzyka
10	Stopień jakości kredytowej 1	Obligacje zabezpieczone emitowane przez instytucje kredytowe w państwach trzecich	1,5 %
	Stopień jakości kredytowej 2–3		2,5 %
11	Stopień jakości kredytowej 1–3	Indeksy kwalifikowane	1,5 %
12	Stopień jakości kredytowej 4–6 i bez ratingu	Rząd centralny, w tym banki centralne, państw trzecich, wielostronne banki rozwoju i organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 117 ust. 2 i art. 118	2,0 %
13		Samorząd regionalny lub władze lokalne oraz podmioty sektora publicznego	4,0 %
14		Podmioty sektora finansowego, w tym instytucje kredytowe zarejestrowane lub utworzone przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, i podmioty udzielające kredytów preferencyjnych	12,0 %
15		Materiały podstawowe, energia, przemysł, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie	7,0 %
16		Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca	8,5 %
17		Technologia, telekomunikacja	5,5 %
18		Ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna, działalność profesjonalna i techniczna	5,0 %
19		Indeksy kwalifikowane	5,0 %
20	Inne sektory		12,0 %

Jeżeli dany kontrahent nie posiada ratingu zewnętrznego, instytucje mogą, pod warunkiem uzyskania zgody właściwych organów, przyporządkować rating wewnętrzny do odpowiedniego ratingu zewnętrznego i przypisać wagę ryzyka odpowiadającą stopniowi jakości kredytowej 1–3 albo stopniowi jakości kredytowej 4–6. W przeciwnym wypadku stosuje się wagi ryzyka dla ekspozycji bez ratingu.

2. Wagi ryzyka dla zmienności referencyjnego spreadu kredytowego ustala się na 100 %.

3. Aby przypisać ekspozycję na ryzyko do danego sektora, instytucje opierają się na klasyfikacji powszechnie stosowanej na rynku w celu grupowania emitentów według sektora. Instytucje przypisują każdego emitenta wyłącznie do jednego koszyka sektorowego w tabeli 1. Ekspozycje na ryzyko związane z dowolnym emitentem, którego instytucja nie może przypisać w taki sposób do żadnego sektora, przypisuje się do koszyka 20 w tabeli 1.

4. Instytucje przypisują do koszyków 11 i 19 jedynie ekspozycje, które odnoszą się do indeksów kwalifikowanych, o których mowa w art. 383b ust. 4.

5. Instytucje stosują metodę pełnego przeglądu w celu określenia wskaźników wrażliwości ekspozycji odnoszącej się do indeksu niekwalifikowanego.

▼**M17**

Artykuł 383t

Korelacje zachodzące w obrębie koszyka w odniesieniu do ryzyka referencyjnego spreadu kredytowego

1. Pomiędzy dwoma wskaźnikami wrażliwości WS_k i WS_l, wynikającymi z ekspozycji na ryzyko przypisanych do koszyków sektorowych 1–10, 12–18 i 20, zgodnie z art. 383s ust. 1 tabela 1, parametr korelacji ρ_{kl} ustala się w poniższy sposób:

$$\rho_{kl} = \rho_{kl}^{(tenor)} \cdot \rho_{kl}^{(name)} \cdot \rho_{kl}^{(quality)}$$

gdzie:

$\rho_{kl}^{(tenor)}$ wynosi 1, jeżeli oba wierzchołki wskaźników wrażliwości k i l są identyczne, a w przeciwnym wypadku wynosi 90 %;

$\rho_{kl}^{(name)}$ wynosi 1, jeżeli obie nazwy wskaźników wrażliwości k i l są identyczne, 90 %, jeżeli obie nazwy są różne, ale prawnie powiązane, a w przeciwnym wypadku wynosi 50 %;

$\rho_{kl}^{(quality)}$ wynosi 1, jeżeli obie nazwy znajdują się w koszykach 1 do 10, w koszykach 12 do 18 lub w koszyku 20, w przeciwnym wypadku wynosi 80 %.

2. Pomiędzy dwoma wskaźnikami wrażliwości WS_k i WS_l, wynikającymi z ekspozycji na ryzyko przypisanych do koszyków sektorowych 11 i 19, parametr korelacji ρ_{kl} ustala się w poniższy sposób:

$$\rho_{kl} = \rho_{kl}^{(tenor)} \cdot \rho_{kl}^{(name)} \cdot \rho_{kl}^{(quality)}$$

gdzie:

$\rho_{kl}^{(tenor)}$ wynosi 1, jeżeli oba wierzchołki wskaźników wrażliwości k i l są identyczne, a w przeciwnym wypadku wynosi 90 %;

$\rho_{kl}^{(name)}$ wynosi 1, jeżeli obie nazwy wskaźników wrażliwości k i l są identyczne i oba indeksy należą do tego samego szeregu, a 90 %, jeżeli oba indeksy są takie same, ale należą do innych szeregów; w przeciwnym wypadku wynosi 80 %;

$\rho_{kl}^{(quality)}$ wynosi 1, jeżeli obie nazwy znajdują się w koszyku 11 lub w koszyku 19, w przeciwnym wypadku wynosi 80 %.

Artykuł 383u

Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka referencyjnego spreadu kredytowego

1. Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka referencyjnego spreadu kredytowego delta i ryzyka referencyjnego spreadu kredytowego vega są następujące:

▼**M17**

Tabela 1

Koszyk	1, 2 i 12	3 i 14	4 i 15	5 i 16	6 i 17	7 i 18	8 i 19	9 i 10	20	11	19
1, 2 i 12	100 %	75 %	10 %	20 %	25 %	20 %	15 %	10 %	0 %	45 %	45 %
3 i 14		100 %	5 %	15 %	20 %	15 %	10 %	10 %	0 %	45 %	45 %
4 i 15			100 %	5 %	15 %	20 %	5 %	20 %	0 %	45 %	45 %
5 i 16				100 %	20 %	25 %	5 %	5 %	0 %	45 %	45 %
6 i 17					100 %	25 %	5 %	15 %	0 %	45 %	45 %
7 i 18						100 %	5 %	20 %	0 %	45 %	45 %
8 i 19							100 %	5 %	0 %	45 %	45 %
9 i 10								100 %	0 %	45 %	45 %
20									100 %	0 %	0 %
11										100 %	75 %
19											100 %

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 wartości korelacji zachodzące pomiędzy koszykami obliczone w tym ustępie dzieli się przez 2 w przypadku korelacji między koszykiem z grupy koszyków 1–10 a koszykiem z grupy koszyków 12–18.

Artykuł 383v

Koszyki wagi ryzyka dla ryzyka cen akcji

1. Wagi ryzyka dla wskaźników wrażliwości delta na czynniki ryzyka cen kasowych akcji są takie same dla wszystkich ekspozycji na ryzyko cen akcji w ramach każdego koszyka w tabeli 1 i są następujące:

Tabela 1

Numer koszyka	Kapitalizacja rynkowa	Gospodarka	Sektor	Waga ryzyka dla ceny kasowej akcji
1	Duża	Wschodząca gospodarka rynkowa	Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca, ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna	55 %
2			Telekomunikacja, przemysł	60 %
3			Materiały podstawowe, energia, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie	45 %
4			Instytucje finansowe, w tym instytucje finansowe wspierane przez rząd, działalność związana z nieruchomościami, technologia	55 %
5		Gospodarka zaawansowana	Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca, ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna	30 %
6			Telekomunikacja, przemysł	35 %
7			Materiały podstawowe, energia, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie	40 %
8			Instytucje finansowe, w tym instytucje finansowe wspierane przez rząd, działalność związana z nieruchomościami, technologia	50 %

▼M17

Numer koszyka	Kapitalizacja rynkowa	Gospodarka	Sektor	Waga ryzyka dla ceny kasowej akcji
9	Mała	Wschodząca gospodarka rynkowa	Wszystkie sektory opisane w koszykach 1, 2, 3 i 4	70 %
10		Gospodarka zaawansowana	Wszystkie sektory opisane w koszykach 5, 6, 7 i 8	50 %
11	Inne sektory			70 %
12	Duża	Gospodarka zaawansowana	Indeksy kwalifikowane	15 %
13	Inne		Indeksy kwalifikowane	25 %

2. Do celów ust. 1 niniejszego artykułu określenia tego, jaką kapitalizację uznaje się za małą i dużą kapitalizację, dokonuje się w regulacyjnych standardach technicznych, o których mowa w art. 325bd ust. 7.

3. Do celów ust. 1 niniejszego artykułu określenia tego, co uznaje się za rynek wschodzący i gospodarkę zaawansowaną, dokonuje się w regulacyjnych standardach technicznych, o których mowa w art. 325ap ust. 3.

4. Przypisując ekspozycję na ryzyko do danego sektora, instytucje opierają się na klasyfikacji powszechnie stosowanej na rynku w celu grupowania emitentów według branży. Instytucje przypisują każdego emitenta do jednego z koszyków sektorowych wymienionych w ust. 1 tabela 1 oraz przypisują wszystkich emitentów z tej samej branży do tego samego sektora. Ekspozycje na ryzyko związane z dowolnym emitentem, którego instytucja nie może przypisać w taki sposób do żadnego sektora, przypisuje się do koszyka 11. Wielonarodowych lub wielosektorowych emitentów akcji przypisuje się do określonego koszyka na podstawie regionu i sektora, które są najistotniejsze z punktu widzenia działalności prowadzonej przez danego emitenta akcji.

5. Wagi ryzyka dla ryzyka vega cen akcji ustala się w wysokości 78 % dla koszyków 1–8 i koszyka 12 oraz w wysokości 100 % dla wszystkich pozostałych koszyków.

Artykuł 383w

Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka cen akcji

Parametr korelacji zachodzących pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka delta i ryzyka vega cen akcji ustala się w wysokości:

a) 15 %, jeżeli oba koszyki należą do koszyków 1–10 określonych w art. 383v ust. 1 tabela 1;

b) 75 %, jeżeli dane dwa koszyki to koszyki 12 i 13 określone w art. 383v ust. 1 tabela 1;

c) 45 %, jeżeli jeden z koszyków to koszyk 12 lub 13 określony w art. 383v ust. 1 tabela 1, a drugi koszyk należy do koszyków 1–10 określonych w art. 383v ust. 1 tabela 6;

d) 0 %, jeżeli jeden z dwóch koszyków jest koszykiem 11 określonym w art. 383v ust. 1 tabela 1.

▼M17

Artykuł 383x

Koszyki wagi ryzyka dla ryzyka cen towarów

1. Wagi ryzyka dla wskaźników wrażliwości delta na czynniki ryzyka cen kasowych towarów są takie same dla wszystkich ekspozycji na ryzyko cen towarów w ramach każdego koszyka w tabeli 1 i są następujące:

Tabela 1

Numer koszyka	Nazwa koszyka	Waga ryzyka dla ceny kasowej towaru
1	Energia – stałe substancje palne	30 %
2	Energia – płynne substancje palne	35 %
3	Energia – energia elektryczna	60 %
4	Energia – handel uprawnieniami do emisji w ramach EU ETS	40 %
5	Energia – handel uprawnieniami do emisji poza EU ETS	60 %
6	Fracht	80 %
7	Metale – nieszlachetne	40 %
8	Lotne substancje palne	45 %
9	Metale szlachetne, w tym złoto	20 %
10	Zboża i nasiona oleiste	35 %
11	Produkty zwierzęce i mleczne	25 %
12	Produkty nietrwałe i inne produkty rolne	35 %
13	Inne towary	50 %

2. Wagi ryzyka dla ryzyka vega cen towarów ustala się w wysokości 100 %.

Artykuł 383z

Korelacje zachodzące pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka cen towarów

1. Parametr korelacji zachodzących pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka delta cen towarów ustala się w wysokości:

a) 20 %, jeżeli oba koszyki należą do koszyków 1–12 określonych w art. 383x ust. 1 tabela 1;

b) 0 %, jeżeli jeden z dwóch koszyków jest koszykiem 13 określonym w art. 383x ust. 1 tabela 1.

2. Parametr korelacji zachodzących pomiędzy koszykami w odniesieniu do ryzyka vega cen towarów ustala się w wysokości:

a) 20 %, jeżeli oba koszyki należą do koszyków 1–12 określonych w art. 383x ust. 1 tabela 1;

b) 0 %, jeżeli jeden z dwóch koszyków jest koszykiem 13 określonym w art. 383x ust. 1 tabela 1.

▼**M17**

Artykuł 384

Metoda podstawowa

1. Instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z, stosownie do przypadku, ust. 2 lub 3 niniejszego artykułu dla portfela transakcji z co najmniej jednym kontrahentem, stosując odpowiednio jeden z następujących wzorów:

a) wzór określony w ust. 2 niniejszego artykułu, jeżeli instytucja uwzględnia w obliczeniach co najmniej jedno uznane zabezpieczenie uwzględniane zgodnie z art. 386;

b) wzór określony w ust. 3 niniejszego artykułu, jeżeli instytucja nie uwzględnia w obliczeniach żadnych uznanych zabezpieczeń uwzględnianych zgodnie z art. 386.

Metod określonych w akapicie pierwszym lit. a) i b) nie można stosować w połączeniu.

2. Instytucja spełniająca warunek, o którym mowa w ust. 1 lit. a), oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA w następujący sposób:

$$BACVA^{total} = \beta \bullet BACVA^{csr\text{-}unhedged} + DS_{CVA} \bullet (1 - \beta) \bullet BACVA^{csr\text{-}hedged}$$

gdzie:

$BACVA^{total}$ = wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA w ramach metody podstawowej;

$BACVA^{csr–unhedged}$ = wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA w ramach metody podstawowej obliczone zgodnie z ust. 3 dla instytucji spełniającej warunek określony w ust. 1 lit. b);

DS_{CVA} = 0,65;

β = 0,25;

$$BACVA^{csr-hedged} = \sqrt{\left(\rho \cdot \sum_c (SCVA_c - SNH_c) - IH\right)^2 + (1-\rho^2) \cdot \sum_c (SCVA_c - SNH_c)^2 + \sum_c HMA_c}$$

gdzie:

$$SCVA_c = \frac{1}{a} \cdot RW_c \cdot \sum_{NS \in c} M_{NS}^c \cdot EAD_{NS}^c \cdot DF_{NS}^c$$

$$SNH_c = \sum_{h \in c} r_{hc} \cdot RW_h^{SN} \cdot M_h^{SN} \cdot B_h^{SN} \cdot DF_h^{SN}$$

▼**M17**

$$IH = \sum_i RW_i^{ind} \cdot M_i^{ind} \cdot B_i^{ind} \cdot DF_i^{ind}$$

$$HMA_c = \sum_h (1 - r_{hc}^2) \cdot (RW_h \cdot M_h^{SN} \cdot B_h^{SN} \cdot DF_h^{SN})^2$$

a = 1,4;

ρ = 0,5;

c = indeks oznaczający wszystkich kontrahentów, w odniesieniu do których instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA, stosując metodę określoną w niniejszym artykule;

NS = indeks oznaczający wszystkie pakiety kompensowania z danym kontrahentem, w odniesieniu do którego instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA, stosując metodę określoną w niniejszym artykule;

h = indeks oznaczający wszystkie instrumenty jednopodmiotowe uwzględniane jako uznane zabezpieczenia zgodnie z art. 386 dla danego kontrahenta, w odniesieniu do którego instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA, stosując metodę określoną w niniejszym artykule;

I = indeks oznaczający wszystkie instrumenty indeksowe uwzględniane jako uznane zabezpieczenia zgodnie z art. 386 dla wszystkich kontrahentów, w odniesieniu do których instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA, stosując metodę określoną w niniejszym artykule;

RW_c = waga ryzyka mająca zastosowanie do kontrahenta c. Kontrahenta c przyporządkowuje się do jednej z wag ryzyka na podstawie połączenia sektora i jakości kredytowej, zgodnie z tabelą 1.

Jeżeli dany kontrahent nie posiada ratingu zewnętrznego, instytucje mogą, pod warunkiem uzyskania zgody właściwych organów, przyporządkować rating wewnętrzny do odpowiedniego ratingu zewnętrznego i przypisać wagę ryzyka odpowiadającą stopniowi jakości kredytowej 1–3 albo stopniowi jakości kredytowej 4–6. W przeciwnym wypadku stosuje się wagi ryzyka dla ekspozycji bez ratingu.

M_{NS}^c = efektywny termin zapadalności dla pakietu kompensowania NS z kontrahentem c;

M_{NS}^c oblicza się zgodnie z art. 162; do celów powyższego obliczenia M_{NS}^c nie ogranicza się jednak do pięciu lat, ale do najdłuższego umownego rezydualnego terminu zapadalności w pakiecie kompensowania.

▼**M17**

EAD_{NS}^{c} = wartość ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta w ramach pakietu kompensowania NS z kontrahentem c, z uwzględnieniem skutku zabezpieczenia zgodnie z metodami określonymi w tytule II rozdział 6 sekcje 3–6, stosowanymi do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta, o których mowa w art. 92 ust. 4 lit. a) i g);

DF_{NS}^{c} = nadzorczy czynnik dyskontujący dla pakietu kompensowania NS z kontrahentem c.

W przypadku instytucji stosującej metody określone w tytule II rozdział 6 sekcja 6 ustala się nadzorczy czynnik dyskontujący równy 1. We wszystkich innych przypadkach nadzorczy czynnik dyskontujący oblicza się w następujący sposób:

$$\frac{1 - e^{-0,05 \cdot M_{NS}^{c}}}{0,05 \cdot M_{NS}^{c}}$$

r_{hc} = nadzorczy współczynnik korelacji między ryzykiem spreadu kredytowego kontrahenta c a ryzykiem spreadu kredytowego instrumentu jednopodmiotowego uwzględnianego jako uznane zabezpieczenie h dla kontrahenta c, określony zgodnie z tabelą 2;

M_{h}^{SN} = rezydualny termin zapadalności instrumentu jednopodmiotowego uwzględnianego jako uznane zabezpieczenie;

B_{h}^{SN} = wartość referencyjna instrumentu jednopodmiotowego uwzględnianego jako uznane zabezpieczenie;

DF_{h}^{SN} = nadzorczy czynnik dyskontujący dla instrumentu jednopodmiotowego uwzględnianego jako uznane zabezpieczenie, obliczony w następujący sposób:

$$\frac{1 - e^{-0,05 \cdot M_{h}^{SN}}}{0,05 \cdot M_{h}^{SN}}$$

RW_{h}^{SN} = nadzorcza waga ryzyka dla instrumentu jednopodmiotowego uwzględnianego jako uznane zabezpieczenie. Te wagi ryzyka opierają się na połączeniu sektora i jakości kredytowej referencyjnego spreadu kredytowego instrumentu zabezpieczającego i są określane zgodnie z tabelą 1;

M_{i}^{ind} = rezydualny termin zapadalności co najmniej jednej pozycji w tym samym instrumencie indeksowym uwzględnianym jako uznane zabezpieczenie. W przypadku więcej niż jednej pozycji w tym samym instrumencie indeksowym M_{i}^{ind} stanowi ważony kwotą referencyjną termin zapadalności wszystkich tych pozycji;

B_{i}^{ind} = pełna kwota referencyjna co najmniej jednej pozycji w tym samym instrumencie indeksowym uwzględnianym jako uznane zabezpieczenie;

DF_{i}^{ind} = nadzorczy czynnik dyskontujący co najmniej jednej pozycji w tym samym instrumencie indeksowym uwzględnianym jako uznane zabezpieczenie, obliczany w następujący sposób:

▼**M17**

$$\frac{1 - e^{-0,05 \cdot M_i^{ind}}}{0,05 \cdot M_i^{ind}}$$

RW_i^{ind} = nadzorcza waga ryzyka dla instrumentu indeksowego uwzględnianego jako uznane zabezpieczenie; RW_i^{ind} opiera się na połączeniu sektora i jakości kredytowej wszystkich składników indeksu, obliczanym w następujący sposób:

a) w przypadku gdy wszystkie składniki indeksu należą do tego samego sektora i mają taką samą jakość kredytową, określoną zgodnie z tabelą 1, RW_i^{ind} oblicza się jako odpowiednią wagę ryzyka z tabeli 1 dla tego sektora i jakości kredytowej pomnożoną przez 0,7;

b) w przypadku gdy wszystkie składniki indeksu nie należą do tego samego sektora lub nie mają takiej samej jakości kredytowej, RW_i^{ind} oblicza się jako średnią ważoną wag ryzyka dla wszystkich składników indeksu, określonych zgodnie z tabelą 1, pomnożoną przez 0,7;

Tabela 1

Sektor kontrahenta	Jakość kredytowa	
	Stopień jakości kredytowej 1–3	Stopień jakości kredytowej 4–6 i bez ratingu
Rząd centralny, w tym banki centralne, wielostronne banki rozwoju i organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 117 ust. 2 lub art. 118	0,5 %	2,0 %
Samorząd regionalny lub władze lokalne oraz podmioty sektora publicznego	1,0 %	4,0 %
Podmioty sektora finansowego, w tym instytucje kredytowe zarejestrowane lub utworzone przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, i podmioty udzielające kredytów preferencyjnych	5,0 %	12,0 %
Materiały podstawowe, energia, przemysł, rolnictwo, wytwórstwo, górnictwo i wydobywanie	3,0 %	7,0 %
Towary i usługi konsumpcyjne, transport i gospodarka magazynowa, działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca	3,0 %	8,5 %
Technologia, telekomunikacja	2,0 %	5,5 %
Ochrona zdrowia, infrastruktura publiczna, działalność profesjonalna i techniczna	1,5 %	5,0 %
Inne sektory	5,0 %	12,0 %

Tabela 2

Korelacje pomiędzy spreadem kredytowym kontrahenta a zabezpieczeniem w postaci instrumentu jednopodmiotowego

Zabezpieczenie w postaci instrumentu jednopodmiotowego h dla kontrahenta i	Wartość r_{hc}
Kontrahenci, o których mowa w art. 386 ust. 3 lit. a) ppkt (i)	100 %
Kontrahenci, o których mowa w art. 386 ust. 3 lit. a) ppkt (ii)	80 %
Kontrahenci, o których mowa w art. 386 ust. 3 lit. a) ppkt (iii)	50 %

▼M17

3. Instytucja spełniająca warunek, o którym mowa w ust. 1 lit. b), oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA w następujący sposób:

$$BACVA^{csr-unhedged} = DS_{CVA} \cdot \sqrt{\left(\rho \cdot \sum_c SCVA_c\right)^2 + (1-\rho^2) \cdot \sum_c SCVA_c^2}$$

gdzie wszystkie elementy wzoru odpowiadają elementom określonym w ust. 2.

Artykuł 385

Metoda uproszczona

1. Instytucja, która spełnia wszystkie warunki określone w art. 273a ust. 2 lub zgodnie z art. 273a ust. 4 uzyskała od swojego właściwego organu zezwolenie na stosowanie metody określonej w art. 282, może obliczać wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA jako kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem z tytułu ryzyka kontrahenta, odpowiednio, w odniesieniu do pozycji portfela bankowego i portfela handlowego, o których to kwotach mowa w art. 92 ust. 4 lit. a) i g), podzielone przez 12,5.

2. Do celów obliczeń, o których mowa w ust. 1, stosuje się następujące wymogi:

a) obliczenia stosuje się wyłącznie w odniesieniu do transakcji podlegających wymogom w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA określonym w art. 382;

b) w obliczeniach nie uwzględnia się kredytowych instrumentów pochodnych, które uwzględnia się jako wewnętrzne instrumenty zabezpieczające przed ekspozycjami z tytułu ryzyka kontrahenta.

3. Instytucja, która przestaje spełniać co najmniej jeden z warunków określonych w art. 273a ust. 2 lub 4, stosownie do przypadku, stosuje się do wymogów określonych w art. 273b.

Artykuł 386

Uznane zabezpieczenia

1. Pozycje w instrumentach zabezpieczających uwzględnia się jako „uznane zabezpieczenia” do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z art. 383 i 384, jeżeli pozycje te spełniają wszystkie poniższe wymogi:

a) wykorzystuje się je w celu ograniczania ryzyka związanego z CVA i zarządza się nimi w tym charakterze;

b) mogą zostać otwarte z osobami trzecimi lub z portfelem handlowym instytucji jako wewnętrzny instrument zabezpieczający, w którym to przypadku muszą one spełniać wymóg określony w art. 106 ust. 7;

c) jedynie pozycje w instrumentach zabezpieczających, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, można uwzględnić jako uznane zabezpieczenia do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z, odpowiednio, art. 383 i 384.

▼M17

Do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z art. 383 pozycje w instrumentach zabezpieczających uwzględnia się jako uznane zabezpieczenia w przypadku gdy – poza spełnieniem warunków określonych w lit. a)–c) niniejszego ustępu – takie instrumenty zabezpieczające stanowią pojedynczą pozycję w uznanym zabezpieczeniu i nie są podzielone na więcej niż jedną pozycję w więcej niż jednym uznanym zabezpieczeniu.

2. Do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z art. 383 jako uznane zabezpieczenia uwzględnia się wyłącznie pozycje w następujących instrumentach zabezpieczających:

a) instrumentach zabezpieczających zmienność spreadu kredytowego kontrahenta, z wyjątkiem instrumentów, o których mowa w art. 325 ust. 5;

b) instrumentach zabezpieczających zmienność komponentu ryzyka związanego z CVA odzwierciedlającego ekspozycje, z wyjątkiem instrumentów, o których mowa w art. 325 ust. 5.

3. Do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z art. 384 jako uznane zabezpieczenia uwzględnia się wyłącznie pozycje w następujących instrumentach zabezpieczających:

a) jednopodmiotowych swapach ryzyka kredytowego i jednopodmiotowych warunkowych swapach ryzyka kredytowego dotyczących:

   (i) bezpośrednio kontrahenta;

   (ii) podmiotu prawnie powiązanego z kontrahentem, przy czym pojęcie „prawnie powiązany” odnosi się do przypadków, w których podmiot, do którego odnosi się nazwa referencyjna, i kontrahent są albo jednostką dominującą i jej jednostką zależną, albo dwiema jednostkami zależnymi wspólnej jednostki dominującej;

   (iii) podmiotu należącego do tego samego sektora i regionu co kontrahent;

b) indeksowanych swapach ryzyka kredytowego.

4. Pozycje w instrumentach zabezpieczających otwarte z osobami trzecimi, które to pozycje uwzględnia się jako uznane zabezpieczenia zgodnie z ust. 1, 2 i 3 i bierze pod uwagę przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA, nie podlegają wymogom w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego określonym w tytule IV.

5. Pozycje w instrumentach zabezpieczających, których nie uwzględnia się jako uznanych zabezpieczeń zgodnie z niniejszym artykułem, podlegają wymogom w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego określonym w tytule IV.

▼B

CZĘŚĆ CZWARTA

DUŻE EKSPOZYCJE

Artykuł 387

Przedmiot

Instytucje monitorują i kontrolują swoje duże ekspozycje zgodnie z niniejszą częścią.

▼M9

_____

▼B

Artykuł 389

Definicja

Na użytek niniejszej części „ekspozycje” oznaczają każdy składnik aktywów lub każdą pozycję pozabilansową, o których mowa w części trzeciej tytuł II rozdział 2, bez zastosowania wag ryzyka ani stopni ryzyka.

▼M8

Artykuł 390

Obliczanie wartości ekspozycji

1. Wartość ekspozycji całkowitej wobec grupy powiązanych klientów oblicza się poprzez zsumowanie ekspozycji wobec pojedynczych klientów należących do tej grupy.

2. Łączną wartość ekspozycji wobec pojedynczych klientów oblicza się poprzez zsumowanie ekspozycji zaliczonych do portfela handlowego oraz ekspozycji zaliczonych do portfela bankowego.

3. W przypadku ekspozycji zaliczonych do portfela handlowego instytucje mogą:

a) kompensować swoje pozycje długie i pozycje krótkie w tych samych instrumentach finansowych emitowanych przez danego klienta, przy czym wartość pozycji netto w każdym z poszczególnych instrumentów oblicza się według metod określonych w części trzeciej tytuł IV rozdział 2;

b) kompensować swoje pozycje długie i pozycje krótkie w różnych instrumentach finansowych emitowanych przez danego klienta, ale wyłącznie wówczas, gdy instrument finansowy będący instrumentem bazowym pozycji krótkiej ma niższy stopień uprzywilejowania niż instrument finansowy będący instrumentem bazowym pozycji długiej lub gdy te instrumenty bazowe mają taki sam stopień uprzywilejowania.

Do celów lit. a) i b) instrumenty finansowe można przyporządkować do koszyków w zależności od różnych stopni uprzywilejowania, aby określić względny stopień uprzywilejowania pozycji.

4. Instytucje obliczają wartości ekspozycji kontraktów na instrumenty pochodne wymienionych w załączniku II, i kontraktów na kredytowe instrumenty pochodne zawartych bezpośrednio z klientem, stosownie do przypadku zgodnie z jedną z metod określonych w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcja 3, 4 i 5. Ekspozycje z tytułu transakcji, o których mowa w art. 378, 379 i 380 oblicza się w sposób określony w tych artykułach.

▼M8

Przy obliczaniu wartości ekspozycji dotyczącej kontraktów, o których mowa w akapicie pierwszym, w przypadku gdy kontrakty te są przyporządkowane do portfela handlowego, instytucje przestrzegają również zasad określonych w art. 299.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego instytucje posiadające zezwolenie na stosowanie metod, o których mowa w części trzeciej tytuł II rozdział 4 sekcja 4 oraz w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcja 6, mogą stosować te metody do obliczania wartości ekspozycji dla transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych.

5. Instytucje dodają do ekspozycji całkowitej wobec klienta ekspozycje wynikające z kontraktów na instrumenty pochodne wymienionych w załączniku II i kontraktów na kredytowe instrumenty pochodne, w przypadku gdy dany kontrakt nie został zawarty bezpośrednio z tym klientem, lecz instrument dłużny lub kapitałowy będący instrumentem bazowym został wyemitowany przez tego klienta.

6. Ekspozycje nie obejmują żadnej z poniższych pozycji:

a) w przypadku transakcji walutowych – ekspozycji powstałych w normalnym toku rozliczeń w terminie dwóch dni roboczych po dokonaniu płatności;

b) w przypadku transakcji kupna lub sprzedaży papierów wartościowych – ekspozycji powstałych w normalnym toku rozliczeń w terminie pięciu dni roboczych po dokonaniu płatności lub dostawie papierów wartościowych, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej;

c) w przypadku świadczenia na rzecz klientów usług w zakresie transferu środków pieniężnych, w tym usług płatniczych, rozliczeniowych i rozrachunkowych w dowolnej walucie, usług w zakresie bankowości korespondencyjnej lub usług w zakresie rozliczeń, rozrachunków i przechowywania instrumentów finansowych – opóźnionych wpływów środków finansowych i innych ekspozycji wynikających z działalności klienta, które trwają nie dłużej niż przez następny dzień roboczy;

d) w przypadku świadczenia usług w zakresie transferu środków pieniężnych, w tym usług płatniczych, rozliczeniowych i rozrachunkowych w dowolnej walucie oraz usług w zakresie bankowości korespondencyjnej – śródziennych ekspozycji wobec instytucji świadczących te usługi;

e) ekspozycji odliczanych od pozycji kapitału podstawowego Tier I lub pozycji dodatkowych w Tier I zgodnie z art. 36 i 56 lub wszelkich innych odliczeń od tych pozycji, które zmniejszają współczynnik wypłacalności.

7. Aby ustalić ogólną ekspozycję wobec danego klienta lub grupy powiązanych klientów w odniesieniu do klientów, wobec których instytucja ma ekspozycje z tytułu transakcji, o których mowa w art. 112 lit. m) oraz o), lub z tytułu innych transakcji, jeżeli istnieje ekspozycja z tytułu aktywów bazowych, instytucja ocenia swoje ekspozycje bazowe, uwzględniając ekonomiczny charakter struktury transakcji i ryzyka nieodłącznie związane ze strukturą samej transakcji, tak aby stwierdzić, czy stanowi to dodatkową ekspozycję.

8. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

a) warunków i metod, jakie należy zastosować, aby ustalić ogólną ekspozycję wobec klienta lub grupy powiązanych klientów w odniesieniu do rodzajów ekspozycji, o których mowa w ust. 7;

▼M8

b) warunków, w których struktura transakcji, o których mowa w ust. 7, nie stanowi dodatkowej ekspozycji.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

9. Do celów ust. 5 EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia sposobu ustalania ekspozycji wynikających z kontraktów na instrumenty pochodne wymienionych w załączniku II i kontraktów na kredytowe instrumenty pochodne, w przypadku gdy dany kontrakt nie został zawarty bezpośrednio z klientem, lecz instrument dłużny lub kapitałowy będący instrumentem bazowym został wyemitowany przez tego klienta, w celu włączenia takich kontraktów do ekspozycji wobec klienta.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 28 marca 2020 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼B

Artykuł 391

Definicja instytucji do celów dużych ekspozycji

Do celów obliczania wartości ekspozycji zgodnie z niniejszą częścią termin „instytucja” oznacza również każde przedsiębiorstwo prywatne lub publiczne, w tym jego oddziały, które gdyby miało siedzibę w Unii, byłoby objęte definicją terminu „instytucja” i posiada zezwolenie przyznane w państwie trzecim, które stosuje ostrożnościowe wymogi nadzorcze i regulacyjne co najmniej równoważne z takimi wymogami stosowanymi w Unii.

▼M8

Do celów akapitu pierwszego Komisja może przyjąć, w drodze aktów wykonawczych i z zastrzeżeniem procedury sprawdzającej, o której mowa w art. 464 ust. 2, decyzje dotyczące tego, czy dane państwo trzecie stosuje ostrożnościowe wymogi nadzorcze i regulacyjne co najmniej równoważne z wymogami stosowanymi w Unii.

Artykuł 392

Definicja dużej ekspozycji

Ekspozycję instytucji wobec klienta lub grupy powiązanych klientów uznaje się za dużą ekspozycję, jeżeli jej wartość jest równa lub wyższa niż 10 % wartości kapitału Tier I tej instytucji.

▼B

Artykuł 393

Zdolność do identyfikacji dużych ekspozycji oraz zarządzania nimi

Instytucja ma należyte procedury administracyjne i rachunkowe oraz adekwatne mechanizmy kontroli wewnętrznej do celów określania, zarządzania, monitorowania, sprawozdawczości i rejestracji w zakresie wszystkich dużych ekspozycji i ich późniejszych zmian, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

▼M8

Artykuł 394

Wymogi dotyczące sprawozdawczości

1. Instytucje przekazują swoim właściwym organom poniższe informacje dotyczące każdej dużej ekspozycji, którą utrzymują, w tym dużych ekspozycji wyłączonych z zakresu stosowania art. 395 ust. 1:

a) dane identyfikacyjne klienta lub grupy powiązanych klientów, wobec których instytucja ma dużą ekspozycję;

b) wartość ekspozycji przed uwzględnieniem skutku ograniczenia ryzyka kredytowego, w stosownych przypadkach;

c) rodzaj ochrony kredytowej rzeczywistej lub nierzeczywistej, jeżeli jest ona stosowana;

d) wartość ekspozycji po uwzględnieniu skutku ograniczenia ryzyka kredytowego obliczonego do celów art. 395 ust. 1, w stosownych przypadkach.

Instytucje, które podlegają części trzeciej tytuł II rozdział 3, zgłaszają właściwym organom swoich 20 największych ekspozycji na zasadzie skonsolidowanej, z pominięciem ekspozycji wyłączonych z zakresu stosowania art. 395 ust. 1.

Instytucje zgłaszają również – na zasadzie skonsolidowanej – właściwym organom ekspozycje o wartości równej lub większej niż 300 mln EUR, ale mniejszej niż 10 % wartości kapitału Tier I danej instytucji.

2. ►M17 Oprócz informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, instytucje przekazują swoim właściwym organom następujące informacje dotyczące swoich 10 największych ekspozycji wobec instytucji na zasadzie skonsolidowanej, a także swoich 10 największych ekspozycji na zasadzie skonsolidowanej wobec podmiotów z równoległego systemu bankowego, w tym dużych ekspozycji wyłączonych z zakresu stosowania art. 395 ust. 1: ◄

a) dane identyfikacyjne klienta lub grupy powiązanych klientów, wobec których instytucja ma dużą ekspozycję;

b) wartość ekspozycji przed uwzględnieniem skutku ograniczenia ryzyka kredytowego, w stosownych przypadkach;

c) rodzaj ochrony kredytowej rzeczywistej lub nierzeczywistej, jeżeli jest ona stosowana;

▼M8

d) wartość ekspozycji po uwzględnieniu skutku ograniczenia ryzyka kredytowego obliczonego do celów art. 395 ust. 1, w stosownych przypadkach.

▼M17

Oprócz informacji, o których mowa w akapicie pierwszym, instytucje zgłaszają swoim właściwym organom swoją łączną ekspozycję wobec podmiotów z równoległego systemu bankowego.

▼M8

3. Instytucje przekazują swoim właściwym organom informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, co najmniej raz na pół roku.

4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia kryteriów identyfikacji podmiotów z równoległego systemu bankowego, o których mowa w ust. 2.

Przy opracowywaniu wspomnianych projektów regulacyjnych standardów technicznych EUNB bierze pod uwagę rozwój sytuacji międzynarodowej i standardy uzgodnione na szczeblu międzynarodowym w zakresie równoległego systemu bankowego oraz rozważa, czy:

a) relacja z pojedynczym podmiotem lub grupą podmiotów może wiązać się z ryzykiem dla wypłacalności lub poziomu płynności instytucji;

b) podmioty podlegające wymogom dotyczącym wypłacalności lub płynności podobnym do tych, które nałożono w niniejszym rozporządzeniu i dyrektywie 2013/36/UE, należy całkowicie lub częściowo wyłączyć z obowiązku sprawozdawczego, o którym mowa w ust. 2, w odniesieniu do podmiotów z równoległego systemu bankowego.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 28 czerwca 2020 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼B

Artykuł 395

Limity dużych ekspozycji

▼M9

▼C6

1. Instytucja nie przyjmuje na siebie ekspozycji wobec klienta lub grupy powiązanych klientów, której wartość po uwzględnieniu skutku ograniczenia ryzyka kredytowego zgodnie z art. 399–403 przekracza 25 % wartości jej kapitału Tier I. Jeżeli taki klient jest instytucją lub jeżeli do grupy powiązanych klientów należy co najmniej jedna instytucja, wartość ta nie może przekroczyć 25 % wartości kapitału Tier

▼C6

I instytucji lub kwoty 150 mln EUR, w zależności od tego, która z tych wartości jest wyższa, pod warunkiem że suma wartości ekspozycji wobec wszystkich powiązanych klientów niebędących instytucjami, po uwzględnieniu skutku ograniczenia ryzyka kredytowego zgodnie z art. 399–403, nie przekracza 25 % wartości kapitału Tier I danej instytucji.

▼M8

Jeżeli kwota 150 mln EUR jest wyższa niż 25 % wartości kapitału Tier I instytucji, wartość ekspozycji po uwzględnieniu skutku ograniczenia ryzyka kredytowego zgodnie z art. 399–403 niniejszego rozporządzenia nie może przekroczyć limitu, który jest racjonalny w świetle wysokości kapitału Tier I tej instytucji. Instytucja określa ten limit zgodnie z politykami i procedurami, o których mowa w art. 81 dyrektywy 2013/36/UE, w celu uwzględnienia i kontroli ryzyka koncentracji. Limit ten nie może przekroczyć 100 % wartości kapitału Tier I instytucji.

Właściwe organy mogą ustalić limit niższy niż 150 mln EUR, w którym to przypadku informują o tym EUNB i Komisję.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu instytucja określona jako globalna instytucja o znaczeniu systemowym, nie przyjmuje na siebie ekspozycji wobec innej instytucji określonej jako globalna instytucja o znaczeniu systemowym lub globalna instytucja o znaczeniu systemowym spoza UE, której wartość po uwzględnieniu skutku ograniczenia ryzyka kredytowego zgodnie z art. 399–403 przekracza 15 % wartości jej kapitału Tier I. Instytucja określona jako globalna instytucja o znaczeniu systemowym osiąga zgodność z tym limitem nie później niż 12 miesięcy od daty określenia jej jako globalnej instytucji o znaczeniu systemowym. Jeżeli instytucja określona jako globalna instytucja o znaczeniu systemowym posiada ekspozycję wobec innej instytucji lub grupy, która zostaje określona jako globalna instytucja o znaczeniu systemowym lub globalna instytucja o znaczeniu systemowym spoza UE, osiąga ona zgodność z tym limitem nie później niż 12 miesięcy od daty określenia tej innej instytucji lub grupy jako globalnej instytucji o znaczeniu systemowym lub globalnej instytucji o znaczeniu systemowym spoza UE.

▼B

2. Zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, z uwzględnieniem skutku ograniczania ryzyka kredytowego w myśl art. 399–403, a także rozwoju sytuacji w obszarze równoległego systemu bankowego i dużych ekspozycji na poziomie Unii i na poziomie międzynarodowym, EUNB wyda – do dnia 31 grudnia 2014 r. – wytyczne w celu określenia odpowiednich zagregowanych limitów takich ekspozycji lub surowszych indywidualnych limitów dotyczących ekspozycji wobec podmiotów z równoległego systemu bankowego, które prowadzą działalność bankową poza uregulowanymi ramami.

Opracowując te wytyczne, EUNB przeanalizuje, czy wprowadzenie dodatkowych limitów miałoby istotny szkodliwy wpływ na profil ryzyka instytucji z siedzibą w Unii, na dostarczanie kredytów do gospodarki realnej lub na stabilność i właściwe funkcjonowanie rynków finansowych.

Do dnia 31 grudnia 2015 r. Komisja oceni zasadność i wpływ nałożenia limitów w odniesieniu do ekspozycji wobec podmiotów z równoległego systemu bankowego, które prowadzą działalność bankową poza uregulowanymi ramami, z uwzględnieniem rozwoju sytuacji na poziomie unijnym i międzynarodowym w obszarze równoległego systemu bankowego i dużych ekspozycji, a także ograniczania ryzyka kredytowego w myśl art. 399–403. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie – w stosownych przypadkach – z wnioskiem ustawodawczym w sprawie limitów ekspozycji wobec podmiotów z równoległego systemu bankowego, które prowadzą działalność bankową poza uregulowanymi ramami.

▼M17

2a. Do dnia 10 stycznia 2027 r. EUNB, po konsultacji z EUNGiPW, wyda wytyczne, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, w celu aktualizacji wytycznych, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

Aktualizując te wytyczne, EUNB należycie uwzględnia, między innymi, wkład podmiotów z równoległego systemu bankowego w unię rynków kapitałowych, potencjalny niekorzystny wpływ, jaki wszelkie zmiany tych wytycznych, w tym dodatkowych limitów, mogłyby wywrzeć na model biznesowy i profil ryzyka instytucji oraz na stabilność i właściwe funkcjonowanie rynków finansowych.

Ponadto do dnia 31 grudnia 2027 r. EUNB, po konsultacji z EUNGiPW, przedłoży Komisji sprawozdanie na temat wkładu podmiotów z równoległego systemu bankowego w unię rynków kapitałowych oraz na temat ekspozycji instytucji wobec takich podmiotów, w tym na temat adekwatności zagregowanych limitów lub bardziej rygorystycznych limitów indywidualnych dla tych ekspozycji, przy należytym uwzględnieniu ram regulacyjnych i modeli biznesowych takich podmiotów.

Do dnia 31 grudnia 2028 r. Komisja, w stosownych przypadkach, na podstawie tego sprawozdania, przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w sprawie limitów ekspozycji wobec podmiotów z równoległego systemu bankowego.

▼B

3. Z zastrzeżeniem art. 396 instytucja stale przestrzega odpowiedniego limitu ustanowionego w ust. 1.

4. Do aktywów stanowiących wierzytelności oraz innych ekspozycji wobec uznanych firm inwestycyjnych z państw trzecich można stosować taki sam sposób traktowania, jaki określono w ust. 1.

▼M8

5. Limity określone w niniejszym artykule można przekraczać w przypadku ekspozycji zaliczonych do portfela handlowego instytucji, o ile spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) wartość ekspozycji zaliczonej do portfela bankowego wobec danego klienta lub danej grupy powiązanych klientów nie przekracza limitu określonego w ust. 1, przy czym limit ten oblicza się w odniesieniu do wartości kapitału Tier I, w związku z czym nadwyżka jest w całości zaliczona do portfela handlowego;

b) instytucja spełnia dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych dotyczący części ekspozycji przekraczającej limit określony w ust. 1 niniejszego artykułu, który oblicza się zgodnie z art. 397 i 398;

c) jeżeli upłynął okres maksymalnie 10 dni od dnia wystąpienia nadwyżki, o której mowa w lit. b), wartość ekspozycji zaliczonej do portfela handlowego wobec danego klienta lub danej grupy powiązanych klientów nie przekracza 500 % wartości kapitału Tier I instytucji;

d) suma wartości wszystkich nadwyżek, które utrzymują się dłużej niż 10 dni, nie przekracza 600 % wartości kapitału Tier I instytucji.

▼M8

Za każdym razem, gdy limit zostaje przekroczony, instytucja niezwłocznie zgłasza właściwym organom wysokość nadwyżki i nazwę danego klienta oraz, w stosownych przypadkach, nazwę grupy powiązanych klientów.

▼B

6. Na użytek niniejszego ustępu „środki strukturalne” oznaczają środki przyjęte przez państwo członkowskie i wdrożone przez odpowiednie właściwe organy tego państwa członkowskiego – przed wejściem w życie aktu prawnego wyraźnie harmonizującego takie środki – które nakładają na instytucje kredytowe działające na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie członkowskim wymóg zmniejszenia ich ekspozycji wobec różnych podmiotów prawnych, w zależności od ich działalności, bez względu na to, gdzie te rodzaje działalności są prowadzone, z myślą o ochronie deponentów i zachowaniu stabilności finansowej.

Niezależnie od ust. 1 niniejszego artykułu i art. 400 ust. 1 lit. f), w przypadku gdy państwa członkowskie przyjmują przepisy krajowe wymagające przyjęcia środków strukturalnych w ramach grupy bankowej, właściwe organy mogą wymagać, by instytucje w grupie bankowej, które przechowują depozyty objęte systemem gwarancji depozytów zgodnie z dyrektywą 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów ([1]) lub równoważnym systemem gwarancji depozytów w państwie trzecim, ►C1 stosowały limit dotyczący dużych ekspozycji poniżej 25 %, lecz nie niższy niż 15 % pomiędzy dniem 28 czerwca 2013 r. a dniem 30 czerwca 2015 r. ◄ i nie niższy niż 10 % od dnia 1 lipca 2015 r. na zasadzie subskonsolidowanej, zgodnie z art. 11 ust. 5, w odniesieniu do ekspozycji wewnątrz grupy, w przypadku gdy te ekspozycje obejmują ekspozycje wobec podmiotu, który nie należy do tej samej podgrupy, jeśli chodzi o środki strukturalne.

Do celów niniejszego ustępu spełnia się następujące warunki:

a) wszystkie podmioty należące do tej samej podgrupy, jeśli chodzi o środki strukturalne, uznaje się za jednego klienta lub grupę powiązanych klientów;

b) właściwe organy stosują jednolity limit względem ekspozycji, o których mowa w akapicie pierwszym.

Stosowanie takiego podejścia pozostaje bez uszczerbku dla skutecznego nadzoru na zasadzie skonsolidowanej i nie może pociągać za sobą nieproporcjonalnych negatywnych skutków dla całości lub części systemu finansowego innych państw członkowskich lub Unii jako całości; nie może też stanowić ani stwarzać przeszkody dla funkcjonowania rynku wewnętrznego.

7. Przed przyjęciem konkretnych środków strukturalnych, o których mowa w ust. 6, odnoszących się do dużych ekspozycji, właściwe organy – co najmniej dwa miesiące przed publikacją decyzji o przyjęciu środków strukturalnych – powiadamiają Radę, Komisję, zainteresowane właściwe organy i EUNB, a także przedkładają odnośne dowody ilościowe lub jakościowe dotyczące wszystkich poniższych elementów:

([1]) Dz.U. L 135 z 31.5.1994, s. 5.

▼B

a) zakres działalności, która podlega stosownym środkom strukturalnym;

b) wyjaśnienie, dlaczego projekt takich środków uznaje się za odpowiedni, skuteczny i proporcjonalny w celu ochrony deponentów;

c) ocena prawdopodobnego pozytywnego lub negatywnego wpływu przedmiotowych środków na rynek wewnętrzny w oparciu o informacje, które są dostępne danemu państwu członkowskiemu.

8. Uprawnienia do przyjęcia aktu wykonawczego w celu przyjęcia lub odrzucenia proponowanych środków krajowych, o których mowa w ust. 7, przyznaje się Komisji, stanowiącej zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 464 ust. 2.

W ciągu jednego miesiąca od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 7, EUNB przedstawia Radzie, Komisji i zainteresowanemu państwu członkowskiemu opinię na temat punktów wymienionych w tym ustępie. Zainteresowane właściwe organy również mogą przedstawić Radzie, Komisji i zainteresowanemu państwu członkowskiemu opinię na temat punktów wymienionych w tym ustępie.

W największym stopniu uwzględniając opinie, o których mowa w akapicie drugim, i pod warunkiem istnienia solidnych i mocnych dowodów na to, że przedmiotowe środki mają negatywny wpływ na rynek wewnętrzny, który przeważa nad korzyściami związanymi ze stabilnością finansową, Komisja – w terminie dwóch miesięcy od otrzymania powiadomienia – odrzuca proponowane środki krajowe. W przeciwnym razie Komisja przyjmuje proponowane środki krajowe na początkowy okres 2 lat; w stosownych przypadkach środki te mogą podlegać zmianie.

Komisja odrzuca proponowane środki krajowe wyłącznie wtedy, gdy uzna, że powodują one nieproporcjonalnie negatywne skutki dla całości lub części systemu finansowego w innych państwach członkowskich lub Unii jako całości, tym samym stanowiąc lub stwarzając przeszkodę dla funkcjonowania rynku wewnętrznego lub dla swobodnego przepływu kapitału zgodnie z postanowieniami TFUE.

Ocena Komisji uwzględnia opinię EUNB oraz dowody przedstawione zgodnie z ust. 7.

Przed wygaśnięciem przedmiotowych środków właściwe organy mogą zaproponować nowe środki w celu przedłużenia okresu zastosowania każdorazowo na dodatkowy okres 2 lat. W takim przypadku powiadamiają one o tym Komisję, Radę, zainteresowane właściwe organy i EUNB. Zatwierdzenie nowych środków podlega procedurze określonej w niniejszym artykule. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla art. 458.

Artykuł 396

Zgodność z wymogami w zakresie dużych ekspozycji

1. Jeżeli w wyjątkowych przypadkach wartość ekspozycji przekracza limit określony w art. 395 ust. 1, instytucja niezwłocznie zgłasza tę wartość ekspozycji właściwym organom, które w uzasadnionych okolicznościach mogą przyznać instytucji ograniczony czas na dostosowanie się do tego limitu.

▼M8

Jeżeli kwota 150 mln EUR, o której mowa w art. 395 ust. 1, ma zastosowanie, właściwe organy mogą zezwolić na przekroczenie limitu 100 % ustalonego w odniesieniu do kapitału Tier I instytucji, w indywidualnych przypadkach.

Jeżeli w wyjątkowych przypadkach, o których mowa w akapitach pierwszym i drugim niniejszego ustępu, właściwy organ zezwoli instytucji na przekroczenie limitu określonego w art. 395 ust. 1 na okres dłuższy niż 3 miesiące, instytucja przedstawia plan szybkiego powrotu do stanu zgodności z tym limitem w sposób zadowalający właściwy organ i realizuje ten plan w terminie uzgodnionym z właściwym organem. Właściwy organ monitoruje realizację planu i w stosownych przypadkach wymaga szybszego powrotu do stanu zgodności.

▼B

2. W przypadku odstępstwa od obowiązku wypełniania przez instytucję na zasadzie indywidualnej lub subskonsolidowanej zobowiązań nałożonych przepisami niniejszej części na mocy art. 7 ust. 1 lub jeżeli do instytucji dominujących z państwa członkowskiego stosują się przepisy art. 9, należy podjąć środki zapewniające zadowalającą alokację ryzyka w ramach grupy.

▼M8

3. Do celów ust. 1 EUNB wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 w celu określenia sposobu, w jaki właściwe organy mogą określać:

a) wyjątkowe przypadki, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;

b) termin uznawany za odpowiedni na powrót do stanu zgodności;

c) środki, jakie powinny zostać podjęte w celu zapewnienia szybkiego powrotu instytucji do stanu zgodności.

▼B

Artykuł 397

Obliczanie dodatkowych wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu dużych ekspozycji zaliczonych do portfela handlowego

1. Wartość nadwyżki, o której mowa w art. 395 ust. 5 lit. b), oblicza się poprzez wyodrębnienie tych elementów łącznej ekspozycji z tytułu transakcji wobec danego klienta lub danej grupy powiązanych klientów, którym przypisano najwyższe wymogi w zakresie ryzyka szczególnego określone w części trzeciej tytuł IV rozdział 2 lub wymogi określone w art. 299 oraz w części trzeciej tytuł V i których suma jest równa wysokości nadwyżki, o której mowa w art. 395 ust. 5 lit. a).

2. Jeżeli nadwyżka nie trwa dłużej niż 10 dni, dodatkowy wymóg kapitałowy w stosunku do tych elementów wynosi 200 % wartości wymogów, o których mowa w ust. 1.

▼B

3. Po upływie dziesięciu dni od chwili wystąpienia nadwyżki należy przyporządkować elementy tej nadwyżki wyodrębnione zgodnie z ust. 1 do odpowiedniego wiersza kolumny 1 w tabeli 1 w kolejności rosnącej wymogów w zakresie ryzyka szczególnego określonych w części trzeciej tytuł IV rozdział 2 lub wymogów określonych w art. 299 oraz w części trzeciej tytuł V. Dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych równa się sumie wymogów w zakresie ryzyka szczególnego określonych w części trzeciej tytuł IV rozdział 2 lub wymogów określonych w art. 299 oraz w części trzeciej tytuł V w odniesieniu do tych elementów, pomnożonych przez odpowiedni czynnik określony w kolumnie 2 tabeli 1.

Tabela 1

Kolumna 1: nadwyżka w stosunku do limitów (na podstawie udziału procentowego ekspozycji w uznanym kapitale) ►M8 kapitale Tier I ◄	Kolumna 2: czynniki
Do 40 %	200 %
Od 40 % do 60 %	300 %
Od 60 % do 80 %	400 %
Od 80 % do 100 %	500 %
Od 100 % do 250 %	600 %
Powyżej 250 %	900 %

Artykuł 398

Procedury zapobiegające unikaniu przez instytucje dodatkowego wymogu w zakresie funduszy własnych

Instytucje nie unikają celowo dodatkowych wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji o wartości przekraczającej limit określony w art. 397 ust. 1, o których to wymogach mowa w art. 395 i którym podlegałyby w innych przypadkach, jeżeli te ekspozycje trwały dłużej niż 10 dni, poprzez czasowe przeniesienie tych ekspozycji na inne przedsiębiorstwo, należące lub nienależące do tej samej grupy, lub poprzez przeprowadzanie sztucznych transakcji w celu likwidacji ekspozycji przed upływem tego okresu 10 dni i utworzenia nowej ekspozycji.

Instytucje stosują systemy gwarantujące, że każde przeniesienie ekspozycji powodujące skutki określone w akapicie pierwszym zostanie niezwłocznie zgłoszone właściwym organom.

Artykuł 399

Uznane techniki ograniczania ryzyka

▼M8

1. Instytucja stosuje technikę ograniczania ryzyka kredytowego przy obliczaniu ekspozycji, jeżeli użyła tej techniki do obliczenia wymogów kapitałowych z tytułu ryzyka kredytowego zgodnie z częścią trzecią tytuł II, o ile dana technika ograniczania ryzyka kredytowego spełnia warunki określone w niniejszym artykule.

Do celów art. 400–403 termin „gwarancja” obejmuje kredytowe instrumenty pochodne uznane zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 4, inne niż obligacje powiązane z ryzykiem kredytowym.

▼B

2. Z zastrzeżeniem ust. 3 niniejszego artykułu, jeżeli na mocy art. 400–403 dozwolone jest uznawanie ochrony kredytowej rzeczywistej lub nierzeczywistej, ochrona taka spełnia wymogi dotyczące uznawalności i inne wymogi określone w części trzeciej tytuł II rozdział 4.

▼M8

3. Technik ograniczania ryzyka kredytowego, które są dostępne wyłącznie dla instytucji stosujących jedną z metod IRB, nie stosuje się do celów zmniejszania wartości ekspozycji na potrzeby dużych ekspozycji, z wyjątkiem ekspozycji zabezpieczonych nieruchomością zgodnie z art. 402.

▼B

4. Instytucje analizują w zakresie, w jakim jest to możliwe, swoje ekspozycje wobec wystawców zabezpieczenia, dostawców ochrony kredytowej nierzeczywistej i aktywów bazowych zgodnie z art. 390 ust. 7 pod względem ewentualnych koncentracji oraz w stosownych przypadkach podejmują działania i zgłaszają swojemu właściwemu organowi wszelkie istotne ustalenia.

Artykuł 400

Wyłączenia

1. Z zakresu stosowania art. 395 ust. 1 wyłącza się poniższe ekspozycje:

a) składniki aktywów stanowiące należności od rządów centralnych, banków centralnych lub podmiotów sektora publicznego, którym w postaci niezabezpieczonej przypisano by wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2;

b) składniki aktywów stanowiące należności od organizacji międzynarodowych lub wielostronnych banków rozwoju, którym w postaci niezabezpieczonej przypisano by wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2;

c) składniki aktywów stanowiące należności zabezpieczone wyraźnymi gwarancjami rządów centralnych, banków centralnych, organizacji międzynarodowych, wielostronnych banków rozwoju lub podmiotów sektora publicznego, gdy niezabezpieczonym należnościom od jednostki zapewniającej gwarancję przypisuje się wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2;

d) inne ekspozycje odnoszące się do rządów centralnych, banków centralnych, organizacji międzynarodowych, wielostronnych banków rozwoju lub podmiotów sektora publicznego lub gwarantowane przez nie, gdy niezabezpieczonym należnościom od jednostki, w stosunku do której istnieje ekspozycja lub która udziela gwarancji ekspozycji, przypisuje się wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2;

e) składniki aktywów stanowiące należności od samorządów regionalnych lub władz lokalnych państw członkowskich, gdy tym należnościom przypisuje się wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2, oraz inne ekspozycje wobec tych samorządów regionalnych lub władz lokalnych lub gwarantowane przez nie, stanowiące należności, którym przypisano by wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2;

▼B

f) ekspozycje wobec kontrahentów, o których mowa w art. 113 ust. 6 lub 7, jeżeli przypisuje się im wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2. Ekspozycje niespełniające tych kryteriów, niezależnie od tego, czy są wyłączone z zakresu stosowania art. 395 ust. 1, czy nie, traktuje się jako ekspozycje wobec osoby trzeciej;

g) składniki aktywów i inne ekspozycje zabezpieczone depozytami gotówkowymi złożonymi w instytucji kredytującej lub w instytucji będącej jednostką dominującą lub jednostką zależną instytucji kredytującej;

h) składniki aktywów i inne ekspozycje zabezpieczone certyfikatami depozytowymi wyemitowanymi przez instytucję kredytującą lub przez instytucję będącą jednostką dominującą lub jednostką zależną instytucji kredytującej i zdeponowanymi w jednej z nich;

▼M17

i) ekspozycje wynikające z niewykorzystanych zobowiązań kredytowych, które zostały sklasyfikowane jako pozabilansowe pozycje z koszyka 5 w załączniku I, lub ustalenia umowne, które spełniają warunki nieuznawania ich za zobowiązania, pod warunkiem że z klientem lub z grupą powiązanych klientów zawarto umowę, na mocy której zobowiązanie może być wykorzystane wyłącznie wtedy, gdy zagwarantowano, że nie spowoduje to przekroczenia limitu mającego zastosowanie na mocy art. 395 ust. 1;

▼M8

j) ekspozycje uczestników rozliczających z tytułu transakcji wobec kwalifikujących się kontrahentów centralnych i wkłady do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania wnoszone na rzecz kwalifikujących się kontrahentów centralnych;

▼B

k) ekspozycje z tytułu systemów gwarantowania depozytów zgodnie z dyrektywą 94/19/WE wynikające z finansowania tych systemów, jeżeli na instytucjach członkowskich tego systemu ciąży zobowiązanie prawne lub umowne dotyczące ich finansowania;

▼M8

l) ekspozycje klientów z tytułu transakcji, o których mowa w art. 305 ust. 2 lub 3;

m) posiadane przez podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub ich jednostki zależne niebędące same podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instrumenty funduszy własnych i zobowiązania kwalifikowalne, o których mowa w art. 45f ust. 2 dyrektywy 2014/59/UE, wyemitowane przez dowolny z poniższych podmiotów:

(i) w odniesieniu do podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – inne podmioty należące do tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

(ii) *w* odniesieniu do jednostek zależnych podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niebędących same podmiotami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – odnośne jednostki zależne danej jednostki zależnej należące do tej samej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

n) ekspozycje wynikające z zobowiązania dotyczącego wartości minimalnej, które spełnia wszystkie warunki określone w art. 132c ust. 3.

▼B

Środki pieniężne otrzymane z tytułu obligacji powiązanej z ryzykiem kredytowym wyemitowanej przez instytucję oraz kredyty udzielone i depozyty złożone przez kontrahenta instytucji lub na jej rzecz, objęte umową o kompensowaniu pozycji bilansowych zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 4, wchodzą w zakres stosowania lit. g).

▼B

2. Właściwe organy mogą całkowicie lub częściowo wyłączyć poniższe ekspozycje:

▼M17

a) obligacje zabezpieczone, o których mowa w art. 129;

▼B

b) składniki aktywów stanowiące należności od samorządów regionalnych lub władz lokalnych państw członkowskich, gdy tym należnościom przypisuje się wagę ryzyka równą 20 % zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2, oraz inne ekspozycje wobec tych samorządów regionalnych lub władz lokalnych lub gwarantowane przez nie stanowiące należności, którym przypisano by wagę ryzyka równą 20 % zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2;

▼M8

c) ekspozycje przyjmowane przez daną instytucję – w tym poprzez udziały kapitałowe lub innego rodzaju udziały – wobec jej jednostki dominującej, wobec innych jednostek zależnych tej jednostki dominującej lub wobec własnych jednostek zależnych, oraz znaczne pakiety akcji, w zakresie, w jakim te jednostki są objęte nadzorem na zasadzie skonsolidowanej, któremu podlega sama instytucja, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, dyrektywą 2002/87/WE lub z równoważnymi standardami obowiązującymi w państwie trzecim; ekspozycje niespełniające tych kryteriów, niezależnie od tego, czy są wyłączone z zakresu stosowania art. 395 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, traktuje się jako ekspozycje wobec osoby trzeciej;

▼B

d) składniki aktywów stanowiące należności od regionalnych lub centralnych instytucji kredytowych, z którymi dana instytucja kredytowa jest stowarzyszona w sieci zgodnie z przepisami prawnymi lub ustawowymi i które na mocy tych przepisów są odpowiedzialne za rozliczenia środków pieniężnych w ramach sieci oraz inne ekspozycje, w tym udziały kapitałowe lub innego rodzaju udziały, wobec tych instytucji;

e) składniki aktywów stanowiące należności od instytucji kredytowych i inne ekspozycje wobec instytucji kredytowych ustanowione przez instytucje kredytowe, z których jedna działa na zasadach niekonkurencyjnych i udziela kredytów lub je gwarantuje w ramach programów ustawodawczych lub swoich statutów, do celów wspierania określonych sektorów gospodarki przy pewnej formie nadzoru ze strony rządu i ograniczeń w odniesieniu do wykorzystania tych kredytów, pod warunkiem że odpowiednie ekspozycje wynikają z tych kredytów, które są przekazywane beneficjentom za pośrednictwem instytucji kredytowych, lub z gwarancji tych kredytów;

f) składniki aktywów stanowiące należności od instytucji i inne ekspozycje wobec instytucji, pod warunkiem że te ekspozycje nie stanowią funduszy własnych takich instytucji, ich termin zapadalności nie przekracza następnego dnia roboczego i nie są denominowane w jednej z głównych walut handlowych;

g) składniki aktywów stanowiące należności od banków centralnych w postaci minimalnej rezerwy obowiązkowej przetrzymywanej w tych bankach centralnych, denominowane w ich walutach krajowych;

▼B

h) składniki aktywów stanowiące należności od rządów centralnych w postaci ustawowych wymogów w zakresie płynności, przetrzymywane w postaci rządowych papierów wartościowych, denominowane i finansowane w ich walutach krajowych, pod warunkiem że za zgodą właściwego organu ocena kredytowa tych rządów wystawiona przez wyznaczoną ECAI jest ratingiem na poziomie inwestycyjnym;

▼M17

i) 50 % pozabilansowych akredytyw dokumentowych z koszyka 4 i pozabilansowych niewykorzystanych instrumentów kredytowych z koszyka 3, o których mowa w załączniku I, z pierwotnym terminem zapadalności wynoszącym maksymalnie 1 rok i pod warunkiem uzyskania zgody właściwych organów, 80 % gwarancji innych niż gwarancje kredytowe, które wynikają z przepisów ustawowych lub wykonawczych i które są udzielane ich członkom przez fundusze gwarancji wzajemnych posiadające status instytucji kredytowej;

▼B

j) prawnie wymagane gwarancje stosowane przy wypłacaniu kredytobiorcy hipotecznemu kredytu hipotecznego finansowanego poprzez emisję obligacji zabezpieczonych hipoteką przed ostatecznym wpisem hipoteki do księgi wieczystej, pod warunkiem że gwarancji nie wykorzystuje się do ograniczenia ryzyka przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem;

▼M8

k) ekspozycje w formie zabezpieczenia lub gwarancji kredytów mieszkaniowych, dostarczonych przez uznanego dostawcę ochrony, o którym mowa w art. 201 i który kwalifikuje się do stopnia jakości kredytowej odpowiadającego co najmniej niższemu z następujących stopni:

(i) stopień jakości kredytowej 2;

(ii) stopień jakości kredytowej odpowiadający ratingowi zobowiązań w walucie obcej rządu centralnego państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba główna odnośnego dostawcy ochrony;

l) ekspozycje w formie gwarancji dla oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych, dostarczonych przez agencję kredytów eksportowych kwalifikującą się do stopnia jakości kredytowej odpowiadającego co najmniej niższemu z następujących stopni:

(i) stopień jakości kredytowej 2;

(ii) stopień jakości kredytowej odpowiadający ratingowi zobowiązań w walucie obcej rządu centralnego państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba główna odnośnej agencji kredytów eksportowych.

▼B

3. Właściwe organy mogą korzystać z wyłączenia przewidzianego w ust.2 jeżeli są spełnione następujące warunki:

a) określony charakter ekspozycji, kontrahenta lub stosunku między instytucją a kontrahentem eliminuje lub zmniejsza ryzyko ekspozycji; oraz

b) do wszelkiego pozostałego ryzyka koncentracji można odnieść się za pomocą innych równie skutecznych środków, takich jak zasady, procedury i mechanizmy przewidziane w art. 81 dyrektywy 2013/36/UE.

▼M8

Właściwe organy informują EUNB o tym, czy zamierzają stosować dowolne z wyłączeń przewidzianych w ust. 2, zgodnie z lit. a) i b) niniejszego ustępu, i przedstawiają EUNB powody uzasadniające zastosowanie tych wyłączeń.

4. Nie zezwala się na równoczesne stosowanie więcej niż jednego wyłączenia określonego w ust. 1 i 2 w odniesieniu do tej samej ekspozycji.

Artykuł 401

Obliczanie skutku stosowania technik ograniczania ryzyka kredytowego

1. Aby obliczyć wartość ekspozycji do celów art. 395 ust. 1, instytucja może stosować w pełni skorygowaną wartość ekspozycji (E*) obliczoną zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 4, z uwzględnieniem ograniczenia ryzyka kredytowego, korekt z tytułu zmienności oraz ewentualnych niedopasowań terminów zapadalności, o których mowa w tym rozdziale.

2. Z wyjątkiem instytucji stosujących uproszczoną metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych, do celów ust. 1 instytucje stosują kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych bez względu na to, jaką metodę stosują do obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego.

Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 instytucje posiadające zezwolenie na stosowanie metod, o których mowa w części trzeciej tytuł II rozdział 4 sekcja 4 oraz w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcja 6, mogą stosować te metody do obliczania wartości ekspozycji transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych.

3. Obliczając wartość ekspozycji do celów art. 395 ust. 1, instytucje przeprowadzają okresowe testy warunków skrajnych w odniesieniu do koncentracji ich ryzyka kredytowego, w tym w odniesieniu do możliwej do uzyskania wartości wszelkich ustanowionych zabezpieczeń.

Okresowe testy warunków skrajnych, o których mowa w akapicie pierwszym, uwzględniają ryzyko związane z potencjalnymi zmianami warunków rynkowych, które mogłyby niekorzystnie wpłynąć na adekwatność funduszy własnych instytucji, oraz ryzyko związane z realizacją zabezpieczenia w sytuacjach skrajnych.

Przeprowadzane testy warunków skrajnych są adekwatne i odpowiednie z punktu widzenia oceny tego ryzyka.

W swoich strategiach przeciwdziałania ryzyku koncentracji instytucje uwzględniają:

a) zasady i procedury przeciwdziałania ryzyku związanemu z niedopasowaniami terminów zapadalności ekspozycji i terminów rozliczenia ochrony kredytowej tych ekspozycji;

b) zasady i procedury dotyczące ryzyka koncentracji wynikającego ze stosowania technik ograniczania ryzyka kredytowego, w szczególności wynikającego z dużych pośrednich ekspozycji kredytowych, na przykład ekspozycji wobec jedynego emitenta papierów wartościowych przyjętych jako zabezpieczenie.

▼M8

4. Jeżeli instytucja zmniejsza ekspozycję wobec klienta stosującego kwalifikowalną technikę ograniczania ryzyka kredytowego zgodnie z art. 399 ust. 1, instytucja ta traktuje, w sposób określony w art. 403, część ekspozycji, o którą pomniejszyła ekspozycję wobec klienta, jako ekspozycję ponoszoną w stosunku do dostawcy ochrony, a nie do klienta.

▼B

Artykuł 402

Ekspozycje wynikające z udzielania kredytów hipotecznych

▼M8

1. ►M17 Aby obliczyć wartości ekspozycji do celów art. 395, instytucje mogą – z wyjątkiem przypadków, gdy jest to zakazane na mocy mających zastosowanie przepisów prawa krajowego – zmniejszyć wartość ekspozycji lub dowolnej części ekspozycji, która jest zabezpieczona nieruchomością mieszkalną zgodnie z art. 125 ust. 1, o kwotę wartości nieruchomości stanowiącą zabezpieczenie, lecz nie więcej niż o 55 % wartości nieruchomości, o ile spełnione są wszystkie poniższe warunki: ◄

▼M17

a) właściwe organy nie ustaliły wagi ryzyka wyższej niż 20 % dla ekspozycji lub części ekspozycji zabezpieczonych nieruchomością mieszkalną, zgodnie z art. 124 ust. 9;

▼M8

b) ekspozycja lub część ekspozycji są w pełni zabezpieczone dowolnym z następujących elementów:

(i) co najmniej jedną hipoteką na nieruchomości mieszkalnej; lub

(ii) nieruchomością mieszkalną w transakcji leasingowej, na mocy której leasingodawca zachowuje pełne prawo własności do nieruchomości mieszkalnej, a leasingobiorca nie skorzystał jeszcze z prawa opcji zakupu;

c) spełnione są wymogi określone w art. 208 i art. 229 ust. 1.

2. ►M17 Aby obliczyć wartości ekspozycji do celów art. 395, instytucje mogą – z wyjątkiem przypadków, gdy jest to zakazane na mocy mających zastosowanie przepisów prawa krajowego – zmniejszyć wartość ekspozycji lub dowolnej części ekspozycji, która jest zabezpieczona nieruchomością komercyjną zgodnie z art. 126 ust. 1, o kwotę wartości nieruchomości stanowiącą zabezpieczenie, lecz nie więcej niż o 55 % wartości nieruchomości, o ile spełnione są wszystkie poniższe warunki: ◄

▼M17

a) właściwe organy nie ustaliły wagi ryzyka wyższej niż 60 % dla ekspozycji lub części ekspozycji zabezpieczonych nieruchomością komercyjną, zgodnie z art. 124 ust. 9;

▼M8

b) ekspozycja jest w pełni zabezpieczona dowolnym z następujących elementów:

(i) co najmniej jedną hipoteką na lokalach biurowych lub innych nieruchomościach komercyjnych; lub

(ii) co najmniej jednym lokalem biurowym lub innymi nieruchomościami komercyjnymi i ekspozycjami związanymi z transakcjami leasingu nieruchomości;

▼M17

c) spełnione są wymogi określone w art. 124 ust. 3 oraz w art. 208 i art. 229 ust. 1;

▼M8

d) budowa danej nieruchomości komercyjnej została zakończona.

▼B

3. Instytucja może traktować ekspozycję wobec kontrahenta, która wynika z umowy z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu, na mocy której instytucja kupiła od kontrahenta niemające charakteru dodatkowego, niezależne zastawy hipoteczne na nieruchomości stron trzecich, jako kilka indywidualnych ekspozycji wobec każdej z tych stron trzecich, pod warunkiem że spełnione są wszystkie następujące warunki:

▼M9

a) kontrahent jest instytucją lub firmą inwestycyjną;

▼B

b) ekspozycja jest w pełni zabezpieczona zastawami na nieruchomości tych stron trzecich, które to zastawy zostały kupione przez instytucję, a instytucja jest w stanie wykonać prawo zastawu;

c) instytucja zapewniła spełnienie wymogów określonych w art. 208 i art. 229 ust. 1;

d) instytucja staje się beneficjentem roszczeń, które kontrahent ma względem stron trzecich, w przypadku niewykonania zobowiązania przez kontrahenta, jego niewypłacalności lub likwidacji;

▼M9

e) instytucja zgłasza właściwym organom zgodnie z art. 394 całkowitą kwotę ekspozycji wobec każdej innej instytucji lub firmy inwestycyjnej, które traktuje się zgodnie z niniejszym ustępem.

▼B

W tym celu instytucja przyjmuje, że ma ekspozycję wobec każdej takiej strony trzeciej na kwotę roszczenia, które kontrahent ma względem strony trzeciej, zamiast odpowiedniej kwoty ekspozycji wobec kontrahenta. Ewentualna pozostała część ekspozycji wobec kontrahenta nadal jest traktowana jak ekspozycja wobec kontrahenta.

▼M8

Artykuł 403

Metoda substytucyjna

1. Jeżeli ekspozycja wobec klienta jest objęta gwarancją osoby trzeciej lub zabezpieczeniem wyemitowanym przez osobę trzecią, instytucja musi:

a) traktować część ekspozycji, która jest objęta gwarancją, jako ekspozycję wobec gwaranta, a nie klienta, pod warunkiem że niezabezpieczonej ekspozycji wobec gwaranta zostałaby przypisana taka sama waga ryzyka jak waga ryzyka niezabezpieczonej ekspozycji wobec klienta zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub niższa waga ryzyka;

▼M8

b) traktować część ekspozycji, która jest zabezpieczona wartością rynkową uznanego zabezpieczenia, jako ekspozycję wobec osoby trzeciej, a nie wobec klienta, pod warunkiem że taka ekspozycja jest objęta zabezpieczeniem i że zabezpieczonej części ekspozycji zostałaby przypisana taka sama waga ryzyka jak waga ryzyka niezabezpieczonej ekspozycji wobec klienta zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub niższa waga ryzyka.

Instytucja nie stosuje metody, o której mowa w akapicie pierwszym lit. b), jeżeli zachodzi niedopasowanie pomiędzy terminem zapadalności ekspozycji a terminem rozliczenia ochrony.

Do celów niniejszej części instytucja może stosować zarówno kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych, jak i sposób traktowania określony w akapicie pierwszym lit. b) niniejszego ustępu, wyłącznie wtedy, gdy do celów art. 92 dopuszcza się stosowanie zarówno kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych, jak i uproszczonej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych.

2. W przypadkach gdy instytucja stosuje ust. 1 lit. a), instytucja:

a) jeżeli gwarancja jest denominowana w walucie innej niż waluta, w której jest denominowana ekspozycja – oblicza kwotę ekspozycji uznanej za zabezpieczoną zgodnie z przepisami dotyczącymi ujmowania niedopasowań walutowych w odniesieniu do ochrony kredytowej nierzeczywistej zawartymi w części trzeciej;

b) traktuje wszelkie niedopasowania między terminem zapadalności ekspozycji a terminem rozliczenia ochrony zgodnie z przepisami dotyczącymi ujmowania niedopasowań terminów zapadalności zawartymi w części trzeciej tytuł II rozdział 4;

c) może uznać częściowe zabezpieczenie zgodnie ze sposobem traktowania określonym w części trzeciej tytuł II rozdział 4.

3. Do celów ust. 1 lit. b) instytucja może zastąpić kwotę przewidzianą w lit. a) niniejszego ustępu kwotą przewidzianą w lit. b) niniejszego ustępu, o ile spełnione są warunki określone w lit. c), d) i e) niniejszego ustępu:

a) całkowita kwota ekspozycji instytucji wobec emitenta zabezpieczenia w związku z trójstronnymi umowami z udzielonym przyrzeczeniem odkupu, w których zawarciu pośredniczył agent trójstronny;

b) pełna kwota limitów, które – zgodnie z instrukcjami danej instytucji – ma stosować agent trójstronny, o którym mowa w lit. a), względem papierów wartościowych wyemitowanych przez emitenta zabezpieczenia, o którym mowa w tej literze;

c) instytucja sprawdziła, że agent trójstronny dysponuje odpowiednimi zabezpieczeniami, by zapobiec przekroczeniu limitów, o których mowa w lit. b);

d) właściwy organ nie wyraził żadnych istotnych obaw w odniesieniu do danej instytucji;

e) suma kwoty limitu, o którym mowa w lit. b) niniejszego ustępu, i wszelkich innych ekspozycji danej instytucji wobec emitenta zabezpieczenia nie przekracza limitu określonego w art. 395 ust. 1.

▼M8

4. EUNB wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 w celu określenia warunków stosowania sposobu traktowania, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, w tym warunków i częstotliwości ustalania, monitorowania i zmiany limitów, o których mowa w lit. b) tego ustępu.

EUNB wyda te wytyczne do dnia 31 grudnia 2019 r.

▼M5

▼B

CZĘŚĆ SZÓSTA

PŁYNNOŚĆ

TYTUŁ I

▼M8

DEFINICJE I WYMOGI DOTYCZĄCE PŁYNNOŚCI

Artykuł 411

Definicje

Do celów niniejszej części stosuje się poniższe definicje:

(1) „klient finansowy” oznacza klienta, w tym klienta finansowego należącego do grupy przedsiębiorstw niefinansowych, którego głównym przedmiotem działalności jest co najmniej jedna z działalności wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2013/36/UE lub który jest jednym z poniższych podmiotów:

a) instytucją kredytową;

b) firmą inwestycyjną;

c) jednostką specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji (SSPE);

d) przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania;

e) zamkniętym programem inwestycyjnym;

f) zakładem ubezpieczeń;

g) zakładem reasekuracji;

h) finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej;

i) instytucją finansową;

j) systemem programów emerytalnych, zdefiniowanym w art. 2 pkt 10) rozporządzenia (UE) nr 648/2012;

(2) „depozyt detaliczny” oznacza zobowiązanie wobec osoby fizycznej lub wobec MŚP, gdy dane MŚP kwalifikowałoby się do kategorii ekspozycji detalicznej w ramach metody standardowej lub metody IRB dotyczących ryzyka kredytowego, lub zobowiązanie wobec przedsiębiorstwa kwalifikującego się do objęcia sposobem traktowania określonym w art. 153 ust. 4, oraz gdy łączna wartość depozytów złożonych przez to MŚP lub przedsiębiorstwo na poziomie grupy nie przekracza 1 mln EUR;

▼M8

(3) „przedsiębiorstwo inwestowania indywidualnego” oznacza przedsiębiorstwo lub fundusz powierniczy, którego właścicielem lub właścicielem rzeczywistym jest osoba fizyczna albo grupa ściśle powiązanych osób fizycznych i które nie prowadzi żadnej innej działalności o charakterze komercyjnym, przemysłowym ani zawodowym i które zostało ustanowione w wyłącznym celu, jakim jest zarządzanie majątkiem właściciela lub właścicieli, miedzy innymi działalność pomocnicza, taka jak oddzielanie aktywów właścicieli od aktywów przedsiębiorstwa, ułatwianie przekazywania aktywów w rodzinie lub uniemożliwianie rozdziału aktywów po śmierci członka rodziny, pod warunkiem że tego rodzaju działalność pomocnicza jest powiązana z głównym celem polegającym na zarządzaniu majątkiem właścicieli;

▼C8

(4) „broker depozytowy” oznacza osobę fizyczną lub przedsiębiorstwo, które za opłatą lokują w instytucjach kredytowych depozyty osób trzecich, w tym depozyty detaliczne i depozyty korporacyjne z wyłączeniem depozytów od klientów finansowych;

▼M8

(5) „aktywa wolne od obciążeń” oznaczają aktywa, które nie podlegają żadnym prawnym, umownym, regulacyjnym ani innym ograniczeniom uniemożliwiającym instytucji likwidację, sprzedaż, przeniesienie lub cesję tych aktywów lub ogólnie zbycie tych aktywów w drodze zwykłej umowy sprzedaży lub umowy z udzielonym przyrzeczeniem odkupu;

(6) „nieobowiązkowe nadzabezpieczenie” oznacza każdą kwotę aktywów, której instytucja nie musi przypisywać do emisji obligacji zabezpieczonych na mocy wymogów prawnych lub regulacyjnych, zobowiązań umownych lub z przyczyn dyscypliny rynkowej, w tym w szczególności wtedy, gdy kwota zapewnianych aktywów przekracza minimalny wymóg prawny, ustawowy lub regulacyjny dotyczący nadzabezpieczenia, który na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego ma zastosowanie do obligacji zabezpieczonych;

(7) „wymóg pokrycia aktywów” oznacza stosunek aktywów do zobowiązań określany zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego lub państwa trzeciego do celów wsparcia jakości kredytowej w odniesieniu do obligacji zabezpieczonych;

(8) „kredyty na depozyt zabezpieczający” oznaczają kredyty zabezpieczone udzielane klientom w celu zajęcia lewarowanych pozycji handlowych;

(9) „kontrakty na instrumenty pochodne” oznaczają kontrakty na instrumenty pochodne wyszczególnione w załączniku II oraz kredytowe instrumenty pochodne;

(10) „warunki skrajne” oznaczają nagłe lub poważne pogorszenie wypłacalności lub poziomu płynności instytucji wynikające ze zmian warunków rynkowych lub czynników idiosynkratycznych, na skutek których występuje istotne ryzyko, że dana instytucja nie będzie w stanie uregulować swoich zobowiązań w terminie ich wymagalności w ciągu kolejnych 30 dni kalendarzowych;

(11) „aktywa poziomu 1” oznaczają aktywa charakteryzujące się wyjątkowo wysoką płynnością i jakością kredytową, o których mowa w art. 416 ust. 1 akapit drugi;

▼M8

(12) „aktywa poziomu 2” oznaczają aktywa charakteryzujące się wysoką płynnością i jakością kredytową, o których mowa w art. 416 ust. 1 akapit drugi niniejszego rozporządzenia; aktywa poziomu 2 dzieli się dalej na aktywa poziomu 2A i 2B, jak określono w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1;

(13) „zabezpieczenie przed utratą płynności” oznacza kwotę aktywów poziomu 1 i 2 będących w posiadaniu instytucji zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1;

(14) „wypływy płynności netto” oznaczają kwotę otrzymaną po odliczeniu wpływów płynności instytucji od jej wypływów płynności;

(15) „waluta sprawozdawcza” oznacza walutę państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba główna danej instytucji;

(16) „faktoring” oznacza porozumienie umowne pomiędzy przedsiębiorstwem (faktorantem) a podmiotem finansowym (faktorem), zgodnie z którym faktorant ceduje lub sprzedaje swoje należności faktorowi, w zamian za co faktor świadczy na rzecz faktoranta co najmniej jedną z następujących usług w odniesieniu do scedowanych należności:

a) wniesienie zaliczki odsetka kwoty scedowanych należności zasadniczo krótkoterminowych, niegwarantowanych i bez automatycznego rolowania;

b) zarządzanie należnościami, windykacja należności i ochrona kredytowa, przy czym zasadniczo faktor zarządza księgą sprzedaży faktoranta i ściąga należności we własnym imieniu;

do celów tytułu IV faktoring traktuje się jako finansowanie handlu.

(17) „przyznany instrument kredytowy lub instrument wsparcia płynności” oznacza instrument kredytowy lub instrument wsparcia płynności, które są nieodwołalne lub warunkowo odwołalne.

▼B

Artykuł 412

▼C2

Wymóg pokrycia wypływów netto

▼B

1. Instytucje utrzymują aktywa płynne, których łączna wartość pokrywa ►C2 wypływy ◄ płynności pomniejszone o ►C2 wpływy ◄ płynności w warunkach skrajnych, w celu zagwarantowania utrzymywania przez instytucje takich poziomów zabezpieczeń przed utratą płynności, które są odpowiednie w sytuacji ewentualnego zakłócenia równowagi między ►C2 wpływami ◄ i ►C2 wypływami ◄ płynności w warunkach wysoce skrajnych w okresie trzydziestu dni. W warunkach skrajnych instytucje mogą wykorzystywać swoje aktywa płynne do pokrycia ►C2 wypływów ◄ płynności netto.

▼M8

2. Instytucje nie liczą podwójnie wypływów płynności, wpływów płynności i aktywów płynnych.

▼M8

O ile nie określono inaczej w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, w przypadku gdy dana pozycja może być wliczona do więcej niż jednej kategorii wypływów, wlicza się ją do kategorii wypływów, która generuje największe wypływy umowne dla danej pozycji.

▼B

3. Instytucje mogą wykorzystywać aktywa płynne, o których mowa w ust. 1, w celu wypełnienia swoich zobowiązań w warunkach skrajnych, zgodnie z art. 414.

4. Przepisy określone w tytule II mają zastosowanie wyłącznie do celów sprecyzowania obowiązków w zakresie sprawozdawczości określonych w art. 415.

▼M9

4a. Akt delegowany, o którym mowa w art. 460 ust. 1, ma zastosowanie do instytucji.

►C2 5. Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić krajowe przepisy w zakresie wymogów dotyczących płynności, zanim wiążące minimalne standardy w zakresie wymogów pokrycia wypływów netto zostaną określone i w pełni wprowadzone w Unii zgodnie z art. 460. Państwa członkowskie lub właściwe organy mogą wymagać, by instytucje działające na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie lub podgrupa takich instytucji utrzymywały wyższy wymóg pokrycia wypływów netto wynoszący ◄ do 100 % dopóty, dopóki wiążący minimalny standard wynoszący 100 % nie zostanie w pełni wprowadzony zgodnie z art. 460.

▼M8

Artykuł 413

Wymóg dotyczący stabilnego finansowania

1. Instytucje zapewniają właściwe wykonywanie długoterminowych pozycji aktywów i pozycji pozabilansowych za pomocą różnorodnego zestawu instrumentów finansowania, które są stabilne zarówno w warunkach normalnych, jak i skrajnych.

2. Przepisy określone w tytule III mają zastosowanie wyłącznie do celów określenia obowiązków sprawozdawczych, o których mowa w art. 415, do czasu sprecyzowania i wprowadzenia w prawie Unii obowiązków sprawozdawczych, o których mowa w tym artykule, w odniesieniu do wskaźnika stabilnego finansowania netto określonego w tytule IV.

3. Przepisy określone w tytule IV mają zastosowanie do celów określenia wymogu dotyczącego stabilnego finansowania, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz obowiązków sprawozdawczych, o których mowa w art. 415, dla instytucji.

4. Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić krajowe przepisy w zakresie wymogów dotyczących stabilnego finansowania, zanim zaczną obowiązywać wiążące minimalne standardy w zakresie wymogów dotyczących stabilnego finansowania netto określone w ust. 1.

▼M8

Artykuł 414

Przestrzeganie wymogów dotyczących płynności

Instytucja, która nie spełnia wymogów określonych w art. 412 lub w art. 413 ust. 1, również w warunkach skrajnych, lub spodziewa się, że nie spełni tych wymogów, niezwłocznie powiadamia o tym właściwe organy i bez zbędnej zwłoki przedstawia właściwym organom plan szybkiego przywrócenia zgodności z wymogami określonymi, stosownie do przypadku, w art. 412 lub art. 413 ust. 1. Do czasu przywrócenia zgodności instytucja codziennie, na koniec każdego dnia roboczego – chyba że właściwy organ zatwierdzi mniejszą częstotliwość sprawozdań i dłuższe terminy sprawozdawcze – zgłasza pozycje, o których mowa, stosownie do przypadku, w tytule III, w tytule IV, w akcie wykonawczym, o którym mowa w art. 415 ust. 3 lub 3a lub w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1. Właściwe organy udzielają takich zezwoleń wyłącznie na podstawie indywidualnej sytuacji danej instytucji, z uwzględnieniem skali i stopnia złożoności jej działalności. Właściwe organy monitorują realizację takich planów przywrócenia zgodności, a w stosownych przypadkach wymagają szybszego przywrócenia zgodności.

▼B

TYTUŁ II

SPRAWOZDAWCZOŚĆ W ZAKRESIE PŁYNNOŚCI

Artykuł 415

Obowiązek sprawozdawczy i wzór sprawozdawczy

▼M8

1. Instytucje zgłaszają właściwym organom pozycje, o których mowa w wykonawczych standardach technicznych, o których mowa w ust. 3 lub 3a niniejszego artykułu, w tytule IV i w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, w walucie sprawozdawczej, niezależnie od rzeczywistej denominacji tych pozycji. Dopóki obowiązek sprawozdawczy i wzór sprawozdania w odniesieniu do wskaźnika stabilnego finansowania netto określonego w tytule IV nie zostaną sprecyzowane i wprowadzone w prawie Unii, instytucje zgłaszają właściwym organom pozycje, o których mowa w tytule III, w walucie sprawozdawczej, niezależnie od rzeczywistej denominacji tych pozycji.

Sprawozdania przedstawia się co najmniej raz w miesiącu w przypadku pozycji, o których mowa w akcie delegowanym określonym w art. 460 ust. 1, oraz co najmniej raz na kwartał w przypadku pozycji, o których mowa w tytułach III i IV.

2. Instytucja osobno zgłasza właściwym organom pozycje, o których mowa w wykonawczych standardach technicznych, o których mowa w ust. 3 lub 3a niniejszego artykułu, w tytule III, dopóki obowiązek sprawozdawczy i wzór sprawozdania w odniesieniu do wskaźnika stabilnego finansowania netto określonego w tytule IV nie zostaną sprecyzowane i wprowadzone w prawie Unii, w tytule IV i w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, stosownie do przypadku, zgodnie z poniższymi wymogami:

a) jeżeli pozycje są denominowane w walucie innej niż waluta sprawozdawcza, a instytucja posiada łączne zobowiązania denominowane w takiej walucie, których kwota wynosi co najmniej 5 % łącznych zobowiązań instytucji lub jednej podgrupy płynnościowej, z wyłączeniem funduszy własnych i pozycji pozabilansowych, zgłoszenia dokonuje się w walucie denominacji;

▼M8

b) jeżeli pozycje są denominowane w walucie przyjmującego państwa członkowskiego, w którym znajduje się istotny oddział instytucji, o którym mowa w art. 51 dyrektywy 2013/36/UE, a to przyjmujące państwo członkowskie stosuje inną walutę niż waluta sprawozdawcza, zgłoszenia dokonuje się w walucie państwa członkowskiego, w którym znajduje się ten istotny oddział;

c) jeżeli pozycje są denominowane w walucie sprawozdawczej, a ogólna kwota zobowiązań w walutach innych niż waluta sprawozdawcza wynosi co najmniej 5 % łącznych zobowiązań instytucji lub jednej podgrupy płynnościowej, z wyłączeniem funduszy własnych i pozycji pozabilansowych, zgłoszenia dokonuje się w walucie sprawozdawczej.

3. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia:

a) jednolitych wzorów i rozwiązań informatycznych oraz instrukcji dotyczących częstotliwości oraz dat przekazania i przepływów gotówkowych; wzory sprawozdań i częstotliwość ich przedstawiania są proporcjonalne do charakteru, skali i stopnia złożoności różnych rodzajów działalności instytucji oraz obejmują sprawozdania wymagane zgodnie z ust. 1 i 2;

b) wymaganych dodatkowych wskaźników monitorowania płynności, aby umożliwić właściwym organom uzyskanie całościowego obrazu profilu ryzyka płynności instytucji, proporcjonalnie do charakteru, skali i stopnia złożoności działalności instytucji.

EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych w odniesieniu do pozycji określonych w lit. a) do dnia 28 lipca 2013 r., a w odniesieniu do pozycji określonych w lit. b) – do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

3a. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia, jakie dodatkowe wskaźniki monitorowania płynności, o których mowa w ust. 3, mają zastosowanie do małych i niezłożonych instytucji.

EUNB przedłoży Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 28 czerwca 2020 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼B

4. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia w odpowiednim czasie dostarczają drogą elektroniczną właściwym organom i bankowi centralnemu przyjmujących państw członkowskich oraz EUNB na ich wniosek indywidualne sprawozdania zgodnie z niniejszym artykułem.

▼B

►C2 5. Właściwe organy sprawujące nadzór na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z art. 111 dyrektywy 2013/36/UE w odpowiednim czasie dostarczają ◄ drogą elektroniczną następującym organom – na ich wniosek – wszystkie sprawozdania przedłożone przez instytucję zgodnie z jednolitymi wzorami sprawozdań, o których mowa w ust. 3:

a) właściwym organom i krajowemu bankowi centralnemu przyjmujących państw członkowskich, w których znajdują się istotne oddziały zgodnie z art. 51 dyrektywy 2013/36/UE instytucji dominującej lub instytucji kontrolowanych przez tę samą dominującą finansową spółkę holdingową;

b) właściwym organom, które zatwierdziły jednostki zależne instytucji dominującej lub instytucji kontrolowanych przez tę samą dominującą finansową spółkę holdingową, oraz bankowi centralnemu tego samego państwa członkowskiego;

c) EUNB;

d) EBC.

6. Właściwe organy, które udzieliły zezwolenia instytucji będącej jednostką zależną instytucji dominującej lub dominującej finansowej spółki holdingowej, na wniosek w odpowiednim czasie dostarczają drogą elektroniczną właściwym organom sprawującym nadzór na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z art. 111 dyrektywy 2013/36/UE, bankowi centralnemu państwa członkowskiego, w którym instytucja jest zatwierdzona, oraz EUNB wszystkie sprawozdania przedłożone przez daną instytucję zgodnie z jednolitymi wzorami sprawozdań, o których mowa w ust. 3.

Artykuł 416

Sprawozdawczość dotycząca aktywów płynnych

1. Instytucje zgłaszają następujące pozycje jako aktywa płynne, chyba że zostały one wyłączone zgodnie z ust. 2, oraz tylko wówczas, gdy aktywa płynne spełniają warunki określone w ust. 3:

a) środki pieniężne i ekspozycje w stosunku do banków centralnych w zakresie, w jakim takie ekspozycje można wycofać w każdej chwili w warunkach skrajnych. W odniesieniu do depozytów utrzymywanych w bankach centralnych właściwy organ i bank centralny dążą do osiągnięcia porozumienia w sprawie zakresu, w jakim wymagane rezerwy minimalne mogą zostać wycofane w warunkach skrajnych;

▼C2

b) inne aktywa transferowalne charakteryzujące się wyjątkowo wysoką płynnością i jakością kredytową;

c) aktywa transferowalne stanowiące należności od albo gwarantowane przez:

▼B

(i) rząd centralny państwa członkowskiego, region autonomiczny pod względem podatkowym uprawniony do nakładania i poboru podatków lub rząd centralny państwa trzeciego w walucie krajowej tego rządu centralnego lub regionalnego, jeżeli instytucja ponosi ryzyko płynności w takim państwie członkowskim lub państwie trzecim, które pokrywa dzięki przechowywaniu tych aktywów płynnych;

▼B

(ii) banki centralne i niecentralne pozarządowe podmioty sektora publicznego w walucie krajowej tego banku centralnego i podmiotu sektora publicznego;

(iii) Bank Rozrachunków Międzynarodowych, Międzynarodowy Fundusz Walutowy, Komisję lub wielostronne banki rozwoju;

(iv) Europejski Instrument Stabilności Finansowej oraz Europejski Mechanizm Stabilności.

▼C2

d) aktywa transferowalne charakteryzujące się wysoką płynnością i jakością kredytową;

▼B

e) zobowiązania kredytowe „standby" udzielone przez banki centralne w zakresie polityki pieniężnej w takim stopniu, w jakim zobowiązania te nie są zabezpieczone aktywami płynnymi oraz z wyłączeniem awaryjnego wsparcia płynnościowego;

f) jeżeli instytucja kredytowa należy do sieci zgodnie z przepisami prawnymi lub ustawowymi, minimalne depozyty prawne lub ustawowe w centralnej instytucji kredytowej oraz inne płynne środki finansowe udostępniane zgodnie z przepisami ustawowymi lub umownymi przez centralną instytucję kredytową lub centralne instytucje kredytowe, które są członkami sieci, o której mowa w art. 113 ust. 7, lub które kwalifikuje się do przyznania odstępstwa przewidzianego we art. 10, w takim stopniu, w jakim środki te nie są zabezpieczone aktywami płynnymi.

►C2 Do czasu opracowania jednolitej definicji wysokiej i wyjątkowo wysokiej płynności i jakości kredytowej zgodnie z art. 460 instytucje same określają w danej walucie aktywa transferowalne, charakteryzujące się ◄ odpowiednio wysoką lub bardzo wysoką płynnością i jakością kredytową. Do czasu opracowania jednolitej definicji właściwe organy mogą, przy uwzględnieniu kryteriów wymienionych w art. 509 ust. 3, 4 i 5, zapewnić ogólne wytyczne, którymi instytucje kierują się przy określaniu aktywów o wysokiej i bardzo wysokiej płynności i jakości kredytowej. W razie braku takich wytycznych instytucje stosują do tego celu przejrzyste i obiektywne kryteria, w tym niektóre lub wszystkie kryteria wymienione w art. 509 ust. 3, 4 i 5.

2. Następujących aktywów nie uznaje się za aktywa płynne:

a) aktywów emitowanych przez instytucję kredytową, chyba że spełniają one jeden z następujących warunków:

(i) stanowią obligacje kwalifikujące się do sposobu ujmowania określonego w art. 129 ust. 4 lub 5 lub zabezpieczone aktywami instrumenty, jeżeli wykazano, że są o najwyższej jakości kredytowej określonej przez EUNB, zgodnie z kryteriami określonymi w art. 509 ust. 3, 4 i 5;

▼M10

(ii) stanowią obligacje zabezpieczone, zdefiniowane w art. 3 pkt 1 dyrektywy (UE) 2019/2162, inne niż obligacje, o których mowa w ppkt (i) niniejszej litery;

▼B

(iii) instytucja kredytowa została ustanowiona przez rząd centralny lub samorząd regionalny państwa członkowskiego, a rząd ten jest zobowiązany do ochrony gospodarczych podstaw instytucji i utrzymywania jej wiarygodności przez cały okres jej funkcjonowania; lub aktywa te są w jednoznaczny sposób gwarantowane przez ten rząd; lub co najmniej 90 % pożyczek udzielonych przez daną instytucję jest pośrednio lub bezpośrednio gwarantowanych przez ten rząd i są stosowane zasadniczo do finansowania preferencyjnych pożyczek udzielanych w sposób niekonkurencyjny i nienastawiony na zysk, aby promować cele tego rządu dotyczące porządku publicznego;

b) aktywów, które są przedstawiane instytucji jako zabezpieczenie w ramach umowy z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu i transakcji finansowania papierów wartościowych oraz które są utrzymywane przez tę instytucję wyłącznie jako środek ograniczania ryzyka kredytowego i do których instytucja nie ma prawnego ani umownego dostępu;

c) aktywów emitowanych przez którykolwiek z poniższych podmiotów:

(i) firmę inwestycyjną;

(ii) zakład ubezpieczeń;

(iii) finansową spółkę holdingową;

(iv) finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej;

(v) każdy inny podmiot, którego głównym przedmiotem działalności jest co najmniej jedna z działalności wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2013/36/UE.

▼M8

3. Zgodnie z ust. 1 instytucje zgłaszają jako aktywa płynne te aktywa, które spełniają poniższe warunki:

a) aktywa są wolne od obciążeń lub są dostępne w pulach zabezpieczeń do wykorzystania w celu zdobycia dodatkowego finansowania w ramach linii kredytowych przeznaczonych na konkretny cel lub, jeżeli pulę obsługuje bank centralny, linii kredytowych nieprzeznaczonych na konkretny cel, lecz jeszcze nie zasilonych, dostępnych dla tej instytucji;

b) aktywa nie są emitowane przez samą instytucję, jej instytucję dominującą lub instytucje zależne ani przez inną jednostkę zależną jej instytucji dominującej lub dominującej finansowej spółki holdingowej;

c) cena aktywów jest z reguły uzgadniana przez uczestników rynku i można ją łatwo śledzić na rynku, lub cenę aktywów można określić za pomocą wzoru, na podstawie którego łatwo dokonać obliczeń na podstawie danych dostępnych publicznie i który nie zależy od daleko idących założeń, co ma zazwyczaj miejsce w przypadku produktów strukturyzowanych lub egzotycznych;

d) aktywa są notowane na uznanej giełdzie lub są zbywalne w drodze umów zwykłej sprzedaży lub w drodze zwykłych umów z udzielonym przyrzeczeniem odkupu na rynkach odkupu;. kryteria te rozpatruje się oddzielnie dla każdego rynku.

▼M8

Warunki, o których mowa w akapicie pierwszym lit. c) i d), nie mają zastosowania do aktywów, o których mowa w ust. 1 lit. a), e) i f).

▼B

4. Niezależnie od ust. 1, 2 i 3, w oczekiwaniu na określenie wiążącego wymogu dotyczącego płynności zgodnie z art. 460 i zgodnie z ust. 1 akapit drugi niniejszego artykułu, instytucje przedstawiają sprawozdanie dotyczące:

a) innych kategorii aktywów, nieuznanych jako zabezpieczenie przez bank centralny, lecz aktywów zbywalnych, takich jak akcje i złoto, w oparciu o przejrzyste i obiektywne kryteria, w tym niektóre kryteria wymienione w art. 509 ust. 3, 4 i 5 lub wszystkie z tych kryteriów;

b) innych kategorii aktywów uznanych jako zabezpieczenie przez bank centralny i zbywalnych, takich jak instrumenty zabezpieczone aktywami o najwyższej jakości kredytowej, według ustaleń EUNB zgodnie z kryteriami określonymi w art. 509 ust. 3, 4 i 5;

c) innych kategorii aktywów, które są uznane jako zabezpieczenie przez bank centralny, lecz nie są aktywami zbywalnymi, takich jak należności kredytowe, według ustaleń EUNB zgodnie z kryteriami określonymi w art. 509 ust. 3, 4 i 5.

▼M8

5. Jednostki uczestnictwa lub udziały w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania można traktować jako aktywa płynne do bezwzględnej wysokości 500 mln EUR lub do równoważnej kwoty w walucie krajowej, w portfelu aktywów płynnych każdej instytucji, pod warunkiem że spełnione są wymogi określone w art. 132 ust. 3 i że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania inwestuje wyłącznie w aktywa płynne, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, nie licząc instrumentów pochodnych mających na celu ograniczenie ryzyka stopy procentowej lub ryzyka kredytowego lub ryzyka walutowego.

Wykorzystywanie lub potencjalne wykorzystywanie przez przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania instrumentów pochodnych w celu zabezpieczenia ryzyka dopuszczalnych inwestycji nie stanowi przeszkody w ewentualnym uznawaniu przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania za kwalifikowalne na potrzeby traktowania, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu. W przypadku gdy wartość udziałów lub jednostek uczestnictwa przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania nie jest regularnie wyceniana według wartości rynkowej przez osoby trzecie, o których mowa w art. 418 ust. 4 lit. a) i b), a właściwy organ nie stwierdzi, że instytucja opracowała niezawodne metody i procesy w zakresie tego rodzaju wyceny, o której mowa w art. 418 ust. 4, udziałów ani jednostek uczestnictwa w tym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania nie traktuje się jako aktywów płynnych.

6. Jeżeli dany składnik aktywów płynnych przestaje spełniać wymogi dotyczące aktywów płynnych określone w niniejszym artykule, instytucja może nadal go uznawać za składnik aktywów płynnych przez dodatkowy okres 30 dni. Jeżeli dany składnik aktywów płynnych w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania przestaje się kwalifikować do objęcia sposobem traktowania określonym w ust. 5, udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania mogą być jednak uznawane za składnik aktywów płynnych przez dodatkowy okres 30 dni, pod warunkiem że te aktywa nie stanowią więcej niż 10 % ogółu aktywów przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania.

———————

▼B

Artykuł 417

Wymogi operacyjne dotyczące posiadanych aktywów płynnych

Instytucja zgłasza jako aktywa płynne wyłącznie te posiadane aktywa płynne, które spełniają następujące warunki:

▼B

a) są odpowiednio zdywersyfikowane. Dywersyfikacja nie jest wymagana pod kątem aktywów odpowiadających art. 416 ust. 1 lit. a), b oraz c);

b) można je w praktyce zlikwidować w łatwy i zgodny z prawem sposób w dowolnym momencie w ciągu 30 najbliższych dni w drodze zwykłej umowy sprzedaży lub w drodze zwykłych umów z udzielonym przyrzeczeniem odkupu na zatwierdzonym rynku odkupu, aby pokryć przyszłe należne zobowiązania. Aktywa płynne, o których mowa w art. 416 ust. 1 lit. c), przechowywane w państwach trzecich, w których występują ograniczenia transferu, lub denominowane w walutach niewymiennych uznaje się za dostępne jedynie w zakresie, w jakim odpowiadają one ►C2 wypływom ◄ płynności w przedmiotowym państwie trzecim lub w przedmiotowej walucie, chyba że instytucja może wykazać wobec właściwych organów, że odpowiednio zabezpieczyła ograniczenie ryzyka walutowego;

c) aktywa płynne są kontrolowane przez funkcję zarządzania płynnością;

►C2 d) część aktywów płynnych, prócz tych, o których mowa w art. 416 ust. 1 lit. a), c), e) oraz f), jest okresowo i co najmniej raz do roku likwidowana ◄ w drodze zwykłych umów sprzedaży lub w drodze zwykłych umów z udzielonym przyrzeczeniem odkupu na zatwierdzonym rynku odkupu, w następujących celach:

(i) badania dostępu do rynku w przypadku tych aktywów,

(ii) badania skuteczności procedur instytucji służących do likwidacji aktywów,

(iii) badania przydatności tych aktywów,

(iv) ograniczania do minimum ryzyka negatywnego sygnalizowania w okresie występowania warunków skrajnych;

e) ryzyko zmiany cen związane z aktywami można zabezpieczyć, ale aktywa płynne podlegają odpowiednim ustaleniom wewnętrznym, które gwarantują, że w razie potrzeby będą one łatwo dostępne do celów kapitału własnego oraz że w szczególności nie będą wykorzystywane w innych bieżących operacjach, w tym:

(i) w strategiach hedgingowych lub innych strategiach tradingowych;

(ii) do zapewnienia wsparcia jakości kredytowej w transakcjach strukturyzowanych;

(iii) do pokrycia kosztów operacyjnych.

f) denominacja aktywów płynnych jest zgodna z rozkładem ►C2 wypływów ◄ płynności z podziałem na waluty po odjęciu ►C2 wpływów. ◄

▼B

Artykuł 418

Wycena aktywów płynnych

1. Wartość aktywów płynnych, którą należy przedstawić w sprawozdaniu, stanowi wartość rynkową podlegającą odpowiedniej redukcji wartości, która odzwierciedla co najmniej duration, ryzyko kredytowe i ryzyko płynności oraz typową redukcję wartości transakcji repo w okresach ogólnego występowania warunków skrajnych na rynku. Redukcje wartości nie mogą być niższe niż 15 % w przypadku aktywów, o których mowa w art. 416 ust. 1 lit. d). Jeżeli instytucja zabezpiecza się na wypadek ryzyka zmiany cen związanego z aktywami, uwzględnia przepływ pieniężny wynikający z potencjalnej likwidacji zabezpieczenia.

2. Jednostki uczestnictwa lub udziały w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania, o których mowa w art. 416 ust. 6, poddaje się redukcji wartości i analizie pod kątem aktywów bazowych w następujący sposób:

a) 0 % w przypadku aktywów, o których mowa w art. 416 ust. 1 lit. a);

b) 5 % w przypadku aktywów, o których mowa w art. 416 ust. 1 lit. b) i c);

c) 20 % w przypadku aktywów, o których mowa w art. 416 ust. 1 lit. d).

3. Metodę pełnego przeglądu, o której mowa w ust. 2, stosuje się w następujący sposób:

a) jeżeli instytucja ma wiedzę na temat ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, może dokonać pełnego przeglądu tych ekspozycji bazowych celem przypisania ich do art. 416 ust. 1 lit. a)–d);

b) jeżeli instytucja nie ma wiedzy na temat ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, zakłada się, że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania inwestuje w porządku malejącym w największym dozwolonym w ramach jego uprawnień zakresie w te klasy aktywów, o których mowa w art. 416 ust. 1 lit. a)–d), aż do osiągnięcia maksymalnego łącznego limitu inwestycyjnego.

4. Instytucje opracowują solidne metody i procesy obliczania i przedstawiania w sprawozdaniach wartości rynkowej i redukcji wartości jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania. Wyłącznie w przypadku gdy instytucje mogą wykazać w sposób zadowalający właściwy organ, że istotność ekspozycji nie uzasadnia opracowania własnych metod, instytucje mogą oprzeć się na obliczeniach i sprawozdaniach następujących osób trzecich dotyczących redukcji wartości jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania zgodnie z metodami określonymi w ust. 3 lit. a) i b):

a) instytucji przyjmującej depozyty przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że przedsiębiorstwo to inwestuje wyłącznie w papiery wartościowe i deponuje wszystkie papiery wartościowe w danej instytucji przyjmującej depozyty;

b) w przypadku innych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania – przedsiębiorstwa zarządzającego przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania, pod warunkiem że spełnia ono kryteria określone w art. 132 ust. 3 lit. a).

Poprawność obliczeń przeprowadzonych przez instytucję przyjmującą depozyty lub przez spółkę zarządzającą przedsiębiorstwem zbiorowego inwestowania potwierdza audytor zewnętrzny.

▼B

Artykuł 419

Waluty z ograniczeniami dostępności aktywów płynnych

1. EUNB ocenia dostępność dla instytucji aktywów płynnych, o których mowa w art. 416 ust. 1 lit. b), w walutach właściwych dla instytucji z siedzibą w Unii.

▼M8

2. Jeżeli uzasadnione zapotrzebowanie na aktywa płynne w świetle wymogu określonego w art. 412 przekracza poziom dostępności tych aktywów płynnych w danej walucie, zastosowanie ma co najmniej jedno z następujących odstępstw:

a) na zasadzie odstępstwa od art. 417 lit. f) denominacja aktywów płynnych może być niezgodna z rozkładem wypływów płynności według walut po odliczeniu wpływów;

b) w przypadku walut państwa członkowskiego lub walut państw trzecich wymagane aktywa płynne można zastąpić liniami kredytowymi przyznanymi przez bank centralny tego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, które zgodnie z umową są nieodwołalnie przyznane na kolejne 30 dni i są uczciwie wycenione, niezależnie od obecnie wykorzystanej kwoty, pod warunkiem że właściwe organy tego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego postępują w taki sam sposób i pod warunkiem że to państwo członkowskie lub państwo trzecie ustanowiły porównywalne wymogi dotyczące sprawozdawczości;

c) jeżeli brakuje aktywów poziomu 1, instytucja może utrzymywać dodatkowe aktywa poziomu 2A, z zastrzeżeniem większych redukcji wartości, a wszelkie pułapy mające zastosowanie do tych aktywów zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, mogą zostać zmienione.

▼B

3. Odstępstwa stosowane zgodnie z ust. 2 są odwrotnie proporcjonalne do dostępności właściwych aktywów. Uzasadnione potrzeby instytucji ocenia się uwzględniając zdolność tych instytucji do ograniczenia, za pomocą należytego zarządzania płynnością, zapotrzebowania na te aktywa płynne oraz ilość takich aktywów posiadanych przez innych uczestników rynku.

4. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych zawierające wykaz walut, które spełniają warunki określone w niniejszym artykule.

EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 31 marca 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M8

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia odstępstw, o których mowa w ust. 2, w tym warunków ich stosowania.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 28 grudnia 2019 r.

▼M8

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼B

Artykuł 420

►C2 Wypływy ◄ płynności

1. W oczekiwaniu na określenie wiążącego wymogu dotyczącego płynności zgodnie z art. 460, ►C2 wypływy ◄ płynności, które należy zgłaszać, obejmują:

a) bieżące pozostające kwoty należne z tytułu depozytów detalicznych, zgodnie z art. 421;

b) bieżące pozostające kwoty należne z tytułu innych zobowiązań, które stają się wymagalne, mogą zostać wezwane do wypłaty przez instytucje emitujące lub przez dostawcę finansowania, bądź mogą wiązać się z domniemanym oczekiwaniem dostawcy finansowania, że instytucja spłaci zobowiązanie w ciągu 30 najbliższych dni, zgodnie z art. 422;

c) ►C2 dodatkowe wypływy, ◄ o których mowa w art. 423;

d) maksymalną kwotę, która może zostać wykorzystana w ciągu 30 najbliższych dni z dotychczas niewykorzystanych zobowiązań kredytowych i instrumentów wsparcia płynności, jak określono w art. 424;

e) ►C2 dodatkowe wypływy ◄ wskazanych w ocenie zgodnie z ust. 2.

2. Instytucje regularnie oceniają prawdopodobieństwo i potencjalną wielkość ►C2 wypływów ◄ płynności w ciągu 30 najbliższych dni w odniesieniu do produktów lub usług, których nie objęto art. 422, 423 i 424 i które te instytucje oferują lub sponsorują lub które potencjalni nabywcy mogliby uznać za związane z nimi, z uwzględnieniem lecz nie ograniczające się do ►C2 wypływów ◄ płynności wynikających z wszelkich ustaleń umownych, takich jak inne zobowiązania pozabilansowe i zobowiązania warunkowe w zakresie finansowania, w tym między innymi z przyznanych instrumentów finansowania, niewykorzystanych kredytów i zaliczek udzielonych kontrahentom hurtowym, hipotek, które zostały zaciągnięte, lecz nie zostały jeszcze uruchomione, kart kredytowych, sald debetowych, zaplanowanych ►C2 wypływów ◄ związanych z odnowieniem lub przedłużeniem nowych kredytów detalicznych lub hurtowych, zaplanowanych zobowiązań z tytułu instrumentów pochodnych oraz produktów związanych z pozabilansowym finansowaniem handlu, o których mowa w art. 429 i w załączniku I. ►C2 Wypływy ◄ takie ocenia się przy założeniu scenariusza łączącego idiosynkratyczne warunki skrajne i warunki skrajne obejmujące cały rynek.

W ramach tej oceny instytucje zwracają szczególną uwagę na poważne szkody dla reputacji, jakie mogłoby spowodować niedostarczenie wsparcia płynności dla takich produktów lub usług. Nie rzadziej niż raz do roku instytucje zgłaszają właściwym organom te produkty i usługi, w przypadku których prawdopodobieństwo i potencjalną wielkość ►C2 wypływów ◄ płynności, o których mowa w akapicie pierwszym, są istotne, a właściwe organy określają ►C2 wypływy, ◄ które należy im przypisać. Właściwe organy mogą stosować stopę ►C2 wypływu ◄ wynoszącą do 5 % w odniesieniu do produktów związanych z pozabilansowym finansowaniem handlu, o których mowa w art. 429 i w załączniku I.

▼B

Właściwe organy co najmniej raz w roku zgłaszają EUNB rodzaje produktów lub usług, w odniesieniu do których określiły ►C2 wypływy ◄ na podstawie sprawozdań przedstawionych przez instytucje. W takim sprawozdaniu właściwe organy objaśniają również zastosowaną metodę określania ►C2 wypływów. ◄

Artykuł 421

►C2 Wypływy ◄ z tytułu depozytów detalicznych

1. Instytucje zgłaszają oddzielnie kwotę depozytów detalicznych objętych systemem gwarantowania depozytów zgodnie z dyrektywą 94/19/WE lub równoważnym systemem gwarantowania depozytów w państwie trzecim i mnożą przez co najmniej 5 %, jeżeli depozyt spełnia jeden z następujących warunków:

a) jest elementem stałej relacji z klientem, co sprawia, że wycofanie depozytu jest bardzo mało prawdopodobne;

b) jest utrzymywany na rachunku transakcyjnym, w tym na rachunkach, na które regularnie wpływa wynagrodzenie.

2. Instytucje mnożą inne depozyty detaliczne, które nie są określone w ust. 1, przez co najmniej 10 %.

3. Uwzględniając zachowanie lokalnych deponentów zgodnie ze wskazaniami właściwych organów, EUNB wydaje do dnia 1 stycznia 2014 r. wytyczne dotyczące kryteriów określania warunków stosowania ust. 1 i 2 w odniesieniu do identyfikowania depozytów detalicznych podlegających innym ►C2 wypływom ◄ oraz definicji tych produktów do celów niniejszego tytułu. W wytycznych tych uwzględnia się prawdopodobieństwo, że wspomniane depozyty doprowadzą do ►C2 wypływów ◄ płynności w ciągu 30 najbliższych dni. ►C2 Wypływy ◄ takie ocenia się przy założeniu scenariusza łączącego idiosynkratyczne warunki skrajne i warunki skrajne obejmujące cały rynek.

4. Niezależnie ust. 1 i 2 instytucje mnożą depozyty detaliczne przyjęte przez nie w państwach trzecich przez wyższy współczynnik procentowy, niż przewidziano w tych ustępach, jeżeli taki współczynnik procentowy przewidziano w porównywalnych wymogach sprawozdawczości obowiązujących w państwie trzecim.

5. Instytucje mogą wyłączyć z obliczania ►C2 wypływów ◄ pewne wyraźnie określone kategorie depozytów detalicznych, o ile w każdym przypadku instytucja rygorystycznie stosuje następujące warunki w odniesieniu do całej kategorii tych depozytów, z wyjątkiem trudnego położenia deponenta uzasadnionego oddzielnie dla każdego przypadku:

a) deponent nie może wycofać depozytu przed upływem 30 dni; lub

b) w przypadku przedterminowych wycofań w terminie krótszym niż 30 dni deponent musi zapłacić karę, która obejmuje utracone odsetki za okres między datą wycofania a umownym terminem rozliczenia, powiększoną o znaczną karę, która nie musi przekraczać odsetek należnych za czas, który upłynął od daty depozytu do daty wycofania.

▼B

Artykuł 422

►C2 Wypływy ◄ z tytułu innych zobowiązań

1. Instytucje mnożą zobowiązania wynikające z własnych kosztów eksploatacyjnych instytucji przez 0 %.

2. Instytucje mnożą zobowiązania wynikające z zabezpieczonych transakcji kredytowych i transakcji opartych na rynku kapitałowym zdefiniowanych w art. 192 pkt 3 przez:

a) 0 % – do wartości aktywów płynnych zgodnie z art. 418, jeżeli są one zabezpieczone aktywami, które można zakwalifikować jako aktywa płynne zgodnie z art. 416;

b) 100 % – powyżej wartości aktywów płynnych zgodnie z art. 418, jeżeli są one zabezpieczone aktywami, które można zakwalifikować jako aktywa płynne zgodnie z art. 416;

c) 100 %, jeżeli są zabezpieczone aktywami, których nie można zakwalifikować jako aktywów płynnych zgodnie z art. 416, z wyjątkiem transakcji objętych lit. d) i e) niniejszego ustępu;

d) 25 %, jeżeli są zabezpieczone aktywami, których nie można zakwalifikować jako aktywów płynnych zgodnie z art. 416, a kredytodawcą jest rząd centralny, podmiot sektora publicznego państwa członkowskiego, w którym dana instytucja kredytowa uzyskała zezwolenie na prowadzenie działalności lub ustanowiła oddział, lub wielostronny bank rozwoju. Pozarządowe podmioty sektora publicznego, które traktowane są w taki sposób, ograniczone są do podmiotów mających wagę ryzyka równą 20 % lub niższą zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2;

e) 0 %, jeżeli kredytodawcą jest bank centralny.

3. Instytucje mnożą zobowiązania wynikające z depozytów, które muszą być utrzymywane:

a) przez deponenta w celu skorzystania z usług rozliczeniowych, powierniczych lub zarządzania płynnością lub innych porównywalnych usług świadczonych przez instytucję;

b) w kontekście podziału obowiązków w ramach instytucjonalnego systemu ochrony spełniającego wymogi określone w art. 113 ust. 7 lub jako minimalny depozyt wymagany na mocy przepisów prawnych lub ustawowych w innym podmiocie będącym członkiem tego samego instytucjonalnego systemu ochrony;

c) przez deponenta w kontekście utrwalonej relacji operacyjnej innej niż relacje określone w lit. a);

d) przez deponenta w celu skorzystania z usług rozliczenia gotówkowego i usług świadczonych przez centralną instytucję kredytową, gdy instytucja kredytowa jest zrzeszona w sieci zgodnie z przepisami prawnymi lub ustawowymi,

przez 5 % w przypadku lit. a) w zakresie, w jakim są one objęte systemem gwarantowania depozytów zgodnie z dyrektywą 94/19/WE lub równoważnym systemem gwarantowania depozytów w państwie trzecim, i przez 25 % w pozostałych przypadkach.

▼B

Depozyty instytucji kredytowych złożone w centralnych instytucjach kredytowych, uznane za aktywa płynne zgodnie z art. 416 ust. 1 lit. f), mnoży się przez 100 % stopy ►C2 wypływu. ◄

▼M8

4. Usługi rozliczeniowe, powiernicze lub zarządzania płynnością lub inne porównywalne usługi, o których mowa w ust. 3 lit. a) i d), obejmują takie usługi jedynie w zakresie, w jakim są one świadczone w kontekście utrwalonej relacji, od której deponent jest w znacznym stopniu zależny. Usługi te nie mogą stanowić jedynie usług w zakresie bankowości korespondencyjnej lub usług brokerskich, a instytucje muszą posiadać dowody na to, że klient nie jest w stanie wycofać kwot należnych zgodnie z prawem przed upływem 30 dni bez zakłócenia swojej działalności operacyjnej.

Do czasu przyjęcia jednolitej definicji utrwalonej relacji operacyjnej, o której mowa w ust. 3 lit. c), instytucje same określają kryteria definiowania utrwalonej relacji operacyjnej, w przypadku której mają dowód, że klient nie jest w stanie wycofać kwot należnych zgodnie z prawem przed upływem 30 dni bez zakłócania swojej działalności operacyjnej, i przekazują takie kryteria właściwym organom. W przypadku braku jednolitej definicji właściwe organy mogą wydać ogólne wytyczne, które instytucje mają stosować do celów określania depozytów utrzymywanych przez deponenta w kontekście utrwalonej relacji operacyjnej.

▼B

5. Instytucje mnożą zobowiązania wynikające z depozytów klientów, którzy nie są klientami finansowymi, w zakresie, w jakim nie są one objęte przepisami ust. 3 i 4, przez 40 %, a wartość zobowiązań objętych systemem gwarantowania depozytów zgodnie z dyrektywą 94/19/WE lub równoważnym systemem gwarantowania depozytów w państwie trzecim, mnożą przez 20 %.

6. Instytucje uwzględniają ►C2 wypływy ◄ i wpływy środków pieniężnych oczekiwane w perspektywie 30 dni z tytułu umów wymienionych w załączniku II w kwocie netto w stosunku do wszystkich kontrahentów i mnożą je przez 100 % w przypadku ►C2 wypływu ◄ środków pieniężnych netto. Wyrażenie „w kwocie netto” oznacza również, że należy odliczyć zabezpieczenie, które ma zostać otrzymane i które kwalifikuje się jako aktywa płynne zgodnie z art. 416.

7. Instytucje przedstawiają oddzielnie inne zobowiązania nieobjęte przepisami ust. 1–5.

▼M8

8. Właściwe organy mogą udzielić zezwolenia na stosowanie niższego współczynnika procentowego wypływu w odniesieniu do zobowiązań, o których mowa w ust. 7, w indywidualnych przypadkach, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) kontrahentem jest dowolny z następujących podmiotów:

▼M9

(i) dominującą lub zależną instytucją instytucji, lub dominującą lub zależną firmą inwestycyjną instytucji, lub inną jednostką zależną tej samej dominującej instytucji lub dominującej firmy inwestycyjnej;

▼M8

(ii) kontrahent jest powiązany z instytucją stosunkiem w rozumieniu art. 22 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE;

▼M8

(iii) instytucja objęta tym samym instytucjonalnym systemem ochrony spełniającym wymogi określone w art. 113 ust. 7; lub

(iv) instytucja centralna lub członek sieci zgodnie z art. 400 ust. 2 lit. d);

b) istnieją powody, by oczekiwać niższego wypływu w ciągu 30 najbliższych dni, nawet w przypadku scenariusza łączącego idiosynkratyczne warunki skrajne i warunki skrajne obejmujące cały rynek;

c) kontrahent stosuje odpowiedni symetryczny lub bardziej ostrożny wpływ na zasadzie odstępstwa od art. 425;

d) instytucja i kontrahent mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim.

▼B

9. Właściwe organy mogą odstąpić od warunków określonych w ust. 8 lit. d), jeżeli stosowany jest art. 20 ust. 1 lit. b). W takim przypadku muszą zostać spełnione dodatkowe obiektywne kryteria określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460. Jeżeli dopuszcza się stosowanie takiego niższego ►C2 wypływu, ◄ właściwe organy powiadamiają EUNB o wyniku procesu, o którym mowa w art. 20 ust. 1 lit. b). Spełnianie warunków takich niższych ►C2 wypływów ◄ podlega regularnemu przeglądowi przez właściwe organy.

10. EUNB opracuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania dodatkowych obiektywnych kryteriów, o których mowa w ust. 9.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 423

Dodatkowe ►C2 wypływy ◄

1. Zabezpieczenie inne niż aktywa spełniające warunki, o których mowa w art. 416 ust. 1 lit. a), b) oraz c), składane przez instytucję w odniesieniu do umów wymienionych w załączniku II i kredytowych instrumentów pochodnych podlega dodatkowemu ►C2 wypływowi ◄ w wysokości 20 %.

▼M8

2. Instytucja powiadamia właściwe organy o wszystkich zawartych umowach, których warunki prowadzą do wypływów płynności lub skutkują dodatkowymi potrzebami w zakresie zabezpieczeń, w ciągu 30 dni od istotnego pogorszenia jakości kredytowej instytucji. Jeżeli właściwe organy uznają te umowy za istotne w kontekście potencjalnych wypływów płynności instytucji, wymagają, by instytucja dodała dodatkowy wypływ w przypadku tych umów, odpowiadający dodatkowym potrzebom w zakresie zabezpieczeń wynikającym z istotnego pogorszenia jakości kredytowej instytucji, takiego jak obniżenie jej zewnętrznej oceny kredytowej o trzy stopnie. Instytucja poddaje regularnemu przeglądowi zakres takiego istotnego pogorszenia w świetle tego, co jest właściwe na mocy zawartych umów, i informuje właściwe organy o wynikach przeglądu.

▼M8

3. Instytucja dodaje dodatkowy wypływ odpowiadający potrzebom w zakresie zabezpieczeń, które wynikałyby z wpływu scenariusza niekorzystnych warunków rynkowych na jej transakcje na instrumentach pochodnych, jeżeli są one istotne.

EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, w jakich pojęcie istotności może być stosowane, oraz w celu określenia metod pomiaru dodatkowego wypływu.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 31 marca 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼B

4. Instytucja dodaje dodatkowy ►C2 wypływ ◄ odpowiadający wartości rynkowej papierów wartościowych lub innych aktywów, które były przedmiotem krótkiej sprzedaży i mają zostać dostarczone w okresie 30 dni, chyba że instytucja posiada papiery wartościowe, które mają zostać dostarczone, lub pożyczyła je na warunkach wymagających ich zwrotu dopiero po upływie 30 dni, a te papiery wartościowe nie stanowią części aktywów płynnych instytucji.

5. Instytucja dodaje dodatkowy ►C2 wypływ ◄ odpowiadający:

a) nadwyżce zabezpieczenia posiadanego przez daną instytucję i której to nadwyżki, na mocy umowy, kontrahent może w każdej chwili zażądać;

b) zabezpieczeniu, które ma zostać zwrócone kontrahentowi;

c) zabezpieczeniu odpowiadającemu aktywom, które można zakwalifikować jako aktywa płynne do celów art. 416, którymi można zastąpić aktywa odpowiadające aktywom, których nie można zakwalifikować jako aktywów płynnych do celów art. 416 bez zgody instytucji.

6. Środków zdeponowanych jako zabezpieczenie nie uznaje się za zobowiązania do celów ust. 422, lecz w stosownych przypadkach środki te podlegają przepisom niniejszego artykułu.

Artykuł 424

►C2 Wypływy ◄ z tytułu instrumentów kredytowych i instrumentów wsparcia płynności

1. Instytucje zgłaszają ►C2 wypływy ◄ z tytułu przyznanych instrumentów kredytowych i przyznanych instrumentów wsparcia płynności, które określa się jako odsetek maksymalnej kwoty, jaką można wykorzystać w ciągu 30 najbliższych dni. Maksymalną kwotę, jaką można wykorzystać, można obliczyć po odliczeniu wszelkich wymogów dotyczących płynności, jakie zostałyby nałożone na podstawie art. 420 ust. 2 w odniesieniu do pozycji pozabilansowych związanych z finansowaniem handlu oraz po odliczeniu wartości zabezpieczenia, zgodnie z art. 418, które należy zapewnić, jeżeli instytucja może ponownie wykorzystać zabezpieczenie oraz jeżeli zabezpieczenie jest w postaci aktywów płynnych zgodnie z art. 416. Zabezpieczeniem, które należy zapewnić, nie są aktywa wyemitowane przez kontrahenta danego instrumentu lub przez jeden z jego podmiotów powiązanych. Jeżeli instytucja ma dostęp do niezbędnych informacji, maksymalną kwotę, jaką można wykorzystać na instrumenty kredytowe i na instrumenty wsparcia płynności, określa się jako maksymalną kwotę, która może być wykorzystana, szacując na podstawie zobowiązań własnych tego kontrahenta – lub wcześniej określonego planu żądań wypłat na mocy zobowiązań umownych – które stają się wymagalne w ciągu 30 najbliższych dni.

▼B

2. Maksymalną kwotę, którą można wykorzystać z niewykorzystanych przyznanych instrumentów kredytowych i niewykorzystanych przyznanych instrumentów wsparcia płynności w ciągu 30 najbliższych dni, mnoży się przez 5 %, jeżeli kwalifikują się one do kategorii ekspozycji detalicznych według metody standardowej lub metod IRB dotyczących ryzyka kredytowego.

3. Maksymalną kwotę, jaką można wykorzystać z niewykorzystanych przyznanych instrumentów kredytowych i niewykorzystanych przyznanych instrumentów wsparcia płynności w ciągu 30 najbliższych dni, mnoży się przez 10 %, jeżeli spełniają one następujące warunki:

a) nie kwalifikują się do kategorii ekspozycji detalicznych według metody standardowej lub metod IRB dotyczących ryzyka kredytowego;

b) zapewniono je klientom, którzy nie są klientami finansowymi;

c) nie zapewniono ich w celu zastąpienia finansowania klientowi w sytuacjach, w których nie jest on w stanie spełnić wymogów w zakresie finansowania na rynkach finansowych.

▼M8

4. Przyznaną kwotę instrumentu wsparcia płynności, którą zapewniono SSPE w celu umożliwienia tej SSPE zakupu aktywów innych niż papiery wartościowe od klientów, którzy nie są klientami finansowymi, mnoży się przez 10 %, pod warunkiem że przyznana kwota przekracza kwotę aktywów aktualnie nabytych od klientów, a maksymalna kwota, którą można wykorzystać, jest zgodnie z umową ograniczona do kwoty aktualnie zakupionych aktywów.

▼B

5. Instytucje zgłaszają maksymalną kwotę, którą można wykorzystać z niewykorzystanych przyznanych instrumentów kredytowych i niewykorzystanych przyznanych instrumentów wsparcia płynności w ciągu 30 najbliższych dni. Dotyczy to w szczególności:

a) instrumentów wsparcia płynności, które instytucja przyznała SSPE do celów sekurytyzacji innym niż opisane w ust. 3 lit. b);

b) ustaleń, w ramach których instytucja musi wykupić lub zamienić aktywa otrzymane od SSIE;

c) instrumentów, którymi objęto instytucje kredytowe;

d) instrumentów, którymi objęto instytucje.

6. W drodze odstępstwa od ust. 5, instytucje, które zostały ustanowione i są finansowane przez rząd centralny lub samorząd regionalny co najmniej jednego państwa członkowskiego, mogą stosować sposoby traktowania określone w ust. 2 i 3 również w odniesieniu do instrumentów kredytowych i instrumentów wsparcia płynności zapewnianych instytucjom jedynie w celu bezpośredniego lub pośredniego finansowania kredytów preferencyjnych kwalifikujących się do kategorii ekspozycji, o których mowa w wymienionych ustępach. ►C2 W drodze odstępstwa od art. 425 ust. 2 lit. g), jeżeli takie kredyty preferencyjne są przyznawane ◄ przez inną instytucję jako pośrednika (kredyty „pass through”), instytucje mogą zastosować symetryczne ►C2 wpływy ◄ i ►C2 wypływy. ◄ Wspomniane kredyty preferencyjne są dostępne jedynie dla osób niebędących klientami finansowymi i udzielane w sposób niekonkurencyjny i nienastawiony na zysk, aby propagować cele dotyczące porządku publicznego wytyczane przez Unię lub taki rząd centralny lub samorząd regionalny takiego państwa członkowskiego. Skorzystanie z tych instrumentów jest możliwe wyłącznie na podstawie racjonalnie oczekiwanego wniosku o kredyt preferencyjny oraz do wysokości kwoty określonej w takim wniosku związanej z późniejszą sprawozdawczością dotyczącą wykorzystania wydanych środków.

▼B

Artykuł 425

►C2 Wpływy ◄ płynności

▼M10

1. Instytucje zgłaszają swoje wpływy płynności. Wpływy płynności podlegają ograniczeniu do 75 % wypływów płynności. Instytucje mogą wyłączyć z tego ograniczenia wpływy płynności z depozytów składanych w innych instytucjach, które to depozyty kwalifikują się do traktowania określonego w art. 113 ust. 6 lub 7 niniejszego rozporządzenia.

Instytucje mogą wyłączyć z tego ograniczenia wpływy płynności z kwot należnych od kredytobiorców i podmiotów inwestujących w obligacje, jeżeli wpływy te związane z kredytami hipotecznymi finansowanymi z obligacji kwalifikujących się do traktowania określonego w art. 129 ust. 4, 5 lub 6 niniejszego rozporządzenia, lub z obligacji zabezpieczonych, zdefiniowanych w art. 3 pkt 1 dyrektywy (UE) 2019/2162. Instytucje mogą wyłączyć wpływy z kredytów preferencyjnych, które instytucja finansowała na zasadzie „pass through". Z zastrzeżeniem uprzedniego zatwierdzenia przez właściwy organ odpowiedzialny za nadzór na zasadzie indywidualnej, instytucja może całkowicie lub częściowo wyłączyć wpływy, jeżeli dostawca płynności jest instytucją dominującą lub zależną danej instytucji, dominującą lub zależną firmą inwestycyjną tej instytucji lub inną instytucją zależną tej samej instytucji dominującej lub dominującej firmy inwestycyjnej lub jest powiązany z instytucją jak określono w art. 22 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE.

▼B

2. ►C2 Wpływy ◄ płynności mierzy się w ciągu 30 najbliższych dni. Obejmują one wyłącznie ►C2 wpływy ◄ umowne z ekspozycji, ►C2 które nie są przeterminowane ◄ i w przypadku których instytucja nie ma powodu oczekiwać niewykonania w perspektywie 30 dni. ►C2 Wpływy ◄ płynności zgłasza się w całości, a następujące ►C2 wpływy ◄ zgłasza się oddzielnie:

a) należne środki pieniężne od klientów, którzy nie są klientami finansowymi do celów płatności kwoty głównej, pomniejsza się o 50 % ich wartości lub o zobowiązania umowne wobec tych klientów dotyczące udzielenia finansowania, w zależności od tego, która z tych wartości jest wyższa. Nie ma to zastosowania do środków pieniężnych należnych z tytułu zabezpieczonych transakcji kredytowych i transakcji opartych na rynku kapitałowym zdefiniowanych w art. 192 pkt 3 ani do środków pieniężnych zabezpieczonych aktywami płynnymi zgodnie z art. 416, o czym mowa w lit. d) niniejszego ustępu.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszej litery instytucje, które otrzymały zobowiązania, o których mowa w art. 424 ust. 6, by móc przyznać kredyt preferencyjny odbiorcy końcowemu, mogą uwzględniać ►C2 wpływ ◄ do wysokości kwoty ►C2 wypływu, ◄ który stosują do odpowiadających zobowiązań związanych z przyznawaniem takich kredytów preferencyjnych;

b) środki pieniężne należne z tytułu transakcji finansowania handlu, o których mowa w art. 162 ust. 3 lit. b) akapit drugi, o rezydualnym terminie zapadalności do 30 dni, które w pełni uwzględnia się jako ►C2 wpływy; ◄

▼M8

c) kredyty, których termin zapadalności nie został określony w umowie, uwzględnia się z 20 % wpływem, pod warunkiem że w postanowieniach umowy przewidziano możliwość wycofania i wyegzekwowania płatności przez instytucję w terminie 30 dni;

▼B

d) środków pieniężnych należnych z tytułu zabezpieczonych transakcji kredytowych i transakcji opartych na rynku kapitałowym zdefiniowanych w art. 192 pkt 3, jeżeli są one zabezpieczone aktywami płynnymi – zgodnymi z definicją w art. 416 ust. 1 – nie uwzględnia się, dopóki nie przekraczają wartości aktywów płynnych, po odliczeniu redukcji wartości, a w przypadku pozostałych należnych środków pieniężnych uwzględnia się je w pełnej wysokości;

e) środki pieniężne należne od instytucji, która traktuje te środki zgodnie z art. 422 ust. 3 i 4 mnoży się przez odpowiadający symetryczny ►C2 wpływ; ◄

f) środki pieniężne należne z tytułu pozycji w instrumentach kapitałowych objętych głównym indeksem, pod warunkiem że nie występuje podwójne naliczanie z aktywami płynnymi;

g) nie uwzględnia się wszelkich niewykorzystanych zobowiązań kredytowych lub instrumentów wsparcia płynności i wszelkich innych otrzymanych zobowiązań.

3. ►C2 Wpływy ◄ i ►C2 wypływy ◄ oczekiwane w perspektywie 30 dni z tytułu umów wymienionych w załączniku II ujmuje się w kwocie netto w stosunku do wszystkich kontrahentów i mnoży się przez 100 % w przypadku kwoty ►C2 wpływu ◄ netto. Wyrażenie „w kwocie netto” oznacza również, że należy odliczyć zabezpieczenie, które ma zostać otrzymane i które kwalifikuje się jako aktywa płynne zgodnie z art. 416.

4. W drodze odstępstwa od ust. 2 lit. g) właściwe organy mogą udzielić zezwolenia na stosowanie wyższego ►C2 wpływu ◄ w poszczególnych przypadkach w odniesieniu do instrumentów kredytowych i instrumentów wsparcia płynności, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) istnieją powody, aby oczekiwać wyższego ►C2 wpływu, ◄ nawet w przypadku scenariusza łączącego skrajne warunki rynkowe i idiosynkratyczne warunki skrajne dostawcy;

▼M17

b) kontrahent jest instytucją dominującą lub zależną instytucji lub inną jednostką zależną tej samej instytucji dominującej lub jest powiązany z instytucją stosunkiem w rozumieniu art. 22 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE lub jest członkiem tego samego instytucjonalnego systemu ochrony, o którym mowa w art. 113 ust. 7 niniejszego rozporządzenia, lub instytucją centralną lub członkiem sieci objętymi odstępstwem, o którym mowa w art. 10 niniejszego rozporządzenia;

▼B

c) kontrahent stosuje symetryczny lub bardziej ostrożny ►C2 wypływ ◄ na zasadzie odstępstwa od art. 422, 423 i 424;

d) instytucja i kontrahent mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim.

5. Właściwe organy mogą odstąpić od warunków określonych w ust. 4 lit. d), jeżeli stosowany jest art. 20 ust. 1 lit. b). W takim przypadku spełnione muszą zostać dodatkowe obiektywne kryteria określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460. Jeżeli dopuszcza się stosowanie takiego wyższego ►C2 wpływu, ◄ właściwe organy powiadamiają EUNB o wyniku procesu, o którym mowa w art. 20 ust. 1 lit. b. Wypełnianie warunków takich wyższych ►C2 wpływów ◄ podlega regularnemu przeglądowi przez właściwe organy.

▼B

6. EUNB opracuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania dodatkowych obiektywnych kryteriów, o których mowa w ust. 5.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

7. Instytucje nie zgłaszają ►C2 wpływów ◄ z tytułu żadnych aktywów płynnych zgłoszonych zgodnie z art. 416 innych niż płatności należne z tytułu aktywów nieujęte w wartości rynkowej tych aktywów.

8. Instytucje nie zgłaszają ►C2 wpływów ◄ z tytułu żadnych nowych podjętych zobowiązań.

9. Instytucje uwzględniają ►C2 wpływy ◄ płynności, które mają zostać otrzymane w państwach trzecich, w których istnieją ograniczenia transferu, lub są denominowane w walutach niewymiennych, jedynie w zakresie, w jakim odpowiadają one ►C2 wypływom, ◄ odpowiednio, w przedmiotowym państwie trzecim lub w przedmiotowej walucie.

Artykuł 426

Aktualizacja przyszłych wymogów dotyczących płynności

Po przyjęciu przez Komisję aktu delegowanego określającego wymóg dotyczący płynności zgodnie z art. 460 EUNB może opracować projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia warunków przedstawionych w art. 421 ust. 1, art. 422 z wyjątkiem ust. 8, 9 i 10 tego artykułu oraz art. 424 w celu uwzględnienia standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

TYTUŁ III

SPRAWOZDAWCZOŚĆ DOTYCZĄCA STABILNEGO FINANSOWANIA

Artykuł 427

Pozycje zapewniające stabilne finansowanie

1. Instytucje zgłaszają właściwym organom zgodnie z wymogami dotyczącymi sprawozdawczości określonymi w art. 415 ust. 1 i z jednolitymi wzorami sprawozdań, o których mowa w art. 415 ust. 1, następujące pozycje i ich składowe, w celu umożliwienia oceny dostępności stabilnego finansowania:

▼B

a) następujące fundusze własne po dokonaniu odliczenia, w stosownych przypadkach;

(i) instrumentów kapitałowych w Tier I;

(ii) instrumentów kapitałowych w Tier II;

(iii) innych akcji uprzywilejowanych i instrumentów kapitałowych, których wartość przekracza dopuszczalną kwotę kapitału Tier II, z efektywnym terminem zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok;

b) następujące zobowiązania nieobjęte zakresem lit. a):

(i) depozyty detaliczne, które kwalifikują się do traktowania określonego w art. 421 ust. 1;

(ii) depozyty detaliczne, które kwalifikują się do podejścia określonego w art. 421 ust. 2;

(iii) depozyty kwalifikujące się do traktowania określonego w art. 422 ust. 3 i 4;

(iv) spośród depozytów, o których mowa w ppkt (iii), depozyty objęte systemem gwarantowania depozytów zgodnie z dyrektywą 94/19/WE ►C2 lub równoważnym systemem gwarantowania depozytów w państwie trzecim zgodnie z warunkami zawartymi w art. 421 ust. 1; ◄

(v) spośród depozytów, o których mowa w ppkt (iii), depozyty objęte zakresem art. 422 ust. 3 lit. b);

(vi) spośród depozytów, o których mowa w ppkt (iii), depozyty objęte zakresem art. 422 ust. 3 lit. d);

(vii) kwoty zdeponowane nieobjęte zakresem ppkt (i), (ii) lub (iii), jeżeli nie są deponowane przez klientów finansowych;

(viii) całość finansowania uzyskanego od klientów finansowych;

(ix) oddzielnie w przypadku kwot objętych zakresem, odpowiednio, ppkt (vii) i (viii) – finansowanie uzyskiwane z zabezpieczonych transakcji kredytowych i transakcji opartych na rynku kapitałowym zgodnie z art. 192 pkt 3:

— zabezpieczone aktywami, które można by zakwalifikować jako aktywa płynne zgodnie z art. 416;

— zabezpieczone dowolnymi innymi aktywami;

▼M10

(x) zobowiązania wynikające z wyemitowanych papierów wartościowych, które kwalifikują się do traktowania określonego w art. 129 ust. 4 lub 5 niniejszego rozporządzenia lub wynikające z obligacji zabezpieczonych, zdefiniowanych art. 3 pkt 1 dyrektywy (UE) 2019/2162;

▼B

(xi) następujące inne zobowiązania wynikające z wyemitowanych papierów wartościowych, które nie są objęte lit. a)

— zobowiązania wynikające z wyemitowanych papierów wartościowych o efektywnym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok;

— zobowiązania wynikające z wyemitowanych papierów wartościowych o efektywnym terminie zapadalności krótszym niż jeden rok;

(xii) wszelkie inne zobowiązania.

2. W stosownych przypadkach wszystkie pozycje są przedstawiane w następujących pięciu koszykach według najwcześniejszego terminu zapadalności i najwcześniejszej daty, w której można je uruchomić zgodnie z umową:

a) w ciągu trzech miesięcy;

b) w ciągu 3–6 miesięcy;

c) w ciągu 6–9 miesięcy;

d) w ciągu 9–12 miesięcy;

e) powyżej 12 miesięcy.

Artykuł 428

Pozycje wymagające stabilnego finansowania

1. Jeżeli nie pomniejszają funduszy własnych, następujące pozycje zgłasza się oddzielnie właściwym organom w celu umożliwienia oceny zapotrzebowania na stabilne finansowanie:

a) aktywa, które można by zakwalifikować jako aktywa płynne zgodnie z art. 416, w podziale na rodzaj aktywów;

b) następujące papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego nieobjęte lit. a);

(i) aktywa kwalifikujące się do objęcia stopniem jakości kredytowej 1 na podstawie art. 122;

(ii) aktywa kwalifikujące się do objęcia stopniem jakości kredytowej 2 na podstawie art. 122;

(iii) inne aktywa;

c) udziałowe papiery wartościowe podmiotów niefinansowych notowane w ramach głównego indeksu uznanej giełdy;

d) inne udziałowe papiery wartościowe;

e) złoto;

f) inne metale szlachetne;

▼B

g) kredyty nieodnawialne i należności, oraz oddzielnie te kredyty nieodnawialne i należności, których kredytobiorcy są:

(i) osobami fizycznymi innymi niż przedsiębiorca indywidualny i spółki cywilne;

(ii) MŚP kwalifikującymi się do kategorii ekspozycji detalicznej w ramach metody standardowej lub metody IRB dotyczących ryzyka kredytowego lub wobec przedsiębiorstwa kwalifikującego się do postępowania określonego w art. 153 ust. 4, oraz gdy łączna wartość depozytów złożonych przez tego klienta lub grupę powiązanych klientów jest mniejsza niż 1 mln EUR;

(iii) państwami, bankami centralnymi i pozarządowymi podmiotami sektora publicznego;

(iv) klientami, którzy nie są wymienieni w ppkt (i) oraz (ii), innymi niż klienci finansowi;

(v) klientami, którzy nie są wymienieni w ppkt (i), (ii) oraz (iii), którzy są klientami finansowymi, oraz spośród nich oddzielnie ci, którzy są klientami będącymi instytucjami kredytowymi i innymi klientami finansowymi;

h) kredyty nieodnawialne i należności, o których mowa w lit. g), oddzielnie te spośród nich, które są:

(i) zabezpieczone przez nieruchomości komercyjne;

(ii) zabezpieczone przez nieruchomości mieszkalne;

▼M10

(iii) są współfinansowane („pass-through”) z obligacji kwalifikujących się do traktowania określonego w art. 129 ust. 4 lub 5 niniejszego rozporządzenia lub z obligacji zabezpieczonych, zdefiniowanych w art. 3 pkt 1 dyrektywy (UE) 2019/2162;

▼B

i) należności z tytułu instrumentów pochodnych;

j) jakiekolwiek inne aktywa;

▼M17

k) niewykorzystane instrumenty kredytowe kwalifikujące się jako pozycje koszyka 4, koszyka 3 lub koszyka 2 zgodnie z załącznikiem I.

▼B

2. W stosownych przypadkach wszystkie pozycje przedstawia się w pięciu koszykach opisanych w art. 427 ust. 2.

▼M8

TYTUŁ IV

WSKAŹNIK STABILNEGO FINANSOWANIA NETTO

ROZDZIAŁ 1

Wskaźnik stabilnego finansowania netto

Artykuł 428a

Stosowanie na zasadzie skonsolidowanej

Jeżeli wskaźnik stabilnego finansowania netto ustanowiony w niniejszym tytule ma zastosowanie na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z art. 11 ust. 4, zastosowanie mają następujące postanowienia:

▼M8

a) aktywa i pozycje pozabilansowe jednostki zależnej mającej siedzibę główną w państwie trzecim, które podlegają współczynnikom wymaganego stabilnego finansowania na mocy wymogu dotyczącego stabilnego finansowania netto określonego w prawie krajowym tego państwa trzeciego, które są wyższe niż współczynniki określone w rozdziale 4, podlegają konsolidacji zgodnie z wyższymi współczynnikami określonymi w prawie krajowym tego państwa trzeciego;

b) zobowiązania i fundusze własne jednostki zależnej posiadającej siedzibę główną w państwie trzecim, które podlegają dostępnym współczynnikom wymaganego stabilnego finansowania na mocy wymogu dotyczącego stabilnego finansowania netto określonego w prawie krajowym tego państwa trzeciego, które są niższe niż współczynniki określone w rozdziale 3, podlegają konsolidacji zgodnie z niższymi współczynnikami określonymi w prawie krajowym tego państwa trzeciego;

c) aktywów państwa trzeciego posiadanych przez jednostkę zależną mającą siedzibę główną w państwie trzecim, które spełniają wymogi określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, nie uznaje się za aktywa płynne do celów związanych z konsolidacją, jeżeli nie kwalifikują się one jako aktywa płynne na mocy prawa krajowego tego państwa trzeciego określającego wymóg pokrycia płynności.

▼M9

_____

▼M8

Artykuł 428b

Wskaźnik stabilnego finansowania netto

1. Wymóg dotyczący stabilnego finansowania netto ustanowiony w art. 413 ust. 1 jest równy stosunkowi dostępnego stabilnego finansowania instytucji, o którym mowa w rozdziale 3, do wymaganego stabilnego finansowania instytucji, o którym mowa w rozdziale 4, i wyraża się go jako wartość procentową. Instytucje obliczają swój wskaźnik stabilnego finansowania netto zgodnie z następującym wzorem:

$$\frac{\text{Dostępne stabilne finansowanie}}{\text{Wymagane stabilne finansowanie}} = \text{wskaźnik stabilnego finansowania netto (\%)}$$

2. Instytucje utrzymują wskaźnik stabilnego finansowania netto na poziomie co najmniej 100 %, obliczony w walucie sprawozdawczej w odniesieniu do wszystkich swoich transakcji, niezależnie od faktycznej waluty, w której denominowane są transakcje.

3. Jeżeli w dowolnym momencie wskaźnik stabilnego finansowania netto instytucji spadnie poniżej poziomu 100 % lub można racjonalnie oczekiwać, że spadnie poniżej poziomu 100 %, zastosowanie ma wymóg ustanowiony w art. 414. Instytucja dąży do przywrócenia wskaźnika stabilnego finansowania netto do poziomu, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. Właściwe organy oceniają przyczyny niespełnienia przez instytucję przepisów ust. 2 niniejszego artykułu, zanim podejmą jakiekolwiek środki nadzorcze.

4. Instytucje obliczają i monitorują swój wskaźnik stabilnego finansowania netto w walucie sprawozdawczej w odniesieniu do wszystkich swoich transakcji, niezależnie od faktycznej waluty, w której denominowane są transakcje, oraz osobno dla swoich transakcji denominowanych w każdej z walut podlegających oddzielnemu zgłaszaniu zgodnie z art. 415 ust. 2.

▼M8

5. Instytucje zapewniają, aby rozkład ich profilu finansowania według waluty, w której denominowane są transakcje, był zasadniczo zgodny z rozkładem ich aktywów według waluty. W stosownych przypadkach właściwe organy mogą zażądać od instytucji ograniczenia przypadków niedopasowania walutowego przez ustanowienie limitów dotyczących odsetka wymaganego stabilnego finansowania w określonej walucie, które można spełnić za pomocą dostępnego stabilnego finansowania, które nie jest denominowane w tej walucie. Ograniczenie to można stosować wyłącznie w odniesieniu do waluty podlegającej oddzielnemu zgłaszaniu zgodnie z art. 415 ust. 2.

Określając poziom ewentualnego ograniczenia dotyczącego przypadków niedopasowania walutowego, które można stosować zgodnie z niniejszym artykułem, właściwe organy uwzględniają przynajmniej następujące kwestie:

a) czy instytucja ma zdolność przeniesienia dostępnego stabilnego finansowania z jednej waluty na inną oraz przeniesienia go pomiędzy jurysdykcjami i podmiotami prawnymi w ramach swojej grupy oraz zdolność dokonania swapu walut oraz pozyskiwania środków pieniężnych na rynkach walutowych w okresie jednego roku objętego wskaźnikiem stabilnego finansowania netto;

b) wpływ niekorzystnych zmian kursów walutowych na istniejące niedopasowane pozycje i na skuteczność jakichkolwiek istniejących instrumentów zabezpieczających w zakresie wymiany walut.

Każde ograniczenie dotyczące przypadków niedopasowania walutowego nałożone zgodnie z niniejszym artykułem stanowi szczególny wymóg w zakresie płynności, o którym mowa w art. 105 dyrektywy 2013/36/UE.

ROZDZIAŁ 2

Ogólne zasady obliczania wskaźnika stabilnego finansowania netto

Artykuł 428c

Obliczanie wskaźnika stabilnego finansowania netto

1. O ile w niniejszym tytule nie określono inaczej, instytucje uwzględniają aktywa, zobowiązania i pozycje pozabilansowe w ujęciu brutto.

2. Do celu obliczenia wskaźnika stabilnego finansowania netto instytucje stosują odpowiednie współczynniki stabilnego finansowania określone w rozdziałach 3 i 4 do wartości księgowej ich aktywów, zobowiązań i pozycji pozabilansowych, chyba że w niniejszym tytule określono inaczej.

3. Instytucje nie liczą podwójnie wymaganego stabilnego finansowania i dostępnego stabilnego finansowania.

O ile w niniejszym tytule nie określono inaczej, w przypadku gdy dana pozycja może być przydzielona do więcej niż jednej kategorii wymaganego stabilnego finansowania, należy ją przydzielić do tej kategorii wymaganego stabilnego finansowania, która generuje największe wymagane stabilne finansowanie umowne dla danej pozycji.

Artykuł 428d

Kontrakty na instrumenty pochodne

1. Instytucje stosują niniejszy artykuł w celu obliczenia kwoty wymaganego stabilnego finansowania w odniesieniu do kontraktów na instrumenty pochodne, o których mowa w rozdziałach 3 i 4.

▼M8

2. Bez uszczerbku dla art. 428ah ust. 2 instytucje uwzględniają wartość godziwą pozycji w instrumentach pochodnych w ujęciu netto, jeżeli pozycje te wchodzą w skład tego samego pakietu kompensowania, który spełnia wymogi określone w art. 429c ust. 1. W przeciwnym razie instytucje uwzględniają wartość godziwą pozycji w instrumentach pochodnych w ujęciu brutto i traktują te pozycje w instrumentach pochodnych jako pozycje należące do ich własnego pakietu kompensowania do celów rozdziału 4.

3. Do celów niniejszego tytułu „wartość godziwa pakietu kompensowania" oznacza sumę wartości godziwych wszystkich transakcji wchodzących w skład pakietu kompensowania.

4. Bez uszczerbku dla art. 428ah ust. 2 wszystkie kontrakty na instrumenty pochodne, wymienione w załączniku II pkt 2 lit. a)–e), zakładające pełną wymianę kwot głównych w tym samym dniu oblicza się w ujęciu netto w poszczególnych walutach, w tym do celu związanego ze sprawozdawczością w walucie, która podlega oddzielnemu zgłaszaniu zgodnie z art. 415 ust. 2, nawet jeżeli transakcje te nie wchodzą w skład tego samego pakietu kompensowania, który spełnia wymogi określone w art. 429c ust. 1.

5. Środki pieniężne otrzymane jako zabezpieczenie w celu ograniczenia ekspozycji z tytułu pozycji w instrumentach pochodnych traktuje się jako zabezpieczenie i nie traktuje się ich jako depozytów, do których ma zastosowanie rozdział 3.

6. Właściwe organy mogą zdecydować – za zgodą odpowiedniego banku centralnego – o odstąpieniu od konieczności uwzględniania wpływu kontraktów na instrumenty pochodne na obliczanie wskaźnika stabilnego finansowania netto, w tym za pomocą określania współczynników wymaganego stabilnego finansowania oraz rezerw i strat, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) rezydualny termin zapadalności tych kontraktów jest krótszy niż sześć miesięcy;

b) kontrahentem jest EBC lub bank centralny państwa członkowskiego;

c) kontrakty na instrumenty pochodne służą realizacji celów polityki pieniężnej EBC lub banku centralnego państwa członkowskiego.

Jeżeli jednostka zależna mająca siedzibę główną w państwie trzecim korzysta z odstępstwa, o którym mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z prawem krajowym tego państwa trzeciego, które ustanawia wymóg dotyczący stabilnego finansowania netto, przedmiotowe odstępstwo określone w prawie krajowym tego państwa trzeciego uwzględnia się do celów związanych z konsolidacją.

Artykuł 428e

Kompensowanie zabezpieczonych transakcji kredytowych i transakcji opartych na rynku kapitałowym

Aktywa i zobowiązania wynikające z transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych z pojedynczym kontrahentem oblicza się w ujęciu netto, o ile te aktywa i zobowiązania spełniają warunki kompensowania określone w art. 429b ust. 4.

Artykuł 428f

Współzależne aktywa i zobowiązania

1. Z zastrzeżeniem uprzedniej zgody właściwych organów instytucja może traktować dany składnik aktywów i dany składnik zobowiązań jako współzależne, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

▼M8

a) instytucja działa wyłącznie jako jednostka typu pass-through w celu skierowania finansowania ze zobowiązania do odpowiadającego mu współzależnego składnika aktywów;

b) poszczególne współzależne aktywa i zobowiązania można jednoznacznie zidentyfikować i mają one tę samą kwotę główną;

c) składnik aktywów i współzależne zobowiązanie posiadają zasadniczo zbieżne terminy zapadalności z maksymalną rozbieżnością między terminem zapadalności składnika aktywów a terminem zapadalności zobowiązania wynoszącą 20 dni;

d) współzależne zobowiązanie jest wymagane zgodnie z prawnym, regulacyjnym lub umownym zobowiązaniem i nie jest ono wykorzystywane do finansowania innych aktywów;

e) główne przepływy płatności ze składnika aktywów nie są wykorzystywane do celów innych niż spłata współzależnego zobowiązania;

f) kontrahenci w przypadku każdej pary współzależnych aktywów i zobowiązań są różni.

2. Uznaje się, że aktywa i zobowiązania spełniają warunki określone w ust. 1 i że są współzależne, gdy są one bezpośrednio związane z następującymi produktami lub usługami:

a) scentralizowanymi oszczędnościami regulowanymi, pod warunkiem że od instytucji zgodnie z prawem wymaga się przeniesienia regulowanych depozytów do scentralizowanego funduszu, który został ustanowiony i jest kontrolowany przez rząd centralny państwa członkowskiego oraz który udziela kredytów w celu promowania celów interesu publicznego, i pod warunkiem że przenoszenie depozytów do scentralizowanego funduszu odbywa się co najmniej raz w miesiącu;

b) kredytami preferencyjnymi oraz instrumentami kredytowymi i instrumentami wsparcia płynności, które spełniają kryteria określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, w odniesieniu do instytucji działających jako zwykli pośrednicy, którzy nie ponoszą żadnego ryzyka finansowania;

c) obligacjami zabezpieczonymi spełniającymi wszystkie następujące warunki:

   (i) są obligacjami, o których mowa w art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE lub spełniają wymogi w zakresie kwalifikowalności na potrzeby sposobu traktowania określonego w art. 129 ust. 4 lub 5 niniejszego rozporządzenia;

   (ii) kredyty bazowe są w pełni współfinansowane wyemitowanymi obligacjami zabezpieczonymi lub obligacje zabezpieczone mają nieuznaniowe mechanizmy uruchamiające termin zapadalności wynoszący co najmniej jeden rok i umożliwiające przedłużenie tego terminu do terminu wymagalności kredytów bazowych w przypadku braku refinansowania w dniu upłynięcia terminu zapadalności obligacji zabezpieczonej;

d) działalnością rozliczeniową w zakresie instrumentów pochodnych prowadzoną na rzecz klientów, pod warunkiem że instytucja nie gwarantuje swoim klientom osiągnięcia przez kontrahenta centralnego określonych wyników, a co za tym idzie – nie ponosi żadnego ryzyka finansowania.

▼M8

3. EUNB monitoruje aktywa i zobowiązania oraz produkty i usługi, które są traktowane jako współzależne aktywa i zobowiązania na mocy ust. 1 i 2, w celu określenia, czy i w jakim zakresie spełnione są kryteria zgodności określone w ust. 1. EUNB przedstawi Komisji sprawozdanie na temat wyników tego monitorowania i doradzi Komisji co do ewentualnej konieczności wprowadzenia zmiany w warunkach określonych w ust. 1 lub zmiany w wykazie produktów i usług wyszczególnionych w ust. 2.

Artykuł 428g

Depozyty w instytucjonalnych systemach ochrony i sieciach współpracy

Jeżeli instytucja należy do instytucjonalnego systemu ochrony w rodzaju tych wymienionych w art. 113 ust. 7, do sieci kwalifikującej się do objęcia odstępstwem, o którym mowa w art. 10, lub do sieci współpracy w państwie członkowskim, depozyty na żądanie, które instytucja utrzymuje w instytucji centralnej oraz które instytucja deponująca uznaje za aktywa płynne zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają następującym wymogom:

a) instytucja deponująca stosuje współczynnik wymaganego stabilnego finansowania na mocy rozdziału 4 sekcja 2, w zależności od tego, czy te depozyty na żądanie są traktowane jako aktywa poziomu 1, aktywa poziomu 2A lub aktywa poziomu 2B zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, oraz w zależności od odpowiedniej redukcji wartości stosowanej do tych depozytów na żądanie w odniesieniu do obliczania wskaźnika pokrycia płynności;

b) instytucja centralna otrzymująca depozyt stosuje odpowiadający symetryczny współczynnik dostępnego stabilnego finansowania.

Artykuł 428h

Preferencyjne traktowanie w ramach grupy lub w ramach instytucjonalnego systemu ochrony

1. Na zasadzie odstępstwa od rozdziałów 3 i 4, w przypadku gdy nie ma zastosowania art. 428g, właściwe organy mogą w poszczególnych przypadkach zezwolić instytucjom na zastosowanie wyższego współczynnika dostępnego stabilnego finansowania lub niższego współczynnika wymaganego stabilnego finansowania do aktywów, zobowiązań i przyznanych instrumentów kredytowych lub instrumentów wsparcia płynności, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) kontrahentem jest jeden z następujących podmiotów:

(i) jednostka dominująca lub jednostka zależna instytucji;

(ii) inna jednostka zależna tej samej jednostki dominującej;

(iii) jednostka, która jest powiązana z instytucją stosunkiem w rozumieniu art. 22 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE;

(iv) członek tego samego instytucjonalnego systemu ochrony, o którym mowa w art. 113 ust. 7 niniejszego rozporządzenia, co instytucja;

▼M8

(v) organ centralny lub powiązana instytucja kredytowa należące do sieci lub grupy współpracy, o których mowa w art. 10 niniejszego rozporządzenia;

b) istnieją powody, by oczekiwać, że zobowiązanie lub przyznany instrument kredytowy lub instrument wsparcia płynności, który otrzymała instytucja, stanowi stabilniejsze źródło finansowania lub że składnik aktywów lub przyznany instrument kredytowy lub instrument wsparcia płynności, których udzieliła instytucja, wymaga mniej stabilnego finansowania w okresie jednego roku objętego wskaźnikiem stabilnego finansowania netto niż to samo zobowiązanie, ten sam składnik aktywów lub przyznany instrument kredytowy lub instrument wsparcia płynności otrzymane lub udzielone przez innych kontrahentów;

c) kontrahent stosuje współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który jest równy lub wyższy od wyższego współczynnika dostępnego stabilnego finansowania, lub stosuje współczynnik dostępnego stabilnego finansowania, który jest równy lub niższy od niższego współczynnika wymaganego stabilnego finansowania;

d) instytucja i kontrahent mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim.

2. Jeżeli instytucja i kontrahent mają siedziby w różnych państwach członkowskich, właściwe organy mogą odstąpić od warunku określonego w ust. 1 lit. d), pod warunkiem że – oprócz kryteriów określonych w ust. 1 – spełnione są następujące kryteria:

a) istnieją prawnie wiążące umowy i zobowiązania między podmiotami powiązanymi dotyczące zobowiązania, składnika aktywów lub przyznanego instrumentu kredytowego lub instrumentu wsparcia płynności;

b) podmiot zapewniający finansowanie ma niski profil ryzyka finansowania;

c) profil ryzyka finansowania podmiotu otrzymującego finansowanie odpowiednio uwzględniono w procesie zarządzania ryzykiem płynności przez podmiot zapewniający finansowanie.

Właściwe organy konsultują się ze sobą zgodnie z art. 20 ust. 1 lit. b), aby ustalić, czy spełnione są dodatkowe kryteria ustanowione w niniejszym ustępie.

ROZDZIAŁ 3

Dostępne stabilne finansowanie

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 428i

Obliczanie kwoty dostępnego stabilnego finansowania

O ile w niniejszym rozdziale nie określono inaczej, kwotę dostępnego stabilnego finansowania oblicza się, mnożąc wartość księgową różnych kategorii lub rodzajów zobowiązań i funduszy własnych przez współczynniki dostępnego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2. Łączną kwotę dostępnego stabilnego finansowania stanowi suma ważonych kwot zobowiązań i funduszy własnych.

▼M8

Obligacje i inne dłużne papiery wartościowe, które są emitowane przez instytucję, sprzedawane wyłącznie na rynku detalicznym i przechowywane na rachunku detalicznym, mogą być traktowane jako należące do odpowiedniej kategorii depozytu detalicznego. Wprowadza się ograniczenia służące uniemożliwieniu nabywania i przechowywania tych instrumentów przez strony inne niż klienci detaliczni.

Artykuł 428j

Rezydualny termin zapadalności zobowiązania lub funduszy własnych

1. O ile w niniejszym rozdziale nie określono inaczej, instytucje uwzględniają rezydualny umowny termin zapadalności swoich zobowiązań i funduszy własnych w celu określenia współczynników dostępnego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2.

2. Instytucje uwzględniają istniejące opcje, by określić rezydualny termin zapadalności zobowiązania lub funduszy własnych. Przyjmują przy tym założenie, że kontrahent umorzy opcję kupna w jak najwcześniejszym terminie. W przypadku opcji podlegających wykonaniu według uznania instytucji instytucja i właściwe organy biorą pod uwagę czynniki związane z reputacją, które mogą ograniczyć zdolność instytucji do niewykonania opcji, w szczególności oczekiwania rynkowe, że instytucje powinny wykupić niektóre zobowiązania przed upływem ich terminu zapadalności.

3. Instytucje traktują depozyty o określonym terminie wypowiedzenia zgodnie z ich terminem wypowiedzenia, a depozyty terminowe zgodnie z ich rezydualnym terminem zapadalności. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 2 niniejszego artykułu instytucje nie uwzględniają opcji dotyczących przedterminowych wycofań, jeżeli deponent musi zapłacić znaczną karę za przedterminowe wycofania, które występują w okresie krótszym niż jeden rok, a taka kara została określona w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, w celu określenia rezydualnego terminu zapadalności terminowych depozytów detalicznych.

4. Aby określić współczynniki dostępnego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2, instytucje traktują każdą część zobowiązań o rezydualnym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok, której termin zapadalności upływa za mniej niż sześć miesięcy, i każdą część takich zobowiązań, której termin zapadalności przypada w okresie wynoszącym od sześciu miesięcy do poniżej roku, jako posiadające rezydualny termin zapadalności wynoszący, odpowiednio, poniżej sześciu miesięcy oraz od sześciu miesięcy do poniżej roku.

Sekcja 2

Współczynniki dostępnego stabilnego finansowania

Artykuł 428k

Współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 0 %

1. O ile w art. 428l–428o nie określono inaczej, wszystkie zobowiązania bez określonego terminu zapadalności, w tym pozycje krótkie i pozycje o otwartym terminie zapadalności, podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 0 %, z następującymi wyjątkami:

a) rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego, które traktuje się zgodnie z najbliższą możliwą datą, w której takie zobowiązania mogłyby zostać zrealizowane;

▼M8

b) udziały mniejszości, które traktuje się zgodnie z terminem instrumentu.

2. Rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego i udziały mniejszości, o których mowa w ust. 1 podlegają jednemu z następujących współczynników:

a) 0 %, jeżeli efektywny rezydualny termin zapadalności rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego lub udziału mniejszości jest krótszy niż sześć miesięcy;

b) 50 %, jeżeli efektywny rezydualny termin zapadalności rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego lub udziału mniejszości wynosi co najmniej sześć miesięcy, lecz mniej niż jeden rok;

c) 100 %, jeżeli efektywny rezydualny termin zapadalności rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego lub udziału mniejszości wynosi co najmniej jeden rok.

▼C8

3. Następujące zobowiązania i pozycje lub instrumenty kapitałowe podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 0 %:

▼M8

a) zobowiązania w dacie zawarcia transakcji wynikające z zakupów instrumentów finansowych, walut obcych i towarów, w przypadku których oczekuje się, że zostaną rozliczone w standardowym cyklu lub okresie rozliczeniowym zwyczajowo stosowanym na odnośnej giełdzie lub do odnośnego rodzaju transakcji, lub których rozliczenie nie powiodło się, ale nadal oczekuje się, że zostaną rozliczone;

b) zobowiązania klasyfikowane jako współzależne z aktywami zgodnie z art. 428f;

c) zobowiązania, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż sześć miesięcy, zapewnione przez:

(i) EBC lub bank centralny państwa członkowskiego;

(ii) bank centralny państwa trzeciego;

(iii) klientów finansowych;

d) wszelkie inne zobowiązania i pozycje lub instrumenty kapitałowe, o których nie ma mowy w art. 428l–428o.

4. Instytucje stosują współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 0 % do wartości bezwzględnej różnicy, jeżeli jest ona ujemna, między sumą wartości godziwych we wszystkich pakietach kompensowania o dodatniej wartości godziwej a sumą wartości godziwych we wszystkich pakietach kompensowania o ujemnej wartości godziwej obliczonych zgodnie z art. 428d.

Do celów obliczeń, o których mowa w akapicie pierwszym, stosuje się następujące zasady:

a) zmienne depozyty zabezpieczające otrzymane przez instytucje od ich kontrahentów odlicza się od wartości godziwej pakietu kompensowania o dodatniej wartości godziwej, jeżeli zabezpieczenie otrzymane jako zmienne depozyty zabezpieczające kwalifikuje się jako aktywa poziomu 1 na mocy aktu delegowanego, o którym mowa w art. 460 ust. 1, z wyłączeniem obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością określonych w tym akcie delegowanym, i jeżeli instytucje są prawnie umocowane i pod względem operacyjnym zdolne do ponownego wykorzystania tego zabezpieczenia;

b) wszystkie zmienne depozyty zabezpieczające wniesione przez instytucje na rzecz ich kontrahentów odlicza się od wartości godziwej pakietu kompensowania o ujemnej wartości godziwej.

▼M8

Artykuł 428l

Współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 50 %

▼C8

Następujące zobowiązania i pozycje lub instrumenty kapitałowe podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 50 %:

▼M8

a) otrzymane depozyty, które spełniają kryteria dla depozytów operacyjnych określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1;

b) zobowiązania, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, zapewnione przez:

(i) rząd centralny państwa członkowskiego lub państwa trzeciego;

(ii) samorządy regionalne lub władze lokalne państwa członkowskiego lub państwa trzeciego;

(iii) podmioty sektora publicznego w państwie członkowskim lub w państwie trzecim;

(iv) wielostronne banki rozwoju, o których mowa w art. 117 ust. 2, oraz z organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 118;

(v) klientów będących przedsiębiorstwami niefinansowymi;

(vi) unie kredytowe, które uzyskały zezwolenie właściwego organu, przedsiębiorstwa inwestowania indywidualnego i klientów, którzy są brokerami depozytowymi, w stopniu, w jakim zobowiązania te nie są objęte zakresem lit. a) niniejszego ustępu;

c) zobowiązania, których rezydualny umowny termin zapadalności wynosi co najmniej sześć miesięcy lub mniej niż jeden rok, zapewnione przez:

(i) EBC lub bank centralny państwa członkowskiego;

(ii) bank centralny państwa trzeciego;

(iii) klientów finansowych;

▼C8

d) wszelkie inne zobowiązania i pozycje lub instrumenty kapitałowe, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej sześć miesięcy, lecz mniej niż jeden rok, o których nie ma mowy w art. 428m, 428n oraz 428o.

▼M8

Artykuł 428m

Współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 90 %

Depozyty detaliczne na żądanie, depozyty detaliczne o określonym terminie wypowiedzenia krótszym niż jeden rok i terminowe depozyty detaliczne, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, spełniające stosowne kryteria dla innych depozytów detalicznych określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 90 %.

▼M8

Artykuł 428n

Współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 95 %

Depozyty detaliczne na żądanie, depozyty detaliczne o określonym terminie wypowiedzenia krótszym niż jeden rok i terminowe depozyty detaliczne, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, spełniające stosowne kryteria dla stabilnych depozytów detalicznych określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 95 %.

Artykuł 428o

Współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 100 %

Następujące zobowiązania oraz pozycje i instrumenty kapitałowe podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 100 %:

a) pozycje kapitału podstawowego Tier I danej instytucji przed dokonaniem korekt wymaganych zgodnie z art. 32–35, odliczeń zgodnie z art. 36 oraz przed zastosowaniem wyłączeń i rozwiązań alternatywnych określonych w art. 48, 49 i 79;

b) pozycje dodatkowe w Tier I danej instytucji przed odliczeniem pozycji, o których mowa w art. 56, oraz przed zastosowaniem do nich art. 79, z wyłączeniem wszelkich instrumentów, które mają wyraźnie charakter opcji lub w które wbudowano opcje i które, jeżeli zostałyby wykonane, skróciłyby efektywny rezydualny termin zapadalności do poniżej roku;

c) pozycje w Tier II danej instytucji przed odliczeniami, o których mowa w art. 66, oraz przed zastosowaniem art. 79, o rezydualnym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok, z wyłączeniem wszelkich instrumentów, które mają wyraźnie charakter opcji lub w które wbudowano opcje i które, jeżeli zostałyby wykonane, skróciłyby efektywny rezydualny termin zapadalności do poniżej roku;

d) wszelkie inne instrumenty kapitałowe danej instytucji o rezydualnym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok, z wyłączeniem wszelkich instrumentów, które mają wyraźnie charakter opcji lub w które wbudowano opcje i które, jeżeli zostałyby wykonane, skróciłyby efektywny rezydualny termin zapadalności do poniżej roku;

e) wszelkie inne zabezpieczone i niezabezpieczone pożyczki oraz zobowiązania, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok, w tym depozyty terminowe, o ile inaczej nie określono w art. 428k–428n.

ROZDZIAŁ 4

Wymagane stabilne finansowanie

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 428p

Obliczanie kwoty wymaganego stabilnego finansowania

1. O ile w niniejszym rozdziale nie określono inaczej, kwotę wymaganego stabilnego finansowania oblicza się, mnożąc wartość księgową różnych kategorii lub rodzajów aktywów oraz pozycji pozabilansowych przez współczynniki wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2. Łączną kwotę wymaganego stabilnego finansowania stanowi suma ważonych kwot aktywów i pozycji pozabilansowych.

▼M8

2. Aktywa będące przedmiotem pożyczki zaciągniętej przez instytucje, w tym w ramach transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, są wyłączone z obliczeń kwoty wymaganego stabilnego finansowania, jeżeli aktywa te są ujęte w bilansie danej instytucji, a instytucja nie posiada wobec tych aktywów prawa własności rzeczywistej.

Aktywa będące przedmiotem pożyczki zaciągniętej przez instytucje, w tym w ramach transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, podlegają współczynnikom wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2, jeżeli aktywa te nie są ujęte w bilansie danej instytucji, lecz instytucja posiada wobec tych aktywów prawa własności rzeczywistej.

3. Aktywa będące przedmiotem pożyczki udzielonej przez instytucje, w tym w ramach transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, wobec których to aktywów instytucja zachowuje prawa własności rzeczywistej, uznaje się za aktywa obciążone do celów niniejszego rozdziału; podlegają one także współczynnikom wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2, nawet jeżeli aktywa te nie pozostają w bilansie danej instytucji. W przeciwnym wypadku aktywa te wyłącza się z obliczeń kwoty wymaganego stabilnego finansowania.

4. Aktywom, które są obciążone na rezydualny termin zapadalności wynoszący co najmniej sześć miesięcy, przypisuje się albo współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który byłby zastosowany zgodnie z sekcją 2 do tych aktywów, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń, albo współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który ma w przeciwnym wypadku zastosowanie do tych obciążonych aktywów, w zależności od tego, który z tych współczynników jest wyższy. To samo ma zastosowanie, jeżeli rezydualny termin zapadalności obciążonych aktywów jest krótszy niż rezydualny termin zapadalności transakcji stanowiącej źródło obciążenia.

Aktywa, które pozostają jeszcze w okresie obciążenia przez mniej niż sześć miesięcy, podlegają współczynnikom wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2 do tych samych aktywów, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń.

5. Jeżeli instytucja ponownie wykorzystuje składnik aktywów będący przedmiotem zaciągniętej pożyczki lub przeprowadza lombardowanie takiego składnika aktywów, w tym w ramach transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, i jeżeli ten składnik aktywów jest ujęty poza bilansem, transakcję, w odniesieniu do której składnik aktywów stał się przedmiotem zaciągniętej pożyczki, traktuje się jako obciążoną, pod warunkiem że termin zapadalności tej transakcji nie może upłynąć, zanim instytucja nie zwróci pożyczonego składnika aktywów.

6. Następujące aktywa uznaje się za wolne od obciążeń:

a) aktywa wchodzące w skład puli, które są dostępne do bezpośredniego wykorzystania jako zabezpieczenie w celu otrzymania dodatkowego finansowania w ramach przyznanych linii kredytowych lub, jeżeli pulę obsługuje bank centralny, w ramach warunkowych, lecz jeszcze nie zasilonych, linii kredytowych dostępnych dla tej instytucji; aktywa te obejmują aktywa złożone przez instytucję kredytową w instytucji centralnej w ramach sieci współpracy lub instytucjonalnego systemu ochrony; instytucje zakładają, że aktywa należące do puli są obciążone w porządku wzrastającej płynności na podstawie klasyfikacji płynności określonej zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, począwszy od aktywów niekwalifikujących się do zabezpieczenia przed utratą płynności;

b) aktywa, które instytucja otrzymała jako zabezpieczenie do celów ograniczenia ryzyka kredytowego w ramach zabezpieczonych transakcji kredytowych, zabezpieczonych transakcji finansowania lub transakcji wymiany zabezpieczenia i którymi dana instytucja może dysponować;

▼M8

c) aktywa przypisane emisji obligacji zabezpieczonych jako nieobowiązkowe nadzabezpieczenie.

7. W przypadku niestandardowych operacji czasowych przeprowadzonych przez EBC lub bank centralny państwa członkowskiego lub bank centralny państwa trzeciego w celu wykonania jego uprawnień w okresie występowania skrajnych warunków finansowych obejmujących cały rynek lub wyjątkowych okoliczności makroekonomicznych, następującym aktywom można przypisać zmniejszony współczynnik wymaganego stabilnego finansowania:

a) na zasadzie odstępstwa od art. 428ad lit. f) i art. 428ah ust. 1 lit. a) – aktywom obciążonym do celów operacji, o których mowa w niniejszym akapicie;

b) na zasadzie odstępstwa od art. 428ad lit. d) ppkt (i) oraz lit. d) ppkt (ii), art. 428af lit. b) i art. 428ag lit. c) – środkom pieniężnym wynikającym z operacji, o których mowa w niniejszym akapicie.

W porozumieniu z bankiem centralnym będącym kontrahentem transakcji właściwe organy określają współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który ma być stosowany do aktywów, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b). W odniesieniu do aktywów obciążonych, o których mowa w lit. a) akapitu pierwszego, współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który ma być stosowany, nie może być niższy niż współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który miałby zastosowanie do tych aktywów zgodnie z sekcją 2, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń.

Stosując zmniejszony współczynnik wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z akapitem drugim, właściwe organy ściśle monitorują wpływ tego zmniejszonego współczynnika na pozycje instytucji dotyczące stabilnego finansowania i w razie potrzeby stosują odpowiednie środki nadzorcze.

8. Aby uniknąć wszelkich przypadków podwójnego liczenia, instytucje wyłączają aktywa związane z zabezpieczeniem uznanym za zmienny depozyt zabezpieczający wniesiony zgodnie z art. 428k ust. 4 lit. b) i art. 428ah ust. 2 lit. b), lub uznanym za wniesiony początkowy depozyt zabezpieczający lub uznanym za wkład do funduszu kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania zgodnie z art. 428ag lit. a) i b) z innych części obliczeń kwoty wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z niniejszym rozdziałem.

9. Instytucje uwzględniają instrumenty finansowe, waluty obce i towary, w odniesieniu do których zrealizowano zlecenie kupna, w obliczeniach kwoty wymaganego stabilnego finansowania. Instytucje wyłączają instrumenty finansowe, waluty obce i towary, w odniesieniu do których zrealizowano zlecenie sprzedaży, z obliczeń kwoty wymaganego stabilnego finansowania, pod warunkiem że transakcje te nie są wykazane w bilansie instytucji jako instrumenty pochodne lub zabezpieczone transakcje finansowania oraz że transakcje te mają zostać wykazane w bilansie instytucji po ich rozliczeniu.

10. Właściwe organy mogą określić współczynniki wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane do ekspozycji pozabilansowych, o których nie ma mowy w niniejszym rozdziale, w celu zapewnienia, by instytucje posiadały odpowiednią kwotę dostępnego stabilnego finansowania w odniesieniu do tej części ekspozycji, w stosunku do których oczekuje się, że będą wymagały finansowania w okresie jednego roku objętym wskaźnikiem stabilnego finansowania netto. Aby określić te współczynniki, właściwe organy zwracają w szczególności uwagę na poważne szkody dla reputacji instytucji, jakie mogłyby powstać w przypadku niezapewnienia tego finansowania.

▼M8

Właściwe organy przynajmniej raz w roku zgłaszają EUNB rodzaje ekspozycji pozabilansowych, w odniesieniu do których określiły współczynniki wymaganego stabilnego finansowania. Zamieszczają one w tym sprawozdaniu wyjaśnienie metody zastosowanej do określenia tych współczynników.

Artykuł 428q

Rezydualny termin zapadalności składnika aktywów

1. O ile w niniejszym rozdziale nie określono inaczej, instytucje uwzględniają rezydualny umowny termin zapadalności swoich aktywów i swoich transakcji pozabilansowych przy określaniu współczynników wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane do ich aktywów i do ich pozycji pozabilansowych zgodnie z sekcją 2.

2. Instytucje traktują aktywa, które wyodrębniono zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, zgodnie z ekspozycją bazową tych aktywów. Instytucje stosują jednak do wspomnianych aktywów wyższe współczynniki wymaganego stabilnego finansowania w zależności od terminu obciążenia ustalanego przez właściwe organy, które rozważają, czy instytucja jest w stanie bez ograniczeń dysponować takimi aktywami lub je wymieniać, i które uwzględniają termin zobowiązań wobec klientów instytucji, do których ten wymóg wyodrębnienia się odnosi.

3. Przy obliczaniu rezydualnego terminu zapadalności składnika aktywów instytucje biorą pod uwagę opcje, przyjmując założenie, że emitent lub kontrahent wykonają każdą opcję w celu wydłużenia terminu zapadalności danego składnika aktywów. W przypadku opcji, które podlegają wykonaniu według uznania instytucji, instytucja i właściwe organy biorą pod uwagę czynniki związane z reputacją, które mogą ograniczyć zdolność instytucji do niewykonania opcji, w szczególności oczekiwania rynkowe i oczekiwania klientów, że instytucja powinna wydłużyć termin zapadalności niektórych aktywów w dniu upływu ich terminu zapadalności.

4. Aby określić współczynniki dostępnego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2, w przypadku kredytów amortyzujących o rezydualnym umownym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok, każdą część, której termin zapadalności upływa za mniej niż sześć miesięcy, i każdą część, której termin zapadalności przypada w okresie wynoszącym od sześciu miesięcy do poniżej roku, traktuje się jako posiadające rezydualny termin zapadalności wynoszący, odpowiednio, poniżej sześciu miesięcy oraz od sześciu miesięcy do poniżej roku.

Sekcja 2

Współczynniki wymaganego stabilnego finansowania

Artykuł 428r

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 0 %

1. Następujące aktywa podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 0 %:

▼M8

a) aktywa wolne od obciążeń, które kwalifikują się jako wysokiej jakości aktywa płynne poziomu 1 zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, z wyłączeniem obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością określonych w tym akcie delegowanym, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi określonymi w tym akcie delegowanym;

b) wolne od obciążeń udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania kwalifikujące się do redukcji wartości wynoszącej 0 % w odniesieniu do obliczania wskaźnika pokrycia płynności zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym;

c) wszystkie rezerwy utrzymywane przez instytucie w EBC lub w banku centralnym państwa członkowskiego lub banku centralnym państwa trzeciego, w tym wymagane rezerwy oraz nadwyżkowe rezerwy;

d) wszystkie należności od EBC, banku centralnego państwa członkowskiego lub banku centralnego państwa trzeciego, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż sześć miesięcy;

e) należności w dacie zawarcia transakcji wynikające ze sprzedaży instrumentów finansowych, walut obcych lub towarów, w przypadku których oczekuje się, że zostaną rozliczone w standardowym cyklu lub okresie rozliczeniowym zwyczajowo stosowanym na odnośnej giełdzie lub do odnośnego rodzaju transakcji, lub których rozliczenie nie powiodło się, ale nadal oczekuje się, że zostaną rozliczone;

f) aktywa klasyfikowane jako współzależne z zobowiązaniami zgodnie z art. 428f;

g) środki pieniężne należne z tytułu transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych realizowanych z klientami finansowymi, w przypadku gdy transakcje te mają rezydualny termin zapadalności krótszy niż sześć miesięcy, jeżeli te środki pieniężne są zabezpieczone aktywami kwalifikującymi się jako aktywa poziomu 1 zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, z wyłączeniem obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością określonych w tym akcie delegowanym, i jeżeli instytucje byłyby prawnie umocowane i pod względem operacyjnym zdolne do ponownego wykorzystania tych aktywów w okresie trwania transakcji.

Instytucje uwzględniają należne środki pieniężne, o których mowa w akapicie pierwszym lit. g) niniejszego ustępu, w ujęciu netto, w przypadku gdy zastosowanie ma art. 428e.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. c) właściwe organy mogą zdecydować – za zgodą odpowiedniego banku centralnego – o zastosowaniu wyższego współczynnika wymaganego stabilnego finansowania do wymaganych kapitałów rezerwowych, uwzględniając w szczególności zakres, w jakim istnieją wymogi w zakresie kapitałów rezerwowych w okresie jednego roku, w związku z czym wymagane jest powiązane stabilne finansowanie.

W przypadku jednostek zależnych posiadających siedzibę główną w państwie trzecim, jeżeli wymagane rezerwy banku centralnego podlegają wyższemu współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z wymogiem dotyczącym stabilnego finansowania netto określonym w prawie krajowym tego państwa trzeciego, do celów związanych z konsolidacją bierze się pod uwagę ten wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania.

▼M8

Artykuł 428s

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 5 %

1. Następujące aktywa i pozycje pozabilansowe podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 5 %:

a) wolne od obciążeń udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania kwalifikujące się do redukcji wartości wynoszącej 5 % w odniesieniu do obliczania wskaźnika pokrycia płynności zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym;

b) środki pieniężne należne z tytułu transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych realizowanych z klientami finansowymi, w przypadku gdy transakcje te mają rezydualny termin zapadalności krótszy niż sześć miesięcy, inne niż środki pieniężne, o których mowa w art. 428r ust. 1 lit. g);

c) niewykorzystana część przyznanych instrumentów kredytowych i instrumentów wsparcia płynności zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1;

d) produkty związane z pozabilansowym finansowaniem handlu, o których mowa w załączniku I i których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż sześć miesięcy.

Instytucje uwzględniają należne środki pieniężne, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b) niniejszego ustępu, w ujęciu netto, w przypadku gdy zastosowanie ma art. 428e.

2. W odniesieniu do wszystkich pakietów kompensowania kontraktów na instrumenty pochodne instytucje stosują współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 5 % do bezwzględnej wartości godziwej tych pakietów kompensowania kontraktów na instrumenty pochodne, przed odliczeniem jakiegokolwiek wniesionego zabezpieczenia, jeżeli te pakiety kompensowania mają ujemną wartość godziwą. Do celów niniejszego ustępu instytucje określają wartość godziwą jako wartość przed odliczeniem jakiegokolwiek wniesionego zabezpieczenia lub płatności z tytułu rozrachunku oraz wpływów związanych ze zmianami w wycenie rynkowej takich kontraktów.

Artykuł 428t

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 7 %

Aktywa wolne od obciążeń, które kwalifikują się jako aktywa poziomu 1 w postaci obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 7 %, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym.

Artykuł 428u

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 7,5 %

Produkty związane z pozabilansowym finansowaniem handlu, o których mowa w załączniku I i których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej sześć miesięcy, lecz mniej niż jeden rok, podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego wynoszącemu 7,5 %.

▼M8

Artykuł 428v

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 10 %

Następujące aktywa i pozycje pozabilansowe podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 10 %:

a) środki pieniężne należne z tytułu transakcji realizowanych z klientami finansowymi, które mają rezydualny termin zapadalności krótszy niż sześć miesięcy, inne niż środki pieniężne, o których mowa w art. 428r ust. 1 lit. g) i w art. 428s ust. 1 lit. b);

b) produkty związane z bilansowym finansowaniem handlu, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż sześć miesięcy;

c) produkty związane z pozabilansowym finansowaniem handlu, o których mowa w załączniku I i których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok.

Artykuł 428w

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 12 %

Wolne od obciążeń udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania kwalifikujące się do redukcji wartości wynoszącej 12 % w odniesieniu do obliczania wskaźnika pokrycia płynności zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 12 %, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym.

Artykuł 428x

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 15 %

Aktywa wolne od obciążeń, które kwalifikują się jako aktywa poziomu 2A zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 15 %, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym.

Artykuł 428y

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 20 %

Wolne od obciążeń udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania kwalifikujące się do redukcji wartości wynoszącej 20 % w odniesieniu do obliczania wskaźnika pokrycia płynności zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 20 %, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym.

▼M8

Artykuł 428z

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 25 %

Wolne od obciążeń sekurytyzacje poziomu 2B zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 25 %, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym.

Artykuł 428aa

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 30 %

Następujące aktywa podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 30 %:

a) wolne od obciążeń wysokiej jakości obligacje zabezpieczone zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym;

b) wolne od obciążeń udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania kwalifikujące się do redukcji wartości wynoszącej 30 % w odniesieniu do obliczania wskaźnika pokrycia płynności zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym.

Artykuł 428ab

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 35 %

Następujące aktywa podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 35 %:

a) wolne od obciążeń sekurytyzacje poziomu 2B zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym;

b) wolne od obciążeń udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania kwalifikujące się do redukcji wartości wynoszącej 35 % w odniesieniu do obliczania wskaźnika pokrycia płynności zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym.

Artykuł 428ac

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 40 %

Wolne od obciążeń udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania kwalifikujące się do redukcji wartości wynoszącej 40 % w odniesieniu do obliczania wskaźnika pokrycia płynności zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 40 %, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym.

▼M8

Artykuł 428ad

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 50 %

Następujące aktywa podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 50 %:

a) aktywa wolne od obciążeń, które kwalifikują się jako aktywa poziomu 2B zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, z wyłączeniem sekurytyzacji poziomu 2B i wysokiej jakości obligacji zabezpieczonych na mocy tego aktu delegowanego, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym;

b) depozyty utrzymywane przez instytucję w innej instytucji finansowej, które spełniają kryteria dla depozytów operacyjnych określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1;

c) środki pieniężne należne z tytułu transakcji, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, zawieranych z:

   (i) rządem centralnym państwa członkowskiego lub państwa trzeciego;

   (ii) samorządami regionalnymi lub władzami lokalnymi w państwie członkowskim lub w państwie trzecim;

   (iii) podmiotami sektora publicznego w państwie członkowskim lub w państwie trzecim;

   (iv) wielostronnymi bankami rozwoju, o których mowa w art. 117 ust. 2, oraz z organizacjami międzynarodowymi, o których mowa w art. 118;

   (v) przedsiębiorstwami niefinansowymi, klientami detalicznymi i MŚP;

   (vi) uniami kredytowymi, które uzyskały zezwolenie właściwego organu, przedsiębiorstwami inwestowania indywidualnego i klientami, którzy są brokerami depozytowymi, w stopniu, w jakim aktywa te nie są objęte zakresem lit. b) niniejszego ustępu;

d) środki pieniężne należne z tytułu transakcji, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej sześć miesięcy, lecz mniej niż jeden rok, zawieranych z:

   (i) Europejskim Bankiem Centralnym lub bankiem centralnym państwa członkowskiego;

   (ii) bankiem centralnym państwa trzeciego;

   (iii) klientami finansowymi;

e) produkty związane z bilansowym finansowaniem handlu, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej sześć miesięcy, lecz mniej niż jeden rok;

f) aktywa obciążone na rezydualny termin zapadalności wynoszący co najmniej sześć miesięcy, lecz mniej niż jeden rok, z wyjątkiem sytuacji, w których wspomnianym aktywom przypisano by wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z art. 428ae–428ah, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń, w którym to przypadku zastosowanie ma wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który miałby zastosowanie do tych aktywów, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń;

▼M8

g) wszystkie inne aktywa, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, chyba że w art. 428r–428ac określono inaczej.

Artykuł 428ae

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 55 %

Wolne od obciążeń udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania kwalifikujące się do redukcji wartości wynoszącej 55 % w odniesieniu do obliczania wskaźnika pokrycia płynności zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 55 %, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym.

Artykuł 428af

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 65 %

Następujące aktywa podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 65 %:

a) wolne od obciążeń kredyty zabezpieczone hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych lub wolne od obciążeń kredyty mieszkaniowe w pełni gwarantowane przez uznanego dostawcę ochrony, o którym mowa w art. 129 ust. 1 lit. e), których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok, pod warunkiem że kredytom tym przypisano wagę ryzyka nie wyższą niż 35 % zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2;

b) kredyty wolne od obciążeń, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok, z wyłączeniem kredytów udzielonych klientom finansowym i kredytów, o których mowa w art. 428r–428ad, pod warunkiem że kredytom tym przypisano wagę ryzyka nie wyższą niż 35 % zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2.

Artykuł 428ag

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 85 %

Następujące aktywa i pozycje pozabilansowe podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 85 %:

a) wszystkie aktywa i pozycje pozabilansowe, w tym środki pieniężne, wniesione jako początkowy depozyt zabezpieczający dla kontraktów na instrumenty pochodne, chyba że wspomnianym aktywom przypisano by wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z art. 428ah, gdyby utrzymywano je jako wolne od obciążeń, w którym to przypadku zastosowanie ma wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który miałby zastosowanie do tych aktywów, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń;

b) wszystkie aktywa i pozycje pozabilansowe, w tym środki pieniężne, wniesione jako wkład do funduszu kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania, chyba że wspomnianym aktywom przypisano by wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z art. 428ah, gdyby utrzymywano je jako wolne od obciążeń, w którym to przypadku ma zastosowanie wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który stosuje się do aktywów wolnych od obciążeń;

▼M8

c) kredyty wolne od obciążeń, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok, z wyłączeniem kredytów udzielonych klientom finansowym i kredytów, o których mowa w art. 428r–428af, które nie są przeterminowane o więcej niż 90 dni i którym przypisano wagę ryzyka wyższą niż 35 % zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2;

d) produkty związane z bilansowym finansowaniem handlu, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok;

e) wolne od obciążeń papiery wartościowe, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok, których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania zgodnie z art. 178 i które nie kwalifikują się jako aktywa płynne zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1;

f) wolne od obciążeń giełdowe instrumenty kapitałowe, które nie kwalifikują się jako aktywa poziomu 2B zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1;

g) towary będące przedmiotem fizycznego obrotu, w tym złoto, ale z wyłączeniem towarowych instrumentów pochodnych;

h) aktywa obciążone na rezydualny termin zapadalności wynoszący co najmniej jeden rok w puli aktywów stanowiących zabezpieczenie finansowanej z zabezpieczonych obligacji zgodnie z art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE lub zabezpieczonych obligacji, które spełniają wymogi w zakresie kwalifikowalności na potrzeby sposobu traktowania określonego w art. 129 ust. 4 lub 5 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 428ah

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 100 %

1. Następujące aktywa podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 100 %:

a) wszystkie aktywa obciążone na rezydualny termin zapadalności wynoszący co najmniej jeden rok, chyba że inaczej określono w niniejszym rozdziale;

b) wszystkie aktywa inne niż te, o których mowa w art. 428r–428ag, w tym kredyty udzielone klientom finansowym o rezydualnym umownym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok, ekspozycje zagrożone, pozycje odliczane od funduszy własnych, aktywa trwałe, niegiełdowe instrumenty kapitałowe, utrzymywany udział, aktywa ubezpieczeniowe, papiery wartościowe, których dotyczy niewykonanie zobowiązania.

2. Instytucje stosują współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 100 % do różnicy, jeżeli jest ona dodatnia, między sumą wartości godziwych we wszystkich pakietach kompensowania o dodatniej wartości godziwej a sumą wartości godziwych we wszystkich pakietach kompensowania o ujemnej wartości godziwej obliczonej zgodnie z art. 428d.

Do celów obliczeń, o których mowa w akapicie pierwszym, stosuje się następujące zasady:

▼M8

a) zmienne depozyty zabezpieczające otrzymane przez instytucje od ich kontrahentów odlicza się od wartości godziwej pakietu kompensowania o dodatniej wartości godziwej, jeżeli zabezpieczenie otrzymane jako zmienne depozyty zabezpieczające kwalifikuje się jako składnik aktywów poziomu 1 na mocy aktu delegowanego, o którym mowa w art. 460 ust. 1, z wyłączeniem obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością określonych w tym akcie delegowanym, i jeżeli instytucje są prawnie umocowane i pod względem operacyjnym zdolne do ponownego wykorzystania tego zabezpieczenia;

b) wszystkie zmienne depozyty zabezpieczające wniesione przez instytucje na rzecz ich kontrahentów odlicza się od wartości godziwej pakietu kompensowania o ujemnej wartości godziwej.

ROZDZIAŁ 5

Odstępstwa dla małych i niezłożonych instytucji

Artykuł 428ai

Odstępstwo dla małych i niezłożonych instytucji

Na zasadzie odstępstwa od rozdziałów 3 i 4 małe i niezłożone instytucje mogą zdecydować – pod warunkiem uprzedniego uzyskania zezwolenia swojego właściwego organu – że będą obliczać stosunek między dostępnym stabilnym finansowaniem instytucji, o czym mowa w rozdziale 6, a wymaganym stabilnym finansowaniem instytucji, o czym mowa w rozdziale 7, wyrażony jako wartość procentowa.

Właściwy organ może nałożyć na małą i niezłożoną instytucję wymóg spełnienia wymogu dotyczącego stabilnego finansowania netto na podstawie dostępnego stabilnego finansowania instytucji zgodnie z rozdziałem 3 i wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z rozdziałem 4, jeżeli uzna, że uproszczona metoda nie jest odpowiednia do celów uwzględnienia ryzyk finansowania ponoszonych przez tę instytucję.

ROZDZIAŁ 6

Dostępne stabilne finansowanie dla uproszczonego obliczania wskaźnika stabilnego finansowania netto

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 428aj

Uproszczone obliczanie kwoty dostępnego stabilnego finansowania

1. O ile w niniejszym rozdziale nie określono inaczej, kwotę dostępnego stabilnego finansowania oblicza się, mnożąc wartość księgową różnych kategorii lub rodzajów zobowiązań i funduszy własnych przez współczynniki dostępnego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2. Łączną kwotę dostępnego stabilnego finansowania stanowi suma ważonych kwot zobowiązań i funduszy własnych.

▼M8

2. Obligacje i inne dłużne papiery wartościowe, które są emitowane przez instytucję, sprzedawane wyłącznie na rynku detalicznym i przechowywane na rachunku detalicznym, mogą być traktowane jako należące do odpowiedniej kategorii dotyczącej depozytu detalicznego. Wprowadza się ograniczenia służące uniemożliwieniu nabywania i przechowywania tych instrumentów przez strony inne niż klienci detaliczni.

Artykuł 428ak

Rezydualny termin zapadalności zobowiązania lub funduszy własnych

1. O ile w niniejszym rozdziale nie określono inaczej, instytucje uwzględniają rezydualny umowny termin zapadalności swoich zobowiązań i funduszy własnych w celu określenia współczynników dostępnego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2.

2. Instytucje uwzględniają istniejące opcje, by określić rezydualny termin zapadalności zobowiązania lub funduszy własnych. Przyjmują przy tym założenie, że kontrahent umorzy opcję kupna w jak najwcześniejszym terminie. W przypadku opcji podlegających wykonaniu według uznania instytucji instytucja i właściwe organy biorą pod uwagę czynniki związane z reputacją, które mogą ograniczyć zdolność instytucji do niewykonania opcji, w szczególności oczekiwania rynkowe, że instytucje powinny wykupić niektóre zobowiązania przed upływem ich terminu zapadalności.

3. Instytucje traktują depozyty o określonym terminie wypowiedzenia zgodnie z ich terminem wypowiedzenia, a depozyty terminowe zgodnie z ich rezydualnym terminem zapadalności. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 2 niniejszego artykułu instytucje nie uwzględniają opcji dotyczących przedterminowych wycofań, jeżeli deponent musi zapłacić znaczną karę za przedterminowe wycofania, które występują w okresie krótszym niż jeden rok, a taka kara została określona w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, w celu określenia rezydualnego terminu zapadalności terminowych depozytów detalicznych.

4. Aby określić współczynniki dostępnego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2, każda część zobowiązań o rezydualnym, umownym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok, której termin zapadalności upływa za mniej niż sześć miesięcy, i każdą część takich zobowiązań, której termin zapadalności przypada w okresie wynoszącym od sześciu miesięcy do poniżej roku, traktowana jest jako posiadająca rezydualny termin zapadalności wynoszący, odpowiednio, poniżej sześciu miesięcy oraz od sześciu miesięcy do poniżej roku.

Sekcja 2

Współczynniki dostępnego stabilnego finansowania

Artykuł 428al

Współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 0 %

1. O ile w niniejszej sekcji nie określono inaczej, wszystkie zobowiązania bez określonego terminu zapadalności, w tym pozycje krótkie i pozycje o otwartym terminie zapadalności, podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 0 %, z następującymi wyjątkami:

a) rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego, które traktuje się zgodnie z najbliższą możliwą datą, w której takie zobowiązania mogłyby zostać zrealizowane;

b) udziały mniejszości, które traktuje się zgodnie z terminem danego instrumentu.

▼M8

2. Rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego i udziały mniejszości, o których mowa w ust. 1 podlegają jednemu z następujących współczynników:

a) 0 %, jeżeli efektywny rezydualny termin zapadalności rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego lub udziału mniejszości jest krótszy niż jeden rok;

b) 100 %, jeżeli efektywny rezydualny termin zapadalności rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego lub udziału mniejszości wynosi co najmniej jeden rok.

▼C8

3. Następujące zobowiązania oraz pozycje lub instrumenty kapitałowe podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 0 %:

▼M8

a) zobowiązania w dacie zawarcia transakcji wynikające z zakupów instrumentów finansowych, walut obcych i towarów, w przypadku których oczekuje się, że zostaną rozliczone w standardowym cyklu lub okresie rozliczeniowym zwyczajowo stosowanym na odnośnej giełdzie lub do odnośnego rodzaju transakcji, lub których rozliczenie nie powiodło się, ale nadal oczekuje się, że zostaną rozliczone;

b) zobowiązania klasyfikowane jako współzależne z aktywami zgodnie z art. 428f;

c) zobowiązania, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, zapewnione przez:

(i) EBC lub bank centralny państwa członkowskiego;

(ii) bank centralny państwa trzeciego;

(iii) klientów finansowych;

d) wszelkie inne zobowiązania i pozycje lub instrumenty kapitałowe, o których nie ma mowy w niniejszym artykule i w art. 428am–428ap.

4. Instytucje stosują współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 0 % do wartości bezwzględnej różnicy, jeżeli jest ona ujemna, między sumą wartości godziwych we wszystkich pakietach kompensowania o dodatniej wartości godziwej a sumą wartości godziwych we wszystkich pakietach kompensowania o ujemnej wartości godziwej obliczonych zgodnie z art. 428d.

Do celów obliczeń, o których mowa w akapicie pierwszym, stosuje się następujące zasady:

a) zmienne depozyty zabezpieczające otrzymane przez instytucje od ich kontrahentów odlicza się od wartości godziwej pakietu kompensowania o dodatniej wartości godziwej, jeżeli zabezpieczenie otrzymane jako zmienne depozyty zabezpieczające kwalifikuje się jako składnik aktywów poziomu 1 na mocy aktu delegowanego, o którym mowa w art. 460 ust. 1, z wyłączeniem obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością określonych w tym akcie delegowanym, i jeżeli instytucje są prawnie umocowane i pod względem operacyjnym zdolne do ponownego wykorzystania tego zabezpieczenia;

b) wszystkie zmienne depozyty zabezpieczające wniesione przez instytucje na rzecz ich kontrahentów odlicza się od wartości godziwej pakietu kompensowania o ujemnej wartości godziwej.

▼M8

Artykuł 428am

Współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 50 %

▼C8

Następujące zobowiązania oraz pozycje lub instrumenty kapitałowe podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 50 %:

▼M8

a) otrzymane depozyty, które spełniają kryteria dla depozytów operacyjnych określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1;

▼C8

b) zobowiązania oraz pozycje lub instrumenty kapitałowe, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, zapewnione przez:

▼M8

(i) rząd centralny państwa członkowskiego lub państwa trzeciego;

(ii) samorządy regionalne lub władze lokalne w państwie członkowskim lub w państwie trzecim;

(iii) podmioty sektora publicznego w państwie członkowskim lub w państwie trzecim;

(iv) wielostronne banki rozwoju, o których mowa w art. 117 ust. 2, oraz z organizacje międzynarodowe, o których mowa w art. 118;

(v) klientów będących przedsiębiorstwami niefinansowymi;

(vi) unie kredytowe, które uzyskały zezwolenie właściwego organu, przedsiębiorstwa inwestowania indywidualnego i klientów, którzy są brokerami depozytowymi, z wyjątkiem otrzymanych depozytów, które spełniają kryteria dla depozytów operacyjnych określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1.

Artykuł 428an

Współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 90 %

Depozyty detaliczne na żądanie, depozyty detaliczne o określonym terminie wypowiedzenia krótszym niż jeden rok i terminowe depozyty detaliczne, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, spełniające stosowne kryteria dla innych depozytów detalicznych określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 90 %.

Artykuł 428ao

Współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 95 %

Depozyty detaliczne na żądanie, depozyty detaliczne o określonym terminie wypowiedzenia krótszym niż jeden rok i terminowe depozyty detaliczne, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, spełniające stosowne kryteria dla stabilnych depozytów detalicznych określone w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 95 %.

Artykuł 428ap

Współczynnik dostępnego stabilnego finansowania wynoszący 100 %

Następujące zobowiązania oraz pozycje i instrumenty kapitałowe podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 100 %:

▼M8

a) pozycje kapitału podstawowego Tier I danej instytucji przed dokonaniem korekt wymaganych zgodnie z art. 32–35, odliczeń zgodnie z art. 36 oraz przed zastosowaniem wyłączeń i rozwiązań alternatywnych określonych w art. 48, 49 i 79;

b) pozycje dodatkowe w Tier I danej instytucji przed odliczeniem pozycji, o których mowa w art. 56, oraz przed zastosowaniem do nich art. 79, z wyłączeniem wszelkich instrumentów, które mają wyraźnie charakter opcji lub w które wbudowano opcje i które, jeżeli zostałyby wykonane, skróciłyby efektywny rezydualny termin zapadalności do poniżej roku;

c) pozycje w Tier II danej instytucji przed odliczeniami, o których mowa w art. 66, oraz przed zastosowaniem art. 79, o rezydualnym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok, z wyłączeniem wszelkich instrumentów, które mają wyraźnie charakter opcji lub w które wbudowano opcje i które, jeżeli zostałyby wykonane, skróciłyby efektywny rezydualny termin zapadalności do poniżej roku;

d) wszelkie inne instrumenty kapitałowe danej instytucji o rezydualnym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok, z wyłączeniem wszelkich instrumentów, które mają wyraźnie charakter opcji lub w które wbudowano opcje i które, jeżeli zostałyby wykonane, skróciłyby efektywny rezydualny termin zapadalności do poniżej roku;

e) wszelkie inne zabezpieczone i niezabezpieczone pożyczki oraz zobowiązania, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok, w tym depozyty terminowe, o ile inaczej nie określono w art. 428al–428ao.

ROZDZIAŁ 7

Wymagane stabilne finansowanie dla uproszczonego obliczania wskaźnika stabilnego finansowania netto

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 428aq

Uproszczone obliczanie kwoty wymaganego stabilnego finansowania

1. O ile w niniejszym rozdziale nie określono inaczej, w przypadku małych i niezłożonych instytucji kwotę wymaganego stabilnego finansowania oblicza się, mnożąc wartość księgową różnych kategorii lub rodzajów aktywów oraz pozycji pozabilansowych przez współczynniki wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2. Łączną kwotę wymaganego stabilnego finansowania stanowi suma ważonych kwot aktywów i pozycji pozabilansowych.

2. Aktywa, które są przedmiotem pożyczki zaciągniętej przez instytucje, w tym w ramach transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, które to aktywa są ujęte w ich bilansie i w odniesieniu do których nie posiadają one prawa własności rzeczywistej, wyłącza się z obliczeń kwoty wymaganego stabilnego finansowania.

Aktywa, które są przedmiotem pożyczki zaciągniętej przez instytucje, w tym w ramach transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, które to aktywa nie są ujęte w ich bilansie, ale w odniesieniu do których posiadają one prawa własności rzeczywistej, podlegają współczynnikom wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2.

▼M8

3. Aktywa będące przedmiotem pożyczki udzielonej przez instytucje, w tym w ramach transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, wobec których to aktywów instytucje zachowują prawa własności rzeczywistej, nawet jeżeli nie pozostają one w ich bilansie, uznaje się za aktywa obciążone do celów niniejszego rozdziału; podlegają one także współczynnikom wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2. W przeciwnym wypadku aktywa te wyłącza się z obliczeń kwoty wymaganego stabilnego finansowania.

4. Aktywom, które są obciążone na rezydualny termin zapadalności wynoszący co najmniej sześć miesięcy, przypisuje się albo współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który byłby zastosowany zgodnie z sekcją 2 do tych aktywów, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń, albo współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który ma w przeciwnym wypadku zastosowanie do tych obciążonych aktywów, w zależności od tego, który z tych współczynników jest wyższy. To samo ma zastosowanie, jeżeli rezydualny termin zapadalności obciążonych aktywów jest krótszy niż rezydualny termin zapadalności transakcji stanowiącej źródło obciążenia.

Aktywa, które pozostają jeszcze w okresie obciążenia przez mniej niż sześć miesięcy, podlegają współczynnikom wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2 do tych samych aktywów, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń.

5. Jeżeli instytucja ponownie wykorzystuje składnik aktywów będący przedmiotem zaciągniętej pożyczki lub przeprowadza lombardowanie takiego składnika aktywów, w tym w ramach transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, i jeżeli ten składnik aktywów jest ujęty poza bilansem, transakcję, za pomocą której dany składnik aktywów stał się przedmiotem zaciągniętej pożyczki, traktuje się jako obciążoną, pod warunkiem że termin zapadalności tej transakcji nie może upłynąć, zanim instytucja nie zwróci pożyczonego składnika aktywów.

6. Następujące aktywa uznaje się za wolne od obciążeń:

a) aktywa wchodzące w skład puli, które są dostępne do bezpośredniego wykorzystania jako zabezpieczenie w celu otrzymania dodatkowego finansowania w ramach przyznanych linii kredytowych lub, jeżeli pulę obsługuje bank centralny, w ramach warunkowych, lecz jeszcze nie zasilonych, linii kredytowych dostępnych dla tej instytucji, w tym aktywa złożone przez instytucję kredytową w instytucji centralnej w ramach sieci współpracy lub instytucjonalnego systemu ochrony;

b) aktywa, które instytucja otrzymała jako zabezpieczenie do celów ograniczenia ryzyka kredytowego w ramach zabezpieczonych transakcji kredytowych, zabezpieczonych transakcji finansowania lub transakcji wymiany zabezpieczenia i którymi dana instytucja może dysponować;

c) aktywa przypisane emisji obligacji zabezpieczonych jako nieobowiązkowe nadzabezpieczenie.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) niniejszego ustępu instytucje zakładają, że aktywa należące do puli są obciążone w porządku wzrastającej płynności na podstawie klasyfikacji płynności określonej w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, począwszy od aktywów niekwalifikujących się do zabezpieczenia przed utratą płynności.

▼M8

7. W przypadku niestandardowych operacji czasowych przeprowadzonych przez EBC lub bank centralny państwa członkowskiego lub bank centralny państwa trzeciego w celu wykonania jego uprawnień w okresie występowania skrajnych warunków finansowych obejmujących cały rynek lub wyjątkowych okoliczności makroekonomicznych, następującym aktywom można przypisać zmniejszony współczynnik wymaganego stabilnego finansowania:

a) na zasadzie odstępstwa od art. 428az i art. 428z ust. 1 lit. a) – aktywom obciążonym do celów operacji, o których mowa w niniejszym akapicie;

b) na zasadzie odstępstwa od art. 428aw i art. 428ay lit. b) – środkom pieniężnym wynikającym z operacji, o których mowa w niniejszym akapicie.

W porozumieniu z bankiem centralnym będącym kontrahentem transakcji właściwe organy określają współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który ma być stosowany do aktywów, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b). W odniesieniu do aktywów obciążonych, o których mowa w lit. a) akapitu pierwszego, współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który ma być stosowany, nie może być niższy niż współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który miałby zastosowanie do tych aktywów zgodnie z sekcją 2, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń.

Stosując zmniejszony współczynnik wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z akapitem drugim, właściwe organy ściśle monitorują wpływ tego zmniejszonego współczynnika na pozycje stabilnego finansowania instytucji i w razie potrzeby stosują odpowiednie środki nadzorcze.

8. Aby uniknąć jakiegokolwiek podwójnego liczenia, instytucje wyłączają aktywa związane z zabezpieczeniem uznanym za zmienny depozyt zabezpieczający wniesiony zgodnie z art. 428k ust. 4 lit. b) i art. 428ah ust. 2, lub za wniesiony początkowy depozyt zabezpieczający lub za wkład do funduszu kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania zgodnie z art. 428ag lit. a) i b) z innych części obliczeń kwoty wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z niniejszym rozdziałem.

9. Instytucje włączają do obliczeń kwoty wymaganego stabilnego finansowania instrumenty finansowe, waluty obce i towary, w odniesieniu do których zrealizowano zlecenie kupna. Instytucje wyłączają z obliczeń kwoty wymaganego stabilnego finansowania instrumenty finansowe, waluty obce i towary, w odniesieniu do których zrealizowano zlecenie sprzedaży, pod warunkiem że transakcje te nie są wykazane w bilansie instytucji jako instrumenty pochodne lub zabezpieczone transakcje finansowania oraz że transakcje te mają zostać wykazane w bilansie instytucji po ich rozliczeniu.

10. Właściwe organy mogą określić współczynniki wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane do ekspozycji pozabilansowych, o których nie ma mowy w niniejszym rozdziale, w celu zapewnienia, by instytucje posiadały odpowiednią kwotę dostępnego stabilnego finansowania w odniesieniu do tej części ekspozycji, w stosunku do których oczekuje się, że będą wymagały finansowania w okresie jednego roku objętym wskaźnikiem stabilnego finansowania netto. Aby określić te współczynniki, właściwe organy zwracają w szczególności uwagę na poważne szkody dla reputacji instytucji, jakie mogłyby powstać w przypadku niezapewnienia tego finansowania.

▼M8

Właściwe organy przynajmniej raz w roku zgłaszają EUNB rodzaje ekspozycji pozabilansowych, w odniesieniu do których określiły współczynniki wymaganego stabilnego finansowania. Zamieszczają one w tym sprawozdaniu wyjaśnienie metody zastosowanej do określenia tych współczynników.

Artykuł 428ar

Rezydualny termin zapadalności składnika aktywów

1. O ile w niniejszym rozdziale nie określono inaczej, instytucje uwzględniają rezydualny umowny termin zapadalności swoich aktywów i swoich transakcji pozabilansowych przy określaniu współczynników wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane do ich aktywów i do ich pozycji pozabilansowych zgodnie z sekcją 2.

2. Instytucje traktują aktywa, które wyodrębniono zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, zgodnie z ekspozycją bazową tych aktywów. Instytucje stosują jednak do wspomnianych aktywów wyższe współczynniki wymaganego stabilnego finansowania, w zależności od terminu obciążenia ustalanego przez właściwe organy, które rozważają, czy instytucja jest w stanie bez ograniczeń dysponować takimi aktywami lub je wymieniać, i które uwzględniają termin zobowiązań wobec klientów instytucji, do których ten wymóg wyodrębnienia się odnosi.

3. Przy obliczaniu rezydualnego terminu zapadalności składnika aktywów instytucje biorą pod uwagę opcje, przyjmując założenie, że emitent lub kontrahent wykonają każdą opcję w celu wydłużenia terminu zapadalności danego składnika aktywów. W przypadku opcji, które podlegają wykonaniu według uznania instytucji, instytucja i właściwe organy biorą pod uwagę czynniki związane z reputacją, które mogą ograniczyć zdolność instytucji do niewykonania opcji, w szczególności uwzględniając oczekiwania rynkowe i oczekiwania klientów, że instytucja powinna wydłużyć termin zapadalności niektórych aktywów w dniu upływu ich terminu zapadalności.

4. Aby określić współczynniki wymaganego stabilnego finansowania, które mają być stosowane zgodnie z sekcją 2, w przypadku kredytów amortyzujących o rezydualnym umownym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok, części, których termin zapadalności upływa za mniej niż sześć miesięcy i w okresie wynoszącym od sześciu miesięcy do poniżej roku, traktuje się jako części posiadające rezydualny termin zapadalności wynoszący, odpowiednio, poniżej sześciu miesięcy oraz od sześciu miesięcy do poniżej roku.

Sekcja 2

Współczynniki wymaganego stabilnego finansowania

Artykuł 428as

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 0 %

1. Następujące aktywa podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 0 %:

a) aktywa wolne od obciążeń, które kwalifikują się jako wysokiej jakości aktywa płynne poziomu 1 zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, z wyłączeniem obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością określonych w tym akcie delegowanym, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi określonymi w tym akcie delegowanym;

▼M8

b) wszystkie rezerwy utrzymywane przez instytucje w EBC lub w banku centralnym państwa członkowskiego lub banku centralnym państwa trzeciego, w tym wymagane rezerwy oraz nadwyżkowe rezerwy;

c) wszystkie należności od EBC, banku centralnego państwa członkowskiego lub banku centralnego państwa trzeciego, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż sześć miesięcy;

d) aktywa klasyfikowane jako współzależne z zobowiązaniami zgodnie z art. 428f.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. c) właściwe organy mogą zdecydować – za zgodą odpowiedniego banku centralnego – o zastosowaniu wyższego współczynnika wymaganego stabilnego finansowania do wymaganych kapitałów rezerwowych, uwzględniając w szczególności zakres, w jakim istnieją wymogi w zakresie kapitałów rezerwowych w okresie jednego roku, w związku z czym wymagane jest powiązane stabilne finansowanie.

W przypadku jednostek zależnych posiadających siedzibę główną w państwie trzecim, jeżeli wymagane rezerwy banku centralnego podlegają wyższemu współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z wymogiem dotyczącym stabilnego finansowania netto określonym w prawie krajowym tego państwa trzeciego, do celów związanych z konsolidacją bierze się pod uwagę ten wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania.

Artykuł 428at

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 5 %

1. Niewykorzystana część przyznanych instrumentów kredytowych i instrumentów wsparcia płynności określona w akcie delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, podlega współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 5 %.

2. W odniesieniu do wszystkich pakietów kompensowania kontraktów na instrumenty pochodne instytucje stosują współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 5 % do bezwzględnej wartości godziwej tych pakietów kompensowania kontraktów na instrumenty pochodne, przed odliczeniem jakiegokolwiek wniesionego zabezpieczenia, jeżeli te pakiety kompensowania mają ujemną wartość godziwą. Do celów niniejszego ustępu instytucje określają wartość godziwą jako wartość przed odliczeniem jakiegokolwiek wniesionego zabezpieczenia lub płatności z tytułu rozrachunku oraz wpływów związanych ze zmianami w wycenie rynkowej takich kontraktów.

Artykuł 428au

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 10 %

Następujące aktywa i pozycje pozabilansowe podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 10 %:

a) aktywa wolne od obciążeń, które kwalifikują się jako aktywa poziomu 1 w postaci obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym;

b) produkty związane z pozabilansowym finansowaniem handlu, o których mowa w załączniku I.

▼M8

Artykuł 428av

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 20 %

Aktywa wolne od obciążeń, które kwalifikują się jako aktywa poziomu 2A zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, oraz wolne od obciążeń udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania zgodnie z tym aktem delegowanym podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 20 %, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym.

Artykuł 428aw

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 50 %

Następujące aktywa podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 50 %:

a) zabezpieczone i niezabezpieczone kredyty, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, pod warunkiem że są one obciążone krócej niż jeden rok;

b) wszystkie inne aktywa, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, chyba że w art. 428as–428av określono inaczej;

c) aktywa obciążone na rezydualny termin zapadalności wynoszący co najmniej sześć miesięcy, lecz mniej niż jeden rok, z wyjątkiem sytuacji, w których wspomnianym aktywom przypisano by wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z art. 428ax, 428 ay i 428az, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń, w którym to przypadku zastosowanie ma wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który miałby zastosowanie do tych aktywów, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń.

Artykuł 428ax

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 55 %

Aktywa, które kwalifikują się jako aktywa poziomu 2B zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, oraz udziały lub jednostki uczestnictwa w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania zgodnie z tym aktem delegowanym podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 55 %, bez względu na ich zgodność z wymogami operacyjnymi oraz z wymogami dotyczącymi struktury zabezpieczenia przed utratą płynności określonymi w tym akcie delegowanym, pod warunkiem że są one obciążone krócej niż jeden rok.

Artykuł 428ay

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 85 %

Następujące aktywa i pozycje pozabilansowe podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 85 %:

▼M8

a) wszystkie aktywa i pozycje pozabilansowe, w tym środki pieniężne, wniesione jako początkowy depozyt zabezpieczający dla kontraktów na instrumenty pochodne lub wniesione jako wkład do funduszu kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania, chyba że wspomnianym aktywom przypisano by wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania zgodnie z art. 428az, gdyby utrzymywano je jako wolne od obciążeń, w którym to przypadku zastosowanie ma wyższy współczynnik wymaganego stabilnego finansowania, który miałby zastosowanie do tych aktywów, gdyby były one utrzymywane jako wolne od obciążeń;

b) wolne od obciążeń kredyty z rezydualnym terminem zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok, z wyłączeniem kredytów udzielonych klientom finansowym, nieprzeterminowane o więcej niż 90 dni;

c) produkty związane z bilansowym finansowaniem handlu, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok;

d) wolne od obciążeń papiery wartościowe, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej jeden rok, których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania zgodnie z art. 178 i które nie kwalifikują się jako aktywa płynne zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1;

e) wolne od obciążeń giełdowe instrumenty kapitałowe, które nie kwalifikują się jako aktywa poziomu 2B zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1;

f) towary będące przedmiotem fizycznego obrotu, w tym złoto, ale z wyłączeniem towarowych instrumentów pochodnych.

Artykuł 428az

Współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 100 %

1. Następujące aktywa podlegają współczynnikowi wymaganego stabilnego finansowania wynoszącemu 100 %:

a) wszystkie aktywa obciążone na rezydualny termin zapadalności wynoszący co najmniej jeden rok;

b) wszystkie aktywa inne niż te, o których mowa w art. 428as–428ay, w tym kredyty udzielone klientom finansowym o rezydualnym umownym terminie zapadalności wynoszącym co najmniej jeden rok, ekspozycje zagrożone, pozycje odliczane od funduszy własnych, aktywa trwałe, niegiełdowe instrumenty kapitałowe, utrzymywany udział, aktywa ubezpieczeniowe, papiery wartościowe, których dotyczy niewykonanie zobowiązania.

2. Instytucje stosują współczynnik wymaganego stabilnego finansowania wynoszący 100 % do różnicy, jeżeli jest ona dodatnia, między sumą wartości godziwych we wszystkich pakietach kompensowania o dodatniej wartości godziwej a sumą wartości godziwych we wszystkich pakietach kompensowania o ujemnej wartości godziwej obliczonej zgodnie z art. 428d.

Do celów obliczeń, o których mowa w akapicie pierwszym, stosuje się następujące zasady:

▼M8

a) zmienne depozyty zabezpieczające otrzymane przez instytucje od ich kontrahentów odlicza się od wartości godziwej pakietu kompensowania o dodatniej wartości godziwej, jeżeli zabezpieczenie otrzymane jako zmienne depozyty zabezpieczające kwalifikuje się jako aktywa poziomu 1 na mocy aktu delegowanego, o którym mowa w art. 460 ust. 1, z wyłączeniem obligacji zabezpieczonych charakteryzujących się wyjątkowo wysoką jakością określonych w tym akcie delegowanym, i jeżeli instytucje są prawnie umocowane i pod względem operacyjnym zdolne do ponownego wykorzystania tego zabezpieczenia;

b) wszystkie zmienne depozyty zabezpieczające wniesione przez instytucje na rzecz ich kontrahentów odlicza się od wartości godziwej pakietu kompensowania o ujemnej wartości godziwej.

CZĘŚĆ SIÓDMA

DŹWIGNIA FINANSOWA

Artykuł 429

Obliczanie wskaźnika dźwigni

1. Instytucje obliczają swój wskaźnik dźwigni zgodnie z metodą określoną w ust. 2, 3 i 4.

2. Wskaźnik dźwigni oblicza się jako miarę kapitału instytucji podzieloną przez miarę ekspozycji całkowitej tej instytucji i wyraża się jako wartość procentową.

Instytucje obliczają wskaźnik dźwigni w sprawozdawczym dniu odniesienia.

3. Do celów ust. 2 miarą kapitału jest kapitał Tier I.

4. Do celów ust. 2 miarą ekspozycji całkowitej jest suma wartości ekspozycji:

a) aktywów, z wyłączeniem kontraktów na instrumenty pochodne wymienionych w załączniku II, kredytowych instrumentów pochodnych i pozycji, o których mowa w art. 429e, obliczonych zgodnie z art. 429b ust. 1;

b) kontraktów na instrumenty pochodne wymienionych w załączniku II i kredytowych instrumentów pochodnych, w tym pozabilansowych kontraktów i kredytowych instrumentów pochodnych, obliczonych zgodnie z art. 429c i 429d;

c) narzutów z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, w tym pozabilansowych, obliczonych zgodnie z art. 429e;

d) pozycji pozabilansowych, z wyłączeniem kontraktów na instrumenty pochodne wymienionych w załączniku II, kredytowych instrumentów pochodnych, transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i pozycji, o których mowa w art. 429d i 429g, obliczonych zgodnie z art. 429f;

e) standaryzowanych transakcji kupna lub sprzedaży oczekujących na rozliczenie obliczonych zgodnie z art. 429g.

Instytucje traktują transakcje z długim terminem rozliczenia, stosownie do przypadku, zgodnie z akapitem pierwszym lit. a)–d).

▼M8

Instytucje mogą obniżyć wartości ekspozycji, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i d), o odpowiadającą kwotę korekt z tytułu ogólnego ryzyka kredytowego zastosowanych, odpowiednio, do pozycji bilansowych i pozabilansowych, z zastrzeżeniem dolnego pułapu wynoszącego 0, jeżeli korekty z tytułu ryzyka kredytowego zmniejszyły kapitał Tier I.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 4 lit. d) zastosowanie mają następujące warunki:

▼C8

a) pozycja pozabilansowa zgodna z ust. 4 lit. d), która jest traktowana jako instrument pochodny zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości, podlega traktowaniu określonemu w lit b) tego ustępu.

▼M8

b) jeżeli klient instytucji pełniącej rolę uczestnika rozliczającego bezpośrednio zawiera transakcję na instrumentach pochodnych z kontrahentem centralnym, a instytucja gwarantuje kontrahentowi centralnemu wyniki ekspozycji z tytułu transakcji jego klienta, których źródłem jest ta transakcja, instytucja oblicza swoją ekspozycję wynikającą z gwarancji zgodnie z ust. 4 lit. b), tak jakby ta instytucja bezpośrednio zawarła transakcję z klientem, w tym w odniesieniu do otrzymania lub wniesienia zmiennego depozytu zabezpieczającego w środkach pieniężnych.

Sposób traktowania określony w akapicie pierwszym lit. b) ma również zastosowanie do instytucji działającej jako klient wyższego poziomu, która gwarantuje wyniki ekspozycji z tytułu transakcji jej klientów.

▼M17

Do celów akapitu pierwszego lit. b) oraz akapitu drugiego niniejszego ustępu instytucje mogą uznać podmiot powiązany za klienta, wyłącznie jeżeli podmiot ten nie jest objęty zakresem regulacyjnym konsolidacji na poziomie, na którym ma zastosowanie wymóg ustanowiony w art. 92 ust. 4 lit. e).

6. Do celów ust. 4 lit. e) niniejszego artykułu oraz art. 429g „standaryzowana transakcja kupna lub sprzedaży” oznacza kupno lub sprzedaż składnika aktywów finansowych na podstawie umów, których postanowienia przewidują wymóg dostarczenia składnika aktywów finansowych w okresie ustanowionym zasadniczo przez prawo lub zwyczaj na odnośnym rynku.

▼M8

7. O ile przepisy niniejszej części wyraźnie nie stanowią inaczej, instytucje obliczają miarę ekspozycji całkowitej zgodnie z następującymi zasadami:

a) do zmniejszenia miary ekspozycji całkowitej nie stosuje się zabezpieczenia rzeczowego lub finansowego, gwarancji lub ograniczenia ryzyka kredytowego, które zostały zakupione;

b) aktywów nie kompensuje się zobowiązaniami.

8. Na zasadzie odstępstwa od ust. 7 lit. b) instytucje mogą obniżyć wartość ekspozycji z tytułu kredytu na prefinansowanie lub kredytu przejściowego o dodatnie saldo na rachunku oszczędnościowym dłużnika, któremu udzielono kredytu, i w mierze ekspozycji całkowitej uwzględnić wyłącznie wynikającą stąd kwotę, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

▼M8

a) udzielenie kredytu jest uzależnione od otwarcia rachunku oszczędnościowego w instytucji udzielającej kredytu i zarówno kredyt, jak i rachunek oszczędnościowy są regulowane tymi samymi przepisami sektorowymi;

b) saldo na rachunku oszczędnościowego nie może zostać wycofane, w części ani w całości, przez dłużnika w całym okresie trwania kredytu;

c) instytucja może bezwarunkowo i nieodwołalnie wykorzystać saldo na rachunku oszczędnościowym w celu zaspokojenia wszelkich roszczeń, których źródłem jest umowa kredytu, w przypadkach regulowanych przepisami sektorowymi, o których mowa w lit. a), w tym w przypadku niedokonania płatności przez dłużnika lub jego niewypłacalności.

„Kredyt na prefinansowanie" lub „kredyt przejściowy" oznaczają kredyt, który jest udzielany kredytobiorcy na ograniczony okres w celu zniwelowania jego luk w finansowaniu do czasu udzielenia ostatecznego kredytu zgodnie z kryteriami określonymi w przepisach sektorowych regulujących takie transakcje.

Artykuł 429a

Ekspozycje wyłączone z miary ekspozycji całkowitej

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 429 ust. 4 instytucja może wyłączyć dowolną z następujących ekspozycji z jej miary ekspozycji całkowitej:

a) kwoty odliczone od pozycji kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. d);

b) aktywa odliczone podczas obliczania miary kapitału, o której mowa w art. 429 ust. 3;

c) ekspozycje, którym przypisano wagę ryzyka wynoszącą 0 % zgodnie z art. 113 ust. 6 lub 7;

▼M17

ca) w przypadku gdy instytucja jest członkiem sieci, o której mowa w art. 113 ust. 7 – ekspozycje, którym przypisuje się wagę ryzyka wynoszącą 0 % zgodnie z art. 114 i które wynikają z aktywów równoważnych depozytom w tej samej walucie złożonym przez innych członków tej sieci, wynikającym z prawnego lub ustawowego minimalnego depozytu zgodnie z art. 422 ust. 3 lit. b). W takim przypadku ekspozycje innych członków tej sieci będące prawnym lub ustawowym minimalnym depozytem nie podlegają lit. c) niniejszego ustępu;

▼C8

d) jeżeli instytucja jest publiczną kredytową instytucją wspierającą rozwój, ekspozycje z tytułu aktywów, które stanowią należności od rządów centralnych, samorządów regionalnych, władz lokalnych lub podmiotów sektora publicznego w związku z inwestycjami sektora publicznego, a także kredytami preferencyjnymi;

▼M17

da) ekspozycje instytucji wobec jej udziałowców, pod warunkiem że takie ekspozycje są zabezpieczone do poziomu co najmniej 125 % aktywami, o których mowa w art. 129 ust. 1 lit. d) i e), a aktywa te są ujmowane w wymogu dotyczącym wskaźnika dźwigni udziałowców, w przypadku gdy instytucja nie jest publiczną kredytową instytucją wspierającą rozwój, ale spełnia następujące warunki:

▼M17

(i) jej udziałowcy są instytucjami kredytowymi i nie sprawują nad nią kontroli;

(ii) spełnia warunki określone w ust. 2 lit. a), b), c) i e) niniejszego artykułu;

(iii) jej ekspozycje zlokalizowane są w tym samym państwie członkowskim;

(iv) podlega pewnej formie stałego nadzoru ze strony rządu centralnego państwa członkowskiego;

(v) jej model biznesowy ogranicza się do przenoszenia (ang. pass-through) kwoty odpowiadającej wpływom uzyskanym w wyniku emisji obligacji zabezpieczonych na rzecz jej udziałowców w formie instrumentów dłużnych;

▼M8

e) jeżeli instytucja nie jest publiczną kredytową instytucją wspierającą rozwój, części ekspozycji wynikające z przeniesienia kredytów preferencyjnych do innych instytucji kredytowych;

f) objęte gwarancją części ekspozycji z tytułu kredytów eksportowych, które spełniają obydwa poniższe warunki:

(i) gwarancji udzielił uznany dostawca ochrony kredytowej nierzeczywistej zgodnie z art. 201 i 202, co obejmuje m.in. agencje kredytów eksportowych lub rządy centralne;

(ii) waga ryzyka wynosząca 0 % ma zastosowanie do części ekspozycji objętej gwarancją zgodnie z art. 114 ust. 2 lub 4 lub art. 116 ust. 4;

g) jeżeli instytucja jest uczestnikiem rozliczającym kwalifikującego się kontrahenta centralnego, ekspozycje z tytułu transakcji tej instytucji, pod warunkiem że są rozliczane z tym kwalifikującym się kontrahentem centralnym oraz że spełniają warunki określone w art. 306 ust. 1 lit. c);

h) jeżeli instytucja jest klientem wyższego poziomu w wielopoziomowej strukturze klientów, ekspozycje z tytułu transakcji wobec uczestnika rozliczającego lub podmiotu, który pełni rolę klienta wyższego poziomu tej instytucji, o ile spełniono warunki określone w art. 305 ust. 2 oraz o ile instytucja nie jest zobowiązana do zrekompensowania swojemu klientowi ewentualnych strat poniesionych w przypadku niewykonania zobowiązania przez uczestnika rozliczającego albo kwalifikującego się kontrahenta centralnego;

i) aktywa powiernicze spełniające wszystkie następujące warunki:

(i) są ujęte w bilansie instytucji stosownie do ogólnie przyjętych krajowych zasad rachunkowości zgodnie z art. 10 dyrektywy 86/635/EWG;

(ii) spełniają kryteria usunięcia z bilansu określone w międzynarodowym standardzie sprawozdawczości finansowej (MSSF) 9 stosowanym zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002;

(iii) w stosownych przypadkach, spełniają kryteria niekonsolidacji określone w MSSF 10 stosowanym zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002;

▼M8

j) ekspozycje spełniające wszystkie następujące warunki:

(i) są ekspozycjami wobec podmiotu sektora publicznego;

(ii) są traktowane zgodnie z art. 116 ust. 4;

(iii) powstały w związku z depozytami, które instytucja jest prawnie zobowiązana przenieść na rzecz podmiotu sektora publicznego, o którym mowa w ppkt (i), do celów finansowania inwestycji leżących w interesie ogólnym;

k) zdeponowaną u agentów trójstronnych nadwyżkę zabezpieczenia, która nie jest przedmiotem udzielonej pożyczki;

l) jeżeli w ramach mających zastosowanie standardów rachunkowości instytucja uznaje zmienny depozyt zabezpieczający wypłacony kontrahentowi w gotówce za należny składnik aktywów – należny składnik aktywów, o ile spełnione zostaną warunki określone w art. 429c ust. 3 lit. a)–e);

m) sekurytyzowane ekspozycje z tytułu tradycyjnych sekurytyzacji, które spełniają warunki przeniesienia istotnej części ryzyka ustanowione w art. 244 ust. 2;

▼M11

n) następujące ekspozycje wobec banku centralnego instytucji, z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 5 i 6:

▼M8

(i) monety i banknoty stanowiące legalną walutę w jurysdykcji banku centralnego;

(ii) aktywa stanowiące należności od banków centralnych, w tym rezerwy posiadane w banku centralnym;

o) jeżeli instytucja posiada zezwolenie zgodnie z art. 16 i art. 54 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 909/2014 – ekspozycje instytucji z tytułu bankowych usług pomocniczych wymienionych w sekcji C lit. a) załącznika do tego rozporządzenia, które są bezpośrednio związane z usługami podstawowymi lub pomocniczymi wymienionymi w sekcjach A i B tego załącznika;

p) jeżeli instytucja jest wyznaczona zgodnie z art. 54 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 909/2014 – ekspozycje instytucji z tytułu bankowych usług pomocniczych wymienionych w sekcji C lit. a) załącznika do tego rozporządzenia, które są bezpośrednio związane z usługami podstawowymi lub pomocniczymi centralnego depozytu papierów wartościowych, który uzyskał zezwolenie zgodnie z art. 16 tego rozporządzenia, wymienionymi w sekcjach A i B tego załącznika;

▼M15

q) ekspozycje podlegające traktowaniu określonemu w art. 72e ust. 5 akapit pierwszy.

▼M8

Do celów lit. m) akapitu pierwszego instytucje uwzględniają w mierze ekspozycji całkowitej wszelkie ekspozycje zatrzymane.

▼M8

2. Do celów ust. 1 lit. d) i e) „publiczna kredytowa instytucja wspierająca rozwój” oznacza instytucję kredytową, która spełnia wszystkie następujące warunki:

a) została utworzona przez rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne państwa członkowskiego;

b) jej działalność jest ograniczona do realizacji określonych celów publicznej polityki finansowej, społecznej lub gospodarczej zgodnie z prawem i przepisami regulującymi działalność tej instytucji, w tym z umową spółki, na zasadach niekonkurencyjnych;

c) jej celem nie jest maksymalizacja zysku ani udziału w rynku;

d) rząd centralny, samorząd regionalny lub władze lokalne, z zastrzeżeniem unijnych zasad pomocy państwa, są zobowiązane do ochrony rentowności instytucji kredytowej lub bezpośrednio lub pośrednio gwarantują co najmniej 90 % wymogów tej instytucji w zakresie funduszy własnych, jej wymogów dotyczących finansowania lub przyznanych kredytów preferencyjnych;

e) nie przyjmuje ona gwarantowanych depozytów zdefiniowanych w art. 2 ust. 1 pkt 5) dyrektywy 2014/49/UE lub w prawie krajowym wdrażającym tę dyrektywę, które to depozyty mogą być sklasyfikowane jako depozyty terminowe lub depozyty oszczędnościowe złożone przez konsumentów zdefiniowanych w art. 3 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE ([1]).

Na potrzeby akapitu pierwszego lit. b) cele polityki publicznej mogą obejmować zapewnianie finansowania na cele związane z promowaniem lub rozwojem określonym sektorom gospodarki lub obszarom geograficznym danego państwa członkowskiego.

►C8 Do celów ust. 1 lit. d) i e) oraz bez uszczerbku dla unijnych zasad pomocy państwa i ◄ obowiązków państw członkowskich w tym zakresie, właściwe organy mogą – na wniosek instytucji – traktować jednostkę tej instytucji będącą organizacyjnie, strukturalnie i finansowo niezależną i autonomiczną jako publiczną kredytową instytucję wspierającą rozwój, o ile jednostka ta spełnia wszystkie warunki wymienione w akapicie pierwszym i o ile takie traktowanie nie wpływa na skuteczność nadzoru nad tą instytucją. Właściwe organy bezzwłocznie powiadamiają Komisję i EUNB o każdej decyzji o traktowaniu – do celów niniejszego ustępu – jednostki danej instytucji jako publicznej kredytowej instytucji wspierającej rozwój. Właściwy organ co roku dokonuje przeglądu takiej decyzji.

3. Do celów ust. 1 lit. d) i e) oraz ust. 2 lit. d) „kredyt preferencyjny” oznacza kredyt udzielany przez publiczną kredytową instytucję wspierającą rozwój lub podmiot utworzony przez rząd centralny, samorządy regionalne lub władze lokalne państwa członkowskiego, bezpośrednio lub poprzez pośredniczącą instytucję kredytową, na zasadach niekonkurencyjnych i nienastawionych na zysk, aby propagować cele polityki publicznej rządu centralnego, samorządów regionalnych lub władz lokalnych w danym państwie członkowskim.

([1]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133 z 22.5.2008, s. 66).

▼M8

4. Instytucje nie wyłączają ekspozycji z tytułu transakcji, o których mowa w ust. 1 lit. g) i h) niniejszego artykułu, jeżeli nie spełniono warunku określonego w art. 429 ust. 5 akapit trzeci.

5. ►M11 Instytucje mogą wyłączyć ekspozycje wymienione w ust. 1 lit. n), jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki: ◄

a) organ właściwy dla danej instytucji stwierdził, po konsultacji z odnośnym bankiem centralnym, i publicznie ogłosił, że istnieją wyjątkowe okoliczności, które uzasadniają wyłączenie w celu ułatwienia wdrażania polityki pieniężnej;

b) wyłączenia udziela się na ograniczony okres nieprzekraczający jednego roku;

▼M11

c) organ właściwy dla danej instytucji ustalił, po konsultacji z odpowiednim bankiem centralnym, datę, od której uznaje się, że zaistniały wyjątkowe okoliczności, oraz publicznie ogłosił tę datę; datę tę ustala się na koniec kwartału.

▼M8

6. Ekspozycje wyłączane na mocy ust. 1 lit. n) spełniają oba poniższe warunki:

a) są denominowane w tej samej walucie co depozyty przyjęte przez instytucję;

b) ich średni termin zapadalności nie przekracza znacząco średniego terminu zapadalności depozytów przyjętych przez instytucję.

7. Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 1 lit. d), jeżeli instytucja wyłącza ekspozycje, o których mowa w ust. 1 lit. n) niniejszego artykułu, musi ona w dowolnym momencie spełniać następujący wymóg dotyczący skorygowanego wskaźnika dźwigni w całym okresie trwania wyłączenia:

$$aLR = 3\% \cdot \frac{EM_{LR}}{EM_{LR} - CB}$$

gdzie:

aLR = skorygowany wskaźnik dźwigni;

▼M11

EM_{LR} = miara ekspozycji całkowitej danej instytucji obliczona zgodnie z art. 429 ust. 4, obejmująca ekspozycje wyłączone zgodnie z ust. 1 lit. n) niniejszego artykułu, na dzień, o którym mowa w ust. 5 lit. c) niniejszego artykułu; oraz

CB = średnia dzienna całkowita wartość ekspozycji instytucji wobec jej banku centralnego, obliczona w pełnym okresie utrzymywania rezerw obowiązkowych przez bank centralny bezpośrednio poprzedzającym datę, o której mowa w ust. 5 lit. c), które to ekspozycje kwalifikują się do wyłączenia zgodnie z ust. 1 lit. n).

▼M8

Artykuł 429b

Obliczanie wartości ekspozycji z tytułu aktywów

1. Instytucje obliczają wartość ekspozycji z tytułu aktywów, z wyłączeniem kontraktów na instrumentach pochodnych, wyszczególnionych w załączniku II, kredytowych instrumentów pochodnych i pozycji, o których mowa w art. 429e, zgodnie z następującymi zasadami:

a) wartość ekspozycji z tytułu aktywów oznacza wartość ekspozycji zgodnie z art. 111 ust. 1 zdanie pierwsze;

b) nie kompensuje się transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych.

2. Mechanizm łączenia środków pieniężnych oferowany przez instytucję nie narusza warunku określonego w art. 429 ust. 7 lit. b) jedynie wtedy, gdy mechanizm ten spełnia obydwa następujące warunki:

a) instytucja oferująca mechanizm łączenia środków pieniężnych przenosi salda kredytowe i salda debetowe kilku jednostkowych rachunków podmiotów grupy objętych mechanizmem („rachunki pierwotne”) na oddzielny, pojedynczy rachunek, zerując tym samym salda rachunków pierwotnych;

b) instytucja codziennie przeprowadza czynności, o których mowa w lit. a) niniejszego akapitu.

Do celów niniejszego ustępu i ust. 3 mechanizm łączenia środków pieniężnych oznacza mechanizm, w ramach którego salda kredytowe lub salda debetowe kilku jednostkowych rachunków łączy się w celu zarządzania środkami pieniężnymi lub zarządzania płynnością.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 niniejszego artykułu mechanizm łączenia środków pieniężnych, który nie spełnia warunku określonego w lit. b) tego ustępu, ale spełnia warunek określony w lit. a) tego ustępu, nie narusza warunku określonego w art. 429 ust. 7 lit. b), o ile mechanizm ten spełnia wszystkie następujące warunki:

a) instytucja posiada możliwe do wyegzekwowania na drodze prawnej prawo do kompensowania sald rachunków pierwotnych poprzez przeniesienie ich na pojedynczy rachunek w dowolnym czasie;

b) nie zachodzi niedopasowanie terminów zapadalności między saldami rachunków pierwotnych;

c) instytucja nalicza lub płaci odsetki od połączonego salda rachunków pierwotnych;

d) właściwy organ instytucji uznaje, że częstotliwość, z jaką salda wszystkich rachunków pierwotnych są przenoszone, jest właściwa do celu włączenia jedynie połączonego salda mechanizmu łączenia środków pieniężnych do miary ekspozycji całkowitej.

▼M8

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. b) instytucje mogą obliczać wartość ekspozycji wierzytelności gotówkowej i zobowiązania gotówkowego w ramach transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych z tym samym kontrahentem w ujęciu netto, jedynie wtedy, gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) transakcje mają tę samą wyraźnie określoną datę ostatecznego rozliczenia;

b) prawo potrącenia kwoty należnej kontrahentowi z kwoty należnej od kontrahenta jest możliwe do wyegzekwowania na drodze prawnej w toku prowadzenia zwykłej działalności gospodarczej oraz w przypadku niewykonania zobowiązania, niewypłacalności i upadłości;

c) kontrahenci zamierzają rozliczyć się w ujęciu netto lub rozliczyć się jednocześnie lub transakcje są objęte mechanizmem rozliczania, który skutkuje funkcjonalnym odpowiednikiem rozliczenia w ujęciu netto.

5. Do celów ust. 4 lit. c) instytucje mogą uznać, że mechanizm rozliczania skutkuje funkcjonalnym odpowiednikiem rozliczenia w ujęciu netto, jedynie wtedy, gdy w dacie rozliczenia wynik netto przepływów pieniężnych z tytułu transakcji w ramach tego mechanizmu jest równy pojedynczej kwocie netto w ramach rozliczenia w ujęciu netto i spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) transakcje są rozliczane za pomocą tego samego systemu rozliczania lub systemów rozliczania korzystających ze wspólnej infrastruktury rozliczeniowej;

b) do celów rozliczenia stosuje się środki pieniężne lub śróddzienne instrumenty kredytowe, aby zapewnić dokonanie rozliczenia transakcji do końca dnia roboczego;

c) żadne kwestie związane z obejmującymi papiery wartościowe częściami transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych nie kolidują z zakończeniem rozliczenia w ujęciu netto wierzytelności gotówkowych i zobowiązań gotówkowych.

Warunek określony w akapicie pierwszym lit. c) jest spełniony, jedynie wtedy, gdy niepowodzenie jakiejkolwiek transakcji finansowanej z użyciem papierów wartościowych w mechanizmie rozliczania może opóźnić rozliczenie jedynie odpowiadającej części pieniężnej lub może doprowadzić do powstania zobowiązania w odniesieniu do mechanizmu rozliczania, ze wsparciem ze strony powiązanego instrumentu kredytowego.

W przypadku niepowodzenia obejmującej papiery wartościowe części transakcji finansowanej z użyciem papierów wartościowych w mechanizmie rozliczania na koniec terminu wyznaczonego na dokonanie rozliczenia w ramach mechanizmu rozliczania instytucje wydzielają tę transakcję i jej odpowiadającą część pieniężną z pakietu kompensowania i traktują je w ujęciu brutto.

Artykuł 429c

Obliczanie wartości ekspozycji instrumentów pochodnych

1. Instytucje określają wartość ekspozycji z tytułu umów na instrumentach pochodnych wymienionych w załączniku II i z tytułu kredytowych instrumentów pochodnych, w tym pozabilansowych, zgodnie z metodą określoną w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcja 3.

▼M8

Przy obliczaniu wartości ekspozycji instytucje mogą uwzględnić skutki umów nowacji i innych umów o kompensowaniu zobowiązań zgodnie z art. 295. Instytucje nie uwzględniają kompensowania międzyproduktowego, ale mogą dokonywać kompensacji w ramach danej kategorii produktu, o której mowa w art. 272 pkt 25 lit. c), i w ramach kredytowych instrumentów pochodnych, kiedy są przedmiotem umowy o kompensowaniu międzyproduktowym, o której mowa w art. 295 lit. c).

Instytucje włączają do miary ekspozycji całkowitej sprzedane opcje, nawet jeżeli ich wartość ekspozycji może zostać ustalona na zero zgodnie ze sposobem traktowania określonym w art. 274 ust. 5.

2. Jeżeli w wyniku zapewnienia zabezpieczenia związanego z kontraktami na instrumenty pochodne zmniejsza się kwota aktywów w ramach mających zastosowanie standardów rachunkowości, instytucje dokonują odwrócenia tego zmniejszenia.

3. Do celów ust. 1 niniejszego artykułu instytucje obliczające koszt zastąpienia kontraktów na instrumenty pochodne zgodnie z art. 275 mogą uznać za zmienny depozyt zabezpieczający, o którym mowa w art. 275, wyłącznie zabezpieczenie otrzymane w środkach pieniężnych od swoich kontrahentów, jeżeli w mających zastosowanie standardach rachunkowości nie uznano już zmiennego depozytu zabezpieczającego jako obniżenia wartości ekspozycji i jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

▼M17

a) w przypadku transakcji, których nie rozlicza się za pośrednictwem kwalifikującego się kontrahenta centralnego, środków pieniężnych otrzymanych przez kontrahenta będącego odbiorcą nie wyodrębnia się z aktywów instytucji;

▼M8

b) zmienny depozyt zabezpieczający oblicza się i wymienia przynajmniej raz dziennie na podstawie wyceny pozycji w instrumentach pochodnych według wartości rynkowej;

c) otrzymany zmienny depozyt zabezpieczający jest wyrażony w walucie określonej w kontrakcie na instrumenty pochodne, obowiązującej umowie ramowej o kompensowaniu zobowiązań, załączniku dotyczącym wsparcia jakości kredytowej do kwalifikującej się umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań lub określonej w jakiejkolwiek umowie o kompensowaniu zobowiązań z kwalifikującym się kontrahentem centralnym;

d) otrzymany zmienny depozyt zabezpieczający stanowi pełną kwotę, która byłaby konieczna do wygaszenia ekspozycji z tytułu kontraktu na instrumenty pochodne według wartości rynkowej, z zastrzeżeniem progu i minimalnych kwot transferu mających zastosowanie do kontrahenta;

e) kontrakt na instrumenty pochodne i zmienny depozyt zabezpieczający między instytucją a kontrahentem będącym stroną tego kontraktu objęte są jedną umową o kompensowaniu zobowiązań, którą instytucja może uznać za ograniczającą ryzyko zgodnie z art. 295.

Jeżeli instytucja przekazuje kontrahentowi zabezpieczenie gotówkowe i jeżeli to zabezpieczenie spełnia warunki określone w akapicie pierwszym lit. a)–e), instytucja uznaje to zabezpieczenie za zmienny depozyt zabezpieczający wniesiony na rzecz kontrahenta i uwzględnia je w obliczeniach kosztu zastąpienia.

Do celów akapitu pierwszego lit. b) uznaje się, że instytucja spełnia warunek określony w tej literze, jeżeli zmienny depozyt zabezpieczający jest wymieniany rankiem dnia sesyjnego następującego po dniu sesyjnym, w którym określono kontrakt na instrumenty pochodne, pod warunkiem że wymiana opiera się na wartości kontraktu na koniec dnia sesyjnego, w którym określono kontrakt.

▼M8

Do celów akapitu pierwszego lit. d), jeżeli powstanie spór dotyczący depozytu zabezpieczającego, instytucje mogą uznać bezsporną kwotę wymienionego zabezpieczenia.

▼M17

4. Do celów ust. 1 niniejszego artykułu instytucje nie uwzględniają otrzymanego zabezpieczenia w obliczeniach wartości niezależnego zabezpieczenia netto zdefiniowanej w art. 272 pkt 12a.

4a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 i 4 instytucja może uznać każde zabezpieczenie otrzymane zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 6 sekcja 3, jeśli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) zabezpieczenie otrzymano od klienta z tytułu instrumentu pochodnego rozliczanego przez instytucję w imieniu tego klienta;

b) instrument, o którym mowa w lit. a), jest rozliczany za pośrednictwem kwalifikującego się kontrahenta centralnego;

c) w przypadku gdy zabezpieczenie otrzymano w formie początkowego depozytu zabezpieczającego, zabezpieczenie to jest wyodrębnione z aktywów instytucji.

▼M8

5. Do celów ust. 1 niniejszego artykułu wartość mnożnika stosowanego do obliczania potencjalnej przyszłej ekspozycji zgodnie z art. 278 ust. 1 instytucje ustalają na 1, z wyjątkiem kontraktów na instrumenty pochodne zawartych z klientami, w przypadku których kontrakty te rozlicza kwalifikujący się kontrahent centralny.

▼M17

6. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu instytucje mogą stosować metodę określoną w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcje 4 lub 5, aby określić wartość ekspozycji z tytułu:

a) instrumentów pochodnych wymienionych w załączniku II i kredytowych instrumentów pochodnych, jeżeli korzystają z tej metody również w celu określenia wartości ekspozycji z tytułu tych instrumentów do celów spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c);

b) kredytowych instrumentów pochodnych, do których stosują sposób ujmowania określony w art. 273 ust. 3 lub 5, w przypadku gdy spełnione są warunki stosowania tej metody.

▼M8

Jeżeli instytucje stosują jedną z metod, o których mowa w akapicie pierwszym, nie pomniejszają miary ekspozycji całkowitej o kwotę otrzymanego depozytu zabezpieczającego.

Artykuł 429d

Dodatkowe przepisy dotyczące obliczania wartości ekspozycji pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych

1. Do celów niniejszego artykułu „pisemny kredytowy instrument pochodny” oznacza każdy instrument finansowy, za pomocą którego instytucja skutecznie zapewnia ochronę kredytową, w tym swapy ryzyka kredytowego, swapy przychodu całkowitego i opcje, w przypadku których instytucja ma obowiązek zapewnić ochronę kredytową zgodnie z warunkami określonymi w umowie opcji.

▼M8

2. Oprócz obliczenia określonego w art. 429c, przy obliczaniu wartości ekspozycji pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego instytucje uwzględniają efektywne wartości referencyjne wskazane w pisemnych kredytowych instrumentach pochodnych, pomniejszone o wszelkie ujemne zmiany wartości godziwej, które wprowadzono do kapitału Tier I w odniesieniu do tych pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych.

Instytucje obliczają efektywną wartość referencyjną pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych poprzez dostosowanie wartości referencyjnej tych instrumentów pochodnych, aby odzwierciedlić rzeczywistą ekspozycję kontraktów, które są lewarowane lub w inny sposób wzmocnione za pomocą struktury transakcji.

3. Instytucje mogą w pełni lub częściowo pomniejszyć wartość ekspozycji, obliczoną zgodnie z ust. 2, o efektywną wartość referencyjną nabytych kredytowych instrumentów pochodnych, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) rezydualny termin zapadalności nabytych kredytowych instrumentów pochodnych odpowiada rezydualnemu terminowi zapadalności pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego lub jest od niego dłuższy;

b) w przypadkach innych niż powyższy nabyty kredytowy instrument pochodny podlega istotnym warunkom, które są takie same lub bardziej restrykcyjne niż w przypadku odpowiadającego mu pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego;

c) nabyty pisemny kredytowy instrument pochodny nie został nabyty od kontrahenta, który mógłby narazić instytucję na szczególne ryzyko korelacji, jak określono w art. 291 ust. 1 lit. b);

d) jeżeli efektywną wartość referencyjną pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego pomniejsza się o ewentualną ujemną zmianę wartości godziwej, którą włączono do kapitału Tier I instytucji, efektywną wartość referencyjną nabytego kredytowego instrumentu pochodnego pomniejsza się o ewentualną dodatnią zmianę wartości godziwej, którą włączono do kapitału Tier I;

e) nabytego kredytowego instrumentu pochodnego nie uwzględnia się w transakcji, która została rozliczona przez instytucję w imieniu klienta lub która została rozliczona przez instytucję pełniącą rolę klienta wyższego poziomu w wielopoziomowej strukturze klientów i w odniesieniu do której z miary ekspozycji całkowitej wyłączono efektywną wartość referencyjną wskazaną w odpowiadającym mu pisemnym kredytowym instrumencie pochodnym, zgodnie z art. 429a ust. 1 lit. g) lub h) akapitu pierwszego, stosownie do przypadku.

Do celów obliczenia potencjalnej przyszłej ekspozycji zgodnie z art. 429c ust. 1 instytucje mogą wyłączyć z pakietu kompensowania część pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego, która zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu nie podlega kompensacji i w odniesieniu do której w mierze ekspozycji całkowitej uwzględnia się efektywną wartość referencyjną.

4. Do celów ust. 3 lit. b) „istotny warunek” oznacza dowolną cechę kredytowego instrumentu pochodnego, która ma znaczenie dla jego wyceny, w tym poziom podporządkowania, opcjonalność, zdarzenia kredytowe, bazowy podmiot referencyjny lub bazową grupę podmiotów oraz bazowe zobowiązanie referencyjne lub bazową grupę zobowiązań, z wyjątkiem kwoty referencyjnej i rezydualnego terminu zapadalności kredytowego instrumentu pochodnego. Dwie nazwy referencyjne są takie same wyłącznie wówczas, gdy odnoszą się do tego samego podmiotu prawnego.

▼M8

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 lit. b) instytucje mogą wykorzystywać nabyte kredytowe instrumenty pochodne dotyczące grupy nazw referencyjnych, aby kompensować pisemne kredytowe instrumenty pochodne dotyczące poszczególnych nazw referencyjnych w ramach tej grupy, jeżeli grupa podmiotów referencyjnych i poziom podporządkowania są takie same w przypadku obu transakcji.

6. Instytucje nie zmniejszają efektywnej wartości referencyjnej pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych, gdy nabywają ochronę kredytową poprzez swap przychodu całkowitego i księgują otrzymane płatności netto jako przychody netto, ale nie księgują zrównoważenia zmniejszenia wartości pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego w kapitale Tier I.

7. W przypadku nabytych kredytowych instrumentów pochodnych dotyczących grupy zobowiązań referencyjnych instytucje mogą pomniejszyć efektywną wartość referencyjną pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych dotyczących poszczególnych zobowiązań referencyjnych o efektywną wartość referencyjną nabytych kredytowych instrumentów pochodnych zgodnie z ust. 3 wyłącznie wówczas, gdy nabyta ochrona odpowiada pod względem ekonomicznym nabyciu ochrony osobno dla każdego z poszczególnych zobowiązań w grupie.

Artykuł 429e

Narzut z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych

1. Oprócz obliczania wartości ekspozycji całkowitej transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, w tym pozabilansowych zgodnie z art. 429b ust. 1, instytucje uwzględniają w mierze ekspozycji narzut z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta obliczony zgodnie z ust. 2 lub 3 niniejszego artykułu, stosownie do przypadku.

2. Instytucje obliczają narzut w odniesieniu do transakcji z kontrahentem nieobjętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań, która spełnia warunki określone w art. 206, indywidualnie dla każdej transakcji zgodnie z następującym wzorem:

$$E_i^* = \max\{0,\ E_i - C_i\}$$

gdzie:

E_i^* = narzut;

i = indeks oznaczający transakcję;

E_i = wartość godziwa papierów wartościowych lub środków pieniężnych pożyczonych kontrahentowi w ramach transakcji i; oraz

C_i = wartość godziwa papierów wartościowych lub środków pieniężnych otrzymanych od kontrahenta w ramach transakcji i.

Instytucje mogą ustalić wartość E_i^* równą zero, jeżeli E_i oznacza środki pieniężne pożyczone kontrahentowi, a powiązana wierzytelność gotówkowa nie kwalifikuje się do kompensowania określonego w art. 429b ust. 4.

▼M8

3. Instytucje obliczają narzut w odniesieniu do transakcji z kontrahentem objętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań, która spełnia warunki określone w art. 206, indywidualnie dla każdej umowy zgodnie z następującym wzorem:

$$E_i^* = \max\left\{0, \sum_i E_i - \sum_i C_i\right\}$$

gdzie:

E_i^* = narzut

i = indeks oznaczający umowę o kompensowaniu zobowiązań;

E_i = wartość godziwa papierów wartościowych lub środków pieniężnych pożyczonych kontrahentowi na potrzeby transakcji objętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań i; oraz

C_i = wartość godziwa papierów wartościowych lub środków pieniężnych otrzymanych od kontrahenta z zastrzeżeniem umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań i.

4. Do celów ust. 2 i 3 termin „kontrahent” oznacza również agentów trójstronnych, którzy przyjmują zabezpieczenie w depozyt i zarządzają zabezpieczeniem w przypadku transakcji trójstronnych.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu instytucje mogą stosować metodę określoną w art. 222, z zastrzeżeniem dolnego pułapu dla mającej zastosowanie wagi ryzyka wynoszącego 20 %, w celu określenia narzutu w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, w tym pozabilansowych. Instytucje mogą stosować tę metodę wyłącznie wówczas, gdy stosują ją również do obliczenia wartości ekspozycji tych transakcji celem spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 92 ust. 1 lit. a), b) i c).

6. W przypadku zaksięgowania sprzedaży w odniesieniu do transakcji odkupu zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości instytucje stosują storno względem wszystkich zapisów księgowych dotyczących sprzedaży.

7. Jeżeli instytucja pełni rolę pośrednika między dwiema stronami w transakcji finansowanej z użyciem papierów wartościowych, w tym w transakcji pozabilansowej, do obliczenia miary ekspozycji całkowitej danej instytucji zastosowanie mają następujące warunki:

a) jeżeli instytucja udziela zabezpieczenia lub gwarancji jednej ze stron transakcji finansowanej z użyciem papierów wartościowych, a to zabezpieczenie lub ta gwarancja ograniczają się do różnicy między wartością papierów wartościowych lub środków pieniężnych stanowiących pożyczkę udzieloną przez stronę a wartością zabezpieczenia zapewnionego przez kredytobiorcę, wówczas instytucja uwzględnia w mierze ekspozycji całkowitej wyłącznie narzut obliczony, stosownie do przypadku, zgodnie z ust. 2 lub 3;

b) jeżeli instytucja nie udziela zabezpieczenia ani gwarancji żadnej z uczestniczących stron, transakcji nie uwzględnia się w mierze ekspozycji całkowitej;

▼M8

c) jeżeli instytucja ma pod względem ekonomicznym ekspozycję na bazowe papiery wartościowe lub środki pieniężne w transakcji na kwotę większą niż ekspozycja objęta narzutem, w mierze ekspozycji całkowitej uwzględnia ona także pełną kwotę papierów wartościowych lub środków pieniężnych, na które instytucja ma ekspozycję;

d) jeżeli instytucja pełniąca rolę agenta zapewnia zabezpieczenie lub gwarancję obu stronom uczestniczącym w transakcji finansowanej z użyciem papierów wartościowych, instytucja oblicza swoją miarę całkowitej ekspozycji zgodnie z lit. a), b) i c) osobno dla każdej strony uczestniczącej w transakcji.

Artykuł 429f

Obliczanie wartości ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowych

▼M17

1. Instytucje obliczają, zgodnie z art. 111 ust. 2, wartość ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowych, z wyłączeniem instrumentów pochodnych wyszczególnionych w załączniku II, kredytowych instrumentów pochodnych, transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych i pozycji, o których mowa w art. 429d.

Jeżeli dane zobowiązanie odnosi się do przedłużenia innej pozycji pozabilansowej, zastosowanie ma art. 111 ust. 3.

▼M8

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 instytucje mogą pomniejszyć ekspozycję kredytową równoważną kwocie pozycji pozabilansowej o odpowiadającą wartość korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego. W obliczeniu stosuje się dolny pułap wynoszący zero.

▼M17

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 495d instytucje stosują współczynnik konwersji wynoszący 10 % w odniesieniu do pozycji pozabilansowych w formie zobowiązań bezwarunkowo odwoływalnych.

▼M8

Artykuł 429g

Obliczanie wartości ekspozycji z tytułu standaryzowanych transakcji kupna i sprzedaży oczekujących na rozliczenie

▼M17

1. Instytucje traktują środki pieniężne powiązane ze standaryzowanymi transakcjami kupna i aktywa finansowe powiązane ze standaryzowanymi transakcjami sprzedaży, które pozostają ujęte w bilansie aż do daty rozliczenia, jako aktywa zgodnie z art. 429 ust. 4 lit. a).

▼M8

2. Instytucje, które zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości stosują ujęcie na dzień zawarcia transakcji w odniesieniu do standaryzowanych transakcji kupna i sprzedaży oczekujących na rozliczenie, stosują storno wobec wszelkich dopuszczalnych w ramach tych standardów kompensacji między wierzytelnościami gotówkowymi z tytułu standaryzowanych transakcji sprzedaży oczekujących na rozliczenie a zobowiązaniami gotówkowymi z tytułu standaryzowanych transakcji kupna oczekujących na rozliczenie. Po zastosowaniu storna wobec kompensowania rachunkowego instytucje mogą dokonywać kompensowania między wspomnianymi wierzytelnościami gotówkowymi i zobowiązaniami gotówkowymi, jeżeli zarówno odnośne standaryzowane transakcje sprzedaży, jak i standaryzowane transakcje kupna są rozliczane zgodnie z mechanizmem „dostawa za płatność”.

▼M8

3. Instytucje, które zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości stosują księgowanie w dniu rozliczenia transakcji w odniesieniu do standaryzowanych transakcji kupna i sprzedaży oczekujących na rozliczenie, uwzględniają w mierze ekspozycji całkowitej pełną wartość nominalną zobowiązań do zapłaty dotyczących standaryzowanych transakcji kupna.

Instytucje mogą kompensować pełną wartość nominalną zobowiązań do zapłaty dotyczących standaryzowanych transakcji kupna pełną wartością nominalną wierzytelności gotówkowych z tytułu standaryzowanych transakcji sprzedaży oczekujących na rozliczenie wyłącznie wówczas, gdy oba poniższe warunki zostały spełnione:

a) zarówno standaryzowane transakcje kupna, jak i standaryzowane transakcje sprzedaży są rozliczane zgodnie z mechanizmem „dostawa za płatność”;

b) zakupione i sprzedane aktywa finansowe, które są powiązane z zobowiązaniami i wierzytelnościami gotówkowymi, są wyceniane według wartości godziwej poprzez zyski i straty i uwzględniane w portfelu handlowym instytucji.

CZĘŚĆ SIÓDMA A

WYMOGI DOTYCZĄCE SPRAWOZDAWCZOŚCI

Artykuł 430

Sprawozdawczość dotycząca wymogów ostrożnościowych i informacji finansowych

1. Instytucje przekazują swoim właściwym organom informacje na temat:

a) wymogów w zakresie funduszy własnych, w tym wskaźnika dźwigni, określonych w art. 92 i części siódmej;

b) wymogów określonych w art. 92a i 92b, w odniesieniu do instytucji podlegających tym wymogom.

c) dużych ekspozycji określonych w art. 394;

d) wymogów dotyczących płynności określonych w art. 415;

e) zagregowanych danych dotyczących każdego krajowego rynku nieruchomości, zgodnie z art. 430a ust. 1;

f) wymogów i wskazówek określonych w dyrektywie 2013/36/UE na potrzeby ujednoliconej sprawozdawczości, z wyjątkiem ewentualnych dodatkowych obowiązków sprawozdawczych na mocy art. 104 ust. 1 lit. j) tej dyrektywy;

g) poziomu obciążenia aktywów, w tym podziału według rodzaju obciążenia aktywów, takiego jak: umowy z udzielonym przyrzeczeniem odkupu, udzielanie pożyczek papierów wartościowych, sekurytyzowane ekspozycje lub sekurytyzowane kredyty;

▼M17

h) swoich ekspozycji na ryzyka ESG, w tym:

(i) swoich istniejących i nowych ekspozycji wobec podmiotów sektora paliw kopalnych;

▼M17

(ii) swoich ekspozycji na ryzyka fizyczne i ryzyka przejścia;

i) swoich ekspozycji na kryptoaktywa;

▼M8

Instytucje wyłączone zgodnie z art. 6 ust. 5 nie podlegają wymogowi dotyczącemu sprawozdawczości w zakresie wskaźnika dźwigni określonemu w akapicie pierwszym lit. a) niniejszego ustępu na zasadzie indywidualnej.

▼M13

1a. Do celów ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, w przypadku gdy instytucje zgłaszają wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu sekurytyzacji, przekazywane przez nie informacje obejmują informacje dotyczące sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych korzystających z traktowania określonego w art. 269a, informacje dotyczące sekurytyzacji bilansowych STS, które z nich pochodzą, oraz podział aktywów bazowych tych sekurytyzacji bilansowych STS według kategorii aktywów.

▼M8

2. Oprócz sprawozdawczości dotyczącej wskaźnika dźwigni, o której mowa ust. 1 akapit pierwszy lit. a), aby umożliwić właściwym organom monitorowanie zmienności wskaźnika dźwigni, w szczególności w okolicach sprawozdawczych dni odniesienia, duże instytucje przedstawiają swoim właściwym organom informacje na temat poszczególnych komponentów wskaźnika dźwigni w oparciu o średnie wartości w okresie sprawozdawczym i dane wykorzystywane do obliczenia tych średnich wartości.

▼M17

2a. Gdy instytucje zgłaszają swoje wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, o których mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, przedstawiają one oddzielnie informacje na temat obliczeń określonych w art. 325c ust. 2 lit. a), b) i c) dla portfela obejmującego wszystkie pozycje portfela handlowego lub wszystkie pozycje portfela bankowego obciążone ryzykiem walutowym i ryzykiem cen towarów.

2b. Gdy instytucje zgłaszają swoje wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, o których mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, przedstawiają one oddzielnie informacje na temat obliczeń określonych w art. 325ba ust. 1 lit. a) ppkt (i) oraz (ii) i art. 325ba ust. 1 lit. b) ppkt (i) oraz (ii), jak również dla portfela obejmującego wszystkie pozycje portfela handlowego lub wszystkie pozycje portfela bankowego obciążone ryzykiem walutowym i ryzykiem cen towarów, które zostały przypisane jednostkom odpowiadającym za handel, dla których instytucje otrzymały zezwolenie właściwych organów na stosowanie alternatywnej metody modeli wewnętrznych zgodnie z art. 325az ust. 2.

▼M8

3. Oprócz sprawozdawczości dotyczącej wymogów ostrożnościowych, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, instytucje przedstawiają swoim właściwym organom informacje finansowe, jeżeli są jednym z następujących podmiotów:

a) instytucją podlegającą art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1606/2002;

b) instytucją kredytową, która przygotowuje swoje skonsolidowane sprawozdanie finansowe zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości na mocy art. 5 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1606/2002.

▼M8

4. Właściwe organy mogą wymagać, by instytucje kredytowe, które ustalają swoje fundusze własne na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości na mocy art. 24 ust. 2, przedstawiały informacje finansowe zgodnie z niniejszym artykułem.

5. Sprawozdawczość dotycząca informacji finansowych, o których mowa w ust. 3 i 4, obejmuje wyłącznie informacje, które są niezbędne do uzyskania kompleksowego obrazu profilu ryzyka instytucji i obrazu ryzyk systemowych stwarzanych przez daną instytucję dla sektora finansowego lub gospodarki realnej, jak określono w rozporządzeniu (UE) nr 1093/2010.

6. Wymogi dotyczące sprawozdawczości określone w niniejszym artykule stosuje się do instytucji w sposób proporcjonalny, z uwzględnieniem sprawozdania, o którym mowa w ust. 8, wielkości i złożoności instytucji oraz charakteru i poziomu ryzyka prowadzonej przez nie działalności.

7. ►M17 EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia jednolitych formatów sprawozdawczych, częstotliwości i terminów składania sprawozdań, a także definicji, oraz opracowuje rozwiązania informatyczne, w tym wzory i instrukcje sprawozdawcze, dotyczące sprawozdawczości, o której mowa w ust. 1–4. ◄

Wszelkie nowe wymogi w zakresie sprawozdawczości określone w takich wykonawczych standardach technicznych nie mają zastosowania wcześniej niż sześć miesięcy od daty ich wejścia w życie.

Do celów ust. 2 projekty wykonawczych standardów technicznych określają te komponenty wskaźnika dźwigni, które mają być przedstawiane w postaci wartości na koniec dnia lub na koniec miesiąca. Do tych celów EUNB bierze pod uwagę oba poniższe elementy:

a) w jakim stopniu dany komponent jest podatny na znaczne tymczasowe zmniejszenie wolumenu transakcji, co mogłoby skutkować niedostatecznym przedstawieniem ryzyka nadmiernej dźwigni w sprawozdawczym dniu odniesienia;

b) rozwój wydarzeń i ustalenia na szczeblu międzynarodowym.

EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w niniejszym ustępie do dnia 28 czerwca 2021 r., z wyjątkiem projektów takich standardów dotyczących:

a) wskaźnika dźwigni, które to projekty zostaną przedstawione do dnia 28 czerwca 2020 r.;

b) obowiązków określonych w art. 92a i 92b, które to projekty zostaną przedstawione do dnia 28 czerwca 2020 r.;

▼M17

c) ekspozycji na ryzyka ESG, które to projekty zostaną przedłożone do dnia 10 lipca 2025 r.

▼M8

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M8

8. EUNB oceni koszty i korzyści wymogów dotyczących sprawozdawczości określonych w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) nr 680/2014 ([1]), zgodnie z niniejszym ustępem i przedstawi Komisji sprawozdanie ze swoich ustaleń nie później niż do dnia 28 czerwca 2020 r. Przedmiotowa ocena zostanie przeprowadzona w szczególności w odniesieniu do małych i niezłożonych instytucji. Do tych celów w sprawozdaniu:

a) klasyfikuje się instytucje według kategorii w zależności od ich wielkości, złożoności oraz charakteru i poziomu ryzyka prowadzonej przez nie działalności;

b) mierzy się koszty związane ze sprawozdawczością poniesione przez każdą kategorię instytucji w odnośnym okresie w celu spełnienia wymogów dotyczących sprawozdawczości określonych w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 680/2014, z uwzględnieniem następujących zasad:

   (i) koszty związane ze sprawozdawczością mierzy się jako stosunek kosztów związanych ze sprawozdawczością do łącznych kosztów instytucji w odnośnym okresie;

   (ii) koszty związane ze sprawozdawczością obejmują wszystkie wydatki związane z wdrożeniem i bieżącym funkcjonowaniem systemów sprawozdawczości, w tym wydatki na personel, systemy informatyczne, usługi prawne, rachunkowe, audytowe i doradcze;

   (iii) odnośny okres oznacza każdy roczny okres, w trakcie którego instytucje poniosły koszty związane ze sprawozdawczością w celu przygotowania się do realizacji wymogów dotyczących sprawozdawczości określonych w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 680/2014, w celu dalszego bieżącego funkcjonowania systemów sprawozdawczości;

c) ocenia się, czy koszty związane ze sprawozdawczością poniesione przez każdą kategorię instytucji były proporcjonalne w odniesieniu do korzyści wynikających z wymogów dotyczących sprawozdawczości do celów nadzoru ostrożnościowego;

d) ocenia się skutki zmniejszenia wymogów dotyczących sprawozdawczości dla kosztów i efektywności nadzorczej; oraz

e) wydaje zalecenia dotyczące sposobów zmniejszania wymogów dotyczących sprawozdawczości, przynajmniej dla małych i niezłożonych instytucji, w którym to celu EUNB powinien dążyć do uzyskania spodziewanego średniego obniżenia kosztów o co najmniej 10 %, ale optymalnie o 20 %. EUNB ocenia w szczególności, czy:

   (i) wymogi dotyczące sprawozdawczości, o których mowa w ust. 1 lit. g), mogłyby zostać uchylone względem małych i niezłożonych instytucji, w przypadku gdy obciążenie aktywów znajdowało się poniżej określonego progu;

   (ii) częstotliwość składania sprawozdań wymagana zgodnie z ust. 1 lit. a), c) i g) mogłaby zostać zmniejszona względem małych i niezłożonych instytucji.

EUNB dołącza do tego sprawozdania projekty wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w ust. 7.

([1]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 680/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne dotyczące sprawozdawczości nadzorczej instytucji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz.U. L 191 z 28.6.2014, s. 1).

▼M8

9. Właściwe organy zasięgają opinii EUNB w kwestii tego, czy instytucje inne niż te, o których mowa w ust. 3 i 4, powinny przekazywać informacje finansowe na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z ust. 3, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) przedmiotowe instytucje już teraz nie prowadzą sprawozdawczości na zasadzie skonsolidowanej;

b) przedmiotowe instytucje podlegają standardom rachunkowości zgodnie z dyrektywą 86/635/EWG;

c) sprawozdawczość finansową uważa się za niezbędną do przedstawienia kompleksowego obrazu profilu ryzyka działalności tych instytucji i obrazu ryzyk systemowych stwarzanych przez te instytucje dla sektora finansowego lub gospodarki realnej, jak określono w rozporządzeniu (UE) nr 1093/2010.

EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia formatów i wzorów, które instytucje, o których mowa w akapicie pierwszym, stosują do celów określonych w tym akapicie.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

10. W przypadku gdy właściwy organ uzna informacje nieobjęte wykonawczymi standardami technicznymi, o których mowa w ust. 7, za niezbędne do celów określonych w ust. 5, powiadamia EUNB i ERRS o dodatkowych informacjach, których włączenie do wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w tym ustępie, uznaje za konieczne.

11. Właściwe organy mogą odstąpić od wymogu przedłożenia wszelkich punktów danych wskazanych we wzorach sprawozdawczych określonych w wykonawczych standardach technicznych, o których mowa w niniejszym artykule, w przypadku gdy te punkty danych powielają się. Do tych celów powielone punkty danych odnoszą się do wszelkich punktów danych, które są już dostępne właściwym organom za pomocą środków innych niż przez gromadzenie tych wzorów sprawozdawczych, w tym jeżeli te punkty danych można uzyskać z danych już dostępnych właściwym organom w innych formatach lub na innych poziomach szczegółowości; właściwy organ może przyznać odstępstwo, o którym mowa w niniejszym ustępie tylko wtedy, gdy dane otrzymane, zestawione lub zagregowane za pomocą takich alternatywnych metod są identyczne z tymi punktami danych, które w innym przypadku musiałyby zostać zgłoszone zgodnie z odnośnymi wykonawczymi standardami technicznymi.

Właściwe organy, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyznaczone organy zawsze, kiedy to możliwe korzystają z wymiany danych w celu zmniejszenia wymogów dotyczących sprawozdawczości. Zastosowanie mają przepisy dotyczące wymiany informacji i tajemnicy zawodowej lub służbowej określone w tytule VII rozdział I sekcja II dyrektywy 2013/36/UE.

▼M8

Artykuł 430a

Szczegółowe obowiązki sprawozdawcze

▼M17

1. Instytucje raz w roku przedstawiają swoim właściwym organom następujące zagregowane dane dotyczące każdego krajowego rynku nieruchomości, wobec którego posiadają ekspozycję:

a) straty z tytułu ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja uznała nieruchomość mieszkalną jako zabezpieczenie, w każdym przypadku maksymalnie do niższej z następujących wartości: kwoty stanowiącej zabezpieczenie i 55 % wartości nieruchomości mieszkalnej, chyba że zostanie postanowione inaczej na mocy art. 124 ust. 9, w stosownych przypadkach;

b) całkowite straty z tytułu ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja uznała nieruchomość mieszkalną jako zabezpieczenie, w każdym przypadku maksymalnie do niższej z następujących wartości: kwoty stanowiącej zabezpieczenie i 100 % wartości nieruchomości mieszkalnej;

c) wartość ekspozycji wszystkich należności z tytułu ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja uznała nieruchomość mieszkalną jako zabezpieczenie, w każdym przypadku maksymalnie do niższej z następujących wartości: kwoty stanowiącej zabezpieczenie i 100 % wartości nieruchomości mieszkalnej;

d) straty z tytułu ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja uznała nieruchomość komercyjną jako zabezpieczenie, w każdym przypadku maksymalnie do niższej z następujących wartości: kwoty stanowiącej zabezpieczenie i 55 % wartości nieruchomości komercyjnej, chyba że zostanie postanowione inaczej na mocy art. 124 ust. 9, w stosownych przypadkach;

e) całkowite straty z tytułu ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja uznała nieruchomość komercyjną jako zabezpieczenie, w każdym przypadku maksymalnie do niższej z następujących wartości: kwoty stanowiącej zabezpieczenie i 100 % wartości nieruchomości komercyjnej;

f) wartość ekspozycji wszystkich należności z tytułu ekspozycji, w odniesieniu do których instytucja uznała nieruchomość komercyjną jako zabezpieczenie, w każdym przypadku maksymalnie do niższej z następujących wartości: kwoty stanowiącej zabezpieczenie i 100 % wartości nieruchomości komercyjnej.

▼M8

2. Dane, o których mowa w ust. 1, są przedstawiane właściwemu organowi państwa członkowskiego pochodzenia odnośnej instytucji. W przypadku instytucji posiadającej oddział w innym państwie członkowskim dane odnoszące się do tego oddziału przedstawia się również właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego. Dane są przedstawiane oddzielnie dla każdego rynku nieruchomości w obrębie Unii, wobec którego odnośna instytucja ma ekspozycję.

▼M17

3. Właściwe organy corocznie publikują zagregowane dane określone w ust. 1 lit. a)–f) wraz z danymi historycznymi, jeżeli są one dostępne, dla każdego krajowego rynku nieruchomości, w przypadku którego zgromadzono takie dane. Właściwy organ na wniosek innego właściwego organu z państwa członkowskiego lub na wniosek EUNB dostarcza temu właściwemu organowi lub EUNB bardziej szczegółowe informacje dotyczące sytuacji na rynkach nieruchomości mieszkalnych lub komercyjnych w danym państwie członkowskim.

▼**M17**

_____

▼**M8**

Artykuł 430c

Studium wykonalności dotyczące zintegrowanego systemu sprawozdawczości

1. EUNB przygotuje studium wykonalności dotyczące stworzenia jednolitego i zintegrowanego systemu na potrzeby gromadzenia danych statystycznych, danych dotyczących restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz danych ostrożnościowych i przedstawi swoje ustalenia Komisji nie później niż dnia 28 czerwca 2020 r.

2. Podczas opracowywania studium wykonalności EUNB angażuje w prace właściwe organy, a także organy odpowiedzialne za systemy gwarancji depozytów, restrukturyzację i uporządkowaną likwidację, oraz w szczególności ESBC. W studium uwzględnia się wcześniejsze prace ESBC w zakresie zintegrowanego gromadzenia danych; studium opiera się na ogólnej analizie kosztów i korzyści i zawiera przynajmniej następujące elementy:

a) zestawienie ilości i zakresu bieżących danych zgromadzonych przez właściwe organy w ich jurysdykcji, a także zestawienie pochodzenia danych i stopnia ich szczegółowości;

b) utworzenie standardowego słownika gromadzonych danych w celu zwiększenia konwergencji wymogów dotyczących sprawozdawczości w odniesieniu do obowiązków w zakresie regularnej sprawozdawczości oraz w celu unikania zbędnych wyszukiwań;

c) ustanowienie wspólnego komitetu, w skład którego wejdą co najmniej EUNB i ESBC, ds. stworzenia i wdrożenia zintegrowanego systemu sprawozdawczości;

d) wykonalność i ewentualny projekt centralnego punktu gromadzenia danych na potrzeby zintegrowanego systemu sprawozdawczości, w tym wymogi zapewniające ścisłą poufność gromadzonych danych, silne uwierzytelnianie i zarządzanie prawami dostępu do systemu, a także bezpieczeństwo cybernetyczne, który to punkt:

   (i) obejmuje centralny rejestr danych zawierający wszystkie dane statystyczne, dane dotyczące restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz dane ostrożnościowe o wymaganym stopniu szczegółowości i wymaganej częstotliwości zgłaszania dla konkretnej instytucji, aktualizowany w niezbędnych odstępach;

   (ii) służy jako punkt kontaktowy dla właściwych organów, w którym otrzymują one, przetwarzają i łączą wszystkie zapytania o dane, w którym zapytania mogą być dopasowywane do już zebranych danych sprawozdawczych i który zapewnia właściwym organom szybki dostęp do żądanych informacji;

   (iii) zapewnia dodatkowe wsparcie dla właściwych organów na potrzeby przekazywania instytucjom zapytań o dane i wprowadza żądane dane do centralnego rejestru danych;

   (iv) pełni rolę koordynatora przy wymianie informacji i danych między właściwymi organami; oraz

▼M8

(v) uwzględnia procedury i procesy właściwych organów i przekształca je w jednolity system.

3. Nie później niż w terminie upływającym jeden rok po przedstawieniu studium, o którym mowa w niniejszym artykule, Komisja – w stosownym przypadku i z uwzględnieniem studium wykonalności sporządzonego przez EUNB – przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w sprawie ustanowienia jednolitego i zintegrowanego systemu sprawozdawczości w odniesieniu do wymogów dotyczących sprawozdawczości.

CZĘŚĆ ÓSMA

UJAWNIANIE INFORMACJI PRZEZ INSTYTUCJE

TYTUŁ I

ZASADY OGÓLNE

Artykuł 431

Wymogi i polityki dotyczące ujawniania informacji

1. Instytucje podają do wiadomości publicznej informacje określone w tytułach II i III zgodnie z przepisami przewidzianymi w niniejszym tytule, z zastrzeżeniem wyjątków, o których mowa w art. 432.

2. Instytucje, które uzyskały od właściwych organów zezwolenie na podstawie części trzeciej w odniesieniu do instrumentów i metod określonych w tytule III niniejszej części, podają do wiadomości publicznej informacje tam określone.

3. Organ zarządzający lub kadra kierownicza wyższego szczebla przyjmują formalne polityki, aby spełnić wymogi dotyczące ujawniania informacji określone w niniejszej części, oraz wprowadzają i utrzymują wewnętrzne procedury, systemy i mechanizmy kontroli, aby sprawdzić, czy ujawnianie informacji przez instytucje odbywa się w sposób właściwy i zgodny z wymogami określonymi w niniejszej części. Co najmniej jeden członek organu zarządzającego lub kadry kierowniczej wyższego szczebla potwierdza na piśmie, że dana instytucja ujawniła informacje wymagane przepisami niniejszej części zgodnie z formalnymi politykami i wewnętrznymi procedurami, systemami i mechanizmami kontroli. Pisemne potwierdzenie oraz najważniejsze elementy formalnych polityk instytucji służących spełnieniu wymogów dotyczących ujawniania informacji dołącza się do informacji ujawnianych przez instytucje.

Informacje, które mają być ujawniane zgodnie z niniejszą częścią, podlegają wewnętrznemu sprawdzeniu w takim samym stopniu jak sprawozdanie zarządcze ujęte w sprawozdaniu finansowym instytucji.

Instytucje wprowadzają również polityki służące sprawdzeniu, czy dzięki ujawnianym informacjom uczestnicy rynku otrzymują kompleksowy obraz profilu ryzyka instytucji. Jeżeli instytucje stwierdzą, że ujawniane informacje wymagane na podstawie niniejszej części nie dostarczają uczestnikom rynku kompleksowego obrazu profilu ryzyka, oprócz informacji, których ujawnienie jest wymagane na podstawie niniejszej części, instytucje podają do wiadomości publicznej dodatkowe informacje. Niemniej jednak instytucje są zobowiązane do podawania do wiadomości publicznej wyłącznie tych informacji, które są istotne i które nie są zastrzeżone ani poufne, jak określono w art. 432.

▼M8

4. Wszystkim ujawnianym danym ilościowym towarzyszy opis jakościowy oraz wszelkie inne informacje uzupełniające, które mogą być konieczne do tego, aby ich użytkownicy zrozumieli ujawniane dane ilościowe, ze zwróceniem uwagi w szczególności na wszelkie istotne zmiany w ujawnianych danych ilościowych w porównaniu z poprzednio ujawnianymi informacjami.

5. Na wniosek instytucje wyjaśniają swoje decyzje ratingowe MŚP oraz innym przedsiębiorstwom ubiegającym się o kredyt, dostarczając na żądanie wyjaśnienie pisemne. Koszty administracyjne związane z przedstawieniem takiego wyjaśnienia muszą być proporcjonalne do wysokości kredytu.

Artykuł 432

Informacje nieistotne, zastrzeżone lub poufne

1. Z wyjątkiem informacji podlegających ujawnieniu określonych w art. 435 ust. 2 lit. c) oraz w art. 437 i 450, instytucje mogą pominąć co najmniej jedną informację podlegającą ujawnieniu spośród tych wymienionych w tytułach II i III, jeżeli danych informacji podlegających ujawnieniu nie uznaje się za istotne.

Ujawniane informacje uznaje się za istotne, jeżeli ich pominięcie lub błędne przedstawienie może zmienić lub wpłynąć na ocenę lub decyzję użytkownika tych informacji, który opiera się na nich na potrzeby podjęcia decyzji ekonomicznych.

EUNB wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 dotyczące sposobu, w jaki instytucje muszą stosować kryterium istotności w odniesieniu do wymogów dotyczących ujawniania informacji określonych w tytułach II i III.

2. Instytucje mogą również pominąć co najmniej jedną informację, o których mowa w tytułach II i III, jeżeli informacje te zawierają elementy, które uznaje się za zastrzeżone lub poufne zgodnie z niniejszym ustępem, z wyjątkiem informacji podlegających ujawnieniu określonych w art. 437 i 450.

Informacje instytucji uznaje się za zastrzeżone, jeżeli podanie ich do wiadomości publicznej osłabiłoby pozycję konkurencyjną tych instytucji. Informacje zastrzeżone mogą obejmować informacje dotyczące produktów lub systemów, których ujawnienie konkurencji obniżyłoby opłacalność inwestycji instytucji w te produkty lub systemy.

Informacje uznaje się za poufne, jeżeli instytucje są zobowiązane – z tytułu powiązań z klientem lub innym kontrahentem – do zachowania poufności tych informacji.

EUNB wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 dotyczące sposobu, w jaki instytucje muszą stosować kryteria w zakresie zastrzegania i poufności w odniesieniu do wymogów dotyczących ujawniania informacji określonych w tytułach II i III.

3. W wyjątkowych przypadkach, o których mowa w ust. 2, zainteresowana instytucja oświadcza przy ujawnianiu informacji, że szczególne ich elementy nie zostały ujawnione, podaje powód ich nieujawnienia oraz publikuje bardziej ogólną informację na temat kwestii objętej wymogiem dotyczącym ujawniania informacji, z wyjątkiem przypadków, w których ta kwestia jest sama w sobie zastrzeżona lub poufna.

▼**M17**

Artykuł 433

Częstotliwość i zakres ujawniania informacji

Instytucje ujawniają informacje, których ujawnienie jest wymagane na mocy tytułów II i III w sposób określony w niniejszym artykule oraz w art. 433a, 433b, 433c i 434.

EUNB publikuje na swojej stronie internetowej coroczne ujawniane informacje w tym samym dniu, w którym instytucje publikują swoje sprawozdania finansowe, lub jak najszybciej po upływie tego terminu.

EUNB publikuje informacje ujawniane raz na pół roku i raz na kwartał na swojej stronie internetowej w tym samym dniu, w którym instytucje publikują swoje sprawozdania finansowe za odnośny okres, w stosownych przypadkach, lub jak najszybciej po upływie tego terminu.

Każde opóźnienie między datą publikacji informacji, których ujawnienie jest wymagane na podstawie niniejszej części, a datą publikacji odnośnych sprawozdań finansowych musi być uzasadnione i w żadnym razie nie może przekraczać ram czasowych określonych przez właściwe organy zgodnie z art. 106 dyrektywy 2013/36/UE.

▼**M8**

Artykuł 433a

Ujawnianie informacji przez duże instytucje

1. Duże instytucje ujawniają informacje określone poniżej z następującą częstotliwością:

a) raz w roku – wszystkie informacje, których ujawnienie jest wymagane na mocy niniejszej części;

b) raz na pół roku – informacje, o których mowa w:

(i) art. 437 lit. a);

(ii) art. 438 lit. e);

(iii) art. 439 lit. e)–l);

(iv) art. 440;

(v) art. 442 lit. c), e), f) i g);

(vi) art. 444 lit. e);

(vii) art. 445;

(viii) art. 448 ust. 1 lit. a) i b);

(ix) art. 449 lit. j)–l);

(x) art. 451 ust. 1 lit. a) i b);

(xi) Artykuł 451a ust. 3;

(xii) art. 452 lit. g);

(xiii) art. 453 lit. f)–j);

▼M17

(xiv) art. 455 ust. 2 lit. a), b) i c);

(xv) art. 449a;

(xvi) art. 449b;

▼M8

c) raz na kwartał – informacje, o których mowa w:

▼M17

(i) art. 438 lit. d), da) i h);

▼M8

(ii) najważniejsze wskaźniki, o których mowa w art. 447;

(iii) art. 451a ust. 2.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 duże instytucje inne niż globalne instytucje o znaczeniu systemowym, które są instytucjami nienotowanymi, ujawniają informacje określone poniżej z następującą częstotliwością:

a) raz w roku – wszystkie informacje, których ujawnienie jest wymagane na mocy niniejszej części;

b) raz na pół roku – najważniejsze wskaźniki, o których mowa w art. 447.

3. Duże instytucje, które podlegają przepisom art. 92a lub 92b, ujawniają informacje wymagane na mocy art. 437a raz na pół roku, z wyjątkiem najważniejszych wskaźników, o których mowa w art. 447 lit. h), które należy ujawniać raz na kwartał.

▼M17

Artykuł 433b

Ujawnianie informacji przez małe i niezłożone instytucje

1. Małe i niezłożone instytucje raz w roku ujawniają informacje, o których mowa w następujących przepisach:

a) art. 435 ust. 1 lit. a), e) i f);

b) art. 438 lit. c), d) i da);

c) art. 442 lit. c) i d);

d) najważniejsze wskaźniki, o których mowa w art. 447;

e) art. 449a;

f) art. 449b;

g) art. 450 ust. 1 lit. a)–d), h), i) oraz j).

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu małe i niezłożone instytucje, które są instytucjami nienotowanymi, raz w roku ujawniają najważniejsze wskaźniki, o których mowa w art. 447, oraz informacje na temat ryzyk ESG, o których mowa w art. 449a.

▼M8

Artykuł 433c

Ujawnianie informacji przez inne instytucje

1. Instytucje, które nie podlegają przepisom art. 433a lub 433b, ujawniają informacje określone poniżej z następującą częstotliwością:

a) raz w roku – wszystkie informacje, których ujawnienie jest wymagane na mocy niniejszej części;

b) raz na pół roku – najważniejsze wskaźniki, o których mowa w art. 447.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu inne instytucje, które są instytucjami nienotowanymi, raz w roku ujawniają poniższe informacje:

a) art. 435 ust. 1 lit. a), e) i f);

b) art. 435 ust. 2 lit. a), b) i c);

c) art. 437 lit. a);

▼M17

d) art. 438 lit. c), d) i da);

da) art. 442 lit. c) i d);

▼M8

e) najważniejsze wskaźniki, o których mowa w art. 447;

▼M17

ea) informacje, o których mowa w art. 449a;

eb) informacje, o których mowa w art. 449b;

▼M8

f) art. 450 ust. 1 lit. a)–d), h)–k).

▼M17

Artykuł 434

Metody ujawniania informacji

1. Instytucje inne niż małe i niezłożone instytucje przedkładają EUNB wszystkie informacje wymagane na mocy tytułów II i III w formacie elektronicznym nie później niż w dniu, w którym publikują swoje sprawozdania finansowe za odnośny okres, w stosownych przypadkach, lub jak najszybciej po upływie tego terminu. EUNB publikuje te informacje, wraz z datą ich przekazania, na swojej stronie internetowej.

EUNB zapewnia, aby informacje ujawniane na jego stronie internetowej zawierały informacje identyczne z tymi, które instytucje przedłożyły EUNB. Instytucjom przysługuje prawo do ponownego przedłożenia EUNB informacji zgodnie ze standardami technicznymi, o których mowa w art. 434a. EUNB udostępnia na swojej stronie internetowej datę, w której nastąpiło ponowne przekazanie informacji.

▼M17

EUNB przygotowuje i aktualizuje narzędzie określające przyporządkowanie szablonów i tabel stosowanych na potrzeby ujawniania informacji do szablonów i tabel stosowanych na potrzeby sprawozdawczości nadzorczej. Narzędzie służące do wspomnianego przyporządkowania jest publicznie dostępne na stronie internetowej EUNB.

Instytucje mogą nadal publikować samodzielny dokument, który stanowi łatwo dostępne źródło informacji ostrożnościowych dla użytkowników tych informacji, lub odrębną sekcję zawartą w sprawozdaniach finansowych instytucji lub do nich dołączoną, która zawiera wymagane ujawnione informacje i która jest łatwa do zidentyfikowania przez tych użytkowników. Instytucje mogą zamieścić na swojej stronie internetowej link do strony internetowej EUNB, na której informacje ostrożnościowe są publikowane w sposób scentralizowany.

2. Instytucje inne niż małe i niezłożone instytucje przedkładają EUNB ujawniane informacje wymagane na mocy art. 433a i 433c w formacie elektronicznym nie później niż w dniu, w którym publikują swoje sprawozdania finansowe za odnośny okres, lub jak najszybciej po upływie tego terminu. Jeżeli sprawozdania finansowe są publikowane przed przedłożeniem informacji za ten sam okres zgodnie z art. 430, ujawniane informacje można przedłożyć w tym samym dniu co sprawozdania nadzorcze lub jak najszybciej po upływie tego terminu. Jeżeli wymagane jest ujawnianie informacji za okres, w którym instytucja nie sporządza żadnych sprawozdań finansowych, instytucja przedkłada EUNB informacje podlegające ujawnieniu jak najszybciej po zakończeniu tego okresu.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, instytucje mogą przedkładać EUNB informacje wymagane na mocy z art. 450 odrębnie od innych informacji wymaganych na mocy tytułów II i III, nie później niż dwa miesiące po dniu, w którym opublikowały swoje sprawozdania finansowe za odnośny rok.

4. EUNB publikuje na swojej stronie internetowej ujawniane informacje małych i niezłożonych instytucji na podstawie informacji przekazanych przez te instytucje właściwym organom zgodnie z art. 430.

5. Właścicielem danych oraz podmiotem odpowiedzialnym za ich dokładność pozostają instytucje, które je opracowały. EUNB zapewnia pojedynczy punkt dostępu do ujawnianych przez instytucje informacji i udostępnia na swojej stronie internetowej archiwum informacji, których ujawnienie jest wymagane zgodnie z niniejszą częścią. Dostęp do archiwum jest zapewniany przez okres nie krótszy niż okres przechowywania danych określony w przepisach krajowych w odniesieniu do informacji zamieszczanych w sprawozdaniach finansowych instytucji.

6. EUNB monitoruje liczbę wizyt w swoim pojedynczym punkcie dostępu do ujawnianych przez instytucje informacji i zamieszcza odnośne statystyki w swoich sprawozdaniach rocznych.

▼M8

Artykuł 434a

Jednolite formaty ujawniania informacji

▼M17

EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia jednolitych formatów ujawniania informacji i informacji na temat zasad ponownego przekazywania informacji oraz opracowuje rozwiązania informatyczne, w tym instrukcje, na potrzeby ujawniania informacji wymaganych na mocy tytułów II i III.

▼M8

Te jednolite formaty ujawniania informacji zapewniają użytkownikom tych informacji dostatecznie wyczerpujące i porównywalne informacje, pozwalające im ocenić profile ryzyka instytucji i stopień, w jakim spełniają one wymogi określone w przepisach części od pierwszej do siódmej. Aby ułatwić porównywalność informacji, wykonawcze standardy techniczne dążą do utrzymania zgodności formatów ujawniania informacji z międzynarodowymi standardami w zakresie ujawniania informacji.

W stosownych przypadkach jednolite formaty ujawniania informacji przygotowuje się w postaci tabeli.

▼M17

EUNB przedłoży Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2025 r.

▼M8

Komisja jest uprawniona do przyjęcia tych wykonawczych standardów technicznych zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼M16

Artykuł 434b

Dostępność informacji w europejskim pojedynczym punkcie dostępu

1. Od dnia 10 stycznia 2030 r. instytucje, podając do wiadomości publicznej informacje, o których mowa w części ósmej niniejszego rozporządzenia, przekazują jednocześnie te informacje odpowiedniemu organowi zbierającemu dane, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, w celu ich udostępnienia w europejskim pojedynczym punkcie dostępu (ESAP) ustanowionym na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2859 ([1]).

Informacje te muszą spełniać następujące wymogi:

a) zostały przekazane w formacie umożliwiającym ekstrakcję danych zgodnie z art. 2 pkt 3 rozporządzenia (UE) 2023/2859 lub – jeżeli wymaga tego prawo Unii – w formacie nadającym się do odczytu maszynowego zgodnie z art. 2 pkt 4 tego rozporządzenia;

b) towarzyszą im następujące metadane:

(i) wszystkie nazwy instytucji, której dotyczą informacje;

(ii) identyfikator podmiotu prawnego instytucji określony zgodnie z art. 7 ust. 4 lit. b) rozporządzenia (UE) 2023/2859;

(iii) wielkość instytucji według kategorii określonej zgodnie z art. 7 ust. 4 lit. d) tego rozporządzenia;

(iv) rodzaj informacji według klasyfikacji na podstawie art. 7 ust. 4 lit. c) tego rozporządzenia;

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2859 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie ustanowienia europejskiego pojedynczego punktu dostępu zapewniającego scentralizowany dostęp do publicznie dostępnych informacji mających znaczenie dla usług finansowych, rynków kapitałowych i zrównoważonego rozwoju (Dz.U. L, 2023/2859, 20.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2859/oj).

▼M16

(v) wskazanie, czy informacje zawierają dane osobowe.

2. Do celów ust. 1 lit. b) pkt (ii) instytucje uzyskują identyfikator podmiotu prawnego.

3. W celu udostępniania w ESAP informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, organem zbierającym dane zdefiniowanym w art. 2 pkt 2 rozporządzenia (UE) 2023/2859 jest EUNB.

4. W celu zapewnienia wydajnego zbierania informacji przekazywanych zgodnie z ust. 1 oraz zarządzania nimi EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających:

a) pozostałe metadane, które mają towarzyszyć informacjom;

b) strukturę danych zawartych w informacjach;

c) informacje, w przypadku których wymagany jest format nadający się do odczytu maszynowego, oraz jaki format nadający się do odczytu maszynowego należy stosować w takich przypadkach.

Do celów lit. c) EUNB ocenia zalety i wady różnych formatów nadających się do odczytu maszynowego i przeprowadza odpowiednie testy praktyczne.

EUNB przedkłada Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

5. W razie potrzeby EUNB przyjmuje wytyczne, aby zapewnić poprawność metadanych przekazywanych zgodnie z ust. 4 akapit pierwszy lit. a).

▼M17

Artykuł 434c

Sprawozdanie dotyczące możliwości wykorzystania informacji zgłoszonych przez instytucje inne niż małe i niezłożone instytucje w celu opublikowania rozszerzonego zbioru ujawnionych informacji na stronie internetowej EUNB

EUNB opracowuje sprawozdanie dotyczące możliwości wykorzystania informacji zgłoszonych właściwym organom zgodnie z art. 430 przez instytucje inne niż małe i niezłożone instytucje w celu opublikowania tych informacji na jego stronie internetowej, co prowadzi do zmniejszenia obciążenia dla takich instytucji w zakresie ujawniania informacji.

Sprawozdanie to uwzględnia wcześniejsze prace EUNB dotyczące zintegrowanych zbiorów danych, jest oparte na ogólnej analizie kosztów i korzyści, obejmującej koszty ponoszone przez właściwe organy, instytucje i EUNB, oraz bierze pod uwagę wszelkie ewentualne wyzwania techniczne, operacyjne i prawne.

EUNB przedłoży to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji do dnia 10 lipca 2027 r.

▼M17

Na podstawie tego sprawozdania Komisja w stosownym przypadku przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 31 grudnia 2031 r. wniosek ustawodawczy.

▼M8

TYTUŁ II

KRYTERIA TECHNICZNE DOTYCZĄCE PRZEJRZYSTOŚCI I UJAWNIANIA INFORMACJI

Artykuł 435

Ujawnianie informacji dotyczących celów i polityk w zakresie zarządzania ryzykiem

1. Instytucje ujawniają swoje cele i polityki w zakresie zarządzania ryzykiem oddzielnie dla każdej kategorii ryzyka, w tym ryzyk, o których mowa w niniejszym tytule; ujawniane informacje dotyczą:

a) strategii i procesów zarządzania tymi kategoriami ryzyka;

b) struktury i organizacji odpowiedniej funkcji zarządzania ryzykiem, w tym informacji na temat podstawy jej uprawnień, jej kompetencji i odpowiedzialności zgodnie z aktem założycielskim instytucji i dokumentami regulującymi jej działalność;

c) zakresu i charakteru systemów raportowania i pomiaru ryzyka;

d) polityk w zakresie zabezpieczania i ograniczania ryzyka, a także strategii i procesów w zakresie monitorowania stałej skuteczności instrumentów zabezpieczających i czynników ograniczających ryzyko;

e) zatwierdzonego przez organ zarządzający oświadczenia na temat adekwatności ustaleń dotyczących zarządzania ryzykiem w danej instytucji, dającego pewność, że stosowane systemy zarządzania ryzykiem są adekwatne z punktu widzenia profilu i strategii instytucji;

f) zatwierdzonego przez organ zarządzający zwięzłego oświadczenia na temat ryzyka, w którym pokrótce omówiono ogólny profil ryzyka danej instytucji związany ze strategią działalności. Oświadczenie takie zawiera:

   (i) kluczowe wskaźniki i dane liczbowe zapewniające zewnętrznym zainteresowanym stronom całościowy obraz procesu zarządzania ryzykiem przez instytucję, w tym interakcji między profilem ryzyka instytucji a tolerancją na ryzyko określoną przez organ zarządzający;

   (ii) informacje dotyczące transakcji wewnątrzgrupowych i transakcji z podmiotami powiązanymi, które to transakcje mogą mieć istotny wpływ na profil ryzyka skonsolidowanej grupy.

2. W odniesieniu do zasad zarządzania instytucje ujawniają następujące informacje:

a) liczbę stanowisk dyrektorskich zajmowanych przez członków organu zarządzającego;

b) politykę rekrutacji dotyczącą wyboru członków organu zarządzającego oraz informacje na temat ich faktycznej wiedzy, umiejętności i wiedzy specjalistycznej;

▼M8

c) politykę zapewniania różnorodności przy wyborze członków organu zarządzającego, jej cele i wszelkie odnośne zadania określone w tej polityce oraz stopień, w jakim te cele i zadania zostały zrealizowane;

d) czy instytucja ustanowiła oddzielny komitet ds. ryzyka, oraz liczbę posiedzeń komitetu, które się odbyły;

e) opis przepływu informacji na temat ryzyka kierowanych do organu zarządzającego.

Artykuł 436

Ujawnianie informacji na temat zakresu stosowania

Instytucje ujawniają następujące informacje dotyczące zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia:

a) nazwę instytucji, do której ma zastosowanie niniejsze rozporządzenie;

b) uzgodnienie skonsolidowanych sprawozdań finansowych sporządzonych zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości i skonsolidowanych sprawozdań finansowych sporządzonych zgodnie z wymogami konsolidacji regulacyjnej stosownie do części pierwszej tytuł II sekcje 2 i 3; w uzgodnieniu tym wskazuje się różnice między zakresem księgowym a zakresem regulacyjnym konsolidacji oraz podmioty prawne objęte zakresem regulacyjnym konsolidacji, o ile różni się on od zakresu konsolidacji rachunkowości; opis podmiotów prawnych objętych zakresem regulacyjnym konsolidacji zawiera informacje na temat metody konsolidacji regulacyjnej, o ile różni się ona od metody konsolidacji rachunkowości, informacje na temat tego, czy podmioty te są skonsolidowane w pełni czy w sposób proporcjonalny oraz czy udziały kapitałowe w tych podmiotach prawnych odlicza się od funduszy własnych;

c) podział aktywów i zobowiązań w skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym sporządzonym zgodnie z wymogami konsolidacji regulacyjnej stosownie do części pierwszej tytuł II sekcje 2 i 3, w podziale na rodzaje ryzyka, zgodnie z niniejszą częścią;

d) uzgodnienie wskazujące główne źródła różnic między kwotami wartości bilansowej w sprawozdaniu finansowym sporządzonym zgodnie z zakresem regulacyjnym konsolidacji, stosownie do części pierwszej tytuł II sekcje 2 i 3, a kwotą ekspozycji stosowaną do celów regulacyjnych; uzgodnienie to uzupełnia się informacjami jakościowymi na temat tych głównych źródeł różnic;

e) dla ekspozycji z portfela handlowego i portfela bankowego, korygowanych zgodnie z art. 34 i art. 105 – podział kwot elementów składowych korekty ostrożnej wyceny danej instytucji, według rodzajów ryzyka, oraz łączną wartość elementów składowych, oddzielnie dla pozycji portfela handlowego i pozycji portfela bankowego;

f) wszelkie istniejące obecnie lub przewidywane istotne przeszkody praktyczne lub prawne dla szybkiego transferu funduszy własnych lub dla spłaty zobowiązań, pomiędzy jednostką dominującą a jej jednostkami zależnymi;

▼M8

g) kwotę łączną, o którą rzeczywiste fundusze własne są mniejsze od wymaganego minimum we wszystkich jednostkach zależnych nieobjętych konsolidacją, oraz nazwę lub nazwy tych jednostek zależnych;

h) w stosownych przypadkach – okoliczności stosowania odstępstwa, o którym mowa w art. 7, lub stosowania metody konsolidacji indywidualnej, o której mowa w art. 9.

Artykuł 437

Ujawnianie informacji na temat funduszy własnych

W odniesieniu do funduszy własnych instytucje ujawniają następujące informacje:

a) pełne uzgodnienie pozycji kapitału podstawowego Tier I, pozycji dodatkowych w Tier I oraz pozycji w Tier II, jak również filtrów i odliczeń stosowanych do funduszy własnych danej instytucji na mocy art. 32–36, 56, 66 i 79, z bilansem w zbadanym sprawozdaniu finansowym instytucji;

b) opis głównych cech instrumentów w kapitale podstawowym Tier I i instrumentów kapitału dodatkowego w Tier I oraz instrumentów w Tier II emitowanych przez instytucję;

c) pełne warunki dotyczące wszystkich instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, instrumentów kapitału dodatkowego w Tier I oraz instrumentów w Tier II;

d) oddzielne informacje na temat charakteru i kwot następujących pozycji:

(i) każdego filtru ostrożnościowego stosowanego zgodnie z art. 32–35;

(ii) pozycji odliczonych zgodnie z art. 36, 56 i 66;

(iii) pozycji nieodliczonych zgodnie z art. 47, 48, 56, 66 i 79;

e) opis wszystkich ograniczeń zastosowanych do obliczania funduszy własnych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz instrumentów, filtrów ostrożnościowych i odliczeń, do których te ograniczenia mają zastosowanie;

f) kompleksowe wyjaśnienie podstawy służącej do obliczania współczynników kapitałowych, jeżeli te współczynniki kapitałowe są obliczane z wykorzystaniem elementów funduszy własnych ustalonych na podstawie innej niż podstawa określona w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 437a

Ujawnianie informacji na temat funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych

W odniesieniu do funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych instytucje podlegające przepisom art. 92a lub 92b ujawniają następujące informacje:

a) strukturę swoich funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ich termin zapadalności i główne cechy;

b) pozycje zobowiązań kwalifikowalnych w hierarchii wierzycieli;

▼M8

c) łączną kwotę każdej emisji instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 72b, oraz kwotę tych emisji, którą uwzględnia się w pozycjach zobowiązań kwalifikowalnych w zakresie określonym w art. 72b ust. 3 i 4;

d) łączną kwotę wyłączonych zobowiązań, o których mowa w art. 72a ust. 2.

Artykuł 438

Ujawnianie informacji na temat wymogów w zakresie funduszy własnych i na temat kwot ekspozycji ważonych ryzykiem

W odniesieniu do zgodności z przepisami art. 92 niniejszego rozporządzenia oraz z wymogami określonymi w art. 73 i art. 104 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2013/36/UE instytucje ujawniają następujące informacje:

a) skrótowy opis podejścia stosowanego przez instytucje do oceny adekwatności swojego kapitału wewnętrznego na potrzeby wsparcia bieżących i przyszłych działań;

▼M17

b) kwotę dodatkowych wymogów w zakresie funduszy własnych w oparciu o proces przeglądu nadzorczego, o czym mowa w art. 104 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2013/36/UE, służących uwzględnieniu ryzyka innego niż ryzyko nadmiernej dźwigni, a także jego strukturę;

▼M8

c) na wniosek odpowiedniego właściwego organu – rezultaty stosowanego przez instytucję procesu oceny adekwatności kapitału wewnętrznego;

▼M17

d) łączna kwota ekspozycji na ryzyko obliczona zgodnie z art. 92 ust. 3 i odnośne wymogi w zakresie funduszy własnych określone zgodnie z art. 92 ust. 2, w podziale na, stosownie do przypadku, poszczególne kategorie ryzyka lub klasy ekspozycji na ryzyko określone w części trzeciej, oraz, w stosownych przypadkach, wyjaśnienie skutku, jaki dla obliczenia kwoty funduszy własnych i kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem ma zastosowanie minimalnych wartości wymogów kapitałowych i nieodliczanie pozycji od funduszy własnych;

da) w przypadku gdy wymagane jest obliczanie poniższych kwot – łączną kwotę ekspozycji na ryzyko bez zastosowania minimalnego progu kapitałowego obliczoną zgodnie z art. 92 ust. 4 oraz standardową łączną kwotę ekspozycji na ryzyko obliczoną zgodnie z art. 92 ust. 5, w podziale na, stosownie do przypadku, poszczególne kategorie ryzyka lub klasy ekspozycji na ryzyko określone w części trzeciej, oraz, w stosownych przypadkach, wyjaśnienie skutku, jaki dla obliczenia kwoty funduszy własnych i kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem ma zastosowanie minimalnych wartości wymogów kapitałowych i nieodliczanie pozycji od funduszy własnych;

e) ekspozycje bilansowe i pozabilansowe, kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem oraz związane z tym oczekiwane straty dla każdej kategorii kredytowania specjalistycznego, o którym mowa w art. 153 ust. 5 tabela 1, oraz ekspozycje bilansowe i pozabilansowe i kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem dla kategorii ekspozycji kapitałowych określonych w art. 133 ust. 3–6 i art. 495a ust. 3;

▼M8

f) wartość ekspozycji i kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem dla instrumentów funduszy własnych posiadanych w jakimkolwiek zakładzie ubezpieczeń, zakładzie reasekuracji lub ubezpieczeniowej spółce holdingowej, których to wartości i kwot instytucje nie odliczają od swoich funduszy własnych zgodnie z art. 49 przy obliczaniu swoich wymogów kapitałowych na zasadzie indywidualnej, subskonsolidowanej i skonsolidowanej;

g) dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych oraz współczynnik adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego, obliczone zgodnie z art. 6 dyrektywy 2002/87/WE i załącznikiem I do tej dyrektywy, w przypadku stosowania metody 1 lub 2 określonych w tym załączniku;

h) wahania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w bieżącym okresie, za który informacje podlegają ujawnieniu w porównaniu z bezpośrednio poprzedzającym go okresem, za który informacje podlegają ujawnieniu, wynikające z zastosowania modeli wewnętrznych, w tym opis kluczowych czynników sprawczych wyjaśniający te wahania.

Artykuł 439

Ujawnianie informacji na temat ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta

Instytucje ujawniają następujące informacje dotyczące ich ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta, o którym mowa w części trzeciej tytuł II rozdział 6:

a) opis metod stosowanych do przypisywania kapitału wewnętrznego i limitów kredytowych do ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta, w tym metody stosowane do przypisywania tych limitów do ekspozycji wobec kontrahentów centralnych;

b) opis polityk dotyczących gwarancji i innych czynników ograniczających ryzyko kredytowe, takich jak polityka ustanawiania zabezpieczenia i ustalania rezerw kredytowych;

c) opis polityk dotyczących ogólnego i szczególnego ryzyka korelacji zdefiniowanego w art. 291;

d) kwotę zabezpieczenia, które instytucja musiałaby zapewnić, gdyby obniżono jej rating kredytowy;

e) kwotę otrzymanych i przekazanych zabezpieczeń wydzielonych i niewydzielonych według rodzaju zabezpieczenia, dodatkowo w podziale na zabezpieczenia stosowane wobec transakcji na instrumentach pochodnych i wobec transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych;

f) w przypadku transakcji na instrumentach pochodnych – wartości ekspozycji przed wystąpieniem skutku ograniczenia ryzyka kredytowego i po wystąpieniu tego skutku, ustalone zgodnie z metodami określonymi w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcje 3–6, bez względu na to, która metoda ma zastosowanie, oraz związane z tym kwoty ekspozycji na ryzyko w podziale na mające zastosowanie metody;

g) w przypadku transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych – wartości ekspozycji przed wystąpieniem skutku ograniczenia ryzyka kredytowego i po wystąpieniu tego skutku, ustalone zgodnie z metodami określonymi w części trzeciej tytuł II rozdziały 4 i 6, bez względu na to, która metoda została wykorzystana, oraz związane z tym kwoty ekspozycji na ryzyko w podziale na mające zastosowanie metody;

▼M8

h) wartości ekspozycji po wystąpieniu skutków ograniczenia ryzyka kredytowego oraz związane z tym ekspozycje na ryzyko w odniesieniu do narzutu kapitałowego z tytułu korekty wyceny kredytowej, oddzielnie dla każdej metody, zgodnie z częścią trzecią tytuł VI;

i) wartość ekspozycji wobec kontrahentów centralnych oraz związane z tym ekspozycje na ryzyko w ramach zakresu części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcja 9, oddzielnie dla kwalifikujących się i niekwalifikujących się kontrahentów centralnych, i w podziale na rodzaje ekspozycji;

j) kwoty referencyjne i wartość godziwą kredytowych transakcji pochodnych; kredytowe transakcje pochodne wyszczególnia się w podziale na rodzaj produktu; w ramach każdego rodzaju produktu kredytowe transakcje pochodne dzieli się dalej według nabytej ochrony kredytowej i sprzedanej ochrony kredytowej;

k) oszacowanie współczynnika alfa, jeżeli instytucja otrzymała zezwolenie właściwych organów na stosowanie własnego oszacowania współczynnika alfa zgodnie z art. 284 ust. 9;

l) oddzielnie – ujawnione informacje ujęte w art. 444 lit. e) i art. 452 lit. g);

m) w przypadku instytucji stosujących metody określone w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcje 4–5 – wielkość ich działalności bilansowej i pozabilansowej dotyczącej instrumentów pochodnych, obliczoną, stosownie do przypadku, zgodnie z art. 273a ust. 1 lub 2.

Jeżeli bank centralny państwa członkowskiego udziela wsparcia płynnościowego w formie transakcji zamiany zabezpieczeń, właściwy organ może zwolnić instytucje z wymogów określonych w akapicie pierwszym lit. d) i e), gdy uzna, że ujawnienie informacji, o których mowa w tych przepisach, mogłoby ujawnić fakt udzielenia awaryjnego wsparcia płynnościowego. Do tych celów właściwy organ określa stosowne progi i obiektywne kryteria.

Artykuł 440

Ujawnianie informacji na temat buforów antycyklicznych

Instytucje ujawniają następujące informacje dotyczące przestrzegania przez nie wymogu w zakresie bufora antycyklicznego, o którym mowa w tytule VII rozdział 4 dyrektywy 2013/36/UE:

a) rozkład geograficzny kwot ekspozycji i kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dla ich ekspozycji kredytowych stosowany jaka podstawa obliczania ich bufora antycyklicznego;

b) kwotę specyficznego dla danej instytucji bufora antycyklicznego.

Artykuł 441

Ujawnianie informacji na temat wskaźników globalnego znaczenia systemowego

Globalne instytucje o znaczeniu systemowym co roku ujawniają wartości wskaźników stosowanych do określenia ich wyników zgodnie z metodą określania, o której mowa w art. 131 dyrektywy 2013/36/UE.

▼M8

Artykuł 442

Ujawnianie informacji na temat ekspozycji na ryzyko kredytowe i ryzyko rozmycia

Instytucje ujawniają następujące informacje dotyczące swoich ekspozycji na ryzyko kredytowe i ryzyko rozmycia:

a) zakres oraz definicje pozycji „przeterminowanych” i „o utraconej wartości” stosowane przez te instytucje do celów rachunkowości oraz ewentualne różnice pomiędzy definicjami pozycji „przeterminowanych” i pozycji „których dotyczy niewykonania zobowiązania” do celów rachunkowości i celów regulacyjnych;

b) opis strategii i metod przyjętych w celu określenia korekt z tytułu szczególnego i ogólnego ryzyka kredytowego;

c) informacje na temat kwoty i jakości ekspozycji niezagrożonych, zagrożonych i restrukturyzowanych w odniesieniu do kredytów, dłużnych papierów wartościowych i ekspozycji pozabilansowych, w tym ich powiązaną skumulowaną utratę jakości, rezerwy i ujemne zmiany wartości godziwej wynikające z ryzyka kredytowego oraz kwoty otrzymanych zabezpieczeń i gwarancji finansowych;

d) analiza wiekowania przeterminowanych ekspozycji w odniesieniu do rachunkowości;

e) wartości bilansowe brutto zarówno ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, jak i ekspozycji, których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania, skumulowane korekty z tytułu szczególnego i ogólnego ryzyka kredytowego, skumulowane odpisy od tych ekspozycji, oraz wartości bilansowe netto i ich rozkład według obszarów geograficznych i branży, a także w odniesieniu do kredytów, dłużnych papierów wartościowych i ekspozycji pozabilansowych;

f) wszelkie zmiany w kwocie brutto ekspozycji bilansowych i pozabilansowych, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, w tym przynajmniej informacje dotyczące salda początkowego i końcowego tych ekspozycji, kwoty brutto wszelkich z tych ekspozycji, którym przywrócono status ekspozycji, której nie dotyczy niewykonanie zobowiązania, lub które podlegają odpisowi;

g) podział kredytów i dłużnych papierów wartościowych według rezydualnego terminu zapadalności.

Artykuł 443

Ujawnianie informacji na temat aktywów obciążonych i wolnych od obciążeń

Instytucje ujawniają informacje dotyczące swoich aktywów obciążonych i wolnych od obciążeń. W tym celu instytucje stosują wartość bilansową w podziale na kategorie ekspozycji według jakości aktywów i całkowitej kwoty wartości bilansowej obciążonej i wolnej od obciążeń. Ujawnianie informacji na temat aktywów obciążonych i wolnych od obciążeń nie może obejmować ujawnienia informacji na temat awaryjnego wsparcia płynnościowego udzielanego przez banki centralne.

Artykuł 444

Ujawnianie informacji na temat stosowania metody standardowej

Instytucje obliczające kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 ujawniają następujące informacje dla każdej kategorii ekspozycji określonej w art. 112:

▼M8

a) nazwy wyznaczonych ECAI i agencji kredytów eksportowych oraz przyczyny ewentualnych zmian tych podmiotów w okresie, za który informacje podlegają ujawnieniu;

b) kategorie ekspozycji, do których wykorzystuje się poszczególne ECAI lub agencje kredytów eksportowych;

c) opis procesu stosowanego do przenoszenia oceny kredytowej emitenta i oceny kredytowej emisji na pozycje nieuwzględnione w portfelu handlowym;

d) przyporządkowanie ratingu zewnętrznego nadanego przez każdą z wyznaczonych ECAI lub agencję kredytów eksportowych do wag ryzyka, które odpowiadają stopniom jakości kredytowej określonym w części trzeciej tytuł II rozdział 2, z uwzględnieniem faktu, iż ujawnienie tych informacji nie jest konieczne, jeżeli instytucje stosują standardowy system przyporządkowywania ocen opublikowany przez EUNB;

e) wartości ekspozycji oraz wartości ekspozycji po ograniczeniu ryzyka kredytowego związane z każdym stopniem jakości kredytowej określonym w części trzeciej tytuł II rozdział 2, według kategorii ekspozycji, a także wartości ekspozycji odliczone od funduszy własnych.

▼M17

Artykuł 445

Ujawnianie informacji na temat ekspozycji na ryzyko rynkowe w ramach metody standardowej

1. Instytucje, które nie otrzymały od właściwych organów zezwolenia na stosowanie alternatywnej metody modeli wewnętrznych określonej w art. 325az i które stosują uproszczoną metodę standardową zgodnie z art. 325a lub alternatywną metodę standardową zgodnie z częścią trzecią tytuł IV rozdział 1a, ujawniają ogólny przegląd swoich pozycji portfela handlowego.

2. Instytucje obliczające swoje wymogi w zakresie funduszy własnych zgodnie z częścią trzecią tytuł IV rozdział 1a ujawniają swoje łączne wymogi w zakresie funduszy własnych, wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do metody opartej na wskaźnikach wrażliwości, narzut z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania oraz wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rezydualnego. Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu środków przewidzianych w metodzie opartej na wskaźnikach wrażliwości oraz z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania ujawnia się w podziale na poniższe instrumenty:

a) instrumenty finansowe inne niż instrumenty sekurytyzacyjne ujęte w portfelu handlowym, w podziale na klasy ryzyka, wraz z oddzielnym wskazaniem wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania;

b) instrumenty sekurytyzacyjne nieuwzględnione w ACTP, wraz z oddzielnym wskazaniem wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka spreadu kredytowego oraz wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania;

c) instrumenty sekurytyzacyjne ujęte w ACTP, wraz z oddzielnym wskazaniem wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka spreadu kredytowego oraz wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania.

Artykuł 445a

Ujawnianie informacji na temat ryzyka związanego z CVA

1. Instytucje podlegające wymogom w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA ujawniają następujące informacje:

▼M17

a) przegląd swoich procesów identyfikacji, pomiaru, zabezpieczania i monitorowania ryzyka związanego z CVA;

b) wskazanie, czy instytucje spełniają wszystkie warunki określone w art. 273a ust. 2; w przypadku gdy warunki te są spełnione – wskazanie, czy instytucje zdecydowały się na obliczanie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA przy użyciu metody uproszczonej określonej w art. 385; jeżeli instytucje zdecydowały się na obliczanie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA przy użyciu metody uproszczonej – wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA zgodnie z tą metodą;

c) całkowitą liczbę kontrahentów, w przypadku których stosuje się metodę standardową, w podziale na rodzaje kontrahentów.

2. Instytucje stosujące metodę standardową określoną w art. 383 do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA ujawniają, oprócz informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, następujące informacje:

a) strukturę i organizację ich wewnętrznej funkcji zarządzania ryzykiem związanym z CVA oraz procesu zarządzania tym ryzykiem;

b) swoje całkowite wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA w ramach metody standardowej, w podziale na klasy ryzyka;

c) przegląd uznanych zabezpieczeń stosowanych w tych obliczeniach, w podziale na rodzaje instrumentów określone w art. 386 ust. 2.

3. Instytucje stosujące metodę standardową określoną w art. 384 do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA ujawniają, oprócz informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, następujące informacje:

a) swoje całkowite wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA w ramach metody podstawowej oraz składniki $BACVA^{total}$ i $BACVA^{csr\text{-}hedged}$;

b) przegląd uznanych zabezpieczeń stosowanych w tych obliczeniach, w podziale na rodzaje instrumentów określone w art. 386 ust. 3.

Artykuł 446

Ujawnianie informacji na temat ryzyka operacyjnego

1. Instytucje ujawniają następujące informacje:

a) główne cechy i elementy swoich ram zarządzania ryzykiem operacyjnym;

b) swój wymóg w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego równy wskaźnikowi biznesowemu obliczanemu zgodnie z art. 313;

c) wskaźnik biznesowy obliczany zgodnie z art. 314 ust. 1 oraz kwoty każdego ze składników wskaźnika biznesowego i ich elementy składowe w odniesieniu do każdego z trzech lat istotnych dla obliczenia wskaźnika biznesowego;

▼M17

d) kwotę, o jaką zmniejszył się wskaźnik biznesowy, dla każdego elementu, który został wyłączony z obliczania wskaźnika biznesowego zgodnie z art. 315 ust. 2, jak również odpowiednie uzasadnienia takiego wyłączenia.

2. Instytucje, które obliczają swoje roczne straty wynikłe z ryzyka operacyjnego zgodnie z art. 316 ust. 1, oprócz informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, ujawniają następujące informacje:

a) swoje roczne straty wynikłe z ryzyka operacyjnego za każdy rok z ostatnich 10 lat obrachunkowych, obliczone zgodnie z art. 316 ust. 1;

b) liczbę wyjątkowych zdarzeń ryzyka operacyjnego i kwoty odnośnych zagregowanych strat netto z tytułu ryzyka operacyjnego, które wyłączono z obliczania rocznej straty wynikłej z ryzyka operacyjnego zgodnie z art. 320 ust. 1, dla każdego roku z ostatnich 10 lat obrachunkowych, jak również odpowiednie uzasadnienia tych wyłączeń.

▼M8

Artykuł 447

Ujawnianie informacji na temat najważniejszych wskaźników

Instytucje ujawniają w formie tabeli następujące najważniejsze wskaźniki:

▼M17

a) strukturę ich funduszy własnych i współczynników kapitałowych opartych na analizie ryzyka obliczonych zgodnie z art. 92 ust. 2;

aa) w stosownych przypadkach, współczynniki kapitałowe oparte na analizie ryzyka obliczone zgodnie z art. 92 ust. 2, przy użyciu – zamiast łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko – łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko bez zastosowania minimalnego progu kapitałowego;

b) łączna kwota ekspozycji na ryzyko obliczona zgodnie z art. 92 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, łączna kwota ekspozycji na ryzyko bez zastosowania minimalnego progu kapitałowego obliczona zgodnie z art. 92 ust. 4;

▼M8

c) w stosownych przypadkach – kwotę i strukturę dodatkowych funduszy własnych, które instytucje zobowiązane są posiadać zgodnie z art. 104 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2013/36/UE;

▼M17

d) wymóg połączonego bufora, który instytucje zobowiązane są posiadać zgodnie z tytułem VII rozdział 4 dyrektywy 2013/36/UE;

▼M8

e) ich wskaźnik dźwigni oraz miarę ekspozycji całkowitej wskaźnika dźwigni, obliczone zgodnie z art. 429;

f) następujące informacje w odniesieniu do ich wskaźnika pokrycia płynności obliczonego zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1:

▼M8

(i) średnią lub średnie, stosownie do przypadku, swoich wskaźników pokrycia płynności na podstawie obserwacji na koniec miesiąca w okresie poprzedzających 12 miesięcy dla każdego kwartału odnośnego okresu, za który informacje podlegają ujawnieniu;

(ii) średnią lub średnie, stosownie do przypadku, łącznych aktywów płynnych, po zastosowaniu odpowiednich redukcji wartości, uwzględnionych w zabezpieczeniu przed utratą płynności zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, na podstawie obserwacji na koniec miesiąca w okresie poprzedzających 12 miesięcy dla każdego kwartału odnośnego okresu, za który informacje podlegają ujawnieniu;

(iii) średnie ich wypływy i wpływy płynności oraz wypływy płynności, obliczone zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, na podstawie obserwacji na koniec miesiąca w okresie poprzedzających 12 miesięcy dla każdego kwartału odnośnego okresu, za który informacje podlegają ujawnieniu;

g) następujące informacje związane z ich wymogiem dotyczącym stabilnego finansowania netto, obliczonym zgodnie z częścią szóstą tytuł IV:

(i) wskaźnik stabilnego finansowania netto na koniec każdego kwartału odnośnego okresu, za który informacje podlegają ujawnieniu;

(ii) dostępne stabilne finansowanie na koniec każdego kwartału odnośnego okresu, za który informacje podlegają ujawnieniu;

(iii) wymagane stabilne finansowanie na koniec każdego kwartału odnośnego okresu, za który informacje podlegają ujawnieniu;

h) ich wskaźniki funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych oraz ich elementy składowe, licznik i mianownik, obliczone zgodnie z art. 92a i 92b i przedstawione w podziale na szczeblu każdej grupy objętej planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w stosownych przypadkach.

Artykuł 448

Ujawnianie informacji na temat ekspozycji na ryzyko stopy procentowej w odniesieniu do pozycji nieuwzględnionych w portfelu handlowym

1. Od dnia 28 czerwca 2021 r. instytucje ujawniają następujące informacje ilościowe i jakościowe na temat ryzyk wynikających z potencjalnych zmian stóp procentowych, które wpływają zarówno na bilansową wartość zaktualizowaną kapitału, jak i na wynik odsetkowy netto działalności w ramach portfela bankowego prowadzonej przez te instytucje, o której mowa w art. 84 i art. 98 ust. 5 dyrektywy 2013/36/UE:

a) zmiany w ekonomicznej wartości zaktualizowanej kapitału, obliczone zgodnie z sześcioma scenariuszami wstrząsu stosowanymi do celów nadzorczych, o których to scenariuszach mowa w art. 98 ust. 5 dyrektywy 2013/36/UE, w bieżącym i poprzednim okresie, za który informacje podlegają ujawnieniu;

▼M8

b) zmiany w wyniku odsetkowym netto, obliczone zgodnie z dwoma scenariuszami wstrząsu stosowanymi do celów nadzorczych, o których to scenariuszach mowa w art. 98 ust. 5 dyrektywy 2013/36/UE, w bieżącym i poprzednim okresie, za który informacje podlegają ujawnieniu;

c) opis kluczowych założeń na potrzeby modelowania i założeń parametrycznych innych niż te, o których mowa w art. 98 ust. 5a lit. b) i c) dyrektywy 2013/36/UE i które są stosowane do obliczania zmian w ekonomicznej wartości zaktualizowanej kapitału i w wyniku odsetkowym netto wymaganego na mocy lit. a) i b) niniejszego ustępu;

d) wyjaśnienie znaczenia miar ryzyka ujawnianych na mocy lit. a) i b) niniejszego ustępu oraz wszelkich istotnych zmian tych miar ryzyka, które wystąpiły od poprzedniego dnia odniesienia dotyczącego ujawniania informacji;

e) opis sposobu, w jaki instytucje definiują, mierzą, ograniczają i kontrolują ryzyko stopy procentowej z tytułu ich działalności w ramach portfela bankowego do celów przeglądu przeprowadzanego przez właściwe organy zgodnie z art. 84 dyrektywy 2013/36/UE, w tym:

(i) opis szczególnych miar ryzyka, które instytucje stosują do oceny zmian w swojej bilansowej wartości zaktualizowanej kapitału i w swoim wyniku odsetkowym netto;

(ii) opis kluczowych założeń na potrzeby modelowania i założeń parametrycznych stosowanych w wewnętrznych systemach pomiaru instytucji, które różnią się od wspólnych założeń na potrzeby modelowania i założeń parametrycznych, o których mowa w art. 98 ust. 5a dyrektywy 2013/36/UE, do celów obliczania zmian w bilansowej wartości zaktualizowanej kapitału i w wyniku odsetkowym netto, łącznie z uzasadnieniem tych różnic;

(iii) opis scenariuszy wstrząsu dotyczących stóp procentowych, które instytucje stosują, aby oszacować ryzyka stopy procentowej;

(iv) uznanie skutków zastosowania instrumentów zabezpieczających przed tymi ryzykami stopy procentowej, w tym wewnętrzne instrumenty zabezpieczające, które spełniają wymogi określone w art. 106 ust. 3;

(v) ogólna informacja na temat częstotliwości dokonywania oceny ryzyk stopy procentowej;

f) opis ogólnych strategii zarządzania tymi ryzykami i ich ograniczania;

g) średni i najdłuższy termin zapadalności po przeszacowaniu przypisany depozytom o nieustalonym terminie zapadalności.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu wymogi określone w ust. 1 lit. c) i lit. e) ppkt (i)–(iv) niniejszego artykułu nie mają zastosowania do instytucji, które stosują standardową metodykę lub uproszczoną standardową metodykę, o której mowa w art. 84 ust. 1 dyrektywy 2013/36/UE.

▼M8

Artykuł 449

Ujawnianie informacji na temat ekspozycji na pozycje sekurytyzacyjne

Instytucje obliczające kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z przepisami części trzeciej tytuł II rozdział 5 lub wymogi w zakresie funduszy własnych zgodnie z art. 337 lub 338 ujawniają następujące informacje oddzielnie dla działalności w ramach ich portfela handlowego i portfela bankowego:

a) opis ich działalności sekurytyzacyjnej i resekurytyzacyjnej, w tym ich celów zarządzania ryzykiem i celów inwestycyjnych powiązanych z tymi rodzajami działalności, ich roli w transakcjach sekurytyzacyjnych i resekurytyzacyjnych, informacje na temat tego, czy stosują one ramy prostej, przejrzystej i standardowej (STS) sekurytyzacji, zdefiniowanej w art. 242 pkt (10) oraz zakres, w jakim stosują one transakcje sekurytyzacyjne, aby przenieść na osoby trzecie ryzyko kredytowe z tytułu sekurytyzowanych ekspozycji, w stosownych przypadkach wraz z odrębnym opisem ich polityki w zakresie przenoszenia ryzyka z tytułu sekurytyzacji syntetycznej;

b) rodzaj ryzyk, na które są narażone w związku ze swoją działalnością sekurytyzacyjną i resekurytyzacyjną w podziale według stopnia uprzywilejowania odnośnych pozycji sekurytyzacyjnych, wraz z rozróżnieniem na pozycje będące sekurytyzacjami STS i na pozycje niebędące sekurytyzacjami STS oraz:

   (i) ryzyko zatrzymane w transakcjach zapoczątkowanych z własnej inicjatywy;

   (ii) ryzyko poniesione w związku z transakcjami zapoczątkowanymi przez osoby trzecie;

c) ich metody obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, które stosują wobec swojej działalności sekurytyzacyjnej, w tym wyszczególnienie typów pozycji sekurytyzacyjnych, do których mają zastosowanie poszczególne metody, i z rozróżnieniem na pozycje będące sekurytyzacjami STS i na pozycje niebędące sekurytyzacjami STS;

d) wykaz SSPE należących do dowolnej z poniższych kategorii, wraz z opisem rodzajów swoich ekspozycji wobec tych SSPE, łącznie z kontraktami na instrumenty pochodne:

   (i) SSPE, które nabywają ekspozycje utworzone przez instytucje;

   (ii) SSPE sponsorowane przez instytucje;

   (iii) SSPE i inne podmioty prawne, na rzecz których instytucje świadczą usługi związane z sekurytyzacją, na przykład usługi doradcze, obsługę aktywów lub usługi w zakresie zarządzania;

   (iv) SSPE ujęte w zakresie regulacyjnym konsolidacji danej instytucji;

e) wykaz wszelkich podmiotów prawnych, w odniesieniu do których instytucje ujawniły informacje o tym, że udzieliły wsparcia zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 5;

f) wykaz podmiotów prawnych, które są jednostkami powiązanymi instytucji i które inwestują w sekurytyzacje zapoczątkowane przez instytucje lub w pozycje sekurytyzacyjne emitowane przez SSPE sponsorowane przez instytucje;

▼M8

g) skrótowy opis zasad rachunkowości stosowanych przez instytucje w odniesieniu do działalności sekurytyzacyjnej, w tym – w stosownych przypadkach – rozróżnienie między pozycjami sekurytyzacyjnymi i resekurytyzacyjnymi;

h) nazwy instytucji ECAI, których oceny są stosowane na potrzeby sekurytyzacji, i rodzaje ekspozycji, do których stosuje się oceny poszczególnych agencji;

i) w stosownych przypadkach, opis metody wewnętrznych oszacowań określonej w przepisach części trzeciej tytuł II rozdział 5, w tym struktury procesu oceny wewnętrznej oraz związku pomiędzy oceną wewnętrzną a ratingiem zewnętrznym nadanym przez właściwą ECAI i ujawnionym zgodnie z lit. h), mechanizmów kontroli dotyczących procesu oceny wewnętrznej, w tym omówienie niezależności, odpowiedzialności oraz przeglądu procesu oceny wewnętrznej, rodzaje ekspozycji, do których ma zastosowanie proces oceny wewnętrznej, oraz czynniki skrajne, które są wykorzystywane do określania poziomów wsparcia jakości kredytowej;

j) oddzielnie dla portfela handlowego i bankowego – wartość bilansową ekspozycji sekurytyzacyjnych, w tym informacje na temat tego, czy instytucje przeniosły istotną część ryzyka kredytowego zgodnie z art. 244 i 245, w odniesieniu do których instytucje działają jako instytucja inicjująca, sponsorująca lub jako inwestor, oddzielnie dla sekurytyzacji tradycyjnych i syntetycznych, oraz dla transakcji będących sekurytyzacjami STS i niebędących sekurytyzacjami STS i w podziale na rodzaj ekspozycji sekurytyzacyjnych;

k) w odniesieniu do działalności w ramach portfela bankowego następujące informacje:

(i) łączną kwotę pozycji sekurytyzacyjnych, gdy instytucje działają jako instytucja inicjująca lub sponsorująca, oraz związane z tym aktywa ważone ryzykiem i wymogi kapitałowe według metod regulacyjnych, w tym ekspozycje odliczone od funduszy własnych lub ważone ryzykiem według wagi równej 1 250 %, z podziałem na sekurytyzacje tradycyjne i syntetyczne oraz na ekspozycje sekurytyzacyjne i resekurytyzacyjne, oddzielnie dla pozycji będących sekurytyzacjami STS i niebędących sekurytyzacjami STS, z dalszym podziałem na znaczącą liczbę przedziałów wag ryzyka lub wymogów kapitałowych i według metody zastosowanej do obliczenia wymogów kapitałowych;

(ii) łączną kwotę pozycji sekurytyzacyjnych, gdy instytucje działają jako inwestor, oraz związane z tym aktywa ważone ryzykiem i wymogi kapitałowe według metod regulacyjnych, w tym ekspozycje odliczone od funduszy własnych lub ważone ryzykiem według wagi równej 1250 %, z podziałem na sekurytyzacje tradycyjne i syntetyczne oraz na pozycje sekurytyzacyjne i resekurytyzacyjne, a także pozycje będące sekurytyzacjami STS i niebędące sekurytyzacjami STS, z dalszym podziałem na znaczącą liczbę przedziałów wag ryzyka lub wymogów kapitałowych i według metody zastosowanej do obliczenia wymogów kapitałowych;

l) w odniesieniu do ekspozycji sekurytyzowanych przez instytucję – kwotę ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, i kwotę korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego dokonanych przez instytucję w bieżącym okresie, obie kwoty w podziale według rodzaju ekspozycji.

▼M17

Artykuł 449a

Ujawnianie informacji na temat ryzyk środowiskowych, społecznych i z zakresu ładu korporacyjnego (ryzyk ESG)

1. Instytucje ujawniają informacje na temat ryzyk ESG, w podziale na ryzyka środowiskowe, społeczne i z zakresu ładu korporacyjnego, a w odniesieniu do ryzyk środowiskowych również w podziale na ryzyka fizyczne i ryzyka przejścia.

2. Do celów ust. 1 instytucje ujawniają informacje na temat ryzyk ESG, w tym:

a) łącznej kwoty ekspozycji wobec podmiotów sektora paliw kopalnych;

b) sposobu, w jaki instytucje uwzględniają zidentyfikowane ryzyka ESG w swojej strategii biznesowej i procesach oraz w zarządzaniu i zarządzaniu ryzykiem.

3. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających jednolite formaty ujawniania informacji, jak określono w art. 434a, w odniesieniu do ryzyk ESG, zapewniając, aby standardy te były spójne z zasadą proporcjonalności oraz ją respektowały, a także unikając powielania wymogów dotyczących ujawniania informacji ustanowionych już w innych mających zastosowanie przepisach unijnych. W formatach tych nie wymaga się ujawniania informacji wykraczających poza informacje, które podlegają zgłoszeniu właściwym organom zgodnie z art. 430 ust. 1 lit. h), oraz uwzględnia się zwłaszcza wielkość i złożoność danej instytucji i relatywną ekspozycję na ryzyka ESG małych i niezłożonych instytucji objętych art. 433b.

Komisji powierza się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 449b

Ujawnianie informacji na temat łącznej ekspozycji wobec podmiotów z równoległego systemu bankowego

Instytucje ujawniają informacje na temat ich łącznej ekspozycji wobec podmiotów z równoległego systemu bankowego, o których mowa w art. 394 ust. 2 akapit drugi.

▼M8

Artykuł 450

Ujawnianie informacji na temat polityki wynagrodzeń

1. W odniesieniu do swojej polityki wynagrodzeń i praktyk w tym zakresie instytucje ujawniają następujące informacje w odniesieniu do kategorii pracowników, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka instytucji:

a) informacje dotyczące procesu decyzyjnego stosowanego przy ustalaniu polityki wynagrodzeń, a także liczbę posiedzeń głównego organu odpowiedzialnego za nadzór nad wynagrodzeniami zorganizowanych w danym roku obrachunkowym, w tym – w stosownych przypadkach – informacje na temat składu i zakresu zadań komitetu ds. wynagrodzeń, konsultanta zewnętrznego, z którego usług skorzystano przy ustalaniu polityki wynagrodzeń, oraz roli odpowiednich zainteresowanych stron;

▼M8

b) informacje na temat powiązania między wynagrodzeniem pracowników a ich wynikami;

c) najważniejsze informacje na temat cech charakterystycznych systemu wynagrodzeń, w tym informacje na temat kryteriów stosowanych przy pomiarze wyników i korekcie ryzyka, polityki odraczania wypłaty i kryteriów nabywania uprawnień;

d) stosunek stałych składników wynagrodzenia do zmiennych składników wynagrodzenia, ustalony zgodnie z art. 94 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2013/36/UE;

e) informacje na temat kryteriów dotyczących osiąganych wyników, stanowiących podstawę uprawnień do akcji, opcji na akcje lub zmiennych składników wynagrodzenia;

f) główne parametry oraz uzasadnienie wszelkiego rodzaju systemu składników zmiennych i wszelkich innych świadczeń niepieniężnych;

g) zagregowane informacje ilościowe dotyczące wynagrodzenia, z podziałem na obszary działalności;

h) zagregowane informacje ilościowe na temat wynagrodzeń, z podziałem na kadrę kierowniczą wyższego szczebla i członków personelu, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka instytucji, zawierające następujące dane:

(i) kwoty wynagrodzeń przyznanych za dany rok obrachunkowy, z podziałem na wynagrodzenie stałe, w tym opis stałych składników, i na wynagrodzenie zmienne, oraz liczbę beneficjentów;

(ii) kwoty i formy przyznanego wynagrodzenia zmiennego, z podziałem na świadczenia pieniężne, akcje i instrumenty związane z akcjami oraz inne rodzaje, oddzielnie dla części wynagrodzenia płatnej z góry i części z odroczoną wypłatą;

(iii) kwoty wynagrodzenia z odroczoną wypłatą przyznanego za poprzednie okresy wykonywania pracy, z podziałem na kwotę przysługującą w danym roku obrachunkowym i kwotę przysługującą w następnych latach;

(iv) kwotę wynagrodzenia z odroczoną wypłatą przysługującego w danym roku obrachunkowym, wypłaconego w tym roku obrachunkowym i zmniejszonego na skutek korekt wyników;

(v) gwarantowane wypłaty wynagrodzenia zmiennego w danym roku obrachunkowym oraz liczbę beneficjentów takich wypłat;

(vi) odprawy przyznane w poprzednich okresach i wypłacone w danym roku obrachunkowym;

(vii) kwoty odpraw przyznanych w danym roku obrachunkowym, z podziałem na kwoty wypłacone z góry i wypłaty odroczone, liczbę beneficjentów tych płatności oraz wysokość najwyższej płatności z tego tytułu przyznanej na rzecz jednej osoby;

▼M8

i) liczba osób, które otrzymały wynagrodzenie w wysokości co najmniej 1 mln EUR w danym roku obrachunkowym: dla osób, które otrzymały wynagrodzenia w przedziale między 1 mln EUR a 5 mln EUR – w podziale na przedziały wynagrodzeń o wielkości 500 000 EUR, a dla osób, które otrzymały wynagrodzenia w kwocie co najmniej 5 mln EUR – w podziale na przedziały wynagrodzeń o wielkości 1 mln EUR;

j) na żądanie odnośnego państwa członkowskiego lub właściwego organu – łączne wynagrodzenie dla każdego członka organu zarządzającego lub kadry kierowniczej wyższego szczebla;

k) informacje na temat tego, czy instytucja korzysta z odstępstwa określonego w art. 94 ust. 3 dyrektywy 2013/36/UE.

Do celów lit. k) akapitu pierwszego niniejszego ustępu instytucje korzystające z takiego odstępstwa wskazują, czy korzystają z niego w oparciu o przepisy art. 94 ust. 3 lit. a) lub lit. b) dyrektywy 2013/36/UE. Instytucje wskazują również, w odniesieniu do których zasad dotyczących wynagrodzeń stosują odstępstwo lub odstępstwa, oraz podają liczbę członków personelu korzystających z tego odstępstwa lub z tych odstępstw oraz ich łączne wynagrodzenie, z podziałem na wynagrodzenie stałe i zmienne.

2. W odniesieniu do dużych instytucji informacje ilościowe dotyczące wynagrodzenia kolegialnych organów zarządzających instytucji, o których mowa w niniejszym artykule, podaje się również do publicznej wiadomości, z rozróżnieniem na członków wykonawczych i niewykonawczych.

Instytucje stosują się do wymogów określonych w niniejszym artykule w sposób odpowiadający ich wielkości, organizacji wewnętrznej oraz charakterowi, skali i stopniowi złożoności działalności oraz bez uszczerbku dla rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 ([1]).

Artykuł 451

Ujawnianie informacji na temat wskaźnika dźwigni

1. Instytucje podlegające przepisom części siódmej ujawniają następujące informacje na temat swojego wskaźnika dźwigni obliczonego zgodnie z art. 429 oraz na temat zarządzania ryzykiem nadmiernej dźwigni:

a) wskaźnik dźwigni oraz sposób, w jaki instytucje stosują art. 499 ust. 2;

b) strukturę miary ekspozycji całkowitej, o której mowa w art. 429 ust. 4 jak również uzgodnienie miary ekspozycji całkowitej ze stosownymi informacjami ujawnianymi w publikowanych sprawozdaniach finansowych;

c) w stosownych przypadkach, kwotę ekspozycji obliczoną zgodnie z art. 429 ust. 8 i art. 429a ust. 1 oraz skorygowany wskaźnik dźwigni obliczony zgodnie z art. 429a ust. 7;

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

▼M8

d) opis procesów stosowanych w celu zarządzania ryzykiem nadmiernej dźwigni;

e) opis czynników, które miały wpływ na wskaźnik dźwigni w okresie, którego dotyczy ujawniony wskaźnik dźwigni;

▼M17

f) kwotę dodatkowych wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w wyniku procesu przeglądu nadzorczego, o których mowa w art. 104 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2013/36/UE, służących uwzględnieniu ryzyka nadmiernej dźwigni, a także ich strukturę.

▼M8

2. Publiczne kredytowe instytucje wspierające rozwój zdefiniowane w art. 429a ust. 2 ujawniają wskaźnik dźwigni bez zastosowania korekty do miary ekspozycji całkowitej określonej zgodnie z art. 429a ust. 1 lit. d) akapit pierwszy.

3. Oprócz informacji ujawnianych na podstawie ust. 1 lit. a) i b) niniejszego artykułu duże instytucje ujawniają wskaźnik dźwigni oraz podział miary ekspozycji całkowitej, o której mowa w art. 429 ust. 4 na podstawie średnich obliczonych zgodnie z aktem wykonawczym, o którym mowa w art. 430 ust. 7.

Artykuł 451a

Ujawnianie informacji na temat wymogów dotyczących płynności

1. Instytucje podlegające przepisom części szóstej ujawniają informacje na temat swojego wskaźnika pokrycia płynności, wskaźnika stabilnego finansowania netto i zarządzania ryzykiem płynności zgodnie z niniejszym artykułem.

2. Instytucje ujawniają następujące informacje w odniesieniu do ich wskaźnika pokrycia płynności obliczonego zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1:

a) średnią lub średnie, stosownie do przypadku, swoich wskaźników pokrycia płynności na podstawie obserwacji na koniec miesiąca w okresie poprzedzających 12 miesięcy dla każdego kwartału odnośnego okresu, za który informacje podlegają ujawnieniu;

b) średnią lub średnie, stosownie do przypadku, łącznych aktywów płynnych, po zastosowaniu odpowiednich redukcji wartości, uwzględnionych w zabezpieczeniu przed utratą płynności zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, na podstawie obserwacji na koniec miesiąca w okresie poprzedzających 12 miesięcy dla każdego kwartału odnośnego okresu, za który informacje podlegają ujawnieniu, oraz opis struktury tego zabezpieczenia przed utratą płynności;

c) średnie ich wypływy i wpływy płynności oraz wypływy płynności, obliczone zgodnie z aktem delegowanym, o którym mowa w art. 460 ust. 1, na podstawie obserwacji na koniec miesiąca w okresie poprzedzających 12 miesięcy dla każdego kwartału odnośnego okresu, za który informacje podlegają ujawnieniu, oraz opis ich struktury.

▼**M8**

3. Instytucje ujawniają następujące informacje związane z ich wskaźnikiem stabilnego finansowania netto, obliczonym zgodnie z częścią szóstą tytuł IV:

a) wartości liczbowe wskaźnika stabilnego finansowania netto na koniec kwartału, obliczone zgodnie z częścią szóstą tytuł IV rozdział 2, dla każdego kwartału danego okresu, za który informacje podlegają ujawnieniu;

b) zestawienie kwoty dostępnego stabilnego finansowania, obliczonej zgodnie z częścią szóstą tytuł IV rozdział 3;

c) zestawienie kwoty wymaganego stabilnego finansowania, obliczonej zgodnie z częścią szóstą tytuł IV rozdział 4.

4. Instytucje ujawniają informacje na temat uzgodnień, systemów, procesów i strategii wdrożonych w celu identyfikacji i pomiaru ryzyka płynności oraz zarządzania takim ryzykiem i monitorowania go zgodnie z art. 86 dyrektywy 2013/36/UE.

▼**M17**

Artykuł 451b

Ujawnianie informacji na temat ekspozycji na kryptoaktywa i związanych z nimi działań

1. Instytucje ujawniają następujące informacje na temat kryptoaktywów i usług w zakresie kryptoaktywów, a także wszelkich innych działań związanych z kryptoaktywami:

a) kwoty ekspozycji bezpośrednich i pośrednich w związku z kryptoaktywami, w tym składniki długie i krótkie brutto ekspozycji netto;

b) łączną kwotę ekspozycji na ryzyko z tytułu ryzyka operacyjnego;

c) klasyfikację księgową ekspozycji na kryptoaktywa;

d) opis rodzajów działalności związanych z kryptoaktywami oraz ich wpływu na profil ryzyka instytucji;

e) szczegółowy opis ich polityki zarządzania ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji na kryptoaktywa i usług związanych z kryptoaktywami.

Do celów akapitu pierwszego lit. d) niniejszego ustępu instytucje przekazują bardziej szczegółowe informacje na temat istotnych rodzajów działalności, w tym na temat emisji znaczących tokenów powiązanych z aktywami oraz emisji znaczących tokenów będących e-pieniądzem, a także na temat świadczenia usług w zakresie kryptoaktywów na podstawie art. 60 i 61 rozporządzenia (UE) 2023/1114.

▼M17

2. Instytucje nie stosują wyjątku określonego w art. 432 do celów wymogów dotyczących ujawniania informacji ustanowionych w ust. 1 niniejszego artykułu.

▼M8

TYTUŁ III

WYMOGI KWALIFIKUJĄCE DO STOSOWANIA POSZCZEGÓLNYCH INSTRUMENTÓW LUB METOD

Artykuł 452

Ujawnianie informacji na temat stosowania metody IRB w odniesieniu do ryzyka kredytowego

Instytucje obliczające kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według metody IRB w odniesieniu do ryzyka kredytowego ujawniają następujące informacje:

a) zezwolenie właściwego organu na stosowanie tej metody lub zmianę metody już stosowanej;

b) w odniesieniu do każdej kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 147 – wartość procentową całkowitej wartości ekspozycji każdej kategorii ekspozycji, w odniesieniu do której stosuje się metodę standardową określoną w części trzeciej tytuł II rozdział 2 lub metodę IRB określoną w części trzeciej tytuł II rozdział 3, a także część każdej kategorii ekspozycji, którą uwzględniono w planie wdrożenia metody; jeżeli instytucje otrzymały zezwolenie na stosowanie własnych LGD i współczynników konwersji do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, ujawniają oddzielnie wartość procentową całkowitej wartości ekspozycji każdej kategorii ekspozycji objętej tym zezwoleniem;

c) mechanizmy kontroli dla systemów ratingowych na poszczególnych etapach opracowywania modelu, stosowania środków kontrolnych i wprowadzania zmian, obejmujące informacje na temat:

   (i) związku między funkcją zarządzania ryzykiem a funkcją audytu wewnętrznego;

   (ii) przeglądu systemu ratingowego;

   (iii) procedury służącej zapewnieniu niezależności funkcji odpowiedzialnej za dokonywanie przeglądu modeli od funkcji odpowiedzialnych za opracowywanie modeli;

   (iv) procedury służącej zapewnieniu rozliczalności funkcji odpowiedzialnych za opracowywanie modeli i dokonywanie ich przeglądu;

d) rolę funkcji zaangażowanych w opracowywanie i zatwierdzanie modeli ryzyka kredytowego oraz w późniejsze zmiany tych modeli;

e) zakres i główną treść sprawozdań dotyczących modeli ryzyka kredytowego;

f) opis procesu ratingów wewnętrznych według kategorii ekspozycji, łącznie z liczbą kluczowych modeli zastosowanych w odniesieniu do każdego portfela oraz krótkim omówieniem najważniejszych różnic pomiędzy modelami w ramach tego samego portfela, obejmujący:

▼M8

(i) definicje, metody i dane służące do oszacowania i walidacji wartości PD, zawierające informacje na temat sposobu szacowania wartości PD w przypadku portfeli o niskim prawdopodobieństwie niewykonania zobowiązania, a także informacje na temat tego, czy w co najmniej trzech ostatnich okresach zaobserwowano dolne pułapy regulacyjne oraz czynniki sprzyjające różnicom między PD a rzeczywistym współczynnikiem zobowiązania;

(ii) w stosownych przypadkach – definicje, metody i dane służące do oszacowania i walidacji LGD, takie jak metody obliczania LGD w okresie pogorszenia koniunktury, informacje na temat sposobu szacowania LGD w odniesieniu do portfeli o niskim prawdopodobieństwie niewykonania zobowiązania, jak również na temat czasu, jaki upływa między zdarzeniem niewykonania zobowiązania a zamknięciem ekspozycji;

(iii) w stosownych przypadkach – definicje, metody i dane służące do oszacowania i walidacji współczynników konwersji, w tym założenia użyte przy obliczaniu tych zmiennych;

g) stosownie do przypadku – następujące informacje dotyczące każdej kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 147:

(i) ich ekspozycję bilansową brutto;

(ii) wartości ich ekspozycji pozabilansowych przed zastosowaniem odpowiedniego współczynnika konwersji;

(iii) ich ekspozycję po zastosowaniu odpowiedniego współczynnika konwersji i po ograniczeniu ryzyka kredytowego;

(iv) wszelkie modele, parametry lub dane wejściowe, które są istotne do zrozumienia ważenia ryzyka, oraz wynikłe z tego kwoty ekspozycji na ryzyko ujawnione w odniesieniu do wystarczającej liczby klas jakości dłużników (w tym dłużników, którzy nie wykonali zobowiązania) w celu umożliwienia znaczącego zróżnicowania ryzyka kredytowego;

(v) oddzielnie dla tych kategorii ekspozycji, w odniesieniu do których instytucje otrzymały zezwolenie na stosowanie własnych LGD i współczynników konwersji do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, oraz dla ekspozycji, w odniesieniu do których instytucje nie stosują takich oszacowań – wartości, o których mowa w ppkt (i)–(iv), objętych tym zezwoleniem;

h) dokonane przez instytucje oszacowania wartości PD w zestawieniu z rzeczywistym współczynnikiem niewykonania zobowiązania dla każdej kategorii ekspozycji w dłuższym okresie, wraz z odrębnymi informacjami dotyczącymi zakresu wartości PD, ekwiwalentu ratingu zewnętrznego, średniej ważonej i średniej arytmetycznej wartości PD, liczby dłużników na koniec poprzedniego roku i roku, którego dotyczy przegląd, liczby dłużników, którzy nie wykonują zobowiązań, w tym nowych dłużników, którzy nie wykonują zobowiązań, oraz średniego rocznego historycznego współczynnika niewykonania zobowiązań.

Do celów lit. b) niniejszego artykułu instytucje stosują wartość ekspozycji określoną w art. 166.

▼M8

Artykuł 453

Ujawnianie informacji na temat stosowania technik ograniczania ryzyka kredytowego

Instytucje stosujące techniki ograniczania ryzyka kredytowego ujawniają następujące informacje:

a) najważniejsze cechy polityk i procesów dotyczących kompensowania pozycji bilansowych i pozabilansowych oraz wskazanie zakresu, w jakim instytucje stosują kompensowanie pozycji bilansowych;

b) najważniejsze cechy polityk i procesów służących oszacowaniu uznanych zabezpieczeń i zarządzaniu nimi;

c) opis głównych rodzajów zabezpieczeń przyjętych przez daną instytucję w celu ograniczania ryzyka kredytowego;

d) w odniesieniu do gwarancji i kredytowych instrumentów pochodnych używanych jako ochrona kredytowa – główne rodzaje gwarantów i kontrahentów kredytowych instrumentów pochodnych oraz ich wiarygodność kredytową, wykorzystywanych do celów obniżenia wymogów kapitałowych, z wyłączeniem tych wykorzystywanych jako część programów sekurytyzacji syntetycznej;

e) informacje na temat koncentracji ryzyka rynkowego lub kredytowego w ramach podjętych działań w zakresie ograniczania ryzyka kredytowego;

f) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według metody standardowej lub metody IRB – całkowitą wartość ekspozycji nieobjętą żadną uznaną ochroną kredytową oraz całkowitą wartość ekspozycji objętą uznaną ochroną kredytową, po zastosowaniu korekt z tytułu zmienności; informacje określone w niniejszej literze ujawnia się oddzielnie dla kredytów i dłużnych papierów wartościowych, wraz z podziałem na ekspozycje, których dotyczy niewykonanie zobowiązania;

g) odnośny współczynnik konwersji i ograniczenie ryzyka kredytowego powiązane z daną ekspozycją oraz przypadki stosowania technik ograniczania ryzyka kredytowego z efektem substytucyjnym i bez tego efektu;

h) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według metody standardowej – wartość ekspozycji bilansowych i pozabilansowych według kategorii ekspozycji przed zastosowaniem współczynników konwersji i ewentualnego powiązanego ograniczania ryzyka kredytowego oraz po ich zastosowaniu;

i) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według metody standardowej – kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem oraz stosunek tej kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem do wartości ekspozycji po zastosowaniu odnośnego współczynnika konwersji i ograniczenia ryzyka kredytowego powiązanego z daną ekspozycją; informacje określone w niniejszej literze ujawnia się oddzielnie dla każdej kategorii ekspozycji;

▼M8

j) w przypadku instytucji obliczających kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem według metody IRB – kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem przed uznaniem wpływu kredytowych instrumentów pochodnych na ograniczenie ryzyka kredytowego oraz po uznaniu tego wpływu; jeżeli instytucje otrzymały zezwolenie na stosowanie własnych LGD i współczynników konwersji do obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, ujawniają informacje określone w niniejszej literze oddzielnie dla kategorii ekspozycji objętych tym zezwoleniem.

Artykuł 454

Ujawnianie informacji na temat stosowania metod zaawansowanego pomiaru w odniesieniu do ryzyka operacyjnego

Instytucje, które do obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego stosują metody zaawansowanego pomiaru określone w art. 321–324, ujawniają opis zastosowanych przez siebie ubezpieczeń i innych mechanizmów transferu ryzyka w celu ograniczenia tego ryzyka.

▼M17

Artykuł 455

Stosowanie wewnętrznych modeli pomiaru ryzyka rynkowego

1. Instytucja stosująca modele wewnętrzne, o których mowa w art. 325az, do obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego ujawnia następujące informacje:

a) wskazanie, w jakich celach podejmuje działalność handlową, oraz procesy stosowane do identyfikowania, pomiaru, monitorowania i kontrolowania ryzyka rynkowego;

b) zasady, o których mowa w art. 104 ust. 1, dotyczące określania, które pozycje należy uwzględnić w portfelu handlowym;

c) ogólny opis struktury jednostek odpowiadających za handel objętych modelami wewnętrznymi, w tym w przypadku każdej jednostki ogólny opis strategii biznesowej jednostki, dozwolonych w niej instrumentów oraz głównych rodzajów ryzyka związanych z tą jednostką;

d) przegląd pozycji portfela handlowego nieobjętych modelami wewnętrznymi, w tym ogólny opis struktury jednostki oraz rodzajów instrumentów wchodzących w skład jednostek lub kategorii jednostek zgodnie z art. 104b;

e) strukturę i organizację funkcji zarządzania ryzykiem rynkowym oraz procesu zarządzania tym ryzykiem;

f) zakres, główne cechy i wybór kluczowych elementów modelowania w poszczególnych modelach wewnętrznych, które wykorzystuje się do obliczania wartości ekspozycji na ryzyko, w odniesieniu do głównych modeli stosowanych na zasadzie skonsolidowanej i opis tego, w jakim zakresie wspomniane modele wewnętrzne odzwierciedlają modele stosowane na zasadzie skonsolidowanej, w tym w stosownych przypadkach, ogólny opis następujących elementów:

▼M17

(i) metody modelowania stosowanej do obliczania oczekiwanych braków, o których mowa w art. 325ba ust. 1 lit. a), w tym częstotliwości aktualizacji danych;

(ii) metody stosowanej do obliczania miary ryzyka scenariusza warunków skrajnych, o której mowa w art. 325ba ust. 1 lit. b), innej niż specyfikacje przewidziane w art. 325bk ust. 3;

(iii) metody modelowania stosowanej do obliczania narzutu kapitałowego z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania, o którym mowa w art. 325ba ust. 2, w tym częstotliwości aktualizacji danych;

2. W stosownych przypadkach instytucje ujawniają na zasadzie zagregowanej w odniesieniu do wszystkich jednostek odpowiadających za handel objętych modelami wewnętrznymi, o których mowa w art. 325az, następujące elementy:

a) najnowszą wartość, jak również najwyższą, najniższą i średnią wartość dla poprzednich 60 dni roboczych:

(i) miary swobodnych oczekiwanych braków, o której mowa w art. 325bb ust. 1;

(ii) miary swobodnych oczekiwanych braków, o której mowa w art. 325bb ust. 1, dla każdej regulacyjnej szerokiej kategorii czynnika ryzyka;

b) najnowszą wartość, jak również średnią wartość dla poprzednich 60 dni roboczych:

(i) miary ryzyka oczekiwanych braków, o której mowa w art. 325bb ust. 1;

(ii) miary ryzyka scenariusza warunków skrajnych, o której mowa w art. 325ba ust. 1 lit. b);

(iii) wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka niewykonania zobowiązania, o którym mowa w art. 325ba ust. 2;

(iv) sumy wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 325ba ust. 3, w tym wszystkich elementów wzoru i mającego zastosowanie mnożnika;

c) liczbę przekroczeń stwierdzonych w wyniku weryfikacji historycznej w okresie ostatnich 250 dni roboczych w oparciu o 99. percentyl, o której mowa w art. 325bf ust. 6.

3. Instytucje ujawniają na zasadzie zagregowanej w odniesieniu do wszystkich jednostek odpowiadających za handel informacje na temat wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, które byłyby obliczone zgodnie z częścią trzecią tytuł IV rozdział 1a, gdyby instytucje nie uzyskały zezwolenia na stosowanie własnych modeli wewnętrznych w odniesieniu do tych jednostek odpowiadających za handel.

▼B

CZĘŚĆ DZIEWIĄTA

AKTY DELEGOWANE I WYKONAWCZE

Artykuł 456

Akty delegowane

1. Komisja posiada uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 462 w odniesieniu do następujących kwestii:

a) wyjaśnienia definicji zawartych w art. 4, 5, 142, 153, 192, 242, 272, 300, 381 i 411 w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszego rozporządzenia;

b) wyjaśnienia definicji zawartych w art. 4, 5, 142, 153, 192, 242, 272, 300, 381 i 411 w celu uwzględnienia – w ramach stosowania niniejszego rozporządzenia – zmian na rynkach finansowych;

c) zmiany wykazu kategorii ekspozycji zawartego w art. 112 i 147 w celu uwzględnienia zmian na rynkach finansowych;

▼M17

d) kwoty określonej w art. 123 ust. 1 lit. b), art. 147 ust. 5 lit. a), art. 153 ust. 4 i art. 162 ust. 4 w celu uwzględnienia skutków inflacji;

▼B

e) wykazu i klasyfikacji pozycji pozabilansowych w załącznikach I i II, w celu uwzględnienia zmian na rynkach finansowych;

▼M9

_____

▼B

h) zmiany wymogów w zakresie funduszy własnych, zgodnie z art. 301-311 niniejszego rozporządzenia i z art. 50a–50d rozporządzenia (UE) 648/2012 w celu uwzględnienia zmian lub modyfikacji w międzynarodowych standardach w odniesieniu do ekspozycji wobec kontrahenta centralnego;

i) wyjaśnienia warunków, o których mowa w wyłączeniach przewidzianych w art. 400;

j) wprowadzania zmian do miary kapitału i miary całkowitej ekspozycji składających się na wskaźnik dźwigni, o którym mowa w art. 429 ust. 2, w celu zlikwidowania wszelkich niedociągnięć wykrytych na podstawie sprawozdań, o których mowa w art. 430 ust. 1, przed wymaganą datą publikacji wskaźnika dźwigni przez instytucje, jak określono w art. 451 ust. 1 lit. a);

▼M8

k) zmian wymogów dotyczących ujawniania informacji określonych w części ósmej tytuły II i III w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji lub zmian standardów międzynarodowych dotyczących ujawniania informacji.

▼B

2. EUNB monitoruje wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka korekty wyceny kredytowej i do dnia 1 stycznia 2015 r. przedstawi Komisji stosowne sprawozdanie. W szczególności w sprawozdaniu znajdzie się ocena:

a) ujęcia ryzyka związanego z CVA jako jednostkowego narzutu kapitałowego w zestawieniu z zintegrowanym składnikiem ram ryzyka rynkowego

b) zakresu narzutu kapitałowego z tytułu ryzyka związanego z CVA, łącznie ze zwolnieniem określonym w art. 482;

c) uznanych zabezpieczeń;

d) obliczania wymogów kapitałowych dla ryzyka związanego z CVA.

Na podstawie tego sprawozdania i w przypadku gdy zawarte w nim ustalenia będą uzasadniać podjęcie takich działań, Komisja będzie także miała uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 462 w celu zmiany art. 381, art. 382 ust. 1-3, oraz art. 383–386 dotyczących tych kwestii.

Artykuł 457

Dostosowania techniczne i korekty

Komisja posiada uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 462 w celu dokonania dostosowania technicznego i korekt elementów innych niż istotne następujących przepisów, aby uwzględnić zmiany w zakresie nowych produktów finansowych lub działalności finansowej, w celu uwzględnieniu dostosowań do zmian w innych aktach ustawodawczych Unii dotyczących usług finansowych i rachunkowości dokonanych po przyjęciu niniejszego rozporządzenia, w tym standardów rachunkowości opartych na rozporządzeniu (WE) nr 1606/2002:

a) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego określonych w art. 111–134 i w art. 143–191;

b) skutków ograniczenia ryzyka kredytowego zgodnie z art. 193–241;

▼M5

c) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu sekurytyzacji określonych w art. 242–270a;

▼B

d) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta określonych w art. 272–311;

▼B

e) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego określonych w art. 315–324;

f) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego określonych w art. 325–377;

g) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rozliczenia określonych w art. 378 i 379;

h) wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej określonych w art. 383, 384 i 386;

▼M8

i) części drugiej i art. 430 wyłącznie w wyniku zmian w standardach lub wymogach rachunkowości uwzględniających prawo unijne.

▼B

Artykuł 458

Ryzyko makroostrożnościowe lub systemowe stwierdzone na szczeblu państwa członkowskiego

1. Państwa członkowskie wyznaczają organ odpowiedzialny za stosowanie niniejszego artykułu. Organem tym jest organ właściwy lub wyznaczony organ.

▼M8

2. Jeżeli organ wyznaczony zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu stwierdzi zmiany w natężeniu ryzyka makroostrożnościowego lub systemowego w systemie finansowym, które może mieć poważne negatywne skutki dla systemu finansowego i gospodarki realnej w danym państwie członkowskim i któremu to ryzyku zdaniem tego organu nie można zaradzić przy pomocy innych makroostrożnościowych narzędzi określonych w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE równie skutecznie jak poprzez wprowadzenie bardziej rygorystycznych środków krajowych, organ ten powiadamia o tym fakcie Komisję i ERRS. ERRS niezwłocznie przekazuje takie powiadomienie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i EUNB.

Powiadomieniu towarzyszą następujące dokumenty i zawiera ono, w szczególności, odpowiednie dowody ilościowe i jakościowe dotyczące:

a) zmian w natężeniu ryzyka makroostrożnościowego lub systemowego;

b) powodów, dla których zmiany takie mogłyby stwarzać zagrożenie dla stabilności finansowej na szczeblu krajowym lub dla gospodarki realnej;

c) wyjaśnienia, dlaczego dany organ jest zdania, że narzędzia makroostrożnościowe określone w art. 124 i 164 niniejszego rozporządzenia oraz art. 133 i 136 dyrektywy 2013/36/UE byłyby mniej odpowiednie i mniej skuteczne dla zaradzenia tym ryzykom niż projekt środków krajowych, o których mowa w lit. d) niniejszego ustępu;

▼M8

d) projektu środków krajowych – w odniesieniu do instytucji działających na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie lub podgrupy takich instytucji – służących złagodzeniu zmian w natężeniu ryzyka i dotyczących:

(i) poziomu funduszy własnych określonego w art. 92;

(ii) wymogów w zakresie dużych ekspozycji określonych w art. 392 oraz w art. 395–403;

(iii) wymogów dotyczących płynności określonych w części szóstej;

(iv) wag ryzyka mających na celu przeciwdziałanie bańkom spekulacyjnym w sektorze nieruchomości mieszkalnych i komercyjnych;

(v) wymogów dotyczących podawania informacji do wiadomości publicznej określonych w części ósmej;

(vi) poziomu bufora zabezpieczającego przewidzianego w art. 129 dyrektywy 2013/36/UE; lub

(vii) ekspozycji wewnątrz sektora finansowego;

e) wyjaśnienia, dlaczego organ wyznaczony zgodnie z ust. 1 uważa projekty środków za właściwe, skuteczne i proporcjonalne na potrzeby zaradzenia danej sytuacji; oraz

f) ocenę prawdopodobnego pozytywnego lub negatywnego wpływu przedmiotowych projektów środków na rynek wewnętrzny w oparciu o informacje, które są dostępne danemu państwu członkowskiemu.

▼B

3. Kiedy organy wyznaczone zgodnie z ust. 1 zostają upoważnione do stosowania środków krajowych zgodnie z niniejszym artykułem, przekazują odpowiednim właściwym organom lub wyznaczonym organom w innych państwach członkowskich wszystkie stosowne informacje.

▼M8

4. Uprawnienia do przyjęcia aktu wykonawczego w celu odrzucenia projektu środków krajowych, o których mowa w ust. 2 lit. d), przyznaje się Radzie, stanowiącej większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

W ciągu jednego miesiąca od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 2, ERRS i EUNB przedstawią Radzie, Komisji i zainteresowanemu państwu członkowskiemu opinie na temat spraw, o których mowa w lit. a)–f) tego ustępu.

Uwzględniając w najwyższym stopniu opinie, o których mowa w akapicie drugim, oraz jeżeli istnieją solidne, mocne i szczegółowe dowody na to, że dany środek będzie mieć negatywny wpływ na rynek wewnętrzny, a wpływ ten przeważy nad korzyściami w zakresie stabilności finansowej płynącymi ze zmniejszenia stwierdzonego ryzyka makroostrożnościowego lub systemowego, Komisja może, w terminie jednego miesiąca, przedłożyć Radzie wniosek dotyczący aktu wykonawczego w celu odrzucenia projektu środków krajowych.

▼M8

Jeżeli Komisja nie przedłoży wniosku we wspomnianym terminie jednego miesiąca, dane państwo członkowskie może natychmiast przyjąć projekt środków krajowych na okres nieprzekraczający dwóch lat lub do czasu, gdy dane ryzyko makroostrożnościowe lub systemowe przestanie występować, jeżeli stanie się to wcześniej.

Rada podejmuje decyzję w sprawie wniosku Komisji w terminie jednego miesiąca od otrzymania wniosku i podaje powody odrzucenia, bądź nie, projektu środków krajowych.

Rada odrzuca projekt środków krajowych wyłącznie w przypadku, gdy stwierdzi, że nie został spełniony co najmniej jeden z następujących warunków:

a) zmiany w natężeniu ryzyka makroostrożnościowego lub systemowego mają taki charakter, że mogłyby stanowić ryzyko dla stabilności finansowej na szczeblu krajowym;

b) narzędzia makroostrożnościowe określone w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE są mniej właściwe lub mniej skuteczne niż projekt środków krajowych na potrzeby zaradzenia stwierdzonemu ryzyku makroostrożnościowemu lub systemowemu;

c) projekt środków krajowych nie pociąga za sobą nieproporcjonalnych niekorzystnych skutków dla całości lub części systemu finansowego innych państw członkowskich lub Unii jako całości, tym samym stanowiąc lub stwarzając przeszkodę dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego; oraz

d) problem ten dotyczy tylko jednego państwa członkowskiego.

Ocena Rady uwzględnia opinie ERRS i EUNB oraz opiera się na dowodach przedstawionych zgodnie z ust. 2 przez organ wyznaczony zgodnie z ust. 1.

Jeżeli Rada nie przyjmie aktu wykonawczego dotyczącego odrzucenia projektu środków krajowych w terminie jednego miesiąca od otrzymania wniosku Komisji, dane państwo członkowskie może przyjąć środki i stosować je przez okres nieprzekraczający dwóch lat lub do czasu, gdy ryzyko makroostrożnościowe lub systemowe przestanie występować, jeżeli stanie się to wcześniej.

5. Inne państwa członkowskie mogą uznać środki przyjęte zgodnie z niniejszym artykułem i stosować je względem działających na podstawie zezwolenia udzielonego w danym państwie instytucji, które posiadają oddziały lub ekspozycje zlokalizowane w państwie członkowskim upoważnionym do stosowania danego środka.

▼M17

6. Jeżeli państwa członkowskie uznają środki określone zgodnie z niniejszym artykułem, powiadamiają o tym ERRS. ERRS niezwłocznie przekazuje takie powiadomienia Radzie, Komisji, EUNB i państwu członkowskiemu upoważnionemu do stosowania tych środków.

▼B

7. Przy podejmowaniu decyzji o uznaniu środków określonych zgodnie z niniejszym artykułem państwa członkowskie uwzględniają kryteria przedstawione w ust. 2.

8. Państwo członkowskie upoważnione do stosowania środków może zwrócić się do ERRS o wydanie zalecenia określonego w art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010 i skierowanego do jednego lub więcej państw członkowskich, które nie uznają przedmiotowych środków.

▼M17

9. Przed wygaśnięciem upoważnienia wydanego zgodnie z ust. 2 i 4 dane państwo członkowskie – w porozumieniu z ERRS, EUNB i Komisją – dokonuje przeglądu sytuacji i może przyjąć, zgodnie z procedurą, o której mowa w ust. 2 i 4, nową decyzję w sprawie przedłużenia okresu stosowania środków krajowych każdorazowo o maksymalnie kolejne dwa lata.

▼M8

10. Niezależnie od procedury określonej w ust. 3-9 niniejszego artykułu, państwom członkowskim zezwala się na zwiększenie wag ryzyka powyżej poziomów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu o maksymalnie 25 %, w odniesieniu do ekspozycji określonych w ust. 2 lit. d) ppkt (vi) i (vii) niniejszego artykułu, i zmniejszenie limitu dużych ekspozycji przewidzianego w art. 395 maksymalnie do 15 % na okres nieprzekraczający dwóch lat lub do czasu, gdy ryzyko makroostrożnościowe lub ryzyko systemowe przestaną występować, jeśli stanie się to wcześniej, pod warunkiem że zostaną spełnione warunki i wymogi dotyczące powiadamiania określone w ust. 2 niniejszego artykułu.

▼B

Artykuł 459

Wymogi ostrożnościowe

Komisja ma uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych – w szczególności na podstawie zalecenia lub opinii ERRS lub EUNB – zgodnie z art. 462 w celu nakładania na okres jednego roku surowszych wymogów ostrożnościowych w odniesieniu do ekspozycji, jeżeli jest to konieczne, aby zareagować na zmiany w natężeniu ryzyka mikroostrożnościowego i makroostrożnościowego wynikającego ze zmiany sytuacji na rynku na terytorium Unii lub poza nim, gdy zmiana ta ma wpływ na wszystkie państwa członkowskie, oraz jeżeli instrumenty przewidziane w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE nie są wystarczające do wyeliminowania tych zagrożeń, dotyczących:

a) poziomu funduszy własnych określonego w art. 87;

b) wymogów w zakresie dużych ekspozycji określonych w art. 392 oraz w art. 395–403;

c) wymogów dotyczących ujawniania informacji określonych w art. 431–455.

Komisja wspomagana przez ERRS przynajmniej raz w roku przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące zmian sytuacji na rynku, które mogą wymagać zastosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 460

Płynność

▼M8

1. Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 462 w celu szczegółowego określenia ogólnego wymogu ustanowionego w art. 412 ust. 1. Akty delegowane przyjmowane zgodnie z niniejszym ustępem opiera się na pozycjach podlegających zgłoszeniu zgodnie z częścią szóstą tytuł II i z załącznikiem III, oraz określa się w nich okoliczności, w jakich właściwe organy muszą nałożyć na instytucje szczególne poziomy przypływów i odpływów w celu uwzględnienia szczególnych ryzyk, na które są one narażone; w aktach tych przestrzega się także progów określonych w ust. 2 niniejszego artykułu.

▼M8

W szczególności Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania aktów delegowanych określających szczegółowe wymogi dotyczące płynności do celów stosowania art. 8 ust. 3, art. 411-416, 419, 422, 425, 428a, 428f, 428g, 428j–428n, 428p, 428r, 428s, 428w, 428ae, 428ag, 428ah, 428ak oraz 451a.

▼C2

2. Wymóg pokrycia wypływów netto, o którym mowa w art. 412, wprowadza się zgodnie z następującymi etapami:

a) 60 % wymogu pokrycia wypływów netto w 2015 r.;

▼B

b) 70 % – od dnia 1 stycznia 2016 r.;

c) 80 % – od dnia 1 stycznia 2017 r.;

d) 100 % – od dnia 1 stycznia 2018 r.

W tym celu Komisja uwzględnia sprawozdania, o których mowa w art. 509 ust. 1, 2 i 3, oraz międzynarodowe standardy opracowane przez międzynarodowe fora, a także specyfikę unijną.

Komisja przyjmie akt delegowany, o którym mowa w ust. 1, do dnia 30 czerwca 2014 r. Wejdzie on w życie do dnia 31 grudnia 2014 r., lecz nie będzie mieć zastosowania przed dniem 1 stycznia 2015 r.

▼M8

3. Komisja jest uprawniona do zmiany niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie aktu delegowanego zgodnie z art. 462 w celu zmiany wykazu produktów lub usług określonego w art. 428f ust. 2, jeżeli stwierdzi, że aktywa i zobowiązania mające bezpośredni związek z innymi produktami lub usługami spełniają warunki określone w art. 428f ust. 1.

Komisja przyjmuje akt delegowany, o którym mowa w akapicie pierwszym, najpóźniej do dnia 28 czerwca 2024 r.

▼B

Artykuł 461

►C2 Przegląd stopniowego wprowadzania wymogu pokrycia wypływów netto

1. Po przeprowadzeniu konsultacji z ERRS EUNB poinformuje Komisję — do dnia 30 czerwca 2016 r. — o tym, czy w stopniowym wprowadzaniu wymogu pokrycia wypływów netto, określonym w art. 460 ust. 2 ◄, należy wprowadzić zmiany. W takiej analizie odpowiednio uwzględnia się rozwój sytuacji na rynkach i sytuacji regulacyjnej, jak również specyfikę unijną.

W swoim sprawozdaniu ENUB oceni w szczególności odroczone, do dnia 1 stycznia 2019 r., wprowadzenie minimalnego wiążącego standardu wynoszącego 100 %. W sprawozdaniu tym uwzględnione zostaną sprawozdania roczne, o których mowa w art. 509 ust. 1, stosowne dane rynkowe i zalecenia wszystkich właściwych organów.

▼C2

2. W razie konieczności podjęcia działań w odpowiedzi na zmiany na rynku i innego typu zmiany Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego zgodnie z art. 462 w celu zmiany określonego w art. 460 etapowego wprowadzenia odnośnego wymogu i w celu odroczenia do 2019 r. wprowadzenia minimalnego wiążącego standardu wynoszącego 100 % w odniesieniu do wymogu pokrycia wypływów netto ustalonego w art. 412 ust. 1, a także w celu zastosowania w 2018 r. minimalnego wiążącego standardu dla wymogu pokrycia wypływów netto w wysokości 90 %.

▼B

Do celów oceny konieczności odroczenia Komisja uwzględnia sprawozdanie i ocenę, o których mowa w ust. 1.

Akt delegowany przyjmowany zgodnie z niniejszym artykułem nie ma zastosowania przed dniem 1 stycznia 2018 r. i wejdzie w życie do dnia 30 czerwca 2017 r.

▼M17

Artykuł 461a

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego

1. Komisja monitoruje różnice między wdrożeniem międzynarodowych standardów dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego w Unii a wdrożeniem ich w państwach trzecich, w tym w odniesieniu do wpływu przepisów na wymogi w zakresie funduszy własnych oraz w odniesieniu do daty rozpoczęcia ich stosowania.

2. W przypadku stwierdzenia istotnych różnic we wdrożeniu takich standardów Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego zgodnie z art. 462 w celu zmiany niniejszego rozporządzenia w drodze:

a) zastosowania – do daty rozpoczęcia stosowania aktu ustawodawczego, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, lub, w przypadku braku takiego aktu, przez maksymalnie trzy lata – oraz, w razie potrzeby w celu utrzymania równych warunków działania i zneutralizowania tych stwierdzonych różnic – ukierunkowanych środków dotyczących ulg operacyjnych lub ukierunkowanych mnożników równych lub większych od 0 i mniejszych od 1 przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych instytucji z tytułu ryzyka rynkowego, w odniesieniu do klas ryzyka szczególnego i czynników ryzyka szczególnego, za pomocą jednej z metod, o których mowa w art. 325 ust. 1, i określonych w:

   (i) art. 325c–325ay określających alternatywną metodę standardową;

   (ii) art. 325az–325bp określających alternatywną metodę modeli wewnętrznych;

   (iii) art. 326–361 określających uproszczoną metodę standardową;

b) przesunięcia o maksymalnie dwa lata terminu, od którego instytucje stosują wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego określone w części trzeciej tytuł IV lub którąkolwiek z metod obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, o których mowa w art. 325 ust. 1.

▼M17

W przypadku gdy Komisja przyjmuje akt delegowany, o którym mowa w akapicie pierwszym, w stosownych przypadkach przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w celu dostosowania wdrażania w Unii międzynarodowych standardów dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego, aby utrzymać w trwalszy sposób równe warunki działania wobec państw trzecich pod względem wymogów w zakresie funduszy własnych i wpływu tych wymogów.

3. Do dnia 10 lipca 2026 r. EUNB przedłoży Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji sprawozdanie na temat wdrożenia w państwach trzecich międzynarodowych standardów dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego.

Na podstawie tego sprawozdania Komisja w stosownym przypadku przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w celu zapewnienia równych warunków działania w skali światowej.

▼M8

Artykuł 462

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych powierza się Komisji, z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszym artykule.

▼C8

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 244 ust. 6 i art. 245 ust. 6, w art. 456, 457, 459, 460 i 461a, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 28 czerwca 2013 r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 244 ust. 6 i art. 245 ust. 6, w art. 456, 457, 459, 460 i 461a, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 244 ust. 6 i art. 245 ust. 6, art. 456, 457, 459, 460 i 461a wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Okres ten jest przedłużany o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

▼B

Artykuł 463

Sprzeciw wobec regulacyjnych standardów technicznych

W przypadku gdy Komisja przyjmuje regulacyjny standard techniczny na mocy niniejszego rozporządzenia, który jest taki sam jak projekt regulacyjnego standardu technicznego przedłożony przez EUNB, okres, w którym Parlament Europejski i Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec takiego regulacyjnego standardu technicznego, wynosi miesiąc od daty powiadomienia. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady okres ten jest przedłużany o miesiąc. W drodze odstępstwa od art. 13 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 okres, w którym Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec regulacyjnego standardu technicznego, można w stosownych przypadkach wydłużyć o kolejny miesiąc.

Artykuł 464

Europejski Komitet Bankowy

1. Komisję wspomaga Europejski Komitet Bankowy ustanowiony na mocy decyzji Komisji 2004/10/WE ([1]). Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłań do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

CZĘŚĆ DZIESIĄTA

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE, SPRAWOZDANIA, PRZEGLĄDY I ZMIANY

TYTUŁ I

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE

ROZDZIAŁ 1

Wymogi w zakresie funduszy własnych, niezrealizowane zyski i straty wyceniane według wartości godziwej oraz odliczenia

Sekcja 1

Wymogi w zakresie funduszy własnych

▼M17

Artykuł 465

Rozwiązania przejściowe dotyczące minimalnego progu kapitałowego

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 3 akapit pierwszy i bez uszczerbku dla odstępstwa określonego w art. 92 ust. 3 akapit drugi, przy obliczaniu łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko instytucje mogą stosować następujący współczynnik x:

a) 50 % w okresie od dnia 1 stycznia 2025 r. do dnia 31 grudnia 2025 r.;

([1]) Dz.U. L 3 z 7.1.2004, s. 36.

▼**M17**

b) 55 % w okresie od dnia 1 stycznia 2026 r. do dnia 31 grudnia 2026 r.;

c) 60 % w okresie od dnia 1 stycznia 2027 r. do dnia 31 grudnia 2027 r.;

d) 65 % w okresie od dnia 1 stycznia 2028 r. do dnia 31 grudnia 2028 r.;

e) 70 % w okresie od dnia 1 stycznia 2029 r. do dnia 31 grudnia 2029 r.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 3 akapit pierwszy i bez uszczerbku dla odstępstwa określonego w art. 92 ust. 3 akapit drugi, przy obliczaniu łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko instytucje mogą do dnia 31 grudnia 2029 r. stosować następujący wzór:

$$TREA = min\{max\ \{U\text{-}TREA; x \cdot S\text{-}TREA\}; 125\ \% \cdot U\text{-}TREA\}$$

Do celów tego obliczenia instytucje uwzględniają mający zastosowanie współczynnik x, o którym mowa w ust. 1.

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 5 lit. a) ppkt (ii) i bez uszczerbku dla odstępstwa określonego w art. 92 ust. 3 akapit drugi, instytucje mogą do dnia 31 grudnia 2032 r. przypisywać wagę ryzyka równą 65 % ekspozycjom wobec przedsiębiorstw, które nie mają oceny kredytowej sporządzonej przez wyznaczoną ECAI, oraz pod warunkiem że według szacunków tych instytucji PD tych dłużników, obliczone zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 3, nie jest wyższe niż 0,5 %.

EUNB i EUNGiPW, we współpracy z EUNUiPPE, monitorują stosowanie przejściowego sposobu ujmowania określonego w akapicie pierwszym i oceniają w szczególności:

a) dostępność ocen kredytowych sporządzanych przez wyznaczone ECAI dla przedsiębiorstw oraz stopień, w jakim wpływa to na udzielanie przez instytucje kredytów przedsiębiorstwom;

b) rozwój agencji ratingowych, bariery wejścia na rynek dla nowych agencji ratingowych, odsetek przedsiębiorstw decydujących się na poddanie się ocenie przez co najmniej jedną z tych agencji oraz utrudnienia w dostępności ocen kredytowych sporządzanych przez ECAI dla przedsiębiorstw;

c) możliwe środki służące wyeliminowaniu utrudnień, z uwzględnieniem różnic między sektorami gospodarki i obszarami geograficznymi oraz opracowania rozwiązań opartych na inicjatywie prywatnej lub publicznej, takich jak punktowa ocena kredytowa, prywatne ratingi zlecane przez instytucje, a także ratingi banków centralnych;

d) adekwatność kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji wobec przedsiębiorstw bez ratingu oraz ich wpływ na stabilność finansową;

e) metody przyjęte w państwach trzecich wobec stosowania minimalnego progu kapitałowego do ekspozycji wobec przedsiębiorstw oraz potencjalne długoterminowe skutki tych podejść dla równych warunków działania;

▼M17

f) przestrzeganie odnośnych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego.

EUNB i EUNGiPW, we współpracy z EUNUiPPE, przedstawią Komisji sprawozdanie ze swoich ustaleń do dnia 10 lipca 2029 r.

Na podstawie tego sprawozdania i z należytym uwzględnieniem odnośnych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego Komisja w stosownych przypadkach przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy do dnia 31 grudnia 2031 r.

4. Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 5 lit. a) ppkt (iv) i bez uszczerbku dla odstępstwa określonego w art. 92 ust. 3 akapit drugi, do dnia 31 grudnia 2029 r. instytucje zastępują wartość alfa wartością 1 przy obliczaniu wartości ekspozycji dla kontraktów wymienionych w załączniku II zgodnie z metodami określonymi w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcja 3, jeżeli te same wartości ekspozycji obliczane są zgodnie z metodą określoną w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcja 6 do celów obliczenia łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko bez zastosowania minimalnego progu kapitałowego.

5. Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 5 lit. a) ppkt (ii) i bez uszczerbku dla odstępstwa określonego w art. 92 ust. 3 akapit drugi, oraz o ile spełnione są wszystkie warunki określone w ust. 8 niniejszego artykułu, państwa członkowskie mogą zezwolić instytucjom na przypisywanie:

a) do dnia 31 grudnia 2032 r. – wagi ryzyka równej 10 % do części ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych do 55 % wartości nieruchomości określonej zgodnie z art. 125 ust. 1 akapit pierwszy; oraz

b) do dnia 31 grudnia 2029 r. – wagi ryzyka równej 45 % do wszelkiej pozostałej części ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych do 80 % wartości nieruchomości określonej zgodnie z art. 125 ust. 1 akapit pierwszy, pod warunkiem że nie stosuje się korekty wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego, o której mowa w art. 501.

6. Do celów ust. 6 lit. a) w przypadku, gdy instytucja posiada zastaw podporządkowany, a istnieją bardziej uprzywilejowane zastawy, które nie są w posiadaniu tej instytucji, aby określić część ekspozycji tej instytucji, której należy przypisać wagę ryzyka równą 10 %, kwotę 55 % wartości nieruchomości pomniejsza się o kwotę bardziej uprzywilejowanych zastawów, które nie są w posiadaniu instytucji.

Jeżeli zastawy, które nie są w posiadaniu instytucji, są zastawami o takim samym stopniu uprzywilejowania co zastaw posiadany przez instytucję, aby określić część ekspozycji tej instytucji, której należy przypisać wagę ryzyka równą 10 %, kwotę 55 % wartości nieruchomości pomniejszoną o kwotę wszelkich bardziej uprzywilejowanych zastawów niebędących w posiadaniu instytucji, zmniejsza się o iloczyn:

a) 55 % wartości nieruchomości pomniejszonej o kwotę zastawów bardziej uprzywilejowanych, jeśli takie istnieją, zarówno w posiadaniu instytucji, jak i w posiadaniu innych instytucji; oraz

b) kwoty zastawów, które nie są w posiadaniu instytucji i mają taki sam stopień uprzywilejowania co zastaw posiadany przez instytucję, podzielonej przez sumę wszystkich zastawów o takim samym stopniu uprzywilejowania.

▼M17

7. Do celów ust. 6 lit. b) w przypadku, gdy instytucja posiada zastaw podporządkowany, a istnieją zastawy bardziej uprzywilejowane, które nie są w posiadaniu tej instytucji, aby określić część ekspozycji tej instytucji, której należy przypisać wagę ryzyka równą 45 %, kwotę 80 % wartości nieruchomości pomniejsza się o kwotę zastawów bardziej uprzywilejowanych, które nie są w posiadaniu instytucji.

Jeśli zastawy, które nie są w posiadaniu instytucji, są zastawami o takim samym stopniu uprzywilejowania co zastaw posiadany przez instytucję, aby określić część ekspozycji tej instytucji, której należy przypisać wagę ryzyka równą 45 %, kwotę 80 % wartości nieruchomości pomniejszoną o kwotę wszelkich zastawów bardziej uprzywilejowanych niebędących w posiadaniu instytucji, zmniejsza się o iloczyn:

a) 80 % wartości nieruchomości pomniejszonej o kwotę zastawów bardziej uprzywilejowanych, jeśli takie istnieją, zarówno w posiadaniu instytucji, jak i w posiadaniu innych instytucji; oraz

b) kwoty zastawów, które nie są w posiadaniu instytucji i mają taki sam stopień uprzywilejowania co zastaw posiadany przez instytucję, podzielonej przez sumę wszystkich zastawów o takim samym stopniu uprzywilejowania.

8. Do celów ust. 5 niniejszego artykułu spełnione muszą być wszystkie poniższe warunki:

a) ekspozycje kwalifikują się do traktowania na mocy art. 125 ust. 1;

b) kwalifikujące się ekspozycje są ważone ryzykiem zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 3;

c) nieruchomość mieszkalna stanowiąca zabezpieczenie kwalifikujących się ekspozycji znajduje się w państwie członkowskim, które dopuściło możliwość stosowania wspomnianych wag ryzyka;

d) w okresie ostatnich ośmiu lat straty instytucji – w żadnym danym roku, zgodnie z informacjami przekazanymi przez instytucję na mocy art. 430a ust. 1 lit. a) i c) lub zgodnie z art. 101 ust. 1 lit. a) i c) w brzmieniu tych liter obowiązującym w dniu 27 czerwca 2021 r. – z tytułu części takich ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych do niższej z następujących wartości: kwoty stanowiącej zabezpieczenie i 55 % wartości nieruchomości, chyba że zostanie postanowione inaczej na mocy art. 124 ust. 9, nie przekraczają średnio 0,25 % sumy wartości ekspozycji wszystkich należności z tytułu ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych;

e) w przypadku kwalifikujących się ekspozycji instytucji przysługują wymienione poniżej możliwe do wyegzekwowania prawa w przypadku niewykonania lub niespłacenia zobowiązań przez dłużnika:

   (i) prawo do nieruchomości mieszkalnej stanowiącej zabezpieczenie ekspozycji lub prawo do ustanowienia hipoteki na nieruchomości mieszkalnej zgodnie z art. 108 ust. 5 lit. g);

   (ii) prawo do innych aktywów lub dochodu dłużnika wynikające z umowy albo z mających zastosowanie przepisów krajowych;

f) właściwy organ zweryfikował, czy spełnione są warunki określone w lit. a)– e).

▼**M17**

9. Jeżeli skorzystano z możliwości, o której mowa w ust. 5 i 6, oraz o ile spełnione są wszystkie warunki określone w ust. 8, do dnia 31 grudnia 2032 r. instytucje mogą przypisywać następujące wagi ryzyka wszelkiej pozostałej części ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach mieszkalnych, o których mowa w ust. 5 lit. b):

a) 52,5 % w okresie od dnia 1 stycznia 2030 r. do dnia 31 grudnia 2030 r.;

b) 60 % w okresie od dnia 1 stycznia 2031 r. do dnia 31 grudnia 2031 r.;

c) 67,5 % w okresie od dnia 1 stycznia 2032 r. do dnia 31 grudnia 2032 r.

10. Państwa członkowskie powiadamiają EUNB, jeżeli skorzystają z możliwości, o której mowa w ust. 5, i uzasadniają swoją decyzję. Właściwe organy przekazują EUNB szczegółowe informacje na temat wszystkich weryfikacji, o których mowa w ust. 8 lit. f).

11. EUNB monitoruje stosowanie przejściowego sposobu ujmowania ustanowionego w ust. 5 oraz przedstawi Komisji sprawozdanie ze swoich ustaleń na temat adekwatności powiązanych wag ryzyka do dnia 31 grudnia 2028 r.

Na podstawie tego sprawozdania i z należytym uwzględnieniem odnośnych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego Komisja w stosownych przypadkach przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy do dnia 31 grudnia 2031 r.

12. Każde przedłużenie obowiązywania któregokolwiek z rozwiązań przejściowych, o których mowa w ust. 3, 5 i 9 niniejszego artykułu oraz w art. 495b ust. 1, art. 495c ust. 1 i art. 495d ust. 1, jest ograniczone do czterech lat i jest uzasadnione oceną równoważną ocenom, o których mowa w tych artykułach.

13. Na zasadzie odstępstwa od art. 92 ust. 5 lit. a) ppkt (iii) lub lit. b) ppkt (ii) i bez uszczerbku dla odstępstwa określonego w art. 92 ust. 3 akapit drugi, w przypadku ekspozycji ważonych ryzykiem z zastosowaniem metody SEC-IRBA lub metody wewnętrznych oszacowań zgodnie z art. 92 ust. 4, jeżeli część standardowej łącznej kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem z tytułu ryzyka kredytowego, ryzyka rozmycia, ryzyka kredytowego kontrahenta lub ryzyka rynkowego wynikającego z działalności zaliczanej do portfela handlowego jest obliczana przy użyciu metody SEC-SA zgodnie z art. 261 lub 262, do dnia 31 grudnia 2032 r. instytucje stosują następujący współczynnik p:

a) p = 0,25 dla pozycji sekurytyzacyjnej, do której ma zastosowanie art. 262;

b) p = 0,5 dla pozycji sekurytyzacyjnej, do której ma zastosowanie art. 261.

▼B

Artykuł 466

Zastosowanie międzynarodowych standardów sprawozdawczości finansowej po raz pierwszy

W drodze odstępstwa od art. 24 ust. 2, właściwe organy przyznają instytucjom, które są zobowiązane do dokonywania wyceny aktywów i pozycji pozabilansowych oraz określania środków własnych zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości, stosownie do przepisów rozporządzenia (WE) nr 1606/2002, po raz pierwszy okres 24 miesięcy na wprowadzenie niezbędnych wewnętrznych procesów i wymogów technicznych.

Sekcja 2

Niezrealizowane zyski i straty wyceniane według wartości godziwej

▼M11

———————

Artykuł 468

▼M17

Tymczasowe traktowanie niezrealizowanych zysków i strat wycenianych według wartości godziwej przez inne całkowite dochody

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 35 w okresie do dnia 31 grudnia 2025 r. (zwanym dalej „okresem tymczasowego traktowania”) instytucje mogą wyłączyć z obliczeń swoich pozycji kapitału podstawowego Tier I kwotę A, określoną zgodnie z następującym wzorem:

$$A = a \cdot f$$

gdzie:

a = kwota niezrealizowanych zysków i strat skumulowanych od dnia 31 grudnia 2019 r. ujęta w bilansie w pozycji „Zmiany wartości godziwej instrumentów dłużnych wycenianych według wartości godziwej przez inne całkowite dochody”, odpowiadająca ekspozycjom wobec rządów centralnych, samorządów regionalnych lub władz lokalnych, o których mowa w art. 115 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, oraz wobec podmiotów sektora publicznego, o których mowa w art. 116 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, z wyłączeniem tych aktywów finansowych, które są dotknięte utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w dodatku A do załącznika do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1126/2008 (zwanego dalej „załącznikiem odnoszącym się do MSSF 9”); oraz

f = współczynnik mający zastosowanie do każdego roku sprawozdawczego w okresie tymczasowego traktowania zgodnie z ust. 2.

2. Do dnia 31 grudnia 2025 r. instytucje stosują współczynnik f o wartości równej 1 do obliczenia kwoty A, o której mowa w ust. 1.

▼M11

3. W przypadku gdy instytucja podejmuje decyzję o zastosowaniu tymczasowego traktowania określonego w ust. 1, informuje właściwy organ o swojej decyzji co najmniej 45 dni przed datą przekazania mu informacji wynikających z tego traktowania. Z zastrzeżeniem uzyskania uprzedniego zezwolenia właściwego organu, instytucja może w trakcie trwania okresu tymczasowego traktowania jednorazowo cofnąć swoją pierwotną decyzję. Instytucje podają do wiadomości publicznej informację o stosowaniu tego traktowania.

▼M11

4. W przypadku gdy instytucja wyłącza kwotę niezrealizowanych strat ze swoich pozycji kapitału podstawowego Tier I zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, ponownie oblicza ona wszystkie wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE, które obliczono przy użyciu którejkolwiek z następujących pozycji:

a) kwotę aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego, którą odliczono od pozycji kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. c) lub którym przypisano wagę ryzyka zgodnie z art. 48 ust. 4;

b) kwotę korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego.

Przy ponownym obliczaniu odpowiedniego wymogu instytucja nie uwzględnia skutków, jaki na te pozycje wywierają odpisy z tytułu oczekiwanych strat kredytowych dotyczące ekspozycji wobec rządów centralnych, samorządów regionalnych lub władz lokalnych, o których mowa w art. 115 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, oraz wobec podmiotów sektora publicznego, o których mowa w art. 116 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, z wyłączeniem tych aktywów finansowych, które są dotknięte utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w dodatku A do załącznika odnoszącego się do MSSF 9.

5. W okresach określonych w ust. 2 niniejszego artykułu, oprócz podania do wiadomości publicznej informacji wymaganych w części ósmej, instytucje, które podjęły decyzję o zastosowaniu tymczasowego traktowania określonego w ust. 1 niniejszego artykułu, podają do wiadomości publicznej kwoty funduszy własnych, kapitału podstawowego Tier I oraz kapitału Tier I, łączny współczynnik kapitałowy, współczynnik kapitału podstawowego Tier I, współczynnik kapitału Tier I oraz wskaźnik dźwigni, jakie miałyby zastosowanie, gdyby instytucje te nie stosowały tego traktowania.

▼B

Sekcja 3

Odliczenia

Podsekcja 1

Odliczenia od pozycji kapitału podstawowego tier I

Artykuł 469

Odliczenia od pozycji kapitału podstawowego Tier I

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 36 ust. 1 w okresie 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. mają zastosowanie następujące przepisy:

a) instytucje odliczają od pozycji kapitału podstawowego Tier I określoną w art. 478 mającą zastosowanie wielkość procentową kwot, które zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. a)-h) należy odliczyć, z wyjątkiem aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego uzależnionych od przyszłej rentowności oraz wynikających z różnic przejściowych;

b) instytucje stosują odpowiednie przepisy określone w art. 472 w odniesieniu do rezydualnych kwot pozycji, które należy odliczyć zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. a)–h), z wyjątkiem aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego uzależnionych od przyszłej rentowności oraz wynikających z różnic przejściowych;

▼B

c) od pozycji kapitału podstawowego Tier I instytucje odliczają określoną w art. 478 mającą zastosowanie wartość procentową łącznej kwoty, którą zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. c) oraz i) należy odliczyć po zastosowaniu przepisów art. 470;

d) instytucje stosują w stosownych przypadkach wymogi określone w art. 472 ust. 5 lub 11 w odniesieniu do łącznej rezydualnej kwoty pozycji, które zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. c) oraz i) należy odliczyć po zastosowaniu przepisów art. 470.

2. Instytucje określają część łącznej rezydualnej kwoty, o której mowa w ust. 1 lit. d), która podlega przepisom art. 472 ust. 5, jako iloraz kwoty określonej w lit. a) niniejszego ustępu i kwoty określonej w lit. b) niniejszego ustępu:

a) kwota aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego uzależnionych od przyszłej rentowności i wynikających z różnic przejściowych, o których mowa w art. 470 ust. 2 lit. a);

b) suma kwot, o których mowa w art. 470 ust. 2 lit. a) i b).

3. Instytucje określają część łącznej rezydualnej kwoty, o której mowa w ust. 1 lit. d), która podlega przepisom art. 472 ust. 11, jako iloraz kwoty określonej w lit. a) niniejszego ustępu i kwoty określonej w lit. b) niniejszego ustępu:

a) kwota bezpośrednich i pośrednich udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I, o której mowa w art. 470 ust. 2 lit. b);

b) suma kwot, o których mowa w art. 470 ust. 2 lit. a) i b).

▼M7

Artykuł 469a

Odstępstwo od wymogu dokonywania odliczeń od pozycji kapitału podstawowego Tier I z tytułu ekspozycji nieobsługiwanych

W drodze odstępstwa od art. 36 ust. 1 lit. m) instytucje nie odliczają od pozycji kapitału podstawowego Tier I mającej zastosowanie kwoty niedoboru pokrycia ekspozycji nieobsługiwanych, w przypadku gdy ekspozycja została utworzona przed dniem 26 kwietnia 2019 r.

W przypadku gdy warunki ekspozycji, która została utworzona przed dniem 26 kwietnia 2019 r., zostają zmienione przez instytucję w sposób, który zwiększa ekspozycję instytucji wobec dłużnika, ekspozycję uznaje się za utworzoną w dniu, w którym zmiana zaczyna obowiązywać, i przestaje ona być objęta odstępstwem przewidzianym w akapicie pierwszym.

▼B

Artykuł 470

Wyłączenia z odliczeń od pozycji kapitału podstawowego Tier I

1. Do celów niniejszego artykułu odpowiednie pozycje kapitału podstawowego Tier I obejmują pozycje kapitału podstawowego Tier I danej instytucji obliczane po zastosowaniu przepisów art. 32-35 i dokonaniu odliczeń zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. a)–h), lit. k) ppkt (ii)–(v) oraz lit. l), z wyjątkiem aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego uzależnionych od przyszłej rentowności oraz wynikających z różnic przejściowych.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 48 ust. 1 w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. instytucje nie odliczają pozycji wymienionych w lit. a) i b) niniejszego ustępu, których łączna wartość jest równa lub mniejsza niż 15 % wartości odpowiednich pozycji kapitału podstawowego Tier I danej instytucji:

a) aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego uzależnionych od przyszłej rentowności i wynikających z różnic przejściowych, których łączna wartość jest równa lub mniejsza niż 10 % wartości odpowiednich pozycji kapitału podstawowego Tier I;

b) jeżeli instytucja dokonała znacznej inwestycji w podmiot sektora finansowego – łącznej wartości bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych jej udziałów kapitałowych w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I danej jednostki, która jest równa lub mniejsza niż 10 % wartości odpowiednich pozycji kapitału podstawowego Tier I.

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 48 ust. 4 pozycjom wyłączonym z odliczeń zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu nadaje się wagę ryzyka równą 250 %. Pozycje, o których mowa w ust. 2 lit. b) niniejszego artykułu, podlegają w stosownych przypadkach wymogom części trzeciej tytuł IV.

Artykuł 471

Wyłączenia z odliczeń udziałów kapitałowych w zakładach ubezpieczeń od pozycji kapitału podstawowego Tier I

▼M8

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 49 ust. 1 w okresie od 31 grudnia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2024 r. właściwe organy mogą zezwolić instytucjom, by nie odliczały udziałów kapitałowych w zakładach ubezpieczeń, zakładach reasekuracji i ubezpieczeniowych spółkach holdingowych, jeżeli spełnione są poniższe warunki:

a) warunki określone w art. 49 ust. 1 lit. a) i e);

b) właściwe organy stwierdzają, że poziom procedur w zakresie kontroli ryzyka i analizy finansowej przyjętych przez instytucję konkretnie w celu nadzorowania inwestycji w przedsiębiorstwo lub spółkę holdingową jest odpowiedni;

▼M8

c) udziały kapitałowe instytucji w zakładzie ubezpieczeń, zakładzie reasekuracji lub ubezpieczeniowej spółce holdingowej nie przekraczają 15 % instrumentów w kapitale podstawowym Tier I wyemitowanych przez ten podmiot ubezpieczeniowy na dzień 31 grudnia 2012 r. oraz w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2024 r.;

d) kwota udziałów kapitałowych, które nie zostały odliczone, nie przekracza kwoty udziałów w instrumentach w kapitale podstawowym Tier I w zakładzie ubezpieczeń, zakładzie reasekuracji lub ubezpieczeniowej spółce holdingowej na dzień 31 grudnia 2012 r.

▼B

2. Udziały kapitałowe, które nie podlegają odliczeniu zgodnie z ust. 1, kwalifikują się jako ekspozycje i są objęte wagą ryzyka wynoszącą 370 %.

Artykuł 472

Pozycje niepodlegające odliczeniu od kapitału podstawowego Tier I

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 33 lit. c) oraz art. 36 ust. 1 lit. a)–i) w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. instytucje stosują niniejszy artykuł w odniesieniu do rezydualnych kwot pozycji, o których mowa – stosownie do przypadku – w art. 468 ust. 4 akapit drugi i art. 469 ust. 1 lit. b) i d).

2. Rezydualna kwota korekt wyceny instrumentów pochodnych będących zobowiązaniami z tytułu własnego ryzyka kredytowego danej instytucji nie podlega odliczeniu.

3. W odniesieniu do rezydualnej kwoty strat poniesionych w bieżącym roku obrachunkowym, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. a), instytucje stosują następujące podejście:

a) straty o istotnym znaczeniu odlicza się od pozycji w Tier I;

b) straty, które nie mają istotnego znaczenia, nie są odliczane.

4. Instytucje odliczają od pozycji w Tier I rezydualną kwotę wartości niematerialnych, o których mowa w art. 36 ust. 1.

5. Nie odlicza się rezydualnej kwoty aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. c), i przypisuje się jej wagę ryzyka równą 0 %.

6. Rezydualną kwotę pozycji, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. d), odlicza się w połowie od pozycji w Tier I i w połowie od pozycji w Tier II.

7. Pozostałej kwoty aktywów z tytułu określonych świadczeń w ramach funduszu emerytalnego, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. e), nie odlicza się od żadnego elementu funduszy własnych i uwzględnia się ją w pozycji kapitału podstawowego Tier I w zakresie, w jakim kwota ta zostałaby uznana za fundusze własne podstawowe zgodnie z krajowymi środkami transpozycji art. 57 lit. a)–ca) dyrektywy 2006/48/WE.

▼B

8. W odniesieniu do rezydualnej kwoty posiadanych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. f), instytucje stosują następujące podejście:

a) kwotę bezpośrednich udziałów kapitałowych odlicza się od pozycji w Tier I;

b) kwoty pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych, w tym instrumentów własnych w kapitale podstawowym Tier I, które dana instytucja może być zobowiązana nabyć na mocy istniejącego lub warunkowego zobowiązania umownego, nie odlicza się i nadaje się jej wagę ryzyka zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub 3 oraz w stosownych przypadkach stosuje się wobec niej wymogi określone w części trzeciej tytuł IV.

9. W odniesieniu do rezydualnej kwoty posiadanych instrumentów w kapitale podstawowym Tier I podmiotu sektora finansowego, jeżeli dana instytucja ma z tym podmiotem krzyżowe powiązania kapitałowe, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. g), instytucje stosują następujące podejście:

a) jeżeli instytucja nie dokonała znacznej inwestycji w dany podmiot sektora finansowego, kwotę posiadanych przez nią instrumentów w kapitale podstawowym Tier I danego podmiotu traktuje się jako pozycję wchodzącą w zakres art. 36 ust. 1 lit. h);

b) jeżeli instytucja dokonała znacznej inwestycji w dany podmiot sektora finansowego, kwotę posiadanych przez nią instrumentów w kapitale podstawowym Tier I danego podmiotu traktuje się jako pozycję wchodzącą w zakres art. 36 ust. 1 lit. i).

10. W odniesieniu do rezydualnych kwot pozycji, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. h), instytucje stosują następujące podejście:

a) kwoty, które należy odliczyć, odnoszące się do bezpośrednich udziałów kapitałowych odlicza się w połowie od pozycji w Tier I i w połowie od pozycji w Tier II;

b) kwot odnoszących się do pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych nie odlicza się i nadaje się im wagi ryzyka zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub 3 oraz stosuje się wobec nich wymogi określone w części trzeciej tytuł IV, w stosownych przypadkach.

11. W odniesieniu do rezydualnych kwot pozycji, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. i), instytucje stosują następujące podejście:

a) kwoty, które należy odliczyć, odnoszące się do bezpośrednich udziałów kapitałowych odlicza się w połowie od pozycji w Tier I i w połowie od pozycji w Tier II;

b) kwot odnoszących się do pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych nie odlicza się i nadaje się im wagę ryzyka zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub 3 oraz stosuje się wobec nich wymogi określone w części trzeciej tytuł IV, w stosownych przypadkach.

▼B

Artykuł 473

Wprowadzenie zmian w MSR 19

1. W drodze odstępstwa od art. 481 w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2018 r. właściwe organy mogą zezwolić instytucjom, które przygotowują swoje sprawozdania finansowe zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1606/2002 na dodawanie do swojego kapitału podstawowego Tier I mającą zastosowanie kwotę zgodnie z ust. 2 lub 3 niniejszego artykułu, stosownie do przypadku, pomnożoną przez współczynnik stosowany zgodnie z ust. 4.

2. Mającą zastosowanie kwotę oblicza się przez odjęcie od sumy otrzymanej zgodnie z lit. a) sumy otrzymanej zgodnie z lit. b):

a) instytucje określają wartości aktywów swoich funduszy emerytalnych ze zdefiniowanymi świadczeniami lub programów emerytalnych, w stosownych przypadkach, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1126/2008 ([1]) w brzmieniu wynikającym ze zmian wprowadzonych rozporządzeniem (UE) nr 1205/2011 ([2]). Następnie instytucje odliczają od wartości tych aktywów wartości zobowiązań w ramach tych samych funduszy lub programów określone zgodnie z tymi samymi zasadami rachunkowości;

b) instytucje określają wartości aktywów swoich funduszy emerytalnych ze zdefiniowanymi świadczeniami lub programów emerytalnych, w stosownych przypadkach, zgodnie z zasadami zawartymi w rozporządzeniu (WE) nr 1126/2008. Następnie instytucje odliczają od wartości tych aktywów wartości zobowiązań w ramach tych samych funduszy lub programów określonych zgodnie z tymi samymi zasadami rachunkowości.

3. Kwota określona zgodnie z ust. 2 jest ograniczona do kwoty, której nie trzeba odliczać od funduszy własnych, przed 1 stycznia 2014 r., na mocy krajowych środków transpozycji dyrektywy 2006/48/WE, o ile te krajowe środki transpozycji kwalifikowałyby się do traktowania określonego w art. 481 niniejszego rozporządzenia w danym państwie członkowskim.

4. Zastosowanie mają następujące współczynniki:

a) 1 – w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.;

b) 0,8 – w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;

c) 0,6 – w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.;

([1]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1126/2008 z dnia 3 listopada 2008 r. przyjmujące określone międzynarodowe standardy rachunkowości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 320 z 29.11.2008, s. 1).

([2]) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1205/2011 z dnia 22 listopada 2011 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1126/2008 przyjmujące określone międzynarodowe standardy rachunkowości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do Międzynarodowego Standardu Sprawozdawczości Finansowej (MSSF) 7 (Dz.U. L 305 z 23.11.2011, s. 16).

▼B

d) 0,4 – w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.;

e) 0,2 – w okresie od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2018 r.

5. W swoich publikowanych sprawozdaniach finansowych instytucje ujawniają informacje o wartości aktywów i zobowiązań zgodnie z ust. 2.

▼M4

Artykuł 473a

Wprowadzenie MSSF 9

▼M11

1. W drodze odstępstwa od art. 50 oraz do zakończenia okresów przejściowych określonych w ust. 6 i 6a niniejszego artykułu, następujące instytucje mogą uwzględnić w swoim kapitale podstawowym Tier I kwotę obliczoną zgodnie z niniejszym ustępem:

▼M4

a) instytucje, które sporządzają swoje sprawozdania finansowe zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1606/2002;

b) instytucje, które zgodnie z art. 24 ust. 2 niniejszego rozporządzenia dokonują wyceny aktywów i pozycji pozabilansowych oraz określają fundusze własne zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości przyjętymi zgodnie z procedurą określoną w art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1606/2002;

c) instytucje, które dokonują wyceny aktywów i pozycji pozabilansowych zgodnie ze standardami rachunkowości na mocy dyrektywy 86/635/EWG i które stosują ten sam model oczekiwanych strat kredytowych co w przypadku międzynarodowych standardów rachunkowości przyjętych zgodnie z procedurą określoną w art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1606/2002.

▼M11

Kwotę, o której mowa w akapicie pierwszym, oblicza się jako sumę następujących elementów:

a) w przypadku ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 – kwoty (AB_{SA}) obliczonej według następującego wzoru:

$$AB_{SA} = \left(A_{2,SA} - t_1\right) \cdot f_1 + \left(A_{4,SA} - t_2\right) \cdot f_2 + \left(A_{SA}^{old} - t_3\right) \cdot f_1$$

gdzie:

$A_{2,SA}$ = kwota obliczona zgodnie z ust. 2;

$A_{4,SA}$ = kwota obliczona zgodnie z ust. 4 na podstawie kwot obliczonych zgodnie z ust. 3;

$$A_{SA}^{old} = \max\left\{P_{1.1.2020}^{SA} - P_{1.1.2018}^{SA}; 0\right\};$$

▼**M11**

$P^{SA}_{1.1.2020}$ = suma 12-miesięcznych oczekiwanych strat kredytowych określonych zgodnie z pkt 5.5.5 załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz kwoty odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia określonej zgodnie z pkt 5.5.3 załącznika odnoszącego się do MSSF 9, z wyłączeniem odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia z tytułu aktywów finansowych dotkniętych utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w dodatku A do załącznika odnoszącego się do MSSF 9, na dzień 1 stycznia 2020 r.;

$P^{SA}_{1.1.2018}$ = suma 12-miesięcznych oczekiwanych strat kredytowych określonych zgodnie z pkt 5.5.5 załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz kwoty odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia określonej zgodnie z pkt 5.5.3 załącznika odnoszącego się do MSSF 9, z wyłączeniem odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia z tytułu aktywów finansowych dotkniętych utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w dodatku A do załącznika odnoszącego się do MSSF 9, na dzień 1 stycznia 2018 r. lub na dzień pierwszego zastosowania MSSF 9, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza.”;

f_1 = mający zastosowanie współczynnik określony w ust. 6;

f_2 = mający zastosowanie współczynnik określony w ust. 6a;

t_1 = zwiększenie kapitału podstawowego Tier I wynikające z możliwości odliczenia od podatku kwoty $A_{2,SA}$;

t_2 = zwiększenie kapitału podstawowego Tier I wynikające z możliwości odliczenia od podatku kwoty $A_{4,SA}$;

t_3 = zwiększenie kapitału podstawowego Tier I wynikające z możliwości odliczenia od podatku kwoty A^{old}_{SA},”;

b) w przypadku ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 3 – kwoty (AB_{IRB}) obliczonej według następującego wzoru:

$$AB_{IRB} = \left(A_{2,IRB} - t_1\right) \cdot f_1 + \left(A_{4,IRB} - t_2\right) \cdot f_2 + \left(A^{old}_{IRB} - t_3\right) \cdot f_1$$

gdzie:

$A_{2,IRB}$ = kwota obliczona zgodnie z ust. 2, którą skorygowano zgodnie z ust. 5 lit. a);

$A_{4,IRB}$ = kwota obliczona zgodnie z ust. 4 na podstawie kwot obliczonych zgodnie z ust. 3, które skorygowano zgodnie z ust. 5 lit. b) i c);

▼**M11**

$$A_{IRB}^{old} = \max\{P_{1.1.2020}^{IRB} - P_{1.1.2018}^{IRB}; 0\};$$

$P_{1.1.2020}^{IRB}$ = suma 12-miesięcznych oczekiwanych strat kredytowych określonych zgodnie z pkt 5.5.5 załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz kwoty odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia określonej zgodnie z pkt 5.5.3 załącznika odnoszącego się do MSSF 9, z wyłączeniem odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia z tytułu aktywów finansowych dotkniętych utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w dodatku A do załącznika odnoszącego się do MSSF 9, pomniejszona o sumę powiązanych kwot oczekiwanych strat z tytułu tych samych ekspozycji, które to kwoty obliczono zgodnie z art. 158 ust. 5, 6 i 10 niniejszego rozporządzenia, na dzień 1 stycznia 2020 r. W przypadku gdy obliczenie daje wynik ujemny, instytucja ustala wartość $P_{1.1.2020}^{IRB}$ jako równą zeru;

$P_{1.1.2018}^{IRB}$ = suma 12-miesięcznych oczekiwanych strat kredytowych określonych zgodnie z pkt 5.5.5 załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz kwoty odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia określonej zgodnie z pkt 5.5.3 załącznika odnoszącego się do MSSF 9, z wyłączeniem odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia z tytułu aktywów finansowych dotkniętych utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w dodatku A do załącznika odnoszącego się do MSSF 9, na dzień 1 stycznia 2018 r. lub na dzień pierwszego zastosowania MSSF 9, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza, pomniejszona o sumę powiązanych kwot oczekiwanych strat z tytułu tych samych ekspozycji, które to kwoty obliczono zgodnie z art. 158 ust. 5, 6 i 10 niniejszego rozporządzenia. Jeżeli obliczenie daje wynik ujemny, instytucja ustala wartość $P_{1.1.2018}^{IRB}$ jako równą zeru;

f_1 = mający zastosowanie współczynnik określony w ust. 6;

f_2 = mający zastosowanie współczynnik określony w ust. 6a;

t_1 = zwiększenie kapitału podstawowego Tier I wynikające z możliwości odliczenia od podatku kwoty $A_{2,IRB}$;

t_2 = zwiększenie kapitału podstawowego Tier I wynikające z możliwości odliczenia od podatku kwoty $A_{4,IRB}$;

t_3 = zwiększenie kapitału podstawowego Tier I wynikające z możliwości odliczenia od podatku kwoty A_{IRB}^{old}.

▼**M4**

2. Instytucje obliczają kwoty $A_{2,SA}$ oraz $A_{2,IRB}$, o których mowa, odpowiednio, w ust. 1 akapit drugi lit. a) i b), które to wielkości odpowiadają większej z kwot, o których mowa w lit. a) i b) niniejszego ustępu, oddzielnie dla ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 oraz dla ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 3:

a) zero;

▼M4

b) kwota obliczona zgodnie z ppkt (i) pomniejszona o kwotę obliczoną zgodnie z ppkt (ii):

(i) suma 12-miesięcznych oczekiwanych strat kredytowych określonych zgodnie z pkt 5.5.5 MSSF 9 określonych w załączniku do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1126/2008 (zwanym dalej „załącznikiem odnoszącym się do MSSF 9") oraz kwoty odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia określonej zgodnie z pkt 5.5.3 załącznika odnoszącego się do MSSF 9 na dzień 1 stycznia 2018 r. lub w dniu pierwszego zastosowania MSSF 9;

(ii) łączna kwota odpisów aktualizujących z tytułu utraty wartości aktywów finansowych sklasyfikowanych jako pożyczki i należności, inwestycje utrzymywane do terminu wymagalności oraz aktywa finansowe dostępne do sprzedaży, zgodnie z definicją zawartą w pkt 9 MSR 39, inne niż instrumenty kapitałowe i jednostki uczestnictwa lub udziały w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania określona zgodnie z pkt 63, 64, 65, 67, 68 i 70 MSR 39 określonych w załączniku do rozporządzenia (WE) nr 1126/2008 na dzień 31 grudnia 2017 r. lub w dniu poprzedzającym dzień pierwszego zastosowania MSSF 9.

3. Instytucje obliczają kwotę, o którą kwota, o której mowa w lit. a), przekracza kwotę, o której mowa w lit. b), oddzielnie dla swoich ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 oraz dla swoich ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 3:

▼M11

a) suma 12-miesięcznych oczekiwanych strat kredytowych określonych zgodnie z pkt 5.5.5 załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz kwoty odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia określonej zgodnie z pkt 5.5.3 załącznika odnoszącego się do MSSF 9, z wyłączeniem odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia z tytułu aktywów finansowych dotkniętych utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w dodatku A do załącznika odnoszącego się do MSSF 9, na dzień sprawozdawczy oraz, w przypadku gdy zastosowanie ma art. 468 niniejszego rozporządzenia, z wyłączeniem oczekiwanych strat kredytowych określonych dla ekspozycji wycenianych według wartości godziwej przez inne całkowite dochody zgodnie z pkt 4.1.2 A załącznika odnoszącego się do MSSF 9;

b) suma 12-miesięcznych oczekiwanych strat kredytowych określonych zgodnie z pkt 5.5.5 załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz kwoty odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia określonej zgodnie z pkt 5.5.3 załącznika odnoszącego się do MSSF 9, z wyłączeniem odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia z tytułu aktywów finansowych dotkniętych utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w dodatku A do załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz, w przypadku gdy zastosowanie ma art. 468 niniejszego rozporządzenia, z wyłączeniem oczekiwanych strat kredytowych określonych dla ekspozycji wycenianych według wartości godziwej przez inne całkowite dochody zgodnie z pkt 4.1.2 A załącznika odnoszącego się do MSSF 9, na dzień 1 stycznia 2020 r. lub na dzień pierwszego zastosowania MSSF 9, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza.

▼M4

4. W przypadku ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2, jeżeli kwota określona zgodnie z ust. 3 lit. a) przekracza kwotę określoną w ust. 3 lit. b), instytucje ustalają wartość $A_{4,SA}$ jako równą różnicy między tymi kwotami; w przeciwnym razie ustalają wartość $A_{4,SA}$ jako równą zeru.

W przypadku ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 3, jeżeli kwota określona zgodnie z ust. 3 lit. a), po zastosowaniu ust. 5 lit. b), przekracza kwotę dla tych ekspozycji określoną w ust. 3 lit. b), po zastosowaniu ust. 5 lit. c), instytucje ustalają wartość $A_{4,IRB}$ jako równą różnicy między tymi kwotami; w przeciwnym razie ustalają wartość $A_{4,IRB}$ jako równą zeru.

5. W przypadku ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 3 instytucje stosują ust. 2–4 w następujący sposób:

a) w przypadku obliczania $A_{2,IRB}$ instytucje zmniejszają każdą z kwot obliczonych zgodnie z ust. 2 lit. b) ppkt (i) oraz (ii) niniejszego artykułu o sumę kwot oczekiwanych strat obliczonych zgodnie z art. 158 ust. 5, 6 i 10 na dzień 31 grudnia 2017 r. lub w dniu poprzedzającym dzień pierwszego zastosowania MSSF 9. Jeżeli – w przypadku kwoty, o której mowa w ust. 2 lit. b) ppkt (i) niniejszego artykułu – obliczenie daje wynik ujemny, instytucje ustalają wartość tej kwoty jako równą zeru. Jeżeli – w przypadku kwoty, o której mowa w ust. 2 lit. b) ppkt (ii) niniejszego artykułu– obliczenie daje wynik ujemny, instytucje ustalają wartość tej kwoty jako równą zeru;

▼M11

b) instytucje zastępują kwotę obliczoną zgodnie z ust. 3 lit. a) niniejszego artykułu sumą 12-miesięcznych oczekiwanych strat kredytowych określonych zgodnie z pkt 5.5.5 załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz kwoty odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia określonej zgodnie z pkt 5.5.3 załącznika odnoszącego się do MSSF 9, z wyłączeniem odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia z tytułu aktywów finansowych dotkniętych utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w dodatku A do załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz, w przypadku gdy zastosowanie ma art. 468 niniejszego rozporządzenia, z wyłączeniem oczekiwanych strat kredytowych określonych dla ekspozycji wycenianych według wartości godziwej przez inne całkowite dochody zgodnie z pkt 4.1.2 A załącznika odnoszącego się do MSSF 9, pomniejszoną o sumę powiązanych kwot oczekiwanych strat z tytułu tych samych ekspozycji, które to kwoty obliczono zgodnie z art. 158 ust. 5, 6 i 10 niniejszego rozporządzenia na dzień sprawozdawczy. W przypadku gdy obliczenie daje wynik ujemny, instytucja ustala wartość kwoty, o której mowa w ust. 3 lit. a) niniejszego artykułu, jako równą zeru;

▼M11

c) instytucje zastępują kwotę obliczoną zgodnie z ust. 3 lit. b) niniejszego artykułu sumą 12-miesięcznych oczekiwanych strat kredytowych określonych zgodnie z pkt 5.5.5 załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz kwoty odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia określonej zgodnie z pkt 5.5.3 załącznika odnoszącego się do MSSF 9, z wyłączeniem odpisu na oczekiwane straty kredytowe w całym okresie życia z tytułu aktywów finansowych dotkniętych utratą wartości ze względu na ryzyko kredytowe, zgodnie z definicją w dodatku A do załącznika odnoszącego się do MSSF 9 oraz, w przypadku gdy zastosowanie ma art. 468 niniejszego rozporządzenia, z wyłączeniem oczekiwanych strat kredytowych określonych dla ekspozycji wycenianych według wartości godziwej przez inne całkowite dochody zgodnie z pkt 4.1.2 A załącznika odnoszącego się do MSSF 9, na dzień 1 stycznia 2020 r. lub na dzień pierwszego zastosowania MSSF 9, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza, pomniejszoną o sumę powiązanych kwot oczekiwanych strat z tytułu tych samych ekspozycji, które to kwoty obliczono zgodnie z art. 158 ust. 5, 6 i 10 niniejszego rozporządzenia na dzień 1 stycznia 2020 r. lub na dzień pierwszego zastosowania MSSF 9, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza. W przypadku gdy obliczenie daje wynik ujemny, instytucja ustala wartość kwoty, o której mowa w ust. 3 lit. b) niniejszego artykułu, jako równą zeru.

6. Instytucje stosują następujące współczynniki f_1 do celów obliczenia kwot AB_{SA} i AB_{IRB}, o których mowa w ust. 1 akapit drugi, odpowiednio, lit. a) i b):

a) 0,7 – w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.;

b) 0,5 – w okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2021 r.;

c) 0,25 – w okresie od dnia 1 stycznia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2022 r.;

d) 0 – w okresie od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia 31 grudnia 2024 r.

Instytucje, których rok obrachunkowy rozpoczyna się po dniu 1 stycznia 2020 r., lecz przed dniem 1 stycznia 2021 r., dostosowują daty określone w akapicie pierwszym lit. a)–d), tak aby odpowiadały ich rokowi obrachunkowemu, zgłaszają takie dostosowane daty swojemu właściwemu organowi i podają je do wiadomości publicznej.

Instytucje, które zaczynają stosować standardy rachunkowości, o których mowa w ust. 1, w dniu 1 stycznia 2021 r. lub po tej dacie, stosują odpowiednie współczynniki zgodnie z akapitem pierwszym lit. b)–d), zaczynając od współczynnika odpowiadającego rokowi pierwszego zastosowania tych standardów rachunkowości.

6a. Instytucje stosują następujące współczynniki f_2 do celów obliczenia kwot AB_{SA} i AB_{IRB}, o których mowa w ust. 1 akapit drugi, odpowiednio, lit. a) i b):

a) 1 – w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.;

b) 1 – w okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2021 r.;

c) 0,75 – w okresie od dnia 1 stycznia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2022 r.;

d) 0,5 – w okresie od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia 31 grudnia 2023 r.;

▼M11

e) 0,25 – w okresie od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia 31 grudnia 2024 r.

Instytucje, których rok obrachunkowy rozpoczyna się po dniu 1 stycznia 2020 r., lecz przed dniem 1 stycznia 2021 r., dostosowują daty określone w akapicie pierwszym lit. a)–e), tak aby odpowiadały ich rokowi obrachunkowemu, zgłaszają takie dostosowane daty swojemu właściwemu organowi i podają je do wiadomości publicznej.

Instytucje, które zaczynają stosować standardy rachunkowości, o których mowa w ust. 1, w dniu 1 stycznia 2021 r. lub po tej dacie, stosują odpowiednie współczynniki zgodnie z akapitem pierwszym lit. b)–e), zaczynając od współczynnika odpowiadającego rokowi pierwszego zastosowania tych standardów rachunkowości.

▼M4

7. Jeżeli instytucja uwzględnia w swoim kapitale podstawowym Tier I kwotę zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, ponownie oblicza ona wszystkie wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE, w których wykorzystano dowolną z następujących pozycji, nie biorąc pod uwagę skutków, jakie dla tych pozycji mają rezerwy na oczekiwane straty kredytowe, które uwzględniła ona w swoim kapitale podstawowym Tier I:

a) kwotę aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego, którą odliczono od kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. c) lub którym przypisano wagę ryzyka zgodnie z art. 48 ust. 4;

b) wartość ekspozycji określoną zgodnie z art. 111 ust. 1, zgodnie z którym korekty z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego, o które pomniejsza się wartość ekspozycji, mnoży się przez następujący współczynnik korygujący (sf):

$$sf = 1 - (AB_{SA}/RA_{SA})$$

gdzie:

AB_{SA} = kwota obliczona zgodnie z ust. 1 akapit drugi lit. a);

RA_{SA} = łączna kwota korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego;

c) kwotę pozycji w Tier II obliczoną zgodnie z art. 62 lit. d).

▼M11

7a. W drodze odstępstwa od ust. 7 lit. b) niniejszego artykułu, przy ponownym obliczaniu wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE instytucje mogą przypisać wagę ryzyka równą 100 % do kwoty AB_{SA}, o której mowa w ust. 1 akapit drugi lit. a) niniejszego artykułu. Do celów obliczenia miary ekspozycji, o której mowa w art. 429 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, instytucje dodają kwoty AB_{SA} i AB_{IRB}, o których mowa w ust. 1 akapit drugi lit. a) i b) niniejszego artykułu, do miary ekspozycji całkowitej.

▼M11

Instytucje mogą tylko raz wybrać, czy skorzystają z obliczeń określonych w ust. 7 lit. b) czy też z obliczeń określonych w akapicie pierwszym niniejszego ustępu. Instytucje podają swoją decyzję do wiadomości publicznej.

8. W trakcie okresów, o których mowa w ust. 6 i 6a niniejszego artykułu, oprócz podania do wiadomości publicznej informacji wymaganych w części ósmej, instytucje, które podjęły decyzję o stosowaniu rozwiązań przejściowych określonych w niniejszym artykule, zgłaszają właściwym organom i podają do wiadomości publicznej kwoty funduszy własnych, kapitału podstawowego Tier I oraz kapitału Tier I, współczynnik kapitału podstawowego Tier I, współczynnik kapitału Tier I, łączny współczynnik kapitałowy oraz wskaźnik dźwigni, jakie miałyby zastosowanie, gdyby instytucje te nie stosowały niniejszego artykułu.

9. Instytucja podejmuje decyzję co do zastosowania rozwiązań określonych w niniejszym artykule w trakcie trwania okresu przejściowego oraz powiadamia właściwy organ o swojej decyzji do dnia 1 lutego 2018 r. W przypadku gdy instytucja otrzymała uprzednie zezwolenie właściwego organu, może ona w trakcie trwania okresu przejściowego cofnąć swoją decyzję. Instytucje podają do wiadomości publicznej każdą decyzję podjętą zgodnie z niniejszym akapitem.

Instytucja, która podjęła decyzję o zastosowaniu rozwiązań przejściowych określonych w niniejszym artykule, może postanowić o niestosowaniu ust. 4; w takim przypadku powiadamia właściwy organ o swojej decyzji do dnia 1 lutego 2018 r. W takim przypadku instytucja ustala wartość$A_{4,SA,}$ $A_{4,IRB}$, A_{SA}^{old}, A_{IRB}^{old}, t_2 oraz t_3, o których mowa w ust. 1, jako równą zeru. W przypadku gdy instytucja otrzymała uprzednie zezwolenie właściwego organu, może ona w trakcie trwania okresu przejściowego cofnąć swoją decyzję. Instytucje podają do wiadomości publicznej każdą decyzję podjętą zgodnie z niniejszym akapitem.

Instytucja, która podjęła decyzję o zastosowaniu rozwiązań przejściowych określonych w niniejszym artykule, może postanowić o niestosowaniu ust. 2, o czym niezwłocznie powiadamia właściwy organ. W takim przypadku instytucja ustala wartość $A_{2,SA,}$ $A_{2,IRB}$ oraz t_1, o których mowa w ust. 1, jako równą zeru. O ile instytucja otrzymała uprzednie zezwolenie właściwego organu, może ona w trakcie trwania okresu przejściowego cofnąć swoją decyzję.

Co najmniej raz w roku właściwe organy powiadamiają EUNB o stosowaniu niniejszego artykułu przez instytucje, nad którymi sprawują nadzór.

▼M4

10. Zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 EUNB wydaje do dnia 30 czerwca 2018 r. wytyczne w sprawie ustanowionych w niniejszym artykule wymogów dotyczących podawania informacji do wiadomości publicznej.

▼B

Podsekcja 2

Odliczenia od pozycji dodatkowych w tier I

Artykuł 474

Odliczenia od pozycji dodatkowych w Tier I

Na zasadzie odstępstwa od art. 56 w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. stosuje się następujące przepisy:

▼B

a) od pozycji dodatkowych w Tier I instytucje odliczają określoną w art. 478 mającą zastosowanie wartość procentową kwot, które należy odliczyć zgodnie z art. 56;

b) instytucje stosują wymogi określone w art. 475 w odniesieniu do rezydualnych kwot pozycji, które należy odliczyć zgodnie z art. 56.

Artykuł 475

Pozycje niepodlegające odliczeniu od pozycji dodatkowych w Tier I

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 56 w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. w odniesieniu do rezydualnych kwot, o których mowa w art. 474 lit. b), stosuje się wymogi określone w niniejszym artykule.

2. W odniesieniu do rezydualnej kwoty pozycji, o których mowa w art. 56 lit. a), instytucje stosują następujące podejście:

a) bezpośrednie udziały kapitałowe we własnych instrumentach dodatkowych w Tier I odlicza się od pozycji w Tier I według wartości księgowej;

b) pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych we własnych instrumentach dodatkowych w Tier I, w tym własnych instrumentów dodatkowych w Tier I, które dana instytucja może być zobowiązana nabyć na mocy istniejącego lub warunkowego zobowiązania umownego, nie odlicza się i nadaje się im wagę ryzyka zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub 3 oraz stosuje się wobec nich wymogi określone w części trzeciej tytuł IV, w stosownych przypadkach.

3. W odniesieniu do rezydualnej kwoty pozycji, o których mowa w art. 56 lit. b), instytucje stosują następujące podejście:

a) jeżeli instytucja nie dokonała znacznej inwestycji w podmiot sektora finansowego, z którym łączą ją krzyżowe powiązania kapitałowe, kwotę posiadanych przez nią bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w przedmiotowych instrumentach dodatkowych w Tier I danego podmiotu traktuje się jako pozycję wchodzącą w zakres art. 56 lit. c);

b) jeżeli instytucja dokonała znacznej inwestycji w podmiot sektora finansowego, z którym łączą ją krzyżowe powiązania kapitałowe, kwotę posiadanych przez nią bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w przedmiotowych instrumentach dodatkowych w Tier I danego podmiotu traktuje się jako pozycję wchodzącą w zakres art. 56 lit. d).

4. W odniesieniu do rezydualnej kwoty pozycji, o których mowa w art. 56 lit. c) i d), instytucje stosują następujące podejście:

a) kwotę odnoszącą się do bezpośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych, które należy odliczyć zgodnie z art. 56 lit. c) i d), odlicza się w połowie od pozycji w Tier I i w połowie od pozycji w Tier II;

▼B

b) kwoty odnoszącej się do pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych, które należy odliczyć zgodnie z art. 56 lit. c) i d), nie odlicza się i nadaje się jej wagę ryzyka zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub 3 oraz stosuje się wobec niej wymogi określone w części trzeciej tytuł IV, w stosownych przypadkach.

Podsekcja 3

Odliczenia od pozycji w tier II

Artykuł 476

Odliczenia od pozycji w Tier II

Na zasadzie odstępstwa od art. 66 w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. stosuje się następujące podejście:

a) od pozycji w Tier II instytucje odliczają określoną w art. 478 mającą zastosowanie wartość procentową kwot, które należy odliczyć zgodnie z art. 66;

b) instytucje stosują wymogi określone w art. 477 w odniesieniu do rezydualnych kwot, które należy odliczyć zgodnie z art. 66.

Artykuł 477

Odliczenia od pozycji w Tier II

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 66 w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. w odniesieniu do rezydualnych kwot, o których mowa w art. 476 lit. b), stosuje się wymogi określone w niniejszym artykule.

2. W odniesieniu do rezydualnej kwoty pozycji, o których mowa w art. 66 lit. a), instytucje stosują następujące podejście:

a) bezpośrednie udziały kapitałowe w instrumentach własnych w Tier II odlicza się od pozycji w Tier II według wartości księgowej;

b) pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach własnych w Tier II, w tym instrumentów własnych w Tier II, które dana instytucja może być zobowiązana nabyć na mocy istniejącego lub warunkowego zobowiązania umownego, nie odlicza się i nadaje się im wagę ryzyka zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub 3 oraz stosuje się wobec nich wymogi określone w części trzeciej tytuł IV, w stosownych przypadkach.

3. W odniesieniu do rezydualnej kwoty pozycji, o których mowa w art. 66 lit. b), instytucje stosują następujące podejście:

a) jeżeli instytucja nie dokonała znacznej inwestycji w podmiot sektora finansowego, z którym łączą ją krzyżowe powiązania kapitałowe, kwotę jej bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach Tier II danego podmiotu traktuje się jako pozycję wchodzącą w zakres art. 66 lit. c);

▼B

b) jeżeli instytucja dokonała znacznej inwestycji w podmiot sektora finansowego, z którym łączą ją krzyżowe powiązania kapitałowe, kwotę jej bezpośrednich, pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych w instrumentach w Tier II danego podmiotu sektora finansowego traktuje się jako pozycję wchodzącą w zakres art. 66 lit. d).

4. W odniesieniu do rezydualnej kwoty pozycji, o których mowa w art. 66 lit. c) i d), instytucje stosują następujące podejście:

a) kwotę odnoszącą się do bezpośrednich udziałów kapitałowych, które należy odliczyć zgodnie z art. 66 lit. c) i d), odlicza się w połowie od pozycji w Tier I i w połowie od pozycji w Tier II;

b) kwoty odnoszącej się do pośrednich i syntetycznych udziałów kapitałowych, które należy odliczyć zgodnie z art. 66 lit. c) i d), nie odlicza się i nadaje się jej wagę ryzyka zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub 3 oraz stosuje się wobec niej wymogi określone w części trzeciej tytuł IV, w stosownych przypadkach.

▼M15

Podsekcja 3a

Odliczenia od pozycji zobowiązań kwalifikowalnych

Artykuł 477a

Odliczenia od pozycji zobowiązań kwalifikowalnych

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 72e ust. 4 i do dnia 31 grudnia 2024 r. organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji dominującej może – po należytym uwzględnieniu opinii organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub właściwych organów państwa trzeciego wszelkich odnośnych jednostek zależnych – zezwolić na obliczenie skorygowanej kwoty m_i zgodnie z następującą definicją r_i oraz w_i:

r_i = łączny wymóg kapitałowy oparty na analizie ryzyka mający zastosowanie do jednostki zależnej i w państwie trzecim, w którym ma ona siedzibę główną, o ile wymóg ten jest spełniony za pomocą instrumentów, które zostałyby uznane za fundusze własne zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

w_i = łączny wymóg kapitałowy w Tier I nieoparty na analizie ryzyka mający zastosowanie do jednostki zależnej i w państwie trzecim, w którym ma ona siedzibę główną, o ile wymóg ten jest spełniony za pomocą instrumentów, które zostałyby uznane za kapitał Tier I zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może wydać zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, w przypadku gdy jednostka zależna ma siedzibę w państwie trzecim, które nie ma jeszcze mającego zastosowanie lokalnego systemu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, oraz jeżeli spełniony jest co najmniej jeden z następujących warunków:

a) nie istnieją obecnie ani nie są przewidywane żadne istotne przeszkody natury praktycznej lub prawnej dla szybkiego przeniesienia aktywów z jednostki zależnej do instytucji dominującej;

▼M15

b) właściwy organ państwa trzeciego jednostki zależnej przekazał organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji dominującej opinię, zgodnie z którą z jednostki zależnej do instytucji dominującej można przenieść aktywa równe kwocie do odliczenia przez jednostkę zależną zgodnie z art. 72e ust. 4 akapit drugi.

▼B

Podsekcja 4

Wartości procentowe mające zastosowanie przy dokonywaniu obliczeń

Artykuł 478

Wartości procentowe mające zastosowanie przy dokonywaniu odliczeń od pozycji kapitału podstawowego Tier I, pozycji dodatkowych w Tier I i w Tier II

1. Do celów art. 468 ust. 4, art. 469 ust. 1 lit. a) i c), art. 474 lit. a) i art. 476 lit. a) mająca zastosowanie wartość procentowa mieści się w następujących przedziałach:

a) 20–100 % w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.;

b) 40–100 % w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;

c) 60–100 % w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.;

d) 80–100 % w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.

▼C1

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 w odniesieniu do pozycji, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. c) i które istniały przed dniem 1 stycznia 2014 r., mająca zastosowanie wartość procentowa do celów art. 469 ust. 1 lit. c) mieści się w następujących przedziałach:

a) 0–100 % w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.;

b) 10–100 % w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;

c) 20–100 % w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.;

d) 30–100 % w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.;

e) 40–100 % w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2018 r.;

f) 50–100 % w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 grudnia 2019 r.;

▼C1

g) 60–100 % w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.;

h) 70–100 % w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2021 r.;

i) 80–100 % w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2022 r.;

j) 90–100 % w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia 31 grudnia 2023 r.

▼B

3. Właściwe organy określają i publikują mającą zastosowanie wartość procentową mieszczącą się w przedziałach określonych w ust. 1 i 2 w odniesieniu do wszystkich następujących odliczeń:

a) poszczególnych odliczeń wymaganych zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. a)–h), z wyjątkiem aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego uzależnionych od przyszłej rentowności i wynikających z różnic przejściowych;

b) łącznej kwoty aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego uzależnionych od przyszłej rentowności i wynikających z różnic przejściowych oraz pozycji, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. i), które należy odliczyć zgodnie z art. 48;

c) każdego odliczenia wymaganego zgodnie z art. 56 lit. b)–d);

d) każdego odliczenia wymaganego zgodnie z art. 66 lit. b)–d).

Sekcja 4

Udziały mniejszości i instrumenty dodatkowe w tier I i tier II emitowane przez jednostki zależne

Artykuł 479

Uznanie w ramach skonsolidowanego kapitału podstawowego Tier I instrumentów i pozycji niekwalifikujących się jako udziały mniejszości

1. Na zasadzie odstępstwa od przepisów części drugiej tytuł II w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. właściwe organy ustalają zgodnie z ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, czy można uznać w ramach skonsolidowanych funduszy własnych pozycje, które kwalifikowałyby się jako rezerwy skonsolidowane zgodnie z krajowymi środkami transpozycji na mocy art. 65 dyrektywy 2006/48/WE, które nie kwalifikują się jako skonsolidowany kapitał podstawowy Tier I z któregokolwiek z poniższych powodów:

a) instrument nie kwalifikuje się jako instrument w kapitale podstawowym Tier I, a związane z nim zyski zatrzymane i ażio emisyjne nie kwalifikują się jako pozycje skonsolidowanego kapitału podstawowego Tier I;

▼B

b) pozycje nie kwalifikują się w związku z art. 81 ust. 2;

c) pozycje nie kwalifikują się ponieważ jednostka zależna nie jest instytucją ani jednostką, która ze względu na mające zastosowanie prawo krajowe podlega wymogom niniejszego rozporządzenia i dyrektywy 2013/36/UE;

d) pozycje nie kwalifikują się ponieważ jednostka zależna nie jest całkowicie objęta konsolidacją na podstawie przepisów części pierwszej tytuł II rozdział 2.

2. Mająca zastosowanie wartość procentowa pozycji, o których mowa w ust. 1, które kwalifikowałyby się jako rezerwy skonsolidowane zgodnie z krajowymi środkami transpozycji art. 65 dyrektywy 2006/48/WE, kwalifikuje się jako skonsolidowany kapitał podstawowy Tier I.

3. Do celów ust. 2 mające zastosowanie wartość procentowe mieszczą się w następujących przedziałach:

a) 0–80 % w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.;

▼C2

b) 0–60 % w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;

▼B

c) 0–40 % w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.;

d) 0–20 % w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.

4. Właściwe organy ustalają i publikują mającą zastosowanie wartość procentową mieszczącą się w przedziałach określonych w ust. 3.

Artykuł 480

Uznanie w ramach skonsolidowanych funduszy własnych udziałów mniejszości i kwalifikującego się kapitału dodatkowego Tier I i w Tier II

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 84 ust. 1 lit. b), art. 85 ust. 1 lit. b) i art. 87 ust. 1 lit. b) w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. wartości procentowe, o których mowa w tych artykułach, mnoży się przez stosowny współczynnik.

2. Do celów ust. 1 stosowny współczynnik mieści się w następujących przedziałach:

a) 0,2–1 w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.;

b) 0,4–1 w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;

c) 0,6–1 w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.; oraz

d) 0,8–1 w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.

▼B

3. Właściwe organy ustalają i publikują wartość mającego zastosowanie współczynnika mieszczącego się w przedziałach określonych w ust. 2.

Sekcja 5

Dodatkowe filtry i odliczenia

Artykuł 481

Dodatkowe filtry i odliczenia

1. Na zasadzie odstępstwa od art.32–36, 56 i 66 w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. instytucje dokonują korekt w celu uwzględnienia w pozycjach kapitału podstawowego Tier I, pozycjach w Tier I, pozycjach w Tier II lub pozycjach funduszy własnych lub w celu odliczenia od tych pozycji mającej zastosowanie wartości procentowej filtrów lub odliczeń wymaganych na mocy krajowych środków transpozycji art. 57, 61, 63, 63a, 64 i 66 dyrektywy 2006/48/WE oraz art. 13 i 16 dyrektywy 2006/49/WE, które nie są wymagane zgodnie z przepisami części drugiej niniejszego rozporządzenia.

►C2 2. Na zasadzie odstępstwa od art. 36 ust. 1 lit. i) oraz art. 49 ust. 1 w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r. właściwe organy mogą wymagać od instytucji, by stosowały metody, o których mowa w art. 49 ust. 1, gdy wymogi określone w art. 49 ust. 1 lit. b) nie są spełnione ◄, zamiast odliczenia wymaganego na mocy art. 36 ust. 1; właściwe organy mogą też zezwolić instytucjom na stosowanie takiej procedury. W takich przypadkach odsetek posiadanych instrumentów funduszy własnych podmiotu sektora finansowego, w którym jednostka dominująca dokonała znacznej inwestycji, która nie musi być odliczana zgodnie z art. 49 ust. 1, określa się za pomocą mającej zastosowanie wartości procentowej, o której mowa w ust. 4 niniejszego artykułu. Stosownie do przypadku, kwota, która nie jest odliczana, podlega wymogom art. 49 ust. 4.

3. Do celów ust. 1 mająca zastosowanie wartość procentowa mieści się w następujących przedziałach:

a) 0–80 % w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.;

b) 0–60 % w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;

c) 0–40 % w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.;

d) 0–20 % w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.

4. Do celów ust. 2 mająca zastosowanie wartość procentowa mieści się pomiędzy 0 % a 50 % w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.

▼B

5. W odniesieniu do każdego filtra lub odliczenia, o którym mowa w ust. 1 i 2, właściwe organy ustalają i publikują mające zastosowanie wartości procentowe mieszczące się w przedziałach określonych w ust. 3 i 4.

6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, zgodnie z którymi właściwe organy ustalają, czy do celów niniejszego artykułu względem pozycji kapitału podstawowego Tier I, pozycji dodatkowych w Tier I, pozycji w Tier I, pozycji w Tier II lub funduszy własnych należy dokonać korekt w zakresie funduszy własnych lub ich elementów zgodnie z krajowymi środkami transpozycji dyrektywy 2006/48/WE lub dyrektywy 2006/49/WE, które nie są uwzględnione w części drugiej niniejszego rozporządzenia.

▼C1

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie do dnia 28 lipca 2013 r.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 482

Zakres stosowania transakcji na instrumentach pochodnych z funduszami emerytalnymi

W odniesieniu do transakcji, o których mowa w art. 89 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, oraz zawartych w ramach systemu programów emerytalnych zdefiniowanego w art. 2 tego rozporządzenia instytucje nie obliczają wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z CVA, zgodnie z art. 382 ust. 4 lit. c) niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ 2

Stosowanie zasady praw nabytych w odniesieniu do instrumentów kapitałowych

Sekcja 1

Instrumenty stanowiące pomoc państwa

Artykuł 483

Stosowanie zasady praw nabytych w odniesieniu do instrumentów stanowiących pomoc państwa

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 26–29, 51, 52, 62 i 63 w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. niniejszy artykuł ma zastosowanie do instrumentów kapitałowych i pozycji, jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) instrumenty te wyemitowano przed 1 stycznia 2014 r.;

b) instrumenty te wyemitowano w kontekście środków dokapitalizowujących zgodnie z zasadami pomocy państwa. O ile część tych instrumentów jest subskrybowana prywatnie, muszą one być wyemitowane przed dniem 30 czerwca 2012 r. i w powiązaniu z tymi ich częściami, które są subskrybowane przez państwo członkowskie;

▼C2

c) na mocy art. 107 TFUE Komisja uznała przedmiotowe instrumenty za zgodne z rynkiem wewnętrznym.

W przypadku gdy instrumenty są subskrybowane zarówno przez państwo członkowskie, jak i przez inwestorów prywatnych oraz ma miejsce częściowy wykup instrumentów subskrybowanych przez państwo członkowskie, analogiczna część instrumentów subskrybowanych prywatnie podlega zasadzie praw nabytych zgodnie z art. 484. Gdy wykupione zostały wszystkie instrumenty subskrybowane przez państwo członkowskie, pozostałe instrumenty subskrybowane przez inwestorów prywatnych podlegają zasadzie praw nabytych zgodnie z art. 484.

▼B

2. Instrumenty, które kwalifikowały się zgodnie z krajowymi środkami transpozycji art. 57 lit. a) dyrektywy 2006/48/WE, kwalifikują się jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I niezależnie od obu następujących warunków:

a) warunki określone w art. 28 niniejszego rozporządzenia nie są spełnione;

b) instrumenty wyemitowało przedsiębiorstwo, o których mowa w art. 27 niniejszego rozporządzenia, oraz nie są spełnione warunki określone w art. 28 niniejszego rozporządzenia lub, w stosownych przypadkach, w art. 29 niniejszego rozporządzenia.

3. Instrumenty określone w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu, które nie kwalifikują się na mocy krajowych środków transpozycji do art. 57 lit. a) dyrektywy 2006/48/WE, kwalifikują się jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I, niezależnie od niespełnienia wymogów ust. 2 lit. a) lub b) niniejszego artykułu, pod warunkiem że spełnione są wymogi określone w ust. 8 niniejszego artykułu.

Instrumenty, które kwalifikują się jako kapitał podstawowy Tier I na mocy akapitu pierwszego nie mogą kwalifikować się jako instrumenty dodatkowe w Tier I lub instrumenty w Tier II na mocy ust. 5 lub 7.

4. Instrumenty, które kwalifikowały się zgodnie z krajowymi środkami transpozycji art. 57 lit. ca) i art. 66 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE, kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I niezależnie od niespełnienia warunków określonych w art. 52 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

5. Instrumenty określone w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu, które nie kwalifikują się na mocy krajowych środków transpozycji do art. 57 lit. ca) dyrektywy 2006/48/WE, kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I, niezależnie od braku spełnienia warunków określonych w art. 52 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że spełnione są wymogi ust. 8 niniejszego artykułu.

Instrumenty, które kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I na mocy akapitu pierwszego nie mogą kwalifikować się jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I lub instrumenty w Tier II na mocy ust. 3 lub 7.

▼B

6. Pozycje, które kwalifikowały się zgodnie z krajowymi środkami transpozycji art. 57 lit. f), g) lub h) i art. 66 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE, kwalifikują się jako instrumenty w Tier II niezależnie od nieobjęcia tych pozycji w art. 62 niniejszego rozporządzenia lub niespełnienia warunków określonych w art. 63 niniejszego rozporządzenia.

7. Instrumenty określone w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu, które nie kwalifikują się zgodnie z krajowymi środkami transpozycji do art. 57 lit. f), g) lub h) i art. 66 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE, kwalifikują się jako instrumenty w Tier II, niezależnie od nieobjęcia tych pozycji w art. 62 niniejszego rozporządzenia lub niespełnienia warunków określonych w art. 63 niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że spełnione są wymogi ust. 8 niniejszego artykułu.

Instrumenty, które kwalifikują się jako instrumenty w Tier II na mocy akapitu pierwszego nie mogą kwalifikować się jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I lub instrumenty dodatkowe w Tier I na mocy ust. 3 lub 5.

8. Instrumenty, o których mowa w ust. 3, 5 i 7, mogą kwalifikować się jako instrumenty funduszy własnych, o których mowa w tych ustępach, tylko wtedy, gdy spełniony jest warunek w ust. 1 lit. a) i gdy instrumenty te są wyemitowane przez instytucje zarejestrowane w państwie członkowskim, które podlega programowi dostosowań gospodarczych, a emisja tych instrumentów została uzgodniona lub jest kwalifikowana na mocy tego programu.

Sekcja 2

Instrumenty niestanowiące pomocy państwa

Podsekcja 1

Kwalifikowanie się i limity w zakresie zasady praw nabytych

Artykuł 484

Kwalifikowanie się do zastosowania zasady praw nabytych wobec pozycji, które kwalifikowały się jako fundusze własne na mocy krajowych środków transpozycji dyrektywy 2006/48/WE

▼C2

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie wyłącznie do instrumentów i pozycji, które zostały wyemitowane nie później niż w dniu 31 grudnia 2011 r. oraz kwalifikowały się jako fundusze własne w dniu 31 grudnia 2011 r., niebędących instrumentami, o których mowa w art. 483 ust. 1.

▼B

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 26–29, 51, 52, 62 i 63 niniejszy artykuł ma zastosowanie w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2021 r.

3. Z zastrzeżeniem art. 485 niniejszego rozporządzenia oraz limitu określonego w art. 486 ust. 2 niniejszego rozporządzenia kapitał w rozumieniu art. 22 dyrektywy 86/635/EWG i związane z nim ażio emisyjne, które kwalifikowały się jako fundusze własne podstawowe na mocy krajowych środków transpozycji art. 57 lit. a) dyrektywy 2006/48/WE, kwalifikują się jako pozycje kapitału podstawowego Tier I niezależnie od niespełnienia przez dany kapitał warunków określonych w art. 28 lub, w stosownych przypadkach, w art. 29.

▼B

4. Z zastrzeżeniem limitu określonego w art. 486 ust. 3 niniejszego rozporządzenia instrumenty i związane z nimi ażio emisyjne, które kwalifikowały się jako fundusze własne podstawowe na mocy krajowych środków transpozycji art. 57 lit. ca) oraz art. 154 ust. 8 i 9 dyrektywy 2006/48/WE, ►C2 kwalifikują się jako pozycje dodatkowe w Tier I pomimo niespełnienia warunków określonych w art. 52 niniejszego rozporządzenia. ◄

5. Z zastrzeżeniem limitów określonych w art. 486 ust. 4 niniejszego rozporządzenia pozycje i związane z nimi ażio emisyjne, które kwalifikowały się na mocy krajowych środków transpozycji art. 57 lit. e), f), g) lub h) dyrektywy 2006/48/WE, ►C2 kwalifikują się jako pozycje w Tier II pomimo nieuwzględnienia tych pozycji w przepisach art. 62 niniejszego rozporządzenia lub niespełnienia warunków określonych w art. 63 niniejszego rozporządzenia. ◄

Artykuł 485

Kwalifikowalność do włączenia do kapitału podstawowego Tier I ażio emisyjnego związanego z pozycjami, które kwalifikowały się jako fundusze własne na mocy krajowych środków transpozycji dyrektywy 2006/48/WE

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie wyłącznie do instrumentów wyemitowanych przed dniem 31 grudnia 2010 r., niebędących instrumentami, o których mowa, w art. 483 ust. 1.

2. Ażio emisyjne związane z kapitałem w rozumieniu art. 22 dyrektywy 86/635/EWG, który kwalifikował się jako fundusze własne podstawowe na mocy krajowych środków transpozycji art. 57 lit. a) dyrektywy 2006/48/WE, kwalifikują się jako pozycje kapitału podstawowego Tier I, jeżeli spełniają warunki określone w art. 28 lit. i) oraz j) niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 486

Limity w zakresie stosowania zasady praw nabytych wobec pozycji zaliczających się do pozycji kapitału podstawowego Tier I, pozycji dodatkowych w Tier I i w Tier II

1. W okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. zakres, w jakim instrumenty i pozycje, o których mowa w art. 484, kwalifikują się jako fundusze własne, zostaje ograniczony zgodnie z niniejszym artykułem.

2. Wartość pozycji, o których mowa w art. 484 ust. 3 i które kwalifikują się jako pozycje kapitału podstawowego Tier I, jest ograniczona do mającej zastosowanie wartości procentowej sumy wartości określonych w lit. a) i b) niniejszego ustępu:

a) kwoty nominalnej kapitału, o którym mowa w art. 484 ust. 3, który był wyemitowany na dzień 31 grudnia 2012 r.;

b) ażio emisyjnych związanych z pozycjami, o których mowa w lit. a).

▼B

3. Wartość pozycji, o których mowa w art. 484 ust. 4, które kwalifikują się jako pozycje dodatkowe w Tier I, jest ograniczona do mającej zastosowanie wartości procentowej pomnożonej przez wynik odejmowania sumy wartości określonych w lit. c)–f) niniejszego ustępu od sumy wartości określonych w lit. a) i b) niniejszego ustępu:

a) kwoty nominalnej instrumentów, o których mowa w art. 484 ust. 4, które pozostawały w obiegu w dniu 31 grudnia 2012 r.;

b) ażio emisyjnych związanych z instrumentami, o których mowa w lit. a);

c) wartości instrumentów, o których mowa w art. 484 ust. 4, która w dniu 31 grudnia 2012 r. przekraczała limity określone w krajowych środkach transpozycji art. 66 ust. 1 lit. a) i art. 66 ust. 1a dyrektywy 2006/48/WE;

d) ażio emisyjnych związanych z instrumentami, o których mowa w lit. c);

e) kwoty nominalnej instrumentów, o których mowa w art. 484 ust. 4, które znajdowały się w obiegu w dniu 31 grudnia 2012 r., ale które nie kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I zgodnie z art. 489 ust. 4;

f) ażio emisyjnych związanych z instrumentami, o których mowa w lit. e).

4. Kwota pozycji, o których mowa w art. 484 ust. 5, które kwalifikują się jako pozycje w Tier II, jest ograniczona do mającej zastosowanie wartości procentowej wyniku odejmowania sumy wartości określonych w lit. e)–h) niniejszego ustępu od sumy wartości określonych w lit. a)–d) niniejszego ustępu:

a) kwoty nominalnej instrumentów, o których mowa w art. 484 ust. 5, które pozostawały w obiegu w dniu 31 grudnia 2012 r.;

b) ażio emisyjnych związanych z instrumentami, o których mowa w lit. a);

►C2 c) kwoty nominalnej podporządkowanego kapitału pożyczkowego, który znajdował się w obiegu w dniu 31 grudnia 2012 r., pomniejszona o ◄ kwotę wymaganą zgodnie z krajowymi środkami transpozycji art. 64 ust. 3 lit. c) dyrektywy 2006/48/WE;

d) kwoty nominalnej pozycji, o których mowa w art. 484 ust. 5, innych niż instrumenty i podporządkowany kapitał pożyczkowy, o których mowa w lit. a) i c) niniejszego ustępu, które znajdowały się w obiegu w dniu 31 grudnia 2012 r.;

e) kwoty nominalnej instrumentów i pozycji, o których mowa w art. 484 ust. 5, które znajdowały się w obiegu w dniu 31 grudnia 2012 r. i przekraczały limity określone w krajowych środkach transpozycji art. 66 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/48/WE;

f) ażio emisyjnych związanych z instrumentami, o których mowa w lit. e);

▼B

g) kwoty nominalnej instrumentów, o których mowa w art. 484 ust. 5 i które znajdowały się w obiegu w dniu 31 grudnia 2012 r. i nie kwalifikują się jako pozycje w Tier II zgodnie z art. 490 ust. 4;

h) ażio emisyjnych związanych z instrumentami, o których mowa w lit. g).

5. Do celów niniejszego artykułu mające zastosowanie wartości procentowe, o których mowa w ust. 2–4, mieszczą się w następujących przedziałach:

a) 60–80 % w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.;

b) 40–70 % w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;

c) 20–60 % w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.;

d) 0–50 % w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.;

e) 0–40 % w okresie od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2018 r.;

f) 0–30 % w okresie od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 grudnia 2019 r.;

g) 0–20 % w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.;

h) 0–10 % w okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2021 r.

6. Właściwe organy ustalają i publikują mające zastosowanie wartości procentowe mieszczące się w przedziałach określonych w ust. 5.

Artykuł 487

Pozycje wyłączone ze stosowania zasady praw nabytych w odniesieniu do pozycji kapitału podstawowego Tier I lub pozycji dodatkowych w Tier I zaliczane do innych elementów funduszy własnych

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 51, 52, 62 i 63 w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. jako pozycje, o których mowa w art. 484 ust. 4, instytucje mogą traktować kapitał oraz związane z nim ażio emisyjne, o których mowa w art. 484 ust. 3, które są wyłączone z pozycji kapitału podstawowego Tier I, ponieważ ich wartość przekracza mającą zastosowanie wartość procentową określoną w art. 486 ust. 2, w zakresie, w jakim włączenie tego kapitału i związanego z nim ażio emisyjnego nie przekracza mającego zastosowanie limitu procentowego, o którym mowa w art. 486 ust. 3.

▼B

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 51, 52, 62 i 63 w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. instytucje mogą traktować następujące elementy jako pozycje, o których mowa w art. 484 ust. 5, w zakresie, w jakim ich włączenie nie przekracza mającego zastosowanie limitu procentowego, o którym mowa w art. 486 ust. 4:

a) kapitał oraz związane z nim ażio emisyjne, o których mowa w art. 484 ust. 3, które są wyłączone z pozycji kapitału podstawowego Tier I, ponieważ ich wartość przekracza mającą zastosowanie wartość procentową określoną w art. 486 ust. 2;

b) instrumenty i związane z nimi ażio emisyjne, o których mowa w art. 484 ust. 4, których wartość przekracza mającą zastosowanie wartość procentową, o której mowa w art. 486 ust. 3.

3. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia warunków, zgodnie z którymi instrumenty funduszy własnych, o których mowa w ust. 1 i 2, traktuje się jako objęte przepisami art. 486 ust. 4 lub 5 w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2021 r.

▼C1

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie do dnia 28 lipca 2013 r.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 488

Amortyzacja pozycji traktowanych zgodnie z zasadą praw nabytych jako pozycje w Tier II

Pozycje, o których mowa w art. 484 ust. 5, kwalifikujące się jako pozycje w Tier II, o których mowa w art. 484 ust. 5 lub art. 486 ust. 4, podlegają wymogom określonym w art. 64.

Podsekcja 2

Włączenie instrumentów z opcją kupna i zachęt do umorzenia do pozycji dodatkowych w tier I i tier II

Artykuł 489

Instrumenty hybrydowe z opcją kupna i zachętą do umorzenia

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 51 i 52 w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. instrumenty, o których mowa w art. 484 ust. 4, i które w swoich warunkach zawierają opcję kupna z zachętą do ich umorzenia przez daną instytucję, ►C2 podlegają niniejszemu artykułowi. ◄

▼B

2. Przedmiotowe instrumenty kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I, pod warunkiem że spełnione są następujące warunki:

a) instytucja zdołała wykonać opcję kupna z zachętą do umorzenia dopiero przed dniem 1 stycznia 2013 r.

b) instytucja nie wykonała opcji kupna;

c) warunki określone w art. 52 są spełnione od dnia 1 stycznia 2013 r.

3. Przedmiotowe instrumenty kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I o obniżonym uznaniu zgodnie z art. 484 ust. 4 do dnia ich efektywnego terminu zapadalności, a po upływie tego okresu kwalifikują się bez ograniczeń jako pozycje dodatkowe w Tier I, pod warunkiem że:

a) instytucja zdołała wykonać opcję kupna z zachętą do umorzenia nie wcześniej niż w dniu 1 stycznia 2013 r.;

b) instytucja nie wykonała przedmiotowej opcji kupna w dniu efektywnego terminu zapadalności danych instrumentów;

c) warunki określone w art. 52 są spełnione od dnia efektywnego terminu zapadalności danych instrumentów.

4. Od 1 stycznia 2014 r. przedmiotowe instrumenty nie kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I i nie podlegają przepisom art. 484 ust. 4, jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) instytucja zdołała wykonać opcję kupna z zachętą do umorzenia w okresie od dnia 31 grudnia 2011 r. do dnia 1 stycznia 2013 r.;

b) instytucja nie wykonała przedmiotowej opcji kupna w dniu efektywnego terminu zapadalności danych instrumentów;

c) warunki określone w art. 52 nie są spełnione od dnia efektywnego terminu zapadalności danych instrumentów.

5. Przedmiotowe instrumenty kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I o obniżonym uznaniu zgodnie z art. 484 ust. 4 do dnia ich efektywnego terminu zapadalności, a po upływie tego okresu nie kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I, jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) instytucja zdołała wykonać opcję kupna z zachętą do umorzenia w dniu 1 stycznia 2013 r. lub po tej dacie;

b) instytucja nie wykonała przedmiotowej opcji kupna w dniu efektywnego terminu zapadalności danych instrumentów;

c) warunki określone w art. 52 nie są spełnione od dnia efektywnego terminu zapadalności danych instrumentów.

▼B

6. Przedmiotowe instrumenty kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I zgodnie z art. 484 ust. 4, jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) instytucja zdołała wykonać opcję kupna z zachętą do umorzenia najpóźniej w dniu 31 grudnia 2011 r.;

b) instytucja nie wykonała przedmiotowej opcji kupna w dniu efektywnego terminu zapadalności danych instrumentów;

c) warunki określone w art. 52 nie były spełnione od dnia efektywnego terminu zapadalności danych instrumentów.

Artykuł 490

Pozycje w Tier II z zachętą do umorzenia

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 62 i 63 w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. pozycje, o których mowa w art. 484 ust. 5, które kwalifikowały się na mocy krajowych środków transpozycji art. 57 lit. f) lub h) dyrektywy 2006/48/WE i które w swoich warunkach zawierają opcję kupna z zachętą do ich umorzenia przez daną instytucję, ►C2 podlegają niniejszemu artykułowi. ◄

2. Przedmiotowe pozycje kwalifikują się jako instrumenty w Tier II, pod warunkiem że:

a) instytucja zdołała wykonać opcję kupna z zachętą do umorzenia dopiero przed dniem 1 stycznia 2013 r.

b) instytucja nie wykonała opcji kupna;

c) od dnia 1 stycznia 2013 r. spełnione są warunki określone w art. 63.

3. Przedmiotowe pozycje kwalifikują się jako pozycje w Tier II zgodnie z art. 484 ust. 5 do dnia ich efektywnego terminu zapadalności, a po upływie tego okresu kwalifikują się bez ograniczeń jako pozycje w Tier II, pod warunkiem że spełnione są następujące warunki:

a) instytucja zdołała wykonać opcję kupna z zachętą do umorzenia nie wcześniej niż w dniu 1 stycznia 2013 r.;

b) instytucja nie wykonała opcji kupna w dniu efektywnego terminu zapadalności przedmiotowych pozycji;

c) warunki określone w art. 63 są spełnione od dnia efektywnego terminu zapadalności danych pozycji.

▼C2

4. Od dnia 1 stycznia 2014 r. przedmiotowe pozycje nie kwalifikują się jako pozycje w Tier II, jeżeli są spełnione następujące warunki:

▼B

a) instytucja zdołała wykonać opcję kupna z zachętą do umorzenia wyłącznie w okresie od dnia 31 grudnia 2011 r. do dnia 1 stycznia 2013 r.;

b) instytucja nie wykonała opcji kupna w dniu efektywnego terminu zapadalności przedmiotowych pozycji;

c) warunki określone w art. 63 nie są spełnione od dnia efektywnego terminu zapadalności przedmiotowych pozycji.

5. Przedmiotowe pozycje kwalifikują się jako pozycje w Tier II o obniżonym uznaniu zgodnie z art. 484 ust. 5 do dnia ich efektywnego terminu zapadalności, a po upływie tego okresu nie kwalifikują się jako pozycje w Tier II, jeżeli:

a) instytucja zdołała wykonać opcję kupna z zachętą do umorzenia w dniu 1 stycznia 2013 r. lub po tej dacie;

b) instytucja nie wykonała przedmiotowej opcji kupna w dniu efektywnego terminu zapadalności;

c) warunki określone w art. 63 nie są spełnione od dnia efektywnego terminu zapadalności przedmiotowych pozycji.

6. Przedmiotowe pozycje kwalifikują się jako pozycje w Tier II zgodnie z art. 484 ust. 5, jeżeli:

a) instytucja zdołała wykonać opcję kupna z zachętą do umorzenia najpóźniej w dniu 31 grudnia 2011 r.;

b) instytucja nie wykonała opcji kupna w dniu efektywnego terminu zapadalności przedmiotowych pozycji;

c) warunki określone w art. 63 nie są spełnione od dnia efektywnego terminu zapadalności przedmiotowych pozycji.

Artykuł 491

Efektywny termin zapadalności

Do celów art. 489 i 490 efektywny termin zapadalności określa się w następujący sposób:

a) w przypadku pozycji, o których mowa w ust. 3 i 5 tych artykułów, stanowi on datę wykonania pierwszej opcji kupna z zachętą do umorzenia przypadającą w dniu 1 stycznia 2013 r. lub po tej dacie;

b) w przypadku pozycji, o których mowa w ust. 4 tych artykułów, stanowi on datę wykonania pierwszej opcji kupna z zachętą do umorzenia przypadającą w okresie od dnia 31 grudnia 2011 r. do dnia 1 stycznia 2013 r.;

▼B

c) w przypadku pozycji, o których mowa w ust. 6 tych artykułów, stanowi on datę wykonania pierwszej opcji kupna z zachętą do umorzenia przypadającą przed dniem 31 grudnia 2011 r.

ROZDZIAŁ 3

Przepisy przejściowe w zakresie ujawniania informacji dotyczących funduszy własnych

Artykuł 492

Ujawnianie informacji dotyczących funduszy własnych

1. W okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. instytucje stosują przepisy niniejszego artykułu.

2. W okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. instytucje ujawniają zakres, w jakim poziom kapitału podstawowego Tier I i kapitału Tier I przekracza wymogi określone w art. 465.

3. W okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. instytucje ujawniają następujące informacje dodatkowe na temat swoich funduszy własnych:

a) charakter poszczególnych filtrów i odliczeń stosowanych zgodnie z art. 467–470, 474, 476 i 479 oraz ich wpływ na kapitał podstawowy Tier I, kapitał dodatkowy Tier I, kapitał Tier II oraz fundusze własne;

b) wartość udziałów mniejszości i instrumentów dodatkowych Tier I i Tier II oraz związanych z nimi zysków zatrzymanych i ażio emisyjnego, wyemitowanych przez jednostki zależne i włączonych do skonsolidowanego kapitału podstawowego Tier I, kapitału dodatkowego Tier I, kapitału Tier II oraz funduszy własnych zgodnie z rozdziałem 1 sekcja 4;

c) wpływ poszczególnych filtrów i odliczeń stosowanych zgodnie z art. 481 na kapitał podstawowy Tier I, kapitał dodatkowy Tier I, kapitał Tier II oraz fundusze własne;

d) charakter i wartość pozycji, które kwalifikują się jako pozycje kapitału podstawowego Tier I, pozycje w Tier I i pozycje w Tier II ze względu na stosowanie odstępstw określonych w rozdziale 2 sekcja 2.

4. W okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. instytucje ujawniają wartość instrumentów, które kwalifikują się jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I, instrumenty dodatkowe w Tier I i instrumenty w Tier II ze względu na stosowanie art. 484.

▼B

5. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia jednolitych wzorów do celów ujawnień zgodnie z niniejszym artykułem. Wzory obejmują pozycje wymienione w art. 437 ust. 1 lit. a), b), d) i e), zmienione rozdziałami 1 i 2 niniejszego tytułu.

▼C1

EUNB przedstawi Komisji powyższe projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie do dnia 28 lipca 2013 r.

▼B

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

ROZDZIAŁ 4

Duże ekspozycje, wymogi w zakresie funduszy własnych, dźwignia finansowa i dolna granica określona w regulacjach Bazylea I

Artykuł 493

Przepisy przejściowe w zakresie dużych ekspozycji

▼M9

1. Przepisy dotyczące dużych ekspozycji ustanowione w art. 387–403 niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do firm inwestycyjnych, których głównym przedmiotem działalności jest wyłącznie świadczenie usług inwestycyjnych lub prowadzenie innej działalności inwestycyjnej, związanych z instrumentami finansowymi określonymi w sekcji C pkt 5, 6, 7, 9, 10 i 11 w załączniku I do dyrektywy 2014/65/UE, i do których to firm na dzień 31 grudnia 2006 r. dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/39/WE ([1]) nie miała zastosowania.

_____

▼B

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 400 ust. 2 i 3, ►C1 państwa członkowskie mogą przez okres przejściowy do wejścia w życie aktu prawnego przyjętego w związku z przeglądem dokonanym zgodnie z art. 507, lecz nie później niż dnia 31 grudnia 2028 r., całkowicie lub częściowo wyłączyć następujące ekspozycje ◄ ze stosowania art. 395 ust. 1:

▼M17

a) obligacje zabezpieczone, o których mowa w art. 129;

([1]) Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1).

▼B

b) składniki aktywów stanowiące należności od samorządów regionalnych lub władz lokalnych państw członkowskich, gdy tym należnościom przypisuje się wagę ryzyka równą 20 % zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2, oraz inne ekspozycje wobec tych samorządów regionalnych lub władz lokalnych lub gwarantowane przez nie stanowiące należności, którym przypisano by wagę ryzyka równą 20 % zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2;

▼M8

c) ekspozycje – w tym udziały kapitałowe lub innego rodzaju udziały – danej instytucji wobec jej jednostki dominującej, wobec innych jednostek zależnych tej jednostki dominującej lub wobec własnych jednostek zależnych, oraz znaczne pakiety akcji, w zakresie, w jakim te jednostki są objęte nadzorem na zasadzie skonsolidowanej, któremu podlega sama instytucja, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, dyrektywą 2002/87/WE lub z równoważnymi przepisami obowiązującymi w państwie trzecim; ekspozycje niespełniające tych kryteriów, niezależnie od tego, czy są wyłączone z zakresu stosowania art. 395 ust. 1 niniejszego rozporządzenia czy nie, traktuje się jako ekspozycje wobec osoby trzeciej;

▼B

d) składniki aktywów stanowiące należności od regionalnych lub centralnych instytucji kredytowych, z którymi dana instytucja kredytowa należy do sieci zgodnie z przepisami prawnymi lub ustawowymi i które na mocy tych przepisów są odpowiedzialne za rozliczenia środków pieniężnych w ramach sieci oraz inne ekspozycje, w tym udziały kapitałowe lub innego rodzaju udziały, wobec tych instytucji;

e) składniki aktywów stanowiące należności od instytucji kredytowych i inne ekspozycje wobec instytucji kredytowych ustanowione przez instytucje kredytowe, z których jedna działa na zasadach niekonkurencyjnych i udziela kredytów lub je gwarantuje w ramach programów ustawodawczych lub swoich statutów, do celów wspierania określonych sektorów gospodarki przy pewnej formie nadzoru ze strony rządu i ograniczeń w odniesieniu do wykorzystania tych kredytów, pod warunkiem że odpowiednie ekspozycje wynikają z tych kredytów, które są przekazywane beneficjentom za pośrednictwem instytucji kredytowych, lub z gwarancji tych kredytów;

f) składniki aktywów stanowiące należności od instytucji i inne ekspozycje wobec instytucji, pod warunkiem że te ekspozycje nie stanowią funduszy własnych takich instytucji, ich termin zapadalności nie przekracza następnego dnia roboczego i nie są denominowane w jednej z głównych walut handlowych;

g) składniki aktywów stanowiące należności od banków centralnych w postaci minimalnej rezerwy obowiązkowej przetrzymywanej w tych bankach centralnych, denominowane w ich walutach krajowych;

h) składniki aktywów stanowiące należności od rządów centralnych w postaci ustawowych wymogów w zakresie płynności, przetrzymywane w postaci rządowych papierów wartościowych, denominowane i finansowane w ich walutach krajowych, pod warunkiem że za zgodą właściwego organu ocena kredytowa tych rządów centralnych wystawiona przez wyznaczoną ECAI jest ratingiem na poziomie inwestycyjnym;

▼M17

i) 50 % pozabilansowych akredytyw dokumentowych z koszyka 4 i pozabilansowych niewykorzystanych instrumentów kredytowych z koszyka 3, o których mowa w załączniku I, z pierwotnym terminem zapadalności wynoszącym maksymalnie 1 rok i pod warunkiem uzyskania zgody właściwych organów, 80 % gwarancji innych niż gwarancje kredytowe, które wynikają z przepisów ustawowych lub wykonawczych i które są udzielane ich członkom przez fundusze gwarancji wzajemnych posiadające status instytucji kredytowej;

▼B

j) prawnie wymagane gwarancje stosowane przy wypłacaniu kredytobiorcy hipotecznemu kredytu hipotecznego finansowanego poprzez emisję obligacji zabezpieczonych hipoteką przed ostatecznym wpisem hipoteki do księgi wieczystej, pod warunkiem że gwarancji nie wykorzystuje się do ograniczenia ryzyka przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem;

k) składniki aktywów stanowiące wierzytelności i inne ekspozycje wobec uznanych giełd.

▼M4

4. W drodze odstępstwa od art. 395 ust. 1 właściwe organy mogą zezwolić instytucjom na generowanie dowolnych ekspozycji wymienionych w ust. 5 niniejszego artykułu, które spełniają warunki określone w ust. 6 niniejszego artykułu, do następujących poziomów:

a) 100 % kapitału Tier I instytucji do dnia 31 grudnia 2018 r.;

b) 75 % kapitału Tier I instytucji do dnia 31 grudnia 2019 r.;

c) 50 % kapitału Tier I instytucji do dnia 31 grudnia 2020 r.

Poziomy, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a), b) i c), mają zastosowanie do wartości ekspozycji po uwzględnieniu skutku technik ograniczania ryzyka kredytowego zgodnie z art. 399–403.

5. Rozwiązania przejściowe określone w ust. 4 mają zastosowanie do następujących ekspozycji:

a) składników aktywów stanowiących należności od rządów centralnych, banków centralnych lub podmiotów sektora publicznego państw członkowskich;

b) składników aktywów stanowiących należności wyraźnie gwarantowane przez rządy centralne, banki centralne lub podmioty sektora publicznego państw członkowskich;

c) innych ekspozycji wobec rządów centralnych, banków centralnych lub podmiotów sektora publicznego państw członkowskich, lub przez nie gwarantowanych;

▼M4

d) składników aktywów stanowiących należności od samorządów regionalnych lub władz lokalnych państw członkowskich traktowane jako ekspozycje wobec rządu centralnego zgodnie z art. 115 ust. 2;

e) innych ekspozycji wobec samorządów regionalnych lub władz lokalnych państw członkowskich, lub przez nie gwarantowanych, traktowanych jako ekspozycje wobec rządu centralnego zgodnie z art. 115 ust. 2.

Do celów akapitu pierwszego lit. a), b) i c) rozwiązania przejściowe określone w ust. 4 niniejszego artykułu mają zastosowanie wyłącznie do składników aktywów i innych ekspozycji wobec podmiotów sektora publicznego, lub przez nie gwarantowanych, które są traktowane jako ekspozycje wobec rządu centralnego, samorządu regionalnego lub władz lokalnych zgodnie z art. 116 ust. 4. Jeżeli składniki aktywów i inne ekspozycje wobec podmiotów sektora publicznego, lub gwarantowane przez nie, traktowane jako ekspozycje wobec samorządów regionalnych lub władz lokalnych zgodnie z art. 116 ust. 4, rozwiązania przejściowe określone w ust. 4 niniejszego artykułu mają zastosowanie wyłącznie w przypadku, gdy ekspozycje wobec danego samorządu regionalnego lub władzy lokalnej traktuje się jako ekspozycje wobec rządu centralnego zgodnie z art. 115 ust. 2.

6. Rozwiązania przejściowe określone w ust. 4 niniejszego artykułu mają zastosowanie wyłącznie wtedy, gdy ekspozycja, o której mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, spełnia wszystkie następujące warunki:

a) ekspozycji przypisano by wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z art. 495 ust. 2 w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 grudnia 2017 r.;

b) ekspozycja powstała w dniu 12 grudnia 2017 r. lub po tej dacie.

7. Ekspozycja, o której mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, powstała przed dniem 12 grudnia 2017 r., której w dniu 31 grudnia 2017 r. przypisano wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z art. 495 ust. 2, jest wyłączona z zakresu stosowania art. 395 ust. 1.

▼M8

Artykuł 494

Przepisy przejściowe dotyczące wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych

▼C8

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 92a w okresie od dnia 27 czerwca 2019 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. instytucje określone jako instytucje objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym lub częścią globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, muszą zawsze spełniać następujące wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych:

▼M8

a) współczynnik oparty na analizie ryzyka na poziomie 16 %, reprezentujący fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne instytucji wyrażone jako odsetek łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 i 4;

b) współczynnik nieoparty na analizie ryzyka na poziomie 6 %, reprezentujący fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne instytucji wyrażone jako odsetek miary ekspozycji całkowitej, o której mowa w art. 429 ust. 4.

▼M8

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 72b ust. 3 w okresie od dnia 27 czerwca 2019 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. zakres, w jakim w pozycjach zobowiązań kwalifikowalnych można uwzględnić instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 72b ust. 3, wynosi 2,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 i 4.

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 72b ust. 3, do czasu, gdy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oceni po raz pierwszy zgodność z warunkiem określonym w lit. c) tego ustępu, zobowiązania kwalifikują się jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych do łącznej kwoty nieprzekraczającej, do dnia 31 grudnia 2021 r., 2,5 %, a następnie po tej dacie – 3,5 % łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko obliczonej zgodnie z art. 92 ust. 3 i 4, o ile spełniają one warunki określone w art. 72b ust. 3 lit. a) i b).

Artykuł 494a

Stosowanie zasady praw nabytych w odniesieniu do emisji za pośrednictwem jednostek specjalnego przeznaczenia

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 52 instrumenty kapitałowe nieemitowane bezpośrednio przez instytucję kwalifikuje się jako instrumenty dodatkowe w Tier I do dnia 31 grudnia 2021 r. wyłącznie wówczas, gdy spełnione zostaną wszystkie poniższe warunki:

a) warunki określone w art. 52 ust. 1, z wyjątkiem warunku przewidującego wymóg, by instrumenty były bezpośrednio emitowane przez instytucję;

b) instrumenty są emitowane za pośrednictwem jednostki prowadzącej działalność w ramach konsolidacji zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2;

c) wpływy są natychmiast dostępne do dyspozycji tej instytucji bez ograniczeń, w formie spełniającej warunki określone w niniejszym ustępie.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 63 instrumenty kapitałowe nieemitowane bezpośrednio przez instytucję kwalifikuje się jako instrumenty w Tier II do dnia 31 grudnia 2021 r. wyłącznie wówczas, gdy spełnione zostaną wszystkie poniższe warunki:

▼C8

a) warunki określone w art. 63, z wyjątkiem warunku przewidującego wymóg, by instrumenty były bezpośrednio emitowane przez instytucję;

▼M8

b) instrumenty są emitowane za pośrednictwem jednostki prowadzącej działalność w ramach konsolidacji zgodnie z częścią pierwszą tytuł II rozdział 2;

c) wpływy są natychmiast dostępne do dyspozycji tej instytucji bez ograniczeń, w formie spełniającej warunki określone w niniejszym ustępie.

Artykuł 494b

Stosowanie zasady praw nabytych w odniesieniu do instrumentów funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 51 i 52 instrumenty wyemitowane przed dniem 27 czerwca 2019 r. kwalifikują się jako instrumenty dodatkowe w Tier I najpóźniej do dnia 28 czerwca 2025 r., jeżeli spełniają warunki określone w art. 51 i 52, z wyjątkiem warunków, o których mowa w art. 52 ust. 1 lit. p), q) i r).

▼M8

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 62 i 63 instrumenty wyemitowane przed dniem 27 czerwca 2019 r. kwalifikują się jako instrumenty w Tier II najpóźniej do dnia 28 czerwca 2025 r., jeżeli spełniają warunki określone w art. 62 i 63, z wyjątkiem warunków, o których mowa w art. 63 lit. n), o) i p).

▼C8

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 72a ust. 1 lit. a) zobowiązania wyemitowane przed dniem 27 czerwca 2019 r. kwalifikują się jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych, jeżeli spełniają warunki określone w art. 72b, z wyjątkiem warunków, o których mowa w art. 72b ust. 2 lit. b) ppkt (ii) oraz lit. f)–m).

▼M13

Artykuł 494c

Zasada praw nabytych dla uprzywilejowanych pozycji sekurytyzacyjnych

Na zasadzie odstępstwa od art. 270 instytucja inicjująca może obliczyć kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem w ramach uprzywilejowanej pozycji sekurytyzacyjnej zgodnie z art. 260, 262 lub 264, gdy spełnione są łącznie następujące warunki:

a) sekurytyzacja została wyemitowana przed dniem 9 kwietnia 2021 r.;

b) sekurytyzacja spełniała na dzień 8 kwietnia 2021 r. warunki określone w art. 270, mające zastosowanie w tym dniu.

▼M17

Artykuł 494d

Powrót do stosowania mniej zaawansowanych metod

Na zasadzie odstępstwa od art. 149 instytucja może od dnia 9 lipca 2024 r. do dnia 10 lipca 2027 r. powrócić do stosowania mniej zaawansowanych metod w odniesieniu do jednej lub większej liczby klas ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

a) na dzień 8 lipca 2024 r. instytucja istniała i posiadała zezwolenie właściwego organu na ujmowanie tych klas ekspozycji zgodnie z metodą IRB;

b) instytucja występuje z wnioskiem w sprawie powrotu do stosowania mniej zaawansowanej metody tylko raz w ciągu tego trzyletniego okresu;

c) wniosku w sprawie powrotu do stosowania mniej zaawansowanej metody nie złożono z zamiarem skorzystania z arbitrażu regulacyjnego;

d) instytucja formalnie powiadomiła właściwy organ o zamiarze powrotu do stosowania mniej zaawansowanej metody w odniesieniu do tych klas ekspozycji co najmniej sześć miesięcy przed faktycznym powrotem do stosowania tej metody;

e) właściwy organ nie wniósł sprzeciwu wobec wniosku instytucji w sprawie powrotu do mniej zaawansowanej metody w terminie trzech miesięcy od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w lit. d).

▼M17

Artykuł 495

Ujmowanie ekspozycji kapitałowych według metody IRB

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 107 ust. 1 instytucje, które otrzymały zezwolenie na stosowanie metody IRB do obliczania kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji kapitałowych, do dnia 31 grudnia 2029 r. i bez uszczerbku dla art. 495a ust. 3 obliczają kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do każdej ekspozycji kapitałowej, dla której otrzymały zezwolenie na stosowanie metody IRB, jako wyższą z następujących wartości:

a) kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem obliczoną zgodnie z art. 495a ust. 1 i 2;

b) kwotę ekspozycji ważonej ryzykiem obliczoną zgodnie z niniejszym rozporządzeniem w brzmieniu mającym zastosowanie w dniu 8 lipca 2024 r.

2. Zamiast stosowania sposobu ujmowania określonego w ust. 1 instytucje, które otrzymały zezwolenie na stosowanie metody IRB do obliczania kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji kapitałowych, mogą zdecydować się na stosowanie sposobu ujmowania określonego w art. 133 do wszystkich swoich ekspozycji kapitałowych w dowolnym czasie do dnia 31 grudnia 2029 r.

W przypadku gdy instytucje stosują akapit pierwszy niniejszego ustępu, nie stosuje się art. 495a ust. 1 i 2.

Do celów niniejszego ustępu nie stosuje się warunków powrotu do stosowania mniej zaawansowanych metod określonych w art. 149.

3. Instytucje stosujące sposób ujmowania określony w ust. 1 niniejszego artykułu obliczają kwotę oczekiwanej straty zgodnie z art. 158 ust. 7, 8 lub 9, stosownie do przypadku, w brzmieniu tych ustępów mającym zastosowanie w dniu 8 lipca 2024 r., oraz stosują art. 36 ust. 1 lit. d) i art. 62 lit. d), stosownie do przypadku, w brzmieniu tych liter mającym zastosowanie w dniu 8 lipca 2024 r., w przypadku gdy kwota ekspozycji ważonej ryzykiem obliczona na mocy ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu jest wyższa od kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem obliczonej na mocy ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu.

4. W przypadku gdy instytucje występują o zezwolenie na stosowanie metody IRB do obliczania kwoty ekspozycji ważonej ryzykiem w odniesieniu do ekspozycji kapitałowych, właściwe organy nie udzielają takiego zezwolenia po dniu 31 grudnia 2024 r.

Artykuł 495a

Rozwiązania przejściowe dotyczące ekspozycji kapitałowych

1. Na zasadzie odstępstwa od sposobu ujmowania określonego w art. 133 ust. 3 ekspozycjom kapitałowym przypisuje się wyższą z następujących wartości: wagę ryzyka mającą zastosowanie w dniu 8 lipca 2024 r., ograniczoną do 250 %, lub następujące wagi ryzyka:

a) 100 % w okresie od dnia 1 stycznia 2025 r. do dnia 31 grudnia 2025 r.;

▼M17

b) 130 % w okresie od dnia 1 stycznia 2026 r. do dnia 31 grudnia 2026 r.;

c) 160 % w okresie od dnia 1 stycznia 2027 r. do dnia 31 grudnia 2027 r.;

d) 190 % w okresie od dnia 1 stycznia 2028 r. do dnia 31 grudnia 2028 r.;

e) 220 % w okresie od dnia 1 stycznia 2029 r. do dnia 31 grudnia 2029 r.

2. Na zasadzie odstępstwa od sposobu ujmowania określonego w art. 133 ust. 4 ekspozycjom kapitałowym przypisuje się wyższą z następujących wartości: wagę ryzyka mającą zastosowanie w dniu 8 lipca 2024 r. lub następujące wagi ryzyka:

a) 100 % w okresie od dnia 1 stycznia 2025 r. do dnia 31 grudnia 2025 r.;

b) 160 % w okresie od dnia 1 stycznia 2026 r. do dnia 31 grudnia 2026 r.;

c) 220 % w okresie od dnia 1 stycznia 2027 r. do dnia 31 grudnia 2027 r.;

d) 280 % w okresie od dnia 1 stycznia 2028 r. do dnia 31 grudnia 2028 r.;

e) 340 % w okresie od dnia 1 stycznia 2029 r. do dnia 31 grudnia 2029 r.

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 133 instytucje mogą nadal przypisywać tę samą wagę ryzyka, która miała zastosowanie w dniu 8 lipca 2024 r. do ekspozycji kapitałowych, w tym części tych ekspozycji nieodliczonych od funduszy własnych zgodnie z art. 471, w brzmieniu tego artykułu mającym zastosowanie w dniu 27 października 2021 r., wobec podmiotów, których były udziałowcami w dniu 27 października 2021 r. od sześciu kolejnych lat i na które wywierają znaczący wpływ lub nad którymi sprawują kontrolę – same lub wraz z siecią, do której te instytucje należą – w rozumieniu dyrektywy 2013/34/UE lub standardów rachunkowości, którym instytucja podlega na mocy rozporządzenia (WE) nr 1606/2002, lub w wyniku podobnej relacji między dowolną osobą fizyczną lub prawną lub siecią instytucji a przedsiębiorstwem, bądź w przypadku gdy instytucja jest uprawniona do wyznaczenia co najmniej jednego członka organu zarządzającego tego podmiotu.

Artykuł 495b

Rozwiązania przejściowe dotyczące ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 161 ust. 4 minimalne wartości parametrów wejściowych LGD mające zastosowanie do ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym ujmowanych zgodnie z metodą IRB w przypadku stosowania własnych oszacowań LGD są równe mającym zastosowanie minimalnym wartościom parametrów wejściowych LGD przewidzianym w art. 161 ust. 4, pomnożonym przez następujące współczynniki:

a) 50 % w okresie od dnia 1 stycznia 2025 r. do dnia 31 grudnia 2027 r.;

b) 80 % w okresie od dnia 1 stycznia 2028 r. do dnia 31 grudnia 2028 r.;

▼M17

c) 100 % w okresie od dnia 1 stycznia 2029 r. do dnia 31 grudnia 2029 r.

2. EUNB przygotowuje sprawozdanie na temat odpowiedniej kalibracji parametrów ryzyka, w tym parametru redukcji wartości, mających zastosowanie do ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym zgodnie z metodą IRB, a w szczególności na temat własnych oszacowań LGD i minimalnych wartości parametrów wejściowych LGD dla każdej konkretnej kategorii ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym, o których mowa w art.147 ust. 8. EUNB uwzględnia w swoim sprawozdaniu w szczególności dane dotyczące średniej liczby przypadków niewykonania zobowiązania i zrealizowanych strat odnotowanych w Unii w odniesieniu do różnych prób instytucji o różnych profilach biznesowych i profilach ryzyka. EUNB zaleca szczególne kalibracje parametrów ryzyka, w tym parametru redukcji wartości, odzwierciedlające specyficzny i odmienny profil ryzyka każdej konkretnej kategorii ekspozycji związanych z kredytowaniem specjalistycznym.

EUNB przedłoży to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji do dnia 10 lipca 2026 r.

Na podstawie tego sprawozdania i z należytym uwzględnieniem odnośnych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego Komisja w stosownych przypadkach przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy do dnia 31 grudnia 2027 r.

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 122a ust. 3 lit. a) ekspozycjom związanym z kredytowaniem specjalistycznym, o których mowa w tej literze i które nie mają oceny kredytowej sporządzonej przez wyznaczoną ECAI, można do dnia 31 grudnia 2032 r. przypisywać wagę ryzyka w wysokości 80 % w przypadku gdy nie stosuje się korekty wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego, o której mowa w art. 501a, a ekspozycję uznaje się za ekspozycję wysokiej jakości przy uwzględnieniu wszystkich poniższych kryteriów:

a) dłużnik może wykonać swoje zobowiązania finansowe nawet w warunkach skrajnych ze względu na obecność następujących elementów:

(i) adekwatny stosunek ekspozycji do wartości charakteryzujący daną ekspozycję;

(ii) ostrożny profil spłaty ekspozycji;

(iii) proporcjonalny pozostały okres życia aktywów w momencie całkowitej wypłaty ekspozycji lub, alternatywnie, możliwość skorzystania z dostawcy ochrony o wysokiej zdolności kredytowej;

(iv) niskie ryzyko refinansowania ekspozycji przez dłużnika lub ryzyko to jest odpowiednio ograniczone dzięki proporcjonalnej wartości rezydualnej aktywów lub możliwości skorzystania z dostawcy ochrony o wysokiej wiarygodności kredytowej;

(v) dłużnik podlega ograniczeniom umownym dotyczącym jego działalności i struktury finansowania;

(vi) dłużnik wykorzystuje instrumenty pochodne wyłącznie do celów ograniczenia ryzyka;

(vii) istotne ryzyko operacyjne jest właściwie zarządzane;

▼M17

b) ustalenia umowne dotyczące aktywów zapewniają kredytodawcom wysoki stopień ochrony, w tym następujące elementy:

(i) kredytodawcy posiadają możliwe do wyegzekwowania na drodze prawnej prawo pierwszeństwa do finansowanych aktywów oraz, w stosownych przypadkach, do generowanego przez nie dochodu;

(ii) istnieją umowne ograniczenia możliwości dokonywania przez dłużnika w stosunku do aktywów jakichkolwiek zmian, które miałyby negatywny wpływ na ich wartość;

(iii) jeżeli składnik aktywów jest w budowie, kredytodawcy posiadają możliwe do wyegzekwowania na drodze prawnej prawo pierwszeństwa do aktywów i dotyczących ich umów o roboty budowlane;

c) finansowane aktywa spełniają wszystkie poniższe normy, co umożliwia ich należytą i skuteczną eksploatację:

(i) technologia i projekt dotyczące aktywów zostały sprawdzone;

(ii) uzyskano wszelkie niezbędne pozwolenia i zezwolenia na eksploatację aktywów;

(iii) jeżeli składnik aktywów jest w budowie, dłużnik dysponuje odpowiednimi zabezpieczeniami dotyczącymi ustalonej specyfikacji, budżetu i daty zakończenia budowy danego składnika aktywów, co obejmuje solidne gwarancje ukończenia lub udział doświadczonego wykonawcy oraz odpowiednie postanowienia umowne dotyczące kar umownych.

4. EUNB przygotowuje sprawozdanie zawierające analizę:

a) zmian tendencji i warunków na rynkach finansowania obiektów w Unii;

b) rzeczywistego poziomu ryzyka ekspozycji związanych z finansowaniem obiektów w całym cyklu koniunkturalnym;

c) wpływu sposobu ujmowania określonego w art. 122a ust. 3 lit. a) na wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do ekspozycji z tytułu finansowania obiektów, bez uwzględnienia art. 465 ust. 1;

d) potrzeby zdefiniowania podkategorii „finansowania obiektów wysokiej jakości” i objęcia tej podkategorii ekspozycji odmiennym traktowaniem ostrożnościowym.

EUNB przedłoży to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji do dnia 31 grudnia 2030 r.

Na podstawie tego sprawozdania i z należytym uwzględnieniem odnośnych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego Komisja w stosownych przypadkach przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy do dnia 31 grudnia 2031 r.

▼M17

Artykuł 495c

Rozwiązania przejściowe dotyczące ekspozycji z tytułu leasingu w ramach techniki ograniczania ryzyka kredytowego

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 230 mającą zastosowanie wartością H_c odpowiadającą „innemu zabezpieczeniu rzeczowemu" dla ekspozycji, o których mowa w art. 199 ust. 7, jeżeli składnik aktywów będący przedmiotem leasingu odpowiada rodzajowi ochrony kredytowej rzeczywistej „inne zabezpieczenie rzeczowe", jest wartość H_c dla „innego zabezpieczenia rzeczowego" określona w art. 230 ust. 2 tabela 1, pomnożona przez następujące współczynniki:

a) 50 % w okresie od dnia 1 stycznia 2025 r. do dnia 31 grudnia 2027 r.;

b) 80 % w okresie od dnia 1 stycznia 2028 r. do dnia 31 grudnia 2028 r.;

c) 100 % w okresie od dnia 1 stycznia 2029 r. do dnia 31 grudnia 2029 r.

2. EUNB przygotowuje sprawozdanie na temat odpowiednich kalibracji parametrów ryzyka związanych z ekspozycjami z tytułu leasingu zgodnie z metodą IRB oraz wag ryzyka zgodnie z metodą standardową, a w szczególności na temat $_{LGDs}$ i H_c przewidzianych w art. 230. EUNB uwzględnia w swoim sprawozdaniu w szczególności dane dotyczące średniej liczby przypadków niewykonania zobowiązania i zrealizowanych strat odnotowanych w Unii w odniesieniu do ekspozycji związanych z różnymi rodzajami nieruchomości będących przedmiotem leasingu oraz różnymi rodzajami instytucji, które prowadzą działalność leasingową.

EUNB przedłoży to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji do dnia 10 lipca 2027 r.

Na podstawie tego sprawozdania i z uwzględnieniem odnośnych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego Komisja w stosownych przypadkach przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy do dnia 31 grudnia 2028 r.

Artykuł 495d

Rozwiązania przejściowe dotyczące zobowiązań bezwarunkowo odwoływalnych

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 111 ust. 2 instytucje obliczają wartość ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowej w formie zobowiązania bezwarunkowo odwoływalnego poprzez pomnożenie wartości procentowej przewidzianej w tym artykule przez następujące współczynniki:

a) 0 % w okresie od dnia 1 stycznia 2025 r. do dnia 31 grudnia 2029 r.

b) 25 % w okresie od dnia 1 stycznia 2030 r. do dnia 31 grudnia 2030 r.;

c) 50 % w okresie od dnia 1 stycznia 2031 r. do dnia 31 grudnia 2031 r.

d) 75 % w okresie od dnia 1 stycznia 2032 r. do dnia 31 grudnia 2032 r.

▼M17

2. EUNB przygotowuje sprawozdanie oceniające to, czy obowiązywanie odstępstwa, o którym mowa w ust. 1 lit. a), należy przedłużyć na okres po dniu 31 grudnia 2032 r., oraz określające, w razie potrzeby, warunki, na jakich odstępstwo to należy utrzymać.

Do dnia 31 grudnia 2028 r. EUNB przedłoży to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji.

Na podstawie tego sprawozdania i z należytym uwzględnieniem odnośnych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego oraz wpływu tych standardów na stabilność finansową Komisja w stosownych przypadkach przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy do dnia 31 grudnia 2031 r.

Artykuł 495e

Rozwiązania przejściowe dotyczące sporządzanej przez ECAI oceny kredytowej instytucji

Na zasadzie odstępstwa od art. 138 lit. g) właściwe organy mogą zezwolić instytucjom na dalsze stosowanie, do dnia 31 grudnia 2029 r., oceny kredytowej sporządzanej przez ECAI w odniesieniu do instytucji, w której to ocenie zawarto założenia dotyczące domyślnego wsparcia ze strony rządu.

Artykuł 495f

Rozwiązania przejściowe dotyczące wymogów w zakresie aktualizacji wyceny nieruchomości

Na zasadzie odstępstwa od art. 229 ust. 1 lit. a–d) w przypadku ekspozycji zabezpieczonych nieruchomościami mieszkalnymi lub nieruchomościami komercyjnymi, udzielonych przed dniem 1 stycznia 2025 r., instytucje mogą nadal wyceniać nieruchomość mieszkalną lub nieruchomość komercyjną na poziomie nie wyższym niż wartość rynkowa lub – w państwach członkowskich, które przewidziały w przepisach ustawowych lub wykonawczych surowe kryteria oceny bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości – nie wyższym niż bankowo-hipoteczna wartość tej nieruchomości, do dnia, w którym zgodnie z art. 208 ust. 3 wymagana jest weryfikacja wartości nieruchomości, lub do dnia 31 grudnia 2027 r., w zależności od tego, która z tych dat będzie wcześniejsza.

Artykuł 495g

Rozwiązania przejściowe dotyczące niektórych systemów gwarancji publicznych

Na zasadzie odstępstwa od art. 183 ust. 1 i art. 213 ust. 1 gwarancję, która może zostać unieważniona w przypadku oszustwa ze strony dłużnika lub której zakres ochrony kredytowej może zostać w takim przypadku zmniejszony, uznaje się za spełniającą wymogi, o których mowa w art. 183 ust. 1 lit. d) i w art. 213 ust. 1 lit. c), jeżeli gwarancja ta została udzielona przez podmiot, o którym mowa w art. 214 ust. 2 lit. a), nie później niż w dniu 31 grudnia 2024 r.

Artykuł 495h

Rozwiązania przejściowe dotyczące stosowania alternatywnej metody modeli wewnętrznych z tytułu ryzyka rynkowego

Na zasadzie odstępstwa od art. 325az ust. 2 lit. d) instytucje mogą, do dnia 1 stycznia 2026 r., stosować alternatywną metodę modeli wewnętrznych do obliczania swoich wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego w odniesieniu do jednostek odpowiadających za handel, które nie spełniają wymogów ustanowionych w art. 325bg.

▼M10

_____

▼M8

Artykuł 497

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji wobec kontrahentów centralnych

1. Jeżeli kontrahent centralny z państwa trzeciego ubiega się o uznanie zgodnie z art. 25 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, instytucje mogą uznać tego kontrahenta centralnego za kwalifikującego się kontrahenta centralnego, od dnia, w którym złożył on wniosek o uznanie do ESMA, aż do jednej z następujących dat:

a) jeżeli Komisja przyjęła już akt wykonawczy, o którym mowa w art. 25 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, w odniesieniu do państwa trzeciego, w którym znajduje się siedziba kontrahenta centralnego, i ten akt wykonawczy wszedł w życie – dwa lata od daty złożenia wniosku;

b) jeżeli Komisja nie przyjęła jeszcze aktu wykonawczego, o którym mowa w art. 25 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, w odniesieniu do państwa trzeciego, w którym znajduje się siedziba kontrahenta centralnego, lub jeżeli ten akt wykonawczy nie wszedł jeszcze w życie – do wcześniejszej z poniższych dat:

(i) dwa lata od daty wejścia w życie aktu wykonawczego;

(ii) w odniesieniu do kontrahenta centralnego, który złożył wniosek po dniu 27 czerwca 2019 r. – dwa lata od daty złożenia wniosku;

(iii) w odniesieniu do kontrahentów centralnych, którzy złożyli wniosek przed dniem 27 czerwca 2019 r. – 28 czerwca 2021 r.

2. Do momentu upłynięcia terminu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli kontrahent centralny, o którym mowa w tym ustępie, nie posiada funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania ani nie dysponuje żadnym wiążącym uzgodnieniem ze swoimi uczestnikami rozliczającymi, które umożliwiałoby mu wykorzystanie całości lub części początkowego depozytu zabezpieczającego otrzymanego od swoich uczestników rozliczających, tak jak gdyby były one wniesionymi z góry wkładami, instytucja zastępuje wzór służący do obliczenia wymogu w zakresie funduszy własnych w art. 308 ust. 2 następującym wzorem:

$$K_{CM_i} = \max\left\{ K_{CCP} \cdot \frac{IM_i}{DF_{CCP} + IM};\ 8\,\% \cdot 2\,\% \cdot IM_i \right\}$$

gdzie:

K_{CM_i} = wymogi w zakresie funduszy własnych

▼M8

K_{CCP} = hipotetyczny kapitał QCCP udostępniony instytucji przez QCCP zgodnie z art. 50c rozporządzenia (UE) nr 648/2012;

DF_{CCP} = wniesione z góry zasoby finansowe CCP udostępnione instytucji przez CCP zgodnie z art. 50c rozporządzenia (UE) nr 648/2012;

i = indeks oznaczający uczestnika rozliczającego;

IM_i = początkowy depozyt zabezpieczający przekazany kontrahentowi centralnemu przez uczestnika rozliczającego i; oraz

IM = całkowita kwota początkowego depozytu zabezpieczającego podana do wiadomości instytucji przez kontrahenta centralnego zgodnie z art. 89 ust. 5a rozporządzenia (UE) nr 648/2012.

3. W wyjątkowych okolicznościach, gdy jest to konieczne i proporcjonalne w celu uniknięcia zakłóceń na międzynarodowych rynkach finansowych, Komisja może przyjąć – w drodze aktów wykonawczych i z zastrzeżeniem procedury sprawdzającej, o której mowa w art. 464 ust. 2 – decyzję służącą jednorazowemu przedłużeniu obowiązywania o 12 miesięcy przepisów przejściowych określonych w ust. 1 niniejszego artykułu.

▼M9

▼C6

Artykuł 498

Wyłączenia w odniesieniu do podmiotów prowadzących handel towarami

Do dnia 26 czerwca 2021 r. przepisy dotyczące wymogów w zakresie funduszy własnych zawarte w niniejszym rozporządzeniu nie mają zastosowania do firm inwestycyjnych, których głównym przedmiotem działalności jest wyłącznie świadczenie usług inwestycyjnych lub prowadzenie działalności inwestycyjnej, związanych z instrumentami finansowymi określonymi w sekcji C pkt 5, 6, 7, 9, 10 i 11 załącznika I do dyrektywy 2014/65/WE i do których to firm na dzień 31 grudnia 2006 r. nie miała zastosowania dyrektywa 2004/39/WE.

▼B

Artykuł 499

Dźwignia finansowa

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 429 i 430 w okresie od 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. instytucje obliczają i przedstawiają w sprawozdaniu wskaźnik dźwigni, stosując oba poniższe elementy jako miarę kapitału:

▼B

a) kapitał Tier I;

b) kapitał Tier I, z zastrzeżeniem odstępstw określonych w rozdziałach 1 i 2 niniejszego tytułu.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 451 ust. 1 instytucje mogą podjąć decyzję w sprawie ujawnienia informacji dotyczących wskaźnika dźwigni na podstawie jednej lub obu definicji miary kapitału określonych w ust. 1 lit. a) i b) niniejszego artykułu. Jeżeli instytucje zmienią swoją decyzję w kwestii ujawnianego wskaźnika dźwigni, przy ujawnianiu informacji po raz pierwszy po takiej zmianie podaje się uzgodnienie informacji dotyczących wszystkich wskaźników dźwigni ujawnionych do momentu wprowadzenia zmiany.

▼M8

_____

Artykuł 500

Korekty z tytułu zbywania na dużą skalę

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 181 ust. 1 lit. a) instytucja może skorygować swoje oszacowania LGD poprzez częściowe lub pełne skompensowanie skutku zbywania na dużą skalę ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, dla zrealizowanych wartości LGD, maksymalnie do różnicy między szacowanym LGD z tytułu porównywalnych ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania i które ostatecznie nie zostały upłynnione, a średnimi zrealizowanymi wartościami LGD, w tym na podstawie strat zrealizowanych w wyniku zbywania na dużą skalę, gdy tylko spełnione zostaną wszystkie następujące warunki:

a) instytucja powiadomiła właściwy organ o swoim planie, przedstawiając skalę, skład i daty zbycia ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania;

▼M17

b) daty zbycia ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, przypadają po dniu 23 listopada 2016 r., ale nie później niż dnia 31 grudnia 2024 r.;

▼C8

c) łączna kwota ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, zbytych od daty pierwszego zbycia zgodnie z planem, o którym mowa w lit. a), przekroczyła 20 % istniejącej kwoty wszystkich ekspozycji związanych z niewykonaniem zobowiązania, począwszy od dnia pierwszego zbycia, o którym mowa w lit. a) i b).

▼M17

Korekty, o której mowa w akapicie pierwszym, można dokonać wyłącznie do dnia 31 grudnia 2024 r., a jej skutki mogą trwać dopóty, dopóki odpowiadające im ekspozycje są ujęte we własnych oszacowaniach LGD danej instytucji.

▼M8

2. Instytucje powiadamiają właściwy organ bezzwłocznie, gdy spełniony został warunek określony w ust. 1 lit. c).

▼M17

3. Do dnia 31 grudnia 2026 r., a następnie co dwa lata, Komisja ocenia, czy poziom ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, w bilansach instytucji wzrósł znacznie, czy oczekuje się znacznego pogorszenia jakości aktywów instytucji oraz czy stopień rozwoju wtórnych rynków ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, nie jest odpowiedni dla zapewnienia efektywnego zbycia tych ekspozycji przez instytucje, także z uwzględnieniem zmian regulacyjnych w zakresie sekurytyzacji.

Komisja poddaje przeglądowi adekwatność odstępstwa określonego w ust. 1 oraz, w stosownych przypadkach, przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w celu przedłużenia obowiązywania, ponownego wprowadzenia lub zmiany, stosownie do potrzeb, korekty przewidzianej w niniejszym artykule.

▼M11

Artykuł 500a

Tymczasowe traktowanie długu publicznego wyemitowanego w walucie innego państwa członkowskiego

▼M17

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 114 ust. 2, do dnia 31 grudnia 2026 r., w odniesieniu do ekspozycji wobec rządów centralnych i banków centralnych państw członkowskich, w przypadku gdy ekspozycje te są denominowane i finansowane w walucie krajowej innego państwa członkowskiego, stosuje się następujące przepisy:

a) do dnia 31 grudnia 2024 r. waga ryzyka stosowana do wartości ekspozycji wynosi 0 % wagi ryzyka przypisanej tym ekspozycjom zgodnie z art. 114 ust. 2;

b) w 2025 r. waga ryzyka stosowana do wartości ekspozycji wynosi 20 % wagi ryzyka przypisanej tym ekspozycjom zgodnie z art. 114 ust. 2;

c) w 2026 r. waga ryzyka stosowana do wartości ekspozycji wynosi 50 % wagi ryzyka przypisanej tym ekspozycjom zgodnie z art. 114 ust. 2.

▼M11

2. W drodze odstępstwa od art. 395 ust. 1 i art. 493 ust. 4 właściwe organy mogą zezwolić instytucjom na przyjmowanie na siebie ekspozycji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, do następujących poziomów:

▼M17

a) 100 % kapitału Tier I instytucji do dnia 31 grudnia 2025 r.;

b) 75 % kapitału Tier I instytucji między 1 stycznia a 31 grudnia 2026 r.;

c) 50 % kapitału Tier I instytucji między 1 stycznia a 31 grudnia 2027 r.

▼M11

Poziomy, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a), b) i c) niniejszego ustępu, mają zastosowanie do wartości ekspozycji po uwzględnieniu skutku ograniczania ryzyka kredytowego zgodnie z art. 399–403.

▼M11

3. W drodze odstępstwa od art. 150 ust. 1 lit. d) ppkt (ii), po uzyskaniu uprzedniego zezwolenia właściwych organów oraz z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 150, instytucje mogą również stosować metodę standardową do ekspozycji wobec rządów centralnych i banków centralnych, w przypadku gdy ekspozycjom tym przypisuje się wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 500b

Tymczasowe wyłączenie niektórych ekspozycji wobec banków centralnych z miary ekspozycji całkowitej w związku z pandemią COVID-19

1. W drodze odstępstwa od art. 429 ust. 4, do dnia 27 czerwca 2021 r., instytucja może wyłączyć ze swojej miary ekspozycji całkowitej następujące ekspozycje wobec banku centralnego instytucji, z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu:

a) monety i banknoty stanowiące legalną walutę w jurysdykcji banku centralnego;

b) aktywa stanowiące należności od banków centralnych, w tym rezerwy obowiązkowe utrzymywane w banku centralnym.

Kwota wyłączona przez instytucję nie może przekraczać średniej dziennej kwoty ekspozycji wymienionych w akapicie pierwszym lit. a) i b) w ostatnim pełnym okresie utrzymywania rezerw obowiązkowych przez bank centralny instytucji.

2. Instytucja może wyłączyć ekspozycje wymienione w ust. 1 w przypadku gdy organ właściwy dla danej instytucji stwierdził, po konsultacji z odpowiednim bankiem centralnym, oraz publicznie ogłosił, że istnieją wyjątkowe okoliczności, które uzasadniają wyłączenie w celu ułatwienia wdrażania polityki pieniężnej.

Ekspozycje wyłączane na mocy ust. 1 muszą spełniać oba następujące warunki:

a) są denominowane w tej samej walucie co depozyty przyjęte przez instytucję;

b) ich średni termin zapadalności nie przekracza znacząco średniego terminu zapadalności depozytów przyjętych przez instytucję.

Instytucja, która wyłącza ekspozycje wobec swojego banku centralnego ze swojej miary ekspozycji całkowitej zgodnie z ust. 1, podaje do wiadomości publicznej również wskaźnik dźwigni, jaki miałby zastosowanie, gdyby nie wyłączyła tych ekspozycji.

▼M17

Artykuł 500c

Wyłączenie przekroczeń z obliczania dodajnika weryfikacji historycznej w związku z pandemią COVID-19

Na zasadzie odstępstwa od art. 325bf, właściwe organy mogą, w wyjątkowych okolicznościach i w indywidualnych przypadkach, zezwolić instytucjom na wyłączenie przekroczeń, wykazanych przez instytucję w oparciu o weryfikację historyczną hipotetycznych lub rzeczywistych zmian, przy obliczeniu dodajnika określonego w art. 325bf, pod warunkiem że przekroczenia te nie wynikają z braków w modelu wewnętrznym oraz pod warunkiem że miały miejsce w okresie od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2021 r.

▼M11

Artykuł 500d

Tymczasowe obliczanie wartości ekspozycji z tytułu standaryzowanych transakcji kupna i sprzedaży oczekujących na rozliczenie w związku z pandemią COVID-19

1. W drodze odstępstwa od art. 429 ust. 4, do dnia 27 czerwca 2021 r., instytucje mogą obliczać wartość ekspozycji z tytułu standaryzowanych transakcji kupna i sprzedaży oczekujących na rozliczenie zgodnie z ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu.

2. Instytucje traktują środki pieniężne powiązane ze standaryzowanymi transakcjami sprzedaży i papiery wartościowe powiązane ze standaryzowanymi transakcjami kupna, które pozostają ujęte w bilansie aż do daty rozliczenia jako aktywa, zgodnie z art. 429 ust. 4 lit. a).

3. Instytucje, które zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości stosują ujęcie na dzień zawarcia transakcji w odniesieniu do standaryzowanych transakcji kupna i sprzedaży oczekujących na rozliczenie, stosują storno wobec dopuszczalnych w ramach tych standardów rachunkowości kompensacji między wierzytelnościami gotówkowymi z tytułu standaryzowanych transakcji sprzedaży oczekujących na rozliczenie a zobowiązaniami gotówkowymi z tytułu standaryzowanych transakcji kupna oczekujących na rozliczenie. Po zastosowaniu storna wobec kompensowania rachunkowego instytucje mogą kompensować między tymi wierzytelnościami gotówkowymi i zobowiązaniami gotówkowymi w przypadku gdy zarówno standaryzowane transakcje sprzedaży, jak i standaryzowane transakcje kupna są rozliczane zgodnie z mechanizmem „dostawa za płatność”.

4. Instytucje, które zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości stosują księgowanie w dniu rozliczenia transakcji w odniesieniu do standaryzowanych transakcji kupna i sprzedaży oczekujących na rozliczenie, uwzględniają w mierze ekspozycji całkowitej pełną wartość nominalną zobowiązań do zapłaty dotyczących standaryzowanych transakcji kupna.

Instytucje mogą kompensować pełną wartość nominalną zobowiązań do zapłaty dotyczących standaryzowanych transakcji kupna pełną wartością nominalną wierzytelności gotówkowych z tytułu standaryzowanych transakcji sprzedaży oczekujących na rozliczenie wyłącznie w przypadku gdy oba następujące warunki są spełnione:

a) zarówno standaryzowane transakcje kupna, jak i standaryzowane transakcje sprzedaży są rozliczane zgodnie z mechanizmem „dostawa za płatność”;

b) zakupione i sprzedane aktywa finansowe, które są powiązane z zobowiązaniami i wierzytelnościami gotówkowymi, są wyceniane według wartości godziwej poprzez zyski lub straty i uwzględniane w portfelu handlowym instytucji.

5. Na użytek niniejszego artykułu „standaryzowana transakcja kupna lub sprzedaży” oznacza kupno lub sprzedaż papieru wartościowego na podstawie kontraktu, którego postanowienia przewidują wymóg dostarczenia papieru wartościowego w terminie ustanowionym na ogół przez prawo lub zwyczaj na danym rynku.

▼M8

Artykuł 501

Korekta ekspozycji ważonych ryzykiem, których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania, wobec MŚP

1. Instytucje dokonują korekty kwot ekspozycji ważonych ryzykiem dla ekspozycji, których nie dotyczy niewykonanie zobowiązania, wobec MŚP (RWEA), które oblicza się zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 2 lub 3, stosownie do przypadku, zgodnie z następującym wzorem:

$$RWEA^{*} = RWEA \cdot \frac{\min\{E^{*};\ EUR\ \ 2\ 500\ 000\} \cdot 0{,}7619 + \max\{E^{*} - EUR\ \ 2\ 500\ 000;\ 0\} \cdot 0{,}85}{E^{*}}$$

gdzie:

RWEA* = kwota ekspozycji ważona ryzykiem skorygowana o współczynnik wsparcia MŚP; oraz

▼C8

E* = jest jedną z poniższych:

a) łączną kwotą zobowiązań MŚP lub grupy powiązanych klientów MŚP wobec instytucji, jej jednostek zależnych, jej jednostek dominujących oraz innych jednostek zależnych tych jednostek dominujących, w tym wszelkich ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, jednak z wyłączeniem wierzytelności lub wierzytelności warunkowych, których zabezpieczeniem są nieruchomości mieszkalne;

b) w przypadku gdy łączna kwota, o której mowa w lit. a), jest równa 0, kwota wierzytelności lub wierzytelności warunkowych od MŚP lub grupy powiązanych klientów MŚP, które są zabezpieczone na nieruchomościach mieszkalnych i które są wyłączone z obliczenia całkowitej kwoty, o której mowa w tej literze.

▼M8

2. Do celów niniejszego artykułu:

▼M17

a) ekspozycję wobec MŚP uwzględnia się w kategorii detalicznej albo kategorii dotyczącej przedsiębiorstw, bądź kategorii ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach, jednak z wyłączeniem ekspozycji ADC;

b) termin „MŚP” ma znaczenie określone w art. 5 pkt 9;

▼M8

c) instytucje podejmują zasadne kroki w celu prawidłowego określenia E* i uzyskania informacji wymaganych na podstawie lit. b).

Artykuł 501a

Korekta wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego w odniesieniu do ekspozycji wobec podmiotów, które obsługują lub finansują fizyczne obiekty lub instalacje, systemy i sieci zapewniające lub wspierające podstawowe usługi publiczne

1. Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego obliczone zgodnie z częścią trzecią tytuł II mnoży się przez współczynnik wynoszący 0,75, pod warunkiem że ekspozycja spełnia wszystkie poniższe kryteria:

▼M17

a) ekspozycja jest zaklasyfikowana do kategorii ekspozycji, o której mowa w art. 112 lit. g) lub do dowolnej z kategorii ekspozycji, o których mowa w art. 147 ust. 2 lit. c) ppkt (i), (ii) lub (iii), z wyłączeniem ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania;

▼M8

b) jest to ekspozycja wobec podmiotu, który został stworzony specjalnie w celu finansowania lub obsługiwania fizycznych obiektów lub instalacji, systemów i sieci zapewniających lub wspierających podstawowe usługi publiczne;

c) źródłem spłaty zobowiązań w co najmniej dwóch trzecich jej kwoty jest dochód generowany przez aktywa objęte finansowaniem, nie zaś niezależna zdolność generowania dochodów szerszego przedsiębiorstwa, lub są subsydia, dotacje lub finansowanie zapewnione przez co najmniej jeden z podmiotów wymienionych w ust. 2 lit. b) ppkt (i) oraz ppkt (ii);

d) dłużnik może wykonać swoje zobowiązania finansowe nawet w warunkach skrajnych, które są istotne w kontekście ryzyka projektu;

e) przepływy pieniężne, które generuje dłużnik, są przewidywalne i pokrywają wszystkie przyszłe płatności na poczet spłaty kredytu w całym okresie trwania kredytu;

▼M17

f) ryzyko refinansowania dłużnika jest niskie lub jest odpowiednio ograniczone, z uwzględnieniem wszelkich subsydiów, dotacji lub finansowania zapewnionych przez co najmniej jeden z podmiotów wymienionych w ust. 2 lit. b) ppkt (i) oraz (ii);

▼M8

g) ustalenia umowne dają kredytodawcom znaczny stopień ochrony obejmującej następujące elementy:

(i) jeżeli dochody dłużnika nie są finansowane z płatności dokonywanych przez dużą liczbę użytkowników, ustalenia umowne zawierają postanowienia skutecznie chroniące kredytodawców przed stratami wynikającymi z zakończenia projektu przez stronę, która zobowiązała się nabywać towary lub usługi zapewniane przez dłużnika;

(ii) dłużnik posiada wystarczające fundusze rezerwowe w pełni sfinansowane środkami pieniężnymi lub inne ustalenia dotyczące finansowania zawarte z wysoko ocenianymi gwarantami na potrzeby pokrycia rezerw na nieprzewidziane wydatki i wymogów w zakresie kapitału obrotowego w całym okresie istnienia aktywów, o których mowa w lit. b) niniejszego ustępu;

(iii) kredytodawcy mają znaczny stopień kontroli nad aktywami oraz dochodem generowanym przez dłużnika;

(iv) kredytodawcom przysługuje zabezpieczenie – w zakresie dopuszczalnym przez mające zastosowanie przepisy – ustanowione w odniesieniu do aktywów i kontraktów o istotnym znaczeniu dla działalności w zakresie infrastruktury lub posiadają alternatywne mechanizmy na miejscu służące ochronie ich pozycji;

▼M8

(v) kapitał własny jest zastawiony na rzecz kredytodawców, tak aby w razie niewykonania zobowiązania mogli oni przejąć kontrolę nad podmiotem;

(vi) wykorzystanie operacyjnych przepływów pieniężnych netto po dokonaniu obowiązkowych płatności z projektu do celów innych niż obsługa zobowiązań dłużnych jest ograniczone;

(vii) istnieją ograniczenia umowne dotyczące zdolności dłużnika do prowadzenia działalności, która może być szkodliwa dla kredytodawców, w tym zakaz emitowania nowego długu bez zgody obecnych dostawców finansowania dłużnego;

h) zobowiązanie jest uprzywilejowane w stosunku do wszystkich roszczeń innych niż roszczenia ustawowe i roszczenia kontrahentów będących stroną kontraktów na instrumenty pochodne;

i) jeżeli dłużnik znajduje się w fazie budowy, inwestor kapitałowy spełnia poniższe kryteria lub – jeżeli istnieje więcej niż jeden inwestor kapitałowy – grupa inwestorów kapitałowych jako całość spełnia poniższe kryteria:

(i) inwestorzy kapitałowi z powodzeniem nadzorowali w przeszłości projekty infrastrukturalne oraz posiadają odpowiednią pozycję finansową oraz wiedzę fachową;

(ii) ryzyko niewykonania zobowiązania przez inwestorów kapitałowych jest niskie lub ryzyko poniesienia przez dłużnika istotnych strat w wyniku niewykonania zobowiązania przez tych inwestorów jest niskie;

(iii) wprowadzono właściwe mechanizmy pozwalające uzgodnić interes inwestorów kapitałowych z interesami kredytodawców;

j) dłużnik dysponuje odpowiednimi gwarancjami, aby zapewnić ukończenie projektu zgodnie z ustaloną specyfikacją, budżetem lub datą ukończenia realizacji; w tym solidnymi gwarancjami ukończenia realizacji lub w realizacji bierze udział doświadczony wykonawca i dłużnik dysponuje odpowiednimi postanowieniami umownymi dotyczącymi kar umownych;

k) jeżeli ryzyka operacyjne są istotne, są one właściwie zarządzane;

l) dłużnik wykorzystuje sprawdzone technologie i projekty;

m) uzyskano wszelkie niezbędne pozwolenia i zgody;

n) dłużnik wykorzystuje instrumenty pochodne wyłącznie do celów ograniczenia ryzyka;

▼M17

o) w odniesieniu do ekspozycji utworzonych po dniu 1 stycznia 2025 r. dłużnik przeprowadził ocenę wykazującą, że finansowane aktywa pozytywnie przyczyniają się do realizacji co najmniej jednego z celów środowiskowych określonych w art. 9 rozporządzenia (UE) 2020/852 i nie wyrządzają znaczącej szkody pozostałym celom określonym w tym artykule, lub w przypadku gdy aktywa objęte finansowaniem nie wyrządzają znaczącej szkody żadnemu z celów środowiskowych określonych w tym artykule.

▼M8

2. Do celów ust. 1 lit. e) wygenerowanych przepływów pieniężnych nie uznaje się za przewidywalne, jeżeli ich istotna część nie spełnia następujących warunków:

a) spełnione jest jedno z następujących kryteriów:

(i) dochody zależą od dostępności;

(ii) dochody podlegają regulacji rentowności;

(iii) dochody podlegają umowie typu „bierz lub płać";

(iv) poziom produkcji lub wykorzystanie oraz cena niezależnie spełniają jedno z poniższych kryteriów:

— są regulowane,

— są ustalone na mocy umowy,

— są wystarczająco przewidywalne w związku z niskim ryzykiem związanym z podażą;

b) jeżeli dochody dłużnika nie są finansowane z płatności dokonywanych przez dużą liczbę użytkowników, strona, która zobowiązuje się nabywać towary lub usługi dostarczane przez dłużnika, jest jednym z następujących podmiotów:

(i) bankiem centralnym, rządem centralnym, samorządem regionalnym lub organem władz lokalnych, pod warunkiem że przypisano im wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z art. 114 i 115 lub przypisano im rating nadany przez ECAI o stopniu jakości kredytowej wynoszącym co najmniej 3;

(ii) podmiotem sektora publicznego, pod warunkiem że przypisano mu wagę ryzyka równą 20 % lub mniej zgodnie z art. 116 lub przypisano mu rating nadany przez ECAI o stopniu jakości kredytowej wynoszącym co najmniej 3;

(iii) wielostronnym bankiem rozwoju, o którym mowa w art. 117 ust. 2;

(iv) organizacją międzynarodową, o której mowa w art. 118;

(v) przedsiębiorstwem, któremu przypisano rating nadany przez ECAI o stopniu jakości kredytowej wynoszącym co najmniej 3;

(vi) jednostką, którą można zastąpić bez znacznej zmiany poziomu i terminowości generowania dochodów.

3. Co sześć miesięcy instytucje zgłaszają właściwym organom łączną kwotę ekspozycji wobec jednostek realizujących projekty infrastrukturalne,, obliczoną zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

4. Do dnia 28 czerwca 2022 r. Komisja sporządzi sprawozdanie dotyczące wpływu wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w niniejszym rozporządzeniu na udzielanie kredytów jednostkom realizującym projekty infrastrukturalne oraz przedłoży to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, dołączając do niego, w stosownym przypadku, wniosek ustawodawczy.

▼M8

5. Do celów ust. 4 EUNB przedstawi Komisji sprawozdanie zawierające następujące elementy:

a) analizę zmian tendencji i warunków na rynkach kredytów infrastrukturalnych i finansowania projektów w okresie, o którym mowa w ust. 4;

b) analizę rzeczywistego poziomu ryzyka związanego z działalnością podmiotów, o których mowa w ust. 1 lit. b), w całym cyklu koniunkturalnym;

c) spójność wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w niniejszym rozporządzeniu z wynikami analizy przeprowadzonej na podstawie lit. a) i b) niniejszego ustępu.

Artykuł 501b

Odstępstwo od stosowania wymogów dotyczących sprawozdawczości

Na zasadzie odstępstwa od art. 430 w okresie pomiędzy datą rozpoczęcia stosowania odnośnych przepisów niniejszego rozporządzenia a datą pierwszego przedłożenia sprawozdań określonych w wykonawczych standardach technicznych, o których mowa w tym artykule, właściwy organ może odstąpić od wymogu zgłaszania informacji w formacie określonym we wzorach zawartych w akcie wykonawczym, o którym mowa w art. 430 ust. 7, jeżeli wzory te nie zostały zaktualizowane w celu odzwierciedlenia przepisów niniejszego rozporządzenia.

▼B

TYTUŁ II

SPRAWOZDANIA I PRZEGLĄDY

▼M17

Artykuł 501c

Traktowanie ostrożnościowe ekspozycji na czynniki środowiskowe lub społeczne

1. EUNB, po konsultacji z ERRS, ocenia – na podstawie dostępnych danych – czy należy dostosować specjalny ostrożnościowy sposób traktowania ekspozycji związanych z aktywami lub zobowiązaniami podatnymi na wpływ czynników środowiskowych lub społecznych. EUNB ocenia w szczególności:

a) dostępność i osiągalność wiarygodnych i spójnych danych ESG dla każdej kategorii ekspozycji określonej zgodnie z częścią trzecią tytuł II;

b) w porozumieniu z EUNUiPPE – wykonalność wprowadzenia standardowej metodyki w celu identyfikacji i kwalifikowania ekspozycji, w odniesieniu do każdej kategorii ekspozycji określonej zgodnie z częścią trzecią tytuł II, w oparciu o wspólny zestaw zasad klasyfikacji ryzyka ESG, z wykorzystaniem informacji na temat wskaźników ryzyka przejścia i ryzyka fizycznego udostępnionych za pośrednictwem przyjętych w Unii ram ujawniania informacji na temat zrównoważoności oraz, o ile są one dostępne na szczeblu międzynarodowym, wytycznych i wniosków będących wynikiem nadzorczych testów warunków skrajnych lub analizy scenariuszy ryzyk finansowych związanych z klimatem przeprowadzonych przez EUNB lub właściwe organy, a także, jeżeli odpowiednio odzwierciedla on ryzyka ESG – stosownego wyniku ESG ratingu ryzyka kredytowego przez wyznaczoną ECAI;

▼M17

c) rzeczywisty poziom ryzyka ekspozycji związanych z aktywami i działalnością podatnymi na wpływ czynników środowiskowych lub społecznych w porównaniu z poziomem ryzyka innych ekspozycji oraz ewentualne dodatkowe i bardziej kompleksowe zmiany ram, które należy rozważyć, z uwzględnieniem zmian uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego;

d) potencjalne krótko-, średnio- i długoterminowe skutki dostosowanego specjalnego ostrożnościowego sposobu traktowania ekspozycji związanych z aktywami i działalnością podatnymi na wpływ czynników środowiskowych lub społecznych na stabilność finansową i akcję kredytową banków w Unii;

e) ukierunkowane usprawnienia, które można by rozważyć w obecnych ramach ostrożnościowych.

2. EUNB przedłoży kolejne sprawozdania ze swoich ustaleń Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji w następujących terminach:

a) do dnia 9 lipca 2024 r. w odniesieniu do ocen wymaganych na mocy ust. 1 lit. e);

b) do dnia 31 grudnia 2024 r. w odniesieniu do ocen wymaganych na mocy ust. 1 lit. a) i b);

c) do dnia 31 grudnia 2025 r. w odniesieniu do ocen wymaganych na mocy ust. 1 lit. c) i d).

Na podstawie tych sprawozdań Komisja w stosownych przypadkach przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy do dnia 31 grudnia 2026 r.

Artykuł 501d

Przepisy przejściowe dotyczące traktowania ostrożnościowego kryptoaktywów

1. Do dnia 30 czerwca 2025 r. Komisja, w stosownym przypadku, przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w celu wprowadzenia specjalnego ostrożnościowego traktowania ekspozycji na kryptoaktywa, z uwzględnieniem standardów międzynarodowych i rozporządzenia (UE) 2023/1114. Ten wniosek ustawodawczy musi zawierać następujące elementy:

a) kryteria klasyfikacji kryptoaktywów do poszczególnych kategorii kryptoaktywów w oparciu o ich charakterystykę ryzyka i zgodność z określonymi warunkami;

b) szczególne wymogi w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do wszystkich ryzyk związanych z różnymi kryptoaktywami;

c) zagregowany limit ekspozycji na określone rodzaje kryptoaktywów;

d) szczególne wymogi dotyczące wskaźnika dźwigni dla ekspozycji na kryptoaktywa;

e) szczególne uprawnienia nadzorcze w odniesieniu do klasyfikacji ekspozycji na kryptoaktywa, ich monitorowania i obliczania odnośnych wymogów w zakresie funduszy własnych;

▼M17

f) szczególne wymogi dotyczące płynności w odniesieniu do ekspozycji na kryptoaktywa;

g) wymogi dotyczące ujawniania informacji i sprawozdawczości.

2. Do dnia rozpoczęcia stosowania aktu ustawodawczego, o którym mowa w ust. 1, instytucje obliczają swoje wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji na kryptoaktywa w następujący sposób:

a) ekspozycje na kryptoaktywa z tytułu tokenizowanych aktywów tradycyjnych traktuje się jako ekspozycje na reprezentowane przez nie aktywa tradycyjne;

b) ekspozycjom na tokeny powiązane z aktywami, których emitenci spełniają wymogi rozporządzenia (UE) 2023/1114 i które są powiązane z co najmniej jednym składnikiem aktywów tradycyjnych przypisuje się wagę ryzyka równą 250 %;

c) ekspozycjom na kryptoaktywa inne niż te, o których mowa w lit. a) i b), przypisuje się wagę ryzyka równą 1250 %.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego lit. a) ekspozycje na kryptoaktywa z tytułu tokenizowanych aktywów tradycyjnych, których wartości zależą od wszelkich innych kryptoaktywów, przypisuje się do lit. c)

3. Wartość łącznej ekspozycji instytucji na kryptoaktywa inne niż te, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), nie może przekraczać 1 % kapitału Tier I instytucji.

4. Instytucja, która przekroczy limit określony w ust. 3, niezwłocznie powiadamia właściwy organ o naruszeniu i wykazuje w sposób zadowalający właściwy organ szybki powrót do stanu zgodności.

5. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych, aby określić elementy techniczne niezbędne instytucjom do obliczenia wymogów w zakresie funduszy własnych zgodnie z metodami określonymi w ust. 2 lit. b) i c), w tym sposób obliczania wartości ekspozycji i sposób agregowania ekspozycji krótkich i długich do celów ust. 2 i 3.

Przy opracowywaniu tych projektów regulacyjnych standardów technicznych EUNB uwzględnia odnośne standardy uzgodnione na szczeblu międzynarodowym opracowane przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego, jak również istniejące zezwolenia w Unii na mocy rozporządzenie (UE) 2023/1114.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 10 lipca 2025 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez przyjęcie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

6. Do celów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji na kryptoaktywa instytucje nie stosują odliczenia, o którym mowa w art. 36 ust. 1 lit. b).

▼B

Artykuł 502

Cykliczność wymogów kapitałowych

Komisja, działając we współpracy z EUNB, ERRS i państwami członkowskimi oraz uwzględniając opinię EBC, okresowo monitoruje, czy niniejsze rozporządzenie jako całość, wraz z dyrektywą 2013/36/UE, ma znaczący wpływ na cykl gospodarczy, i w świetle tej analizy rozważa, czy uzasadnione byłoby podjęcie działań naprawczych. Do dnia 31 grudnia 2013 r. EUNB przedstawia Komisji sprawozdanie, w którym stwierdza, czy i w jaki sposób metody stosowane przez instytucje zgodnie z metodą IRB powinny się zbiegać w celu uzyskania porównywalnych wymogów kapitałowych przy jednoczesnym ograniczeniu procykliczności.

Na podstawie tej analizy i przy uwzględnieniu opinii EBC Komisja sporządza co dwa lata sprawozdanie i przedstawia je Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wraz z wszelkimi odpowiednimi wnioskami. Przy sporządzaniu sprawozdania brany jest odpowiednio pod uwagę wkład kredytobiorców i kredytodawców.

Do dnia 31 grudnia 2014 r. Komisja dokona przeglądu stosowania przepisów art. 33 ust. 1 lit. c) i sporządzi sprawozdanie w tej kwestii, które przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownym przypadku wraz z wnioskiem ustawodawczym.

W odniesieniu do ewentualnego usunięcia art. 33 ust. 1 lit. c) i możliwości jego stosowania na poziomie Unii przegląd powinien w szczególności zapewnić wystarczające zabezpieczenia gwarantujące stabilność finansową we wszystkich państwach członkowskich.

Artykuł 503

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ekspozycji w postaci obligacji zabezpieczonych

1. Do dnia 31 grudnia 2014 r., po przeprowadzeniu konsultacji z EUNB Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie wraz z odpowiednimi wnioskami, dotyczące kwestii, czy wagi ryzyka określone w art. 129 i wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka szczególnego określone w art. 336 ust. 3 są odpowiednie dla wszystkich instrumentów, które kwalifikują się do takiego traktowania, oraz czy kryteria określone w art. 129 są właściwe.

2. Sprawozdanie i wnioski, o których mowa w ust. 1, dotyczą:

a) zakresu, w jakim obecne regulacyjne wymogi kapitałowe mające zastosowanie do obligacji zabezpieczonych odpowiednio uwzględniają rozbieżności między jakością kredytową obligacji zabezpieczonych i ich zabezpieczeniem, w tym zakres rozbieżności w poszczególnych państwach członkowskich;

▼B

b) przejrzystości rynku obligacji zabezpieczonych i zakresu, w jakim ułatwia ona inwestorom kompleksową analizę wewnętrzną w odniesieniu do ryzyka kredytowego związanego z obligacjami zabezpieczonymi i zabezpieczeniami, które ich dotyczą, oraz oddzielenia aktywów w przypadku niewypłacalności emitenta, w tym łagodzących skutków bazowych rygorystycznych krajowych ram prawnych zgodnie z art. 129 niniejszego rozporządzenia w sprawie wymogów kapitałowych i art. 52 ust. 4 dyrektywy 2009/65/WE w sprawie ogólnej jakości kredytowej obligacji zabezpieczonej i wpływu tej jakości na poziom przejrzystości wymaganej przez inwestorów;

c) zakres, w jakim emisja przez instytucję kredytową obligacji zabezpieczonych wpływa na ryzyko kredytowe, na jakie wystawieni są inni wierzyciele instytucji emitującej.

3. Do dnia 31 grudnia 2014 r., po przeprowadzeniu konsultacji z EUNB Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, określające, czy kredyty zabezpieczone statkami powietrznymi (zastawy na statkach powietrznych) i kredyty mieszkaniowe zabezpieczone gwarancją, ale niezabezpieczone zarejestrowaną hipoteką, powinny pod pewnymi warunkami być traktowane jak uznane aktywa zgodnie z art. 129.

4. Do dnia 31 grudnia 2016 r. Komisja dokona przeglądu zasadności odstępstwa określonego w art. 496 i w razie potrzeby zasadności rozszerzenia podobnego podejścia na inne formy obligacji zabezpieczonych. W świetle tego przeglądu Komisja może w razie potrzeby przyjąć akty delegowane zgodnie z art. 462, aby uczynić to odstępstwo stałym, lub przedstawić wnioski ustawodawcze dotyczące rozszerzenia stosowania tego odstępstwa na inne formy obligacji zabezpieczonych.

Artykuł 504

Instrumenty kapitałowe subskrybowane przez organy publiczne w sytuacjach kryzysowych

Do dnia 31 grudnia 2016 r., po przeprowadzeniu konsultacji z EUNB Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie wraz z odpowiednimi wnioskami, dotyczące kwestii, czy traktowanie określone w art. 31 należy zmienić lub wycofać.

▼M8

Artykuł 504a

Udziały w instrumentach zobowiązań kwalifikowalnych

Do dnia 28 czerwca 2022 r. EUNB przedstawi Komisji sprawozdanie na temat kwot i podziału udziałów w instrumentach zobowiązań kwalifikowalnych pomiędzy instytucjami określonymi jako globalne instytucje o znaczeniu systemowym lub inne instytucje o znaczeniu systemowym, a także na temat potencjalnych przeszkód dla restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz na temat ryzyka wystąpienia efektu domina w odniesieniu do tych udziałów.

W oparciu o sprawozdanie EUNB Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie – do dnia 28 czerwca 2023 r. – sprawozdanie na temat odpowiedniego traktowania takich udziałów, w stosownych przypadkach, wraz z wnioskiem ustawodawczym.

▼M17

Artykuł 505

Przegląd finansowania rolnictwa

1. Do dnia 31 grudnia 2030 r. EUNB sporządzi sprawozdanie na temat wpływu wymogów niniejszego rozporządzenia na finansowanie rolnictwa, w tym na temat:

a) adekwatności specjalnej wagi ryzyka dla wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka kredytowego obliczonych zgodnie z częścią trzecią tytuł II w odniesieniu do ekspozycji wobec przedsiębiorstwa rolnego;

b) w stosownych przypadkach, uzasadnionych ostrożnościowo kryteriów stosowania takiej specjalnej wagi ryzyka, w tym praktyk rolniczych, a także włączenia ekspozycji do kategorii ekspozycji wobec przedsiębiorstw, ekspozycji detalicznych lub ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach;

c) dostosowania do strategii „od pola do stołu” określonej w komunikacie Komisji z dnia 20 maja 2020 r. pt. „Strategia »od pola do stołu« na rzecz sprawiedliwego, zdrowego i przyjaznego dla środowiska systemu żywnościowego” i odnośnych skutków środowiskowych w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2020/852, w szczególności do wskaźników gromadzonych w ramach unijnej sieci danych rachunkowych gospodarstw rolnych, ze wskazaniem wyników dotyczących wkładu w zakresie:

(i) emisji gazów cieplarnianych netto na hektar;

(ii) zużycia pestycydów i nawozów na hektar;

(iii) wskaźników efektywności minerałów w glebie, w tym węgla, amoniaku, fosfatów i azotu na hektar;

(iv) efektywności korzystania z zasobów wodnych;

(v) potwierdzenia pozytywnego wpływu na wskaźniki, o których mowa w ppkt (i)–(iv) niniejszej litery, za pomocą logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/848 ([1]).

2. Uwzględniając sprawozdanie EUNB, o którym mowa w ust. 1, Komisja przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W stosownych przypadkach sprawozdaniu towarzyszy wniosek ustawodawczy zmieniający niniejsze rozporządzenie w celu złagodzenia jego negatywnego wpływu na finansowanie rolnictwa.

3. Do dnia 31 grudnia 2027 r. EUNB sporządzi również sprawozdanie śródokresowe dotyczące wpływu wymogów niniejszego rozporządzenia na finansowanie rolnictwa.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/848 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 (Dz.U. L 150 z 14.6.2018, s. 1).

▼M17

Artykuł 506

Ryzyko kredytowe – ubezpieczenie kredytu

Do dnia 30 czerwca 2024 r. EUNB, w ścisłej współpracy z EUNUiPPE, przedłoży Komisji sprawozdanie na temat kwalifikowalności i stosowania ubezpieczenia kredytu jako techniki ograniczania ryzyka kredytowego, w tym na temat:

a) adekwatności powiązanych parametrów ryzyka, o których mowa w części trzeciej tytuł II rozdziały 3 i 4;

b) analizy rzeczywistego i odnotowanego poziomu ryzyka ekspozycji związanych z ryzykiem kredytowym, w przypadku gdy ubezpieczenie kredytu uznano za technikę ograniczania ryzyka kredytowego;

c) spójność wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w niniejszym rozporządzeniu z wynikami analizy przeprowadzonej na podstawie lit. a) i b).

Na podstawie tego sprawozdania Komisja w stosownych przypadkach przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 31 grudnia 2024 r. wniosek ustawodawczy w celu zmiany sposobu ujmowania mającego zastosowanie do ubezpieczenia kredytu, o którym mowa w części trzeciej tytuł II.

▼M13

Artykuł 506a

Przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania z bazowym portfelem obligacji skarbowych strefy euro

W ścisłej współpracy z ERRS i EUNB Komisja przedstawia do dnia 31 grudnia 2021 r. sprawozdanie, w którym ocenia, czy potrzebne są zmiany ram regulacyjnych w celu promowania rynku i nabywania przez banki ekspozycji w formie jednostek uczestnictwa lub udziałów w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania, których portfel bazowy składa się wyłącznie z obligacji skarbowych państw członkowskich, których walutą jest euro, w przypadku gdy względna waga obligacji skarbowych każdego państwa członkowskiego w całkowitym portfelu przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania jest równa względnej wadze wkładu kapitałowego każdego państwa członkowskiego do EBC.

Artykuł 506b

Sekurytyzacje ekspozycji nieobsługiwanych

1. EUNB monitoruje stosowanie art. 269a i ocenia sposób traktowania kapitału regulacyjnego sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych, z ogólnym uwzględnieniem stanu rynku ekspozycji nieobsługiwanych, a w szczególności stanu rynku sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych, a także przedkłada Komisji sprawozdanie zawierające odnośne ustalenia do dnia 10 października 2022 r.

2. Do dnia 10 kwietnia 2023 r., na podstawie sprawozdania, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania art. 269a. Do sprawozdania Komisji dołącza się, w stosownych przypadkach, wniosek ustawodawczy.

▼M17

Artykuł 506c

Ryzyko kredytowe – współzależność między redukcjami kapitału podstawowego Tier I a parametrami ryzyka kredytowego

Do dnia 31 grudnia 2026 r. EUNB przedłoży Komisji sprawozdanie na temat spójności między bieżącym pomiarem ryzyka kredytowego a poszczególnymi parametrami ryzyka kredytowego oraz na temat sposobu ujmowania wszelkich korekt do celów obliczania niedoboru według metody IRB lub nadwyżki według metody IRB, o których mowa w art. 159, a także na temat ich spójności z określaniem wartości ekspozycji zgodnie z art. 166 oraz z oszacowaniem LGD.

W sprawozdaniu tym uwzględnia się maksymalną możliwą stratę ekonomiczną wynikającą ze zdarzenia niewykonania zobowiązania wraz z osiągniętym pokryciem w postaci redukcji kapitału podstawowego Tier I, biorąc pod uwagę wszelkie księgowe redukcje kapitału podstawowego Tier I, w tym z tytułu oczekiwanych strat kredytowych lub korekt wartości godziwej, oraz wszelkie dyskonta z tytułu otrzymanych ekspozycji, a także ich wpływ na odliczenia regulacyjne.

Artykuł 506d

Traktowanie ostrożnościowe sekurytyzacji

1. Do dnia 31 grudnia 2026 r. EUNB, w ścisłej współpracy z EUNGiPW, przedstawia Komisji sprawozdanie dotyczące traktowania ostrożnościowego transakcji sekurytyzacyjnych, wraz z rozróżnieniem między różnymi rodzajami sekurytyzacji, w tym sekurytyzacją syntetyczną, między jednostkami inicjującymi a inwestorami oraz między transakcjami STS a transakcjami innymi niż STS.

2. W szczególności EUNB monitoruje stosowanie rozwiązania przejściowego, o którym mowa w art. 465 ust. 13, oraz ocenia, w jakim stopniu stosowanie minimalnego progu kapitałowego do ekspozycji sekurytyzacyjnych wpłynęłoby na redukcję kapitału uzyskaną przez instytucje inicjujące w transakcjach, w odniesieniu do których uznano przeniesienie istotnej części ryzyka, nadmiernie obniżyłoby wskaźnik wrażliwości na ryzyko i wpłynęłoby na rentowność nowych transakcji sekurytyzacyjnych. W takich przypadkach obniżenia wskaźników wrażliwości na ryzyko EUNB może rozważyć zaproponowanie ponownej kalibracji w dół współczynników braku neutralności dla transakcji, w odniesieniu do których uznano przeniesienie istotnej części ryzyka. EUNB ocenia również adekwatność współczynników braku neutralności zarówno w ramach metody SEC-SA, jak i SEC-IRBA, biorąc pod uwagę historyczne wyniki kredytowe transakcji sekurytyzacyjnych w Unii oraz ograniczone ryzyko modelu i ryzyko agencyjne ram sekurytyzacji.

3. Na podstawie sprawozdania, o którym mowa w ust. 1 i z uwzględnieniem odnośnych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego Komisja w stosownych przypadkach przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy do dnia 31 grudnia 2027 r.

Artykuł 506e

Uznawanie ochrony kredytowej nierzeczywistej mającej pułap górny lub dolny

1. Do dnia 10 lipca 2026 r. EUNB przedłoży Komisji sprawozdanie na temat następujących kwestii:

▼M17

a) warunków, które muszą spełniać gwarancje z górnymi lub dolnymi pułapami określonymi na poziomie portfela ekspozycji (zwane dalej „gwarancjami portfelowymi”), aby kwalifikować się jako sekurytyzacja;

b) traktowania regulacyjnego mającego zastosowanie zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 4 do gwarancji portfelowych, jeżeli gwarancje te nie kwalifikują się jako sekurytyzacja;

c) stosowania wymogów określonych w części trzeciej tytuł II rozdział 5 niniejszego rozporządzenia i w rozdziale 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402 w odniesieniu do gwarancji portfelowych, jeżeli gwarancje te kwalifikują się jako sekurytyzacja;

d) stosowania art. 234 w odniesieniu do pojedynczych gwarancji, które prowadzą do podziału na transze.

2. W sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1, EUNB ocenia w szczególności następujące elementy:

a) w odniesieniu do ust. 1 lit. a) – warunki, na jakich gwarancje portfelowe skutkują transferem ryzyka podzielonym na transze;

b) w odniesieniu do ust. 1 lit. b):

(i) stosowne kryteria uznawania takich gwarancji portfelowych zgodnie z częścią trzecią tytuł II rozdział 4;

(ii) stosowanie wymogów określonych w części trzeciej tytuł IV rozdział 4;

c) w odniesieniu do ust. 1 lit. d) – stosowanie wymogów określonych w rozdziale 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402 oraz w części trzeciej tytuł II rozdział 5 niniejszego rozporządzenia.

Na podstawie tego sprawozdania Komisja w stosownym przypadku przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 31 grudnia 2027 r. wniosek ustawodawczy.

Artykuł 506f

Traktowanie ostrożnościowe transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych

Do dnia 10 lipca 2026 r. EUNB przedłoży Komisji sprawozdanie na temat wpływu nowych ram dotyczących transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych pod względem wymogów w zakresie funduszy własnych przypisanych odpowiednim transakcjom finansowanym z użyciem papierów wartościowych, które z natury mają charakter bardzo krótkoterminowy, ze szczególnym uwzględnieniem ich ewentualnego wpływu na rynki państwowych instrumentów dłużnych pod względem zdolności do pełnienia funkcji animatora rynku i kosztu.

EUNB ocenia, czy ponowna kalibracja powiązanych wag ryzyka w metodzie standardowej jest właściwa, biorąc pod uwagę powiązane ryzyka w odniesieniu do krótkich terminów zapadalności, zwłaszcza w przypadku rezydualnych terminów zapadalności poniżej jednego roku.

Na podstawie tego sprawozdania Komisja w stosownym przypadku przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 31 grudnia 2027 r. wniosek ustawodawczy.

▼M8

Artykuł 507

Duże ekspozycje

1. EUNB monitoruje stosowanie wyłączeń określonych w art. 390 ust. 6 lit. b), art. 400 ust. 1 lit. f)–m), art. 400 ust. 2 lit. a), c)–g), i), j) oraz k) i do dnia 28 czerwca 2021 r. przedstawi Komisji sprawozdanie z oceny skutków ilościowych, jakie wywołałoby zniesienie tych wyłączeń lub ustanowienie limitu ich stosowania. W odniesieniu do każdego wyłączenia przewidzianego we wspomnianych artykułach w sprawozdaniu ocenia się w szczególności:

a) liczbę dużych ekspozycji wyłączonych w każdym państwie członkowskim;

b) liczbę instytucji korzystających z wyłączenia w każdym państwie członkowskim;

c) łączną liczbę ekspozycji wyłączonych w każdym państwie członkowskim.

2. Do dnia 31 grudnia 2023 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat stosowania odstępstw, o których mowa w art. 390 ust. 4 i art. 401 ust. 2, w odniesieniu do metod obliczania wartości ekspozycji dla transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, a w szczególności potrzeby uwzględniania zmian w standardach międzynarodowych określających metody takich obliczeń.

▼B

Artykuł 508

Poziom stosowania

1. Do dnia 31 grudnia 2014 r. Komisja dokona przeglądu stosowania przepisów części pierwszej tytuł II oraz art. 113 ust. 6 i 7, a także sporządzi sprawozdanie w tej kwestii, które przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownym przypadku wraz z wnioskiem ustawodawczym.

▼M9

_____

▼B

Artykuł 509

Wymogi dotyczące płynności

►C2 1. EUNB monitoruje i ocenia sprawozdania sporządzone zgodnie z art. 415 ust. 1 w odniesieniu do różnych walut i modeli biznesowych. Po przeprowadzeniu konsultacji z ERRS, niefinansowymi użytkownikami końcowymi, sektorem bankowym, właściwymi organami oraz z bankami centralnymi ESBC, EUNB po raz pierwszy do dnia 31 grudnia 2013 r., a następnie co roku, przedstawia Komisji sprawozdanie dotyczące kwestii, czy jest prawdopodobne, że specyfikacja ogólnego wymogu pokrycia wypływów netto zawarta w części szóstej ◄ na podstawie pozycji, które należy zgłosić zgodnie z częścią szóstą tytuł II i załącznikiem III, dla poszczególnych przypadków albo łącznie, będzie miała znaczny szkodliwy wpływ na profil działalność i profil ryzyka instytucji z siedzibą w Unii lub na stabilność i właściwe funkcjonowanie rynków finansowych bądź na gospodarkę i stabilność podaży kredytów bankowych, ze szczególnym uwzględnieniem udzielania kredytów MŚP, oraz na finansowanie handlu, w tym udzielanie kredytów w ramach urzędowych programów ubezpieczenia kredytów eksportowych.

▼B

►C2 W sprawozdaniu, o którym mowa w akapicie pierwszym, uwzględnia się w odpowiedni sposób sytuację na rynkach i międzynarodową sytuację regulacyjną, jak również interakcje między wymogiem pokrycia wypływów netto a innymi wymogami ◄ ostrożnościowymi wprowadzonymi na mocy niniejszego rozporządzenia, takimi jak współczynniki kapitału obciążonego ryzykiem określone w art. 92 i wskaźnik dźwigni.

Parlament Europejski i Rada mają możliwość wyrażenia opinii na temat sprawozdania, o którym mowa w akapicie pierwszym.

2. EUNB w sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1, w szczególności ocenia następujące elementy:

a) zapewnianie mechanizmów ograniczających wartość ►C2 wpływów ◄ płynności, w szczególności z myślą o określeniu właściwego ograniczenia ►C2 wpływów ◄ oraz warunków jego stosowania, z uwzględnieniem różnych modeli biznesowych, w tym modeli finansowania „pass through”, faktoringu, leasingu, obligacji zabezpieczonych, hipoteki, emisji obligacji zabezpieczonych, jak również zakresu, w jakim ograniczenie to należy zmieniać lub znosić, by dostosowywać się do specyfiki specjalistycznego finansowania;

b) kalibrację ►C2 wpływów ◄ i ►C2 wypływów, ◄ o których mowa w części szóstej tytuł II, w szczególności w art. 422 ust. 7 i art. 425 ust. 2;

c) zapewnianie mechanizmów ograniczających wymogi dotyczące pokrycia płynności przez pewne kategorie aktywów płynnych, w szczególności ocenę właściwej minimalnej wartości procentowej aktywów płynnych, o których mowa w art. 416 ust. 1 lit. a), b) oraz c), w łącznych aktywach płynnych, sprawdzenie progu wynoszącego 60 %, a także z uwzględnieniem rozwoju międzynarodowej sytuacji regulacyjnej. Aktywa należne i wymagalne lub z opcją kupna w ciągu 30 dni kalendarzowych nie powinny być zaliczane na potrzeby obliczania progu, chyba że aktywa te otrzymano z zabezpieczeniem, które również kwalifikuje się do objęcia zakresem stosowania art. 416 ust. 1 lit. a), b) oraz c);

d) przepisy dotyczące szczegółowych wskaźników w zakresie niższego ►C2 wypływu ◄ lub wyższego ►C2 wpływu ◄ w przypadku ►C2 wpływów ◄ między przedsiębiorstwami należącymi do danej grupy określając warunki, w jakich takie szczegółowe wskaźniki w zakresie ►C2 wpływów ◄ lub ►C2 wypływów ◄ byłyby uzasadnione z ostrożnościowego punktu widzenia, a także ustalając wysoki poziom metody wykorzystującej obiektywne kryteria i parametry w celu wskazania szczegółowych wskaźników ►C2 wpływów ◄ i ►C2 wypływów ◄ między instytucją a kontrahentem, gdy nie mają oni siedziby w tym samym państwie członkowskim;

e) kalibrację stopni wykorzystania środków mających zastosowanie do niewykorzystanych przyznanych instrumentów kredytowych i niewykorzystanych przyznanych instrumentów wsparcia płynności objętych przepisami art. 424 ust. 3 i 5. W szczególności EBA sprawdza stopień wykorzystania środków wynoszący 100 %;

f) definicję depozytu detalicznego w art. 411 pkt 2, w szczególności adekwatność wprowadzenia progu dla depozytów osób fizycznych;

g) potrzebę wprowadzenia nowej kategorii depozytu detalicznego o niższym ►C2 wypływie ◄ w świetle specyfiki takich depozytów, która mogłaby uzasadniać niższą stopę ►C2 wypływu, ◄ a także przy uwzględnieniu rozwoju sytuacji międzynarodowej;

▼B

h) odstępstwa od wymogów dotyczących struktury aktywów płynnych, które instytucja ma utrzymywać, jeżeli w danej walucie uzasadnione zbiorcze zapotrzebowanie na aktywa płynne przekracza dostępność tych aktywów płynnych, jak również warunków, jakie powinny spełniać takie odstępstwa;

i) definicję produktów finansowych zgodnych z prawem szariatu jako alternatywy dla aktywów, które można by zakwalifikować jako aktywa płynne do celów art. 416; produkty takie byłyby wykorzystywane przez banki zgodne z prawem szariatu;

j) definicję okoliczności występowania warunków skrajnych, w tym zasad wykorzystania zapasów aktywów płynnych oraz niezbędnych reakcji nadzorczych, zgodnie z którymi instytucje mogłyby wykorzystywać swoje aktywa płynne do pokrycia ►C2 wypływów ◄ płynności, jak również sposobów postępowania w przypadku nieprzestrzegania wymogów;

k) definicję utrwalonej relacji operacyjnej w przypadku klienta niefinansowego, o której mowa w art. 422 ust. 3 lit. c);

l) kalibrację stopy ►C2 wypływu ◄ mającej zastosowanie do bankowości korespondencyjnej i usług brokerskich, o których mowa w art. 422 ust. 4 akapit pierwszy;

m) mechanizmów w zakresie stosowania zasady praw nabytych dotyczących obligacji gwarantowanych przez rząd, emitowanych na rzecz instytucji kredytowych w ramach rządowych środków wsparcia, za zgodą Unii na pomoc państwa, takich jak obligacje emitowane przez Narodową Agencję Zarządzania Aktywami (NAMA) w Irlandii oraz przez hiszpańskie przedsiębiorstwo zarządzania aktywami w Hiszpanii, służących usunięciu kłopotliwych aktywów z bilansów instytucji kredytowych, jako aktywa o wyjątkowo wysokiej płynności i jakości kredytowej, co najmniej do grudnia 2023 r.

►C2 3. Do dnia 31 grudnia 2013 r. EUNB, po konsultacji z EUNGiPW i EBC, przedstawi Komisji sprawozdanie dotyczące odpowiednich jednolitych definicji wysokiej i wyjątkowo wysokiej płynności oraz jakości kredytowej transferowalnych aktywów do celów art. 416 ◄ oraz odpowiedniej redukcji wartości w odniesieniu do aktywów, które można by zakwalifikować jako aktywa płynne do celów art. 416, z wyjątkiem aktywów, o których mowa w art. 416 ust. 1 lit. a), b) oraz c).

Parlament Europejski i Rada mają możliwość wyrażenia opinii na temat tego sprawozdania.

W sprawozdaniu, o którym mowa w akapicie pierwszym, uwzględnia się również:

a) inne kategorie aktywów, w szczególności papiery wartościowe zabezpieczone spłatami mieszkaniowych kredytów hipotecznych o wysokiej płynności i wysokiej jakości kredytowej;

b) inne kategorie papierów wartościowych i kredytów uznanych z punktu widzenia banku centralnego, np. obligacje samorządowe i papiery komercyjne; oraz

c) inne aktywa, które nie są uznane z punktu widzenia banku centralnego, lecz są aktywami zbywalnymi, np. papiery kapitałowe notowane na uznanej giełdzie, złoto, instrumenty kapitałowe objęte głównym indeksem, obligacje gwarantowane, obligacje zabezpieczone, obligacje korporacyjne, a także fundusze oparte na tych aktywach.

▼B

4. W sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 3, analizuje się, czy zobowiązania kredytowe „standby", o których mowa w art. 416 ust. 1 lit. e), należy uwzględnić jako aktywa płynne w świetle rozwoju sytuacji międzynarodowej oraz z uwzględnieniem europejskiej specyfiki, w tym sposobu realizacji polityki pieniężnej w Unii, a jeśli tak, to w jakim stopniu.

EUNB w szczególności sprawdza adekwatność następujących kryteriów i odpowiednie poziomy dla takich definicji:

a) minimalnego wolumenu obrotu aktywami;

b) minimalnego pozostałego wolumenu aktywów;

c) przejrzystego ustalania cen i informacji potransakcyjnych;

d) stopni jakości kredytowej, o których mowa w części trzeciej tytuł II rozdział 2;

e) dowodów potwierdzających stabilność cen;

f) średniego obrotu transakcji i średniej wielkości transakcji;

g) maksymalnej różnicy pomiędzy ceną kupna a ceną sprzedaży;

h) pozostałego czasu do terminu zapadalności;

i) minimalnego wskaźnika obrotów.

5. Do dnia 31 stycznia 2014 r. EUNB przedstawi również sprawozdanie na temat:

a) jednolitych definicji wysokiej i wyjątkowo wysokiej płynności i jakości kredytowej;

b) możliwych niezamierzonych skutków zdefiniowania aktywów płynnych w kontekście prowadzonych operacji w zakresie polityki pieniężnej w takim stopniu, w jakim:

(i) wykaz aktywów płynnych, który jest odrębny od wykazu aktywów uznanych z punktu widzenia banku centralnego, może zachęcać instytucje do przedkładania uznanych aktywów, które nie są objęte definicją aktywów płynnych, w przypadku operacji refinansowania;

(ii) regulacje dotyczące płynności mogą zniechęcać instytucje do udzielania lub zaciągania pożyczek na rynku niezabezpieczonych środków pieniężnych oraz czy może to prowadzić do podważenia ukierunkowania na EONIA w ramach realizacji polityki pieniężnej;

▼C2

(iii) wprowadzenie wymogu pokrycia wypływów netto może utrudnić krajowym bankom centralnym zapewnienie stabilności cen przy użyciu istniejących ram i instrumentów polityki pieniężnej;

▼B

c) wymogi operacyjne dotyczące posiadanych aktywów płynnych, o których mowa w art. 417 lit. b)–f), zgodnie z rozwojem międzynarodowej sytuacji regulacyjnej.

▼B

Artykuł 510

Wymogi dotyczące stabilności finansowania netto

1. Do dnia 31 grudnia 2015 r. EUNB przedstawi Komisji sprawozdanie – na podstawie pozycji, które należy uwzględnić w sprawozdaniach zgodnie z częścią szóstą tytuł III – dotyczące kwestii, czy i w jakim stopniu byłoby właściwe zapewnienie, aby instytucje stosowały stabilne źródła finansowania, w tym ocenę skutków dla działalności i profilu ryzyka instytucji z siedzibą w Unii lub dla rynków finansowych bądź gospodarki i akcji kredytowej banków, ze szczególnym uwzględnieniem udzielania kredytów MŚP oraz finansowania handlu, w tym udzielania kredytów w ramach urzędowych programów ubezpieczenia kredytów eksportowych oraz modeli finansowania „pass through", w tym współfinansowanych kredytów hipotecznych. W szczególności EUNB analizuje wpływ stabilnych źródeł finansowania na struktury refinansowania różnych modeli bankowości w Unii.

2. Do dnia 31 grudnia 2015 r. EUNB przedstawi Komisji sprawozdanie – na podstawie pozycji, które należy uwzględnić w sprawozdaniach zgodnie z częścią szóstą tytuł III oraz zgodnie z jednolitymi wzorami sprawozdań, o których mowa w art. 415 ust. 3 lit. a), a także po konsultacji z ERRS – dotyczące metod ustalania kwot stabilnego finansowania, które są dostępne dla instytucji i których te instytucje potrzebują, jak również dotyczące stosownych jednolitych definicji służących obliczaniu takiego wymogu dotyczącego stabilności finansowania netto; w sprawozdaniu tym zostaną przeanalizowane w szczególności następujące elementy:

a) kategorie i wagi stosowane wobec źródeł stabilnego finansowania określonych w art. 427 ust. 1;

b) kategorie i wagi stosowane przy ustalaniu wymogu stabilnego finansowania określonego w art. 428 ust. 1;

c) metody zapewniają zachęty oraz środki odstręczające, jeżeli to wskazane, tak aby wspierać bardziej stabilne długoterminowe finansowanie aktywów, działalności gospodarczej, inwestycji oraz finansowanie instytucji;

d) potrzebę opracowywania różnych metod dla różnych rodzajów instytucji.

3. Do dnia 31 grudnia 2016 r., na podstawie sprawozdań, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz w pełni uwzględniając różnorodność sektora bankowego w Unii, Komisja w stosownych przypadkach przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy dotyczący sposobów zapewnienia stosowania przez instytucje stabilnych źródeł finansowania.

▼M8

4. EUNB monitoruje kwotę wymaganego stabilnego finansowania pokrywającego ryzyko finansowania związane z kontraktami na instrumenty pochodne wymienionymi w załączniku II i kredytowymi instrumentami pochodnymi w okresie jednego roku objętego wskaźnikiem stabilnego finansowania netto, w szczególności ryzyko przyszłego finansowania tych kontraktów na instrumentach pochodnych określone w art. 428s ust. 2 i art. 428at ust. 2, oraz przedkłada Komisji sprawozdanie na temat możliwości przyjęcia wyższego współczynnika wymaganego stabilnego finansowania lub środka bardziej wrażliwego na ryzyko do dnia 28 czerwca 2024 r. W sprawozdaniu tym ocenia się przynajmniej następujące elementy:

▼M8

a) możliwość rozróżnienia kontraktów na instrumenty z obowiązkiem wniesienia depozytu zabezpieczającego i kontraktów na instrumenty pochodne niepodlegających temu obowiązkowi;

b) możliwość zniesienia, zwiększenia lub zastąpienia wymogu określonego w art. 428s ust. 2 i art. 428at ust. 2;

c) możliwość szerszej zmiany sposobu traktowania kontraktów na instrumenty pochodne przy obliczaniu wskaźnika stabilnego finansowania netto, jak określono w art. 428d, art. 428k ust. 4, art. 428s ust. 2, art. 428ag lit. a) i b), art. 428ah ust. 2, art. 428al ust. 4, art. 428at ust. 2 oraz art. 428ay lit. a) i b) raz art. 428az ust. 2, w celu lepszego uwzględnienia ryzyka finansowania związanego z tymi kontraktami w okresie jednego roku objętego wskaźnikiem stabilnego finansowania netto;

d) wpływ proponowanych zmian na kwotę stabilnego finansowania wymaganą w przypadku kontraktów instytucji na instrumenty pochodne.

5. Jeżeli międzynarodowe standardy wpływają na sposób traktowania kontraktów na instrumenty pochodne wymienionych w załączniku II i kredytowych instrumentów pochodnych na potrzeby obliczania wskaźnika stabilnego finansowania netto, Komisja – w stosownym przypadku i biorąc pod uwagę sprawozdanie, o którym mowa w ust. 4, wspomniane zmiany w standardach międzynarodowych oraz różnorodność sektora bankowego w Unii – przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w sprawie sposobu zmiany przepisów dotyczących traktowania kontraktów na instrumenty pochodne wymienionych w załączniku II i kredytowych instrumentów pochodnych na potrzeby obliczania wskaźnika stabilnego finansowania netto określonego w części szóstej tytuł IV w celu lepszego uwzględnienia ryzyka finansowania związanego z tymi transakcjami.

6. EUNB monitoruje kwotę stabilnego finansowania wymaganą do pokrycia ryzyka finansowania związanego z transakcjami finansowanymi z użyciem papierów wartościowych, w tym związanego z aktywami otrzymanymi lub przekazanymi w ramach tych transakcji, oraz związanego z transakcjami niezabezpieczonymi o rezydualnym terminie zapadalności krótszym niż sześć miesięcy realizowanymi z klientami finansowymi, i przedstawi Komisji sprawozdanie na temat adekwatności tego traktowania do dnia 28 czerwca 2023 r. W sprawozdaniu tym ocenia się przynajmniej następujące elementy:

a) możliwość zastosowania wyższych lub niższych współczynników stabilnego finansowania w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, realizowanych z klientami finansowymi, oraz w odniesieniu do transakcji niezabezpieczonych o rezydualnym terminie zapadalności krótszym niż sześć miesięcy realizowanych z klientami finansowymi w celu lepszego uwzględnienia ich ryzyka finansowania w okresie jednego roku objętego wskaźnikiem stabilnego finansowania netto oraz możliwych przypadków wystąpienia efektu domina między klientami finansowymi;

b) możliwość zastosowania podejścia określonego w art. 428r ust. 1 lit. g) w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych zabezpieczonych innymi rodzajami aktywów;

c) możliwość zastosowania współczynników stabilnego finansowania w odniesieniu do pozycji pozabilansowych stosowanych w transakcjach finansowanych z użyciem papierów wartościowych jako rozwiązania alternatywnego do podejścia określonego w art. 428p ust. 5;

▼M8

d) adekwatność asymetrycznego traktowania zobowiązań o rezydualnym terminie zapadalności krótszym niż sześć miesięcy zapewnionych przez klientów finansowych, do których stosuje się współczynnik dostępnego stabilnego finansowania w wysokości 0 % zgodnie z art. 428k ust. 3 lit. c), i aktywów będących wynikiem transakcji o rezydualnym terminie zapadalności krótszym niż sześć miesięcy, realizowanych z klientami finansowymi, do których stosuje się współczynnik wymaganego stabilnego finansowania w wysokości 0 %, 5 % lub 10 % zgodnie z art. 428r ust. 1 lit. g), art. 428s ust. 1 lit. c) i art. 428v lit. b);

e) wpływ wprowadzenia wyższych lub niższych współczynników wymaganego stabilnego finansowania w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, w szczególności o rezydualnym terminie zapadalności krótszym niż sześć miesięcy realizowanych z klientami finansowymi, na płynność rynkową aktywów otrzymanych jako zabezpieczenie w tych transakcjach, w szczególności obligacji skarbowych i korporacyjnych;

f) wpływ proponowanych zmian na kwotę stabilnego finansowania wymaganą w odniesieniu do transakcji realizowanych przez te instytucje, w szczególności w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych o rezydualnym terminie zapadalności krótszym niż sześć miesięcy realizowanych z klientami finansowymi, gdy jako zabezpieczenie tych transakcji otrzymano obligacje skarbowe.

7. Do dnia 28 czerwca 2024 r. Komisja – w stosownym przypadku i biorąc pod uwagę sprawozdanie, o którym mowa w ust. 6, wszelkie standardy międzynarodowe oraz różnorodność sektora bankowego w Unii – przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w sprawie sposobu zmiany przepisów dotyczących traktowania transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, w tym aktywów otrzymanych lub przekazanych w ramach tych transakcji, oraz sposobu traktowania transakcji niezabezpieczonych o rezydualnym terminie zapadalności krótszym niż sześć miesięcy realizowanych z klientami finansowymi na potrzeby obliczania wskaźnika stabilnego finansowania netto określonego w części szóstej tytuł IV, jeżeli uzna to za odpowiednie z uwagi na wpływ stosowanego aktualnie sposobu traktowania na wskaźnik stabilnego finansowania netto instytucji, oraz w celu lepszego uwzględnienia ryzyka finansowania związanego z tymi transakcjami.

▼C8

8. Do dnia 28 czerwca 2025 r. współczynniki wymaganego stabilnego finansowania stosowane względem transakcji, o których mowa w art. 428r ust. 1 lit. g), art. 428s ust. 1 lit. b) oraz w art. 428v lit. a), podnosi się, odpowiednio, z 0 % do 10 %, z 5 % do 15 % oraz z 10 % do 15 %, o ile nie określono inaczej w akcie ustawodawczym przyjętym na podstawie wniosku Komisji, zgodnie z ust 7 niniejszego artykułu.

▼M8

9. EUNB monitoruje kwotę stabilnego finansowania wymaganą do pokrycia ryzyka finansowania związanego z pakietami papierów wartościowych instytucji w celu zabezpieczenia kontraktów na instrumenty pochodne. EUNB przedstawi sprawozdanie na temat adekwatności odnośnego sposobu traktowania do dnia 28 czerwca 2023 r. W sprawozdaniu tym ocenia się przynajmniej następujące elementy:

a) możliwy wpływ odnośnego sposobu traktowania na zdolność inwestorów do uzyskania ekspozycji na aktywa oraz wpływ tego sposobu traktowania na podaż kredytów w unii rynków kapitałowych;

▼M8

b) możliwość zastosowania skorygowanych wymogów dotyczących stabilnego finansowania do papierów wartościowych posiadanych w celu zabezpieczenia instrumentów pochodnych finansowanych w całości lub w części z początkowego depozytu zabezpieczającego;

c) możliwość zastosowania skorygowanych wymogów dotyczących stabilnego finansowania do papierów wartościowych służących zabezpieczeniu instrumentów pochodnych niefinansowanych z początkowego depozytu zabezpieczającego.

10. Do dnia 28 czerwca 2023 r. lub jeden rok po uzgodnieniu standardów międzynarodowych opracowanych przez BCBS, w zależności od tego, która z tych dat przypadnie wcześniej, Komisja – w stosownym przypadku i biorąc pod uwagę sprawozdanie, o którym mowa w ust. 9, wszelkie standardy międzynarodowe opracowane przez BCBS, różnorodność sektora bankowego w Unii oraz cele unii rynków kapitałowych – przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w sprawie sposobu zmiany przepisów dotyczących traktowania pakietów papierów wartościowych posiadanych przez instytucje służących zabezpieczeniu kontraktów na instrumenty pochodne na potrzeby obliczania wskaźnika stabilnego finansowania netto określonego w części szóstej tytuł IV, jeżeli uzna to za odpowiednie z uwagi na wpływ obecnie stosowanego sposobu traktowania na wskaźnik stabilnego finansowania netto instytucji oraz w celu lepszego uwzględnienia ryzyka finansowania związanego z tymi transakcjami.

11. EUNB ocenia, czy uzasadnione byłoby obniżenie współczynnika wymaganego stabilnego finansowania w przypadku aktywów stosowanych do świadczenia usług rozliczeniowych i rozrachunkowych w odniesieniu do metali szlachetnych, takich jak złoto, srebro, platyna i pallad, lub w przypadku aktywów stosowanych do zawierania transakcji finansowania dotyczących metali szlachetnych, takich jak złoto, srebro, platyna i pallad, o okresie obowiązywania nieprzekraczającym 180 dni. EUNB przedstawi Komisji swoje sprawozdanie do dnia 28 czerwca 2021 r.

Artykuł 511

Dźwignia finansowa

1. Do dnia 31 grudnia 2020 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące tego, czy:

a) należy wprowadzić dodatkowy wymóg z tytułu wskaźnika dźwigni dla innych instytucji finansowych o znaczeniu systemowym; oraz

b) definicja i obliczanie miary ekspozycji całkowitej, o której mowa w art.. 429 ust. 4, w tym sposób traktowania rezerw banku centralnego, są odpowiednie.

2. Do celów sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, Komisja bierze pod uwagę rozwój sytuacji międzynarodowej i standardy uzgodnione na szczeblu międzynarodowym. W stosownych przypadkach sprawozdaniu towarzyszy wniosek ustawodawczy.

▼B

Artykuł 512

Ekspozycje na przeniesione ryzyko kredytowe

Do dnia 31 grudnia 2014 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania i skuteczności przepisów części piątej w świetle zmian na rynkach międzynarodowych.

▼M8

Artykuł 513

Zasady makroostrożnościowe

1. Do dnia 30 czerwca 2022 r., a następnie co pięć lat Komisja po konsultacji z ERRS i EUNB przeprowadzi przegląd w celu stwierdzenia, czy zasady makroostrożnościowe zawarte w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE są wystarczające do ograniczenia ryzyk systemowych w sektorach, regionach i państwach członkowskich, a także oceni:

a) czy obecne narzędzia makroostrożnościowe określone w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE są skuteczne, efektywne i przejrzyste;

b) czy zakres i ewentualne stopnie pokrywania się różnych narzędzi makroostrożnościowych służących reagowaniu na podobne ryzyka, określonych w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE są odpowiednie oraz, w stosownych przypadkach, zaproponuje nowe zasady makroostrożnościowe;

c) jak uzgodnione na szczeblu międzynarodowym standardy dotyczące instytucji systemowych współgrają z przepisami niniejszego rozporządzenia i dyrektywy 2013/36/UE oraz, w stosownych przypadkach, zaproponuje nowe zasady, z uwzględnieniem wspomnianych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym;

d) czy inne rodzaje instrumentów, takie jak instrumenty dotyczące kredytobiorców, należy dodać do narzędzi makroostrożnościowych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE w celu uzupełnienia instrumentów kapitałowych oraz w celu umożliwienia zharmonizowanego stosowania instrumentów na rynku wewnętrznym; biorąc pod uwagę również, czy zharmonizowane definicje tych instrumentów oraz przekazywanie odnośnych danych na szczeblu unijnym są warunkiem wstępnym wprowadzenia takich instrumentów;

e) czy wymóg bufora wskaźnika dźwigni, o którym mowa w art. 92 ust. 1a, należy rozszerzyć na instytucje o znaczeniu systemowym inne niż globalne instytucje o znaczeniu systemowym, czy kalibracja tego wymogu powinna być inna od kalibracji dla globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, oraz czy jego kalibracja powinna być zależna od poziomu systemowego znaczenia instytucji;

f) czy obecną dobrowolną wzajemność w zakresie środków makroostrożnościowych należy przekształcić w obowiązkową wzajemność oraz czy obecne ramy ERRS dotyczące dobrowolnej wzajemności stanowią ku temu odpowiednią podstawę;

g) jak można wyposażyć stosowne unijne i krajowe organy makroostrożnościowe w narzędzia pozwalające reagować na pojawiające się nowe ryzyka systemowe wynikające z ekspozycji instytucji kredytowych wobec sektora instytucji niebędących bankami, w szczególności z rynków instrumentów pochodnych i transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, sektora zarządzania aktywami i sektora ubezpieczeń.

2. Do dnia 31 grudnia 2022 r., a następnie co pięć lat, na podstawie konsultacji z ERRS i EUNB, Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące oceny, o której mowa w ust. 1, oraz, w stosownych przypadkach, przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy.

▼M8

Artykuł 514

Metoda obliczania wartości ekspozycji z tytułu transakcji na instrumentach pochodnych

1. Do dnia 28 czerwca 2023 r. EUNB przedłoży Komisji sprawozdanie dotyczące skutków i względnej kalibracji metod określonych w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcje 3, 4 i 5, które są stosowane do obliczenia wartości ekspozycji z tytułu transakcji na instrumentach pochodnych.

▼M17

▼C10

2. Na podstawie sprawozdania EUNB, o którym mowa w ust. 1, i z należytym uwzględnieniem wdrażania w państwach trzecich standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego Komisja w stosownych przypadkach przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy w celu zmiany metod określonych w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcje 3, 4 i 5.

▼B

Artykuł 515

Monitorowanie i ocena

►C1 1. EUNB sporządza wraz z EUNGiPW do dnia 28 czerwca 2014 r. sprawozdanie dotyczące funkcjonowania niniejszego rozporządzenia z powiązanymi zobowiązaniami wynikającymi z rozporządzenia (UE) nr 648/2012 ◄, w szczególności w odniesieniu do instytucji działających jako kontrahent centralny, w celu uniknięcia powielania wymogów dotyczących transakcji pochodnych i tym samym uniknięcia zwiększonego ryzyka regulacyjnego oraz wyższych kosztów monitorowania przez właściwe organy.

2. EUNB monitoruje i ocenia funkcjonowanie przepisów w zakresie wymogów dotyczących funduszy własnych w kontekście ekspozycji wobec kontrahenta centralnego, jak określono w części trzeciej tytułu II rozdział 6 sekcja 9. Do dnia 1 stycznia 2015 r. EUNB przedstawia Komisji sprawozdanie na temat wpływu i skuteczności takich przepisów.

3. Do dnia 31 grudnia 2016 r. Komisja dokonuje przeglądu i sporządza sprawozdanie dotyczące zgodności przepisów niniejszego rozporządzenia ze związanymi z nimi obowiązkami wynikającymi z rozporządzenia (UE) nr 648/2012w zakresie wymogów dotyczących funduszy własnych określonych w części trzeciej tytuł II rozdział 6 sekcja 9 oraz przedkłada to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownym przypadku wraz z wnioskiem ustawodawczym.

Artykuł 516

Finansowanie długoterminowe

Do dnia 31 grudnia 2015 r. Komisja sporządza sprawozdanie na temat wpływu niniejszego rozporządzenia w zakresie zachęcania do inwestycji w infrastrukturę sprzyjającą długoterminowemu wzrostowi gospodarczemu.

Artykuł 517

Definicja uznanego kapitału

Do dnia 31 grudnia 2014 r. Komisja dokona przeglądu adekwatności definicji uznanego kapitału stosowanej do celów części drugiej tytuł III i części czwartej oraz sporządzi na ten temat sprawozdanie, które przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownym przypadku dołączając wniosek ustawodawczy.

▼B

Artykuł 518

Przegląd dotyczący instrumentów kapitałowych, które mogą podlegać odpisowi obniżającemu wartość lub przekształceniu w chwili utraty rentowności przez instytucję

Do dnia 31 grudnia 2015 r. Komisja przeprowadzi przegląd na temat tego, czy niniejsze rozporządzenie powinno zawierać wymóg, zgodnie z którym instrumenty dodatkowe w Tier I lub instrumenty w Tier II muszą podlegać odpisowi obniżającemu wartość w przypadku stwierdzenia utraty rentowności przez instytucję; Komisja złoży na ten temat stosowne sprawozdanie. Komisja przedkłada to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie, w stosownym przypadku wraz z wnioskiem ustawodawczym.

▼M8

Artykuł 518a

Przegląd obustronnych przepisów dotyczących stwierdzania niewykonania zobowiązania

Do dnia 28 czerwca 2022 r. Komisja dokona przeglądu i oceny, czy właściwe jest stosowanie wymogu, by zobowiązania kwalifikowalne mogły podlegać umorzeniu lub konwersji bez uruchamiania obustronnych klauzul stwierdzania niewykonania zobowiązania w innych umowach, z myślą o maksymalnym wzmocnieniu skuteczności instrumentu umorzenia lub konwersji długu i o ocenie, czy do warunków umowy regulujących inne zobowiązania należy włączyć obustronny przepis dotyczący braku stwierdzenia niewykonania zobowiązania odnoszący się do zobowiązań kwalifikowalnych. W stosownym przypadku temu przeglądowi i ocenie towarzyszy wniosek ustawodawczy.

▼M11

Artykuł 518b

Informacje dotyczące przekroczeń oraz uprawnień nadzorczych w zakresie ograniczania wypłat zysków

Do dnia 31 grudnia 2021 r. Komisja poinformuje Parlament Europejski i Radę, czy wyjątkowe okoliczności powodujące poważne zakłócenia gospodarcze w prawidłowym funkcjonowaniu i integralności rynków finansowych uzasadniają:

a) pozwolenie w takich okresach właściwym organom na wyłączenie ze stosowanych przez instytucje wewnętrznych modeli ryzyka rynkowego przekroczenia, które nie wynikają z braków w tych modelach;

b) przyznanie w takich okresach właściwym organom dodatkowych wiążących uprawnień do nakładania ograniczeń w zakresie wypłat zysków przez instytucje.

Komisja rozważy podjęcie dalszych środków, stosownie do sytuacji.

▼M17

Artykuł 518c

Przegląd ram dotyczących wymogów ostrożnościowych

Do dnia 31 grudnia 2028 r. Komisja oceni, w ścisłej współpracy z EUNB i EBC, ogólną sytuację systemu bankowego na jednolitym rynku oraz przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat adekwatności unijnych ram regulacyjnych i nadzorczych dotyczących bankowości.

▼M17

Sprawozdanie to będzie zawierać podsumowanie reform sektora bankowego, które miały miejsce po wielkim kryzysie finansowym, oraz ocenę tego, czy zapewniają one odpowiedni poziom ochrony deponentów i chronią stabilność finansową na szczeblu państw członkowskich, unii bankowej i Unii.

W sprawozdaniu tym uwzględnione zostaną również wszystkie wymiary unii bankowej, a także wdrożenie minimalnego progu kapitałowego jako części wymogów kapitałowych i wymogów dotyczących płynności w bardziej ogólnym ujęciu. W tym względzie Komisja należycie bierze pod uwagę odpowiednie oświadczenia i konkluzje dotyczące unii bankowej wydane zarówno przez Parlament Europejski, jak i Radę Europejską.

▼B

Artykuł 519

Odliczanie aktywów z tytułu określonych świadczeń w ramach funduszu emerytalnego od pozycji kapitału podstawowego Tier I

Do dnia 30 czerwca 2014 r. EUNB przedstawi sprawozdanie dotyczące tego, czy MSR 19, w połączeniu z pomniejszeniem aktywów emerytalnych netto, o czym mowa w art. 36 ust. 1 lit. e), oraz zmiany w zobowiązaniach emerytalnych netto prowadzą do zmienności funduszy własnych instytucji.

Do dnia 31 grudnia 2014 r., z uwzględnieniem sprawozdania EUNB, Komisja przygotuje dla Parlamentu Europejskiego i Rady sprawozdanie dotyczące kwestii, o której mowa w akapicie pierwszym, w stosownym przypadku wraz z wnioskiem ustawodawczym mający na celu wprowadzenie podejścia dostosowującego aktywa lub zobowiązania funduszu emerytalnego ze zdefiniowanymi świadczeniami netto do celów obliczenia funduszy własnych.

▼M5

Artykuł 519a

Sprawozdawczość i przegląd

Do dnia 1 stycznia 2022 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania przepisów tytułu II rozdział 5 część trzecia w świetle rozwoju sytuacji na rynkach sekurytyzacyjnych, w tym z perspektywy makroostrożnościowej i ekonomicznej. Sprawozdaniu temu będzie towarzyszyć, w stosownych przypadkach, wniosek ustawodawczy; w sprawozdaniu tym zostaną ocenione w szczególności następujące kwestie:

a) wpływ hierarchii metod określonej w art. 254 oraz obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w odniesieniu do pozycji sekurytyzacyjnych określonych w art. 258–266 na działalność emisyjną i inwestycyjną instytucji na rynkach sekurytyzacyjnych w Unii;

b) skutki dla stabilności finansowej Unii i państw członkowskich, ze szczególnym naciskiem na potencjalne spekulacje na rynku nieruchomości i zwiększenie wzajemnych powiązań między instytucjami finansowymi;

c) jakie środki byłyby uzasadnione w celu ograniczania wszelkich negatywnych skutków sekurytyzacji dla stabilności finansowej oraz przeciwdziałania takim skutkom, przy jednoczesnym zachowaniu jej pozytywnego wpływu na finansowanie, w tym możliwe wprowadzenie maksymalnego limitu ekspozycji z tytułu sekurytyzacji;

▼M5

d) skutki dla możliwości zapewnienia przez instytucje finansowe zrównoważonego i stabilnego kanału finansowania dla gospodarki realnej, ze szczególnym uwzględnieniem MŚP; oraz

▼M13

e) w jaki sposób można włączyć kryteria zrównoważenia środowiskowego do ram sekurytyzacji, w tym w odniesieniu do ekspozycji wobec sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych.

▼M5

W sprawozdaniu będą również uwzględnione zmiany regulacyjne na forach międzynarodowych, w szczególności zmiany dotyczące międzynarodowych standardów w zakresie sekurytyzacji.

▼M8

Artykuł 519b

Wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego

1. Do dnia 30 września 2019 r. EUNB przedstawi sprawozdanie na temat wpływu na instytucje w Unii międzynarodowych standardów obliczania wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego.

2. Do dnia 30 czerwca 2020 r. Komisja – biorąc pod uwagę wyniki sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, oraz międzynarodowe standardy i metody określone w części trzeciej tytuł IV rozdziały 1a i 1b – przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym, na temat sposobów wdrażania międzynarodowych standardów dotyczących adekwatnych wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego.

TYTUŁ IIA

WDRAŻANIE PRZEPISÓW

Artykuł 519c

Narzędzie zapewniania zgodności

1. EUNB opracowuje elektroniczne narzędzie mające na celu ułatwienie przestrzegania przez instytucje przepisów określonych w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2013/36/UE, jak również ułatwienie przestrzegania regulacyjnych standardów technicznych, wykonawczych standardów technicznych, wytycznych i wzorów przyjętych na potrzeby wdrożenia niniejszego rozporządzenia i tej dyrektywy.

2. Narzędzie, o którym mowa w ust. 1, musi umożliwiać każdej instytucji przynajmniej:

a) szybką identyfikację odpowiednich przepisów, których powinna przestrzegać adekwatnie do swojej wielkości i stosowanego modelu biznesowego;

b) śledzenie zmian w aktach ustawodawczych oraz w powiązanych przepisach wykonawczych, wytycznych i wzorach.

▼M17

Artykuł 519d

Ramy dotyczące minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych

1. Do dnia 10 stycznia 2027 r. EUNB, w ścisłej współpracy z EUNGiPW, przedłoży Komisji sprawozdanie na temat adekwatności wdrożenia w prawie Unii ram dotyczących minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych w celu przeciwdziałania potencjalnemu narastaniu dźwigni finansowej poza sektorem bankowym.

2. W sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1, uwzględnia się wszystkie poniższe informacje:

a) stopień wykorzystania dźwigni finansowej poza systemem bankowym w Unii oraz zakres, w jakim ramy dotyczące minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości mogłyby zmniejszyć tę dźwignię, jeżeli stałaby się ona nadmierna;

b) istotność transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych będących w posiadaniu instytucji w Unii i podlegających ramom dotyczącym minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości, w tym podział tych transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, które nie spełniają minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości;

c) szacunkowe skutki ram dotyczących minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości dla instytucji w Unii w ramach dwóch metod wdrażania zalecanych przez Radę Stabilności Finansowej, tj. regulacji rynku lub wprowadzenia surowszego wymogu w zakresie funduszy własnych na mocy niniejszego rozporządzenia, przy założeniu scenariusza, w którym instytucje w Unii nie dostosowują redukcji wartości swoich transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych w celu zastosowania się do minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości, oraz szacunkowe skutki ram dotyczących minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości w ramach scenariusza alternatywnego, w którym instytucje w Unii dostosowują te redukcje wartości w celu zastosowania się do minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości;

d) główne czynniki leżące u podstaw tych szacunkowych skutków, jak również potencjalne niezamierzone konsekwencje wprowadzenia ram dotyczących minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości dla funkcjonowania rynków transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych w Unii;

e) metodę wdrożenia, która byłaby najskuteczniejsza z punktu widzenia realizacji celów regulacyjnych ram dotyczących minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości, w świetle kwestii, o których mowa w lit. a)–d), i z uwzględnieniem równych warunków działania w całym sektorze finansowym w Unii.

3. Na podstawie sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, i z należytym uwzględnieniem zalecenia Rady Stabilności Finansowej w sprawie wdrożenia ram dotyczących minimalnych dolnych pułapów redukcji wartości w odniesieniu do transakcji finansowanych z użyciem papierów wartościowych, jak również odnośnych standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym opracowanych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego Komisja w stosownych przypadkach przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy do dnia 10 stycznia 2028 r.

Artykuł 519e

Ryzyko operacyjne

Do dnia 10 stycznia 2028 r. EUNB przedłoży Komisji sprawozdanie na temat następujących kwestii:

▼M17

a) stosowania ubezpieczeń w kontekście obliczania wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego;

b) kwestii tego, czy ujmowanie kwot odzyskanych z ubezpieczenia mogłoby prowadzić do arbitrażu regulacyjnego za sprawą zmniejszenia rocznej straty wynikłej z ryzyka operacyjnego bez współmiernego zmniejszenia rzeczywistej ekspozycji z tytułu straty operacyjnej;

c) kwestii tego, czy ujmowanie kwot odzyskanych z ubezpieczenia ma inny wpływ na odpowiednie pokrycie powtarzających się strat i potencjalnych strat wynikających ze zdarzeń skrajnych;

d) dostępności i jakości danych wykorzystywanych przez instytucje przy obliczaniu wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka operacyjnego.

Na podstawie tego sprawozdania Komisja w stosownym przypadku przedłoży wniosek ustawodawczy Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 10 stycznia 2029 r.

Artykuł 519f

Proporcjonalność

EUNB sporządzi sprawozdanie oceniające ogólne ramy ostrożnościowe dla małych i niezłożonych instytucji, w szczególności:

a) oceniające te wymogi również w odniesieniu do grup bankowych i konkretnych modeli biznesowych;

b) uwzględniające znaczenie małych i niezłożonych instytucji na poziomie instytucji i według regionów dla utrzymania stabilności finansowej i udzielania kredytów w społecznościach lokalnych.

Rozważając warianty zmian w ramach ostrożnościowych, EUNB opiera się na nadrzędnej zasadzie, zgodnie z którą wszelkie uproszczone wymogi mają być ostrożniejsze.

Do dnia 31 grudnia 2027 r. EUNB przedłoży to sprawozdanie Komisji.

▼B

TYTUŁ III

ZMIANY

Artykuł 520

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 648/2012

W rozporządzeniu (UE) nr 648/2012 wprowadza się następujące zmiany:

▼B

1) w tytule IV dodaje się rozdział w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ 4

Obliczenia i sprawozdawczość do celów rozporządzenia (UE) nr 575/2013

Artykuł 50a

Obliczanie K_{CCP}

▼C2

1. Do celów art. 308 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych kontrahent centralny oblicza K_{CCP} określone w ust. 2 niniejszego artykułu dla wszystkich umów i transakcji, które rozlicza w odniesieniu do wszystkich swoich uczestników rozliczających objętych danym funduszem na wypadek niewykonania zobowiązania.

▼B

2. Kontrahent centralny oblicza hipotetyczny kapitał K_{CCP} w następujący sposób:

▼C2

$$K_{CCP} = \sum_i max\{EBRM_i - IM_i - DF_i;\ 0\} \cdot RW \cdot współczynnikkapitałowy$$

gdzie:

$EBRM_i$	=	wartość ekspozycji przed ograniczeniem ryzyka, która jest równa wartości ekspozycji kontrahenta centralnego wobec uczestnika rozliczającego »*i*« z tytułu wszystkich umów i transakcji zawieranych z tym uczestnikiem rozliczającym, obliczonych bez uwzględniania zabezpieczenia przekazanego przez takiego uczestnika rozliczającego;
IM_i	=	początkowy depozyt zabezpieczający przekazany kontrahentowi centralnemu przez uczestnika rozliczającego *i*;
DF_i	=	wkład wniesiony z góry przez uczestnika rozliczającego *i*;
RW	=	waga ryzyka równa 20 %;
współczynnik kapitałowy	=	8 %.

Wszystkie wartości we wzorze w akapicie pierwszym odnoszą się do wyceny na koniec dnia przed uzupełnieniem depozytu zabezpieczającego po ostatnim wezwaniu do uzupełnienia depozytu zabezpieczającego tego dnia.

▼B

3. Kontrahent centralny dokonuje obliczenia wymaganego w ust. 2 co najmniej raz na kwartał lub częściej, jeżeli wymagają tego właściwe organy jego uczestników rozliczających będących instytucjami.

4. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych, aby określić następujące elementy do celów ust. 3:

a) częstotliwość i terminy obliczeń określonych w ust. 2;

▼B

b) sytuacje, w których właściwe organy instytucji pełniącej rolę uczestnika rozliczającego mogą wymagać większej częstotliwości obliczeń i przekazywania informacji od częstotliwości określonej w lit. a).

EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.”.

Artykuł 50b

Ogólne zasady obliczania K_{CCP}

Do celów obliczenia określonego w art. 50a ust. 2 stosuje się następujące zasady:

a) kontrahent centralny oblicza wartość swoich ekspozycji wobec uczestników rozliczających w następujący sposób:

▼C2

(i) w odniesieniu do ekspozycji wynikających z kontraktów i transakcji wymienionych w art. 301 ust. 1 lit. a) i d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, oblicza je zgodnie z metodą wyceny według wartości rynkowej określoną w jego art. 274;

▼B

(ii) w odniesieniu do ekspozycji wynikających z kontraktów i transakcji wymienionych w art. 301 ust. 1 lit. b), c) i e) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oblicza je zgodnie z kompleksową metodą ujmowania zabezpieczeń finansowych określoną w art. 223 tego rozporządzenia z uwzględnieniem nadzorczych korekt z tytułu zmienności określonych w art. 223 i 224 tego rozporządzenia. Wyjątek przewidziany w ust. 285 ust. 3 lit. a) tego rozporządzenia nie ma zastosowania;

(iii) w odniesieniu do ekspozycji wynikających z transakcji, które nie zostały wymienione w art. 301 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, i z którymi wiąże się wyłącznie ryzyko rozliczenia, oblicza je zgodnie z częścią trzecią tytuł V tego rozporządzenia;

b) w odniesieniu do instytucji objętych zakresem zastosowania rozporządzenia (UE) nr 575/2013 pakiety kompensowania są takie same jak pakiety kompensowania określone w części trzeciej tytuł II tego rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

c) przy obliczaniu wartości, o których mowa w lit. a), kontrahent centralny odejmuje od swoich ekspozycji wartość zabezpieczenia przekazanego przez uczestników rozliczających, odpowiednio obniżoną o nadzorcze korekty z tytułu zmienności zgodnie z kompleksową metodą ujmowania zabezpieczeń finansowych określoną w art. 224 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

▼C2

———————

▼B

e) jeżeli kontrahent centralny posiada ekspozycje wobec kontrahenta centralnego lub większej ich liczby, traktuje wszelkie takie ekspozycje jako ekspozycje wobec uczestników rozliczających i przy obliczaniu K_{CCP} uwzględnia wszelkie depozyty zabezpieczające lub wniesione z góry wkłady otrzymane od takich kontrahentów centralnych;

▼B

f) jeżeli kontrahent centralny posiada wiążące ustalenia umowne ze swoimi uczestnikami rozliczającymi, które pozwalają mu na wykorzystanie całości lub części początkowego depozytu zabezpieczającego otrzymanego od jego uczestników rozliczających w taki sam sposób, jak gdyby stanowił wniesione z góry wkłady, kontrahent centralny uznaje ten początkowy depozyt zabezpieczający za wniesione z góry wkłady do celów obliczeń przewidzianych w ust. 1, a nie za wniesione z góry wkłady;

▼C2

———————

▼B

h) stosując metodę wyceny według wartości rynkowej określoną w art. 274 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, kontrahent centralny zastępuje wzór przedstawiony w art. 298 ust. 1 lit c) ppkt (ii) tego rozporządzenia następującym wzorem:

$$PCE_{red} = 0.15 \cdot \mathrm{PCE}_{\mathrm{gross}} + 0.85 \cdot \mathrm{NGR} \cdot \mathrm{PCE}_{\mathrm{gross}}$$

►C2 gdzie licznik NGR oblicza się zgodnie z art. 274 ust. 1 tego rozporządzenia ◄ oraz tuż przed rzeczywistą wymianą zmiennych depozytów zabezpieczających na końcu okresu rozliczeniowego, a mianownik jest kosztem odtworzenia brutto;

i) jeżeli kontrahent centralny nie może obliczyć wartości NGR w sposób określony w art. 298 ust. 1 lit. c) ppkt (ii) rozporządzenia (UE) nr 575/2013:

(i) powiadamia tych spośród swoich uczestników rozliczających, którzy są instytucjami, oraz ich właściwe organy o niemożności obliczenia NGR, jak również o powodach, dla których nie może przeprowadzić tego obliczenia;

(ii) przez okres trzech miesięcy może stosować wartość NGR wynoszącą 0,3 do celów obliczenia $\mathrm{PCE}_{\mathrm{red}}$ zgodnie z lit. h) niniejszego artykułu;

j) jeżeli pod koniec okresu podanego w lit. i) ppkt (ii) kontrahent centralny nadal nie jest w stanie obliczyć wartości NGR, postępuje w następujący sposób:

(i) zaprzestaje obliczania K_{CCP};

(ii) powiadamia tych spośród swoich uczestników rozliczających, którzy są instytucjami, oraz ich właściwe organy o tym, że zaprzestał obliczania K_{CCP};

k) do celów obliczenia potencjalnej przyszłej ekspozycji z tytułu opcji i opcji swapowych zgodnie z metodą wyceny według wartości rynkowej, określonej w art. 274 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, kontrahent centralny mnoży kwotę referencyjną umowy przez wartość bezwzględną współczynnika delta opcji $(\delta V/\delta p)$, określoną w art. 280 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia;

l) jeżeli kontrahent centralny ma więcej niż jeden fundusz na wypadek niewykonania zobowiązania, dokonuje obliczenia określonego w art. 50a ust. 2 w odniesieniu do każdego funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania oddzielnie.

▼B

Artykuł 50c

Przekazywanie informacji

1. Do celów art. 308 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, kontrahent centralny przekazuje tym spośród swoich uczestników rozliczających, którzy są instytucjami, oraz ich właściwym organom następujące informacje:

a) kapitał hipotetyczny (K_{CCP});

b) sumę wniesionych z góry wkładów (DFCM);

c) kwotę wniesionych z góry zasobów finansowych, które ma on obowiązek – prawny lub wynikający z ustaleń umownych zawartych z uczestnikami rozliczającymi – wykorzystać na pokrycie strat poniesionych wskutek niewykonania zobowiązania przez uczestnika rozliczającego lub uczestników rozliczających przed wykorzystaniem wkładów do funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania od pozostałych uczestników rozliczających (DF_{CCP});

d) całkowitą liczbę swoich uczestników rozliczających (N);

e) współczynnik koncentracji (β) określony w art. 50d.

▼C2

_____

▼B

Jeżeli kontrahent centralny ma więcej niż jeden fundusz na wypadek niewykonania zobowiązania, przekazuje informacje określone w akapicie pierwszym w odniesieniu do każdego funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania.

2. Kontrahent centralny powiadamia tych spośród swoich uczestników rozliczających, którzy są instytucjami, co najmniej raz na kwartał lub częściej, jeżeli wymagają tego właściwe organy tych uczestników rozliczających.

3. EUNB opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia następujących elementów:

a) jednolity wzór do celów sprawozdawczych określonych w ust.1;

b) częstotliwość i terminy składania sprawozdań określone w ust. 2;

c) sytuacje, w których właściwe organy instytucji pełniącej rolę uczestnika rozliczającego mogą wymagać większej częstotliwości przekazywania informacji niż częstotliwość określona w lit. b).

EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 1 stycznia 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

▼B

Artykuł 50d

Obliczanie konkretnych pozycji, które ma zgłaszać kontrahent centralny

Do celów art. 50c zastosowanie ma, co następuje:

a) jeżeli regulamin kontrahenta centralnego przewiduje, że kontrahent centralny wykorzystuje część lub całość swoich zasobów finansowych równolegle z wkładami wniesionymi z góry przez jego uczestników rozliczających w sposób, który sprawia, że zasoby te stają się równoważne z wkładami wniesionymi z góry przez uczestnika rozliczającego pod względem sposobów, w jakie pokrywają straty poniesione przez kontrahenta centralnego w przypadku niewykonania zobowiązania przez uczestnika rozliczającego lub większą ich liczbę lub w przypadku ich niewypłacalności, kontrahent centralny dodaje do DF_{CM} odpowiednią kwotę tych zasobów;

b) jeżeli regulamin kontrahenta centralnego przewiduje, że kontrahent centralny wykorzystuje część lub całość swoich zasobów finansowych do pokrycia strat poniesionych wskutek niewykonania zobowiązania przez uczestnika rozliczającego lub większą ich liczbę po wyczerpaniu funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania, ale przed wezwaniem uczestników rozliczających do wniesienia wkładów wynikających z zobowiązań umownych, kontrahent centralny dodaje odpowiednią kwotę takich dodatkowych zasobów finansowych (DF^{a}_{CCP}) do całkowitej kwoty wniesionych z góry wkładów (DF), jak następuje:

$$DF = DF_{CCP} + DF_{CM} + DF^{a}_{CCP}.$$

c) kontrahent centralny oblicza współczynnik koncentracji (β) według następującego wzoru:

$$\beta = \frac{PCE_{red,1} + PCE_{red,2}}{\sum_i PCE_{red,i}}$$

gdzie:

$PCE_{red,i}$ = obniżona wartość potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej z tytułu wszystkich umów i transakcji kontrahenta centralnego z uczestnikiem rozliczającym *i*;

$PCE_{red,1}$ = obniżona wartość potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej z tytułu wszystkich umów i transakcji kontrahenta centralnego z uczestnikiem rozliczającym, który ma najwyższą wartość PCE_{red};

$PCE_{red,2}$ = obniżona wartość potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej z tytułu wszystkich umów i transakcji kontrahenta centralnego z uczestnikiem rozliczającym, który ma drugą pod względem wielkości wartość PCE_{red}.”

2) art. 11 ust. 15 lit. b) zostaje uchylony;

▼B

3) w art. 89 dodaje się następujący ustęp:

▼C2

„5a. Do dnia, w którym upłynie 15 miesięcy od daty wejścia w życie najnowszego z regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w art. 16, 26, 29, 34, 41, 42, 44, 45, 47 oraz 49, lub do dnia podjęcia decyzji na mocy art. 14 o udzieleniu zezwolenia danemu kontrahentowi centralnemu, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej, ten kontrahent centralny stosuje podejście określone w akapicie trzecim niniejszego artykułu.

Do dnia, w którym upłynie 15 miesięcy od daty wejścia w życie najnowszego z jedenastu regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w art. 16, 26, 29, 34, 41, 42, 44, 45, 47 oraz 49, lub do dnia podjęcia decyzji na mocy art. 25 o uznaniu danego kontrahenta centralnego — w zależności od tego, co nastąpi wcześniej — ten kontrahent centralny stosuje podejście określone w akapicie trzecim niniejszego ustępu.

Do upływu terminów określonych w akapicie pierwszym i drugim niniejszego ustępu i z zastrzeżeniem akapitu czwartego niniejszego ustępu, jeżeli kontrahent centralny nie posiada funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania ani nie dysponuje wiążącymi uzgodnieniami ze swoimi uczestnikami rozliczającymi, które umożliwiałoby wykorzystanie całości lub części początkowego depozytu zabezpieczającego otrzymanego od swoich uczestników rozliczających, tak jak gdyby były one wniesionym z góry wkładem, informacje, które zgłasza zgodnie z art. 50c ust. 1 obejmują całkowitą kwotę początkowego depozytu, jaką otrzymał od swoich uczestników rozliczających.

Terminy określone w akapicie pierwszym i drugim niniejszego ustępu mogą zostać wydłużone o sześć miesięcy zgodnie z aktem wykonawczym Komisji, przyjętym na podstawie art. 497 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013”.

▼M18

Artykuł 520a

Stosowanie wymogów w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka rynkowego

Do dnia 1 stycznia 2026 r. instytucje nadal stosują część trzecią tytuł IV oraz wymogi dotyczące ryzyka rynkowego określone w art. 430, 430b, 445 i 455 niniejszego rozporządzenia w wersji obowiązującej w dniu 8 lipca 2024 r.

▼B

CZĘŚĆ JEDENASTA

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 521

Wejście w życie i data rozpoczęcia stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie od dnia 1 stycznia 2014 r., z wyjątkiem:

a) art. 8 ust. 3, art. 21 i art. 451 ust. 1, który ma zastosowanie od dnia 1 stycznia 2015 r.;

▼B

b) art. 413 ust. 1, który ma zastosowanie od dnia 1 stycznia 2016 r.;

▼C1

c) przepisów niniejszego rozporządzenia, które wymagają, by Europejskie Urzędy Nadzoru przedłożyły Komisji projekty standardów technicznych, a także przepisów niniejszego rozporządzenia, które uprawniają Komisję do przyjmowania aktów delegowanych lub aktów wykonawczych, które to przepisy mają zastosowanie od dnia 28 czerwca 2013 r.

▼B

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

▼**M17**

ZAŁĄCZNIK I

Klasyfikacja pozycji pozabilansowych

Koszyk	Pozycje
1	a) Kredytowe instrumenty pochodne i ogólne gwarancje pokrycia zadłużenia, w tym akredytywy „standby” służące jako gwarancje finansowe dla kredytów i papierów wartościowych, oraz akcepty, w tym adnotacje o charakterze akceptów, jak również wszelkie inne bezpośrednie substytuty kredytu; b) Umowy sprzedaży i odkupu oraz sprzedaż aktywów z regresem, w przypadku gdy ryzyko kredytowe pozostaje po stronie instytucji; c) Papiery wartościowe będące przedmiotem pożyczki udzielonej przez instytucję lub papiery wartościowe wniesione przez instytucję jako zabezpieczenie, w tym przypadki, w których wspomniane operacje wynikają z transakcji typu repo; d) Terminowe transakcje kupna aktywów, depozyty terminowe typu forward oraz częściowo opłacone akcje i papiery wartościowe, które stanowią zobowiązania z pewnym wykorzystaniem środków; e) Pozycje pozabilansowe stanowiące substytut kredytu, jeżeli nie zostały wyraźnie ujęte w żadnej innej kategorii; f) Inne pozycje pozabilansowe obarczone podobnym ryzykiem, o których powiadomiono EUNB.
2	a) Programy gwarancji emisji krótkoterminowych (NIF) i odnawialne gwarancje emisji (RUF), niezależnie od terminu zapadalności instrumentu bazowego; b) Gwarancje należytego wykonania umowy, gwarancje przetargowe, gwarancje i akredytywy typu „standby” związane z konkretnymi transakcjami i podobne pozycje warunkowe związane z transakcjami, z wyłączeniem pozycji pozabilansowych związanych z finansowaniem handlu, o których mowa w koszyku 4; c) Inne pozycje pozabilansowe obarczone podobnym ryzykiem, o których powiadomiono EUNB.
3	a) Niewykorzystana kwota zobowiązań, niezależnie od terminu zapadalności instrumentu bazowego, chyba że należą one do innej kategorii; b) Inne pozycje pozabilansowe obarczone podobnym ryzykiem, o których powiadomiono EUNB.
4	a) Pozabilansowe pozycje finansowania handlu: (i) gwarancje, w tym gwarancje przetargowe i zabezpieczenia należytego wykonania umowy oraz związane z nimi gwarancja zwrotu zaliczki i gwarancja na zastąpienie kwot zatrzymanych, oraz gwarancje niemające charakteru substytutu kredytu; (ii) nieodwołalne akredytywy zabezpieczające niemające charakteru substytutu kredytu; (iii) krótkoterminowe samospłacające się akredytywy handlowe wynikające z przepływu towarów, w szczególności akredytywy dokumentowe zabezpieczone przesyłanymi towarami, których dana akredytywa dotyczy, w przypadku instytucji wydającej lub instytucji potwierdzającej; b) Inne pozycje pozabilansowe obarczone podobnym ryzykiem, o których powiadomiono EUNB.
5	a) Niewykorzystana kwota zobowiązań bezwarunkowo odwoływalnych; b) Niewykorzystana kwota detalicznych linii kredytowych, w odniesieniu do których warunki zezwalają instytucji na odwołanie ich w pełnym zakresie dopuszczalnym na mocy przepisów dotyczących ochrony konsumentów i powiązanych aktów prawnych; c) Niewykorzystane instrumenty kredytowe dotyczące gwarancji przetargowych i gwarancji należytego wykonania umowy, które można bezwarunkowo odwołać w dowolnej chwili bez uprzedniego powiadomienia lub które skutecznie przewidują automatyczne odwołanie zobowiązania w związku z pogorszeniem się wiarygodności kredytowej kredytobiorcy; d) Inne pozycje pozabilansowe obarczone podobnym ryzykiem, o których powiadomiono EUNB.

▼B

ZAŁĄCZNIK II

Rodzaje instrumentów pochodnych

1. Kontrakty na stopę procentową:

   a) jednowalutowe swapy stopy procentowej;

   b) swapy bazowe;

   c) kontrakty terminowe na stopę procentową;

   d) kontrakty terminowe typu future na stopę procentową;

▼M8

   e) opcje na stopy procentowe;

▼B

   f) inne kontrakty o podobnym charakterze.

2. Kontrakty walutowe i kontrakty na złoto:

   a) swapy walutowo-procentowe;

   b) kontrakty walutowe typu forward;

   c) kontrakty walutowe typu future;

▼M8

   d) opcje walutowe;

▼B

   e) inne umowy o podobnym charakterze;

   f) kontrakty na złoto o charakterze podobnym do umów wymienionych w lit. a)–e).

▼M8

3. Umowy o charakterze podobnym do umów wymienionych w pkt 1 lit. a)–e) i w pkt 2 lit. a)–d) niniejszego załącznika dotyczące innych pozycji lub indeksów referencyjnych. Należą do nich co najmniej wszystkie instrumenty określone w sekcji C pkt 4–7, 9, 10 i 11 załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE niewymienione w pkt 1 ani 2 niniejszego załącznika.

▼B

ZAŁĄCZNIK III

Pozycje podlegające dodatkowym wymogom sprawozdawczym dotyczącym aktywów płynnych

1. Środki pieniężne;
2. Ekspozycje banków centralnych w zakresie, w jakim ekspozycje te można wykorzystać w okresach występowania warunków skrajnych;
3. Zbywalne papiery wartościowe stanowiące należności od państw, banków centralnych, podmiotów sektora publicznego niezwiązanych z rządem centralnym, regionów autonomicznych pod względem podatkowym uprawnionych do nakładania i poboru podatków oraz władz lokalnych, Banku Rozrachunków Międzynarodowych, Międzynarodowego Funduszu Walutowego, Unii Europejskiej, Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej, Europejskiego Mechanizmu Stabilności lub wielostronnych banków rozwoju bądź należności zabezpieczone gwarancjami tych podmiotów i spełniające wszystkie następujące warunki:

   a) przypisano im wagę ryzyka równą 0 % na podstawie przepisów części trzeciej tytuł II rozdział 2,

▼M9

   b) nie są zobowiązaniem instytucji ani firmy inwestycyjnej ani którejkolwiek z jej jednostek powiązanych;

▼B

4. Zbywalne papiery wartościowe inne niż te, o których mowa w pkt 3, stanowiące należności od państw lub banków centralnych lub należności zabezpieczone gwarancjami tych podmiotów, wyemitowane w walutach krajowych przez państwo lub bank centralny w walucie i w kraju, w którym ponoszone jest ryzyko płynności, bądź wyemitowane w walutach obcych, w zakresie, w jakim utrzymywanie takiego długu jest zgodne z potrzebami płynnościowymi w odniesieniu do działalności banku w takim państwie trzecim.
5. Zbywalne papiery wartościowe stanowiące należności od państw, banków centralnych, podmiotów sektora publicznego niezwiązanych z rządem centralnym, regionów autonomicznych pod względem podatkowym uprawnionych do nakładania i poboru podatków oraz władz lokalnych lub wielostronnych banków rozwoju bądź należności zabezpieczone gwarancjami tych podmiotów oraz spełniające wszystkie następujące warunki:

   a) przypisano im wagę ryzyka równą 20 % na podstawie przepisów części trzeciej tytuł II rozdział 2,

▼M9

   b) nie są zobowiązaniem instytucji ani firmy inwestycyjnej ani którejkolwiek z jej jednostek powiązanych;

▼B

6. Zbywalne papiery wartościowe inne niż te, o których mowa w pkt 3, 4 oraz 5, kwalifikujące się do wagi ryzyka równej 20 % lub lepszej na podstawie przepisów części trzeciej tytuł II rozdział 2 lub posiadające równoważną jakość kredytową zgodnie z ratingiem wewnętrznym, a także spełniające którykolwiek z następujących warunków:

▼M9

   a) nie stanowią wierzytelności wobec jednostki specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji, instytucji ani firmy inwestycyjnej ani którejkolwiek z jej jednostek powiązanych;

▼B

   b) stanowią obligacje kwalifikujące się do sposobu traktowania, o którym mowa w art. 129 ust. 4 lub 5;

▼M10

   c) stanowią obligacje zabezpieczone, zdefiniowane w art. 3 pkt 1 dyrektywy (UE) 2019/2162, inne niż obligacje, o których mowa w lit. b) niniejszego punktu.

▼M9

7. Zbywalne papiery wartościowe inne niż te, o których mowa w pkt 3–6, kwalifikujące się do wagi ryzyka równej 50 % lub lepszej na podstawie przepisów części trzeciej tytuł II rozdział 2 lub posiadające równoważną jakość kredytową zgodnie z ratingiem wewnętrznym oraz niestanowiące wierzytelności wobec jednostki specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji, instytucji ani firmy inwestycyjnej ani którejkolwiek z jej jednostek powiązanych.

▼B

8. Zbywalne papiery wartościowe inne niż te, o których mowa w pkt 3–7, zabezpieczone aktywami kwalifikującymi się do wagi ryzyka równej 35 % lub lepszej na podstawie przepisów części trzeciej tytuł II rozdział 2 lub posiadające równoważną jakość kredytową zgodnie z ratingiem wewnętrznym, a także w pełni zabezpieczone hipotekami na nieruchomości mieszkalnej zgodnie z art. 125.

9. Zobowiązania kredytowe „standby" udzielone przez banki centralne w zakresie polityki pieniężnej w takim stopniu, w jakim zobowiązania te nie są zabezpieczone aktywami płynnymi oraz z wyłączeniem awaryjnego wsparcia płynnościowego.

10. Minimalne depozyty prawne lub ustawowe w centralnej instytucji kredytowej oraz inne płynne środki finansowe udostępniane zgodnie z przepisami ustawowymi lub umownymi przez centralną instytucję kredytową lub centralne instytucje kredytowe, które są członkami sieci, o której mowa w art. 113 ust. 7, lub które kwalifikuje się do przyznania odstępstwa przewidzianego w art. 10, w takim stopniu, w jakim środki te nie są zabezpieczone aktywami płynnymi, jeżeli dana instytucja kredytowa należy do sieci zgodnie z przepisami prawnymi lub ustawowymi.

▼M9

11. Akcje kapitału podstawowego będące przedmiotem obrotu giełdowego, które są rozliczane na poziomie centralnym, notowane w ramach jednego z głównych indeksów giełdowych, denominowane w walucie krajowej państwa członkowskiego i które nie zostały wyemitowane przez daną instytucję lub firmę inwestycyjną ani którykolwiek z jej podmiotów powiązanych.

▼B

12. Złoto notowane na uznanej giełdzie, złożone do depozytu.

Wszystkie pozycje z wyjątkiem pozycji, o których mowa w pkt 1, 2 oraz 9, muszą spełniać wszystkie następujące warunki:

a) są przedmiotem obrotu w ramach zwykłych umów z udzielonym przyrzeczeniem odkupu lub rynków kasowych, charakteryzujących się niskim poziomem koncentracji;

b) istnieją dowody potwierdzające, że stanowią niezawodne źródło płynności dzięki umowie z udzielonym przyrzeczeniem odkupu lub sprzedaży nawet w skrajnych warunkach rynkowych;

c) są wolne od obciążeń.

▼B

ZAŁĄCZNIK IV

Tabela korelacji

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 1		
art. 2		
art. 3		
art. 4 ust. 1 pkt (1)	art. 4 ust. 1	
art. 4 ust. 1 pkt (2)		art. 3 ust. 1 lit. b)
art. 4 ust. 1 pkt (3)		art. 3 ust. 1 lit. c)
art. 4 ust. 1 pkt (4)		art. 3 ust. 1 lit. p)
art. 4 ust. 1 pkt (5)-(7)		
art. 4 ust. 1 pkt (8)	art. 4 ust. 18	
art. 4 ust. 1 pkt (9)-(12)		
art. 4 ust. 1 pkt (13)	art. 4 ust. 41	
art. 4 ust. 1 pkt (14)	art. 4 ust. 42	
art. 4 ust. 1 pkt (15)	art. 4 ust. 12	
art. 4 ust. 1 pkt (16)	art. 4 ust. 13	
art. 4 ust. 1 pkt (17)	art. 4 ust. 3	
art. 4 ust. 1 pkt (18)	art. 4 ust. 21	
art. 4 ust. 1 pkt (19)		
art. 4 ust. 1 pkt (20)	art. 4 ust. 19	
art. 4 ust. 1 pkt (21)		
art. 4 ust. 1 pkt (22)	art. 4 ust. 20	
art. 4 ust. 1 pkt (23)		
art. 4 ust. 1 pkt (24)		
art. 4 ust. 1 pkt (25)		art. 3 ust. 1 lit. c)
art. 4 ust. 1 pkt (26)	art. 4 ust. 5	
art. 4 ust. 1 pkt (27)		
art. 4 ust. 1 pkt (28)	art. 4 ust. 14	
art. 4 ust. 1 pkt (29)	art. 4 ust. 16	
art. 4 ust. 1 pkt (30)	art. 4 ust. 15	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 4 ust. 1 pkt (31)	art. 4 ust. 17	
art. 4 ust. 1 pkt (32)-(34)		
art. 4 ust. 1 pkt (35)	art. 4 ust. 10	
art. 4 ust. 1 pkt (36)		
art. 4 ust. 1 pkt (37)	art. 4 ust. 9	
art. 4 ust. 1 pkt (38)	art. 4 ust. 46	
art. 4 ust. 1 pkt (39)	art. 4 ust. 45	
art. 4 ust. 1 pkt (40)	art. 4 ust. 4	
art. 4 ust. 1 pkt (41)	art. 4 ust. 48	
art. 4 ust. 1 pkt (42)	art. 4 ust. 2	
art. 4 ust. 1 pkt (43)	art. 4 ust. 7	
art. 4 ust. 1 pkt (44)	art. 4 ust. 8	
art. 4 ust. 1 pkt (45)		
art. 4 ust. 1 pkt (46)	art. 4 ust. 23	
art. 4 ust. 1 pkt (47)-(49)		
art. 4 ust. 1 pkt (50)		art. 3 ust. 1 lit. e)
art. 4 ust. 1 pkt (51)		
art. 4 ust. 1 pkt (52)	art. 4 ust. 22	
art. 4 ust. 1 pkt (53)	art. 4 ust. 24	
art. 4 ust. 1 pkt (54)	art. 4 ust. 25	
art. 4 ust. 1 pkt (55)	art. 4 ust. 27	
art. 4 ust. 1 pkt (56)	art. 4 ust. 28	
art. 4 ust. 1 pkt (57)	art. 4 ust. 30	
art. 4 ust. 1 pkt (58)	art. 4 ust. 31	
art. 4 ust. 1 pkt (59)	art. 4 ust. 32	
art. 4 ust. 1 pkt (60)	art. 4 ust. 35	
art. 4 ust. 1 pkt (61)	art. 4 ust. 36	
art. 4 ust. 1 pkt (62)	art. 4 ust. 40	
art. 4 ust. 1 pkt (63)	art. 4 ust. 40a	
art. 4 ust. 1 pkt (64)	art. 4 ust. 40b	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 4 ust. 1 pkt (65)	art. 4 ust. 43	
art. 4 ust. 1 pkt (66)	art. 4 ust. 44	
art. 4 ust. 1 pkt (67)	art. 4 ust. 39	
art. 4 ust. 1 pkt (68)-(71)		
art. 4 ust. 1 pkt (72)	art. 4 ust. 47	
art. 4 ust. 1 pkt (73)	art. 4 ust. 49	
art. 4 ust. 1 pkt (74)-(81)		
art. 4 ust. 1 pkt (82)		art. 3 ust. 1 lit. m)
art. 4 ust. 1 pkt (83)	art. 4 ust. 33	
art. 4 ust. 1 pkt (84)-(91)		
art. 4 ust. 1 pkt (92)		art. 3 ust. 1 lit. i)
art. 4 ust. 1 pkt (93)-(117)		
art. 4 ust. 1 pkt (118)		art. 3 ust. 1 lit. r)
art. 4 ust. 1 pkt (119)-(128)		
art. 4 ust. 2		
art. 4 ust. 3		
art. 6 ust. 1	art. 68 ust. 1	
art. 6 ust. 2	art. 68 ust. 2	
art. 6 ust. 3	art. 68 ust. 3	
art. 6 ust. 4		
art. 6 ust. 5		
art. 7 ust. 1	art. 69 ust. 1	
art. 7 ust. 2	art. 69 ust. 2	
art. 7 ust. 3	art. 69 ust. 3	
art. 8 ust. 1		
art. 8 ust. 2		
art. 8 ust. 3		
art. 9 ust. 1	art. 70 ust. 1	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 9 ust. 2	art. 70 ust. 2	
art. 9 ust. 3	art. 70 ust. 3	
art. 10 ust. 1	art. 3 ust. 1	
art. 10 ust. 2		
art. 11 ust. 1	art. 71 ust. 1	
art. 11 ust. 2	art. 71 ust. 2	
art. 11 ust. 3		
art. 11 ust. 4	art. 3 ust. 2	
art. 11 ust. 5		
art. 12		
art. 13 ust. 1	art. 72 ust. 1	
art. 13 ust. 2	art. 72 ust. 2	
art. 13 ust. 3	art. 72 ust. 3	
art. 13 ust. 4		
art. 14 ust. 1	art. 73 ust. 3	
art. 14 ust. 2		
art. 14 ust. 3		
art. 15		art. 22
art. 16		
art. 17 ust. 1		art. 23
art. 17 ust. 2		
art. 17 ust. 3		
art. 18 ust. 1-	art. 133 ust. 1 akapit 1	
art. 18 ust. 2	art. 133 ust. 1 akapit 2	
art. 18 ust. 3	art. 133 ust. 1 akapit 3	
art. 18 ust. 4	art. 133 ust. 2	
art. 18 ust. 5	art. 133 ust. 3	
art. 18 ust. 6	art. 134 ust. 1	
art. 18 ust. 7		

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 18 ust. 8	art. 134 ust. 2	
art. 19 ust. 1	art. 73 ust. 1 lit. b)	
art. 19 ust. 2	art. 73 ust. 1	
art. 19 ust. 3	art. 73 ust. 1 akapit drugi	
art. 20 ust. 1	art. 105 ust. 3 art. 129 ust. 2 oraz załącznik X, część 3, pkt 30 oraz 31	
art. 20 ust. 2	art. 129 ust. 2 akapit 3	
art. 20 ust. 3	art. 129 ust. 2 akapit 4	
art. 20 ust. 4	art. 129 ust. 2 akapit 5	
art. 20 ust. 5		
art. 20 ust. 6	art. 84 ust. 2	
art. 20 ust. 7	art. 129 ust. 2 akapit 6	
art. 20 ust. 8	art. 129 ust. 2 akapit 7 oraz 8	
art. 21 ust. 1		
art. 21 ust. 2		
art. 21 ust. 3		
art. 21 ust. 4		
art. 22	art. 73 ust. 2	
art. 23		art. 3 ust. 1 akapit drugi
art. 24	art. 74 ust. 1	
art. 25		
art. 26 ust. 1	art. 57 lit. a)	
art. 26 ust. 1 lit. a)	art. 57 lit. a)	
art. 26 ust. 1 lit. b)	art. 57 lit. a)	
art. 26 ust. 1 lit. c)	art. 57 lit. b)	
art. 26 ust. 1 lit. d)		
art. 26 ust. 1 lit. e)	art. 57 lit. b)	
art. 26 ust. 1 lit. f)	art. 57 lit. c)	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 26 ust. 1 akapit pierwszy	art. 61 akapit drugi	
art. 26 ust. 2 lit. a)	art. 57 akapity drugi, trzeci i czwarty	
art. 26 ust. 2 lit. b)	art. 57 akapity drugi, trzeci i czwarty	
art. 26 ust. 3		
art. 26 ust. 4		
art. 27		
art. 28 ust. 1 lit. a)		
art. 28 ust. 1 lit. b)	art. 57 lit. a)	
art. 28 ust. 1 lit. c)	art. 57 lit. a)	
art. 28 ust. 1 lit. d)		
art. 28 ust. 1 lit. e)		
art. 28 ust. 1 lit. f)		
art. 28 ust. 1 lit. g)		
art. 28 ust. 1 lit. h)		
art. 28 ust. 1 lit. i)	art. 57 lit. a)	
art. 28 ust. 1 lit. j)	art. 57 lit. a)	
art. 28 ust. 1 lit. k)		
art. 28 ust. 1 lit. l)		
art. 28 ust. 1 lit. m)		
art. 28 ust. 2		
art. 28 ust. 3		
art. 28 ust. 4		
art. 28 ust. 5		
art. 29		
art. 30		
art. 31		
art. 32 ust. 1 lit. a)		
art. 32 ust. 1 lit. b)	art. 57 akapit czwarty	
art. 32 ust. 2		

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 33 ust. 1 lit. a)	art. 64 ust. 4	
art. 33 ust. 1 lit. b)	art. 64 ust. 4	
art. 33 ust. 1 lit. c)		
art. 33 ust. 2		
art. 33 ust. 3 lit. a)		
art. 33 ust. 3 lit. b)		
art. 33 ust. 3 lit. c)		
art. 33 ust. 3 lit. d)		
art. 33 ust. 4		
art. 34	art. 64 ust. 5	
art. 35		
art. 36 ust. 1 lit. a)	art. 57 lit. k)	
art. 36 ust. 1 lit. b)	art. 57 lit. j)	
art. 36 ust. 1 lit. c)		
art. 36 ust. 1 lit. d)	art. 57 lit. q)	
art. 36 ust. 1 lit. e)		
art. 36 ust. 1 lit. f)	art. 57 lit. i)	
art. 36 ust. 1 lit. g)		
art. 36 ust. 1 lit. h)	art. 57 lit. n)	
art. 36 ust. 1 lit. i)	art. 57 lit. m)	
art. 36 ust. 1 lit. j)	art. 66 ust. 2	
art. 36 ust. 1 lit. k) ppkt (i)		
art. 36 ust. 1 lit. k) ppkt (ii)	art. 57 lit. r)	
art. 36 ust. 1 lit. k) ppkt (iii)		
art. 36 ust. 1 lit. k) ppkt (iv)		
art. 36 ust. 1 lit. k) ppkt (v)		
art. 36 ust. 1 lit. l)	art. 61 akapit drugi	
art. 36 ust. 2		
art. 36 ust. 3		
art. 37		
art. 38		

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 39		
art. 40		
art. 41		
art. 42		
art. 43		
art. 44		
art. 45		
art. 46		
art. 47		
art. 48		
art. 49 ust. 1	art. 59	
art. 49 ust. 2	art. 60	
art. 49 ust. 3		
art. 49 ust. 4		
art. 49 ust. 5		
art. 49 ust. 6		
art. 50	art. 66, art. 57 lit. ca), art. 63a	
art. 51	art. 66, art. 57 lit. ca), art. 63a	
art. 52	art. 63a	
art. 53		
art. 54		
art. 55		
art. 56		
art. 57		
art. 58		
art. 59		
art. 60		
art. 61	art. 66, art. 57 lit. ca), art. 63a	
art. 62 lit. a)	art. 64 ust. 3	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 62 lit. b)		
art. 62 lit. c)		
art. 62 lit. d)	art. 63 ust. 3	
art. 63	art. 63 ust. 1, art. 63 ust. 2, art. 64 ust. 3	
art. 64	art. 64 ust. 3 lit. c)	
art. 65		
art. 66	art. 57, art. 66 ust. 2	
art. 67	art. 57, art. 66 ust. 2	
art. 68		
art. 69	art. 57, art. 66 ust. 2	
art. 70	art. 57, art. 66 ust. 2	
art. 71	art. 66, art. 57 lit. ca), art. 63a	
art. 72	art. 57, art. 66	
art. 73		
art. 74		
art. 75		
art. 76		
art. 77	art. 63a ust. 2	
art. 78 ust. 1	art. 63a ust. 2	
art. 78 ust. 2		
art. 78 ust. 3		
art. 78 ust. 4	art. 63a ust. 2 akapit czwarty	
art. 78 ust. 5		
art. 79	art. 58	
art. 80		
art. 81	art. 65	
art. 82	art. 65	
art. 83		
art. 84	art. 65	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 85	art. 65	
art. 86	art. 65	
art. 87	art. 65	
art. 88	art. 65	
art. 89	art. 120	
art. 90	art. 122	
art. 91	art. 121	
art. 92	art. 66, art. 75	
art. 93 ust. 1-4	art. 10 ust. 1-4	
art. 93 ust. 5		
art. 94		art. 18 ust. 2-4
art. 95		
art. 96		
art. 97		
art. 98		art. 24
art. 99 ust. 1	art. 74 ust. 2	
art. 99 ust. 2		
art. 100		
art. 101 ust. 1		
art. 101 ust. 2		
art. 101 ust. 3		
art. 102 ust. 1		art. 11 ust. 1
art. 102 ust. 2		art. 11 ust. 3
art. 102 ust. 3		art. 11 ust. 4
art. 102 ust. 4		załącznik VII, część C, pkt 1
art. 103		załącznik VII, część A, pkt 1
art. 104 ust. 1		załącznik VII, część D, pkt 1
art. 104 ust. 2		załącznik VII, część D, pkt 2
art. 105 ust. 1		art. 33 ust. 1
art. 105 ust. 2-10		załącznik VII, część B, pkt 1-9

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 105 ust. 11-13		załącznik VII, część B, pkt 11-13
art. 106		załącznik VII, część C, pkt 1-3
art. 107	art. 76, art. 78 ust. 4 oraz załącznik III, część 2, pkt 6	
art. 108 ust. 1	art. 91	
art. 108 ust. 2		
art. 109	art. 94	
art. 110		
art. 111	art. 78 ust. 1-3	
art. 112	art. 79 ust. 1	
art. 113 ust. 1	art. 80 ust. 1	
art. 113 ust. 2	art. 80 ust. 2	
art. 113 ust. 3	art. 80 ust. 4	
art. 113 ust. 4	art. 80 ust. 5	
art. 113 ust. 5	art. 80 ust. 6	
art. 113 ust. 6	art. 80 ust. 7	
art. 113 ust. 7	art. 80 ust. 8	
art. 114	załącznik VI, część I, pkt 1-5	
art. 115 ust. 1-4	załącznik VI, część I, pkt 8-11	
art. 115 ust. 5		
art. 116 ust. 1	załącznik VI, część I, pkt 14	
art. 116 ust. 2	załącznik VI, część I, pkt 14	
art. 116 ust. 3		
art. 116 ust. 4	załącznik VI, część I, pkt 15	
art. 116 ust. 5	załącznik VI, część I, pkt 17	
art. 116 ust. 6	załącznik VI, część I, pkt 17	
art. 117 ust. 1	załącznik VI, część I, pkt 18 oraz 19	
art. 117 ust. 2	załącznik VI, część I, pkt 20	
art. 117 ust. 3	załącznik VI, część I, pkt 21	
art. 118	załącznik VI, część I, pkt 22	
art. 119 ust. 1		

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 119 ust. 2	załącznik VI, część I, pkt 37 oraz 38	
art. 119 ust. 3	załącznik VI, część I, pkt 40	
art. 119 ust. 4		
art. 119 ust. 5		
art. 120 ust. 1	załącznik VI, część I, pkt 29	
art. 120 ust. 2	załącznik VI, część I, pkt 31	
art. 120 ust. 3	załącznik VI, część I, pkt 33-36	
art. 121 ust. 1	załącznik VI, część I, pkt 26	
art. 121 ust. 2	załącznik VI, część I, pkt 25	
art. 121 ust. 3	załącznik VI, część I, pkt 27	
art. 122	załącznik VI, część I, pkt 41 oraz 42	
art. 123	art. 79 ust. 2, art. 79 ust. 3 oraz załącznik VI, część I, pkt 43	
art. 124 ust. 1	załącznik VI, część I, pkt 44	
art. 124 ust. 2		
art. 124 ust. 3		
art. 125 ust. 1-3	załącznik VI, część I, pkt 45-49	
art. 125 ust. 4		
art. 126 ust. 1 oraz ust. 2	załącznik VI, część I, pkt 51-55	
art. 126 ust. 3 oraz ust. 4	załącznik VI, część I, pkt 58 oraz 59	
art. 127 ust. 1 oraz ust. 2	załącznik VI, część I, pkt 61 oraz 62	
art. 127 ust. 3 oraz ust. 4	załącznik VI, część I, pkt 64 oraz 65	
art. 128 ust. 1	załącznik VI, część I, pkt 66 oraz 76	
art. 128 ust. 2	załącznik VI, część I, pkt 66	
art. 128 ust. 3		
art. 129 ust. 1	załącznik VI, część I, pkt 68, ust. 1 oraz 2	
art. 129 ust. 2	załącznik VI, część I, pkt 69	
art. 129 ust. 3	załącznik VI, część I, pkt 71	
art. 129 ust. 4	załącznik VI, część I, pkt 70	
art. 129 ust. 5		
art. 130	załącznik VI, część I, pkt 72	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 131	załącznik VI, część I, pkt 73	
art. 132 ust. 1	załącznik VI, część I, pkt 74	
art. 132 ust. 2	załącznik VI, część I, pkt 75	
art. 132 ust. 3	załącznik VI, część I, pkt 77 oraz 78	
art. 132 ust. 4	załącznik VI, część I, pkt 79	
art. 132 ust. 5	załącznik VI, część I, pkt 80 oraz pkt 81	
art. 133 ust. 1	załącznik VI, część I, pkt 86	
art. 133 ust. 2		
art. 133 ust. 3		
art. 134 ust. 1-3	załącznik VI, część I, pkt 82-84	
art. 134 ust. 4-7	załącznik VI, część I, pkt 87-90	
art. 135	art. 81 ust. 1, ust. 2 oraz ust. 4	
art. 136 ust. 1	art. 82 ust. 1	
art. 136 ust. 2	załącznik VI, część 2, pkt 12-16	
art. 136 ust. 3	art. 150 ust. 3	
art. 137 ust. 1	załącznik VI, część I, pkt 6	
art. 137 ust. 2	załącznik VI, część I, pkt 7	
art. 137 ust. 3		
art. 138	załącznik VI, część III, pkt 1-7	
art. 139	załącznik VI, część III, pkt 8-17	
art. 140 ust. 1		
art. 140 ust. 2		
art. 141		
art. 142 ust. 1		
art. 142 ust. 2		
art. 143 ust. 1	art. 84 ust. 1 oraz załącznik VII, część 4, pkt 1	
art. 143 ust. 1	art. 84 ust. 2	
art. 143 ust. 1	art. 84 ust. 3	
art. 143 ust. 1	art. 84 ust. 4	
art. 143 ust. 1		

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 144		
art. 145		
art. 146		
art. 147 ust. 1	art. 86 ust. 9	
art. 147 ust. 2-9	art. 86 ust. 1-8	
art. 148 ust. 1	art. 85 ust. 1	
art. 148 ust. 2	art. 85 ust. 2	
art. 148 ust. 3		
art. 148 ust. 4	art. 85 ust. 3	
art. 148 ust. 5		
art. 148 ust. 1		
art. 149	art. 85 ust. 4 oraz 5	
art. 150 ust. 1	art. 89 ust. 1	
art. 150 ust. 2	art. 89 ust. 2	
art. 150 ust. 3		
art. 150 ust. 4		
art. 151	art. 87 ust. 1-10	
art. 152 ust. 1 oraz ust. 2	art. 87 ust. 11	
art. 152 ust. 3 oraz ust. 4	art. 87 ust. 12	
art. 152 ust. 5		
art. 153 ust. 1	załącznik VII, część I, pkt 3	
art. 153 ust. 2		
art. 153 ust. 3-8	załącznik VII, część I, pkt 4-9	
art. 153 ust. 9		
art. 154	załącznik VII, część I, pkt 10-16	
art. 155 ust. 1	załącznik VII, część I, pkt 17 oraz 18	
art. 155 ust. 2	załącznik VII, część I, pkt 19 - 21	
art. 155 ust. 3	załącznik VII, część I, pkt 22 - 24	
art. 155 ust. 4	załącznik VII, część I, pkt 25 - 26	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 156		
art. 156	załącznik VII, część I, pkt 27	
art. 157 ust. 1	załącznik VII, część I, pkt 28	
art. 157 ust. 2- ust. 5		
art. 158 ust. 1	art. 88 ust. 2	
art. 158 ust. 2	art. 88 ust. 3	
art. 158 ust. 3	art. 88 ust. 4	
art. 158 ust. 4	art. 88 ust. 6	
art. 158 ust. 5	załącznik VII, część I, pkt 30	
art. 158 ust. 6	załącznik VII, część I, pkt 31	
art. 158 ust. 7	załącznik VII, część I, pkt 32	
art. 158 ust. 8	załącznik VII, część I, pkt 33	
art. 158 ust. 9	załącznik VII, część I, pkt 34	
art. 158 ust. 10	załącznik VII, część I, pkt 35	
art. 158 ust. 11		
art. 159	załącznik VII, część I, pkt 36	
art. 160 ust. 1	załącznik VII, część II, pkt 2	
art. 160 ust. 2	załącznik VII, część II, pkt 3	
art. 160 ust. 3	załącznik VII, część II, pkt 4	
art. 160 ust. 4	załącznik VII, część II, pkt 5	
art. 160 ust. 5	załącznik VII, część II, pkt 6	
art. 160 ust. 6	załącznik VII, część II, pkt 7	
art. 160 ust. 7	załącznik VII, część II, pkt 7	
art. 161 ust. 1	załącznik VII, część II, pkt 8	
art. 161 ust. 2	załącznik VII, część II, pkt 9	
art. 161 ust. 3	załącznik VII, część II, pkt 10	
art. 161 ust. 4	załącznik VII, część II, pkt 11	
art. 162 ust. 1	załącznik VII, część II, pkt 12	
art. 162 ust. 2	załącznik VII, część II, pkt 13	
art. 162 ust. 3	załącznik VII, część II, pkt 14	
art. 162 ust. 4	załącznik VII, część II, pkt 15	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 162 ust. 5	załącznik VII, część II, pkt 16	
art. 163 ust. 1	załącznik VII, część II, pkt 17	
art. 163 ust. 2	załącznik VII, część II, pkt 18	
art. 163 ust. 3	załącznik VII, część II, pkt 19	
art. 163 ust. 4	załącznik VII, część II, pkt 20	
art. 164 ust. 1	załącznik VII, część II, pkt 21	
art. 164 ust. 2	załącznik VII, część II, pkt 22	
art. 164 ust. 3	załącznik VII, część II, pkt 23	
art. 164 ust. 4		
art. 165 ust. 1	załącznik VII, część II, pkt 24	
art. 165 ust. 2	załącznik VII, część II, pkt 25 oraz 26	
art. 165 ust. 3	załącznik VII, część II, pkt 27	
art. 166 ust. 1	załącznik VII, część III, pkt 1	
art. 166 ust. 2	załącznik VII, część III, pkt 2	
art. 166 ust. 3	załącznik VII, część III, pkt 3	
art. 166 ust. 4	załącznik VII, część III, pkt 4	
art. 166 ust. 5	załącznik VII, część III, pkt 5	
art. 166 ust. 6	załącznik VII, część III, pkt 6	
art. 166 ust. 7	załącznik VII, część III, pkt 7	
art. 166 ust. 8	załącznik VII, część III, pkt 9	
art. 166 ust. 9	załącznik VII, część III, pkt 10	
art. 166 ust. 10	załącznik VII, część III, pkt 11	
art. 167 ust. 1	załącznik VII, część III, pkt 12	
art. 167 ust. 2		
art. 168	załącznik VII, część III, pkt 13	
art. 169 ust. 1	załącznik VII, część IV, pkt 2	
art. 169 ust. 2	załącznik VII, część IV, pkt 3	
art. 169 ust. 3	załącznik VII, część IV, pkt 4	
art. 170 ust. 1	załącznik VII, część IV, pkt 5-11	
art. 170 ust. 2	załącznik VII, część IV, pkt 12	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 170 ust. 3	załącznik VII, część IV, pkt 13-15	
art. 170 ust. 4	załącznik VII, część IV, pkt 16	
art. 171 ust. 1	załącznik VII, część IV, pkt 17	
art. 171 ust. 2	załącznik VII, część IV, pkt 18	
art. 172 ust. 1	załącznik VII, część IV, pkt 19-23	
art. 172 ust. 2	załącznik VII, część IV, pkt 24	
art. 172 ust. 3	załącznik VII, część IV, pkt 25	
art. 173 ust. 1	załącznik VII, część IV, pkt 26-28	
art. 173 ust. 2	załącznik VII, część IV, pkt 29	
art. 173 ust. 3		
art. 174	załącznik VII, część IV, pkt 30	
art. 175 ust. 1	załącznik VII, część IV, pkt 31	
art. 175 ust. 2	załącznik VII, część IV, pkt 32	
art. 175 ust. 3	załącznik VII, część IV, pkt 33	
art. 175 ust. 4	załącznik VII, część IV, pkt 34	
art. 175 ust. 5	załącznik VII, część IV, pkt 35	
art. 176 ust. 1	załącznik VII, część IV, pkt 36	
art. 176 ust. 2	załącznik VII, część IV, pkt 37 pierwszy akapit	
art. 176 ust. 3	załącznik VII, część IV, pkt 37 drugi akapit	
art. 176 ust. 4	załącznik VII, część IV, pkt 38	
art. 176 ust. 5	załącznik VII, część IV, pkt 39	
art. 177 ust. 1	załącznik VII, część IV, pkt 40	
art. 177 ust. 2	załącznik VII, część IV, pkt 41	
art. 177 ust. 3	załącznik VII, część IV, pkt 42	
art. 178 ust. 1	załącznik VII, część IV, pkt 44	
art. 178 ust. 2	załącznik VII, część IV, pkt 44	
art. 178 ust. 3	załącznik VII, część IV, pkt 45	
art. 178 ust. 4	załącznik VII, część IV, pkt 46	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 178 ust. 5	załącznik VII, część IV, pkt 47	
art. 178 ust. 6		
art. 178 ust. 7		
art. 179 ust. 1	załącznik VII, część IV, pkt 43 oraz 49-56	
art. 179 ust. 2	załącznik VII, część IV, pkt 57	
art. 180 ust. 1	załącznik VII, część IV, pkt 59-66	
art. 180 ust. 2	załącznik VII, część IV, pkt 67-72	
art. 180 ust. 3		
art. 181 ust. 1	załącznik VII, część IV, pkt 73-81	
art. 181 ust. 2	załącznik VII, część IV, pkt 82	
art. 181 ust. 3		
art. 182 ust. 1	załącznik VII, część IV, pkt 87-92	
art. 182 ust. 2	załącznik VII, część IV, pkt 93	
art. 182 ust. 3	załącznik VII, część IV, pkt 94 oraz 95	
art. 182 ust. 4		
art. 183 ust. 1	załącznik VII, część IV, pkt 98-100	
art. 183 ust. 2	załącznik VII, część IV, pkt 101 oraz 102	
art. 183 ust. 3	załącznik VII, część IV, pkt 103 oraz pkt 104	
art. 183 ust. 4	załącznik VII, część IV, pkt 96	
art. 183 ust. 5	załącznik VII, część IV, pkt 97	
art. 183 ust. 6		
art. 184 ust. 1		
art. 184 ust. 2	załącznik VII, część IV, pkt 105	
art. 184 ust. 3	załącznik VII, część IV, pkt 106	
art. 184 ust. 4	załącznik VII, część IV, pkt 107	
art. 184 ust. 5	załącznik VII, część IV, pkt 108	
art. 184 ust. 6	załącznik VII, część IV, pkt 109	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 185	załącznik VII, część IV, pkt 110-114	
art. 186	załącznik VII, część IV, pkt 115	
art. 187	załącznik VII, część IV, pkt 116	
art. 188	załącznik VII, część IV, pkt 117-123	
art. 189 ust. 1	załącznik VII, część IV, pkt 124	
art. 189 ust. 2	załącznik VII, część IV, pkt 125 oraz 126	
art. 189 ust. 3	załącznik VII, część IV, pkt 127	
art. 190 ust. 1	załącznik VII, część IV, pkt 128	
art. 190 ust. 2	załącznik VII, część IV, pkt 129	
art. 190 ust. 3-4	załącznik VII, część IV, pkt 130	
art. 191	załącznik VII, część IV, pkt 131	
art. 192	art. 90 oraz załącznik VIII, część 1, pkt 2	
art. 193 ust. 1	art. 93 ust. 2	
art. 193 ust. 2	art. 93 ust. 3	
art. 193 ust. 3	art. 93 ust. 1 oraz załącznik VIII, część 3, pkt 1	
art. 193 ust. 4	załącznik VIII, część 3, pkt 2	
art. 193 ust. 5	załącznik VIII, część 5, pkt 1	
art. 193 ust. 6	załącznik VIII, część 5, pkt 2	
art. 194 ust. 1	art. 92 ust. 1	
art. 194 ust. 2	art. 92 ust. 2	
art. 194 ust. 3	art. 92 ust. 3	
art. 194 ust. 4	art. 92 ust. 4	
art. 194 ust. 5	art. 92 ust. 5	
art. 194 ust. 6	art. 92 ust. 5	
art. 194 ust. 7	art. 92 ust. 6	
art. 194 ust. 8	załącznik VIII, część 2, pkt 1	
art. 194 ust. 9	załącznik VIII, część 2, pkt 2	
art. 194 ust. 10		

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 195	załącznik VIII, część 1, pkt 3 oraz 4	
art. 196	załącznik VIII, część 1, pkt 5	
art. 197 ust. 1	załącznik VIII, część 1, pkt 7	
art. 197 ust. 2	załącznik VIII, część 1, pkt 7	
art. 197 ust. 3	załącznik VIII, część 1, pkt 7	
art. 197 ust. 4	załącznik VIII, część 1, pkt 8	
art. 197 ust. 5	załącznik VIII, część 1, pkt 9	
art. 197 ust. 6	załącznik VIII, część 1, pkt 9	
art. 197 ust. 7	załącznik VIII, część 1, pkt 10	
art. 197 ust. 8		
art. 198 ust. 1	załącznik VIII, część 1, pkt 11	
art. 198 ust. 2	załącznik VIII, część 1, pkt 11	
art. 199 ust. 1	załącznik VIII, część 1, pkt 12	
art. 199 ust. 2	załącznik VIII, część 1, pkt 13	
art. 199 ust. 3	załącznik VIII, część 1, pkt 16	
art. 199 ust. 4	załącznik VIII, część 1, pkt 17 oraz 18	
art. 199 ust. 5	załącznik VIII, część 1, pkt 20	
art. 199 ust. 6	załącznik VIII, część 1, pkt 21	
art. 199 ust. 7	załącznik VIII, część 1, pkt 22	
art. 199 ust. 8		
art. 200	załącznik VIII, część 1, pkt 23-25	
art. 201 ust. 1	załącznik VIII, część 1, pkt 26 oraz 28	
art. 201 ust. 2	załącznik VIII, część 1, pkt 27	
art. 202	załącznik VIII, część 1, pkt 29	
art. 203		
art. 204 ust. 1	załącznik VIII, część 1, pkt 30 oraz pkt 31	
art. 204 ust. 2	załącznik VIII, część 1, pkt 32	
art. 205	załącznik VIII, część 2, pkt 3	
art. 206	załącznik VIII, część 2, pkt 4-5	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 207 ust. 1	załącznik VIII, część 2, pkt 6	
art. 207 ust. 2	załącznik VIII, część 2, pkt 6 lit. a)	
art. 207 ust. 3	załącznik VIII, część 2, pkt 6 lit. b)	
art. 207 ust. 4	załącznik VIII, część 2, pkt 6 lit. c)	
art. 207 ust. 5	załącznik VIII, część 2, pkt 7	
art. 208 ust. 1	załącznik VIII, część 2, pkt 8	
art. 208 ust. 2	załącznik VIII, część 2, pkt 8 lit. a)	
art. 208 ust. 3	załącznik VIII, część 2, pkt 8 lit. b)	
art. 208 ust. 4	załącznik VIII, część 2, pkt 8 lit. c)	
art. 208 ust. 5	załącznik VIII, część 2, pkt 8 lit. d)	
art. 209 ust. 1	załącznik VIII, część 2, pkt 9	
art. 209 ust. 2	załącznik VIII, część 2, pkt 9 lit. a)	
art. 209 ust. 3	załącznik VIII, część 2, pkt 9 lit. b)	
art. 210	załącznik VIII, część 2, pkt 10	
art. 211	załącznik VIII, część 2, pkt 11	
art. 212 ust. 1	załącznik VIII, część 2, pkt 12	
art. 212 ust. 2	załącznik VIII, część 2, pkt 13	
art. 213 ust. 1	załącznik VIII, część 2, pkt 14	
art. 213 ust. 2	załącznik VIII, część 2, pkt 15	
art. 213 ust. 3		
art. 214 ust. 1	załącznik VIII, część 2, pkt 16 lit. a) - c)	
art. 214 ust. 2	załącznik VIII, część 2, pkt 16	
art. 214 ust. 3	załącznik VIII, część 2, pkt 17	
art. 215 ust. 1	załącznik VIII, część 2, pkt 18	
art. 215 ust. 2	załącznik VIII, część 2, pkt 19	
art. 216 ust. 1	załącznik VIII, część 2, pkt 20	
art. 216 ust. 2	załącznik VIII, część 2, pkt 21	
art. 217 ust. 1	załącznik VIII, część 2, pkt 22	
art. 217 ust. 2	załącznik VIII, część 2, pkt 22 lit. c)	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 217 ust. 3	załącznik VIII, część 2, pkt 22 lit. c)	
art. 218	załącznik VIII, część 3, pkt 3	
art. 219	załącznik VIII, część 3, pkt 4	
art. 220 ust. 1	załącznik VIII, część 3, pkt 5	
art. 220 ust. 2	załącznik VIII, część 3, pkt 6, 8 - 10	
art. 220 ust. 3	załącznik VIII, część 3, pkt 11	
art. 220 ust. 4	załącznik VIII, część 3, pkt 22 oraz 23	
art. 220 ust. 5	załącznik VIII, część III3, pkt 9	
art. 221 ust. 1	załącznik VIII, część 3, pkt 12	
art. 221 ust. 2	załącznik VIII, część 3, pkt 12	
art. 221 ust. 3	załącznik VIII, część 3, pkt 13 - 15	
art. 221 ust. 4	załącznik VIII, część 3, pkt16	
art. 221 ust. 5	załącznik VIII, część 3, pkt 18 oraz 19	
art. 221 ust. 6	załącznik VIII, część 3, pkt 20 oraz 21	
art. 221 ust. 7	załącznik VIII, część 3, pkt 17	
art. 221 ust. 8	załącznik VIII, część 3, pkt 22 oraz 23	
art. 221 ust. 9		
art. 222 ust. 1	załącznik VIII, część 3, pkt 24	
art. 222 ust. 2	załącznik VIII, część 3, pkt 25	
art. 222 ust. 3	załącznik VIII, część 3, pkt 26	
art. 222 ust. 4	załącznik VIII, część 3, pkt 27	
art. 222 ust. 5	załącznik VIII, część 3, pkt 28	
art. 222 ust. 6	załącznik VIII, część 3, pkt 29	
art. 222 ust. 7	załącznik VIII, część 3, pkt 28 oraz 29	
art. 223 ust. 1	załącznik VIII, część 3, pkt 30 - 32	
art. 223 ust. 2	załącznik VIII, część 3, pkt 33	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 223 ust. 3	załącznik VIII, część 3, pkt 33	
art. 223 ust. 4	załącznik VIII, część 3, pkt 33	
art. 223 ust. 5	załącznik VIII, część 3, pkt 33	
art. 223 ust. 6	załącznik VIII, część 3, pkt 34 oraz 35	
art. 223 ust. 7	załącznik VIII, część 3, pkt 35	
art. 224 ust. 1	załącznik VIII, część 3, pkt 36	
art. 224 ust. 2	załącznik VIII, część 3, pkt 37	
art. 224 ust. 3	załącznik VIII, część 3, pkt 38	
art. 224 ust. 4	załącznik VIII, część 3, pkt 39	
art. 224 ust. 5	załącznik VIII, część 3, pkt 40	
art. 224 ust. 6	załącznik VIII, część 3, pkt 41	
art. 225 ust. 1	załącznik VIII, część 3, pkt 42 - 46	
art. 225 ust. 2	załącznik VIII, część 3, pkt 47 - 52	
art. 225 ust. 3	załącznik VIII, część 3, pkt 53 - 56	
art. 226	załącznik VIII, część 3, pkt 57	
art. 227 ust. 1	załącznik VIII, część 3, pkt 58	
art. 227 ust. 2	załącznik VIII, część 3, pkt 58 lit. a) - lit. h)	
art. 227 ust. 3	załącznik VIII, część 3, pkt 58 lit. h)	
art. 228 ust. 1	załącznik VIII, część 3, pkt 60	
art. 228 ust. 2	załącznik VIII, część 3, pkt 61	
art. 229 ust. 1	załącznik VIII, część 3, pkt 62 - 65	
art. 229 ust. 2	załącznik VIII, część 3, pkt 66	
art. 229 ust. 3	załącznik VIII, część 3, pkt 63 oraz 67	
art. 230 ust. 1	załącznik VIII, część 3, pkt 68 - 71	
art. 230 ust. 2	załącznik VIII, część 3, pkt 72	
art. 230 ust. 3	załącznik VIII, część 3, pkt 73 oraz 74	
art. 231 ust. 1	załącznik VIII, część 3, pkt 76	
art. 231 ust. 2	załącznik VIII, część 3, pkt 77	
art. 231 ust. 3	załącznik VIII, część 3, pkt 78	
art. 231 ust. 1	załącznik VIII, część 3, pkt 79	
art. 231 ust. 2	załącznik VIII, część 3, pkt 80	
art. 231 ust. 3	załącznik VIII, część 3, pkt 80a	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 231 ust. 4	załącznik VIII, część 3, pkt 81 - 82	
art. 232 ust. 1	załącznik VIII, część 3, pkt 83	
art. 232 ust. 2	załącznik VIII, część 3, pkt 83	
art. 232 ust. 3	załącznik VIII, część 3, pkt 84	
art. 232 ust. 4	załącznik VIII, część 3, pkt 85	
art. 234	załącznik VIII, część 3, pkt 86	
art. 235 ust. 1	załącznik VIII, część 3, pkt 87	
art. 235 ust. 2	załącznik VIII, część 3, pkt 88	
art. 235 ust. 3	załącznik VIII, część 3, pkt 89	
art. 236 ust. 1	załącznik VIII, część 3, pkt 90	
art. 236 ust. 2	załącznik VIII, część 3, pkt 91	
art. 236 ust. 3	załącznik VIII, część 3, pkt 92	
art. 237 ust. 1	załącznik VIII, część 4, pkt 1	
art. 237 ust. 2	załącznik VIII, część 4, pkt 2	
art. 238 ust. 1	załącznik VIII, część 4, pkt 3	
art. 238 ust. 2	załącznik VIII, część 4, pkt 4	
art. 238 ust. 3	załącznik VIII, część 4, pkt 5	
art. 239 ust. 1	załącznik VIII, część 4, pkt 6	
art. 239 ust. 2	załącznik VIII, część 4, pkt 7	
art. 239 ust. 3	załącznik VIII, część 4, pkt 8	
art. 240	załącznik VIII, część 6, pkt 1	
art. 241	załącznik VIII, część 6, pkt 2	
art. 242 pkt (1)-(9)	załącznik IX, część I, pkt 1	
art. 242 pkt (10)	art. 4 pkt 37	
art. 242 pkt (11)	art. 4 pkt 38	
art. 242 pkt (12)		
art. 242 pkt (13)		
art. 242 pkt (14)		
art. 242 pkt (15)		
art. 243 ust. 1	załącznik IX, część II, pkt 1	
art. 243 ust. 2	załącznik IX, część II, pkt 1a	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 243 ust. 3	załącznik IX, część II, pkt 1b	
art. 243 ust. 4	załącznik IX, część II, pkt 1c	
art. 243 ust. 5	załącznik IX, część II, pkt 1d	
art. 243 ust. 6		
art. 244 ust. 1	załącznik IX, część II, pkt 2	
art. 244 ust. 2	załącznik IX, część II, pkt 2a	
art. 244 ust. 3	załącznik IX, część II, pkt 2b	
art. 244 ust. 4	załącznik IX, część II, pkt 2c	
art. 244 ust. 5	załącznik IX, część II, pkt 2d	
art. 244 ust. 6		
art. 245 ust. 1	art. 95 ust. 1	
art. 245 ust. 2	art. 95 ust. 2	
art. 245 ust. 3	art. 96 ust. 2	
art. 245 ust. 4	art. 96 ust. 4	
art. 245 ust. 5		
art. 245 ust. 6		
art. 246 ust. 1	załącznik IX, część IV, pkt 2 oraz 3	
art. 246 ust. 2	załącznik IX, część IV, pkt 5	
art. 246 ust. 3	załącznik IX, część IV, pkt 5	
art. 247 ust. 1	art. 96 ust. 3, załącznik IX, część IV, pkt 60	
art. 247 ust. 2	załącznik IX, część IV, pkt 61	
art. 247 ust. 3		
art. 247 ust. 4		
art. 248 ust. 1	art. 101 ust. 1	
art. 248 ust. 2		
art. 248 ust. 3	art. 101 ust. 2	
art. 249	załącznik IX, część II, pkt 3 oraz 4	
art. 250	załącznik IX, część II, pkt 5-7	
art. 251	załącznik IX, część IV, pkt 6-7	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 252	załącznik IX, część IV, pkt 8	
art. 253 ust. 1	załącznik IX, część IV, pkt 9	
art. 253 ust. 2	załącznik IX, część IV, pkt 10	
art. 254	załącznik IX, część IV, pkt 11-12	
art. 255 ust. 1	załącznik IX, część IV, pkt 13	
art. 255 ust. 2	załącznik IX, część IV, pkt 15	
art. 256 ust. 1	art. 100 ust. 1	
art. 256 ust. 2	załącznik IX, część IV, pkt 17-20	
art. 256 ust. 3	załącznik IX, część IV, pkt 21	
art. 256 ust. 4	załącznik IX, część IV, pkt 22-23	
art. 256 ust. 5	załącznik IX, część IV, pkt 24-25	
art. 256 ust. 6	załącznik IX, część IV, pkt 26-29	
art. 256 ust. 7	załącznik IX, część IV, pkt 30	
art. 256 ust. 8	załącznik IX, część IV, pkt 32	
art. 256 ust. 9	załącznik IX, część IV, pkt 33	
art. 257	załącznik IX, część IV, pkt 34	
art. 258	załącznik IX, część IV, pkt 35-36	
art. 259 ust. 1	załącznik IX, część IV, pkt 38-41	
art. 259 ust. 2	załącznik IX, część IV, pkt 42	
art. 259 ust. 3	załącznik IX, część IV, pkt 43	
art. 259 ust. 4	załącznik IX, część IV, pkt 44	
art. 259 ust. 5		
art. 260	załącznik IX, część IV, pkt 45	
art. 261 ust. 1	załącznik IX, część IV, pkt 46-47, 49	
art. 261 ust. 2	załącznik IX, część IV, pkt 51	
art. 262 ust. 1	załącznik IX, część IV, pkt 52, 53	
art. 262 ust. 2	załącznik IX, część IV, pkt 53	
art. 262 ust. 3		
art. 262 ust. 4	załącznik IX, część IV, pkt 54	
art. 263 ust. 1	załącznik IX, część IV, pkt 57	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 263 ust. 2	załącznik IX, część IV, pkt 58	
art. 263 ust. 3	załącznik IX, część IV, pkt 59	
art. 264 ust. 1	załącznik IX, część IV, pkt 62	
art. 264 ust. 2	załącznik IX, część IV, pkt63-65	
art. 264 ust. 3	załącznik IX, część IV, pkt 66 oraz 67	
art. 264 ust. 4		
art. 265 ust. 1	załącznik IX, część IV, pkt 68	
art. 265 ust. 2	załącznik IX, część IV, pkt 70	
art. 265 ust. 3	załącznik IX, część IV, pkt 71	
art. 266 ust. 1	załącznik IX, część IV, pkt 72	
art. 266 ust. 2	załącznik IX, część IV, pkt 73	
art. 266 ust. 3	załącznik IX, część IV, pkt 74-75	
art. 266 ust. 4	załącznik IX, część IV, pkt 76	
art. 267 ust. 1	art. 97 ust. 1	
art. 267 ust. 3	art. 97 ust. 3	
art. 268	załącznik IX, część III, pkt 1	
art. 269	załącznik IX, część III, pkt 2-7	
art. 270	art. 98 ust. 1 oraz załącznik IX, część III, pkt 8 oraz 9	
art. 271 ust. 1	załącznik III, część II, pkt 1 załącznik VII, część III, pkt 5	
art. 271 ust. 2	załącznik VII, część III, pkt 7	
art. 272 pkt (1)	załącznik III, część I, pkt 1	
art. 272 pkt (2)	załącznik III, część I, pkt 3	
art. 272 pkt (3)	załącznik III, część I, pkt 4	
art. 272 pkt (4)	załącznik III, część I, pkt 5	
art. 272 pkt (5)	załącznik III, część I, pkt 6	
art. 272 pkt (6)	załącznik III, część I, pkt 7	
art. 272 pkt (7)	załącznik III, część I, pkt 8	
art. 272 pkt (8)	załącznik III, część I, pkt 9	
art. 272 pkt (9)	załącznik III, część I, pkt 10	
art. 272 pkt (10)	załącznik III, część I, pkt 11	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 272 pkt (11)	załącznik III, część I, pkt 12	
art. 272 pkt (12)	załącznik III, część I, pkt 13	
art. 272 pkt (13)	załącznik III, część I, pkt 14	
art. 272 pkt (14)	załącznik III, część I, pkt 15	
art. 272 pkt (15)	załącznik III, część I, pkt 16	
art. 272 pkt (16)	załącznik III, część I, pkt 17	
art. 272 pkt (17)	załącznik III, część I, pkt 18	
art. 272 pkt (18)	załącznik III, część I, pkt 19	
art. 272 pkt (19)	załącznik III, część I, pkt 20	
art. 272 pkt (20)	załącznik III, część I, pkt 21	
art. 272 pkt (21)	załącznik III, część I, pkt 22	
art. 272 pkt (22)	załącznik III, część I, pkt 23	
art. 272 pkt (23)	załącznik III, część I, pkt 26	
art. 272 pkt (24)	załącznik III, część VII, pkt a)	
art. 272 pkt (25)	załącznik III, część VII, pkt a)	
art. 272 pkt (26)	załącznik III; część V, pkt 2	
art. 273 ust. 1	załącznik III, część II, pkt 1	
art. 273 ust. 2	załącznik III, część II, pkt 2	
art. 273 ust. 3	załącznik III, część II, pkt 3 pierwszy oraz drugi akapit	
art. 273 ust. 4	załącznik III, część II, pkt 3 trzeci akapit	
art. 273 ust. 5	załącznik III, część II, pkt 4	
art. 273 ust. 6	załącznik III, część II, pkt 5	
art. 273 ust. 7	załącznik III, część II, pkt 7	
art. 273 ust. 8	załącznik III, część II, pkt 8	
art. 274 ust. 1	załącznik III, część III	
art. 274 ust. 2	załącznik III, część III	
art. 274 ust. 3	załącznik III, część III	
art. 274 ust. 4	załącznik III, część III	
art. 275 ust. 1	załącznik III, część IV	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 275 ust. 2	załącznik III, część IV	
art. 276 ust. 1	załącznik III, część V, pkt 1	
art. 276 ust. 2	załącznik III, część V, pkt 1	
art. 276 ust. 3	załącznik III, część V, pkt 1-2	
art. 277 ust. 1	załącznik III, część V, pkt 3-4	
art. 277 ust. 2	załącznik III, część V, pkt 5	
art. 277 ust. 3	załącznik III, część V, pkt 6	
art. 277 ust. 4	załącznik III, część V, pkt 7	
art. 278 ust. 1		
art. 278 ust. 2	załącznik III, część V, pkt 8	
art. 278 ust. 3	załącznik III, część V, pkt 9	
art. 279	załącznik III, część V, pkt 10	
art. 280 ust. 1	załącznik III, część V, pkt 11	
art. 280 ust. 2	załącznik III, część V, pkt 12	
art. 281 ust. 1		
art. 281 ust. 2	załącznik III, część V, pkt 13	
art. 281 ust. 3	załącznik III, część V, pkt 14	
art. 282 ust. 1		
art. 282 ust. 2	załącznik III, część V, pkt 15	
art. 282 ust. 3	załącznik III, część V, pkt 16	
art. 282 ust. 4	załącznik III, część V, pkt 17	
art. 282 ust. 5	załącznik III, część V, pkt 18	
art. 282 ust. 6	załącznik III, część V, pkt 19	
art. 282 ust. 7	załącznik III, część V, pkt 20	
art. 282 ust. 8	załącznik III, część V, pkt 21	
art. 283 ust. 1	załącznik III, część VI, pkt 1	
art. 283 ust. 2	załącznik III, część VI, pkt 2	
art. 283 ust. 3	załącznik III, część VI, pkt 2	
art. 283 ust. 4	załącznik III, część VI, pkt 3	
art. 283 ust. 5	załącznik III, część VI, pkt 4	
art. 283 ust. 6	załącznik III, część VI, pkt 4	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 284 ust. 1	załącznik III, część VI, pkt 5	
art. 284 ust. 2	załącznik III, część VI, pkt 6	
art. 284 ust. 3		
art. 284 ust. 4	załącznik III, część VI, pkt 7	
art. 284 ust. 5	załącznik III, część VI, pkt 8	
art. 284 ust. 6	załącznik III, część VI, pkt 9	
art. 284 ust. 7	załącznik III, część VI, pkt 10	
art. 284 ust. 8	załącznik III, część VI, pkt 11	
art. 284 ust. 9	załącznik III, część VI, pkt 12	
art. 284 ust. 10	załącznik III, część VI, pkt 13	
art. 284 ust. 11	załącznik III, część VI, pkt 9	
art. 284 ust. 12		
art. 284 ust. 13	załącznik III, część VI, pkt 14	
art. 285 ust. 1	załącznik III, część VI, pkt 15	
art. 285 ust. 2-8		
art. 286 ust. 1	załącznik III, część VI, pkt 18 oraz 25	
art. 286 ust. 2	załącznik III, część VI, pkt 19	
art. 286 ust. 3		
art. 286 ust. 4	załącznik III, część VI, pkt 20	
art. 286 ust. 5	załącznik III, część VI, pkt 21	
art. 286 ust. 6	załącznik III, część VI, pkt 22	
art. 286 ust. 7	załącznik III, część VI, pkt 23	
art. 286 ust. 8	załącznik III, część VI, pkt 24	
art. 287 ust. 1	załącznik III, część VI, pkt 17	
art. 287 ust. 2	załącznik III, część VI, pkt 17	
art. 287 ust. 3		
art. 287 ust. 4		
art. 288	załącznik III, część VI, pkt 26	
art. 289 ust. 1	załącznik III, część VI, pkt 27	
art. 289 ust. 2	załącznik III, część VI, pkt 28	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 289 ust. 3	załącznik III, część VI, pkt 29	
art. 289 ust. 4	załącznik III, część VI, pkt 29	
art. 289 ust. 5	załącznik III, część VI, pkt 30	
art. 289 ust. 6	załącznik III, część VI, pkt 31	
art. 290 ust. 1	załącznik III, część VI, pkt 32	
art. 290 ust. 2	załącznik III, część VI, pkt 32	
art. 290 ust. 3-10		
art. 291 ust. 1	załącznik I, część I, pkt 27-28	
art. 291 ust. 2	załącznik III, część VI, pkt 34	
art. 291 ust. 3		
art. 291 ust. 4	załącznik III, część VI, pkt 35	
art. 291 ust. 5		
art. 291 ust. 6		
art. 292 ust. 1	załącznik III, część VI, pkt 36	
art. 292 ust. 2	załącznik III, część VI, pkt 37	
art. 292 ust. 3		
art. 292 ust. 4		
art. 292 ust. 5		
art. 292 ust. 6	załącznik III, część VI, pkt 38	
art. 292 ust. 7	załącznik III, część VI, pkt 39	
art. 292 ust. 8	załącznik III, część VI, pkt 40	
art. 292 ust. 9	załącznik III, część VI, pkt 41	
art. 292 ust. 10		
art. 293 ust. 1	załącznik III, część VI, pkt 42	
art. 293 ust. 2-6		
art. 294 ust. 1	załącznik III, część VI, pkt 42	
art. 294 ust. 2		
art. 294 ust. 3	załącznik III, część VI, pkt 42	
art. 295	załącznik III, część VII, lit. a)	
art. 296 ust. 1	załącznik III, część VII, lit. b)	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 296 ust. 2	załącznik III, część VII, lit. b)	
art. 296 ust. 3	załącznik III, część VII, lit. b)	
art. 297 ust. 1	załącznik III, część VII, lit. b)	
art. 297 ust. 2	załącznik III, część VII, lit. b)	
art. 297 ust. 3	załącznik III, część VII, lit. b)	
art. 297 ust. 4	załącznik III, część VII, lit. b)	
art. 298 ust. 1	załącznik III, część VII, lit. c)	
art. 298 ust. 2	załącznik III, część VII, lit. c)	
art. 298 ust. 3	załącznik III, część VII, lit. c)	
art. 298 ust. 4	załącznik III, część VII, lit. c)	
art. 299 ust. 1		załącznik II, pkt 7
art. 299 ust. 2		załącznik II, pkt 7-11
art. 300		
art. 301	załącznik III, część 2, pkt 6	
art. 302		
art. 303		
art. 304		
art. 305		
art. 306		
art. 307		
art. 308		
art. 309		
art. 310		
art. 311		
art. 312 ust. 1	art. 104 ust. 3 oraz art. 104 ust. 6 oraz załącznik X, część 2, pkt 2, 5 oraz 8	
art. 312 ust. 2	art. 105 ust. 1 oraz art. 105 ust. 2 oraz załącznik X, część 3, pkt 1	
art. 312 ust. 3		
art. 312 ust. 4	art. 105 ust. 1	
art. 313 ust. 1	art. 102 ust. 2	
art. 313 ust. 2	art. 102 ust. 3	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 313 ust. 3		
art. 314 ust. 1	art. 102 ust. 4	
art. 314 ust. 2	załącznik X, część 4, pkt 1	
art. 314 ust. 3	załącznik X, część 4, pkt 2	
art. 314 ust. 4	załącznik X, część 4, pkt 3 oraz 4	
art. 314 ust. 5		
art. 315 ust. 1	art. 103 oraz załącznik X, część 1, pkt 1-3	
art. 315 ust. 2		
art. 315 ust. 3		
art. 315 ust. 4	załącznik X, część 1, pkt 4	
art. 316 ust. 1	załącznik X, część 1, pkt 5-8	
art. 316 ust. 2	załącznik X, część 1, pkt 9	
art. 316 ust. 3		
art. 317 ust. 1	art. 104 ust. 1	
art. 317 ust. 2	art. 104 ust. 2 oraz art. 104 ust. 4 oraz załącznik X, część 2, pkt 1	
art. 317 ust. 3	załącznik X, część 2, pkt 1	
art. 317 ust. 4	załącznik X, część 2, pkt 2	
art. 318 ust. 1	załącznik X, część 2, pkt 4	
art. 318 ust. 2	załącznik X, część 2, pkt 4	
art. 318 ust. 3		
art. 319 ust. 1	załącznik X, część 2, pkt 6 - 7	
art. 319 ust. 2	załącznik X, część 2, pkt 10 oraz 11	
art. 320	załącznik X, część 2, pkt 9 oraz 12	
art. 321	załącznik X, część 3, pkt 2-7	
art. 322 ust. 1		
art. 322 ust. 2	załącznik X, część 3, pkt 8 - 12	
art. 322 ust. 3	załącznik X, część 3, pkt 13-18	
art. 322 ust. 4	załącznik X, część 3, pkt 19	
art. 322 ust. 5	załącznik X, część 3, pkt 20	
art. 322 ust. 6	załącznik X, część 3, pkt 21-24	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 323 ust. 1	załącznik X, część 3, pkt 25	
art. 323 ust. 2	załącznik X, część 3, pkt 26	
art. 323 ust. 3	załącznik X, część 3, pkt 27	
art. 323 ust. 4	załącznik X, część 3, pkt 28	
art. 323 ust. 5	załącznik X, część 3, pkt 29	
art. 324	załącznik X, część 5	
art. 325 ust. 1		art. 26
art. 325 ust. 2		art. 26
art. 325 ust. 3		
art. 326		
art. 327 ust. 1		załącznik I pkt 1
art. 327 ust. 2		załącznik I pkt 2
art. 327 ust. 3		załącznik I pkt 3
art. 328 ust. 1		załącznik I pkt 4
art. 328 ust. 2		
art. 329 ust. 1		załącznik I pkt 5
art. 329 ust. 2		
art. 330		załącznik I pkt 7
art. 331 ust. 1		załącznik I pkt 9
art. 331 ust. 2		załącznik I pkt 10
art. 332 ust. 1		załącznik I pkt 8
art. 332 ust. 2		załącznik I pkt 8
art. 333		załącznik I pkt 11
art. 334		załącznik I pkt 13
art. 335		załącznik I pkt 14
art. 336 ust. 1		załącznik I pkt 14
art. 336 ust. 2		załącznik I pkt 14
art. 336 ust. 3		załącznik I pkt 14
art. 336 ust. 4		art. 19 ust. 1
art. 337 ust. 1		załącznik I pkt 16a

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 337 ust. 2		załącznik I pkt 16a
art. 337 ust. 3		załącznik I pkt 16a
art. 337 ust. 4		załącznik I pkt 16a
art. 337 ust. 4		załącznik I pkt 16a
art. 338 ust. 1		załącznik I pkt 14a
art. 338 ust. 2		załącznik I pkt 14b
art. 338 ust. 3		załącznik I pkt 14c
art. 338 ust. 4		załącznik I pkt 14a
art. 339 ust. 1		załącznik I pkt 17
art. 339 ust. 2		załącznik I pkt 18
art. 339 ust. 3		załącznik I pkt 19
art. 339 ust. 4		załącznik I pkt 20
art. 339 ust. 5		załącznik I pkt 21
art. 339 ust. 6		załącznik I pkt 22
art. 339 ust. 7		załącznik I pkt 23
art. 339 ust. 8		załącznik I pkt 24
art. 339 ust. 9		załącznik I pkt 25
art. 340 ust. 1		załącznik I pkt 26
art. 340 ust. 2		załącznik I pkt 27
art. 340 ust. 3		załącznik I pkt 28
art. 340 ust. 4		załącznik I pkt 29
art. 340 ust. 5		załącznik I pkt 30
art. 340 ust. 6		załącznik I pkt 31
art. 340 ust. 7		załącznik I pkt 32
art. 341 ust. 1		załącznik I pkt 33
art. 341 ust. 2		załącznik I pkt 33
art. 341 ust. 3		
art. 342		załącznik I pkt 34
art. 343		załącznik I pkt 36
art. 344 ust. 1		

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 344 ust. 2		załącznik I pkt 37
art. 344 ust. 3		załącznik I pkt 38
art. 345 ust. 1		załącznik I pkt 41
art. 345 ust. 2		załącznik I pkt 41
art. 346 ust. 1		załącznik I pkt 42
art. 346 ust. 2		
art. 346 ust. 3		załącznik I pkt 43
art. 346 ust. 4		załącznik I pkt 44
art. 346 ust. 5		załącznik I pkt 45
art. 346 ust. 6		załącznik I pkt 46
art. 347		załącznik I pkt 8
art. 348 ust. 1		załącznik I pkt 48-49
art. 348 ust. 2		załącznik I pkt 50
art. 349		załącznik I pkt 51
art. 350 ust. 1		załącznik I pkt 53
art. 350 ust. 2		załącznik I pkt 54
art. 350 ust. 3		załącznik I pkt 55
art. 350 ust. 4		załącznik I pkt 56
art. 351		załącznik III pkt 1
art. 352 ust. 1		załącznik III pkt 2 ust. 1
art. 352 ust. 2		załącznik III pkt 2 ust. 1
art. 352 ust. 3		załącznik III pkt 2 ust. 1
art. 352 ust. 4		załącznik III pkt 2 ust. 2
art. 352 ust. 5		
art. 353 ust. 1		załącznik III pkt 2 ust. 1
art. 353 ust. 2		załącznik III pkt 2 ust. 1
art. 353 ust. 3		załącznik III pkt 2 ust. 1
art. 354 ust. 1		załącznik III pkt 3 ust. 1
art. 354 ust. 2		załącznik III pkt 3 ust. 2

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 354 ust. 3		załącznik III pkt 3 ust. 2
art. 354 ust. 4		
art. 355		
art. 356		
art. 357 ust. 1		załącznik IV pkt 1
art. 357 ust. 2		załącznik IV pkt 2
art. 357 ust. 3		załącznik IV pkt 3
art. 357 ust. 4		załącznik IV pkt 4
art. 357 ust. 5		załącznik IV pkt 6
art. 358 ust. 1		załącznik IV pkt 8
art. 358 ust. 2		załącznik IV pkt 9
art. 358 ust. 3		załącznik IV pkt 10
art. 358 ust. 4		załącznik IV pkt 12
art. 359 ust. 1		załącznik IV pkt 13
art. 359 ust. 2		załącznik IV pkt 14
art. 359 ust. 3		załącznik IV pkt 15
art. 359 ust. 4		załącznik IV pkt 16
art. 359 ust. 5		załącznik IV pkt 17
art. 359 ust. 6		załącznik IV pkt 18
art. 360 ust. 1		załącznik IV pkt 19
art. 360 ust. 2		załącznik IV pkt 20
art. 361		załącznik IV pkt 21
art. 362		
art. 363 ust. 1		załącznik V pkt 1
art. 363 ust. 2		
art. 363 ust. 3		
art. 364 ust. 1		załącznik V pkt 10b
art. 364 ust. 2		
art. 364 ust. 3		
art. 365 ust. 1		załącznik V pkt 10
art. 365 ust. 2		załącznik V pkt 10a

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 366 ust. 1		załącznik V pkt 7
art. 366 ust. 2		załącznik V pkt 8
art. 366 ust. 3		załącznik V pkt 9
art. 366 ust. 4		załącznik V pkt 10
art. 366 ust. 5		załącznik V pkt 8
art. 367 ust. 1		załącznik V pkt 11
art. 367 ust. 2		załącznik V pkt 12
art. 367 ust. 3		załącznik V pkt 12
art. 368 ust. 1		załącznik V pkt 2
art. 368 ust. 2		załącznik V pkt 2
art. 368 ust. 3		załącznik V pkt 5
art. 368 ust. 4		
art. 369 ust. 1		załącznik V pkt 3
art. 369 ust. 2		
art. 370 ust. 1		załącznik V pkt 5
art. 371 ust. 1		załącznik V pkt 5
art. 371 ust. 2		
art. 372		załącznik V pkt 5a
art. 373		załącznik V pkt 5b
art. 374 ust. 1		załącznik V pkt 5c
art. 374 ust. 2		załącznik V pkt 5d
art. 374 ust. 3		załącznik V pkt 5d
art. 374 ust. 4		załącznik V pkt 5d
art. 374 ust. 5		załącznik V pkt 5d
art. 374 ust. 6		załącznik V pkt 5d
art. 374 ust. 7		
art. 375 ust. 1		załącznik V pkt 5a
art. 375 ust. 2		załącznik V pkt 5e
art. 376 ust. 1		załącznik V pkt 5f
art. 376 ust. 2		załącznik V pkt 5g

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 376 ust. 3		załącznik V pkt 5h
art. 376 ust. 4		załącznik V pkt 5h
art. 376 ust. 5		załącznik V pkt 5i
art. 376 ust. 6		załącznik V pkt 5
art. 377		załącznik V pkt 5l
art. 378		załącznik II pkt 1
art. 379 ust. 1		załącznik II pkt 2
art. 379 ust. 2		załącznik II pkt 3
art. 379 ust. 3		załącznik II pkt 2
art. 380		załącznik II pkt 4
art. 381		
art. 382		
art. 383		
art. 384		
art. 385		
art. 386		
art. 387		art. 28 ust. 1
art. 388		
art. 389	art. 106 ust. 1 akapit pierwszy	
art. 390 ust. 1	art. 106 ust. 1 akapit pierwszy	
art. 390 ust. 2		
art. 390 ust. 3		art. 29 ust. 1
art. 390 ust. 4		art. 30 ust. 1
art. 390 ust. 5		art. 29 ust. 2
art. 390 ust. 6	art. 106 ust. 2 akapit 1	
art. 390 ust. 7	art. 106 ust. 3	
art. 390 ust. 8	art. 106 ust. 2 akapit 2 oraz 3	
art. 391	art. 107	
art. 392	art. 108	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 393	art. 109	
art. 394 ust. 1	art. 110 ust. 1	
art. 394 ust. 2	art. 110 ust. 1	
art. 394 ust. 3 oraz 4	art. 110 ust. 2	
art. 394 ust. 4	art. 110 ust. 2	
art. 395 ust. 1	art. 111 ust. 1	
art. 395 ust. 2		
art. 395 ust. 3	art. 111 ust. 4 akapit 1	
art. 395 ust. 4		art. 30 ust. 4
art. 395 ust. 5		art. 31
art. 395 ust. 6		
art. 395 ust. 7		
art. 395 ust. 8		
art. 396 ust. 1	art. 111 ust. 4 akapit 1 oraz 2	
art. 396 ust. 2		
art. 397 ust. 1		załącznik VI, pkt 1
art. 397 ust. 2		załącznik VI, pkt 2
art. 397 ust. 3		załącznik VI, pkt 3
art. 398		art. 32 ust. 1
art. 399 ust. 1	art. 112 ust. 1	
art. 399 ust. 2	art. 112 ust. 2	
art. 399 ust. 3	art. 112 ust. 3	
art. 399 ust. 4	art. 110 ust. 3	
art. 400 ust. 1	art. 113 ust. 3	
art. 400 ust. 2	art. 113 ust. 4	
art. 400 ust. 3		
art. 401 ust. 1	art. 114 ust. 1	
art. 401 ust. 2	art. 114 ust. 2	
art. 401 ust. 3	art. 114 ust. 3	
art. 402 ust. 1	art. 115 ust. 1	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 402 ust. 2	art. 115 ust. 2	
art. 402 ust. 3		
art. 403 ust. 1	art. 117 ust. 1	
art. 403 ust. 2	art. 117 ust. 2	
art. 404	art. 122a ust. 8	
art. 405 ust. 1	art. 122a ust. 1	
art. 405 ust. 2	art. 122a ust. 2	
art. 405 ust. 3	art. 122a ust. 3 akapit pierwszy	
art. 405 ust. 4	art. 122a ust. 3 akapit pierwszy	
art. 406 ust. 1	art. 122a ust. 4 oraz art. 122a ust. 5 akapit drugi	
art. 406 ust. 2	art. 122a ust. 5 akapit pierwszy oraz art. 122a ust. 6 akapit pierwszy	
art. 407	art. 122a ust. 5 akapit pierwszy	
art. 408	art. 122a ust. 6 akapit pierwszy i drugi	
art. 409	art. 122a ust. 7	
art. 410	art. 122a ust. 10	
art. 411		
art. 412		
art. 413		
art. 414		
art. 415		
art. 416		
art. 417		
art. 418		
art. 419		
art. 420		
art. 421		
art. 422		

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 423		
art. 424		
art. 425		
art. 426		
art. 427		
art. 428		
art. 429		
art. 430		
art. 431 ust. 1	art. 145 ust. 1	
art. 431 ust. 2	art. 145 ust. 2	
art. 431 ust. 3	art. 145 ust. 3	
art. 431 ust. 4	art. 145 ust. 4	
art. 432 ust. 1	załącznik XII, część I, pkt 1 oraz art. 146 ust. 1	
art. 432 ust. 2	art. 146 ust. 2 oraz załącznik XII, część I, pkt 2 oraz 3	
art. 432 ust. 3	art. 146 ust. 3	
art. 433	art. 147 oraz załącznik XII, część I, pkt 4	
art. 434 ust. 1	art. 148	
art. 434 ust. 2		
art. 435 ust. 1	załącznik XII, część II, pkt 1	
art. 435 ust. 2		
art. 436	załącznik XII, część II, pkt 2	
art. 437		
art. 438	załącznik XII, część II, pkt 4, 8	
art. 439	załącznik XII, część II, pkt 5	
art. 440		
art. 441		
art. 442	załącznik XII, część II, pkt 6	
art. 443		
art. 444	załącznik XII, część II, pkt 7	

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 445	załącznik XII, część II, pkt 9	
art. 446	załącznik XII, część II, pkt 11	
art. 447	załącznik XII, część II, pkt 12	
art. 448	załącznik XII, część II, pkt 13	
art. 449	załącznik XII, część II, pkt 14	
art. 450	załącznik XII, część II, pkt 15	
art. 451		
art. 452	załącznik XII, część III, pkt 1	
art. 453	załącznik XII, część III, pkt 2	
art. 454	załącznik XII, część III, pkt 3	
art. 455		
art. 456, akapit pierwszy	art. 150 ust. 1	art. 41
art. 456, akapit drugi		
art. 457		
art. 458		
art. 459		
art. 460		
art. 461		
art. 462 ust. 1	art. 151a	
art. 462 ust. 2	art. 151a	
art. 462 ust. 3	art. 151a	
art. 462 ust. 4		
art. 462 ust. 5		
art. 463		
art. 464		
art. 465		
art. 466		
art. 467		
art. 468		
art. 469		

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 470		
art. 471		
art. 472		
art. 473		
art. 474		
art. 475		
art. 476		
art. 477		
art. 478		
art. 479		
art. 480		
art. 481		
art. 482		
art. 483		
art. 484		
art. 485		
art. 486		
art. 487		
art. 488		
art. 489		
art. 490		
art. 491		
art. 492		
art. 493 ust. 1		
art. 493 ust. 2		
art. 494		
art. 495		
art. 496		
art. 497		
art. 498		

▼B

Niniejsze rozporządzenie	Dyrektywa 2006/48/WE	Dyrektywa 2006/49/WE
art. 499		
art. 500		
art. 501		
art. 502		
art. 503		
art. 504		
art. 505		
art. 506		
art. 507		
art. 508		
art. 509		
art. 510		
art. 511		
art. 512		
art. 513		
art. 514		
art. 515		
art. 516		
art. 517		
art. 518		
art. 519		
art. 520		
art. 521		
załącznik I	załącznik II	
załącznik II	załącznik IV	
załącznik III		